FRANCINE RIVERS

Megváltó szeretet

HARMAT
Budapest, 2013

Originally published in the U.S.A. under the title
Redeming Love

©1997 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with
Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Hungarian edition © 2013 by Harmat Kiadó
All rights reserved. Minden jog fenntartva.

Fordította: Pheby Krisztina
Felelős szerkesztő: Győri Anna
Borító: Herold Péter

ISBN 978-963-288-146-1

Azoknak, akik éheznek és szenvednek

„Aki bűntelen közületek, az vessen rá először követ. ”
J Á N O S 8,7

A SÖTÉTSÉG GYERMEKE

Előszó

„A sötétség fejedelme nemes ember.”[1]
SHAKESPEARE

NEW ENGLAND, 1835

Alex Stafford éppen úgy nézett ki, ahogyan Mama lefestette. Magas volt, sötét hajú, és Sarah sohasem látott ilyen szép férfit. Még poros lovaglónadrágban, izzadságtól nedves hajjal is leginkább azokra a hercegekre hasonlított, akikről Mama mesélt. Sarah szíve nagyot dobbant az örömtől és a büszkeségtől. A misén nem látott egyetlen hozzá fogható apukát sem.

Dalra fakadt a szíve, amikor a férfi rászegezte sötét és átható tekintetét. A legszebb kék ruháját viselte fehér kötényké jével, Mama pedig rózsaszín és kék szalagot font a hajába. Vajon tetszett az apjának? Mama azt mondta, hogy a kék a kedvenc színe. De miért nem mosolygott? Talán Sarah túl izgága volt? Mama arra kérte, hogy álljon egyenesen, húzza ki magát, és viselkedjen úgy, mint egy igazi úri hölgy. Azt mondta, hogy az bizonyosan tetszeni fog neki, mindenesetre a férfi egyáltalán nem látszott boldognak.

[1] Vörösmarty Mihály fordítása

- Alex, hát nem gyönyörű? - kérdezte Mama. Furcsa volt a hangja... összeszorult, mintha fuldokolna. - Hát nem ő a legszebb kislány a világon?

Sarah észrevette a rosszallást Papa sötét szemében. Nem látszott boldognak, inkább mérgesnek tűnt. Mama is így nézett mindig, amikor a kislány túl sokat locsogott vagy túl sok kérdést tett fel.

- Csak néhány percet - hadarta Mama. Túl gyorsan beszélt, talán megriadhatott valamitől. De mitől? - Mindössze ennyit kérek, Alex. Könyörgök, olyan sokat jelentene neki!

Alex Stafford szemei lejjebb vándoroltak, és egyenesen Sarah-ra meredtek. Száját szigorúan összeszorította, és csendben tanulmányozta a kislányt. Sarah olyan mozdulatlanul állt, ahogyan csak bírt. Aznap reggel hosszasan nézegette magát a tükörben, így nagyon is jól tudta, hogy mit lát a férfi. Az álla és az orra az apjáé volt, szőke haját és fehér bőrét viszont az anyjától örökölte. A szemét is Mamától kölcsönözte, bár a színe még az övénél is kékebb volt. Sarah azt akarta, hogy az apja csinosnak lássa, és reményteljesen pillantott rá. A férfi szeme azonban kedvesség helyett villámokat szórt.

- Mae, szándékosan választottad a kék ruhát? - Sarah megdöbbent Papa rideg, bosszús szavai hallatán. - Azért, mert kiemeli a szeme színét?

Sarah képtelen volt uralkodni magán, anyjára nézett, és összeszorult a szíve Mama fájdalommal teli arckifejezése láttán.

Alex az előszoba felé pillantott:

- Cleo!

- Nincs itt - suttogta Mama magasra tartott fővel. - Kimenőt adtam neki mára.

Mintha még jobban elsötétült volna az apja szeme.

- Valóban? Ez igencsak kellemetlen helyzetet teremt, nem igaz, drágám?

Mama megmerevedett, az ajkába harapott, és a kislányra pillantott. *Mi lehet a baj?* - tűnődött szomorúan Sarah. - *Hát Papa nem örül annak, hogy láthat?* Sarah-t már napok óta izgalommal

töltötte el a gondolat, hogy végre megismerheti a férfit, még ha csak néhány perc erejéig is találkozhat vele...

- Mit akarsz, mit csináljak? - Mama Papához beszélt, ezért Sarah csendben maradt, még nem adta fel a reményt.

- Küldd el! Gondolom, már megtanulta, hogy mit tegyen olyankor, amikor Cleo után küldöd.

Mama arcán vörös foltok jelentek meg.

- Mire célzol, Alex? Hogy másokat is fogadok a távollétedben?

Sarah összezavarodott, és arcára fagyott a mosolya. Olyan hűvösen beszéltek egymással a szülei. Egyikőjük sem nézett rá. Talán megfeledkeztek arról, hogy ő is itt van? Mi lehetett a baj? Mama teljesen elsápadt. Miért haragudott Papa azért, mert Clco nincs itthon?

Sarah az ajkát harapdálta, miközben egyik felnőttről a másikra pillantott. Közelebb lépett, és megfogta apja kabátját.

- Papa...

- Ne szólíts így!

Sarah ijedten pislogott, nem tudta mire vélni a férfi udvariatlanságát. O az apja, hiszen Mama megmondta. Még ajándékot is hozott neki minden egyes alkalommal, amikor itt járt. Ezeket Mama adta át Sarah-nak. Talán azért haragudott, mert még nem köszönte meg neki.

- Szeretném megköszönni az ajándékokat, amiket...

- Csitt, Sarah! - vágott közbe az anyja. - Ne most, szívem!

Papa szemei szikrákat szórtak.

- Hadd mondja! Hát nem ezt akartad? Miért pont most csitítanád el, Mae?

Mama közelebb lépett, és megfogta Sarah vállát. A kislány érezte anyja remegő ujjainak érintését, de Papa végre lehajolt hozzá, mosolyogva.

- Milyen ajándékokat? - kérdezte.

Annyira jóképű volt, pontosan olyan, amilyennek Mama leírta. Mérhetetlen büszkeség töltötte el a kislányt, amiért ilyen apukája volt.

- Áruld el, csöppség!
- Nagyon szeretem a cukorkákat, amiket hozol nekem - magyarázta Sarah, miközben apja figyelme melegséggel és büszkeséggel töltötte el. - Nagyon finomak. Viszont a legeslegjobban a kristályhattyút kedvelem.

Sarah új fent mosolyogni kezdett, szinte ragyogott a boldogságtól, amiért apja ilyen türelmesen végighallgatja. Még Papa is elvigyorodott, bár Sarah nem tudta eldönteni, mire vélje a férfi feszült, kicsinyes grimaszát.

- Csakugyan? - felelte, majd lassan kiegyenesedett. Mama felé fordította sötét tekintetét. - Örülök, hogy ilyen sokat jelentenek neked az ajándékaim!

Sarah az apjára pillantott, és örömmámorban úszott a helyeslő mondat hallatán.

- Kiraktam a szobámban lévő ablakpárkányra. Amikor a nap sugarai átsütnek rajta, ragyogó színek táncolnak a falon. Szeretnéd megnézni? - Ezzel Sarah megragadta a férfi kezét, amit az apja azonnal el is rántott. Sarah értetlenül, szinte megbántva pislogott rá.

Mama az ajkába harapott, karjával Papa felé nyúlt, de keze félúton megállt a levegőben. Úgy tűnt, mintha ismét úrrá lett volna rajta a rettegés. Sarah tekintete vadul cikázott a két felnőtt között, és próbálta megfejteni a köztük folyó néma párbeszédet. Talán valami rosszat csinált? Miért nem örült Papa, hogy ennyire tetszettek neki a meglepetései?

- Szóval a gyereknek adod tovább az ajándékaimat? - szólalt meg a férfi. - Jó tudni, hogy ilyen nagy becsben tartod őket.

Papa rideg hangja hallatán Sarah alig mert levegőt venni, de mielőtt szóra nyithatta volna a száját, Mama gyengéden megérintette a vállát:

- Szívem, most légy jó kislány, és menj kijátszani a kertbe!

Sarah csüggedten felnézett.

- Hadd maradjak bent! Nem fogok hangoskodni.

Mamát a sírás fojtogatta, könnyes szemmel tekintett a férfira.

Alex lehajolt Sarah-hoz:

- Kérlek, menj kijátszani! - mondta halkan. - Kettesben szeretnék maradni az anyáddal. - Mosolyra húzta a száját, és megpaskolta a kislány arcát.

Sarah-t elöntötte a boldogság, teljesen megbabonázva bámult a férfira. Papa megérintette a kezével: ezek szerint egyáltalán nem haragszik rá! Szereti! Pontosan úgy volt, ahogyan Mama megígérte.

- Amikor befejeztétek a beszélgetést, visszajöhetek?

Papa feszesen kihúzta magát:

- Amikor végeztünk, az anyád kimegy érted. Most pedig fogadj szót és menj!

- Igen, Papa!

Sarah maradni szeretett volna, de még ennél is nagyobb késztetést érzett arra, hogy megfeleljen az apjának. Kiment a szalonból, és a konyhán keresztül a hátsó ajtóhoz szökdécselt. Százszorszépet szedett az ajtó melletti ágyásból, majd a rózsalugas felé indult. A szirmokat tépkedte: „Szeret, nem szeret, szeret, nem szeret...”

Amikor a ház sarkához ért, elhallgatott. Nem szerette volna zavarni a szüleit, csupán érezni akarta a közelségüket.

Sarah boldogan álmodozott: talán Papa felveszi majd a vállára! Azon tűnődött, vajon elviszi-e lovagolni a hatalmas, fekete lován. Természetesen akkor át kell öltöznie, hiszen Papa nem akarja majd, hogy összepiszkolja a ruháját. Bárcsak az ölébe ültetné, amíg Mamával beszélget!

Sarah a szalon nyitott ablakán át meghallotta a bentről kiszűrődő hangokat. Mama szerette, amikor a szobát elárasztotta a rózsaillat. A kislány le akart ülni a fűbe, hogy a szülei hangját hallgassa, így azt is pontosan tudni fogja, amikor az apja azt szeretné, hogy visszamenjen. Ha csöndben marad, akkor nem is zavarja őket, Mamának elég lesz kihajolnia az ablakon, és a nevét kiáltania.

- Mit kellett volna tennem, Alex? Még soha, egyetlen percet se töltöttél vele! Mit mondhattam volna neki? Hogy nem

törődik vele az apja? Hogy azt kívánja, bárcsak ne jött volna a világra?

Sarah szíve *nagyot* dobbant. *Mondd, hogy nem igaz, Papa! Mondd, hogy nem igaz!*

- Azt a hattyút neked hoztam Európából, te meg egy gyerekre tékozlod, akinek fogalma sincs arról, hogy milyen értékes! Az igazgyöngyöket is neki adod? És a zenélő dobozt? Feltételezem, hogy azt is odaadtad neki!

Sarah kezéből kihullottak a virágok, és - szép ruhával mit sem törődve - leült a földre. Vadul, boldogan repeső szíve lelassult. Minden egyes szó után úgy érezte, hogy valami egyre lejjebb és lejjebb kígyózik benne.

- Alex, kérlek! Semmi rosszat nem láttam benne, és különben is, így sokkal könnyebben mennek a dolgok. Ma reggel megkérdezte, hogy elég nagy-e már ahhoz, hogy találkozzon veled. Minden egyes alkalommal ezzel ostromol, amikor tudja, hogy jössz. Hogy mondhattam volna már megint nemet? Egyszerűen nem volt hozzá szívem. Nem érti, hogy miért hanyagolod el, és én sem tudom, mi értelme ennek.

- Tudod, hogyan érzek a gyerekkel kapcsolatban.

- Honnan tudod, hogy mit érzel, Alex? Hiszen még nem is ismered őt. Csodálatos gyermek! Éles eszű, elragadó, nem fél semmitől - annyi mindenben hasonlít rád. O nem akárki, Alex. Nem viselkedhetsz úgy tovább, mintha nem létezne. O a lányod...

- Van nekem elég gyerekem a feleségemtől. Törvényes örökösök. Én figyelmeztettelek, hogy nem akarok másikat!

- Hogy mondhatod ezt? Hogy tagadhatod meg a saját véredet?

- Mae, én már a legelején közöltem veled, hogy mit gondolok az egész ügyről, de te csak mentél a magad feje után. Egyáltalán nem lett volna szabad megszületnie, te voltál az, aki ragaszkodott hozzá.

- Azt hiszed, hogy én akartam teherbe esni? Azt hiszed, talán kiterveltem, hogy gyerekem legyen tőled?

- Már gyakran eltűnődtem a lehetőségen. Különösen azután, hogy lett volna mód megoldani a helyzetet, de te elutasítottad a segítséget. Az orvos, akihez elküldtelek, ezt az egész zűrzavart elrendezte volna. Minden bizonnyal megszabadított volna a felelősségtől.

- Képtelen voltam megtenni! Hogy várhattad el tőlem, hogy megöljem a születendő gyermekemet? Hát nem érted? Az halálos bűn!

- Túl sokat jársz templomba - vágott vissza Alex gúnyosan. - Az eszedbe sem jut, hogy most talán kevesebb gondod lenne, ha már akkor megszabadulsz tőle - úgy, ahogy mondom? Sokkal egyszerűbb lett volna minden, de te megfutamodtál.

- Akartam őt! - mondta Mama megtörtén. - O is a te részed, Alex, és az enyém is. Akkor is akartam, ha te nem...

- Hát ez lenne a valódi indok?

- Alex, ez nagyon fáj!

Sarah összerezzent a csörömpölés hallatán.

- Ez a valódi indok, Mac? Vagy azért hoztad a világra, mert azt hitted, hogy így magadhoz láncolhatsz?

- Ezt nem gondolhatod komolyan! - Mama most már sírt. - De te valóban így látod a helyzetet, ugye? Mekkora bolond vagy, Alex! És én milyen ostoba voltam! Jaj, mit tettem? Mindent feladtam érted! A családomat, a barátaimat, az önbecsülésemet, mindent, amiben valaha hittem, minden álmomat...

- Házat vettem neked, és annyi pénzt kapsz tőlem, amiből bőségesen megélhetsz.

Mama furcsán felemelte a hangját.

- Tudod, hogy milyen az életem ebben a városban? Milyen az, amikor kilépek az utcára? Te csak jössz és mész, ahogy a kedved tartja. Az emberek tudják, ki vagy, és azt is, hogy én ki vagyok. Senki se néz rám, senki se szól hozzám, és ezt Sarah is megérzi. Egyszer már meg is kérdezte, mire azt válaszoltam, hogy mi mások vagyunk, mint a többiek. Nem tudtam, mi mást

mondhatnék - elcsukló hangon folytatta. - Biztosan a pokolra kerülök azért, amivé lettem.

- Elegem van a bűntudatodból és abból, hogy folyton a gyerekről beszélsz. Mindent tönkretett közöttünk. Emlékszel meg, milyen boldogok voltunk egykor? Sosem veszekedtünk. Alig vártam, hogy hozzád jöhessek, hogy veled lehessek.

- Ne...

- És mondd csak, ma mennyi időm maradt még veled? Elég legyen ebből! Ne vesztegessük tovább az értékes perceket a gyerekre! Én már a legelején megmondtam neked, hogy ez lesz, nem igaz? Azt kívánom, bárcsak sohasem jött volna a világra!

Mama rettenetes dolgot kiáltott, amit hatalmas robaj követett. Sarah rémülten felpattant és futni kezdett. Keresztülvágott Mama virágágyásain, majd a pázsiton, aztán a hidegház felé vezető ösvényen szaladt tovább. Addig rohant, amíg a lába bírta. Levegő után kapkodva, nyilalló oldallal rogyott a hosszú fűbe, a válla zihált a zokogástól, az arcán pedig könnyek patakzottak. Hallotta a felé vágtató ló patáinak dübörgését. Négykézláb keresett magának búvóhelyet a patak menti indák között. Amikor kikémlelt, megpillantotta az apját, amint hatalmas fekete lován elszáguld. Sarah sírva kuporgott a rejtekhelyén, várta, hogy Mama érte jöjjön.

De Mama nem jött, és még csak nem is hívta. Sarah egy idő múlva visszaballagott a hidegházhoz, leült a virágzó szőlőtőkék közé, és csak várt és várt. Mire Mama keresni kezdte, Sarah felszárította a könnyeit, és leporolta szép ruháját. Még mindig remegett a délután hallottaktól.

A nő nagyon sápadtnak tűnt, szemei vörösek és szokatlanul szomorúak voltak. Az arcán kék folt húzódott, amit púderrel próbált elrejteni. Mosolygott ugyan, de arckifejezése fájdalomról árulkodott.

- Hol voltál, szívem? Már mindenütt kerestelek.

Sarah tudta, hogy az anyja nem mond igazat. Végig leste, hogy mikor jön már érte. Mama megnyalta csipkés zsebkendőjét, és letörölte Sarah arcáról a maszatot.

- Apádnak sürgős dolga akadt.

- Visszajön? - kérdezte visszafojtott hangon. Sarah rettegett. Soha többé nem akarta látni a férfit. Bántotta az anyját, aki ráadásul sírt is miatta.

- Lehet, hogy most sokáig nem fog jönni. Majd meglátjuk. Tudod, nagyon fontos ember, és sok a dolga.

Sarah nem szólt egy szót sem, Mama pedig felvette és szorosan magához ölelte.

– Minden rendben, édesem, minden rendben! Tudod, mit csinálunk? Visszamegyünk a házba, átöltözünk, aztán Összepakoljuk a piknikes kosarat, és lemegyünk a patakhoz. Jó lesz?

Sarah bólintott, majd Mama nyaka köré fonta a karját. Remegett a szája, ahogy megpróbálta visszatartani a könnyeit. Ha sírva fakadna, az anyja rögtön rájönne, hogy hallgatózott, és nagyon mérges lenne.

Mama szorosan magához ölelte, az arcát Sarah hajába temette.

- Hát, valahogy túl fogjuk élni! Meglátod, szívem, sikerülni fog! *Sikerülnie kell!*

Alex nem jött vissza, Mama pedig egyre soványabb és sápadtabb lett. Reggelente későn kelt fel, amikor pedig végre kikászálódott az ágyból, nem volt kedve hosszú sétákat tenni, mint azelőtt. Ha mosolygott is, a szeme többe nem ragyogott fel. Cleo azt hajtogatta, hogy muszáj lesz többet ennie. A cseléd száján sok egyéb dolog is kicsúszott meggondolatlanul, amikor Sarah is ott volt a közelben, és meghallotta.

- Még mindig küldi a pénzt, Mae kisasszony. Az is valami!

- Engem nem érdekel a pénz - Mama szeme megtelt könnyel. - Sosem érdekelt.

- Ha már nem lenne belőle, biztosan érdekelné.

Sarah hatalmas virágcsokrokkal próbálta Mamát felvidítani, amikor pedig szép kövekre lelt, megmosta őket, és neki ajándékozta. A nő mindig elmosolyodott, és megköszönte, de már nem csillant fel a szeme úgy, mint régen. A kislány az édesanyjától tanult dalokat énekelte, a szomorú ír balladákat, meg a misén hallott latin nyelvű zsoltárokat.

- Mama, miért hagytál fel az énekléssel? — kérdezte Sarah egyik este, majd bemászott mellé az ágyba, és a gyűrött takarók közé fektette a babáját. - Jobban éreznéd magad, ha énekelnél.

Mama lassan fésülte hosszú, szőke haját.

- Nincs hozzá kedvem, szívem. Mostanában sok gonddal küszködik a Mamád.

Sarah érezte, hogy fájdalmas nyomás nehezedik a mellkasára. Az egész az ő hibája, egyedül az övé. Ha ő nem jött volna a világra, akkor most boldog lenne az anyja.

- Mama, vissza fog jönni Alex?

A nő szigorúan nézett rá, de Sarah megmakacsolta magát: ő ugyan nem fogja többé Papának hívni a férfit. Ez bántotta Mamát, ami persze elszomorította a kislányt. Alex távozása óta az anyja alig törődött vele. Egyszer még azt is meghallotta, amikor a nő azt mondta Cleónak, hogy a szerelem átok, nem pedig áldás.

Sarah Mama arcát tanulmányozta, és elszorult a szíve. Olyan szomorúnak tűnt, gondolatban már megint messze-messze járt, és a kislány tudta, hogy ismét a férfi jár az eszében. Mama azt akarta, hogy visszajöjjön. Éjszakánként a párnájába temette az arcát, de Sarah még így is meghallotta a zokogását.

A kislány az ajkát harapdálta, lehajtott fejjel, zaklatottan játszott a babájával.

- Mama, mi lenne akkor, ha megbetegednék és meghalnék?

- Ne beszélj badarságokat, nem leszel te beteg! - mondta Mama, és ránézett. Elmosolyodott. - Ahhoz túl fiatal és egészséges vagy, hogy meghalj.

Sarah csodálattal telve nézte, ahogy Mama fésülködik. Mintha maga a napfény ömlene fehér vállára. A nő annyira szép volt, mint egy festmény. Hogyan volt képes Alex megvonni tőle a szerelmét?

- De ha én meghalnék, akkor visszajönne, és itt maradna veled?

Mama egy pillanatra megdermedt, majd megfordult és Sarah-ra bámult. A kislány megijedt anyja rémült ábrázatától. Nem lenne szabad így beszelnie! A végén még rájön a nő, hogy kihallgatta a veszekedésüket...

- Ezt verd ki azonnal a fejedből, Sarah!
- De...
- Nem akarok ilyet hallani! Megértetted?

Mama még sohasem emelte fel a hangját, és Sarah érezte, hogy reszket az álla,

- Igen, Mama.
- Soha többé - ismételte a nő gyengédebben. - ígérd meg! Ennek az egésznek nincs semmi köze hozzád, Sarah! - Mama kinyújtotta a karját, az ölébe húzta a kislányt, majd gyöngéden simogatni kezdte. - Szeretlek, Sarah. Annyira szeretlek. Jobban szeretlek, mint bárkit vagy bármit a világon.

Alex Staffordot kivéve - gondolta Sarah. Mi történt volna, ha Alex visszajön? Mit tenne Mama, ha a férfi arra kényszerítené, hogy válasszon közülük?

Sarah rémülten kapaszkodott az anyjába, és imádkozott, szüntelenül imádkozott, hogy nehogy visszajöjjön a férfi.

Egy fiatalember érkezett, és Mamát kereste.

Sarah a kandalló mellett játszott a babájával, miközben a férfi és Mama beszélgetését figyelte. Egyedül Mr. Pennyrod járt a házhoz, ő is csak a tűzifát hozta, no meg Bob. Bob kedvelte Cleót. A piacon dolgozott, és folyton a fartősült meg a szaftos birkacomb emlegetésével ugratta a lányt. Cleo mindig jót nevetett rajta, de Sarah egyáltalán nem találta viccesnek a dolgot. Bob többnyire vér áztatta, koszos, fehér kötény viselt.

A fiatalember egy levelet nyújtott át Mamának, de a nő nem nyitotta fel. Teával kínálta, amit köszönettel el is fogadott. Nem mondott egyebet, csak az időjárásról beszélt, meg Mama csodaszép virágoskertjéről. Azt ecsetelte, milyen hosszú időbe telt kiérnie hozzájuk a városból. Mama aprósüteménnyel kínálta, és közben teljesen megfeledkezett Sarah-ról.

Anyja viselkedéséből ítélve Sarah rögtön érezte, hogy valami baj van. Mama nagyon feszesen ült, és halkan beszélt.

- Gyönyörű szép kislány - mondta a férfi, és rámosolygott. Sarah szégyenlősen lesütötte a szemét, attól tartott, hogy Mama kiküldi a szobából, mert a fiatalember felfigyelt rá.

- Igen, az. Köszönöm.

- Önre hasonlít. Olyan szép, mint a felkelő nap.

Mama Sarah felé mosolygott.

- Sarah, miért nem mész ki és szedsz néhány virágot az asztali vázába?

Sarah megragadta a babáját, és ellenkezés nélkül hagyta el a szalont. Örömet akart szerezni Mamának. A konyhában elővett egy éles kést a fiókból, majd kiment a virágoskertbe. A rózsa volt Mama kedvenc virága, és Sarah szedett még mellé szarkalábat, violát, boglárkát, margarétát és százszorszépet, míg meg nem telt a karján lévő szalmakosár.

Mire visszaért a házba, a fiatalember már elment. Mama ölében hevert a kibontott levél, a nő szeme ragyogott, és egészen kipirult az arca. Mosolyogva összehajtogatta a levelet, aztán bedugta a ruhája ujjába. Felállt, Sarah-hoz lépett, a levegőbe emelte, majd boldogan megpörgette.

- Köszönöm, hogy szedtél virágot, szívem! - Azzal megcsókolta Sarah-t. Amikor Mama lerakta a földre, a kislány letette a kosarat az asztalra.

- Imádom a virágokat - mondta Mama. - Annyira szépek, ugye te is így gondolod? Csokorba kötnéd őket? Van egy kis dolgom a konyhában. Ő, Sarah! Ugye milyen csodálatosan szép nap ez a mai?

Sarah a távozó nő után bámult, és közben az járt az eszében, hogy milyen nyomorúságos is ez a nap. Valósággal rosszul lett a félelemtől, minden porcikáját átjárta. Levette az asztalról a nagy vázát, kivitte a kertbe, és a hervadt virágokat a komposztra dobta. Friss vizet húzott, és a vázába töltötte. A ruhájára fröccsent a víz, amikor bevitte a vázát és visszatette az asztalra. Nem vágott vissza a virágok szárából, és a leveleket sem szedte le. Nem érdekelte, hogy mutatnak, és tudta jól, hogy ezúttal az anyjának sem fog feltűnni.

Visszajön Alex Stafford!

Mama Cleo társaságában lépett be a szalonba.

- Szívem, csodálatos hírem van a számodra! Cleo úgy tervezte, hogy a tengerpartra utazik a héten, és téged is el szeretne vinni magával. Hát nem nagyszerű?

Sarah-nak egyre hevesebben vert a szíve.

- Ugye milyen kedves tőle? - folytatta Mama élénken. - Van egy barátja, aki fogadós, és egyenesen imádja a kislányokat.

Cleo hidegen, feszélyezetten mosolygott.

Sarah az anyjára nézett, és könyörögni kezdett:

- Mama, nem akarok elmenni! Én itt akarok maradni veled.

Pontosan tudta, hogy miről van szó: Mama azért küldi el, mert nem kell az apjának. Lehet, hogy most már az anyjának sincs szüksége rá.

- Badarság! — nevetett Mama. - Még soha nem jártál sehol, muszáj, hogy ezen a helyen kívül mást is láss a világból. Nagyon fog tetszeni a végtelen tenger, Sarah! Olyan csodálatos. Leülhetsz a homokba, és hallgathatod, ahogy a víz a partot éri. Várat építhetsz, és akár kagylót is gyűjthetsz. Meglátod, milyen jó érzés, amikor hullámok csiklandozzák a talpadat.

Úgy tűnt, hogy Mama ismét a régi lett. Sarah tudta, hogy ezt a változást csakis a levél tartalma idézhette elő. Biztosan Alex küldte, és az állhatott benne, hogy eljön meglátogatni Mamát. A no nem akarta, hogy újból veszekedés legyen belőle, mint amikor legutóbb itt járt, így ezúttal inkább megszabadult

Sarah-tól. A gyermek összeszoruló szívvel figyelte anyja ragyogó arcát.

- Gyere, szívem, csomagoljunk össze az útra!

Sarah végignézte, ahogy összehajtogatják, majd egy útitáskába csomagolják a holmiját. Mama már alig várta, hogy végre megszabadulhasson tőle.

- Hol a babád? - pillantott körbe az anyja. - Őt is biztosan magaddal szeretnéd vinni.

- Nem.

- Miért nem? Hiszen eddig egyetlen lépést sem tettél a babád nélkül.

- Itthon akar maradni veled.

Mama rosszallóan nézett rá, de nem szólt egy szót sem, és nem változtatta meg a döntését.

Cleo visszajött Sarah-ért, és kettesben tették meg az egymérföldes[2] gyalogutat a városba. Cleónak épphogy sikerült megváltania a jegyeket, máris befutott a postakocsi. Míg a kocsis a poggyászukat rögzítette, a lány felültette Sarah-t a kocsira. Aztán a szolgáló maga is bemászott, leült a kislánnyal szemben, és elmosolyodott. Barna szemei valósággal ragyogtak.

- De jót fogunk mi együtt kalandozni, Sarah!

Sarah legszívesebben kiugrott volna a postakocsiból, hogy hazaszaladjon Mamához, de nagyon jól tudta, hogy a nő úgyis csak visszaküldeni. Amikor elindultak a lovak, Sarah az ablakhoz simult, és nézte, ahogy elillannak az ismerős házak. A postakocsi áthajtott a hídon, majd egy fákkal szegélyezett úton haladt tovább. Hamarosan eltűnt minden, ami ismerős volt a kislány számára, ezért visszahuppant a rugózó ülésre. Minél jobban eltávolodtak az otthonától, annál magányosabbnak érezte magát.

- A Négy Szélben fogunk megszállni – közölte Cleo, és szemmel láthatóján örült, amiért Sarah nem volt beszédes kedvében. Valószínűleg arra számított, hogy jelenetet fog rendezni. Ha Sarah úgy gondolta volna, hogy azzal

[2] 1 angol mérföld = 1609,3 méter

befolyásolhatja az anyja döntését, minden bizonnyal meg is teszi. Még sosem volt távol Mamától, legfeljebb néhány órára. De a kislány tudta, hogy ez semmin se változtatna: Alex Stafford jön, neki pedig mennie kell. Komoran, mozdulatlanul ült a postakocsi ülésén.

- Jó a konyhájuk, és a szobáik is tiszták - magyarázta Cleo. - Ráadásul közvetlenül a tenger mellett helyezkedik el. Az ember csak végigmegy a füves ösvényen, és máris kiér a parti szirtre. Csodálatos az a morajlás, amikor a hullámok a sziklának csapódnak, a levegő illata pedig semmihez sem fogható.

Mindennél jobb...

Sarah-t viszont hidegen hagyták ezek a dolgok, ő csupán az otthonáért és a ház mögötti virágoskertért rajongott. Szeretett a hidegház mellett üldögélni, és Mamával a patakba lógatni mezítelen lábukat.

A kislány a könnyeivel küszködve pillantott ki az ablakon. Az út pora csípte apró szemeit, és a torka is megfájdult tőle. Lassan teltek az órák, a patkók éktelen dübörgése zakatolt a fejében. Olyan mérhetetlen fáradtság vett rajta erőt, hogy alig bírta nyitva tartani a szemét, de valahányszor elszenderült, a kocsi vagy megbillent, vagy olyan élesen kilengett, hogy Sarah ijedten ébredt fel.

A kocsis csupán egyetlen alkalommal állt meg lovakat cserélni, és az apró javításokat is ekkor végezte el a kocsin. Cleo kivitte Sarah-t az árnyékszékre. Amikor a kislány végzett, hiába kereste a szolgálót, sehol sem látta. Először visszaszaladt a postakocsihoz, onnan az istállóhoz rohant, végül ki az útra, végig Cleo nevét kiáltva.

- Csitt legyen már! Mi ez az éktelen lárma? - morogta Cleo Sarah felé sietve. - Úgy rohangálsz itt körbe, hogy az ember még azt hinné, egy fejét vesztett csirkét lát.

- *Hol* voltál? - követelte Sarah, miközben patakokban folytak a könnyei. - Mama azt mondta, hogy együtt kell maradnunk!

Cleo összeráncolta a szemöldökét.

- Hát, ne haragudjon meg, őméltósága, éppen csak megittam egy korsó sört! - Azzal lehajolt, erős markával megragadta Sarah karját, és visszarángatta az állomás épületéhez.

Az állomásfőnök felesége az ajtóban állt, épp a kezét törölte.

- Milyen szép kislány! - mondta, és Sarah-ra mosolygott. - Nem vagy éhes, aranyom? Mit szólnál egy tányér húsleveshez?

Sarah lesütötte a szemét, elbátortalanodott az asszony fürkésző pillantásától.

- Köszönöm, nem vagyok éhes, asszonyom - felelte alig hallhatóan.

- És milyen jól nevelt! - mondta az asszony.

- Gyerünk, Sarah! - unszolta Cleo, azzal betuszkolta a kislányt az ajtón.

A hölgy megpaskolta Sarah hátát, miközben odakísérte az egyik asztalhoz.

- Elférne még egy kis hús a csontjaidra, kedvesem! Kóstold csak meg a levesemet! Azt mondják, hogy ezen a vonalon én vagyok az egyik legjobb szakács.

Cleo leült, és megragadta az asztalon heverő korsót.

- Enned kell valamit, mielőtt továbbmegyünk!

- Nem vagyok éhes.

Cleo közelebb hajolt:

- Nem érdekel, hogy éhes vagy, vagy sem - préselte ki magából a szavakat -, most azt teszed, amit én parancsolok. A kocsistól tudom, hogy még fél óra van az indulásig. Utána további három vagy négy óra, mire elérjük a tengerpartot. Nehogy aztán akkor nyavalyogj nekem, hogy éhes vagy! Most ehetsz utoljára, mielőtt megérkezünk a Négy Szélhez.

Sarah Cleóra meredt, és megpróbálta visszatartani a torkát fojtogató könnyeket. A szolgáló mélyet sóhajtott, majd előrenyújtotta a kezét, és ügyetlenül megpaskolta Sarah arcát.

- Egyél csak valamit, Sarah! - mondta végül enyhébb hangnemre váltva. Sarah szófogadóan megfogta a kanalát, és enni kezdett az előtte lévő tányérból. Mama azt állította, hogy az

utazást egyedül az ő kedvéért találták ki, de még Cleo is úgy bánt vele, mintha az útjában lenne. Nyilvánvaló volt a számára, hogy az anyja azért küldte el, mert meg akart szabadulni tőle.

Amikor a postakocsi ismét elindult, Sarah szótlanul foglalta el a helyét. Az ablaknál ült, meredten bámult kifelé, apró kezeit összefonta az ölében, és kihúzta magát. Cleo hálásnak tűnt, amiért csendben maradt, majd a lány végül álomba szenderült. Amikor felébredt, kedvesen Sarah-ra mosolygott.

- Érzed a tengeri levegő illatát? - kérdezte.

Sarah pontosan ugyanabban a testhelyzetben ült, mint amikor Cleo elbóbiskolt. Ő is tudta, hogy a könnycseppek fehér csíkokat rajzoltak poros arcára, de képtelen volt gátat szabni fájdalmának. Cleo szomorúan pillantott rá, aztán ő maga is az ablakhoz fordult, és a tájat bámulta.

Naplemente után értek a Négy Szél fogadóba. Sarah Cleo kezébe csimpaszkodott, amíg a kocsis leszedte az utazótáskáikat. Hangos morajlást hallott, ami leginkább egy szörnyeteg hangjára emlékeztette.

- Mi ez a zaj, Cleo? - tudakolta félénken.

- A sziklának csapódó hullámok moraja. Hát nem csodálatos?

Sarah még sohasem hallott ennél rémisztőbb hangot. Úgy süvített a szél a fák között, mint egy prédáját hajszoló szörnyeteg. Amikor kitárult előtte a Négy Szél ajtaja, hangos nevetés és kiabáló férfiak hangja ütötte meg a fülét. Sarah határozottan megtorpant, nem akart bemenni.

- Csak óvatosan! - mormogta Cleo, és előrelökte - Vidd te a csomagodat, nekem éppen elég az enyémet cipelni!

Sarah a bejárathoz vonszolta hatalmas poggyászát. Cleo a vállával meglökte az ajtót, kinyitotta, majd belépett, a gyerek szorosan mögötte haladt. Cleo körbenézett a teremben, majd elmosolyodott. Sarah - a szolgáló tekintetét követve - megpillantott egy férfit a pultnál, aki egy izmos tengerésszel szkanderozott. A nagydarab ember, aki a sört csapolta, azonnal észrevette Cleót. Odahajolt a szkanderozó férfihoz, oldalba

bökte, majd feléjük intett a fejével, miközben odasúgott valamit neki. A férfi kissé elfordította a fejét, amit a tengerész azonnal ki is használt: győzedelmes kiáltással a pultra csapta a karját. Sarah ijedten figyelte, amint a legyőzött fél talpra ugrott, behúzott egyet a tengerész bal szeme felé, aki az ütéstől ájultan rogyott a padlóra.

Cleo csak önfeledten nevetett. Úgy tűnt, szinte teljesen megfeledkezett a kislányról, aki addigra már bebújt a szoknyája mögé. Sarah csendesen pityergett, amikor a férfi odament Cleóhoz, és megcsókolta a teremben tartózkodók hangos kiáltásai közepette. Amikor Cleo mögé pillantott és észrevette Sarah-t, a kislány azt hitte, mindjárt elájul a félelemtől. A férfi felhúzta a szemöldökét.

- Törvénytelen gyerek? Ahogy elnézem, igencsak jóképű fickóval állhattál össze!

Időbe telt, mire Cleo összeszedte magát, és rádöbbent, miről is beszél a férfi.

- Ja, a gyermek. Nem, Merrick, ő nem az enyém. Annak a hölgynek a kislánya, akinél dolgozom.

- Akkor meg mit keres itt veled?

- Ez egy hosszú és szomorú történet, amit legszívesebben elfelejtenék.

Merrick bólintott, és ügyetlenül megpaskolta a kislány arcát.

- Hogy tetszik a vidéki élet? - mosolygott, de Sarah nem találta vonzónak a mosolyát.

Cleo a fejét csóválta.

- Pontosan olyan, amilyennek elképzeltem.

A férfi elnevette magát, majd elvette Cleo utazótáskáját.

- Épp ezért jöttél vissza a Négy Szélbe, nem igaz? - Azzal Sarah táskája után nyúlt. Szemtelenül vigyorgott, és akkor is csak nevetett, amikor Sarah elhúzódott tőle, mintha ő lenne maga az ördög.

A kislány még sosem találkozott Merrickhez fogható emberrel: hatalmas volt, fekete hajjal és rövidre nyírt szakállal. Azokat a kalóztörténeteket juttatta eszébe, melyeket Mama

olvasott fel neki. Lármás, dörgő hangon beszélt, és úgy nézett Cleóra, mintha fel akarná falni a szemével. Úgy tűnt, hogy a nő ezt egy cseppet sem bánta. Rá sem hederített Sarah-ra, hanem átment a terem másik végébe. Sarah viszont követte őt, túlságosan is félt lemaradni tőle. A teremben lévők mind őt bámulták.

- Hallod, Stump, adj egy korsó sört a mi Cleónknak! - kiáltotta Merrick az őszes pultosnak, aki üdvözlésképpen vigyorogva kacsintott a nőre. Merrick a derekánál fogva megragadta Sarah-t, a magasba emelte, és a pultra pottyantotta.

- Meg egy kis vizezett bort ennek a sápadt kis csibének - Megtapintotta Sarah bársonykabátját. - Biztosan gazdag a mamád, mi?

- A papája gazdag - vetette oda Cleo. - Meg házas is.

- Aha! - Merrick gúnyos vigyorral fordult Cleo felé. - Szóval erről van szó. Én meg azt hittem, hogy tisztességes munkát akartál végezni.

- A munkám tisztességes is. Engem aztán nem vet meg senki érte!

- Talán azt is tudják, hogy öt évig egy kocsmában dolgoztál, mielőtt elhatároztad, hogy javítani fogsz a társadalmi pozíciódon? - A férfi végigsimította Cleo karját. - Arról nem is beszélve, hogy mellette volt egy kis mellékjövedelmed is...

Cleo Sarah-ra pillantott, és lesöpörte magáról a férfi kezét.

- Mae tudja. Ő nem olyan, aki másokat lenéz a múltjáért. Kedvelem.

- És hasonlít rá ez a csöppség?

- A kiköpött mása.

Merrick megveregette Sarah állát, és megsimogatta az arcát.

- A szeme olyan kék, akár az ibolya, a haja meg egy angyalé. Biztosan csodaszép a mamád, ha csak egy kicsit is hasonlítasz rá! Szeretném megnézni magamnak.

Cleo megmerevedett, és Sarah egyszerre mérgesnek látta. Azt kívánta, bárcsak békén hagyná Merrick, de egyfolytában csak az arcát simogatta. Sarah olyan messzire akart kerülni ettől

az irtózatos, sötét szemű, fekete szakállas, aljasan vigyorgó férfitól, amennyire csak lehetett.

- Hagyd békén, Merrick! Már így is reszket a félelemtől, semmi szükség arra, hogy még te is ugrasd! Most van először távol az anyjától.

A férfi csak nevetett.

- Hát, tényleg elég sápadtnak tűnik. Gyere, csöppség, én teljesen ártalmatlan vagyok! Igyál! - Azzal egy bögre vizezett bort lökött Sarah elé. - Jól van. Iszol ebből egy kicsit, aztán már semmitől sem fogsz félni!

Amikor Sarah undorodva elfintorodott, Merrick ismét hahotázni kezdett.

- Talán valami jobbhoz van szokva?

- Nem szokott ez semmihez - mondta Cleo, és Sarah most már egészen biztos volt benne, hogy a szolgáló rettentően dühös. A lány nem örült annak, hogy Merrick neki szenteli a figyelmét. Sarah-ra pillantott, szemmel láthatóan bosszantotta a kislány Merrick iránt tanúsított magatartása.

- Ne legyél már ennyire gyáva, Merricknek csak a szája jár!

Az öreg Stump és a pultnál álldogáló többi férfi csak nevetett, még Merrick is jókedvűen csapkodta a térdét.

Sarah legszívesebben felugrott volna, hogy elszaladjon a lárma, a nevetés és a bámuló tekintetek elől. Amikor Cleo végre felvette és leemelte a pultról, halkan felsírt a megkönnyebbüléstől. A lány kézen fogta és odavezette az egyik asztalhoz. Sarah az ajkába harapott, amikor Merrick felállt, hogy kövesse őket. A férfi kihúzott egy széket, és leült. Amikor kiürültek a korsók, újabb kört rendelt. A hangulat a tetőfokára hágott: Merrick viccelődött, Cleo pedig egyfolytában nevetett. A férfi egyszer benyúlt az asztal alá, mire Cleo odébb lökte, de nem hagyta abba a kacagást, sőt egyre jobban megeredt a nyelve. A hangja furcsán megváltozott, a szavai mintha egymásba folytak volna.

Kint az időjárás rosszabbra fordult: eleredt az eső, a faágak az ablakokat verdesték. Sarah elálmosodott, úgy elnehezedett a szemhéja, hogy már alig bírta nyitva tartani a szemét.

Merrick ismét felemelte a poharát.

- A csöppség már nehezen vonszolja a vitorlákat - kuncogott.

Cleo megérintette Sarah fejét.

- Tedd a karodat keresztbe fonva az asztalra, úgy aludhatsz egy keveset!

Sarah szótlanul követte az utasításokat, miközben azt kívánta, bárcsak elmehetnének innen. Cleo szemmel láthatóan nem akart még távozni. Úgy tűnt, igazán jó kedve kerekedett, és Sarah még sosem látta így mosolyogni: megállás nélkül.

- Miért kellett elhoznod magaddal a Négy Szélbe? - kérdezte Merrick.

Sarah lehunyta a szemét, és úgy tett, mintha aludna.

- Mert a mamája éppen azt az elegáns papáját szórakoztatja, és egyikőjük sem akarja, hogy láb alatt legyen - Cleo szavai hidegen csengtek. - Ezt ne csináld!

- Tényleg ne? - nevetett halkan Merrick. - Te is tudod, hogy csak ezért jöttél. Mi a baj a vidéki fickókkal?

- Semmi. Az egyik el akar venni feleségül.

- Menjünk föl az emeletre, és beszéljük meg a látogatásod valódi okát!

- Vele meg mihez kezdjek? Olyan dühös voltam, amikor Mae a nyakamba varrta.

Sarah szemét égették a könnyek, a torka összeszorult. Most már tényleg nem kellett senkinek...

- Ahogy elnézem, nem lenne nehéz örökbe adni valakinek ezt a kis szépséget. Biztosan akadna olyan, aki örömest elvinné.

- Én is pont ugyanezt tanácsoltam Mae-nek, de ő hallani sem akar a dologról. A gyerek az egyetlen, akivel eljátszhat otthon, amikor a férfi távol van. Mae nem is ért máshoz, tudja, hogyan kell szépnek lenni meg virágokat nevelni.

- Nem azt mondtad, hogy kedveled?

- Kedvelem is, de amikor őfelsége, az uraság úgy dönt, hogy eljön látogatóba, találd ki, vajon kinek a nyakába akasztja a fattyát? Egy idő után már fárasztó, hogy az ember kénytelen mindenhova magával hurcolni egy gyereket, főleg akkor, ha nem is a sajátja.

Merrick kárörvendően nevetett.

- Akkor miért nem lökjük le a szirtről? Még az is lehet, hogy szívességet tennénk vele az anyjának meg az apjának. Talán még jutalmat is kapnál érte.

Sarah szíve hevesen verni kezdett.

- Ez egyáltalán nem vicces, Merrick! - Cleo bosszúsan felsóhajtott. - Az lesz a legjobb, ha most felébresztem és lefektetem. Hosszú napja volt.

Oldalba bökte Sarah-t, aki megkönnyebbülten pillantott fel. Cleo kézen fogva vezette el.

- Gyere, ideje lefeküdni! Búcsúzz el Mr. Merricktől!

Merrick kajánul vigyorgott.

- Felkísérem a hölgyeket, nehogy eltévedjenek.

Amikor Cleo a rozsdás kulccsal kinyitotta régi szobáját, Merrick szélesre tárta az ajtót, és belépett rajta. Sarah riadt pillantást vetett a szolgálóra.

- Mit csinálsz? - suttogta Cleo dühösen. - Ide már nem jöhetsz be velem! Elfecsegi az anyjának, én meg elvesztem az állásomat.

- Ezt bízd csak rám! - Merrick lehajolt, és megcsípte Sarah állát. - Ha egy szót is szólsz bárkinek arról, hogy itt voltam Cleóval a szobájában, levágom azt a kis rózsaszín nyelvecskédet. Megértetted? - Sarah Merrick minden egyes szavát elhitte, és rémülten bólintott. A férfi kissé elmosolyodott, majd elengedte a kislányt. Sarah a sarokba rohant, és remegve leguggolt, a gyomra émelygett a félelemtől.

- Látod? - hetvenkedett Merrick vidáman. - Aggodalomra semmi ok, tartani fogja a száját!

Cleo elkerekedett szemekkel meredt a férfira. Feldúltnak látszott, és Sarah abban reménykedett, hogy most el fogja zavarni.

- Ez szörnyen kegyetlen volt! - mondta Cleo, és Sarah-ra nézett. - Nem gondolta komolyan, galambom! Merrick bácsi csak tréfált, egy szavát se hidd!

- Hidd csak el, te lány! Egyáltalán nem tréfáltam - Merrick magához rántotta Cleót. - Kegyetlen? Az lenne kegyetlen, ha most kitennéd a szűröm, amikor tudod nagyon jól, hogy csak veled akarok lenni.

Cleo ellökte magától a férfit. Merrick ismét utánanyúlt, ám a lány kitért előle, de még Sarah is láthatta, hogy csak ímmel-ámmal teszi. Hogy engedhetett Cleo közel magához egy ilyen alakot?

- Ismerlek, Cleo! - mosolygott Merrick féloldalasan, és felvillant a szeme. - Különben miért jöttél volna vissza a Négy Szélbe? Csak azért, mert hiányzott a tenger?

- Ugyanúgy benne van a véremben, mint a tiédben.

Merrick erőszakosan magához szorította a nőt, és megcsókolta. Cleo ellenkezett, megpróbált kiszabadulni az öleléséből, de a férfi erősen fogta. Amikor a szolgálólány elernyedt, Merrick kissé visszahúzódott, hogy válaszolhasson:

- Ennél sokkal többről van szó.

- Merrick, hagyd abba! Figyel bennünket...

- Hát aztán?

Merrick ismét megcsókolta, de Cleo ezúttal komolyan küzdött ellene. Sarah csak ült, a félelemtől egészen megdermedve. Lehet, hogy Merrick egyszerűen csak végez mindkettőjükkel.

- Ne! - kiáltott fel mérgesen Cleo. - Kifelé! Ezt nem tehetem. Az a feladatom, hogy vigyázzak a kislányra.

Merrick felnevetett.

- Nem is tudtam, hogy számodra ilyen fontos a kötelesség. - A férfi elengedte a lányt, de Sarah úgy látta, hogy Cleo egyáltalán nem örül ennek. Olyan arcot vágott, mint aki mindjárt elsírja magát. Merrick vigyorgott, és a kislány felé fordult.

- Gyere, csöppség!

- Mit művelsz, Merrick? - követelőzött Cleo, amikor Sarah négykézláb próbált elmenekülni a férfi elől.

- Kiteszem. Nem árthat meg neki, ha egy darabig a folyosón üldögél. Nekem te ne ellenkezz, Cleo! Annál jobban ismerlek. Egyébként is itt lesz kint, rögtön az ajtó előtt. Senki sem fogja bántani - Merrick előhúzott az ágyról egy párnát és egy pokrócot, majd intett Sarah-nak. - Ne akard, hogy én menjek érted!

Sarah nem mert ellenkezni. Követte Merricket a folyosóra, és figyelte, ahogy a férfi a sötét hall padlójára hajítja a párnát és a pokrócot. Valami hatalmas dolog osont a folyosó vége felé, és elbújt a sötétben. Sarah elkerekedett szemekkel bámult a férfira.

- Ülj le ide, és el ne mozdulj innen! Különben megkereslek, leviszlek a tengerhez, és megetetlek a rákokkal! Megértetted?

Sarah szája kiszáradt, egy hang sem jött ki a torkán, ezért csak bólintott.

Cleo lépett az ajtóhoz.

- Merrick, nem hagyhatom odakint. Az imént láttam egy patkányt.

- Ahhoz ő túl kicsi, hogy a patkányok vesződjenek vele. Nem lesz semmi baja! - Ezzel megpaskolta Sarah arcát. - Nem igaz, kedvesem? Itt maradsz, amíg Cleo érted nem jön. Egy tapodtat se mozdulj erről a helyről!

- I-igen, uram - hebegte Sarah, de a torkán akadt a szó.

- Látod? - Merrick felegyenesedett, megfordította Cleót, visszatolta a szobába, majd amikor már mindketten benn voltak, egy határozott mozdulattal bezárta az ajtót.

Sarah hallotta Merrick dörmögését és Cleo kuncogását. Azután másféle hangok ütöttek meg a fülét, amik megijesztették. El akart szaladni a szobából hallatszó dolgok elől, de Merrick fenyegetése mélyen az emlékezetébe vésődött. Rémülten a fejére terítette a koszos pokrócot, és a fülére tapasztotta a kezét.

Az ezután következő csend egyre nyomasztóbbá vált. Sarah kikukucskált a sötét folyosóra, és úgy érezte, mintha titokzatos szempárok figyelnék. Félelem járta át: mi lesz, ha a patkány visszajön? A szíve úgy vert, mint egy dob, és egész teste beleremegett a vad ritmusba. Halk kaparászást hallott, mire felhúzta a térdét, és megpróbálta kivenni a sötétségben rejtőzködő árny körvonalait.

Az ajtó egyetlen kattanással feltárult, és Sarah felugrott. Merrick lépett ki a szobából. A kislány a falhoz simult, és remélte, hogy a férfi nem fogja észrevenni. Merrick nem látta őt, még a létezéséről is megfeledkezett. Egy pillantást sem vetett felé, amikor végigment a folyosón, majd lesétált a lépcsőn. Cleo bármelyik percben érte jöhetett, hogy elvigye innen, a sötét folyosóról.

Múltak a percek, eltelt egy óra is, aztán még egy.

Cleo nem bukkant fel. Sarah csak várt a pokrócban összekuporodva és a falhoz simulva - ahogy Mamát várta aznap, amikor eljött Alex.

Cleo feje sajgott, amikor az arcába világító napsugarak felébresztették. Túl sok sört ivott az elmúlt éjjel, és úgy érezte, hogy megdagadt a nyelve. Kinyújtotta a kezét, de Merrick már elment. Ez jellemző volt rá, így Cleo nem is aggódott. A múlt éjszaka után hogyan is tagadhatná Merrick, hogy szereti őt? Szüksége volt egy kávéra. Felkelt, megmosta az arcát, és felöltözött. Kinyitotta az ajtót, és csak akkor vette észre a gyermeket, aki a hideg folyosón kuporgott, és sötét árnyékok ültek a kék szemében.

- Jaj! - kiáltotta Cleo szinte ájultan. Teljesen megfeledkezett a gondjaira bízott gyermekről. Marcangolni kezdte a félelem és a bűntudat, és azon sopánkodott, hogy mit fog mondani Mae, ha megtudja, hogy a lányát egész éjszakára kint hagyta egy sötét, hideg folyosón. Felvette Sarah-t, és bevitte a szobába. Apró keze jéghideg volt, és az egész gyermek sápadtnak tűnt.

- Ne mondd el a mamádnak! - könyörgött Cleo sírva. - A te lelkeden szárad majd, ha elbocsát. - Cleót bosszantotta, hogy ilyen bizonytalan helyzetbe hozta magát, és az állása egy gyermek hallgatásán múlt. - Miért nem jöttél tegnap éjjel az ágyba, ahogy kellett volna? Merrick megmondta, hogy amikor elmegy, gyere be a szobába.

- Nem, nem így volt. Azt kérte, hogy addig ne mozduljak, amíg nem jössz ki értem - suttogta Sarah szívszaggatóan, és sírva fakadt Cleo dühe láttán.

- Ne hazudj! Hallottam Merricket! Egyáltalán nem ezt mondta!

Sarah könnyei egyre csak folytak, tágra nyílt, vörös, karikás szemekkel bámulta a lányt.

- Kérlek, ne áruld el Merricknek! Ne engedd, hogy ledobjon a szirtről vagy megetessen a rákokkal!

- Pszt! Hagyd abba a sírást! - felelte Cleo nyugodtabb hangon. - A sírással nem érsz el semmit. Az anyád talán ment vele valamire? - Bűntudattal telve magához húzta Sarah-t, és megölelte. - Nem szólunk róla senkinek, a kettőnk titka marad csupán.

Merrick nem jött vissza a Négy Szélbe, ezért Cleo jól berúgott aznap este. Korán ágyba küldte a kislányt, aztán abban a reményben tért vissza a bárba, hátha Merrick később átjön. De a férfi nem bukkant fel. Cleo még maradt egy darabig, a többi vendéggel nevetgélt, és úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog. Aztán felvitt magával egy üveg rumot a szobába. Sarah hirtelen felült az ágyban, éberen, tágra nyílt szemekkel figyelte a lányt.

Aztán Cleo beszélni kezdett. Meg akart szabadulni a haragtól, amit Merrick iránt érzett. Gyűlölte, amiért újfent összetörte a szívét. Már annyiszor hagyta, hogy ezt tegye vele. Mikor tanul meg végre nemet mondani neki? Miért is jött vissza? Tudhatta volna, hogy mi fog történni, mert minden egyes alkalommal ugyanígy végződött a dolog.

- Majd én elmondom neked Isten igazságát, kislányom. Jól figyelj! - Cleo hosszasan ivott, lenyelte a könnyeit és a

bánatát, aztán szabadjára engedte feltörő dühét és keserűségét. - A férfiak csak egyet akarnak tőled: kihasználni. Ha odaadod nekik a szíved, ők darabokra tépik - Cleo ismét nagyot húzott az üvegből, aztán összemosódtak a szavai. - Egyikük sem törődik velünk. Nézd meg a te elegáns papádat! O talán törődik az anyáddal? Nem!

Sarah kétségbeesetten bújt be a takarók alá, és befogta a fülét.

- Szóval a kis hercegnő nem akarja hallani a szörnyű igazságot? Hát ez már több a soknál! - A tomboló Cleo lerántotta róla a takarót. Amikor Sarah megpróbált elmászni előle, Cleo megragadta, és a lábánál fogva húzta vissza. - Ülj fel és hallgass végig!

- Ezzel felállította a gyermeket, és megrázta. Sarah behunyta a szemét, és próbálta elfordítani az arcát. - Nézz rám! - A lány éktelen haragra lobbant, és addig nem nyugodott, amíg Sarah szót nem fogadott neki.

A kislány hatalmas, rémült szemekkel bámulta, miközben hevesen reszketett. Cleo engedett egy kicsit a szorításából.

- A mamád azt mondta, hogy nagyon vigyázzak rád - közölte. - Hát akkor most ezt fogom tenni. Elmondom neked Isten igazságát. Te pedig végig fogsz hallgatni, hogy okulj belőle! - Ezzel elengedte Sarah-t, aki leült az ágyra, és nem mert megmozdulni.

Cleo mereven bámulta a kislányt, majd az ablak melletti székbe huppant, és húzott egyet a rumból. Felemelte az ujját, és megpróbálta egyenesen tartani a kezét.

- A te jómódú apád nem törődik senkivel, veled a legkevésbé. Egyedül az érdekli, amit az anyád hajlandó megadni neki. Mae pedig mindent a lábai elé tesz. Akkor bukkan fel, amikor kedve tartja, kihasználja az anyádat, aztán visszalovagol a jómódú házába az arisztokrata feleségéhez és a jó családból származó gyerekeihez. És az anyád? Ő csak a következő alkalomért él, amikor újra láthatja.

Cleo figyelte, ahogy Sarah egyre hátrébb húzódik, és szorosan - oltalmat keresve - simul az omló vakolatú falhoz. De egy nőt semmi sem védhetett meg a rideg tényéktől. Cleo szomorúan felnevetett, és a fejét rázta.

- Mae annyira édes kis bolond. Vár rá, aztán valahányszor visszajön, hasra esik előtte, hogy megcsókolhassa a lába nyomát is. Tudod, hogy az apád miért maradt távol olyan sokáig? Miattad! Ki nem állhatja a saját porontya látványát. A mamád csak sír és könyörög, de mit ér el vele? Az apád előbb vagy utóbb rá fog unni, és a szemétdombra veti. És téged is vele együtt. Erre az egyre biztosan számíthatsz.

Sarah sírni kezdett, és kezével elszántan törölgette könnyektől maszatos arcát.

- Ebben a világban senki sem törődik a másikkal - közölte Cleo, miközben minden perccel egyre szomorúbbá és haragosabbá vált. - Valamilyen módon mindannyian kihasználjuk egymást. Azért, hogy jól érezzük magunkat, vagy éppenséggel rosszul, esetleg azért, hogy semmit se érezzünk. A szerencsések nagyon jól csinálják. Mint Merrick, meg a te gazdag apád is. A többiek - vagyis mi - meg csak elvesszük, amit tudunk.

Cleo már nem tudott tisztán gondolkodni. Beszélni szeretett volna még, de szemhéjai elnehezültek, alig bírta nyitva tartani a szemeit. Egyre lejjebb csúszott a széken, és feje a mellkasára bukott.

Csak egy perc pihenésre és nyugalomra volt szüksége. Mindössze egy percre. És azután majd minden jóra fordul...

Sarah a lányt figyelte, ahogy továbbra is motyogott, majd egyre lejjebb csúszott a széken, és elaludt. Hangosan hortyogott, megereszkedett szája sarkából folyt a nyála.

Sarah reszketve ült az összedúlt ágyon, és azon tűnődött, vajon Cleo igazat beszélt-e. Valami a lelke legmélyén azt súgta neki, hogy igen. Ha az apja valóban törődne vele, akkor a halálát kívánná? Ha az anyja igazán szeretné, akkor elküldte volna otthonról?

Isten igazsága. Mi Isten igazsága?

Másnap reggel hazaindultak, Sarah még csak egy pillantást sem vethetett a tengerre.

Amikor hazaértek, Mama úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, ám Sarah érezte, hogy valami rettenetesen nagy baj történt. Dobozok hevertek szanaszét a házban, melyekbe Mama a holmiját csomagolta.

- Meglátogatjuk a nagymamádat és a nagypapádat - mondta Mama vidáman, de a szeme üres volt, élettelen fény sugárzott belőle. - Még sohasem láttak téged.

Közölte Cleóval, hogy sajnálja, amiért kénytelen megválni tőle, mire a lány megnyugtatta, hogy nincs semmi baj. Végül úgy döntött, hogy hozzámegy Bobhoz, a henteshez. Mielőtt Cleo elment, Mama sok boldogságot kívánt neki.

Sarah felébredt az éjszaka közepén, de nem találta Mamát az ágyban, csupán a hangját hallotta. Anyja fájdalmas sóhajtozásait követve lement a szalonba. Odalépett a nyitott ablakhoz, és kinézett a kertbe. Vajon mit kereshetett Mama odakint az éjszaka kellős közepén?

Holdfényben úszott a virágoskert, és Sarah megpillantotta a vékony, fehér hálóingben térdeplő anyját, amint éppen a virágokat tépte ki a földből. Két kézzel rángatta ki a növényeket, majd szerteszét hajigálta őket, miközben zokogott és magában beszélt. Kést ragadott, felállt, majd ismét letérdelt szeretett rózsabokrai mellé. Egyesével vágta ki a gyökerüket. Minden egyes bokorét.

Aztán előrehajolt, és - késsel a kezében - előre-hátra hintázva zokogni kezdett.

Odabent Sarah a padlóra kuporodott, elbújt a szalon sötétjében, és kezébe temette az arcát.

A következő nap végig postakocsin utaztak, és éjszakára egy fogadóban szálltak meg. Mama keveset beszélt, Sarah pedig szorosan a mellkasához szorította a babáját. Csupán egy ágy

volt a szobában, de Sarah boldogan aludt az édesanyja karjaiban. Amikor reggel felébredt, Mama az ablaknál térdelt, és a rózsafüzér gyöngyeit morzsolva imádkozott. Sarah hallgatta lágy hangját, de nem értette a szavait, a nő ugyanis egyfolytában ugyanazokat a kifejezéseket ismételgette.

- Bocsáss meg, Jézus! Az én bűnöm. Mea culpa, mea culpa...

Még egy teljes napot utaztak egy másik postakocsin, amikor végre egy városba érkeztek. Mama egyszerre tűnt feszültnek és sápadtnak. Leporolta a Sarah ruhájára ragadt koszt, és megigazította a kalapját. Kézen fogta, és hosszú ideig gyalogoltak, mire egy fákkal szegélyezett utcába értek.

Mama odalépett egy fehér kerítéshez, és megállt a kapunál.

- Uram, kérlek, kérlek, add, hogy megbocsássanak! - suttogta. - O, Istenem, kérlek!

Sarah az előttük álló házra pillantott. Nem tűnt sokkal nagyobbnak a vidéki házuknál, de szép verandája volt, az ablakpárkányokon pedig cserepes virágok sorakoztak. Minden ablakot csipkefüggöny díszített. Nagyon tetszett neki.

Amikor az ajtóhoz értek, Mama mély levegőt vett, és bekopogott. Egy alacsony, őszes hajú asszony nyitott ajtót, fehér köténye alatt pamutszövetből készült ruhát viselt. Csak bámulta Mamát, miközben kék szemei megteltek könnyel.

- O, jaj - suttogta. - O, *Istenem...*

- Hazajöttem, anyám - mondta Mama. - Kérlek, engedd meg, hogy hazajöjjek!

- Ez nem ilyen egyszerű. Tudod, hogy nem az.

- Nincs hova mennem.

A hölgy Sarah-ra pillantott.

- Meg sem kell kérdeznem, hogy tied-e a gyermek - mondta szomorú mosollyal az arcán. - Igazán gyönyörű.

- Kérlek, mama!

A hölgy kinyitotta az ajtót, és beengedte a hívatlan látogatókat. Egy könyvekkel teli kis szobába vezette őket, és így szólt:

- Válj meg itt, amíg beszélek apáddal! - mondta, és egyedül hagyta őket a szobában. Mama fel-alá járkált, és a kezeit tördelte. Hirtelen megtorpant, lehunyta a szemét, és halkan mormolni kezdett valamit. A hölgy nemsokára visszatért, és hófehér, ráncos arcát könnyek áztatták.

- Nem - mondta. Egyetlen szó. Ennyi volt az egész. Nem.

Mama egy lépést tett az ajtó felé, de a hölgy megállította.

- Csupa olyan dolgot mondana, ami még jobban megsebezne.

- Megsebezni? Mi okozhatna ennél is nagyobb fájdalmat, mama?

- Mae, kérlek, ne tedd...

- Könyörögni fogok, egyenesen térdre borulok előtte. Megmondom neki, hogy igaza volt. *Igaza volt.*

- Azzal sem mégy semmire. Apád közölte, hogy számára a lánya halott.

Mae elviharzott mellette.

- De én nem haltam meg!

A hölgy intett Sarah-nak, hogy maradjon a szobában. Mama után sietett, és becsukta maga mögött az ajtót. Sarah várt, miközben távoli hangfoszlányokat hallott.

Mama hamarosan visszatért. Az arca sápadt volt, de már nem sírt.

- Gyere, szívem! - mondta színtelen hangon. - Elmegyünk.

- Mae! - szólalt meg a hölgy. - O, Mae... - ismételte, miközben Mama kezébe nyomott valamit. - Ez minden, amit adhatok.

Mama szótlanul állt, és a másik szobából egy dühös, követelőző férfi szavai hallatszottak.

- Mennem kell! - mondta a hölgy.

Mama bólintott és sarkon fordult.

Amikor a fákkal szegélyezett utca végébe értek, Mae kinyitotta a tenyerét, és az anyjától kapott pénzre pillantott. Halkan, szaggatottan felnevetett. Egy pillanat múlva megragadta

Sarah kezét, és továbbindult, miközben könnyek lepték cl az arcát.

Mama eladta a rubingyűrűjét és az igazgyöngyeit, és egy fogadóban lakott Sarah-val, amíg a pénz el nem fogyott. Aztán megvált a zenélő doboztól, amiből egy darabig kényelmesen eléldegéltek egy olcsó vendégházban. Végül megkérte Sarah-t, hogy adja vissza a kristályhattyút, és abból hosszú ideig laktak egy lepusztult szállodában, mielőtt Mama talált egy kis kunyhót a New York-i dokkok közelében, ahol végül letelepedtek.

Sarah végre láthatta a tengert. Szemét úszott a felszínén, de még így is lenyűgözte a víz végtelenségének látványa.

Időnként lesétált a rakpartra, és hosszú órákon keresztül ücsörgött a víz mellett. Szerette a sós levegő illatát, és a kikötőbe érkező, rakománnyal megrakott hajók látványa csodálattal töltötte el. Hallgatta a hullámok morajlását, amint az alatta lévő oszlopokat nyaldosták, és a feje felett keringő sirályokat figyelte.

A kikötő tele volt durva férfiakkal és tengerészekkel, akik a világ minden tájáról érkeztek. Néhányan közülük eljöttek látogatóba, és ilyenkor Mama arra kérte Sarah-t, hogy kint várakozzon, amíg elmennek. Sosem maradtak sokáig. Néha megcsipkedték az arcát, és azzal tréfálkoztak, hogy majd visszajönnek, ha egy kicsit idősebb lesz. Egyesek azt állították, hogy ő még az anyjánál is szebb, de Sarah tudta, hogy ez nem igaz.

Nem kedvelte ezeket a férfiakat. Mama nevetett, amikor megérkeztek, és úgy viselkedett, mintha örülne nekik. De valahányszor elmentek, sírva fakadt, és whiskyt ivott egészen addig, amíg álomba szenderült az ablak mellett álló bevetetlen ágyban.

Sarah hétéves korában már azon tűnődött, hogy nem volt-e igaza Clcónak Isten igazságát illetően?

Aztán hozzájuk költözött Rab bácsi, és a dolgok kezdtek jobbra fordulni. Nem érkezett annyi látogató, csak akkor tűnt fel

néhány férfi, ha Rab bácsinak egyetlen peták sem csörgött a zsebében. Nagytermetű, szikár ember volt, és Mama gyengéden bánt vele. Együtt aludtak az ablak mellett lévő ágyban, Sarah-nak pedig a padlón helyeztek el egy kiságyat.

- Nem túl okos - magyarázta egyszer Mama Sarah-nak -, de a szíve a helyén van, és megpróbál gondoskodni rólunk. Nehéz idők járnak, szívem, ezért nem mindig sikerül neki. Mamának is be kell segítenie.

Előfordult, hogy Rab csak kiült az ajtó elé, berúgott, és nőkről szóló dalokat énekelt.

Amikor pedig esett az eső, lesétált az utcában álló fogadóba, hogy a barátaival ünnepeljen. Mama ilyenkor csak ivott és aludt. Sarah - hogy valamivel elüsse a felesleges idejét - konzervdobozokat gyűjtött, és olyan fényesre sikálta őket, hogy úgy ragyogtak, mintha ezüstből lennének. Ezeket azután berakta a tetőn lévő rések alá. Leült a csendes kunyhóban, miközben kint szakadt az eső, és hallgatta a konzervdobozoknak ütődő esőcseppek zenéjét.

Cleónak a sírást illetően is igaza volt: a könnyek mit sem használtak. Mama egyfolytában pityergett, Sarah pedig egy idő után befogta a fülét, hogy soha többé ne kelljen hallania a szívszaggató hangokat. Egyetlenegy könnycsepp sem változtathatta meg a rideg valóságot.

Amikor a többi gyerek Sarah-t gúnyolta, és különféle nevekkel illették az anyját, a kislány csak figyelte őket, és nem szólt egy árva szót sem. Csak az igazat mondták, nem volt értelme vitába szállni velük. Sarah érezte feltörni készülő könnyeit, amelyek szinte össze-

Toppantották belülről, és égették a szemét, de egyszerűen magába fojtotta őket, és végül sziklaként nehezedtek a mellkasára. Megtanulta, hogyan mosolyogjon vissza hűvös arroganciával és megvetően az Őt gyötrőkre. Úgy viselkedett, mintha minden egyes szó leperegne róla. Időnként meg önmagát is sikerült becsapnia.

Sarah betöltötte a nyolcadik évét, és azon a télen Mama megbetegedett. Nem akart orvost hívni, és azt mondta, hogy csak egy kis pihenésre van szüksége. Az állapota viszont egyre romlott, minden lélegzetvétel gyötrelmes volt a számára.

- Viseld gondját a kislányomnak, Rab! - kérte Mama, miközben régi mosolyával nézett a kislányára.

Reggelre meghalt, arcán a tavaszi nap első sugarai játszottak, fehér, halott kezei közt rózsafüzérét szorongatta. Rab keservesen zokogott, de Sarah nem ejtett könnyeket. Hatalmas súly nehezedett a szívére, amit alig bírt elviselni. Amikor Rab elment egy időre, Sarah lefeküdt Mama mellé, és szorosan átölelte.

Hideg és merev volt a teste, és Sarah fel akarta melegíteni őt. Hozzásimult, behunyta a szemét, és suttogni kezdte újra meg újra:

- Ébredj fel, Mama, ébredj fel! Ébredj fel, kérlek! - Amikor a no továbbra sem mozdult meg, Sarah könnyei feltartóztathatatlanul megindultak. - Én is veled akarok menni! Engem is vigyél magaddal! Kérlek, Istenem, én is az anyukámmal akarok menni! - Sokáig zokogott így, míg végül úrrá lett rajta a fáradtság, és arra ébredt fel, hogy Rab leveszi az ágyról. A szobát férfiak töltötték meg.

Sarah látta, hogy Mamához akarnak nyúlni, ezért kiabálni kezdett, hogy hagyják békén a nőt. Rab erősen tartotta a kislányt, szinte belefojtotta az áporodott szagú ingébe, míg a többiek lepedőbe csavarták az anyját. Sarah elcsendesedett, amikor látta, hogy mit csinálnak. Rab elengedte, ő pedig ridegen leült a földre, és nem mozdult.

A férfiak úgy beszélgettek, mintha Sarah ott sem lett volna. Talán tényleg nem is volt ott. Lehet, hogy ő valóban másnak született, ahogy egyszer Mama is mondta.

- Fogadni mernék, hogy Mae valaha nagyon szép lehetett - mondta az egyik férfi, amikor összevarrta a leplet Mama arca felett.

- Jobb így neki - felelte Rab, majd ismét zokogni kezdett. - Legalább többé nem lesz boldogtalan. Most már szabad.

Szabad - forgatta magában a szót a kislány. - *Megszabadult tőlem. Ha nem születek meg, Mama most egy takaros házban élhetne vidéken, virágokkal körülvéve. Boldog lehetne. És élne.*

- Várj egy pillanatra! - szólt az egyik férfi, és lefejtette Mama ujjairól a rózsafüzért, majd Sarah ölébe dobta. - Biztos azt akarná, hogy ez a tied legyen, kedvesem.

Miközben a férfi folytatta a varrást, Sarah végigsimította hideg ujjait a rózsafüzéren, és a semmibe meredt.

Aztán mindnyájan elmentek, és Mamát is magukkal vitték. Sarah sokáig üldögélt egyedül, azon tűnődött, hogy Rab betartja-e az ígéretét, és a gondjaiba veszi-e őt. Amikor beesteledett, és Rab még mindig nem tért vissza, Sarah lesétált a kikötőbe, és egy szemetes uszályra hajította a rózsafüzért.

- Mi hasznodat vehetnem? - kiáltotta az égbolt fele.

De nem kapott választ.

Sarah-nak eszébe jutott az a nap, amikor Mama elment egy nagy templomba, és a fekete ruhás emberrel beszélt. A férfi sokáig magyarázott neki valamit, Mama pedig lehajtott fejjel hallgatta, arcán folytak a könnyek. Az anyja soha többé nem ment vissza a templomba, de időnként - amikor az eső egyhangúan kopogott az ablakon - vékony ujjai között morzsolta a rózsafüzért.

- Mi hasznodat vehetném?! - üvöltötte Sarah ismét. - Áruld el nekem! - Egy arra járó tengerész furcsa szemeket meresztett a kislányra.

Rab két napig nem tért haza, és amikor végre megérkezett, olyan részeg volt, hogy nem ismerte fel Sarah-t. A kislány törökülésben ült, háttal a tűznek, és Rabot figyelte. A férfi érzelgős hangulatban volt, szakállas arcán folytak a könnyek, és ádámcsutkája le-fel mozgott, valahányszor a szájához emelte a félig üres üveget. Egy idő után eldőlt és horkolni kezdett, a maradék whisky pedig a padlódeszkák repedéseibe csurgóit. Sarah betakarta az alvó férfit egy pokróccal, majd leült mellé.

- Semmi baj, Rab. Mostantól én viselem a te gondodat. - Persze nem ugyanúgy, ahogy az anyja tette, de majd csak kitalál valamit.

Az cső dobolt az ablakon. Sarah kitette a konzerves dobozokat, és mindent kizárt az elméjéből a dobozokba csöpögő eső hangján kívül, így varázsolt zenét a hideg, sötét szobába.

Azt mondogatta magának, hogy boldog. Igazán boldog. Többe senki sem fog kopogtatni az ajtón. Senki nem fogja zavarni őket.

Rab másnap reggel lelkiismeret-furdalással ébredt, és megint elsírta magát.

- Be kell tartanom a Mae-nek tett ígéretemet, különben nem fog békében nyugodni. - Kezeibe temette az arcát, majd véreres, szomorú szemekkel nézett Sarah-ra. - Mihez kezdjek veled, kölyök? Muszáj valamit innom! - Végigkutatta az összes szekrényt, de nem talált egyebet egy babkonzervnél. Kinyitotta, megette a felét, a többit pedig meghagyta Sarah-nak. - Elmegyek egy időre, hogy átgondoljam a dolgokat. Beszélek néhány barátommal, talán ők segíthetnek.

Sarah az ágyon feküdt, Mama párnájába temette az arcát, és az anyja illatával vigasztalódott. Arra várt, hogy Rab visszatérem Ahogy teltek az órák, úgy ébredt fel benne a rettegés.

Hideg volt a kunyhóban, kint pedig esett a hó. Tüzet rakott, és megette a bab maradékát. Reszketve lehúzta a takarót az ágyról, beburkolózott, és olyan közel ült a kályhához, amennyire csak lehetett.

Lement a nap, és síri csönd ereszkedett a viskóra. A kislányban is lelassult minden, miközben arra gondolt, hogy ha lehunyja a szemét, és ellazul, egy idő után megáll a légzése, és végre meghalhat. Éppen megpróbált összpontosítani, amikor egy izgatott férfihang megzavarta. Rab szavai ütötték meg a fülét.

- Elégedett lesz. Erre megesküszöm. Nagyon jó gyerek, és hasonlít Mac-re. Szép. Igazán szép. És okos is.

Sarah megkönnyebbült, amikor Rab belépett az ajtón. Nem volt részeg, csak egy kicsit kapatos, szemei ragyogtak a boldogságtól. Hetek óta először mosolygott.

- Most már minden rendben lesz, kölyök - ígérte meg a kislánynak, és betessékelt egy másik férfit a viskóba.

Az idegen úgy nézett ki, mint a kikötői rakodómunkások, a tekintete viszont keménységről árulkodott. Sarah-ra nézett, aki elhúzódott tőle.

- Állj fel! - mondta Rab, és felsegítette. - Az úriember azért jött, hogy veled találkozzon. Egy úrnak dolgozik, aki örökbe szeretne fogadni egy kislányt.

Sarah nem értette, hogy Rab miről beszél, de abban biztos volt, hogy nem tetszik neki az idegen. Az ismeretlen férfi közelebb lépett *hozzá,* mire Sarah Rab mögé akart bújni, de Rab maga elé tartotta. *Az* idegen megragadta Sarah állát, és felemelte, ide-oda forgatta, miközben figyelmesen tanulmányozta. Amikor elengedte, megragadta szőke haját, és szétmorzsolta az ujjai között.

- Csinos - mondta, és kaján vigyorra húzódott a szája. - Nagyon csinos. Ez tetszeni fog neki!

Sarah szíve vadul kalapált. Felnézett Rabra, de úgy tunt, hogy a férfinak egyáltalán nincs rossz előérzete.

- Pontosan így nézett ki az anyja is - mondta Rab elcsukló hangon.

- Koszos és vékony!

- Szegények vagyunk - mondta Rab szánalomra méltóan, egyfajta magyarázatként.

A férfi elővett egy köteg bankót a zsebéből, kihúzott belőle kettőt, és átadta Rabnak.

- Mosdasd meg, és vegyél neki rendes ruhákat! Aztán hozd el erre a címre! - Azzal átnyújtott neki egy cetlit, és távozott.

Rab nevetve ujjongott.

– Jól alakulnak a dolgaid, kölyök! - vigyorgott. - Hát nem megígértem a mamádnak, hogy vigyázni fogok rád?

Kézen fogta Sarah-t, és átvitte egy tőlük több háztömbnyire lévő kunyhóba. A kopogásra egy vékony pongyolát viselő nő nyitott ajtót. Göndör, barna haja fehér vállára omlott, mogyoróbarna szemei körül karikák húzódtak.

- Szükségem van a segítségedre, Stella!

Miután Rab mindent elmagyarázott, Stella rosszallóan csóválta a fejét, és az ajkába harapott.

- Biztos vagy ebben, Rab? Nem lehet, hogy megint részeg voltál? Itt valami nem stimmel. Nem mondott egy nevet vagy valami más használható információt?

- Nem kérdeztem, de tudom, hogy kinek dolgozik. Radley megsúgta nekem. Az úr, aki örökbe akarja fogadni, dúsgazdag, és egész magas pozíciót tölt be a kormányban.

- Akkor miért éppen a kikötőben keresi a lányát?

- Mit számít az, nem igaz? Ennél jobb esélye úgysem lesz a kölyöknek, és én megígértem Mae-nek - Rab hangja megremegett a visszafojtott könnyektől.

Stella szomorúan nézett rá:

- Ne sírj, Rab! Szépen kicsinosítom a gyereket. Menj, igyál valamit, aztán gyere vissza később! Addigra elkészülünk.

Rab elment, Stella pedig felforgatta a szekrényét, míg végül talált egy puha, rózsaszín dolgot.

- Mindjárt visszajövök - mondta, azzal vödröt ragadott, hogy vizet hozzon. Amikor visszatért, a víz egy részét felmelegítette egy lábasban. - Most pedig mosakodj meg, de jó alaposan, mert egyetlen férfinak sem kell egy koszos kislány! - Sarah szó nélkül engedelmeskedett, miközben gyomrában egyre erősödött a félelem.

Stella a maradék vízzel megmosta Sarah haját.

- Neked van a legszebb hajad, amit valaha láttam. Olyan, mint a napfény, és a szemed is szép kék.

A nő átalakította a rózsaszín ingblúzt, majd kék szalagokat font a kislány hajába. Sarah-nak eszébe jutott, hogy amikor még a vidéki házban laktak, Mama ugyanígy kényeztette őt. Vagy

csupán álmodta az egészet? Stella rózsaszín festéket kent Sarah hideg arcára és ajkára, majd finoman bedörzsölte.

- Olyan sápadt vagy. Ne félj, édesem! Ugyan ki bántana egy ilyen szép kis angyalt, mint amilyen te vagy?

Rab másnap részegen, egyetlen fillér nélkül tért vissza. Üveges tekintete különös fájdalommal telt meg, amikor a kislányra pillantott.

- Helló, kölyök. Azt hiszem, hogy ennyi volt a mi kis közös történetünk, nem igaz?

Sarah szorosan magához ölelte a férfit.

- Ne küldj el, Rab! Tarts magad mellett, és legyél te az apám!

- Igen? És mondd csak, mihez kezdjek én egy kölyökkel? - Lehámozta magáról Sarah-t, és szomorúan mosolygott rá. - Van nekem így is elég bajom.

- Semmit sem kell tenned, én majd vigyázok magamra. Neked is a gondodat viselem.

- Ezt meg hogy gondolod? Ahhoz még nem vagy elég idős, hogy olyasmit csinálj, amivel pénzt lehetne keresni. Majd te is lopni fogsz, ahogyan én teszem? Azt már nem! Odaköltözöl a pénzeszsákhoz, és fényűző életed lesz. Most pedig indulás!

Sokáig gyalogoltak, és közben besötétedett. Sarah félt az árnyékoktól, így szorosan kapaszkodott Rab kezébe. Hangos zenével, énekkel és kiabálással teli mulatók mellett vitt el az útjuk, majd nagy, elegáns házakkal övezett utcákon mentek végig, Sarah még soha életében nem látott hozzájuk foghatót. A kivilágított ablakok hatalmas, parázsló szemekre emlékeztették, amelyek - legalábbis Sarah szerint - követték a kislány minden egyes mozdulatát. Nem tartozott közéjük, és ezt ők is tudták, így azt akarták, hogy elmenjen. Sarah reszketve simult Rab oldalához, miközben a férfi megmutatta az embereknek az összegyűrt papírfecnit, és útbaigazítást kért tőlük.

Sarah-nak sajogni kezdett a lába, és a gyomra hangosan korgott. Rab megállt, és felnézett egy nagy házra, amelyet sok hasonló épület szegélyezett.

- Tyűha, ezt nevezem! - bámulta Rab félelemmel vegyes áhítattal.

Sehol sem látszódtak virágok. Csak kő. Fagyos, sötét kő. Sarah túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy ezzel törődjön, és ügyetlenül leült a legalsó lépcsőfokra. Azt kívánta, hogy bárcsak a kikötői viskóban lehetne, ahol a dagály magával hozza a tenger illatát.

- Gyere, kölyök! Már csak pár lépés, és otthon vagy! - biztatta Rab, miközben felhúzta. Sarah félve pillantott az ajtón lévő hatalmas réz oroszlánfejre. Rab megragadta az oroszlán vicsorgó fogai közt lévő karikát, és az ajtónak ütötte.

- Csinos darab - állapította meg.

Egy sötét öltönyt viselő férfi nyitott ajtót, és gúnyosan végigmérte Rabot. Rab átnyújtott egy papírost a férfinak, mielőtt az a képébe vághatta volna az ajtót. A férfi gondosan tanulmányozta a fecnit, majd kitárta az ajtót, hogy mindketten beléphessenek rajta.

- Erre - mondta hűvösen.

A házban meleg volt, és édes illat terjengett. Egy tágas terem tárult Sarah szemei elé, a ragyogó parkettát pazar, virágos szőnyeg borította. A mennyezeten kristálycsillár tündöklött, és Sarah még soha életében nem látott ilyen elegáns tárgyat. *Biztosan így néz ki a mennyország is* - tűnődött magában.

Egy sötét szemű, vörös hajú, telt, piros ajkú nő sietett eléjük. Gyönyörű fekete ruhát viselt, telt kebleit és a vállát ellepték az éjszínű gyöngyök. Lenézett Sarah-ra, és finoman összevonta a szemöldökét. Aztán váratlanul Rabra pillantott, majd ismét Sarah-ra, ezúttal gyengéden mérte végig. Lehajolt, és kinyújtotta Sarah felé a kezét.

- Sally vagyok. És téged hogy hívnak, kedvesem?

Sarah egy gyors pillantást vetett a nőre, és azonnal Rab háta mögé húzódott.

- Kicsit félénk - mentegetőzött Rab. - Ne is törődjön vele!

Sally kiegyenesedett, és szigorú tekintettel nézett Rab szemébe.

- Egészen biztos abban, amit csinál, uram?
- Persze, hogy az vagyok. Önnek szép háza van, asszonyom. Nem is hasonlít arra a szeméttelepre, ahol mi élünk.
- A lépcsőn fel, aztán jobbra - közölte Sally gyászos hangon. - Az első ajtó a bal oldalon. Ott várjanak! - Amikor Rab megtett két lépést, Sally kinyújtotta a karját, és megállította. - Legyen esze, és fogadja meg a tanácsomat! Menjenek el most azonnal! Vigye haza a kislányt!
- Miért tenném?
- Mert soha többé nem láthatja őt.

Rab megvonta a vállát.

- Amúgy sem az enyém. Itthon van? Mármint a nagyfőnök.
- Nemsokára megjön. És ha szorult magába egy cseppnyi ész, akkor befogja a száját!

Rab a lépcső felé vette az irányt. Sarah el akart szaladni, de a férfi erősen fogta a kezét. A kislány hátrafordult, és látta, hogy a fekete ruhás hölgy fájdalmas arckifejezéssel figyeli őt.

Az emeleti szobában minden hatalmas méretűnek tűnt: a mahagóni fiókos szekrény, a vöröstéglából rakott kandalló, az indiai tölgyfa íróasztal, a sárgaréz ágy. A sarokban fehérmárványból készült mosdóállvány állt, mellette csiszolt sárgaréz törölközőtartó, amely olyan fényesnek tűnt, mintha igazi aranyból lenne. Minden lámpáról drágakövekkel díszített rojtok lógtak, az ablakokat vérvörös függönyök borították. Szorosan behúzták őket, így azokon nem lehetett belátni. És ki sem.

- Ülj le oda, és pihenj egy keveset, kölyök! - utasította Rab, azzal megveregette Sarah hátát, és egy karosszék felé mutatott. Pontosan úgy nézett ki, mint amilyenben Mama üldögélt egykor a vidéki házban. Sarah szíve hirtelen sebesen verni kezdett. Lehetséges, hogy ez ugyanaz a szék lett volna?

Talán az apja megbánta, amit tett? Lehet, hogy eddig végig őt és Mamát kereste, de csak most tudta meg, hogy hol voltak és mi történt velük? Lehet, hogy megbánta azokat a rettenetes dolgokat, amiket mondott, és mégis akarja Sarah-t? A kislány

szíve egyre gyorsabban dobogott, ahogy a kétségbeesés és a félelem szülte álmok megrohanták.

Rab az ablak közelében lévő asztalhoz lépett.

- Az anyja mindenit! - Ujjával lassan, élvezettel végigsimította a kristályüvegeket. Az egyikből kihúzta a dugót, és beleszagolt a palackban lévő aranysárga folyadékba. - Ó, azt a... - Egy sóhaj kíséretében az ajkához emelte, és meghúzta. Az üveg tartalmának a felét egy hajtásra kiitta, majd az inge ujjába törölte a száját. - Még egyszer nem fogok ilyen közel kerülni a mennyországhoz! - Aztán levette az üvegdugót egy másikról is, és átöntött egy kicsit abba az üvegbe, amiből az imént ivott. Megemelte őket, hogy ellenőrizze, egy szinten van-e bennük a folyadék, aztán óvatosan lerakta őket az asztalra, és az üvegdugókat is visszatette.

Kinyitotta a szekrényt, átkutatta, és valamit a zsebébe dugott. Aztán az íróasztalhoz lépett, azt is átvizsgálta, még több dolgot tömve a zsebébe.

Sarah halk nevetést hallott. Szemei elnehezültek, fejét a szék karfájára hajtotta. Mikor jön már az apja? Rab visszament a kristály üvegekhez, és további kettőbe belekóstolt.

- Hogy ízlik a konyakom? - szólalt meg egy mély, halk hang.

Sarah meglepetten pillantott fel. Kíváncsian nézett az előtte álló férfira, és közben elszorult a szíve. Mégsem az apja volt az, hanem egy magas, sötét hajú idegen. A férfi szemei csak úgy villogtak, Sarah még sohasem látott az övéhez fogható rideg, jóképű arcot. Fekete ruhát viselt, fején fényes kalap díszelgett.

Rab visszanyomta a dugót a kristályüvegbe, és lerakta az ezüsttálcára.

- Már régóta nem ittam ilyen finomat - felelte.

Sarah észrevette, hogy Rab elsápadt, amikor az idegen végigmérte őt furcsa szemeivel. Rab megköszörülte a torkát, és mocorogni kezdett. Idegesnek tűnt.

A férfi levette a kalapját, és az íróasztalra helyezte. Aztán a kesztyűjétől is megszabadult, és beledobta a kalapba.

Sarah-t annyira elkápráztatta az idegen úriember látványa, hogy először fel sem tűnt neki a mögötte álló másik férfi. Meglepetten pislogott, hiszen ugyanaz az ember volt, aki előző nap eljött a kikötőbe, hogy szemügyre vegye őt. Sarah a karosszékhez simult. A férfi Rabot figyelte, és szemei a viskó mögötti sikátorokban élő patkányokéra emlékeztették a kislányt. Sarah a jólöltözött úriemberre nézett, aki elragadtatott mosollyal az arcán figyelte őt. Valahogy kényelmetlenül érezte magát ettől a tekintettől. Miért nézett rá úgy, mintha éhes lenne, mintha őt akarná felfalni?

- Mi a neve? - kérdezte a férfi anélkül, hogy levette volna a szemét Sarah-ról.

Rab kissé eltátotta a száját, mintha megrökönyödött volna.

- Nem tudom - zavartan, nehézkesen nevetett, látszott rajta, hogy részeg.

- Hogy hívta az anyja? - kérdezte a férfi száraz hangon.

- Szívemnek... De maga úgy hívja, ahogy akarja.

A férfi röviden, hidegen felnevetett, és megsemmisítő pillantást vetett Rabra. Gondosan végigmérte Sarah-t. A kislány félt, annyira rettegett, hogy nem mert megmozdulni, amikor a férfi közelebb lépett hozzá. Megállt előtte, és ismét elmosolyodott, furcsa ragyogással a szemében. Nadrágzsebéből előhúzott egy köteg bankjegyet, és levett róla egy aranykapcsot. Leszámolt néhány bankót, és Rab felé nyújtotta őket anélkül, hogy egyetlen pillantást is vetett volna a férfira.

Rab mohón nyúlt a pénz után, és újra megszámolta, mielőtt a zsebébe gyűrte.

- Köszönöm, uram! Amikor az öreg Radley szólt, hogy maga egy lányt keres, el sem akartam hinni, hogy a kölyöknek ekkora szerencséje legyen. És Isten a megmondhatója, nem sok jót kapott eddig az élettől! - Rab összevissza locsogott, kétszer is megemlítette az úriember nevét, de ahhoz túl részeg és túl ostoba volt, hogy észrevegye a férfi arcán bekövetkező változást.

Sarah-nak azonban feltűnt.

A férfi dühbe gurult, sőt annál is rosszabbnak tűnt, úgy nézett ki, mintha... Sarah újra reszketni kezdett. Nem tudta volna megmondani, hogy mit látott meg az idegen szemében, de az arckifejezése nem sok jót ígért. Rabra pillantott, és érezte, hogy ismét úrrá lesz rajta a pánik. Rab pedig csak járatta a száját, hízelgett, és nem figyelt fel az apró jelzésre, amit az úriember a háta mögött álló férfinak adott. Sarah üvölteni szeretett volna, de sikolya a torkában rekedt. Nem bírt megszólalni: a hangja ugyanúgy megdermedt a rémülettől, mint a teste többi része. Feszülten figyelte, hogy Rab folytatja a mondókáját. Csak akkor hagyta abba, amikor a nyakába rakták a fekete kötelet, és a szemei kidülledtek. Fuldokolva markolta a nyakát, koszos körmével véresre kaparta saját borét.

Sarah hirtelen felugrott a székből, és az ajtó felé rohant. Rángatta és cibálta a fogantyút, hogy megszökhessen, de az ajtó nem engedett. Hallotta, ahogy Rab fuldoklik, lábával rúgkapált és küszködött. Sarah sikítva dörömbölt az ajtón.

Egy kemény kéz tapadt a szájára, és elráncigálta az ajtótól. Sarah rúgott, harapott és küzdött - de minden ellenkezés hasztalannak bizonyult. A férfi teste olyan kemény volt, mint a szikla, egyik kezével megragadta Sarah mindkét karját, és fájdalmasan hátraszorította őket, a másikat pedig még erősebben tapasztotta a kislány szájára.

Rab elhallgatott.

- Vidd ki innen! - mondta a Sarah-t fogva tartó férfi. Sarah egy pillantást vetett még Rabra, aki a földön feküdt, fekete kötéllel a nyakában, groteszkül eltorzult arccal. A férfi, aki náluk járt a viskóban, kioldotta a kötelet, és visszacsúsztatta a zsebébe. Felhúzta Rabot, és a vállára dobta.

- Azt hiszik majd, hogy részeg volt.

- Mielőtt a folyóba dobnátok, kutassátok át a zsebeit, és hozzatok vissza mindent, amit ellopott tőlem! - szólalt meg a rideg hang Sarah feje felett.

- Úgy lesz, uram!

Sarah hallotta, hogy kinyílik az ajtó, majd ismét becsukódik.

Amikor a férfi elengedte, a kislány a szoba legtávolabbi sarkába szaladt, és lekuporodott a földre. A férfi a szoba közepén állt, és hosszú ideig bámulta a remegő gyermeket. Aztán odalépett a márványból készült mosdóállványhoz, és vizet töltött a porcelántálba. Kicsavart egy fehér ruhát, majd Sarah felé tartott vele. A kislány olyan közel simult a falhoz, amennyire csak bírt, miközben a férfi leguggolt, és megragadta az állát.

- Túlságosan szép vagy ahhoz, hogy festék legyen rajtad! - mondta, és elkezdte lemosni az arcát.

Sarah vadul remegett az érintéstől. Azt a helyet bámulta, ahol nemrég még Rab feküdt. A férfi felemelte az állát.

- Nem hiszem, hogy az a részeges csirkefogó lett volna az apád. Egyáltalán nem hasonlítasz rá, a te szemedben intelligencia csillog. - Amikor lemosta a festéket és a rúzst a kislányról, elhajította a ruhát. - Nézz rám, kicsim!

Sarah a férfira emelte a tekintetét, a szíve vadul lüktetett, miközben egész teste reszketett a félelemtől.

- Amíg pontosan azt teszed, amit én mondok, jól ki fogunk jönni egymással. - Halványan elmosolyodott, és megsimogatta Sarah arcát, furcsa tűz lángolt a szemében.

- Hogy hívnak?

Sarah-nak nem jött ki hang a torkán. A férfi ismét megérintette a haját, a nyakát, majd a karját.

- Nem számít. Azt hiszem, Angelnek[3] foglak hívni - mondta, aztán kiegyenesedett, és kézen fogta a kislányt. - Most pedig gyere velem, Angel! Meg szeretnélek tanítani néhány dologra. - Felemelte őt, és felültette az ágyra. - Szólíts Hercegnek, ha majd újra megjön a hangod! - A férfi levette fekete selyemkabátját. - Meg fog jönni a hangod! Hamarosan. - A férfi ismét elmosolyodott, miközben kioldotta a nyakkendőjét, és lassan elkezdte kigombolni az ingét.

És reggelre Sarah megértette, hogy Cleo mindent elmondott neki Isten igazságáról.

---

[3] Az Angel angol név jelentése: angyal (A szerk.)

Szembeszállás

Egy

„De az erő, szülhették bár a Múzsák,
bukott angyal magában: kifacsart fák
gyújtják örömre, féreg, gyászlepel,
homály; bogáncsot és tövist legel,
a költészet nagy célját sutba vágva:
hogy az ember gondenyhítő barátja
legyen, s emelje fel a szellemét.”[4]
K E A T S

KALIFORNIA, 1850

Angel felhajtotta a ponyvát, éppen csak annyira, hogy kilásson a sáros útra. Reszketett a fagyos, délutáni levegőben, amiben a kiábrándulás bűze teijengett.

Pair-a-Dice városát a kaliforniai Mother Lode területére építették, ennél nyomorúságosabb helyet el sem tudott volna képzelni. Egy viskótelep volt az arany káprázatában, amit elhagyatott hajók rothadó vitorláiból húztak fel. A tábort egyaránt lakták számkivetettek és arisztokraták, kitelepítettek és kisemmizettek, akiket valaha elkényeztettek, mostanra pedig elátkoztak. Vászonfedelű kocsmák és játékbarlangok szegélyezték a hitvány utcákat, amelyeket leplezetlen züllés, kapzsiság, magány és szertelen önáltatás uralt. Pair-a-Dice maga volt a vad mulatozás. A sötét kétségbeesést társította a félelemmel és a kudarc utálatos ízével.

Angel cinikus mosollyal figyelte a megváltásról prédikáló férfit, miközben a szemközti sarkon testvére - kalappal a kezében - megkopasztotta az istenverte nyomorultakat. Bármerre nézett, mindenütt szánalomra méltó férfiakat látott,

[4] Eörsi István fordítása

akiket száműztek az otthonukból, a családjuktól, és akik a kiutat keresték a pokolból, amit a szebb jövő iránti reményükből kovácsoltak maguknak.

Ezek a bolondok nevezték őt szajhának, és keresték a vigaszt ott, ahol biztosan nem lelhettek megértésre: nála. Négy uncia[5] aranyért sorsot húztak a kegyeiért, amit előre le kellett perkálni a Hercegnőnél, a Palota madamjánál a sátrakból készült bordélyban, ahol élt. Az utolsó jöttment is megkaphatta Angelt fél órára. A lány szűkös részesedését egy Magowan nevű nőgyűlölő óriás lakat alatt tartotta és ott őrizte. Ami a többieket illeti - azokat a szerencsétleneket, akiknek nem telt arra, hogy igénybe vehessék a szolgáltatásait ők térdig süppedve álltak a Fő utca elnevezésű sártengerben, és csak vártak, hogy legalább egy pillantást vethessenek Angelre. Itt minden hónap egy teljes évnek tűnt, a munkán kívül semmi másra nem is volt alkalmas ez a hely. Mikor lesz már vége ennek? Hogyan űzhették eltökélt tervei idáig, a mocsok és az összetört álmok hazájába?

- Most nem alkalmas - hallotta a Hercegnő hangját, amint elküldi a kuncsaftokat. - Tudom, hogy már régóta várakoznak, de Angel elfáradt, és úgy hiszem, maguk is azt szeretnék, ha a legjobbat nyújtaná. Nincs igazam? - A férfiak reklamáltak és fenyegetőztek, könyörögtek és alkudoztak, de a Hercegnő ismerte annyira Angelt, hogy tudja, mikor érte el a tűrőképessége határát. - Pihenésre van szüksége. Jöjjenek vissza ma este! Az italt a ház állja.

Angel megkönnyebbült, amikor a távozó léptek zaját hallotta, elengedte a sátor vásznát, és visszament, hogy leheveredjen a bevetetlen ágyra. Komoran bámulta a vászontetőt. A reggelinél a Hercegnő bejelentette, hogy már majdnem készen áll az új épület, és a lányok lassan beköltözhetnek. Angel már alig várta, hogy újra négy fal vegye körül. Ott legalább nem fúj majd rá a fagyos éjjeli szél a rothadó vitorlavászon szakadásain keresztül. Amikor megváltotta a jegyet a Kaliforniába induló háromárbocosra, nem is sejtette, milyen sokat jelent egy ház

[5] 1 uncia = 28,3495 gramm

biztonságos melege. Akkor csak egyetlen dolgon járt az esze: a menekülésen. Akkor csak egyetlen vágy lebegett a szemei előtt: a szabadság reménye. Az álomkép hamar szétfoszlott, amikor a pallóhídra ért, és megtudta, hogy ő a három nő egyike a százhúsz életerős fiatalembert szállító hajón, akiknek egyetlen dolog járt a fejükben: a kaland. A két előrelátó prostituált azonnal munkához is látott, Angel azonban megpróbált elrejtőzni a kabinban. Két hét múlva már az ő számára is világos volt, hogy két út közül választhat: vagy visszaáll prostituáltnak, vagy megerőszakolják. De mit számított ez az egész? Értett talán valami máshoz? Miért is ne tömné tele arannyal a zsebeit, mint a többiek? Akkor talán, de csak talán, elegendő pénzt gyűjthetett volna ahhoz, hogy megválthassa a szabadságát.

Abban a reményben vészelte át a viharos tengeri utazást, a főzelékkel tálalt, undorító ízű vagdalt húst, a szűkös kvártélyt, méltósága és tisztessége elvesztését, hogy mire eléri Kalifornia partjait, lesz elég pénze ahhoz, hogy új életet kezdjen. Az utolsó csapás végül a kikötés izgalma közepette érte.

A másik két prostituált rátámadt a kabinjában. Mire Angel magához tért, ők már a parton voltak, az összes pénzével és minden tulajdonával együtt. Semmije sem maradt a rajta lévő ruhákon kívül. És ami még ennél is kellemetlenebb volt, hogy egyetlen tengerész sem tartózkodott a hajón, aki kivihette volna a szárazföldre.

Két napig összeverve, a döbbenettől bénultan kuporgott a hajó orrában, aztán megérkeztek a fosztogatók. Amikor már tőle és az elhagyatott hajóról is elvettek mindent, amire szükségük volt, kivitték a kikötőbe. Megállás nélkül szakadt az eső, és miközben a fosztogatók veszekedve osztoztak a zsákmányon, Angel egyszerűen elsétált mellőlük.

Napokon át kóborolt céltalanul. Egy férfitól kapott egy koszos takarót, és elrejtette alá az arcát és a haját. Éhes volt és fázott, panaszszó nélkül törődött bele a sorsába. A szabadság gondolata ekkor már csupán egy távoli álomnak tűnt.

Eleinte a Portsmouth téren dolgozott a megélhetésért, mígnem a szakmából kiöregedett, ám fondorlatos üzleti érzékkel megáldott Hercegnő rátalált, és rábeszélte, hogy tartson vele az aranyvidékre.

- Van még négy másik lányom, egy párizsi, egy kínai, akit Ali Toytól vettem, meg két lány, akik úgy néznek ki, mintha épp most szálltak volna le egy Írország felől érkező, krumplit szállító hajóról. Egy kis ételtől majd kigömbölyödnek. Ami pedig téged illet, amikor először megláttalak, az volt az első gondolatom, hogy - megfelelő irányítás mellett - könnyen meggazdagodhatsz. A te szépségeddel egy vagyont lehet keresni az aranyásótáborokban. A fiatal aranyások kimossák az aranyat a patakból, aztán azon fognak összeverekedni, hogy melyikük nyomhassa egyenesen a te tenyeredbe.

A megállapodásuk szerint Angel átadta a keresete nyolcvan százalékát, cserébe viszont a Hercegnő ígéretet tett arra, hogy megvédi a testi sértéstől.

~ És személyesen gondoskodom arról, hogy a lehető legjobb ruhák, élelem és szállás jusson neked.

Angel ironikusnak tartotta a helyzetet: előbb megszökik a Hercegtől, aztán a Hercegnő karmai között köt ki. Hát ilyen az ő szerencséje!

A Hercegnő - látszólagos jóindulata ellenére - kapzsi zsarnoknak bizonyult. Angel tisztában volt azzal, hogy a megfelelő kenőpénz fejében a kívánt lánnyal hozta össze a kuncsaftot, ám az ebből befolyó aranyporból egy szem sem hullott a lányok erszényébe. A jól teljesített szolgálat fejében kapott borravalót is az eredeti megállapodás szerint osztották fel. Mai Ling, Ah Toy kínai rabszolgalánya egyszer megpróbálta elrejteni az aranyat, amit kapott, mire beküldték hozzá a kegyetlen vigyorú Magowant - akinek akkora volt a marka, mint egy sonka hogy „beszéljen a fejével”.

Angel tiszta szívből gyűlölte az életet. Gyűlölte a Hercegnőt. Gyűlölte Magowant. Gyűlölte saját nyomorult tehetetlenségét. De leginkább az élvezeteket szakadatlanul hajszoló férfiakat

vetette meg. A testét odaadta, de annál egy fikarcnyival sem többet. Néha az az érzése támadt, hogy talán nincs is mása a testén kívül. Nem tudta eldönteni, de ez különben sem számított egyetlen férfinak sem. Egyedül a szépségét, a fagyos szívét borító hibátlan fátylat látták, és a rabjává váltak. Elég volt egyetlen pillantást vetniük angyali szemébe, máris odavesztek.

Nem hitt a szüntelen szerelmi vallomásoknak sem. A vágy, amit a férfiak iránta éreztek, ugyanolyan volt, mint a patakokban található arany iránti vágyuk. Sóvárogtak utána. Viaskodtak a lehetőségért, hogy vele lehessenek. Tülekedtek, lökdösődtek, sorsot húztak, kapkodtak - és minden megfontolás nélkül az összes vagyonukat elköltötték. Azért fizettek, hogy rabszolgává válhassanak. Angel megadta nekik azt, amit a mennyországnak képzeltek, és ezáltal a pokolra kárhoztatta őket.

Mit számított? Neki már nem volt semmije és senkije. A szívében felhalmozódó gyűlöletnél is nagyobb erőként szipolyozta a lelki kimerültség. Tizennyolc éves korára belefáradt az életbe, és elfogadta, hogy nem változtathat a sorsán. Azon tűnődött, hogy egyáltalán minek jött a világra. *Ezért!* - mart bele a gondolat, amikor körbepillantott a helyiségen. Ha tetszik, ha nem. Ez volt a színtiszta igazság. Egyetlen módon érhette el a hőn áhított szabadságot: ha megöli magát. Ám minden egyes alkalommal, amikor szembesült ezzel a gondolattal, és amikor lehetősége nyílt volna rá, hogy megtegye, inába szállt a bátorsága.

Egy fáradt, kivénhedt szajhát tekintett egyetlen barátjának, akit Luckynak hívtak. Lucky elhízott, mert rákapott a konyakra. De még neki sem árulta el Angel, honnan jött, milyen reménytelen utat járt be, és miért vált olyanná, amilyen. A többi prostituált sebezhetetlennek hitte. Mindnyájan kíváncsiak voltak rá, fürkésző pillantásokkal vizslatták, de sosem kérdeztek tőle semmit. Angel már a legelején nyilvánvalóvá tette, hogy senki sem taposhat múltjának megszentelt talajára. Kivéve Luckyt, a részeges Luckyt, akit Angel megszeretett.

Lucky a szabadnapjain mélyen a pohár fenekére nézett, és ilyenkor erélyesebben faggatta a lányt:

- Neked is kell hogy legyenek terveid, Angel! Ebben a világban nem lehet remény nélkül élni.
- Ugyan miben reménykedjek?
- Képtelenség remény nélkül élni.
- Én jól megvagyok.
- Hogy csinálod?
- Nem nézek vissza, és nem tekintek előre.
- És a *mával* mi van? A mára is gondolni kell, Angel!

A lány halványan elmosolyodott, és végigsimította hosszú, aranyszínű haját.

- A ma nem létezik.

Kettő

„Ahogy itt jár-kél, szép, miként
a csillagtüzes éjszaka;
fénybe árnyat és árnyba fényt
szűr arca, szeme, mosolya.”[6]
B y r o n

Michael Hosea éppen a szekere hátuljáról rakodta le a zöldséges ládákat, amikor megpillantotta az utcán sétáló gyönyörű, fiatal hölgyet. Fekete ruhát viselt, mint valami özvegyasszony, mellette egy nagydarab, durva külsejű férfi sétált, fegyverrel az oldalán. A Fő utcán minden férfi félbeszakította, amit éppen csinált, levette a kalapját, és áhítattal telve bámulta az angyali jelenést. A nő egyetlen szót sem szólt senkihez, nem pillantott se jobbra, se balra. Egyszerű, könnyed eleganciával mozgott, kihúzott vállal, emelt fővel haladt.

Michael nem bírta róla levenni a szemét. Ahogy közeledett felé a lány, egyre gyorsabban kezdett verni a szíve. Azt kívánta, hogy bárcsak ráemelné gyönyörű tekintetét, de a nő észre sem vette őt. Miután elhaladt előtte, Michael kifújta a levegőt, addig fel sem tűnt neki, hogy még a lélegzetét is visszatartotta.

Ő az, kedves fiam.

A férfi érezte, hogy elönti az öröm és az adrenalin keveréke. *Uram*. *Uram!*

- Káprázatos jelenség, ugye? - szólalt meg Joseph Hochschild. A pocakos boltos csak vigyorgott, miközben egy zsák krumplit cipelt a vállán. - Ő Angel. A legszebb lány a Sziklás-hegységtől nyugatra, de fogadni mernék, hogy keletre

[6] Szabó Lőrinc fordítása

sem találnál nála gyönyörűbbet. - Azzal felvonszolta magát a lépcsőn.

Michael a vállára vett egy hordó almát, és követte a férfit.

- Mit tudsz róla?

- Csak annyit, mint mindenki más. Hosszú sétákra jár, ez a szokása. Minden hétfő, szerda és péntek délután, körülbelül ugyanebben az időben. - Fejével az utcán álldogáló férfiak felé intett. - Ők is azért jönnek, hogy megcsodálják.

- És ki az a férfi mellette? — Baljós gondolat ütött szöget a fejében. - A férje?

- Férje? - nevetett jókedvűen a boltos. - Inkább a testőre. Magowannek hívják, és ő gondoskodik arról, hogy senki se zaklassa Angelt. Mindenkinek egy lépésnyi távolságot kell tartania tőle - hacsak nem fizették ki az árát.

Michael kissé összevonta a szemöldökét, majd kilépett az utcára. A szekere hátuljánál állt, és Angel után bámult. Megérintette a látvány: nem tudta volna szavakba önteni az érzéseit, de valami mélyen felsejlett benne. Volt a nőben egyfajta komor, tragikus méltóság. A boltos felemelt egy ládát, miközben Michael feltette azt a kérdést, ami valósággal égette belülről:

- Hogyan találkozhatnék vele, Joseph?

Hochschild szánakozva mosolygott.

- Sorba kell állnod, öregem! A Hercegnő folyamatosan tart sorsolásokat, ahol kiderül, kinek juthat az a megtiszteltetés, hogy találkozhat Angellel.

- Milyen Hercegnő?

- A Hercegnő odaát, ni - bökött fejével az utca másik irányába.

- Ő a Palota tulajdonosa, az a legnagyobb bordélyház a városban.

Michael úgy érezte magát, mintha gyomorszájon ütötték volna. Hochschildra meresztette a szemét, de a boltosnak fel sem tűnt különös viselkedése, mert éppen egy láda sárgarépát cipelt be az üzletbe, amit aztán beleszórt egy dézsába. Michael újabb hordó almát vett a vállára.

Uram? Félreértettelek? Biztosan. Ezt a nőt nem szánhattad nekem társul.

- Egyszer-kétszer már én is befizettem azt az uncia aranyat, hogy az én nevemet is beledobják a kalapba - mondta Joseph félvállról. - Ez még azelőtt volt, hogy megtudtam: ennél is több szükséges ahhoz, hogy az ember nevét a megfelelő kalapba tegyék.

Michael nagy csattanással ledobta a hordót.

- Kéjhölgy lenne? Egy ilyen lány?

Teste minden porcikája tiltakozott a rideg tények ellen.

- Ö nem akármilyen kéjhölgy, Michael! Úgy hírlik, hogy Angel igazán kiváló, különleges kiképzést kapott. De nekem nem telik rá, hogy személyesen is meggyőződhessek róla. Amikor úgy hozza a szükség, Prisshez járok. Ő tiszta és egyszerű, sima dolgokat csinál, ráadásul nem is kell túl sokat áldoznom rá a keményen megkeresett aranyamból.

Michaelnek friss levegőre volt szüksége, így kilépett a bolt ajtaján. Képtelen volt megállni, hogy ne pillantson ismét az utcára a vékony, fekete ruhás lányt kutatva. Most a másik oldalon jött visszafelé, és megint közvetlenül mellette haladt el. Ezúttal még nagyobb hatást tett Michaelre, akinek még nehezebb volt elviselnie a látványt.

Hochschild levett egy láda paszternákot a szekérről.

- Úgy nézel ki, mint a bika, amit furkósbottal vertek fejbe - eresztett el egy kényszeredett mosolyt. - Az is lehet, hogy túl sokáig voltál egyedül a farmodon.

- Intézzük el a számlát! - mondta Michael tömören, és bevitte az utolsó ládát is. Először az üzletre kellett összpontosítania, később is ráért a lánnyal törődni.

- Miután elszámolunk, elég aranyad lesz ahhoz, hogy láthasd - kacsintott Hochschild. - Bőven elég. - Azzal kiürítette a ládát, félrerakta, majd a pultra helyezte a mérleget. - Errefelé egy vagyont ér a friss zöldség. A fiatalurak fenn a patakoknál csak vizet, lisztet és sós húst látnak. Duzzadt, vérző ínnyel jönnek le a városba, megdagad a lábuk a skorbuttól, és azt hiszik, hogy

orvosra van szükségük. Pedig nem kell nekik más, csak rendes táplálkozás és egy kis józan paraszti ész. Na, nézzük, mi van itt! Két hordó alma, két-két láda répa és paszternák, hat láda tök és húsz font szárított vadhús.

Michael közölte, mennyit kér a szekérnyi rakományért.

- Micsoda?! Teljesen kifosztasz a vagyonomból!

Michael halványan elmosolyodott a boltos felindulását látva, hiszen nem volt már zöldfülű. A ’48-as és ’49-es év zömét ő maga is aranymosással töltötte, ezért jól tudta, hogy mire van szüksége a fiúknak. Igaz, az élelmiszeren kívül más is kellett, de Michael ezt tudta beszállítani.

- Te meg kétszer ennyit keresel rajta - vágott vissza.

Hochschild felnyitotta a széfet, és elővett két zsák aranyport.

Az egyiket odalökte Michaelnek, a másikból pedig egy nyersbőr erszénybe mért egy adagot. A nagyobb zsákot visszadobta a széfbe, berúgta az ajtaját, majd ellenőrizte a fogantyút.

Michael beleszórta a port a saját készítésű övébe. Hochschild csak bámulta tátott szájjal.

- Hát, ez jó sokáig ki fog tartani. Szeretnél találkozni Angellel? Menj, beszélj a Hercegnővel, és add neki oda az arany egy részét! Azonnal fel fog kísérni hozzá.

Angel - ismételte a férfi magában. Már a neve is nagy hatással volt rá.

- Talán majd máskor - felelte végül.

Joseph látta, hogy a férfi összeszorította az állát, és csak bólintott. Michael Hosea csendes embernek bizonyult, de közben nem mutatta a lágyság legapróbb jelét sem. Volt valami a külsejében, ami miatt tisztelték a férfiak. Nemcsak a magassága és a testi ereje keltett feltűnést, hanem tekintetének egyöntetű szilárdsága is. Akkor is tudta, hogy mi a célja, amikor a világ körülötte bizonytalannak tűnt. Joseph kedvelte őt, és világosan látta, milyen hatással volt rá Angel, ám ha Michael nem akart róla beszélni, akkor tiszteletben tartotta a döntését.

- Mi a terved azzal a rengeteg arannyal?

- Veszek néhány tenyészmarhát.

- Jól teszed - helyeselte Hochschild. - Aztán gyorsan szaporítsd is őket! A marhahúsért többet kapsz, mint a zöldségért.

Michael a városból kifelé vezető úton elhajtott a bordélyház mellett, amely egy nagy, cifra épületben kapott helyet. Teljesen elözönlötték a férfiak — többnyire fiatal, néhány szakállas vagy éppenséggel simaképű kuncsaft -, szinte mind alkohol-mámorban dülöngéltek, vagy jó úton haladtak a részegség felé. Valaki hegedült, a férfiak pedig - durvábbnál durvább - trágár szöveget költöttek a dallamra.

És ő itt él - gondolta Michael. - *A fenti szobák egyikében, ahol mindössze egy ágy áll és szinte semmi más.* Rántott egyet a gyeplőn, és homlokát erősen összeráncolva továbbhajtott.

Aznap képtelen volt kiverni a fejéből Angelt, miközben visszatért a völgybe, ahol élt. Folyton maga előtt látta a vékony, fekete ruhás lányt a szép, fehér kőarccal, amint a sáros utcán sétál. Vajon honnan jöhetett?

- Angel - játszadozott a lány nevével. Csak kipróbálta, de amint kimondta, tudta, hogy véget ért a hosszú várakozás időszaka.

- Uram! - mondta nehéz szívvel. - Uram, én ezt nem egészen így képzeltem.

Abban viszont egészen biztos volt, hogy ezt a lányt fogja feleségül venni.

Három

„A saját bánatomat még el tudom viselni,
de mások reményét már nem. ”
WILLIAM WALSH

Angel megmosdott, aztán tiszta, kék selyemköntöst öltött magára, és az ágy végén ülve várta a következő kopogást az ajtón. Még kettő, és befejezheti az éjszakát. A szomszédos szobából áthallatszott Lucky nevetése. A lány csupa kacaj és vidámság volt, amikor berúgott, vagyis szinte mindig. Azzal a csodálatos képességgel rendelkezett, hogy teljesen el tudott veszni egy üveg whiskyben.

Angel egyszer megpróbált inni vele, hogy megnézze, vajon sikerül-e neki is elveszítenie önmagát. Lucky töltött, Angel pedig igyekezett vele lépést tartani. Nem telt el sok idő, és a lánnyal az egész világ forogni kezdett, és a gyomra is felfordult. Lucky az éjjeliedényt tartotta, miközben együttérzően nevetett. Azt mondta, kétféle ember létezik: azok, akik bírják a whiskyt, meg azok, akik nem. Szerinte Angel az utóbbiak közé tartozott. Visszavitte a lányt a szobájába, és azt tanácsolta neki, hogy aludj a ki magát.

Aznap este, amikor az első férfi kopogott az ajtaján, Angel - rettentően udvariatlanul - elküldte. A dühös férfi megkereste a Hercegnőt, és visszakövetelte a kifizetett aranyport. A Hercegnő feljött, egyetlen pillantást vetett Angelre, és Magowanért küldött.

Angel nem igazán kedvelte Magowant, de sosem rettegett tőle. Őt ugyanis egyszer sem zaklatta még. Csak ott haladt mellette, amikor hosszú, végeláthatatlan sétáira indult. Nem szólt hozzá egy árva szót sem, és nem vonta magára a lány figyelmét. Csak gondoskodott arról, hogy senki se környékezhesse meg a Palota falain kívül. Angel tisztában volt azzal, hogy ez elsősorban nem az ő védelmét szolgálta, hanem a Hercegnőjét.

A férfit terhelte a felelősség azért, hogy Angel mindig visszatérjen a Palotába.

Mai Ling sosem beszélt arról, hogy mit tett vele a férfi, amikor beküldték a szobájába, de Angel minden egyes alkalommal felfigyelt a kínai lány sötét szemeiben megbújó félelemre, amikor a férfi a közelükben tartózkodott. Elég volt rákacsintania, a lány azonnal elsápadt, szinte kiverte a veríték. Angel magában gúnyosan elmosolyodott: a szavaknál jóval több kellett ahhoz, hogy ő bárkitől is megijedjen.

Aznap este, amikor Magowan bejött a szobájába, csak az jutott el a tudatáig, hogy egy sötét alak hajol fölé.

- Úgysem kapod meg azt, ami a pénzedért járna! - közölte, aztán hunyorogni kezdett. - Ja, te vagy az, Magowan. Hordd el magad! Ma nem megyek sétálni.

Magowan elrendelte, hogy töltsék meg a lány szobájában lévő kádat. Amikor a két szolgáló kilépett, a férfi ismét Angel fölé hajolt, és gonosz vigyor játszott az arcán:

- Tudtam, hogy előbb-utóbb lehetőségünk nyílik elbeszélgetni.

Magowan megragadta Angelt, aki - a váratlan támadás hatására - gyorsan kijózanodott, és küzdeni kezdett, de a férfi felemelte, és a jeges vízbe hajította. Angel levegő után kapkodva próbált kimászni, de Magowan elkapta a fejét, és lenyomta a víz alá. A férfi hatalmas keze úgy nehezedett rá, mintha vasból lenne, Angel pedig rémülten harcolt ellene. Amikor már levegőért égett a tüdeje és az ájulás környékezte, Magowan a felszínre húzta.

- Elég volt? - kérdezte.

- Elég - felelte Angel reszelős hangon, és levegő után kapkodott.

A férfi ismét a víz alá taszította, és Angel minden erejét összeszedve - karmolva, rúgkapálva - próbált kiszabadulni. Amikor újra a felszínre rántotta, fuldoklóit és hányt a tüdejébe került víztől. Magowan csak nevetett, és Angel sejtette, hogy rendkívül élvezi, amit csinál. Szétterpesztett lábakkal állt a lány

előtt, és megint a feje után kapott. Ekkor megmagyarázhatatlan düh tört fel a lányból, és egyenesen, határozottan előrelódította az öklét. Amikor Magowan jajgatva térdre esett, a lány odébb mászott, hogy a férfi ne érhesse el a karjával.

Magowan utána vetette magát, és Angel rémülten felsikított. A férfi elkapta, a lány csak rúgott és karmolt, levegő után kapkodott. Magowan erős marka éppen a torkát szorongatta, amikor hirtelen kivágódott az ajtó, és belibbent rajta a Hercegnő. Bevágta maga után az ajtót, és rájuk parancsolt, hogy tüstént fejezzék be a dulakodást.

Magowan teljesítette a Hercegnő kérését, közben gyűlölködő pillantásokat vetett Angelre.

- Egy nap még megöllek! A szavamat adom rá.
- Elég! - kiáltotta a dühös Hercegnő. - A lépcsőről hallottam a sikolyát. Szerinted mi történne akkor, ha a férfiak is meghallanák?
- Meglincselnék - felelte Angel, majd keresztbe fonta a lábait, és Magowan szemébe nevetett.

A Hercegnő váratlanul pofon vágta Angelt, aki meglepetésében hátracsuklott.

- Egy szót se többet, Angel! - figyelmeztette a Hercegnő. Kiegyenesedett, majd újból Magowanre összpontosította a figyelmét. — Bret, azt mondtam neked, hogy józanítsd ki, és beszélj vele, semmi másra nem kaptál felhatalmazást! Megértetted? - Azzal meghúzta a csengőzsinórt.

Mindhárman feszült csendben vártak, meg egy légy zümmögését is lehetett volna hallani. Angel a pofontól elhallgatott. Tisztában volt vele, hogy a Hercegnő is épphogy megfékezte a benne szunnyadó sátánfajzatot. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a férfira, máris világosan látta, hogy egy meggondolatlan kitörés a részéről, és elszakad nála a kötél.

Amikor meghallották a diszkrét kopogást az ajtón, a Hercegnő csak annyira nyitotta ki, hogy forró kávét és kenyeret rendelhessen. Aztán a szoba másik végében álló egyenes támlájú székhez ment, és leült.

- Bret, azért küldtelek fel, hogy végrehajts egy igen egyszerű feladatot. Legközelebb csak azt tedd, amit mondok, semmi többet! - folytatta. - Angelnek tökéletesen igaza van. Fölakasztanának.

- Móresre kell tanítani ezt a lányt - dörmögte Magowan, sötét szemeket meresztve Angelre, akinek tüstént inába szállt a bátorsága. Világosan látta a Magowan szemében megbújó sötétséget és gonoszságot. Felismerte ezt a pillantást. Időről időre látta már a tökéletes párját, egy másik férfi arcán. Azelőtt sohasem vette komolyan Bretet, de most hirtelen rádöbbent arra, hogy a férfi valóban hatalmas veszélyt jelenthet a számára. Angel viszont azt is világosan látta, hogy semmiképpen sem mutathatja ki csontjáig ható félelmét. Azzal csak táplálta volna a vérszomját, míg végül már a Hercegnő sem lenne képes megállítani. Ezért látszólag megőrizte a nyugalmát, mozdulatlanul várt, mint egy egér az egérlyukban.

A Hercegnő egy hosszú pillanatig figyelte őt.

- Ugye most már jól fogsz viselkedni, Angel?

Angel lassan felült, és komor, gúnyos szemekkel viszonozta a Hercegnő pillantását.

- Igenis, asszonyom.

Rázta a hideg.

- Adj neki egy takarót, mielőtt meghűl!

Magowan felkapott egyet az ágyról, és hozzávágta. Angel úgy tekerte az atlaszlepedőt maga köré, mintha királyi palást lenne, de nem mert Magowan szemébe nézni. Tehetetlen düh és félelem marcangolta.

- Gyere ide, Angel! - utasította a Hercegné.

A lány felemelte a fejét, és ránézett. Mivel nem pattant fel elég gyorsan, Magowan megragadta a szőke hajánál fogva, és felráncigálta. Angel inkább összeszorította a fogát, mint hogy megadja neki az örömöt, hogy fájdalmas kiáltását hallja.

- Amikor a Hercegnő mondd valamit, te azonnal megteszed! - vicsorgott, amint odalökte a lányt a nő lábai elé.

Angel a térdére esett. A nő megsimogatta a haját, és a Magowan brutalitását követő tudatos gyöngédségével lerombolta Angel szembeszegülését.

- Angel, amikor megjön a tálcád, edd meg a kenyeret, és az utolsó csöppig idd meg a kávét! Bret itt marad, hogy meggyőződjön róla, tényleg betartod-e az utasításaimat. Amint befejezted az evést, ő távozik majd. Azt akarom, hogy két óra múlva készen állj a munkára.

A Hercegnő felállt, az ajtóhoz lépett, majd visszafordult:

- Bret, nem szeretnék rajta több foltot látni! Ő a legjobb lányunk.

- Egy foltot sem - visszhangozta hűvösen a férfi.

A férfi állta a szavát. Egy ujjal sem ért a lányhoz, csak a szája járt: Angel vére megfagyott az ereiben azoktól a dolgoktól, amiket Magowantől hallott. Magába erőltette a kenyeret és a kávét, tudta, hogy minél hamarabb végez, annál gyorsabban távozik a férfi.

- Akkor is az enyém leszel, Angel! Vagy egy hét múlva vagy egy hónap múlva, de túlságosan el fogod vetni a sulykot a Hercegnőnél, esetleg túl sok mindent követelsz tőle. Akkor majd ezüsttálcán fog felkínálni téged.

Attól az estétől fogva Angel szót fogadott, és Magowan nem zaklatta többé. De a lány jól tudta, hogy a férfi csak a megfelelő alkalomra vár. Mert ő nem volt hajlandó megadni neki azt az elégtételt, amit Mai Ling igen. Akárhányszor belépett a szobájába, Angel mindig gúnyos mosollyal fogadta. Amíg az utasítások szerint cselekedett, a Hercegnő boldog volt, Bret Magowan pedig nem tehetett ellene semmit.

Am a hullámok egyre magasabbra csaptak. Napról napra egyre jobban fenyegették a lányt. Csak gyülemlett benne az elfojtott feszültség, és egyre több energiát őrölt fel, hogy nyugodt viselkedést erőltessen magára.

Még egy, aztán mehetek aludni - gondolta. Kinyújtotta a kezét, és az ujjaira szegezte fürkésző szemeit. Remegtek. Minden porcikája reszketett. Tudta, hogy kezdi elveszíteni az

önuralmát, túl hosszú ideje játszotta ugyanis ezt a szerepet. Megrázta a fejét. Csupán egy hosszú és kiadós alvásra volt szüksége, másnapra minden rózsásabbnak fog tűnni. *Már csak egy van hátra* - gondolta, és abban reménykedett, hogy a férfi gyorsan végez.

Kopogtattak, és Angel felállt, hogy ajtót nyisson. Amikor kitárta az ajtót, végigmérte a küszöbön álló férfit. Az átlagosnál magasabb, izmosabb és idősebb volt. Ezenkívül semmi feltűnőt nem vett észre rajta. Egy különös érzés kerítette viszont hatalmába... mi is? Furcsa nyugtalanságot érzett. Egyre jobban reszketett. Az idegei táncoltak, már-már elvesztette felettük az uralmát. Lehajtotta a fejét, lassú, mély levegőt vett, és maradék erejével elnyomta ezt a különös, ismeretlen érzést.

Még ez az egy, aztán ma estére szabad vagyok,

Michael huszonhat éves kora ellenére zöldfülű kamasznak érezte magát, ahogy Angel nyitott ajtaja előtt állt a bordélyház folyosóján égő lámpás tompa fényében. Olyan hevesen vert a szíve, hogy alig kapott levegőt. Angel sokkal szebb és jóval kisebb termetű volt, mint ahogyan az emlékeiben élt. A kék atlaszköntös kiemelte karcsú teste körvonalait, de Michael megpróbálta a lány válla fölött tartani a tekintetet.

Angel félreállt, hogy beengedhesse az ajtón. Michael először csak az ágyát vette észre. Gondosan be volt vetve, de még így is hívatlan látomások törtek fel benne, és idegesen pillantott a lányra. Angel kissé elmosolyodott. Világias, csábító mosolya volt. Mindent tudott, ami a férfi fejében motoszkált, még azokat a gondolatait is kitalálta, amelyeket saját maga előtt is titkolt.

- Hogy szeretné, uram?

Lágy, halk és meglepően művelt hangon beszélt, Michael elámult a közvetlenségétől. Angel nem tudott volna olyat mondani, ami a férfit jobban emlékeztette volna a lány foglalkozására és az iránta érzett elsöprő testi vágyára.

Amint belépett a szobába, Angel becsukta mögötte az ajtót, és háttal nekitámaszkodott. Sebtében végigmérte Michaelt, miközben válaszra várt. Alábbhagyott az aggodalma, annyira

azért mégsem különbözött a férfi a többi kuncsaftjától. Csak egy kicsivel idősebb lehetett és valamivel szélesebb a válla. Már nem számított fiúnak, de mégis, mintha zavarban lett volna, méghozzá rettentően. Talán nős volt, és a bűntudat mardosta. De az is előfordulhatott, hogy volt valahol egy komoly, istenhívő anyukája, és azon tűnődött, mit is gondolna szegény, ha megtudná, hogy a fia prostituálthoz jár. Ez nem fogja sokáig rabolni az idejét. Nagyszerű! Minél rövidebb, annál jobb.

Michael hezitált, nem tudta, hogyan fogjon bele a mondanivalójába. Egész nap a találkozás körül forogtak a gondolatai, az alkalmas pillanatban viszont teljesen lezsibbadt, és kővé meredve állt Angel hálószobájában, miközben majd kiugrott a szíve a helyéről. Angel gyönyörű volt, és úgy nézett rá, mintha mulattatta volna ez az egész helyzet. *Uram, most mitévő tegyek? Gondolkodni sem bírok az érzéseimtől.* A lány odalépett hozzá, miközben minden mozdulatával a testére irányította Michael figyelmét.

A lány apró ujjaival megérintette a férfi mellkasát, és hallotta, ahogy Michael visszafojtja a lélegzetét. Mosolyogva megkerülte a férfit.

- Velem aztán nem kell szégyenlősködnie, uram! Nyugodtan elmondhatja, mit szeretne.

Michael ránézett:

- Téged.
- Az öné vagyok.

Michael figyelte, ahogy a lány a szoba másik végében lévő mosdóállványhoz lép. Angel. Annyira illet rá ez a név: a külseje leginkább egy hibátlan, kék szemű, fehér bőrű, aranyhajú porcelánbabára emlékeztetett. A márványbaba talán kifejezőbb lett volna. A porcelán ugyanis törékeny, és Angel annál sokkal keményebbnek tűnt - olyan keménynek, hogy Michaelnek már az is fájt, ha rápillantott. Vajon mitől válhatott ilyenné? Michaelre teljesen váratlanul tört rá ez az érzés. Túl sokat foglalkozott az aggodalmaival, nem tudta, hogyan fog túllépni a vágyakon,

amiket a lány minden bizonnyal felszít benne. *Istenem, adj erőt, hogy ellenálljak a kísértésnek!*

Angel vizet töltött egy porcelántálba, és szappant vett a kezébe. Minden mozdulata kecses és kihívó volt.

- Jöjjön ide, hogy megmoshassam!

Michael érezte, ahogy egész testét elönti a forróság, és ez elsősorban az arcán látszódott. Köhögni kezdett, úgy érezte, mintha fojtogatná a gallérja.

Angel lágyan felnevetett.

- Ígérem, nem fog fájni!
- Semmi szükség rá. Én nem a szex miatt vagyok itt.
- Valóban? Bizonyára bibliaórára jött.
- Azért jöttem, hogy beszéljek veled.

Angel összeszorította a fogát. Bosszúságát palástolva merész pillantásokat vetett a férfira, aki ettől kényelmetlenül érezte magát. Végül a lány elmosolyodott.

- Biztos benne, hogy csak beszélgetni szeretne?
- Egészen biztos.

A férfi valóban eltökéltnek tűnt, így Angel sóhajtott egyet, és megfordult, hogy megtörölje a kezét.

- Ahogy parancsolja, uram!

Leült az ágyra, és keresztbe fonta a lábait.

Michael tudta jól, milyen játékot űz vele Angel. A férfi keményen küzdött a vággyal, hogy válaszoljon a lány félreérthetetlen jeleire. Minél tovább hallgatott, a fantáziája annál több képet festett elé, amit a lány is észrevett, szinte olvasott a szeméből. Gúnyolódna vele? Minden bizonnyal.

- Akkor is ebben a szobában laksz, amikor nem dolgozol?

- Igen. - Angel oldalra billentette a fejet. - Mit hitt, hol élek? Valami takaros kis fehér házikóban egy rózsalugassal szegélyezett út végén?

Angel elmosolyodott, hogy tompítsa a keserű szavak elét. Undorodott azoktól a férfiaktól, akik puhatolózó kérdéseket tettek fel neki.

Michael végigpillantott a szobán. Személyes tárgyak után kutatott, de nem voltak képek a falon, és a sarokban álló csipketerítős asztalkán sem sorakoztak csecsebecsék, sőt női ruhadarabok sem hevertek szanaszét a padlón. Minden rendezettnek, tisztának és egyszerűnek tűnt. Egyetlen szerény szekrény, egy éjjeliszekrény, egy petróleumlámpa, egy márvány mosdóállvány sárga porcelánkancsóval és egy egyenes támlájú szék volt a szobában. Meg az ágy, amin Angel ült.

Michael kihúzta a sarokban heverő széket, lerakta Angel elé, és leült vele szemben. Angel atlaszköntöse egy ponton résnyire szétnyílt. Michael tisztában volt azzal, hogy a lány játszadozik vele. Tétlenül lóbálta a lábát, mint valami ingát. Hatvan másodperc egy perc, harminc perc fél óra - mindössze ennyi ideje volt.

Uram, *legalább egymillió évre lenne szükségem ahhoz*, *hogy a közelébe kerüljek. Biztos, hogy őt szántad nekem?*

A lány kék szemei kifürkészhetetlennek bizonyultak, semmit sem tudott kiolvasni belőlük. Olyan volt, akár egy fal, akár egy végeláthatatlan óceán, akár a felhős éjszakai égbolt. Michael csak annyit látott, amennyit a lány láttatott magából.

- Azt mondta, hogy beszélgetni szeretne, uram. Akkor fogjon hozzá!

Michael elszomorodott.

- Nem lett volna szabad így idejönnöm hozzád. Más megoldást kellett volna találnom.

- Létezik más megoldás?

Miként győzhette volna meg a nőt arról, hogy ő nem olyan, mint a többi férfi, aki feljár hozzá, amikor ő is hozzájuk hasonlóan került ide? Arannyal. Megfogadta Joseph tanácsát, és felkereste a Hercegnőt, végighallgatta, amint a nő úgy beszél Angelről, mint valami portékáról - finom, drága, jól őrzött portékáról. Először fizess, csak utána beszélhetsz. A fizetés tűnt a legegyszerűbb és legcélravezetőbb megoldásnak. Nem számított az ár. Michael most már világosan látta, hogy nem mindig a legegyszerűbb megoldás jelenti a legjobb utat.

Más módon kellett volna sort keríteni a találkozásra, egy másik helyen. Angel dolgozni készült, így nem volt felkészülve arra, hogy végighallgassa őt. Emellett Michaelnek rá kellett döbbennie, hogy a lány jelenléte milyen könnyen zavarba ejtette.

- Mennyi idős vagy?

Angel erőtlenül elmosolyodott.

- Idős. Nagyon idős.

Michael érezte, hogy hatalmas igazság rejtőzik ezekben az egyszerű szavakban. A lány nem az évekről beszélt. Michaelnek kétségei voltak afelől, hogy Angelnek bármi is meglepetést okozhatna ebben az életben. Úgy tűnt, hogy a lány mindenre fel volt készülve. Ezúttal mégis meglátott benne valamit, ami nem tűnt fel neki, amikor először megakadt rajta a szeme. Volt még egy másik arca a felszíni réteg alatt. *Uram, hogy érhetek el oda?*

- És *maga* hány éves? - tudakolta Angel, Michael ellen fordítva a saját kérdését.

- Huszonhat.

- Aranyásónak már öreg, a legtöbbjük tizennyolc-tizenkilenc éves. Már rég nem találkoztam igazi férfival.

Angel meg sem próbált finomabban fogalmazni, ezáltal pedig visszarántotta Michaelt a valóságba.

- Miért hívnak Angelnek? A külsőd miatt? Netán ez lenne az igazi neved?

Angel kissé Összeszorította a száját. A neve volt az egyetlen dolog, ami megmaradt neki, és azt soha nem árulta el senkinek, még a Hercegnek sem. Mama volt az egyetlen személy, aki a nevén szólította őt. De Mama meghalt.

- Úgy szólíthat, uram, ahogy a kedve tartja. Teljesen hidegen hagy a dolog. - Attól még, hogy a férfi nem vette el tőle azt, amiért fizetett, nem kaphat helyette mást.

Michael végigmérte.

- Szerintem a Mara illik hozzád.

- Csak nem egy otthoni ismerősére emlékeztetem?

- Nem. A Mara név azt jelenti, hogy keserű.

Angel ránézett, és megdermedt. Miféle játékot űzött vele ez az ismeretlen férfi?

- Valóban úgy gondolja? - válaszolta egyik vállát hanyagul felhúzva. - Nos, szerintem a Mara éppen ugyanolyan jó név, mint a többi. - Angel megint előre-hátra lóbálta a lábát, hogy ezzel múlassa az időt. Vajon mennyi ideje lehet bent nála a férfi? Még meddig lesz kénytelen elviselni a társaságát?

A férfi folytatta.

- Honnan jöttél?
- Innen is, onnan is.

Michael kissé elmosolyodott a lány fülledt, udvarias szűkszavúsága hallatán.

- Innen vagy onnan? Esetleg egy kicsit pontosabban?
- Csak innen is, onnan is - felelte közömbösséget tettetve a lány. Abbahagyta a láblóbálást, és előrehajolt. - És ön, uram? Hogy hívják? Ön valami konkrét helyről érkezett? Van felesége? Fél megtenni azt, amire valójában vágyik?

Mindent a férfi nyakába zúdított, aki - megrökönyödés helyett - egyre nyugodtabbnak érezte magát. Sokkal valódibbnak tűnt ez a hús-vér lány, mint a baba, aki az ajtóban fogadta.

- Michael Hosea vagyok - felelte. - Egy völgyben élek, innen délnyugatra. Még nem vagyok házas, de hamarosan megnősülök.

Angel nyugtalanul összeráncolta a szemöldökét. Volt valami különös abban, ahogy a férfi ránézett. Felidegesítette az intenzitása.

- Miféle név az a Hosea?

Michael savanyú mosollyal válaszolta:

- Prófétai.

Talán tréfálkozik vele?

- És megmondja a jövőmet?
- Hozzám jössz feleségül, és elviszlek innen.

Angel csak nevetett.

- Nos, ez ma már a harmadik házassági ajánlatom. Meg kell fontolnom a dolgot, de igazán megtisztelő. - Megrázta a

fejét, és hideg, cinikus mosollyal az arcán előrehajolt. Azt gondolja, hogy ez a csábítás új formája? Azt hitte, hogy neki, Angelnek szüksége van erre?

- Mit akar, mikor kezdjem játszani a szerepemet, uram?

- Majd ha az ujjadon lesz a gyűrű. Most csak szeretnélek egy kicsit jobban megismerni.

Angel gyűlölte Michaelt, amiért továbbra is ragaszkodott a játékhoz. A gyűlölet szinte marta belülről az elrabolt idejéért, az álszentségéért és a végeláthatatlan hazudozásáért. Hosszú éjszaka állt mögötte, és nem volt olyan hangulatban, hogy értékelni tudja a férfi humorát.

- Mit is mondhatnék? Az vagyok, ami a munkám. Tulajdonképpen maga mondja meg, hogy ki vagyok. Csak siessen vele, mert már majdnem lejárt az ideje!

Michael rájött, hogy eléggé összekuszálta az első találkozást. Mégis mire számított? Hogy majd idejön, vált vele néhány szót, és - karjaiba véve a lányt - egyszerűen kisétál? Úgy tűnt, hogy Angel a legszívesebben kitette volna a szűrét, és Michael egyedül önmagára haragudhatott naivsága miatt.

- Mara, te nem a szerelemről beszélsz, én pedig nem azért jöttem, hogy használjalak téged.

A szavak határozottsága és a Mara név említése csak még jobban feldühítette Angelt:

- Nem? - mondta állát felszegve. - Hát, azt hiszem, hogy megértettem.

Ezzel felállt. Michael még mindig a széken ült, Angel odalépett hozzá, és lágy kezével fésülni kezdte a férfi haját. Erezte a felgyülemlő feszültséget, amit ujjai idéztek elő, és nagyon élvezte a helyzetet.

- Hadd találjam ki, uram! Közelebbről is meg akar ismerni. Tudni akarja a gondolataimat és az érzéseimet. De leginkább arra kíváncsi, hogy miként csöppenhetett ebbe a szakmába egy olyan bájos lány, mint én.

Michael lehunyta a szemét, és összeszorította a fogát, miközben próbálta kivédeni a lány érintésének hatását.

- Tegye meg azt, ami a fejében jár, uram! - súgta Angel.

Michael egy határozott mozdulattal eltolta magától a lányt, és így szólt:

- Azért jöttem, hogy beszéljek veled.

Angel hunyorogva végigmérte a férfit, majd egyetlen mozdulattal összerántotta magán a köntösét, és bekötötte a szaténpántlikákat, ám továbbra is védtelennek érezte magát a férfi fürkésző tekintetével szemben.

- Nem a megfelelő lányhoz jött. Ha meg akarja tudni, hogy nálam mit kaphat, hát megmondom.

Nyíltan fel is sorolta. Ezúttal Michael nem vörösödött el, sőt egyáltalán nem reagált a hallottakra.

- Én *téged* akarlak megismerni, nem azt, hogy mire vagy képes! - mondta durván.

- Ha beszélgetni akar, menjen le az ivóba! - vágott vissza a lány.

Michael felállt.

- Gyere velem, és légy a feleségem!

Angel fanyarul felnevetett.

- Ha feleséget keres, küldjön a postával egy asszonyért, vagy várja meg a következő szekérkaravánt, ami a hegyen túlról érkezik!

Michael közelebb lépett hozzá.

– Jó életet tudok biztosítani neked. Nem érdekel, hogy kerültél ide, és azelőtt hol voltál. Gyere velem!

Angel gúnyos kacagásban tört ki:

- Ugyan minek? Hogy ugyanezt csináljam, csak többet? Idefigyeljen, már száz másiktól végighallgattam ugyanezt: ahogy meglátott, belém szeretett, most pedig nem tud nélkülem élni. Csodálatos életet fog biztosítani a számomra. Micsoda badarság!

- Én képes vagyok rá.

- Mindig ugyanarról szól a dolog.

- Nem, nem mindig.

- Az én szemszögemből nézve igen. A fél óra bőven elég idő ahhoz, hogy valaki birtokoljon engem, uram.
- Azt akarod mondani, hogy így szeretnéd leélni az életed hátralevő részét?

Volt ennek valaha is bármi köze ahhoz, hogy ő mit *akar*?

- Ez az életem.
- Nem muszáj, hogy ez legyen az életed. Mit szeretnél, ha választhatnál?
- Magától? Semmit!
- Az élettől.

Ismeretlen komorság telepedett a lányra. *Élet?* Miről beszél ez a férfi? Ökölcsapásként érték a kérdések, ezért védekezésképpen közömbös, fagyos mosolyt erőltetett az arcára. Széttárta a karját, és körbemutatott egyszerűen berendezett szobáján.

- Itt megvan minden, amire szükségem lehet.
- Van tető a fejed felett, ételt és szép ruhákat is kapsz.
- És munkám is van - felelte Angel keményen. - Nehogy megfeledkezzen a munkámról! Igazán tehetséges vagyok benne.
- Gyűlölöd.

Angel egy pillanatra bizalmatlanul elhallgatott.

- Ma éppen rossz éjszakám van.

Angel az ablakhoz lépett. Úgy tett, mintha kifelé bámulna, miközben önuralmat kényszerített magára, és lehunyta a szemét. Mi ütött belé ma este? Miért van ilyen hatással rá ez az ismeretlen ember? Jobban kedvelte a fásultságot, mint a felkavart érzelmeket. A remény számára kínszenvedést jelentett. A remény az ellensége volt. Ez az ember csupán bosszúságot okozott neki.

Michael Angel mögé lépett, és a vállára tette a kezét. Érezte, hogy a lány megfeszül az érintésétől.

- Gyere velem haza! - mondta lágyan. - Légy a feleségem!

Angel mérgesen lerázta magáról a férfi kezét, és elhúzódott tőle.

- Köszönöm, inkább nem élnék a lehetőséggel.
- Miért nem?
- Mert nem akarok elmenni, ezért. Ez megfelelő indok?
- Ha nem jössz el velem, legalább hadd kerüljek egy kicsit közelebb hozzád!

Na végre. Helyben vagyunk.

- *Ez* nem olyan bonyolult dolog. Mindössze hat lépésről lenne szó, uram. Csak tegye az egyik lábát a másik elé!
- Én nem lépésekről beszélek, Mara.

Angel érzései lelassultak, és örvényleni kezdtek lefelé, mintha valami fekete lyukba szivárognának, ami a lába alatt tátong.

- Angel - mondta. - Angelnek hívnak. Megértette? *Angel!* Feleslegesen vesztegeti az időmet, meg persze az aranyporát.
- Nem vesztegetek semmit.

Angel visszaült az ágyra, és kifújta a levegőt. Oldalra hajtotta a fejét, és felnézett Michaelre.

- Tudja, uram, a legtöbb férfi, aki idejár, meglehetősen őszinte. Fizetnek, megkapják azt, amit akarnak, aztán elmennek. Akad persze néhány, aki olyan szívós, mint maga. Különbözni akarnak a többitől. Ezért aztán előadják nekem, hogy mennyire törődnek a sorsommal, elmondják, hogy mi a baj az életemmel, és ők hogyan tudnák megoldani a problémáimat. - Itt gúnyos kifejezés ült az arcára. - De végül csak túljutnak ezen, és nekilátnak annak, amiért valójában jöttek.

Michael mély levegőt vett. Angel nem cifrázta a szavait. Rendben. O is tud nyíltan beszélni, ha arról van szó:

- Elég egyetlen pillantást vetnem rád, hogy a gyarló emberi testem tudatára ébredjek. Nagyon jól tudod, hogyan tápláld az ember gyengeségét. Igen, kívánlak, de a vágyaim mélységével és állandóságával kapcsolatban minden bizonnyal tévedsz.

Angel egyre nyugtalanabbá vált.

- Semmi szükség arra, hogy ilyen rossz érzései legyenek a dologgal kapcsolatban. A férfiak már csak ilyenek.

- Badarság!
- Talán maga akar engem kioktatni a férfiakról? Én aztán mindent tudok róluk. *Férfiak.*
- Rólam nem tudsz semmit.
- Minden férfi szereti azt képzelni, hogy Ő más, mint az előző. Azzal hitegeti magát, hogy ő jobb és sokkal különb. - Itt megpaskolta az ágyat. - Jöjjön, majd én megmutatom, hogy mennyire hasonlít a többi látogatómra! Vagy attól fél, hogy a végén még nekem lesz igazam?

Michael gyengéden elmosolyodott.

- Ugye akkor kényelmesebben érezned magad, ha az ágyadban lennék?

Odajött, leült a székre, és egy cseppet sem tűnt zavartnak. Angel felé hajolt, miközben kezeit a térdei közt lazán összefonta.

- Nem azt mondom, hogy én jobb vagyok bárkinél is, aki hozzád jön. Csak én többet akarok.
- Például?
- Mindent. Én olyan dolgokat akarok, amikről nem is tudod, hogy meg tudod adni.
- Egyesek nagyon sokra vágynak egy pár uncia aranyporért cserébe.
- Hallgasd meg, hogy mit kínálok neked!
- Nem értem, hogyan ajánlhatna többet annál, mint amivel jelenleg is rendelkezem.

Két kopogás hallatszott az ajtón. A lányon megkönnyebbülés száguldott végig, és ezt nem is próbálta titkolni. Negédesen vállat vont:

- Hát, megkapta a félórányi beszélgetést, nem igaz?

Azzal felállt, és elhaladt Michacl mellett. Levette a férfi kalapját az ajtó melletti fogasról, és odanyújtotta neki:

- Itt az ideje, hogy távozzék, uram!

Michacl csalódottnak tűnt, de korántsem futamodott meg.

- Visszajövök, erre a szavamat adom.
- Ha ez magát boldoggá teszi...

Michael megérintette Angel arcát.

- Gondold meg magad! Gyere velem, most azonnal! Ennél biztosan jobb lesz.

Angel szíve hevesen verni kezdett. Úgy nézett ki Michael, mint aki komolyan gondolja mindazt, amit mond. Johnny is őszintének tűnt. A sármos, nagydumás Johnny. Végül is nem akart mást, csak elvenni valamit a Herccgtől, aztán használni is. Angel pedig szökni próbált, mindenáron. Egyiküknek sem sikerült elérnie a célját, és a végén túlságosan nagy árat fizettek érte.

Angel ki akarta taszítani a farmert az életéből:

– Jobban teszi, ha máshol költi el az aranyát. Én nem tudom megadni azt, amire vágyik. Próbálkozzon Meggie-nél, ő filozofikus alkat!

Angel már nyitotta is volna az ajtót, ám Michael a kezével megállította.

- Benned van mindaz, amit én keresek. Különben nem érezhettem volna így, amikor először megláttalak. És most sem érezném ilyen biztosan.

- Letelt a fél óra.

Michael látta, hogy Angel nem figyel arra, amit mond. Legalábbis most még nem.

- Visszajövök! Csak egy dolgot kérek: félórányi őszinteséget.

Angel kinyitotta az ajtót:

- Őszinteség? Uram, öt perc sem telne el, és maga úgy eliszkolna, mintha az ördög üldözné.

Négy

„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt, amit nem akarok: a rosszat.
R Ó M A 7, 1 9

Hosea valóban visszatért másnap éjszaka és az azt követő éjjel is. Angel minden egyes találkozás alkalmával egyre feszültebbé vált. Michael beszélt, miközben Angel érezte éledő kétségbeesését. Több esze volt annál, mintsem elhiggyen bármit is, amit mondanak neki. Hát nem a saját borén tanulta meg a leckét? A remény csupán egy álom, és minden egyes alkalommal, amikor megpróbálta valóra váltani, elviselhetetlen rémálommá vált az élete. Többé nem kívánt bedőlni a szavaknak és az üres ígéreteknek. Nem engedhette, hogy egy férfi meggyőzze arról, jobb élete is lehet annál, mint amit éppen él.

Mégis képtelen volt szabadulni attól a feszültségtől, amit akkor érzett, valahányszor kinyitotta az ajtaját, és ezt a férfit találta a folyosón. Ő sosem ütötte meg a lányt. Szavakkal festett képeket egy távoli szabadságról, és felébresztette benne azt a régi, fájó éhséget, amit még gyermekként érzett. Ez az éhsége sohasem csillapodott. Mégis minden egyes alkalommal, amikor megszökött, hogy választ találjon rá, szerencsétlenség és tragédia érte. Ennek ellenére újra és újra megpróbálta. Legutoljára is ez az éhség késztette arra, hogy megszökjön a Hercegtől, és erre a rettenetes, bűzös helyre vetette.

Mindenesetre végre megtanulta a leckét: a dolgok sosem fordulnak jobbra. A rossz csak még rosszabbá válhat. Sokkal bölcsebb megoldásnak bizonyult az alkalmazkodás, ha elfogadja a helyzetét, és *túléli.*

Miért nem hajlandó ez az ember felfogni azzal a konok fejével, hogy ő ugyan nem tesz egy tapodtat sem, se vele, se mással? Miért nem adja fel és hagyja végre békében?

Folyton visszajött, újra és újra, szinte az őrületbe kergetve ezzel Angelt. Nem volt olyan sima modorú és elragadó, mint Johnny. Nem erőszakoskodott, mint a Herceg. Nem olyan volt, mint a száz másik, akik csak fizettek és játszottak vele. Tulajdonképpen senkire sem hasonlított, akit Angel valaha ismert. És ez zavarta a leginkább: egyik általa ismert skatulyába sem tudta beleilleszteni Michael Hoseát.

Valahányszor a férfi kilépett az ajtón, Angel rögvest megpróbálta kiverni őt a fejéből, de volt valami a férfiban, ami magával húzta. Azon kapta magát, hogy még a legváratlanabb pillanatokban is Michaelre gondol, és kényszerítenie kellett magát arra, hogy elterelje róla a gondolatait. Amikor ez végre sikerült, a többiek ismét előhozakodtak a férfival.

- Ki volt nálad az a férfi tegnap éjjel? - érdeklődött Rebecca a vacsoránál.

Angel elfojtotta bosszúságát, és megkente a kenyerét vajjal.

- Melyik? - pillantott a testes vörös hajú nő felé közömbösséget színlelve.

- Az a magas, jóképű, ki más?

Angel beleharapott a kenyerébe, csendben szerette volna elfogyasztani a vacsorára kapott szarvasragut és kovászos kenyeret, nem akart a kuncsaftjaira vonatkozó kérdésekre válaszolni. Kit érdekelt, hogy néznek ki? Egy idő után már úgyis mindegyik egyformának tűnt.

- Ne csináld már, Angel! - nyaggatta Rebecca türelmetlenül. - Valószínűleg téged nem érdekel, de tegnap éjjel járt nálad, ő lépett ki utoljára az ajtódon. Láttam a folyosón, amikor feljöttem. Legalább hat láb[7] magas. Sötét hajú, kék szemű, széles vállú. Minden porcikája izmos és kemény. Olyan a járása, mint egy katonának. Amikor rám mosolygott, tetőtől talpig beleborzongtam.

Lucky egy üveg vörösborra cserélte a szarvasraguját.

- Te abba is talpig beleborzongnál, ha egy nantucketi himlős törpe mosolyogna rád.

[7] 1 láb = 30,48 cm

Mceváitó szeretet

- Te csak foglalkozz a boroddal! Nem hozzád szóltam - felelte Rebecca megvetően. Ki nem állhatta Lucky kedélyes csipkelődését, és ismét Angel felé fordította a tekintetét. - Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, kiről beszélek! Csak te soha nem akarsz elárulni semmit.

Angel hűvösen, szinte ellenségesen nézett vissza a lányra.

- Nem tudom, hogy miről beszélsz. Ha megengeded, most szeretném befejezni a vacsorám.

Torié hangosan felnevetett.

- Miért is ne tarthatná meg magának? - szólalt meg jellegzetes brit kiejtésével. - Lehet, hogy Angel végre találkozott valakivel, akit *kedvel.*

A többiek mind nevettek.

- Talán úgy van, ahogy mondja, és nem akarja, hogy nyalassátok - felelte Lucky.

Rebecca felsóhajtott.

- Angel, legyen szíved! Nálam az elmúlt hónapban csak tapasztalatlan srácok adták egymásnak a kilincset. A változatosság kedvéért örülnék végre egy igazi férfinak.

Torie ellökte magától a tányérját, majd így szólt:

- Ha hozzám jönne be egy ilyen férfi, én bezárnám a szobám ajtaját, és örökre fogva tartanám.

Angel töltött magának még egy pohár tejet, és azt kívánta, bárcsak békén hagynák a lányok.

- Ez már a második pohár tejed! - szólt rá szigorúan Renee az asztal másik végéről. - A Hercegnő határozottan úgy rendelkezett, hogy mindenkinek csak egy pohár tej jut, mert olyan sokba kerül, te meg már a másodikat iszod!

Lucky negédesen elmosolyodott:

- Vacsora előtt megegyeztünk, hogy Angel megihatja a tejadagomat a boradagjáért cserébe.

- Ez nem igazság! - sopánkodott Renee. - Én is éppen annyira szeretem a tejet, mint Angel! Ő mindig megkapja, amit akar.

Lucky elvigyorodott:

- Ha több tejet innál, akkor még több háj feszülne rajtad.

Amikor kitört a veszekedés, Angel legszívesebben felsikoltott volna, hogy a szobájába mehessen. Lüktetett a feje, még Lucky véget nem érő kötözködése is idegesítette, Rebecca meg folyton arról a nyomorult férfiról kérdezett.

- Biztosan nagy fogása volt, ha három éjszaka alatt háromszor is feljutott a szobádba. Hogy hívják? Ne tegyél úgy, mintha téged nem érdekelne!

Angel csupán arra vágyott, hogy végre egyedül maradhasson.

- Nem aranyásó, hanem földműves.

- Földműves? - nevetett Torie. - Most szórakozol velünk, drágám? Biztos, hogy nem földműves! A farmereknek éppolyan buta képük van, mint a föld, amit felszántanak.

- Azt állította, hogy farmer. Ez még nem jelenti azt, hogy valóban az is.

- Hogy hívják? - faggatózott tovább Rebecca.

- Nem emlékszem.

Miért gyötri ez a férfi még akkor is, amikor nincs vele?

- Jaj, már hogyne emlékeznél! - Rebecca most már tényleg dühösnek látszott.

Angel az asztalra csapta a szalvétáját.

- Nézd! Én nem kérdezek neveket. Nem érdekel, hogy kifélék vagy honnan jöttek. Csak megadom azt, amire vágynak, aztán elmennek. Ennyi az egész.

- Akkor miért jön állandóan vissza hozzád?

- Nem tudom, és őszintén szólva nem is érdekel.

Lucky újabb pohár bort töltött magának.

- Rebecca, te egyszerűen féltékeny vagy, amiért nem hozzád jön.

A lány dühös pillantással válaszolt:

- Miért nem fogod be a szád? Ha így folytatod az ivást, a végén még úgy kirúg a Hercegnő, hogy a lábad sem éri a földet.

Lucky higgadtan nevetett.

- Attól még formás marad a lábam.
- Ha nem lenne olyan kevés nő errefelé, akkor senki sem kopogtatna be hozzád - gúnyolódott Torie.

Lucky kezdett belemelegedni a csatába.

- Én részegen is jobb vagyok, mint bármelyikőtök józanul.

Angel tudomást sem vett a levegőben repkedő sértésekről, és megnyugodott, hogy végre nyugton hagyták. Gondolatai viszont újból a férfi körüljártak.

Az Angel mellett ülő Meggie eddig nem szólt bele a vitába. Ekkor azonban a lány felé fordította a tekintetét, közben pedig egy teáskanálnyi drága cukrot kevert a feketekávéjába.

- Szóval milyen ez a kellemes úriember, Angel? Esze is van?

Angel sötéten pillantott a lányra.

- Hívd be magadhoz, és derítsd ki!

Meggie felhúzta a szemöldökét, és mosolyogva hátradőlt.

- Komolyan? Hát, talán pontosan ezt fogom tenni, ha már ekkora érdeklődést váltott ki a lányokból - mondta, miközben alaposan végigmérte Angelt. - Tényleg nem bánnád?
- Miért is bánnám?
- Én láttam meg először! - vágott közbe Rebecca.

Lucky csak nevetett.

- Először le kéne ütnöd, aztán meg keresned kell valakit, aki behurcolja a szobádba.
- Nem örülne neki a Hercegnő! - mondta a vékony, darázsarcú Renee. - Tudod, hogy Angelért többet fizetnek a férfiak, bár ennek nem igazán értem az okát.
- Talán mert ő hullafáradtan is jobban néz ki, mint te a legjobb napodon - jelentette ki Lucky diadalittasan.

Renee hozzávágott egy villát, de Lucky könnyedén kitért előle, a villa pedig lepattant a falról.

- Lucky, hallgass, kérlek! - figyelmeztette Angel, mert biztosra vette, ha így megy tovább, hamarosan megjelenik Magowan. A lány sosem gondolta végig, hogy mit tesz, amikor a pohár fenekére nézett.

- Akkor valóban nem érdekel - látta be Rebecca.
- A tiéd lehet, áldásom rátok! - felelte Angel.

Nem akarta, hogy a férfi továbbra is zaklassa. Angel tudta, hogy kívánja őt, érezte, ahogy egész testéből sugárzik a vágy, mégsem tett semmit annak érdekében, hogy csillapítsa. Csak beszélt, illetve kérdéseket tett fel. És persze várt, de Angelnek fogalma sem volt arról, hogy mire. Fárasztotta, hogy mindenféle hazugságot kell kitalálnia azért, hogy a férfi megelégedjen. Folyton ugyanazokat a kérdéseket járta körbe, csak mindig máshonnan közelítve. Nem adta föl. Minden alkalommal, amikor nála járt, egyre határozottabbnak tűnt. Legutoljára Magowan kénytelen volt kétszer is visszajönni, végül aztán az ajtón keresztül bekiabált a férfinak, ha nem akar bajba kerülni, akkor jobban teszi, ha felöltözik és eltűnik. Hosea még az ingét sem gombolta ki.

Mindig ugyanazokkal a szavakkal távozott:

- Gyere velem, és légy a feleségem!
- Már megmondtam, hogy nem. Háromszor is. Még mindig nem érti? Nem, nem és *nemi*
- Itt nem vagy boldog.
- Magával se lennék az.
- Honnan tudod?
- *Tudom.*
- Vegyél fel valami utazó ruhát, és gyere velem! Most azonnal. Ne gondolkodj rajta annyit, csak tedd meg!
- Ehhez Magowannek is lenne néhány keresetlen szava - válaszolta, de látta, hogy a férfi egyáltalán nem ijed meg Magowantől. Ekkor meg azon kezdett el tűnődni, hogy milyen lehet egy olyan férfival élni, aki nem fél semmitől. De hiszen a Herceg sem tartott semmitől, azt pedig nagyon is jól tudta, milyen volt mellette az élete.
- Most utoljára mondom, hogy *nem* - közölte határozottan Angel, és a kilincs után nyúlt.

Michael megragadta a csuklóját.

- Mi tart itt?

Angel kiszabadította magát a férfi szorításából.

- Szeretek itt lenni - Angel egy hirtelen rántással feltépte az ajtót. - Most pedig kifelé!

- A holnapi viszontlátásra! - felelte Michael távozóban.

Angel becsapta az ajtót, majd belülről nekitámaszkodott. Mindig szűnni nem akaró, lüktető fejfájás gyötörte, mire a férfi elment. Aznap éjjel az ágya végében ült, és apró ujjaival a halántékát masszírozta, hogy a fájdalmán enyhítsen.

Ugyanez a fájdalom kínozta az ebéd alatt is. Egyre jobban lüktetett, miközben Hosea kérdése visszhangzott a fülében. Mi tartja itt? Miért nem sétál ki egyszerűen az ajtón?

A lány ökölbe szorította a kezét. Először meg kellett volna szereznie az aranyát a Hercegnőtől, de tudta, hogy az a nő nem fogja egy összegben odaadni az egészet. Apránként kimérné majd, hogy egy-egy luxuscikkre elegendő legyen, arra viszont nem, hogy a megélhetését biztosítsa. A Hercegnő nem engedhetett meg magának ilyen nagylelkűséget.

És ha elegendő arannyal rendelkezett volna ahhoz, hogy szedje a sátorfáját és elmenjen? Megismétlődhetett volna ugyanaz, mint ami a hajón történt, vagy az utazás végén, amikor megverték és hátrahagyták, hogy a fosztogatók találjanak rá. Sosem került olyan közel a végső pusztuláshoz, mint azokban a napokban, amiket egymagában töltött San Franciscóban. Fázott, éhezett, féltette az életét. Akkor még azokra az évekre is sóvárgással gondolt vissza, amiket a Herceggel töltött. A Herceggel! Teljes kétségbeesés lett úrrá rajta. *Nem mehetek el! Ha nincs mellettem olyasvalaki, mint a Hercegnő, sőt, mint Magowan, cafatokra tépnének.*

Nem akarta megkockáztatni, hogy Michael Hoseával szökjön meg. Kétségkívül ő jelentette számára a sötétebb ismeretlent.

Michaelnek fogytán volt az ideje és az aranypora is. Nem tudta, hogyan értesse meg magát ezzel a nővel. Feltűnt neki, hogy Angel amint kinyitja neki az ajtót, rögtön meghátrál előle: Michael csak beszélt, hosszan és kitartóan, miközben a lány egyenesen

keresztülnézett rajta. Úgy tett, mintha figyelne rá, de Michael tudta, hogy semmit sem hall meg abból, amit mond neki. Angel csupán azért fohászkodott, hogy végre leteljen a fél óra, és kidobhassa a férfit a szobából.

Uram, már csak egyetlen próbálkozásra maradt elegendő aranyporom. Add, hogy meghallgasson!

A lépcsőn felfelé menet gondolatban végigpörgette, mit fog aznap este mondani a lánynak, amikor váratlanul belebotlott egy vörös hajú nőbe. Zavart bocsánatkérések közepette hátrébb lépett, mire a nő a karjára tette a kezét, és rámosolygott.

- Ma este ne vesződjön Angellel! Szerinte én jobban tetszenék magának.

Michael meredten pillantott le rá.

- És még mit mondott Angel?
- Hogy szívességnek venné, ha átvenném magát tőle.

Michael összeszorította a fogát, és lesöpörte magáról a nő kezét.

- Köszönöm, hogy elmondta!

Súlyos léptekkel végighaladt a folyosón. Angel ajtaja előtt állva megpróbált uralkodni az indulatain*. Jézus, hallottad? Mit keresek itt már megint? Megpróbáltam. Tudod, hogy megpróbáltam. Nem kell neki, amit én nyújthatnék. Most mitévő legyek? A hajánál fogva rángassam ki innen?*

Kettőt ütött az ajtóra, kopogása hangosan visszhangzott a sötét folyosón. Angel kinyitotta az ajtót, egyetlen hanyag pillantást vetett rá, majd megszólalt:

- Ó, már megint maga az?
- Igen, megint én vagyok. - Michael belépett a szobába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Angel összeráncolta a homlokát: egy dühös férfi kiszámíthatatlan és akár veszélyes is lehet. Ez az illető ráadásul nagy kárt tehetne benne különösebb megerőltetés nélkül.

- Nem megyek veled semmire, igaz?
- Nem az én hibám, hogy feleslegesen pocsékolja az aranyát - felelte halkan. - Én már a legelső alkalommal

figyelmeztettem. Emlékszik? - Angel leült az ágy végébe. - Nem vezettem félre.

- Muszáj visszatérnem a völgybe, vár a munka.
- Nem fogok az útjába állni.

Michael merev, sápadt arccal válaszolt:

- Nem akarlak itt hagyni ezen az átkozott helyen!

Angelt váratlanul érte a férfi kitörése.

- Ez nem magára tartozik.
- Attól a pillanattól fogva, hogy először megláttalak, rám is tartozik.

Angel méltóságteljesen lóbálta a lábát előre-hátra, hogy ezzel is siettesse az idő múlását. Nyitott szemmel aludt, és megőrizte önuralmát. Gyönyörű kék szemei ürességről árulkodtak.

- Megint beszélgetni támadt kedve? - Angel elnyomott egy ásítást, majd felsóhajtott. - Kezdje csak, csupa fül vagyok!
- Elálmosítalak?

Angel megérezte a Michael hangjában megbújó ingerültséget, és sejtette, hogy kezd az agyára menni. Eddig jó úton haladt. Ha tesz rá még egy lapáttal, akkor az is lehet, hogy elveszti a fejét.

- Hosszú és nehéz napom volt. - Itt megállt, hogy megdörzsölje a derekát. - Egy idő után kezd unalmassá válni ez a sok beszéd.

Michael önuralma semmivé foszlott.

- Jobban tetszene, ha ágyba bújnék veled, igaz?
- Akkor legalább úgy távozna, hogy végre érezné, kapott valamit azért a rengeteg aranyporért.

Michael szíve hevesen vert, dühtől és vágytól reszketve lépett az ablakhoz. Elhúzta a függönyt, és kinézett.

- Tetszik a kilátás az ablakodból, Angel? Sár, összetákolt épületek és sátrak, kocsmadalokat éneklő részeg férfiak, és mindenki küzd a túlélésért.

Angel. A férfi először szólította ezen a néven. Valamiért mégis fájt. Angel sejtette, hogy a férfi végre kezdi megérteni, és

kíváncsian várta a folytatást. Elmondja a prédikációját, megkapja azt, amire vágyik, aztán elmegy. Ezzel pedig kész, vége. Angelnek mindössze egyetlen feladata marad: meg kell akadályoznia, hogy akár csak egy apró darabkát is kivigyen belőle az ajtón.

- És ami a földszinten folyik? - kérdezte a férfi megvetéssel a hangjában. - Talán azt még jobban élvezed? - Elengedte a függönyt, és szembefordult Angellel. - Talán hatalomérzetet ad, hogy minden egyes éjszaka küzdők a kegyeidért?

- Erre nem én kértem.

- Nem, te valóban nem kérsz ilyet, igaz? Semmit sem kérsz, hiszen semmire sincs szükséged. Nem érzel semmit. Miért is nem megyek inkább a vörös szobájába a folyosó végén? Akinek azt mondtad, hogy nyugodtan átvehet tőled. Erről van szó?

Szóval ez bántotta, végre kibújt a szög a zsákból. Megsértette a büszkeségét.

- Csak azt akartam, hogy mosollyal az arcán távozzon a városból.

- Szeretnéd látni a mosolyomat? Akkor mondd ki a nevem!

- Hogy is hívják? Elfelejtettem.

A férfi felrántotta az ágyról.

- Michael. Michael Hosea.

Hirtelen elveszítette a fejét, és a kezei közé vette a lány arcát.

Michael!

Angel bőrének tapintása feledtette vele, hogy miért is jött, és megcsókolta.

- Már épp itt volt az ideje. - Angel odasimult hozzá, és felébresztette a Michaelben szunnyadó tüzet. Angel kezei megindultak, és Michael tudta, ha nem állítja meg tüstént, akkor el fogja veszíteni - nemcsak a csatát, hanem az egész háborút.

Amikor a lány kigombolta Michael ingét, és bedugta alá a kezét, a férfi hirtelen kiszabadította magát, és egy lépést hátrált.

-Jézus! - kiáltotta levegő után kapkodva. -*Jézus!*

Angel döbbenten pillantott rá, és hirtelen minden világossá vált a számára:

- Hogy sikerült úgy megérnie a huszonhat éves kort, hogy még nem volt nővel?

Michael kinyitotta a szemét.

- Elhatároztam, hogy megvárom az igazit.

- És valóban azt hiszi, hogy én lennék az? - Angel felnevetett. - Maga szegény, ostoba bolond.

Angel ne k végre sikerült megértenie a férfit.

Jézusom, félreértettem. Az nem lehet, hogy őt szántad nekem.

Egész hátralevő életét azzal tölthette volna, hogy megpróbálja megértetni vele a dolgokat. Meg akarta ragadni a lányt, ostobának nevezni, majd erősen megrázni, hogy végre felébredjen ebből a fásultságból. Angel azonban csak mosolygott rá, mintha végre sikerült volna belelátnia a férfi gondolataiba. Már fel is címkézte, sőt be is skatulyázta őt.

Michael teljesen elveszítette a fejét.

- Ha valóban ezt akarod, hát legyen! - Azzal egy hirtelen mozdulattal feltépte az ajtót, és nagy lépésekkel végigsietett a folyosón. Lement a lépcsőn, keresztülvágott a kaszinón, egyetlen csapással elintézte az útjában álló lengőajtót, és elviharzott. Csak ment és ment, abban a reményben, hogy az éjszakai levegő talán le tudja csillapítani a dühét.

Michael...

Felejtsd el! Egyszerűen felejtsd el, hogy valaha is feleséget kértem! Annyira azért nem kell.

Michael...

Nőtlen maradok.

Michael, gyermekem.

Michael megállás nélkül haladt tovább. *Istenem, miért pont őt? Csak ezt áruld el! Miért nem egy gyengéd lányt küldtél, aki érintetlen marad a nászéjszakáig? Miért nem egy istenfélő özvegyasszonyt? Uram, küldj egy egyszerű nőt, aki jó és kitartó,*

aki mellettem dolgozik a földeken, szánt, vet és arat! Aki nem bánja, ha a körme alá piszok kerül, de akinek a vérében nincs szenny! Olyasvalakit, aki gyerekekkel ajándékoz meg, vagy akinek van már sajátja, ha nem szánsz nekem saját gyereket. Miért kérsz arra, hogy épp ezt a szajhát vegyem el?

Ezt a nőt választottam ki a számodra.

Michael felbőszülten megtorpant.

- Nem vagyok próféta! - kiáltotta a sötétedő égbolt fele. - Én nem a szentjeid közé tartozom. Én csak egy közönséges ember vagyok!

Menj vissza Angelért!

- Nem fog menni! Ez egyszer tévedsz!

Menj vissza!

− A szexhez biztosan jól ért. Azt megadná nekem, de minden mást megtagadna tőlem. Azt akarod, hogy azért menjek vissza? Soha nem is fog többet adni, csak egy nyomorult fél órát az idejéből. Reménnyel telve megyek föl a szobájába, és vesztesként távozom onnan. Hol van ebben a te diadalod? Teljesen hidegen hagyja, hogy lát-e még valaha! Megpróbál átdobni egy másik nőnek, mint valami, valami... Nem, Uram! Nem! Én csak egy vagyok a sok arctalan és név nélküli férfi közül az életéből. Képtelenség, hogy valóban ezt várnád tőlem! - Michael felemelte az öklét. - Én biztosan nem ezt kértem! - Végigsimította haját a kezével. - Nem köntörfalazott: a nyakától lefelé bármilyen módon megkaphatom. A szívét kivéve. Én is csak egy férfi vagyok, Uram! Tudnod kell, milyen érzéseket gerjeszt bennem!

Eleredt az eső. A hideg, szakadó eső.

Michael csak állt a sötét, sáros úton, a várostól egymérföldnyire lehetett, az arcáról lefolyt a víz.

- Köszönöm - mondta fanyarul. - Igazán hálás vagyok. - Dühös, forró vér cikázott az ereiben. - Ha így akarsz lecsillapítani, akkor elárulom neked, hogy ez a módszer nem igazán vált be.

Kövesd az akaratomat, Michael! Kihúztalak a nyomorúság verméből, a mocskos ingoványból, és sziklára állítottam a lábad. Menj vissza Angelért!

Ám Michael úgy kapaszkodott haragjába, mint egy páncélba.

- Szó sem lehet róla! Egy érzéketlen, kőszívű asszonyra végképp nincs szükségem! - Ismét elindult, ezúttal a béristállóba, ahol a szekerét és a lovait hagyta.

- Mostoha egy idő ez az utazásra, uram - mondta az istállós. - Vihar közeleg.

- Éppolyan alkalmas, mint bármely más idő. Különben is viszolygok ettől a helytől.

- Sokan vannak így ezzel.

A városból kivezető úton a Palota mellett haladt el. A részeges tivornya hangja és a zongoraszó hasogatta Michael fejét. Fel sem nézett az emeleti ablakra, amikor elhajtott alatta. Miért is tette volna? Angel minden bizonnyal éppen dolgozott. Amint visszatér a völgyébe, és belelendül a hétköznapokba, elfelejti majd ezt a pokolra való lányt, és jobban fogja magát érezni.

Amikor legközelebb fohászkodik Istenhez, hogy küldjön neki egy asszonyt, akivel megoszthatja az életét, sokkal pontosabban meg fogja határozni, hogy milyet szeretne.

Angel az ablaknál állt, és csendesen figyelte, amint Hosea elhajt. Tudta, hogy csakis ő lehet az, még ha nem is vehette ki tisztán a férfi alakját, ugyanis vállát Összehúzta a szakadó esőben. Angel várta, hogy a férfi majd felpillant, de csalódnia kellett. Addig nézett utána, míg el nem tűnt a szemei elől.

Nos, ezúttal sikerült végleg elüldöznie. Végül is erre vágyott már a legelejétől fogva.

Miért érezte mégis ilyen keservesen magát? Hát nem örült neki, hogy végre sikerült megszabadulnia a férfitól? Többé nem fog itt ülni a szobájában, és beszélni, beszélni, beszélni, míg Angel bele nem őrül.

Végre Angelnak szólította. *Angel!* Felemelte remegő kezét, és az ablakhoz nyomta. Tenyere átvette az üvegből áradó hideget, és fölkúszott a karján. Homlokát is az üveghez szorította, és hallgatta az eső monoton dobolását. A kikötőben álló viskóra emlékeztette a zörej, és halott anyja mosolya jelent meg előtte.

Jaj, Istenem, megfulladok! Meghalok.

Remegni kezdett, elengedte a függönyt, ami engedelmesen visszahullt a helyére. Talán ez jelentette az egyetlen kiutat. A halál. Ha halott lenne, többé senki sem használhatná őt.

Leült az ágyra, és térdét szorosan a mellkasához húzta. Fejét a térdéhez nyomta, és ringatózni kezdett - fel-lei fel-le. Miért is kellett ennek a férfinak pont ekkor besétálnia az életébe? Amikor már megbékélt az életével, és kezdte elfogadni a dolgokat úgy, ahogy voltak. Eléldegélt így. Miért kellett lerombolnia a belső nyugalmát? Angel mindkét kezét ökölbe szorította, és nem tudott szabadulni a zivatarban elhajtó Michael Hosea képétől.

Az a gyomorszorító érzése támadt, hogy épp most dobta el az utolsó esélyét.

Öt

„Ma előttem a halál. Mint az ember,
aki sokéves fogság után arra vágyik,
hogy megpillantsa a házát.”
ŐSI EGYIPTOMI PAPIRUSZ

A vihar napokig hevesen tombolt. Az eső könnyes csíkokat húzott az ablakra, lemosta a piszkot, és elmosódott képeket varázsolt a külvilágból. Angel dolgozott, aludt, és kibámult a kalyibákra, deszkabódékra és vászonból készült sátrakra, amiket hajnalig ezernyi lámpás világított meg. Sehol semmi zöld, minden szürke és barna színt öltött magára.

Henri már a reggelit tálalta, de Angel nem volt éhes, és nem akart egy asztalhoz ülni a többiekkel, hogy a civakodásukat meg a sopánkodásukat hallgassa.

Egyre vadabbul és szaporábban zuhogott az eső, Angelben pedig felébresztette az eltemetett múlt emlékeit. Volt egy játék, amit esős délutánokon játszott az anyjával. A hideg mindig beszökött a kunyhóba, amikor esett, így ilyenkor a férfiak is távol maradtak, inkább a kényelmes fogadóban melegedtek, és Rab is velük tartott. Mama az ölébe vette Sarah-t, és maguk köré tekerte a pokrócot. Sarah megszerette a viharokat, mert Mama olyankor egyedül az övé volt. Figyelték, ahogyan az ablaküvegen összeérnek és megduzzadnak a nagy esőcseppek, hogy aztán a kereten folyó patakba csússzanak. Mama a kislánykoráról mesélt, csakis a boldog időkről, a jó dolgokról. Mama sohasem említette, hogy az apja kitagadta. És Alex Stafford nevét sem ejtette ki többet a száján. De amikor elcsendesedett, Sarah tudta, hogy anyjában feltámadnak a régi emlékek, és ismét fájdalmat okoznak neki. Mama ilyenkor szorosan megölelte, hintáztatta, és dúdolt.

- Neked más lesz az életed, drágaságom! - mondogatta, és megpuszilta. - Neked más lesz az életed, meglátod!

És Angel valóban meglátta.

Angel abbahagyta a múlton való merengést. Elengedte a függönyt, ami visszahullott a helyére, és leült a csipkével borított asztalkához. Visszatuszkolta az emlékeket a mélybe, hiszen az ürességérzet is jobb a fájdalomnál.

Titkon sejtette, hogy Hosea nem fog visszajönni. A történtek után ez teljes őrültség lett volna tőle. Angel szorosan lehunyta a szemét, apró, ökölbe szorított kezei az ölében bevertek. Miért is jutott eszébe egyáltalán? *„Gyere velem, és légy a feleségem!”* Persze csak addig, amíg meg nem unja, hogy továbbadja valakinek. Mint a Herceg. Mint Johnny. Az élet sosem változott.

Angel lefeküdt az ágyra, és egy világos szaténlepedőt terített az arcára. Eszébe jutott, ahogy a férfiak összevarrták a leplet anyja mereven mosolygó arca felett, és egy tátongó űrt érzett a belsejében. Már rég elvesztette azt a halvány reményt is, ami valaha élt benne. Semmi sem tartotta egyben, a talaj kezdett kicsúszni a lába alól.

- Egyedül is boldogulni fogok - suttogta az őt körülvevő csendbe, és szinte hallotta a Herceg kacaját: *„Hát persze, hogy menni fog, Angel! Mint ahogy a múltkor is.”*

Kopogtattak az ajtaján, ami visszarántotta a lányt sötét emlékeiből a jelenbe.

- Bejöhetek, Angel?

Angel szívesen látta Luckyt. Az anyjára emlékeztette, csupán annyi különbség volt köztük, hogy Lucky azért ivott, hogy jól érezze magát. Mama azért, hogy felejteni tudjon. Lucky nem tűnt részegnek, ám volt a kezében egy üveg whisky és két pohár.

- Mostanában nagyon visszahúzódó vagy - kezdte Lucky, és leült a lány mellé az ágyra. - Minden rendben? Nem vagy beteg, ugye?

- Semmi bajom - felelte Angel.

- Nem jöttél le reggelizni. - Lucky az éjjeliszekrényre helyezte az üveget és a poharakat.

- Nem voltam éhes.

- És aludni se tudsz, karikás a szemed. Szomorú vagy, igaz? - Lucky gyengéden hátrasimította Angel haját. - Hát, meg a leg-jobbakkal is előfordul az ilyesmi, még egy olyan vén szajhával is, mint én.

Lucky kedvelte Angelt, és tiszta szívből aggódott érte. Angel még olyan fiatal volt - és annyira kemény. Szerinte Angelnek meg kellett volna tanulnia nevetni annak ellenére is, hogy ilyen lapokat osztott neki az élet. Gyönyörű volt, ami ebben a szakmában nagy előnyt jelentett. Lucky szeretett ránézni: Angel ritka virágszálnak számított ezen a gazzal benőtt földön, különleges volt. A többiek éppen ezért nem kedvelték. Meg persze az is zavarta őket, hogy Angel nem barátkozott másokkal. A maga ura volt.

Egyedül Luckyt engedte közel magához, de nála is szigorú határokat húzott. Mindenről beszélhetett neki, kivéve Istent és a férfiakat, Lucky viszont sosem tűnődött el, sosem kutatott mélyebb magyarázatok után. Egyszerűen hálás volt, amiért Angel hagyta, hogy barátkozzon vele.

A lány ma különösen hallgatag volt, szép arca sápadtnak és egyenesen nyúzottnak tűnt.

- Hoztam egy üveg whiskyt és két poharat hozzá. Nem akarod újra megpróbálni az ivást? Lehet, hogy most nem fog olyan rosszul elsülni. Lassabbra vesszük a tempót.

- Nem. - Angel megborzongott.

- Biztos, hogy nem vagy beteg?

- Talán. - Valójában az életből volt elege. - Az édesanyámmal kapcsolatos emlékek jutottak eszembe.

Angel ekkor említette meg először a múltját, és Lucky megtiszteltetésnek vette, hogy a bizalmába avatja, még ha csak egy apró részletbe nyerhet is betekintést. A lányok között nagy rejtélynek számított Angel származása.

- Nem tudtam, hogy volt édesanyád.

Angel fanyarkásan elmosolyodott.

- Lehet, hogy valójában nem is létezett. Lehet, hogy csak a képzeletem játszik velem.

- Tudod, hogy nem így értettem.
- Tudom. - Angel a plafont bámulta. - Csak néha én magam is elbizonytalanodom. - Valóban létezett az a kis vidéki ház, amit virágok vettek körös-körül, ahol rózsák illata szállt be a szalon ablakán? Az anyja vajon igazából nevetett, énekelt és szaladgált vele a réteken?

Lucky megérintette a homlokát.

- Lázas vagy.
- Fáj a fejem. Majd elmúlik.
- Mióta fáj?
- Amióta elkezdett nyaggatni az a földműves.
- Visszajött?
- Nem.
- Szerintem szerelmes volt beléd. Sajnálod, hogy nem mentél el vele?

Angel összeszedte magát, és ridegen válaszolt:

- Nem. O is csak egy férfi, vagyis ugyanolyan, mint a többi.
- Szeretnéd, hogy elmenjek?

Angel megfogta Lucky kezét, és erősen megszorította.

- Nem.

Rettegett. Nem akart egyedül maradni, amikor a múlton járt az esze, és nem sikerült elhessegetnie magától. Nem akart egyedül maradni, amikor csupán a halálra tudott gondolni. Az eső miatt volt az egész, a szakadatlanul verő cső miatt. Szinte az őrületbe kergette.

Egy darabig csendben ültek, majd Lucky töltött magának egy pohár whiskyt. Angel megborzongott, amikor eszébe jutott az anyja, aki addig ivott, amíg el nem felejtett mindent. Emlékezett a bánatára, a bűntudatára és a véget nem érő sírására. Fel-rémlett előtte Cleo képe is, aki részegen, keserűen dühöngött az élet ellen, és elmondta neki a színtiszta igazságot a férfiakról és Istenről.

Lucky egyikükre sem hasonlított. Mulatságos volt, fesztelen és szeretett beszélni. Balzsamként hatották át az ismerős

szavak. Angel bízott abban, hogy ha végighallgathatja Lucky történetét, talán sikerül megfeledkeznie a sajátjáról.

- Ötéves voltam, amikor meglépett az anyám - mesélte Lucky. - Már elmondtam?

- Meséld el újra, kérlek!

- A nagynéném fogadott be, aki kifinomult hölgy volt. Priscilla Lantry kisasszonynak hívták. Az apja súlyos betegségben szenvedett, és szüksége volt a segítségére, így nem mehetett hozzá egy jó családból származó fiatalemberhez. Tizenöt évig ápolta a vén fösvényt, mielőtt meghalt. Még ki sem hűlt a koporsója, amikor a drága jó anyám otthagyott a küszöbön egy cédulával. Ez állt rajta: „Ez Bonnie.” Aláírás: Sharon - nevetett Lucky. - Priss néni nem repesett az örömtől, hogy fel kell nevelnie egy gyereket, pláne, hogy a mihaszna nővére által leselejtezett kölyköt bízták a gondjaira. A környéken mindenki szentnek képzelte, amiért befogadott.

- Lucky töltött magának még egy pohárral. - Azt mondta, hogy - anyámmal ellentétben - gondoskodni fog arról, hogy rendes nevelésben részesüljek. Úgy érezte, rosszul teljesíti a kötelességét, ha egy nap nem vert el legalább kétszer a nádpálcával. Ez volt a mottója: „Aki kíméli a pálcát, az a gyereket rontja el.”

Lucky az éjjeliszekrényre csapta az üveget, és sötét haját hátrasimította kipirult arcából.

- Ő is ivott, de nem úgy, ahogy én. Ő mindent tisztességesen csinált: csak szopogatta. De nem whiskyt ám, csakis Madeirát, a legkitűnőbb Madeirát. Már kora reggel elkezdte, hol itt lódult meg egy korty, hol ott került elő az üveg. A szép kristálypoharában olyannak tűnt a nedű, mintha folyékony arany lenne. Amikor átjöttek a szomszédok, mindig olyan kedves és kedélyes hangulatban volt - kuncogott Lucky. - Olyan bájosnak tartották, ahogy selypített.

Lucky felsóhajtott, és lassan kavargatta a poharában lévő aranysárga folyadékot.

- A legaljasabb nő volt, akit valaha ismertem. Még a Hercegnőnél is kegyetlenebből viselkedett. Ahogy kiléptek az ajtón a vendégek, és elhajtottak cicomás hintójukon, rögtön magához rendelt. - Lucky előkelő déli kiejtéssel nyújtotta a szavakat. - Nem pukedliztél, amikor bejött Abernathy asszony. Két süteményt vettél a tálcáról, amikor figyelmeztettelek, hogy csak egyet ehetsz. A tanító azt mondta, hogy tegnap nem csináltad meg a számtanleckét.

Lucky kiitta a whisky felét.

- Aztán leültetett, hogy várjak, amíg kimegy, és levágja a fűzfáról a megfelelő vesszőt. Pontosan a mutatóujjának megfelelő vastagságú kellett, hogy legyen.

Lucky a lámpa felé tartotta a poharát, és keresztülnézett rajta, mielőtt kiürítette.

- Egyik délután a lelkész feleségéhez volt hivatalos uzsonnára. Azt akarták megbeszélni, hogy beírassanak a fiatal hölgyek akadémiájára. Amíg odavolt, kivágtam a fát, ami betörte a tetőt, és a nagynéném csicsás szalonjának a kellős közepébe dőlt. Ripityára tört az összes elegáns kristálypohara. Megszöktem, még mielőtt hazaért. - Halkan felnevetett. - Néha azt kívánom, bárcsak ott maradtam volna, hogy lássam az arckifejezését, amikor meglátta! - A kezében lévő üres poharat bámulta. - Néha meg úgy szeretnék visszamenni, hogy bocsánatot kérjek tőle! - Megfogta az üveget, és üveges szemmel felállt. - Jobb lesz, ha most lefekszem és kipihenem magam.

Angel megragadta a kezét.

- Lucky, próbálj meg egy kicsit kevesebbet inni! A Hercegnő azt fontolgatja, hogy kirúg innen, ha nem csökkented az adagot.

- Engem te ne félts, Angel! - felelte Lucky komor mosollyal az arcán. - Legutóbb azt hallottam, hogy errefelé még mindig minden húsz férfira jut egy nő. Úgyhogy egy ideig még nekem kedvez a helyzet. Te viszont vigyázz magadra! Magowan gyűlöl.

- Magowan nem több egy nagy halom szemétnél.

- Ez igaz, de a Hercegnő mégis lát benne valamit, Magowan pedig folyton azt hajtogatja, hogy lusta és szemtelen vagy. Szóval vigyázz magadra, kérlek!

Angelt hidegen hagyta az egész ügy. Volt bárminek is értelme az életében? A férfiak mind eljöttek, és fizettek azért, hogy játszadozhassanak, amíg a rendes nők ide nem érnek. Akkor majd vele is ugyanúgy fognak viselkedni, mint a Mamával. Úgy tesznek, mintha nem ismernék, amikor elmennek mellette az utcán. A rendes asszonyok elfordítják tőle a tekintetüket, a gyerekek pedig szájtátva bámulnak utána, és megkérdezik, hogy kicsoda, mire válaszul lekevernek nekik egy nagy pofont, hogy hallgassanak. Továbbra is lenne munkája - természetesen csak sötétedés után -, amíg el nem veszíti a szépségét, vagy egy betegség meg nem fosztja vonzerejétől.

Bárcsak azt tehette volna, mint a hegyekben élő férfiak, akik kivándoroltak a vadonba, és ott telepedtek le! Maguk vadásztak az élelemre, saját kezükkel építették fel a szállásukat, és soha senkinek nem tartoztak elszámolással. Angel szentül hitte, hogy ha az embert békén hagyják és nyugalomra lel, az maga lehet a mennyország.

Lassan felemelkedett, és a mosdóállványhoz lépett. Vizet öntött a tálba, megmosta az arcát, ám a hideg víz sem csillapította viharként tomboló feszültségét. A törölközőt hosszú ideig a szeméhez nyomta, majd leült az ablak mellett lévő asztalhoz, és a függönyön keresztül kinézett. Megpillantott egy üres szekeret odalent az utcán, amiről eszébe jutott Hosea. Miért kellett ismét a férfira gondolnia?

Mi lett volna, ha elmegyek vele? Az talán változtatott volna a dolgokon?

Visszagondolt arra az egyetlen alkalomra, amikor megszökött egy férfival. Tizennégy évesen még túlságosan is naiv volt ahhoz, hogy felismerje Johnny valódi szándékait. A férfinak jövedelemforrás kellett, Angel pedig mindenképpen meg akart szökni a Hercegtől. A végén egyikük sem kapta meg azt, amire számított. Angel szorosan lehunyt szemmel emlékezett

vissza arra a szörnyűségre, amit a Herceg művelt, amikor visszahozatta őket. Szegény Johnny!

Addig belenyugodott a sorsába, amíg be nem toppant az életébe az a farmer. O is olyan volt, mint Johnny: reménnyel kecsegtetett. Képeket festett a szabadságról, és felajánlotta neki. Nos, ő többé nem hitt a hazugságoknak! A szabadság távoli délibábot jelentett a számára, már nem is álmodozott róla... míg meg nem jelent nála Hosea. A férfi beette magát a lány bőrébe, képtelen volt kiverni őt a fejéből.

Megragadta a függönyt:

- Muszáj kiszabadulnom innen!

Elég aranyat keresett már ahhoz, hogy építsen magának egy kis házat és egy darabig felhagyjon a munkával. Csupán össze kellett szednie a bátorságát, hogy kikövetelje a Hercegnőtől a jussát. Tisztában volt azzal, milyen kockázatot vállal magára, de többé már ez sem számított.

Pit, a pultos épp a poharakat fényesítette és rakta sorba a polcon, amikor Angel belépett.

− Jó reggelt, Angel kisasszony! Sétálni indul? Megnézzem, hogy itt van-e Bret a közelben?

Angelnek inába szállt a bátorsága.

- Nem.

- Netán éhes? Henri épp most készített valamit a Hercegnőnek.

Angel úgy gondolta, hogy talán az étel csillapítani fogja szörnyű émelygését. Bólintott, mire Pit otthagyta a poharakat, és a bár végében álló ajtón át távozott is az ivóból. Amikor visszatért, így szólt:

- Henri mindjárt hoz valamit, Angel.

Az apró termetű, sötét francia szakács egy tálcát helyezett elé, majd levette a fedőt a sült burgonyával és szalonnával megrakott tányérról. A kávé langyos volt. Szabadkozott mondván, hogy fogytán vannak a készletei. Angelnek nehezére esett az evés: megpróbált magába erőltetni egy kis krumplit, de

a torkán akadt a falat. Inkább a kávéját kortyolgatta, és küzdött a félelme ellen, amitől görcsbe rándult a gyomra.

Pit figyelte.

- Valami baj van, Angel?
- Nem, minden a legnagyobb rendben.

Úgy döntött, hogy jobb lesz, ha mihamarabb túlesik rajta. Eltolta magától a tányért, és felállt.

A Hercegnő lakrészét a földszinten rendezték be, közvetlenül a kaszinó mögött húzódott. Angel megállt a nehéz tölgyfa ajtó előtt, és izzadt tenyerére bámult. A szoknyájába törölte kezét, mély levegőt vett, és bekopogott.

- Ki az?
- Angel.
- Gyere be!

A Hercegnő kecsesen törölgette a száját, Angel pedig észrevette a drezdai porcelántányéron a sajtos omlett maradékát. Egy tojás két dollárba került, a sajthoz pedig szinte lehetetlen volt hozzájutni - akármilyen árat is fizetett érte az ember. Angel már nem is emlékezett rá, mikor látott utoljára tojást. A kétszínű tehén! A lány hirtelen haragra lobbant, és végképp elpárolgott a félelme.

A Hercegnő elmosolyodott.

- Miért nem alszol? Szörnyen nézel ki. Valami aggaszt?
- Túl keményen dolgoztattál.
- Lárifári. Csak megint bal lábbal kelték föl - felelte a Hercegnő, miközben kisimította hullámzó piros köntösét. A ruhadarab alig rejtette el a dereka táján felgyülemlő hájat. Az évek során felpuffadt az arca, sőt tokát is növesztett. Őszülő haját pedig rózsaszín szalaggal kötötte hátra. A nő rendkívül visszataszító látványt nyújtott.
- Ülj le, kedvesem! Látom, valami kellemetlen dolog nyugtalanít. Bret említette, hogy nem jöttél le reggelizni. Kérsz valamit enni? - A Hercegnő tétlen kezével nagylelkűen egy kosár muffin felé intett.
- Az aranyamért jöttem.

A Hercegnő egy szikrányit sem tűnt meglepettnek. Hangosan kuncogott, és előrehajolt, hogy újratöltse a kávéscsészét. Tejszínt is öntött a kávéba. Angel azon tűnődött, vajon hol juthatott hozzá, és mennyibe kerülhetett. A Hercegnő felemelte az elegáns csészét, belekortyolt, a csésze szegélye felett pedig alaposan szemügyre vette Angelt.

- Miért van szükséged rá? - kérdezte, mintha egyedül a kíváncsiság hajtaná.

- Mert az enyém.

A Hercegnő nyájas, derült ábrázattal pillantott rá, akár egy édesanya.

- Tölts magadnak kávét, és beszéljük meg a dolgot!

- Nem kérek kávét, és nem szeretnék beszélni róla! Az aranyamért jöttem, és az lesz a legjobb, ha most rögtön ideadod.

A Hercegnő kissé oldalra billentette a fejet.

- Egy kicsit udvariasabban is kérhetnéd. Netán kellemetlen ügyfeled akadt a múlt éjjel? - Angel nem válaszolt, mire a Hercegnő szeme összeszűkült. Visszarakta a csészét a kistányérra. - Mire kell neked az az arany, Angel? Mit lehet errefelé kapni a sok kacaton kívül? - A Hercegnő újból derűs képet vágott, de szeme szinte villámokat szórt. - Áruld el, mire vágysz, és én gondoskodom róla, hogy a tiéd legyen! Kivéve, ha olyasvalamit kívánsz, ami szóba se jöhet.

Mint a tojás és a tejszín. Mint a szabadság.

- Saját házat szeretnék - felelte Angel.

A Hercegnőt arculcsapásként érték a szavak, tekintete megváltozott, elborult.

- Hogy a saját üzletedet vezesd? Nagyravágyó lettél, kedvesem?

- Biztosíthatlak róla, hogy nem leszek a vetélytársad. Innen legalább száz mérföldre szeretnék letelepedni. Csak ki akarok szállni, hogy végre békén hagyjanak.

A Hercegnő sóhajtott egyet, és szánakozva pillantott Angelre.

- Angel, mindannyian átesünk ehhez hasonló múló hóbortokon. Nekem aztán elhiheted, nem szállhatsz ki. Alihoz már túl késő. - Előrehajolt, megint letette az asztalra a csészéjét és a kistányért. - Talán nem gondoskodom rólad tisztességesen? Természetesen végighallgatlak, ha jogos panaszod van, azt viszont nem hagyhatom, hogy csak úgy kisétálj innen. Mindenféle rettenetes dolgok történhetnek egy szép, magányos lánnyal. - Itt felvillant a szeme. - Szükséged van valakire, aki vigyáz rád.

Angel arca enyhén megrándult.

- Fogadhatnék egy testőrt.

A Hercegnő öblösen felnevetett.

- Olyat, mint Bret? Nem hiszem, hogy annyira kedvelnéd őt, mint én.

- Férjhez mehetek.

- Férjhez? - nevetett a Hercegnő. - Te? Hát ez lenyűgöző!

- Megkérték a kezem.

- Még szép, hogy ezt tették. Még annak a részeges kis barátnődnek, Luckynak is megkérték a kezét, de neki legalább van annyi magához való esze, hogy tudja, az ilyesmi nem életképes. A férfiak nem egy ringyót akarnak feleségül venni. Rengeteg butaságot összehordanak, amikor magányosak, és nincs más a közelben. De hamar észbe kapnak ám! A házasság különben sem neked való.

- Akkor legalább csak egyetlen férfinak dolgoznék.

A Hercegnő csak mosolygott.

- Hogy tetszene neked, ha te mosnád a férfi koszos alsónadrágját, aztán főznél rá, és még az éjjeliedényét is neked kéne kipucolnod? El tudnád viselni, hogy mindezeket végigcsináld, aztán a tetejében még a vágyait is kielégítsd? Na, mit szólnál ehhez? Vagy talán azt képzeled, hagyná, hogy egész nap csak az ágyban feküdj és lustálkodj, aztán szolgákat fogadj, akik mindent elintéznek helyetted? Talán egy másik helyen így működik a dolog. De nem itt, Kaliforniában nem, és különösen

nem ebben az időben. Okosabban tetted volna, ha ott maradsz, ahonnan jöttél.

Angel hallgatott, a Hercegnő pedig lebiggyesztette az ajkát.

- Az a baj, Angel, hogy túl beképzelt vagy. - A nő megrázta a fejét. - Néha úgy érzem, mintha elkényeztetett gyerekekkel lennék körülvéve. Rendben, drágám! Térjünk a látogatásod valódi tárgyára, jól van? Mennyit szeretnél? Harminc százalékot?

- Csak annyit, amit eddig megkerestem. Méghozzá most rögtön.

A Hercegnő nagyot sóhajtott.

- Rendben van, ha ezt akarod. De várnod kell egy kis időt, ugyanis befektettem a pénzedet.

Angel mozdulatlanul ült, düh és tehetetlenség vett rajta erőt. A kezeit ökölbe szorította.

- Akkor szüntesd meg a befektetést! Tudom jól, hogy ebben a pillanatban is elegendő arany lapul a széfedben ahhoz, hogy kiegyenlítsd a tartozásod. - A Hercegnő tányérjára mutatott. - Arra futja, hogy tojást, sajtot és tejszínt vegyél magadnak. - Angel tölcsért formált a kezeivel, egymáshoz rakta őket, úgy mutatta: -Mindössze ekkora zsákra számítok. A múlt éjszaka felküldtél hozzám egy könyvelőt, aki elvégzett néhány egyszerű számítást.

- Kedvesem, úgy beszélsz, mint egy hálátlan bolond. - Arca sértett hiúságot tükrözött, amikor méltóságteljesen felemelkedett a székéről. - Megfeledkezel arról, hogy mennyi áldozatot hoztam érted. Már nem olyan alacsonyak a költségek, mint amikor belevágtunk a vállalkozásba. Mindennek felment az ára, a ruháid egyenesen egy vagyonba kerülnek. Te is tudod, hogy egy bányászvárosban nem olyan egyszerű hozzájutni a selyemhez és a csipkéhez. Az étkeztetésedről pedig ne is beszéljünk! És persze az épületet sem ingyen húzták fel!

Angel haragja és keserűsége már rég eloszlatta félelmét, és ezúttal még a józan eszét is elvesztette.

- Talán az én nevem is szerepel a tulajdonosi szerződésen?

A Hercegnő megtorpant.

- Mit mondtál?

- Jól hallottad! Azt kérdeztem, hogy rajta van-e a nevem a tulajdonosi szerződésen. - Angel is felállt, és teljesen kikelt magából. - Tejszínnel iszod a kávét, tojást és sajtot eszel reggelire. Csupa szatént és csipkét viselsz. És mindennek a tetejében van merszed finom porceláncsészéből inni! - Angel felemelt egy csészét, és a falhoz vágta. - hiány férfit szolgáltam ki azért, hogy teletömhesd magad, mint egy disznó, és mindenféle cicomát aggass magadra, hogy úgy nézz ki, mint valami királynő elfuserált karikatúrája? Milyen jogon nevezteted magad Hercegnőnek? Minek vagy te az úrnője? Nem vagy más, mint egy dagadt, kivénhedt szajha, akit már nem kívánnak a férfiak!

A Hercegnő arca elfehéredett a felgyülemlő dühtől. Angel szíve egyre szaporábban vert. Ebben a pillanatban gyűlölte a Hercegnőt.

- Egy ideje már különben sem négy uncia aranyat számolsz fel az időmért. Mennyi a díjam mostanában? Hat uncia? Nyolc uncia? Mostanra már biztosan eleget kerestem ahhoz, hogy kiszabaduljak innen.

- És ha nem? - kérdezte halkan a Hercegnő.

Angel hirtelen felkapta a fejét.

- Nos, egy okos lány egyedül is jól elboldogulhat.

A Hercegnő összeszedte magát.

- Egy okos lánynak azt is tudnia kéne, hogy következmények nélkül nem üthet meg velem szemben ilyen hangot.

Angel meghallotta a mondatban rejlő fenyegetést, és rádöbbent, milyen meggondolatlanul viselkedett. Lassan lesüppedt egy székre, szíve a torkában dobogott.

Odalépett hozzá a Hercegnő, és megérintette a haját.

- Azok után, amit érted tettem ~ kezdte fájdalmas hangon. - Már el is felejtetted, hogy milyen volt az első néhány heted San Franciscóban, ugye? - A tenyerébe vette Angel arcát, és felemelte. - Amikor először felfigyeltem rád, még látszottak rajtad egy kiadós verés nyomai. Egy nyomorult kis viskóban éltél, az éhhalál kerülgetett, csupán hálni járt beléd a lélek. - Fájdalmasan megszorította Angel arcát. - Kiemeltelek a sárból és a koszból, majd csináltam belőled valakit. Itt valóságos hercegkisasszony lehetsz - ezzel elengedte Angelt.

- Minek vagyok a hercegkisasszonya? - kérdezte Angel gúnyosan.

- Annyira hálátlanul viselkedsz. Talán igaza van Bretnek veled kapcsolatban: a különleges bánásmód teljesen elrontott téged.

A lányon reszketés és félelem lett úrrá. Vak dühe egy szempillantás alatt elpárolgott. Megragadta a Hercegnő kezét, és hideg arcához szorította:

- Kérlek, nem bírom tovább! Muszáj elmennem innen.

- Lehet, hogy valóban változásra lenne szükséged — mondta a Hercegnő Angel haját simogatva. - Hadd gondolkodjak még rajta! Most pedig menj fel, és pihend ki magad! Később még beszélünk.

Angel úgy tett, ahogy a Hercegnő kérte: leült az ágya végébe, és várt. Amikor Magowan kopogás nélkül besétált az ajtón, Angel megkapta a választ. Felállt, és hátrálni kezdett, miközben a férfi halkan becsukta maga mögött az ajtót.

- A Hercegnő úgy tájékoztatott az imént, hogy elég sok mondanivalód akadt a számára. Hát, kis galambom, végre eljött az ideje, hogy én is beszéljek egy keveset. Mire végzek, te is ugyanolyan szófogadó leszel, mint Mai Ling. Es elvezni fogom minden percét. Már nagyon régóta vártam erre az alkalomra, ugye tisztában vagy ezzel?

Angel a becsukott emeleti ablakra pillantott, majd a bezárt ajtóra.

- Nem szökhetsz meg előlem! - Magowan levette fekete kabátját.

Angel emlékeiben felvillant egy magas, fekete öltönyös, sötét férfi képe. Hirtelen világossá vált a számára, hogy innen nincs kiút, az Ő számára legalábbis nincs. Sohasem volt, és soha nem is lesz. Bárhová fordult, bármivel próbálkozott, folyton kelepcébe esett, és mindig rosszabbá, mint azelőtt.

- Ne aggódj, nem fogok nyomokat hagyni rajtad! Dolgozni fogsz ma este, még akkor is, ha úgy érzed, nincs elég erőd hozzá.

Reménytelen düh lett úrrá Angelen. Visszaemlékezett mindenre, amit kisgyermek kora óta tettek vele, a kikötői kunyhótól egészen mostanáig. Sosem fordultak jobbra a dolgok, és már nem számíthatott semmi többre az élettől. A világ hemzsegett a Hercegektől, Hercegnőktől és Magowanektől meg az ajtaja előtt sorban álló férfiaktól. Mindig volt valaki, aki a rabszolgájává tette és használta, valaki, aki hasznot húzott a testéből és a véréből.

Csak egy kiút létezett.

Talán mindig is sejtette, hogy végül ez lesz az egyetlen megoldás. Úgy körülfogta ez az érzés, mintha élő személyként állna mellette a szobában, sötéten, hívogatóan. Végre készen állt az ölelésére. Néhány jól irányzott szóra volt csupán szüksége, hogy Magowan egyszerűen végezzen vele. Végre megszabadulhatott - Örökre megszabadulhatott.

Magowan rosszat sejtető képet vágott Angel arckifejezése láttán, de a lányt ez teljesen hidegen hagyta. Többé már nem félt. Többé már nem rettegett. Magowanre vigyorgott.

- Mi bajod van? - dühöngött a férfi.

Angel szeme vadul, élénken felragyogott, és nevetni kezdett.

- Te meg min nevetsz?

- Rajtad. Nagy ember. A Hercegnő ölebe.

Magowan megrökönyödött arckifejezése láttán csak még nagyobb kacajra fakadt. Egyre hangosabban hahotázott, furcsán, szinte hisztérikusan csengett a hangja. Olyan

mulatságos volt ez az egész, olyan hihetetlenül mulatságos! Miért nem vette ezt észre korábban? Az egész élete egyetlen hatalmas viccnek tűnt. Még akkor sem bírta abbahagyni a nevetést, amikor Magowan rávetette magát. Kacagott az első ütésnél, de még a másodiknál és a harmadiknál is.

Angel a negyedik ütés után már csak a fülében üvöltő szörnyet hallotta.

Hat

„Sem egészségében, sem betegségében,
sem boldog, sem boldogtalan állapotában,
holtomiglan vagy holtáiglan,
hűtlenül el nem hagyom. ”
EGYHÁZI ESKÜTÉTEL

Michael képtelen volt kiverni a fejéből Angelt. Próbált a munkájára összpontosítani, de gondolatai vissza-visszakalandoztak a lányra. Miért marcangolta belülről? Miért volt az az érzése, hogy valami baj történt vele? Mindennap sötétedés után hagyta abba a munkát, aztán letelepedett a tűz mellé, miközben baljós ábrándok gyötörték. Angel arcát látta a lángokban, amint megpróbálja elcsábítani. Egyenesen a pokolba húzta, ehhez kétség sem fért.

Visszaemlékezett a tragikus légkörre, ami körbevette a lányt akkor, amikor először elment mellette, de mihelyst eszébe jutott Angel keményszívűsége, rögtön visszarántotta magát a jelenbe. Megesküdött, hogy soha többé nem tér vissza hozzá, mégis minden este Angel kísértette álmában. Nem szabadulhatott tőle. Úgy táncolt előtte, ahogy egykor Salome Heródes helytartó előtt. Michael kinyújtotta a kezét, hogy megérintse és elérje őt, Angel viszont elérhetetlenül hátrébb húzódott. *Ugye kívánsz, Michael? Akkor gyere vissza! Gyere vissza értem!*

Az álmok néhány napon belül rémálmokká váltak. Angel valami elől menekült, Michael szaladt utána, hangosan kiáltott, hogy álljon meg, de a lány csak futott, míg egy szikla pereméhez nem ért. Onnan pillantott vissza rá, aranyhajával játszott a szél.

Mara, várj!

A lány megfordult, széttárta kaijait, és a mélybe vetette magát.

- *Ne!* — Michael hirtelen felébredt, az egész teste izzadságban úszott. A mellkasa szaporán hullámzott, és olyan sebesen vert a szíve, hogy a teste egészen beleremegett. Reszkető kézzel simította végig a haját. - Jézusom! - suttogta a sötétségbe. - Jézusom, szabadíts meg ettől a kíntól!

Miért kísértette még éjjel is a lány emléke? Felkelt, kinyitotta az ajtót, és a kemény ajtófélfának támaszkodott. Ismét eleredt az eső. Kimerültén lehunyta a szemét, már napok óta nem imádkozott.

- Bolond lennék visszamenni - mondta ki hangosan. - Egy ostoba bolond - kinézett a sötéten zokogó égboltra. - De ez az óhajod, Uram, ugye? És addig nem fogsz békén hagyni, amíg vissza nem megyek. - Nagyot sóhajtott, és megdörzsölte a tarkóját. - Nem értem, mi jó sülhetne ki belőle, de elmegyek érte, Uram. Nem szívesen, de megteszem, amit kérsz.

Amikor ismét lefeküdt aludni, napok óta először sikerült mélyen, álomtalanul aludnia.

Reggelre kitisztult az ég, így Michael megrakodta a szekerét, és befogta a lovakat. Késő délután megérkezett Pair-a-Dice városába, és felnézett Angel ablakára. Be volt húzva a függöny. Egy izom megfeszült a férfi állkapcsánál, gyomra pedig görcsösen összerándult. A lány minden bizonnyal dolgozott.

Uram, azt mondtad, hogy kövessem az akaratod, és én igyekszem így tenni. De muszáj ennek ilyen fájdalmat okoznia? Asszonyra volt szükségem, és megvártam, amíg kiválasztottál nekem egyet. Miért éppen őt szántad nekem? Mit keresek itt már megint, és miért dobog a torkomban a szívem, amikor felnézek az ablakára? Nem akar tőlem semmit.

Behúzott váltakkal sietett a Fő utcán lévő boltba, hogy eladja portékáit a kereskedésben. Aranyra volt szüksége ahhoz, hogy feljusson a Palota emeletére. Amikor megállt Hochschild üzlete előtt, leugrott a szekérről, és határozott lépésekkel szaladt fel a lépcsőn. Egy üzenetet talált az ablakban: *„Zárva”.* Michael ennek ellenére hangosan bekopogott. Bentről Hochschild szitkozódása hallatszott, és olyan átkok hagyták el a száját,

amelyektől még egy edzett tengerész is elsorvadt volna. Amikor feltépte az ajtót, azonnal elpárolgott a mérge.

- Michael! Hol a csudában voltál? Már hetek óta kifogytam az áruból, neked meg a híredet se hallottam. - Joscph borotválatlanul, félrészegen, a nadrágjából kilógó inggel jött ki az utcára, hogy szemügyre vegye a szekeret. - Rakománnyal teli. Hála az égnek! Az sem érdekel, ha kukacos vagy rohadt, mindent megveszek.

- Ilyen fickóval szeretek üzletelni - mosolyodott el Michael. Egymás tetejére rakta a ládákat, és kettesével hordta be őket a boltba. - Rettenetesen nézel ki. Beteg voltál?

Joseph felnevetett.

- Túlságosan a pohár fenekére néztem. Sietsz valahová? Van idő d beszélgetni?

- Ezúttal nincs.

- Már megint a Palotában akarod elkölteni az összes aranyat, amit tőlem kapsz? Ez a férfiak legnagyobb gyengéje, nem igaz? Asszony után sóhajtoznak.

Michaelnek megfeszült az állkapcsa.

- Honnan tudsz ennyit a magánügyeimről?

- Nem volt nehéz kitalálni, amikor a múltkor még négy nap elteltével is a városban voltál. - Hochschild egyetlen pillantást vetett Michaelre, halkan Rittyentett, aztán témát váltott. - Nagy fogás volt fenn a folyónál, innen három mérföldre. - És a részletek ecsetelésébe kezdett. - Úgyhogy most sok az aranypor, így én is megengedhetem magamnak, hogy felemeljem az árakat.

Michael az utolsó ládát is lecsapta a pultra. Akkor valószínűleg Angel ára is a csillagokba emelkedett. Hochschild kifizette a férfit, és megvakarta őszes arcát. Michael általában barátságosan viselkedett, de ma egyenesen félelmetesnek tűnt.

- Megvetted már a gulyát?

- Még nem.

A legutóbbi útja során az összes kemény munkával megkeresett aranyporát Angel megkörnyékezésére fordította. Az Övébe szórta fizetségét.

- Az a pletyka kering, hogy Angel most nem dolgozik egy darabig - folytatta Joseph.

Elég volt csak a nevét hallania, Michael rögtön úgy érezte, mintha szíven ütötték volna.

- Megérdemelt pihenését tölti?

Joseph összeráncolta a homlokát: Michael nem szokott ilyen megjegyzéseket tenni. Biztos nagyot csalódott, és mélyen megbántották. A boltos megrázta a fejét, és elfintorodott.

- Felejtsd el, hogy megemlítettem!

Kikísérte Michaelt, és végignézte, ahogy felugrik a szekerére.

- Múlt szerda óta lelkipásztora is van a városnak. Ha szeretnéd meghallgatni, az Aranyrög ivó előtt prédikál.

Michaelnek egyedül a lányon járt az esze. Kezébe vette a gyeplőt, és elbúcsúzott:

- Két hét múlva jövök.

- Jobb lesz, ha pihenteted egy kicsit a lovakat. Jól meghajszoltad őket idefele jövet.

- Egyenesen a béristállóba hajtok. - Michael megemelte a kalapját, majd végighajtott a Fő utcán.

A férfi sejtette, hogy sok beszédre és megvesztegetésre lesz szükség ahhoz, hogy aznap este láthassa Angelt. Az igáslovakat és a szekeret McPherson gondjaira bízta, aztán a városközpontba ment, hogy éjszakára szobát béreljen a Palotával szemben álló szállóban. Michael életében először alaposan fel akart önteni a garatra, de inkább hosszú sétára indult. Időre volt szüksége ahhoz, hogy uralkodni tudjon az érzésein, és végiggondolja, milyen szavakkal álljon a lány elé.

Csak alkonyatkor tért vissza, de egy csöppet sem könnyebbült meg. Az Aranyrög ivó előtt hatalmas tömeg gyűlt egybe, hogy a papot hallgassák, aki azt kiabálta, hogy elérkeztek az utolsó idők, amiről a Jelenések könyve is beszél. Michael

megállt a tömeg szélénél, és csendesen szívta magába a szavakat. Felpillantott Angel ablakára, és látta, amint egy alak visszahúzódik az árnyékba.

Arra gondolt, át kéne mennie, hogy megegyezzen a Hercegnővel. Már a gondolattól is majd kiugrott a szíve a helyéről, és kiverte a veríték. Még várt egy darabig.

Arra eszmélt fel, hogy valaki megérinti a vállát. Michael hátrafordult, és meglátott egy idősebb nőt, aki véraláfutásos szemekkel nézett fel rá. Sötét, göndör haja volt, mélyen kivágott, kihívó zöld ruhát viselt.

- Lucky vagyok - hadarta. - Angel barátnője. - Részegnek tűnt, és összemosta a szavakat. - Az út másik oldaláról vettelek észre. -

A Palota felé bökött a fejével. - Maga az, ugye? Maga könyörgött szakadatlanul, hogy menjen el vele?

A fájdalom éles dárdaként fúródott Michael szívébe.

- És még miket mondott? - kérdezte fojtottam

- Ne legyen dühös, uram! Csak menjen fel a szobájába, és kérdezze meg újra!

- Ő küldött le hozzám? - tudakozódott, miközben arra gondolt, hogy a lány talán rajta nevet odafentről, a függöny mögül.

- Nem! - Lucky élesen megrázta a fejét. - Angel sosem kérne ilyesmit! - Ekkor a nő szemei megteltek könnyel, orrát pedig a sáljába törölte. - Azt sem tudja, hogy most magával beszélek.

- Nos, Lucky, köszönöm a fáradozásod, de a legutóbbi találkozásunkkor már alig várta, hogy kilépjek az ajtón, és teljesen egyértelművé tette, hogy azt reméli, soha többé nem is jövök vissza.

Lucky felnézett rá.

- Vigye el innen, uram! Akkor is, ha már nem érdekli magát, és Angelt is hidegen hagyja. Csak vigye el innét!

Michaelnek hirtelen különös érzése támadt, és elkapta Lucky karját, aki már indulni készült.

- Mi történt vele, Lucky? Mit próbálsz elmondani nekem?

Lucky ismét megtörölte az orrát.

- Többet nem mondhatok! Vissza kell mennem, mielőtt a Hercegnő keresni kezd. - Ezzel átment az út másik oldalára, de nem a főbejárathoz, hanem a hátsó ajtóhoz osont.

Michael Angel ablakát fürkészte. Valami baj lehetett, óriási baj. Átsietett a másik oldalra, és belépett a lengőajtón. Egy pár iddogáló, kártyázó férfi kivételével szinte teljesen kihalt volt a hely, és a lépcső alján nem állt testőr, aki megállította volna. A folyosó sötét és kísértetiesen csendes volt. Kilépett egy férfi Angel szobájából, a Hercegnő pedig követte őt. A nő pillantotta meg először Michaelt.

- Maga meg mit keres idefont? Senki sem jöhet fel az emeletre, amíg el nem számolt velem!

- Látni akarom Angelt!

- Ma nem dolgozik.

A férfi kezében lévő fekete táskára pillantott:

- Mi a baja?

- Semmi - felelte a Hercegnő éles hangon. - Angel pár nap pihenőt tart. Most pedig takarodjon innen! - Megpróbálta az útját állni, de Michael félrelökte őt, és belépett a szobába.

A Hercegnő megragadta a karját.

- Ne merészeljen közeledni hozzá! Doktor, tüstént állítsa meg!

Az orvos hűvösen végigmérte a toporzékoló asszonyt.

- Nem, asszonyom, nem fogom megállítani!

Michael odaért az ágyhoz, és végre megpillantotta Angelt.

- Édes Istenem...

- Magowan tette - mondta halkan a Michael háta mögött álló orvos.

- Nem én tehetek róla! - szabadkozott a Hercegnő, és Michael arckifejezése láttán hátra húzódott a félelemtől. - Én nem tehetek róla!

- Igazat beszél - szólalt meg az orvos. - Ha a Hercegnő nem lépett volna be a szobába, akkor valószínűleg megöli.

- *Most* pedig takarodjon el innen, és hagyja békén Angelt!
- Rendben van, eltakarodok — felelte Michael. - De őt is magammal viszem.

Angel egy érintésre eszmélt fel. A Hercegnő már megint kiabált. A lány a sötétség után vágyott. Többé nem akart érezni semmit, de most itt volt mellette valaki, olyan közel hozzá, hogy még a leheleté melegét is érezte.

- Hazaviszlek magammal - szólt egy gyengéd hang.
- Haza akarja vinni? Rendben! Díszcsomagolásban adom - közölte a Hercegnő. - De előbb fizetni fog!
- Asszonyom, nincs magában semmi tisztesség? - szólt egy másik férfihang. - Örülhet neki, ha a lány életben marad...
- Jaj, még szép, hogy túl fogja élni. És ne nézzen rám ilyen megvetően! Ismerem én Angelt, akár a tenyeremet. Fogadok, hogy életben fog maradni. De nem kaphatja meg ingyen, sőt elárulhatok még valamit. Az egészet csakis magának köszönheti. Az a kis boszorkány pontosan tudta, hogy mit csinál: felbőszítette Bretet.

Amióta San Franciscóban kiemeltem a mocsokból, azóta csupán bosszúságot okozott nekem.

- Megkaphatja az aranyát - szólalt meg a hang, amelyik kihúzta a sötétségből, de ezúttal sokkal keményebben csengett. Bizonyára mérges volt. Már megint valami rosszat tett volna? - Most takarodjon innen, mielőtt valami olyat teszek, amit én magam is megbánok!

Váratlanul becsapódott az ajtó. Angel fejét szétfeszítette a fájdalom, és hangosan felnyögött. A sűrű ködön keresztül két férfi beszélgetése szűrődött át. Az egyik gyengéden megérintette, és így szólt:

- Mielőtt elhagyjuk ezt az átkozott helyet, el akarlak venni feleségül.

Feleségül? Angel nyöszörögve felnevetett.

Valaki megfogta a kezét. Először azt hitte, hogy Lucky ért hozzá, de a lány keze kicsi volt és puha. Ez egy nagy, kemény kéz lehetett, a munkától megkérgesedett a bőre.

- Csak mondj igent!

Akár az ördögnek is igent mondana, ha így elmenekülhet a Palotából.

- Miért ne? - nyögte ki nagy nehezen.

Szinte lebegett a fájdalom és a suttogó hangok tengerén, amelyekkel megtelt a szoba. Ott volt Lucky, az orvos és egy másik férfi, akinek annyira ismerősen csengett a hangja, de nem tudta beazonosítani. Érezte, amint valaki gyűrűt húz az ujj ára. Óvatosan megemelték a fejét, és megitattak vele egy keserű folyadékot.

Lucky letérdelt az ágya mellé, és megszorította a kezét.

- Megcsinálják a szekerét, hogy haza tudjon vinni téged. Egész úton aludni fogsz az ópiumtól, amit megittál. Nem fogsz érezni semmit, és a fájdalom megszűnik majd egy időre. - Lucky finoman simogatta a haját. - Most már tisztességes, házas asszony vagy, Angel. A nyakában viselte a jegygyűrűt egy apró láncon. Azt mondta, hogy az édesanyjáé volt. *Az édesanyjáé*, Angel! A saját anyja jegygyűrűjét húzta az ujjadra! Hallod, amit mondok, édesem?

Angel meg akarta kérdezni, hogy kihez ment hozzá, de igazából már ez se számított. Lassacskán csillapodott a fájdalom és az állandó lüktetés. Rettenetes fáradtság vett rajta erőt. Abban bízott, hogy ezek után mégis meghal, és azzal minden véget ér.

Felfigyelt az üvegpoharak koccanásának jellegzetes hangjára. Lucky megint ivott, Angel hallotta a szipogását. Erőtlenül megszorította Lucky kezét, aki viszonozta azt, és halkan sírdogált.

- Angel - simogatta a haját -, mivel dühítetted fel Bretet, amiért ezt tette veled? Azt *akartad,* hogy megöljön? Hát tényleg ennyire rossz lenne az élet? Tarts ki, Angel! Ne add fel!

Míg Lucky beszélt, a lány visszasüllyedt a hívogató sötétségbe.

- Hiányozni fogsz, Angel! Gondolj majd néha rám, amikor odalent élsz a futórózsákkal körülvett kunyhódban, rendben? Ne felejtsd el Luckyt, öreg és hűséges barátnődet!

Hét

„A kút mellett állva
elepedek a szomjúságtól.”
CHARLES D’ORLÉANS

Angel a házi koszt csodálatos illatára ébredt. Megpróbált felülni, de a fájdalomtól elakadt a lélegzete.

- Csak óvatosan! - figyelmeztette egy férfihang, aztán a válla alá csúszott egy erős kar, és gyengéden megemelte. Erezte, ahogy a férfi mögé rak valamit, ami megtámasztotta a hátát és a fejét. -A szédülés is elmúlik idővel.

Annyira bedagadtak a szemei, hogy csupán résnyire tudta kinyitni őket. Határozatlanul rajzolódott ki a magas szárú bakancsot, kantáros nadrágot és piros inget viselő férfi alakja. A férfi a tűz fölé hajolt, és egy nagy vasedényben kevergette az ételt.

A reggeli napfény vidáman szökött be az ablakon, és különös fényt varázsolt a kunyhóba. A lány szeme megfájdult a világosságtól. A helyiség alig volt tágasabb a bordélyházbeli szobájánál. A padlót fapallók borították, a tűzhely pedig színes kövekből készült. Az ágyon kívül még egy asztal, négy polc, egy fűzfa szék, egy komód és egy takarókkal megrakott hatalmas, fekete láda homályos alakját vélte felfedezni.

A férfi egy idő után visszatért, és leült az ágya szélére.

- Szeretnél enni valamit, Mara?

Mara.

Angel megdermedt. Váratlanul megrohanta néhány emlékfoszlány... Magowan megverte, hangok vették körül, valaki megkérte a kezét...

Nagyot dobbant a szíve. Megérintette az ujjait - az egyiken gyűrű volt. Lüktető fejfájása súlyosbodott, és csendesen

káromkodott egyet. A világ összes férfija közül épp *vele kellett találkoznia.*

- Szarvasragu. Bizonyosan megéheztél.

Angel kinyitotta a száját, hogy megmondja a férfinak, hova rakja a szarvasraguját, de az állkapcsába nyilalló fájdalom elhallgattatta. Hosea felállt, és visszament a tűzhöz. Amikor újból mellé telepedett, már tál és kanál volt a kezében. Angol döbbenten állapította meg, hogy a férfi őt akarja megetetni. Valami goromba, trágár dolog csúszott ki a száján, és megpróbálta elfordítani a fejét, de még ez az egyszerű mozdulat is túl megerőltetőnek bizonyult.

- Örülök, hogy jobban érzed magad - felelte Michael szárazon.

Angel megmakacsolta magát, nem volt hajlandó enni. Hűtlen gyomra azonban leleplezte őt a korgásával.

- Győrd le az éhségedet, Mara, később megpróbálhatod legyőzni azt, amelyik belülről mar téged!

Angel feladott minden ellenállást, és farkaséhesen nyelte le az ételt. A húsos, zöldséges zabkása finomabb volt, mint bármi, amit Henri valaha is készített. A lüktetés is mintha alábbhagyott volna a fejében. Az állkapcsa azonban szörnyen sajgóit, a karja pedig fel volt kötve.

- A vállad elmozdult a helyéről - mondta Michael. - Négy bordád eltört, elrepedt a kulcscsontod, és agyrázkódásod is volt. Az orvos nem tudta megmondani, hogy vannak-e belső sérüléseid.

Fájdalmas erőfeszítést jelentett az ülés, így a lány arcának két oldalán veríték gyöngyözött. Lassan és kimérten szólalt meg:

- Végül elérte, amiért annyira sóhajtozott: megkapott. Szerencsés fickó! Ez lenne az *otthona*?

- Igen.

- Hogy kerültem ide?

- A szekeremen. Joseph segített beszerelni egy függőágyat, hogy elvihesselek a Palotából.

Angel az ujján lévő egyszerű arany karikát nézte, és ökölbe szorította a kezét.

- Milyen messze van Pair-a-Dice?
- Egy emberöltőnyire.
- Mérföldben?
- Harminc. New Helvetiától északnyugatra vagyunk. - Újabb kanál ételt nyújtott a lány felé. - Próbálj enni még egy keveset! Fel kell szedned egy kis súlyt, hogy újra erőre kaphass.
- Nincs elég hús a csontjaimon ahhoz, hogy kielégítsem?

Michael válaszra sem méltatta.

Angel nem tudta eldönteni, hogy Michael magára vette-e a gúnyolódását. Túl későn döbbent rá arra, hogy akár fel is bosszanthatja a férfit, és ez most nem a legalkalmasabb időpont erre. Evett még néhány falatot a levesből, és megpróbálta palástolni félelmét. Michael visszament a tűzhelyhez, és újra szedett a tálba. Leült a kis asztalhoz, és enni kezdett.

- Mióta vagyok itt? - kíváncsiskodott Angel.
- Három napja.
- Három *napja*?!
- Szinte végig öntudatlan állapotban voltál. Csak tegnap délután csökkent valamelyest a lázad. Emlékszel valamire?
- Nem. - Angel nem is próbálkozott az emlékfoszlányok összerakásával. - Gondolom, magának köszönhetem, hogy megmenekültem - mondta keserűen. Michael csöndben evett tovább. - Szóval mire számíthatok, uram?
- Mire gondolsz?
- Mit vár tőlem? - kérdezte végül a lány.
- Egy darabig még semmit.
- Csak beszélgetni akar, ugye?

Michael ekkor ránézett, és Angelt elbizonytalanította a higgadtsága. Amikor a férfi felállt és odalépett hozzá, szaporán lüktetett a szíve.

- En nem foglak bántani, Mara! - mondta gyengéden. - Szeretlek.

Nem először vallott neki egy férfi szerelmet.

- Hízelgő - közölte szárazon Angel. Michael nem felelt, ezért a kezében szorongatta a takarót. — Különben meg nem Marának hívnak, hanem Angelnek. Ha már egyszer gyűrűt húzott az ujjamra, legalább a nevemet megtanulhatná.

- Te mondtad, hogy a kedvem szerint szólíthatlak.

A férfiak gyakran adtak neki más neveket, néha kedves becézésekkel illették, máskor durva kifejezéseket használtak. Nem akarta azonban, hogy ez a férfi másképp szólítsa. Angelt vette feleségül, ezért őt is fogja megkapni, senki mást.

- A Mara bibliai név - folytatta Michael. - Ruth könyvéből származik.

- És mivel maga Biblia-olvasó ember, ezért úgy gondolja, hogy nem vagyok méltó az Angel névre.

- Ennek semmi köze ehhez. Az Angel nem a valódi neved.

- Angel én vagyok.

Michael arca megkeményedett.

- Angel egy pair-a-dice-i prostituált volt, de *ő* nem létezik többé.

- Semmi sem változott, és minden ugyanaz marad attól függetlenül, hogy milyen neveket aggat rám.

Michael leült az ágy szélére.

- Minden megváltozott - mondta csendesen. - Most már a feleségem vagy.

Angel hirtelen reszketni kezdett, de keményen küzdött a rátörő gyengeség ellen.

- Tényleg abban reménykedik, hogy ez bármi különbséget jelent majd? Miért lenne ez más helyzet? Fizetett értem, ahogy mindig is tette.

- Úgy tudtam a leghamarabb megszabadulni a Hercegnőtől, hogy fizettem neki. Nem hittem volna, hogy neheztelsz majd érte.

- Ó, dehogy neheztelek. - Angel szíve hevesen vert.

- Jobb lesz, ha most lefekszel.

Angelnek nem maradt ereje ellenállni, amikor Michael köré fonta a karját, és a háta mögül kihúzta a párnát. A lány

érezte Michael kérges, durva kezének a melegét, amint megérintette a bőrét. - Ne erőltesd meg magad! - mondta, miközben betakarta.

Angel a férfi arcát tanulmányozta, de semmit sem olvasott ki belőle.

- Remélem, nem esik nehezedre, ha várnod kell egy darabig. Most még képtelen vagyok kimutatni a hálámat.

Angel kihallotta a mosolyt Michael válaszából:

- Türelmes ember vagyok.

Michael ujjai gyengéden végigsimították Angel nedves homlokát.

- Túl sokáig engedtem, hogy ülve maradj. Egyszerre nem bírsz többet néhány percnél. - Angel vitába akart szállni a férfival, de tudta, hogy minden erőfeszítése hiábavaló. Michael tisztában volt azzal, mekkora fájdalmakat él át. - Mi fáj a legjobban?

- Semmi olyan, amit szeretném, ha megérintene. - Behunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak meghalhatna, és végre megszűnne ez az elviselhetetlen fájdalom! Amikor Michael megérintette a halántékát, visszafojtotta a lélegzetét.

- Nyugalom! - Az érintése nem volt sem kutató, sem bizalmaskodó, így Angel megkönnyebbült. - Egyébként - folytatta - engem Michaelnek hívnak. Michael Hoscának. Ha esetleg nem emlékeznél rá.

- Valóban elfelejtettem - hazudta Angel.

- Egyszerűen csak Michael. Nem egy ördöngös név, hogy ne tudd megjegyezni.

- Ha az ember meg akarj a jegyezni... - válaszolta kíméletlenül.

Michael halkan felnevetett. Angel emlékezett arra, hogy amikor legutóbb látta a férfit, nagyon felbőszítette. Miért hozta el mégis magával Pair-a-Dice-ból? Amikor azon az estén kilépett az ajtaján, Angel azt hitte, soha többé nem látja viszont. Akkor miért jött vissza mégis? Mi hasznát vehette ilyen állapotban?

- Megint feszült vagy. Lazítsd el a homlokodban lévő izmokat! - tanácsolta Michael. - Gyerünk, Mara! Gondolj arra, hogy nincs semmi, amivel törődnöd kéne!

- Miért jött vissza?

- Isten küldött.

Ez a férfi őrült. Ez már bizonyos. Egyszerűen megőrült.

- Próbálj meg kevesebbet gondolkodni! Egy poszáta énekel odakint az ablak alatt. Hallgasd a dallamát!

Olyan gyengédek voltak a kezei... Angel követte Michael tanácsát, és a fájdalma lassan alábbhagyott. Michael halkan beszélt hozzá, egy szép és boldog jövőről mesélt neki, ő pedig elálmosodott. Már olyan sokféle férfihangot hallott azelőtt, de ehhez foghatót még soha. Michael hangja mély volt, higgadt és megnyugtató.

Angel szemei lassan lecsukódtak, és nem vágyott másra, csupán a halál közelgő érkezésére, hogy végre örökké aludhasson. Egy pillanatra még kinyitotta a szemét:

- Jobb lesz, ha maga meg az Istene nem várnak túl sokat tőlem - motyogta.

- Én mindent akarok.

- Ez a maga litániája.

A férfi reménykedhetett, amíg a kedve tartotta, sőt bármit kérhetett tőle. De csak azt kaphatta meg, ami megmaradt belőle: semmit. A nagy és üres semmit.

Nyolc

„Hiába keresi a csúfolódó a bölcsességet.” J PÉLDABESZÉDEK 14,6

Angelt teljesen hidegen hagyta a gondolat, hogy képes lesz-e még valaha is lábra állni. Mozdulatlan sötétség nehezedett egész lényére. Végre megtalálta a módját, hogyan vethetne véget nyomorúságos életének, és egy kétségbeesett percében meg is ragadta az alkalmat - aztán újból elhibázta. A hon áhított béke helyett ismét fájdalomra talált. A szabadság helyett egy újabb férfi kötelékébe került.

Miért hibázott el mindent? Miért futott zátonyra minden egyes elképzelése?

A világ összes férfija közül leginkább Hoseát akarta elkerülni, erre meg a tulajdona lett. Nem volt ereje ahhoz, hogy továbbra is küzdjön ellene. Ami még ennél is rosszabbnak bizonyult: mindenben a férfi segítségére szorult. Az ételért, a vízért, a hajlékért - mindenért egyedül neki lehetett hálás. Keserűen marta a férfitól való teljes függősége és kiszolgáltatottsága. Angel haragudott magára, amiért ilyen helyzetbe jutott, Michaelt pedig egyenesen gyűlölte.

Ha Hosea egy átlagos ember lett volna, akkor tudná, milyen eszközökkel küzdjön ellene, de a férfit mindennek lehetett tartani, csak hétköznapinak nem. Akármit mondhatott neki, nem sikerült felbosszantania. Érzelmileg valóságos gránithegynek tűnt ez az ember, nem tudott sebet ejteni rajta. Angelt egyenesen felbőszítette a férfi csendes elszántsága. Látott valamit az arcán, amit nem tudott megmagyarázni vagy szavakba önteni. Hosea egyszer utalt arra, hogy sok mindent megtudott a lányról, amíg lázálmok gyötörték, de nem árulta el, milyen titkokra lelt. Angelt továbbá az is aggasztotta, hogy mit

takarhat az a „minden”, amiről Michael sokszor beszélt, és amit meg akart kapni tőle. Valahányszor felébredt, a férfi mindig a közelében tartózkodott. Angel csupán egyetlen dologra vágyott: hagyja őt békén.

A lány úgy érezte, mintha ismét csapdába esett volna. Ezúttal nem egy elegáns, barna színű kőházban, nem egy rothadó sátorban, amit hajóvitorlából eszkábáltak össze, de még csak nem is egy emeletes bordélyházban. Ettől függetlenül még ez is egy börtön volt, aminek egy megszállott őrizte a kulcsát.

Mit akart valójában tőle? Miért kísértette állandóan az az érzés, hogy ő sokkal veszélyesebb azoknál a férfiaknál, akikkel eddig találkozott?

Egy hét elteltével Michael már magára hagyta a kunyhóban arra a néhány órára, amíg dolgozott. Angel nem tudta, mivel foglalatoskodik a férfi, de nem is kérdezte. Egyszerűen nem érdekelte. Megkönnyebbült, hiszen Michael nem körülötte ugrált, nem a homlokát törölgette, és levest sem kanalazott a szájába. Egyedül szeretett volna lenni. Végig kellett gondolni a történteket, de soha nem tudott koncentrálni, ha Michael is ott volt.

A régóta vágyott egyedüllét magányba fordult, és az elmélkedés vált egyetlen időtöltésévé. Esett az eső, és Angel a tetőn táncoló cseppek hangját hallgatta... Felszínre törtek gyermekkori emlékei a kikötői viskóról, és persze Mama és Rab is az eszébe jutott. Rab után rögtön a Herceg következett, ő pedig kellemetlen élményeket idézett fel benne, és Angel azt hitte, beleőrül. Attól félt, hogy talán ő is Istenhez kezd majd beszélni, mint ez a megtébolyodott férfi, aki az anyja jegygyűrűjét húzta az ujj ára.

Miért tette? Miért vette el *feleségül?*

Aztán egyszer csak megjelent az ajtóban a nagy, erős, csendes férfi, és ránézett azzal a különös tekintettel a szemében. Angel nem akart tudomást venni róla, de az egész kunyhó megtelt a jelenlétével. Még akkor is uralta a szobát, amikor csendben ült a tűz mellett, és mindig ugyanazt a kopott

könyvet olvasta. Nemcsak a szobát töltötte be a jelenléte, hanem Angelt is. Még akkor is maga előtt látta Michaelt, amikor egyedül volt.

A férfi továbbra is rejtélynek bizonyult a számára, ahogy annak idején a bordélyházban is, de azóta valahogy megváltozott. Másképp viselkedett. Nem beszélt sokat, meglehetősen szűkszavúan fejezte ki magát. Rámosolygott a lányra, és az egészsége felől tudakozódott, illetve hogy van-e szüksége valamire, aztán már ment is a dolgára, bármi volt is az. Angel nap mint nap végignézte, ahogy a fejébe nyomja a kalapját, és ismét magára hagyja.

- Uram - kezdte, ugyanis elhatározta, hogy sohasem fogja a nevén szólítani vagy tegezni miért hozott ide magával, ha állandóan egyedül hagy?
- Gondolkodási időt szeretnék adni neked.
- És miről gondolkodjak?
- Amiről szükséges. Majd felkelhetsz, amikor készen állsz rá. - Ezzel levette a kalapját az ajtó melletti kampóról, és elment.

A nyitott ablakon át beszűrődött a reggeli napsütés, a kandallóban pedig vidáman lobogott a tűz. Nem éhezett, és fedél is volt a feje felett. Tulajdonképpen elégedettnek kellett volna lennie. Meg kellett volna nyugodnia: hátradőlni, és nem gondolni semmire. Végre övé volt a hőn áhított magány.

Mégis mi bántotta ennyire?

Talán ez a különös csend volt az oka. Megszokta, hogy minden oldalról zaj veszi körül. Férfiak kopogtattak az ajtaján, megmondták, hogy mit akarnak, kiabáltak, énekeltek, káromkodtak a pultnál. Néha székeket vágtak a falhoz, Összetörték a poharakat, és persze ott volt a Hercegnő is, aki egyre csak azt hajtogatta, milyen hálásnak kéne lennie. Vagy épp Magowan figyelmeztette az egyik férfit, hogy lejárt az ideje, és nagyon meg fogja bánni, ha nem húzza fel a gatyáját, és kotródik el azonnal.

Még sosem vette körül így a csend, amely valósággal zúgott a fülében.

Megemlítette ezt a férfinak is.

- Itt is rengeteg hang van - felelte Hosea. - Csak oda kell rá figyelni.

Úgy is tett, mivel más elfoglaltsága nem volt, ami leköthette volna. És Hoseának tökéletesen igaza volt. Megváltozott a némaság, és Angel figyelte, ahogy a hangok megtörik a csendet. Egy távoli, múltba rejtett eső muzsikája jutott eszébe, amikor a sötét kis viskóban kirakta a fényes konzervdobozait. Kezdte megkülönböztetni az egyes hangokat a házat körülvevő kórusban. Az ágy alatt egy tücsök tanyázott, az ablak alatt pedig egy kecskebéka. Odakint jöttek-mentek a tollas madarak - vörösbegyek, verebek és egy rikácsoló szajkó.

Végül elérkezett a nap, amikor Angel egyedül is ki tudott kelni az ágyból.

Amikor körbenézett ruha után kutatva, semmit sem talált. Addig eszébe sem jutott, hogy a kunyhóban lévő dolgok egyike sem az övé. A személyes holmijai közül semmit se látott. Hova tűnhettek? Hosea talán elfelejtette őket elhozni? Most mitévő legyen, mit vegyen fel? Talán egy durva jutazsákot?

Michael a kinézetéből ítélve keveset törődött a külsejével. Angel talált néhány kopott alsónadrágot a komódban, egy kantáros nadrágot és néhány pár vastag zoknit, de mindegyik túl nagynak bizonyult. A sarokban állt egy régi, porlepte, fekete láda, de ahhoz túl fáradt volt, hogy kinyissa és átkutassa. Ahhoz is gyenge volt még, hogy lehúzza az ágyról a takarót és maga köré tekerje, így ruhátlanul dőlt az ablakpárkányra, hogy magába szívja a hideg, friss levegőt.

Egy terebélyes fán körülbelül fél tucat kismadár ugrándozott ágról ágra. Egy nagyobb madár pedig a kunyhótól néhány méterre illegette magát és csipegetett. Megmosolyogtatta Angelt az önteltsége. Lágy szellő kelt szárnyra, ami gazdag illatot hozott magával, szinte már a szájában érezte az ízét. Pont ilyen illatot árasztott a rét Mama vidéki házánál. Behunyta a szemét, és élvezettel szívta magába a levegőt.

Amikor felocsúdott ábrándozásaiból, az előtte elterülő földdarabot kezdte bámulni.

- O, Mama - suttogta, és elszorult a torka.

A gyengeség felkúszott a gerincén, és a bordái ismét megfájdultak. Reszketni kezdett, és egy pillanatra megszédült.

Michael belépett az ajtón, meglátta a nyitott ablaknál álló lányt, és szó nélkül lépett az ágyhoz. Megfogott egy takarót, Angel köré csavarta, aki majdnem összecsuklott a pokróc súlyától. Michael gyengéden felnyalábolta.

- Mióta vagy fenn?
- Ahhoz még nem elég régóta, hogy visszabújjak az ágyba. - Úgy tartotta a karjában, mint egy gyermeket, testének melege átsugárzott a lányra. Michaelnek föld- és napsugárillata volt. - Most már letehetsz. De ne az ágyba. Ott töltöttem az egész életemet, és már undorodom tőle.

Michael elmosolyodott: Angel semmit sem aprózott el, még a hosszú lábadozás utáni talpra állást sem. A tűzhely melletti székbe tette le, és még egy hasábot dobott a tűzre.

Angel oldalába fájdalom nyilallt. Megragadta a szék karfáját, érezte, hogy minden porcikája sajog, amit Magowan elért a bakancsával vagy az öklével. Kevés hely maradt a testén, amit a férfi ne ért volna el. Óvatosan megérintette az arcát, és összevonta a szemöldökét:

- Van egy tükre?

Michael felvette a fényesített bádoglapot, amit borotválkozáshoz használt, és átnyújtotta Angelnek. A lány rémülten bámulta a tükörképét. Egy hosszú pillanat múltán visszaadta a bádoglapot, amit Michael a polcra helyezett.

- Mennyit fizetett értem?
- Mindent, ami nálam volt.

Angel erőtlenül felnevetett:

- Uram, maga egy szerencsétlen bolond!

Hogy volt képes a férfi egyáltalán ránézni?

- Nincs maradandó sérülésed.

- Nincs? Nos, legalább a fogaim megmaradtak. Már az is valami.

- Nem a külsőd miatt vettelek el.

- Hát persze hogy nem. Biztos az elbűvölő természetem miatt. Vagy azt is Isten mondta, hogy vegyen el?

- Talán egymásnak rendelt minket.

Angel hátrahajtotta a fejét.

- Amikor először megláttam, rögtön tudtam, hogy maga őrült. - Angel rettenetesen elfáradt, arra gondolt, mennyivel kényelmesebb lenne hanyatt feküdni a szalmaágyon. Azon gondolkozott, hogy talán fel tudna állni, de valószínűleg egyetlen lépés után ismét eltörné az orrát, csak ezúttal a deszkapadlón.

Michael odajött hozzá, és — minden tiltakozása ellenére - gyengéden felsegítette Angelt.

- Uram, megmondtam, hogy még nem akarok visszafeküdni.

- Rendben van. Az ágyban felülhetsz.

- Hova lettek a személyes dolgaim?

- A nagy sietségben megfeledkeztem róluk. Egyébként sem illenek már hozzád. Egy földműves felesége nem hord csipkét és szaténT.

- Nem, biztosan meztelenül szaladgál a répa- meg a babágyások között.

Michael elvigyorodott, szemében jókedv csillogott.

- Érdekesen hangzik.

Angel végre megértette, miért volt úgy oda érte Rebecca, de számára nem jelentett semmit a jó megjelenés. A Herceg is jóképű férfi volt. Karizmatikus és magával ragadó.

- Nézze! - mondta Angel szilárdan. - Szeretnék egyedül felkelni és járkálni. Méghozzá *ruhában.*

- Mindent biztosítani fogok a számodra, amire igényt tarthatsz, és akkor, amikor úgy látom, hogy szükséged van rá.

- *Most* van rá szükségem.

- Gondoltam - felelte Michael eszelős higgadtsággal. A régi, kopottas ládához lépett, és felnyitotta. Kivett belőle egy

csomagot, és odanyújtotta Angelnek. - Egy darabig kénytelen leszel beérni ezekkel.

A lány kíváncsian bontotta ki a batyut. A szürke posztó kibomlott, és Angel csak akkor döbbent rá, hogy az valójában egy használt köpeny. Talált benne egy fakó barna és egy fekete gyapjú szoknyát, továbbá két blúzt. Az egyik valaha fehér lehetett, de már elsárgult, a másik kifakult, kék és rózsaszín virágmintás. Mindkettőt állig lehetett gombolni, és az ujjaik olyan hosszúak voltak, hogy még a csuklóját is eltakarták. Két - a blúzokhoz illő - fejkötő is előkerült a csomagból. Szerényen beléjük tűrve két egyszerű fűző, alsónemű, és egy pár vacak, fekete gyapjúharisnya. Utoljára talált egy pár magasan gombolós, lapos sarkú cipőt.

Hitetlenkedve, fanyarul pillantott Michaelre.

- Örökké hálás leszek ezért a temérdek kincsért.

- Tudom, hogy nem pont ilyenekhez vagy szokva, de szerintem ezek jobban fognak állni, mint bármi, amit eddig hordtál.

- Felpróbálom őket, és a szaván fogom - válaszolta a szoknyát tapogatva.

Michael kissé elmosolyodott.

- Egy-két héten belül már néhány - kevésbé megerőltető - házimunkát is el tudsz majd végezni.

Angel felkapta a fejét, de Michael már kiment a kunyhóból. Miféle munkára gondolhatott? Tehénfejésre? Főzésre? Talán azt várta tőle a férfi, hogy felaprítsa a tűzifát, behordja, és még vizet is hozzon a patakról? És persze a ruhái! Azt akarja majd, hogy ő mosson és vasaljon. Milyen nevetséges! Angel egyetlen dologhoz értett csupán, semmi máshoz. A lány sejtette, hogy Michael majd kijózanodik, amikor Angel nekilát a *feladatai* elvégzésének.

Michael egy nyaláb tűzifával tért vissza.

- Uram, fogalmam sincs róla, hogy mi a dolga egy földműves feleségének.

Michael takaros halomba rendezte a fát.

- Nem is várom el tőled, hogy tudd.
- Akkor milyen feladatokra utalt az előbb?
- Főzés, mosás, vasalás, a konyhakert ápolása.
- De épp most mondtam, hogy...
- Okos vagy te, könnyen megtanulod. - Újabb hasábot dobott a tűzre. - Nem fogsz igazán megerőltető dolgokat végezni, amíg meg nem gyógyulsz, és az legalább még egy hónap.

Igazán megerőltető? Mit akart ezzel mondani? Angel végül úgy döntött, más úton próbálkozik. Jól begyakorolt mosolyra húzta a száját:

- És mi lesz a többi házastársi kötelezettséggel?

Michael ránézett.

- Majd akkor teljesítjük be a házasságot, amikor már többet fog neked jelenteni a munkánál.

Angelt meglepte a férfi őszintesége. Hova tűnt az a földműves, aki az érintésétől elvörösödött és megborzongott? A lány kijött a sodrából, és mérgesen visszakozott.

- Rendben, uram. Azt teszem, amit parancsol! Ledolgozok minden napot és órát, amit a gondviselésemmel töltött.
- És amikor úgy gondolod, hogy kiegyenlítetted a tartozásod, elhagysz? Erről van szó?
- Visszamegyek Pair-a-Dice-ba, és megszerzem, amivel a Hercegnő tartozik nekem.
- Nem mehetsz sehova - mondta csendesen Michael.
- Dehogyisnem - vágott vissza dühösen.

Meg akarta szerezni azt a pénzt, még akkor is, ha saját kezűleg kellett kihasítania a vén banya bőréből. Aztán felfogad valakit, hogy építsen neki egy ehhez hasonló kunyhót, messze a várostól ahhoz, hogy ne hallja a zsivajt és ne érezze a bűzt, viszont közel ahhoz, hogy könnyedén pótolja a kiürült készleteit. Elképzelte, hogy vesz egy puskát, egy jó nagyot, meg rengeteg töltényt hozzá, és használni is fogja, ha egy férfi bekopogtatna az ajtaján, kivéve persze, ha pénzre lenne szüksége. Akkor

beengedné, kizárólag az üzlet végett. De ha okosan csinálja és odafigyel, viszonylag sokáig eléldegélhet abból a pénzből, amit eddig megkeresett. Már alig várta. Sohasem élt még teljesen egyedül, olyan lesz majd, mint maga a mennyország.

Egy átló hétig magadra maradtál - gúnyolódott egy hang a lelke mélyén -, *és emlékszel, milyen nyomorúságosán érezted magad? Valld be, hogy a magány egyáltalán nem mennyei érzés! Különösen akkor nem, ha ennyi démon szegődik társadul.*

- Lehet, hogy rengeteg aranyport fizetett értem, de ettől még nem lettem a maga tulajdona, uram.

Michael türelmesen végigmérte Angelt. Apró és gyenge volt, de az akaratát vasból öntötték. Mindez kitűnt a dacos kék szemekből és a merev testtartásból. A lány azt gondolta, elég ereje van ahhoz, hogy legyőzze őt. De tévedett. Michael Isten akarata szerint cselekedett, neki is megvoltak a saját tervei, egyre merészebbek, de úgy döntött, hogy egyelőre nem osztja meg őket a lánnyal. Időt kívánt adni neki, hogy végiggondolhassa a történteket.

- Igazad van - mondta. - Nem vagy a tulajdonom, de nem szökhetsz meg előlem.

A szoba két végében ettek, Angel az ágyon, tányérral az ölében, Michael pedig az asztalnál. Egyedül a tűz pattogását lehetett hallani a szobában.

Angel lerakta a tányért az éjjeliszekrényre. Hevesen remegett, de elhatározta, hogy nem fekszik le. Michaelt tanulmányozta. Előbb-utóbb úgyis megfejti a titkát. Végül is csupán egy férfiról volt szó, nem igaz? Annyira nem lehet bonyolult lélek, és ő ízekre fogja szedni.

- Mindegyiknek van egy gyenge pontja - mesélte egykor Sally. - Meg kell fejteni az üzeneteiket, és akkor tudni fogod, hogy valójában mit is akarnak tőled. Amíg boldoggá teszed őket, nem érhet bántódás. Máskülönben utálatossá válnak.

Mint a Herceg, amikor felbosszantották. Angel már az első éjszaka után tudott mindent a Hercegről. Élvezte a hatalmat,

és azonnali engedelmességet követelt. Nem várta el, hogy Angel is örömét lelje abban, amit kért tőle, csak teljesíteni kellett az utasításait. Méghozzá mosolyogva. A tétovázásra mindig hűvös, sötét pillantás volt a válasz. A tiltakozásért pofon járt. Az ellenszegülésért brutális erőszak. A szökésért pedig izzó szivarja végét kapta. Mire a Herceg megunta, hogy csak magának tartogassa, Angel megtanult egy hatalmas leckét: a színlelést. Nem számított, hogyan érzi magát, milyen rémült, mérges, mennyire undorodik a dologtól, úgy kellett tennie, mintha tetszene neki minden, amit a férfiak kértek, és amiért fizettek. Amikor nem tudott örömet színlelni, olyankor a közömbösség látszatát erőltette magára. Nagyon jól beletanult a szakmába.

Sally ugyan megértette őt, de neki is megvoltak a saját játékszabályai.

- Rosszra fordult a sorod, amikor idehozott az a részeges idióta. Ez talán igaz, talán nem. Ha figyelembe vesszük, hogy a mamád is prostituált volt, nos, akármilyen csinos is vagy, nem valószínű, hogy tolongtak volna érted a tisztes polgárok. Alakulhatott volna másképp is az életed, de nem így történt, Angel. Most már itt maradsz.

Két keze közé fogta Angel állát, és arra kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

- És soha többé nem akarom ezt a kifejezést látni az arcodon. Akármit is érzel, meg kell tanulnod magadban tartani. Megértetted? Mindannyiunk mögött szomorú múlt rejtőzik, sőt akad olyan is, akinek még a tiédnél is mostohább sors jutott. Idővel megtanulod, hogyan olvass a férfiak gondolataiban, megadod nekik, amire vágynak, és mosolyogva távoznak tőled. Ha megfogadod a tanácsom, úgy fogok bánni veled, mint az anyád, akit elvesztettél. De ha nem, a Herceggel eltöltött idő mennyországnak fog tűnni azután, amit tőlem kapsz.

Sally megtartotta a szavát: Angel mindent megtudott a férfiakról, amire kíváncsi volt, sőt még annál is többet. Volt köztük olyan, aki tudta, hogy mit akar, meg olyan is, aki csak azt hitte, hogy tudja.

Voltak, akik mást mondtak, mint amit gondoltak, előfordult egykét gusztustalan alak is, de a legtöbbjük sértően viselkedett. Akármilyennek is bizonyultak, a végen mindig ugyanúgy végződött a dolog: leperkálták a pénzt, hogy kapjanak belőle egy darabot. Eleinte nagyobb darabokat vittek el belőle, aztán egy idő után már csak cseppeket. Az egyetlen különbséget a fizetés módja jelentette; egyesek a pénzt az ágy végébe dobott selyemruha alá csúsztatták be csendesen, míg mások egyenesen a szemébe néztek és a tenyerébe nyomták.

Angel Michael Hoseára pillantott. Ő vajon melyik típusú férfi lehetett?

Ujjai között morzsolgatta a kopottas ruhákat, és az ajkát harapdálta idegességében. A férfi talán azért akarta lenvászonba csomagolni a kifizetett portékát, hogy ne kelljen folyton bámulnia. Vagy nem akarta őt annak látni, ami valójában: oltsd el a lámpást, kérlek, hagyd a gyűrűt az ujjadon, és legalább tegyünk úgy, mintha helyénvaló lenne, amit csinálunk! Akkor nem kell szembenéznem azzal, hogy erkölcstelenséget cselekszik. Megjátszhatná a szüzet, de - ha arról lenne szó - még a hálás feleséget is jól tudná alakítani. És természetesen örökké a lekötelezetve lesz majd, amiért megmentette. Bármilyen szerepet képes volt magára ölteni, ha tudta, hogy csak egy rövid ideig fog tartani.

Jézusom. Istenem. Elegem van a színlelésből. Belebetegedtem abba, hogy így kell élnem! Miért nem hunyhatom le a szemem, miért nem halhatok meg?

- Elegem van! - jelentette ki határozottan, és az éjjeliszekrényre rakta a tányérját. Ez már meghaladta az erejét.

Michael csendesen figyelte.

- Nem fogok nagyobb feladatot adni annál, mint amennyit elbírsz.

Angel ránézett, és tudta, hogy Michael nem a házimunkáról beszél.

- És maga, uram? Meg fog birkózni azzal, amit tőlem kap?
- Meglátjuk.

Angel nézte, ahogy Michael a vacsoráját ette. Semmi sem aggasztotta. Minden porcikája azt sugallta, hogy tudja magáról, kicsoda és mit akar, még akkor is, ha Angelnek fogalma sincs róla.

Azt is érezte, hogy ha nem épül fel hamarosan, és nem menekül el idejében, Michael darabokra fogja tépni.

Másnap reggel Angel azonnal felöltözött, amint Michael kitette a lábát az ajtón. Belebújt az alsóneműbe, és megkötötte a foszlott masnikat. A vastag anyag teljesen elfedte a testét, semmi sem látszódott ki. Még sosem hordott ilyen egyszerű, édes és... olcsó ruhadarabot.

Előtte vajon ki viselhette ezeket a holmikat? Mi történhetett az illetővel? A ruhákból ítélve csinos, de szorgos nő lehetett - pontosan olyan, mint azok az asszonyok, akik hátat fordítottak, amikor a Mama elment mellettük az utcán.

Angel az egyik cipőben lelt rá a cipőgombolóra, majd felhúzta a lábbelit. A mérete megfelelő volt ahhoz, hogy járni tudjon benne. Amikor Michael belepett a házba, Angel egyenesen ránézett. Felhúzta a szemöldökét.

- Nem azt mondta, hogy még *nem* volt házas?

- A húgom, Tessie viselte őket egykor. Ő és Paul, a férje velem jöttek nyugatra. Tessie-t elvitte a láz a Green-folyónál.

Michael számára különösen az fájt, hogy kénytelenek voltak az út kellős közepére temetni Tessie-t, aztán a karaván minden egyes szekere áthajtott a sírján, hogy nyoma se maradjon. Ő és Paul nem akarta, hogy a teste az indiánok vagy az állatok martalékává váljon.

Még mindig nem tette túl magát azon, hogy így kellett búcsút mondania szeretett kishúgától. Még csak egy kő vagy kereszt sem jelezte a nyughelyét. Tessie ennél jobbat érdemelt volna.

- És a férjével mi történt, ő is meghalt?

Michael levette a kabátját.

- A völgy végében van a földje, de most parlagon fekszik. Paul a Yuba folyónál mossa az aranyat, nem egy kitartó férfi. A

Tess iránt érzett szerelme egy ideig az egyenes úton tartotta, de a felesége halálával Paul újra elvadult.

Angel szomorúan elmosolyodott.

- Szóval a sógorod is beállt a kaliforniai folyókat - meg minden mást, ami a kezük ügyébe akad - megszentségtelenítő sokaság közé.

Michael Angel felé fordult és ránézett. Angel megérezte a pillantás mélységét, és rögtön megértette, mi járhat Michael fejében.

- Ha férfi és aranymosó a Yuba folyónál, akkor minden bizonnyal ő is járt már a Palotában - Angel látta, hogy ezúttal Hosea elevenébe talált. Könnyelmű vállvonogatásával még mélyebbre döfte a kést Michaelben. - Nem tudom megmondani, hogy járhatott-e a szobámban. Hogy néz ki? Talán emlékszem rá.

Angel szavai keményen, ridegen csengtek, de nem tudták Michaelt becsapni. Mindennel megpróbálkozott, hogy elriassza magától a férfit, és Michael eltűnődött azon, hogy vajon miért teszi ezt.

A férfi hallgatása nyugtalanná tette a lányt.

- Ne aggódjon afelől, hogy felismer-e engem! Elmegyek, még mielőtt visszajönne.

- Itt leszel mellettem, ahova tartozol.

Angel fagyosan elmosolyodott.

- Előbb vagy utóbb ideér egy egész szekérkaravánnyi szűz, egytől egyig tisztességes, poros, kopott lenvászon ruhában. Akkor majd bizonyosan észhez tér, ha kénytelen lesz így bemutatni: íme, a feleségem, egy bordélyházból vásároltam ’51-ben Pair-a-Dice-ban.

- Engem nem érdekel, hogy kik fognak jönni. Én téged vettelek el.

- Nos, ezt nagyon egyszerű érvényteleníteni. - Angel lehúzta az ujjáról a jegygyűrűt. - Látja? Már nem is vagyunk házasok - mondta, és Michael felé nyújtotta nyitott tenyerében. - Ilyen egyszerű.

Michael Angel arcát fürkészte. Valóban azt gondolta a lány, hogy ilyen könnyen megszabadulhat tőle? Hogy csak leveszi a gyűrűt, és a házasság máris érvénytelennek bizonyul? Hogy minden visszatérhet az eredeti kerékvágásba?

- Ebben tévedsz, Mara! Akkor is házasok vagyunk, ha nem hordod a gyűrűt, de én mégis arra kérlek, hogy viseld.

Angel elfintorodott, de teljesítette Michael kérését. Ismét az ujj ára húzta a gyűrűt.

- Lucky azt mondta, hogy az édesanyjáé volt.
- Úgy van.

Angel leengedte a karját.

- Csak szóljon, amikor vissza szeretné kapni!
- Nem fogom visszakérni.

Angel az ölébe rakta a kezét, és közömbösen nézett Michaelre.

- Ahogy parancsolja, uram.

Ezzel sikerült ismét felbőszítenie Michaelt.

- Gyűlölöm ezt a kifejezést: Ahogy parancsolja, uram! Mintha csak kávéval kínálnál. - Ahogy parancsolja. Ugyanígy kínálta a testét is. - Egyvalamit jobb, ha a legelején tisztázunk. Kitartok melletted jóban-rosszban, míg a halál el nem választ. Amikor elvettelek, Isten előtt tettem esküt, és én sohasem fogom megszegni ezt.

Angel mindent tudott Istenről: ha mindent helyesen teszel, eltapos, mint egy férget. Ez Isten. Meglátta a Hosea szemében felgyülemlő sötétséget, és inkább magába fojtotta a szavakat.

Mama hitt Istenben, és kitárulkozott előtte. Angel számára azonban a mennyben élő Isten ugyanabba a kategóriába tartozott, ahova Alex Stafford is. A lány nem volt annyira bolond, hogy bárkinek is megnyíljon, legfőképpen *neki.* És ha ez a férfi azt hitte, hogy rákényszerítheti... Angel már gyermekkorában megtapasztalta, hogy amiben nem hisz, az nem is bánthatja.

- Emlékszel az esküvőre? - kérdezte Michael, felriasztva a nyomasztó gondolatok tengerében elmerült Angelt.

- Arra emlékszem, hogy valami fekete ruhás férfi beszélt fölöttem, akinek még a halott Jézusnál is halványabb volt a hangja.
- Igent mondtál. Erre emlékszel?
- Ez nem igaz. Azt mondtam: „Miért ne?”
- Az is megteszi.

Kilenc

„Vegyétek magatokra az én igámat,
és tanuljátok meg tőlem,
hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű,
és megnyugvást találtok lelketeknek. ”
MÁTÉ 11,29

Az első napokban Angel - miután felkelt az ágyból - csupán annyira volt képes, hogy felöltözzön. Amikor már egy hete talpon volt, kimerészkedett a házból. Michael szaggató fájdalmat érzett, amikor megpillantotta a Tessie ruháiba öltözött lányt. A két nő nem is különbözhetett volna jobban egymástól: Tess édes volt, gondoskodó, nyíltszívű és egyszerű, Mara viszont rideg, közömbös, zárkózott és komplikált. Tessie haja sötét volt, a teste szálkás, míg Mara szőke és vékony.

Michael nem ringatta magát álmokba, tisztában volt azzal, hogy Angel nem azért jött ki hozzá, mert a magány helyett a társaságára vágyott. Egyszerűen csak belefáradt abba, hogy egész álló nap a kunyhóban gubbasszon. Unatkozott.

Pedig Angel magányos volt, és éppen ezért viselkedett olyan ingerlékenyen és elutasítóan, amikor Michael közeledni próbált hozzá. Elvégre nem akarta a férfit hiú reménnyel áltatni.

- Mikor kezdjem a szántást a földeken? - kérdezte unott hangon.
- Ősszel.

Angel szúrós pillantással nézett a férfira. Michael nevetett, és hátrasimította Angel vállaira omló haját.

- Elég erőt érzel magadban ahhoz, hogy sétáljunk egyet?
- Milyen messzire szeretne menni?
- Amíg azt nem mondod, hogy álljunk meg. - Azzal Michael kézen fogta, és megpróbálta figyelmen kívül hagyni, hogy Angel keze döglött halként feküdt a tenyerében. A lány

passzív ellenállást tanúsított. Megmutatta Angelnek a kukoricagórét és a szerszámos bódét. Elvitte a patakon átívelő fahídhoz is, ahova idővel hidegházat akart építeni a hús- és tejtermékek tárolására - amikor majd megengedheti magának, hogy tehenet is vegyen. Egy ösvényen át az istállóhoz vezette Angelt, és megmutatta neki a két igáslovat. A felszántott, bevetett földek felé intett, aztán felvitte a rétre.

- Egykor nyolc ökörrel indultam el nyugatra, és csak az a kettő maradt meg belőlük, amiket ott látsz.

- A többivel mi történt?

- Egyet elloptak az indiánok, a másik öt pedig igahúzás közben hullt el. Pokolian nehéz volt az út - felelte. - Sajnálatos módon nem csak az állatok pusztultak el a Humboldt-meder mentén. - Michael Angelre pillantott, és feltűnt neki a lány szokatlan sápadtsága. Angel a kézfejével törölte le az izzadságcseppeket nedves homlokáról. Michael megkérdezte, hogy fejezzék-e be a sétát, de Angel tagadólag rázta a fejét. Michael mégis visszafordult. Angel teljesen kimerült, de túl makacs volt ahhoz, hogy beismerje.

Istenem, mindig ennyire csökönyös lesz?

A kunyhó felé menet Michael megmutatta, hova szeretne szőlőlugast ültetni.

- A forró nyári napokon beülünk a lugasba. A napon érlelődő szőlő illata a legfinomabb a világon. Kibővítjük a házat egy hálószobával és egy konyhával, a nyugati oldalra verandát építünk, hogy este kiülhessünk a naplementét és az égen feltűnő csillagokat csodálni. Almabort iszogatva nézegetjük majd, hogyan növekszik az elvetett gabona, és egy napon - ha Isten is úgy akarja - a gyerekeink is itt fognak futkározni.

Angel gyomra hirtelen összeszorult:

− Jó hosszú időre beosztotta a munkát, amit meg akar valósítani.

Michael felemelte Angel fejét, és egyenesen a szemébe nézett.

- Egy egész élet áll előttünk, Mara.

Angel elrántotta az állát.

- Hozzám ugyan ne fűzzön nagy reményeket, uram! Nekem megvannak a saját terveim, de egy dolog biztos: maga nem szerepel bennük!

Az út hátralévő részét Angel egyedül tette meg.

A séta jót tett ugyan a lánynak, de fizikailag teljesen kimerítette. Ennek ellenére nem akart bemenni a szobába. Kivonszolta Michael székét a házból, hogy kiülhessen a szabadba. Érezni akarta a nap melegét az arcán, és magába szívta a friss levegőt. A lágy délutáni szellő vidáman játszadozott a hajával, és a lány érezte a talaj erős, gazdag illatát. Elernyedtek az izmai, és lehunyta a szemét.

Amikor Michael visszatért a munkából, álomba merülve talált rá a feleségére. Olyan háborítatlan békét és tökéletes nyugalmat sugárzott a külseje, hogy azt még a szemén és az állán sötétlő zúzódások sem tudták tönkretenni. Michael a kezébe vette Angel egyik hajtincsét, és megdörzsölte az ujjai közt: olyan volt, mintha selymet tapintana. Angel kissé megmozdult, Michael pedig a lány fehér nyakának vékony ívét és egyenletes lüktetését bámulta. Legszívesebben lehajolt volna, hogy megcsókolja a porcelánszínű bőrt. Magába akarta szívni a lány illatát.

Uram, én szeretem őt, de mindig ilyen lesz az életünk? Mintha egy sosem múló fájdalom élne bennem.

Angel felriadt, kinyitotta a szemét, és összerezzent, amikor meglátta a fölé tornyosuló Hoseát. A nap hátulról sütött Michaelre, ezért nem láthatta az arcát, és nem tudta kitalálni, mi járhat a férfi fejében. Angel hátrasimította a haját, és oldalra hajtotta a fejét.

- Mióta ülök itt?

- Olyan békésen aludtál. Ne haragudj, ha felébresztettelek! Kipirult az arcod.

Angel megérintette az arcát, és ujjain keresztül érezte a szétáradó melegséget.

- Legalább a kék meg a zöld szín mellett egy kis piros is lesz rajtam.
- Éhes vagy?

Angel gyomra korgott az éhségtől.

- Akár el is kezdhetne tanítani főzni.

Amikor felállt, felszisszent a fájdalomtól, majd követte Michaelt a házba. Meg kellett tanulnia főzni, hogy el tudja majd magát tartani, amikor egyedül fog élni a saját házában.

- Először is tüzet kell rakni.

Michael egy kupacba rakta a szenet, és fát helyezett rá. Aztán kiment a vödörrel a házból, és egy darab sós szarvashússal tért vissza. Kockára vágta, majd beledobta a fortyogó vízbe. Angel érezte a fűszerek átható illatát, amikor Michael összedörzsölte a tenyerében lévő növényeket, és beledobta őket a gőzölgő fazékba.

- Most egy darabig hagyjuk főni. Gyere ki velem!

Fogott egy kosarat, Angel pedig követte a férfit a konyhakertbe. Lehajolva magyarázta a lánynak, hogyan különböztetheti meg az érett répát és hagymát a többitől. Kihúzott egy burgonyapalántát. Angel nem akarta beismerni, hogy teljesen megdöbbent. Ha bárki megkérdezte volna tőle, biztosan azt felelte volna, hogy a krumpli Írországból származik. Michael csupán egyetlen növényt húzott ki a földből, de azon több napra elegendő burgonya lógott.

Amikor Angel felegyenesedett, látta, hogy Hosea leguggol pár lépésnyire tőle, és kiráncigál a földből bizonyos növényeket, amelyeket végül elhajít. Hirtelen belenyilallt egy kép Mamáról, amint a holdfényes kertben tépi ki a virágokat, és megdermedt.

- Miért csinálod ezt a saját kerteddel?

Michael felkapta a fejét Angel hangszíne hallatán. Feszültnek és sápadtnak tűnt a lány arca. A férfi felállt, és kezét a nadrágjába törölte.

- Csupán a gyomokat húzom ki, amelyek megfojtják a többi növényt. Még nem volt időm arra, hogy idekint dolgozzak.

A kert gondozása lenne az egyik dolog, amit szeretnék rád bízni. Amikor majd készen állsz rá.

Felvette a kosarat, és a hegyek felé intett a fejével.

- Vannak más ehető növények is - a cikória, a mustár és a téli porcsin -, amelyek vadon nőnek. Fél mérföldre innen, a patak mentén lefelé szeder nő, amely nyár végére érik be. Fél mérföldre felfelé pedig áfonya terem a hegyoldalban, de találhatsz almát és diót is - közben odanyújtotta a kosarat Angelnek. - Ezeket megmoshatod a patakban.

Angel azt tette, amire Michael kérte, majd visszatért a kunyhóba. Hosea megmutatta neki, hogyan pucolja és hámozza meg a zöldségeket, majd hagyta, hogy egyedül fejezze be a munkát. A hús vidáman rotyogott a tűz fölött lévő fazékban. Michael elővett egy vaskampót, és a tűz szélére húzta a fazekat.

- Időnként keverd meg! Most kimegyek, és megetetem az állatokat.

Angelnek úgy tűnt, hogy nem forr eléggé a ragu, ezért visszacsúsztatta a fazekat a tűzre. Ott azonban a láng túl magasra csapott, így ismét kihúzta. A fazék körül tett-vett egyfolytában: kihúzta, megkeverte újból és újból, majd visszatolta. A munka és a forróság teljesen kifárasztotta. Hátrasimította a homlokába lógó nedves haj-tincseket, miközben a füst marta a szemét.

Michael bejött egy vödör vízzel, amit azonnal le is csapott a földre, a víz pedig kiloccsant.

- Vigyázz! - kiáltotta, azzal elkapta Angel karját, és elrántotta a tűztől.

- Mit csinál?

- Füstöl a szoknyád. Még egy perc, és te is lángba borulsz.

- Közel kellett mennem, hogy megkeverhessem a ragut.

Szinte táncra kelt a fazék fedője, az étel pedig kifutott az oldalán, és a vörösen parázsló szénen sistergett. Angel gondolkodás nélkül megragadta az edény fogantyúját. Felsikoltott, éktelenül káromkodott, és ismét a kampó után kapott.

- Csak lassan! - figyelmeztette Michael, de Angelnek esze ágában sem volt hallgatni rá. Túl nagyot rántott a fazékon, és még a rudat is leverte. A rúd nagyot koppant, a fazék leesett, és kiborult a tartalma. A tűz sistergett és vadul fröcskölt. Nagy füstfelhő szállt fel, és elárasztotta a kunyhót az odakozmált ragu szörnyű bűzével.

Még ezt sem bírta tisztességesen megcsinálni! Angel a koszos tűzhelyhez vágta a vaskampót, és leült a fűzfa székre. Előrehajolt, sajgó bordáit fogta.

Michael kinyitotta az ajtót és az ablakokat, mire a füst lassan eloszlott. Angel összeszorított fogakkal figyelte, ahogy egy darab hús lángra kap.

- A vacsorája tálalva, uram.

Michael megpróbálta visszafojtani a nevetését.

- Legközelebb jobban fog sikerülni.

Angel dühösen nézett fel rá.

- Semmit sem tudok a főzésről. Még a gazt se tudom megkülönböztetni a répától, és ha úgy dönt, hogy beállít az eke mögé, egyetlen egyenes barázdája sem lesz, amit érdemes lenne bevetni. - Ezzel felállt. - Azt szeretné, ha dolgoznék? Rendben van! Dolgozni is fogok. Mégpedig az egyetlen módon, ahogy tudok. Pontosan ott - közölte, és Michael ágyára mutatott. - Akár most azonnal, uram. Ha az ágy nem megfelelő, akkor mit szólna a padlóhoz, az istállóhoz, vagy bárhol, ahol a kedve tartja? Bármit kíván, csak szólnia kell, és megkapja!

Michael kifújta a levegőt.

- Mara, csak egy fazék leves volt.

Angel dühösen fortyogott a megaláztatástól:

- Hogyan választhatott engem egy ilyen szent? Talán a hitét akarja próbára tenni? Erről van szó? - Azzal elviharzott Michael mellett, és elhagyta a kunyhót.

Meg akart szökni, de nem tudott. Minden lépéssel kínzó fájdalom hasított a testébe. Alig ért ki a mezőre, máris meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Michael megrántotta, amikor elhúzta a tűz mellől, és most minden porcikája sajgott, de a testi

szenvedés jelentéktelennek bizonyult a lelkében dúló öngyűlölethez és megalázottsághoz képest. Micsoda szerencsétlen némber! Hiszen semmihez sem ért... Hogyan tudott volna egyedül megélni, amikor még arra sem volt képes, hogy egy egyszerű ételt megfőzzön? Még azt sem tudta, hogyan kell tüzet rakni, egyszóval fogalma sem volt a túléléshez szükséges dolgokról.

Meg fogod tanulni.

- Én ugyan nem! Nem fogok én segítséget kérni *tőle.* Semmivel sem leszek az adósa! - Angel ökölbe szorította megégett kezét. - Nem kértem, hogy visszajöjjön értem, én nem így képzeltem el az övömet!

Leballagott a patakhoz, hogy a vízben hűtse le fájó kezét, miközben sérelmein rágódott.

Tíz

„Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába,
és szívére beszélek. Azután adom vissza szőlőjét,
és az Ákor völgyét a reménység kapujává teszem.”
HÓSEÁS 2,16-17/A

Mire Angel visszaért a házba, Michael már letisztította a tűzhelyet, és elment. Angel azt várta, hogy a férfi távolléte megkönnyebbülést hoz majd a számára, de tévedett. Helyette belső ürességet érzett, mintha egy hatalmas űrben sodródott volna. Lehet, hogy Michael kint kóborolt, és éppen a megfelelő megtorláson törte a fejét, amivel megbünteti a kitöréséért?

Micsoda bolondnak tarthatta! Angel fogadni mert volna, hogy Michael húga tudta, hogyan kell tüzet rakni, pompásan főzött, felszántotta a földet, és minden szükséges teendőt elvégzett. Biztosan már száz lépés távolságból felismerte az ehető növények minden fajtáját az Atlanti-óceántól egészen a Csendes-óceánig. Valószínűleg a vadakat is képes volt kiszimatolni, aztán saját kezűleg lelőtte és elkészítette őket.

Angel kétségbeesetten ült le a padlóra, és a sivár kandallót bámulta. *Az én életem is pontosan ilyen: csak egy kietlen, hideg, haszontalan lyuk a falban.* Angel butának és ügyetlennek érezte magát, de ennek ellenére *gyönyörűen* nézett ki - megérintette az arcát legalábbis nem sokkal azelőtt.

Váratlanul felkelt, úgy érezte, tennie kell valamit. Bármit, amivel lekötheti az idejét és csapongó gondolatait. Egyszerre fényre és melegre vágyott. Már számtalanszor végignézte, ahogy Hosea tüzet rakott, ez alkalommal talán ő is képes lesz rá. Elővette a faforgácsot, kis kupacba halmozta, majd gyújtóst tett rá, arra pedig gallyakat. Levette a kandallóról az acélt és a kovakövet, de akárhogy is próbálta, nem sikerült tüzet csiholnia.

Michael szótlanul figyelte őt az ajtóból - szótlanul. Korábban a lány után ment, és látta, ahogy csüggedten ül a pataknál, és észre sem veszi őt. A férfi végig a közelében állt, és vigyázott rá, míg vissza nem ért a házba. Mintha teljesen láthatatlan lett volna! Angel annyira elmerült saját nyomorúságában és sötét gondolataiban, hogy semmi mást nem észlelt a külvilágból. Különösen őt nem.

Átkokat szórva, dühösen dörzsölte szemét az öklével.

Michael gyengéden megérintette a haját, mire Angel felugrott.

- Hadd mutassam meg, hogy kell csinálni! - Michael leguggolt mellé, és kinyújtotta a kezét. Angel átadta neki a szerszámokat. - Először is nem várhatod, hogy elsőre tökéletesen sikerüljön. Gyakorlat teszi a mestert! - *Mint a főzés vagy egy új élet esetében is* - tette hozzá gondolatban.

Angel aprólékosan figyelte a férfi mozdulatait, amint megrakta a tüzet és a kovát pattintotta. Az egyik szikra lángra kapott, Michael pedig finoman fújta, míg a forgács füstölni, majd lángolni nem kezdett. Először apróbb gyújtóst rakott rá, majd nagyobb gallyakat. Pár percen belül már vidáman pattogott a tűz.

Michael hátradőlt, karját összefonta felhúzott térdén. Élvezni akarta a tüzet és Mara közelségét, de a lánynak más elképzelései voltak. Felvette a piszkavasat, leverte a tűzről a gallyakat, végül szétszórta a gyújtóst és a forgácsot. Egyesével elnyomott minden parazsat.

Közelebb térdelt, és megrakta a tüzet pontosan ugyanúgy, ahogy az előbb Michaeltől látta. Minden előírást gondosan betartott, majd Összeütötte a kezében lévő kovát és acélt. Sikerült ugyan szikrát csiholnia, de a gyújtós nem kapott lángra. Újra megpróbálta, még eltökéltebben, de ezúttal is kudarcot vallott. Megégett keze elviselhetetlenül fájt, mégis teljes elszántsággal szorította a szerszámokat, a tenyere izzadni kezdett. A sikertelen próbálkozásoktól egyre jobban szúrt a

mellkasa, mígnem olyan mély, átható, bénító fájdalom lett úrrá rajta, hogy visszahuppant a sarkára.

- Erre én képtelen vagyok!

Mi értelme volt ennek az egésznek? Angel csendesen dühöngött magában, Michael szíve pedig megesett rajta. Sohasem látta

Angelt könnyekre fakadni, még akkor sem, amikor öntudatlanságba burkolózva szenvedett a láztól. Pedig jót tett volna neki a sírás.

- Hagyd csak, Mara!

- Rendben. - Angel kettőjük közé helyezte a kovakövet és az acéldarabot. - Csinálja maga!

- Nem így értettem. Egyszerűen túl mereven próbálkozol, és elvárod magadtól, hogy mindent elsőre helyesen csinálj. Ez pedig természetesen lehetetlen.

- Nem tudom, miről beszél. Csupán tüzet szeretnék gyújtani.

- Valószínűleg nem ugyanazt a nyelvet beszéljük - jelentette ki Michael határozottan. Úgy érezte, mintha egy spanyol ajkú kaliforniai lányhoz beszélt volna angolul. - Küzdesz ellenem és szélmalomharcot vívsz, pedig semmi szükséged rá.

Angel nem volt hajlandó Michaelre nézni.

- Mutassa meg újra, hogy megnézhessem, mit csináltam rosszul.

Michael úgy tett, ahogy a lány kérte. Angel minden mozdulatát leste, és döbbenten állapította meg, hogy az előbb mindent jól csinált. Akkor az ő tüze miért nem kapott mégis lángra? A gyönyörű fény betöltötte a kunyhót, és Michaelnek mindössze néhány pillanatába került. Az övé még pislákolni sem akart, Michaelé viszont egész éjszaka vidáman lobogni fog.

Angel váratlanul felállt és hátrébb húzódott. Gyűlölte Michaelt, amiért mindenhez értett, és egyenesen megvetette könyörtelen higgadtságáért. Mind a kettőt meg akarta törni, de csak egyetlen fegyvert vethetett be ellene.

Hívogatóan kinyújtózott, és szeme sarkából látta, hogy Michael tekintete követi minden mozdulatát.

- Hát, remélem, hogy idővel ezt is megtanulom - mondta, és leült az ágyra. - Fáj a vállam. Megtenné, hogy megmasszírozza a múltkorihoz hasonlóan?

Michael teljesítette a lány kérését. Megszabadította izmait a feszültségtől, saját belső nyugtalanságát viszont csak fokozta.

- Nagyon jó érzés - súgta Angel, és kacér hangjától szaporán kezdett verni Michael szíve. A lány haja a vállaira omlott, Michael munkától kérges kezén selyemként hullt alá. Amikor a férfi az egyik lábával az ágyra térdelt, Angel a combjára helyezte a kezét.

Hát erről van szó - gondolta bánatosan Michael. A nő kitervelte, hogy ha a kandallót nem tudja lángra lobbantani, helyette a férfiban lévő indulatokat ébreszti fel. Ezt egyetlen pillanat alatt sikerült is elérnie, így Michael hátralépett.

Angel érezte, hogy a férfi visszahúzódik, ezért támadásba lendült. Michael dereka köré fonta a karját, és testével egyenes hátához simult.

- Szükségem van valakire, aki a gondomat viseli, úgyhogy nagyon hálás vagyok, amiért visszajöttél értem.

Jézus, adj erőt! Michacl lehunyta a szemét. Amikor Angel megérintette, Michael egy váratlan mozdulattal megragadta a csuklóját, és kitépte magát a lány öleléséből.

Amikor megfordult, Angel már felkészült a következő rohamra. Nagyon jól játszotta a szerepét, szinte kívülről fújta a szöveget. Lágy, megtört beszédmód... a szavak célirányosan a férfi szívébe fúródtak, hogy úgy érezze, visszautasítása megbántotta Angelt. Tudta, hogy okokat és kifogásokat kell felsorakoztatnia a férfi előtt, hogy végre beadja a derekát. A bordélyházban töltött utolsó éjszaka már így is kellőképpen megingatta őt. Feláldozásra kész báránnyá vált.

Angel ismét megkörnyékezte Michaelt, és elfojtott magában minden érzést, csupán az eszére hagyatkozott. Magához húzta

a férfi fejét, és hevesen megcsókolta. Michael ujjai Angel hajával játszottak, miközben viszonozta a lány csókját.

Angel minden tudását bevetette a férfi ellen vívott küzdelembe. A tűzrakáshoz vagy a ragufőzéshez nem értett, ez viszont a kisujjában volt.

Michael kiszabadult az ölelésből, és megragadta Angel vállát.

- Kegyetlen vagy! - kiáltott fel, és nem volt hajlandó megadni magát.

Angel a férfira pillantott, és látta, hogy nem sikerült bolonddá tennie. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy milyen indítékok és hátsó gondolatok irányítják. Angel próbált kiszabadulni a szorításából, de Michael keze bilincsként zárult a karjára.

- Ennek nem így kell történnie, és ezt te is tudod.
- Engedjen el! - kiáltotta Angel kétségbeesetten. Michael észrevette, hogy a küzdelem fájdalmat okoz Angelnek, ezért elengedte. A nő jó messzire húzódott tőle, hogy minél nagyobb távolság legyen közöttük.
- Ettől most jobban érzed magad?
- *Igen* - hazudta Angel összeszorított szájjal.
- Istenem, segíts!

Angel nem csupán testi kényelmetlenséget akart Michaelnek okozni, hanem el akarta pusztítani. Azt kívánta, hogy a férfi kínjában úgy tekeregjen előtte, mint a horgon lévő féreg. Nyakát mereven tartva rogyott le a fűzfa székbe, és egyenesen előremeredt.

Michael komoran nézett Angelre, és a lány némasága szinte sikoltva vádolta őt. Angel tudta, hogy ezt a csatát elveszítette, de ettől még nem adta fel a küzdelmet: Michael nem nyerte meg a háborút. A férfi elhagyta a kunyhót. *Van ennek a nőnek akár egyetlen szemérmes csontja is a testében, Uram?Jézus, ez a nő nem tisztességes módszerekkel küzd.*

Ő csak egyetlen módszert ismer a küzdelemre, és azt használja ellened.

Michael lesétált a patakhoz, letérdelt, és hideg vizet fröcskölt az arcára. Hosszú ideig ült így a pataknál, aztán bement az istállóba a vaskádért.

Amikor belépett a kunyhóba, Angel azonnal hátat fordított neki. Michael a tűz elé helyezte a kádat. Angel először a kádra nézett, majd a férfira, aztán elfordult anélkül, hogy egyetlen szó is elhagyta volna a száját. Talán úgy érezte Hosea, hogy a nő bemocskolta őt előbbi tettével? Meg akart fürödni, hogy lemoshassa magáról az Angelből áradó szennyet? A következő órát Michael azzal töltötte, hogy vizet hozott a kútról, amit a tűz felett lógó nagy fekete fazékban melegített fel. Végül egy darab szappant dobott a vízbe.

- Sétálni megyek - közölte, és egyedül hagyta a lányt a kunyhóban.

Angel meglepetten az ajtóhoz lépett, és kilesett rajta. Michael csak ment és ment, lehorgasztott fejjel, amíg el nem tűnt a fák között. Angel összeráncolta a szemöldökét, és becsukta az ajtót. Levette a ruháit, majd bemászott a kádba. Alaposan megmosta a haját és a testét, meleg vizet öntött magára, hogy leöblítse a szappant, aztán kilépett. El akart készülni, még mielőtt Michael visszatért volna. A férfi a szék támláján hagyott egy törülközőt. Angel először megszárította a bőrét, aztán a hajára csavarta, és gyorsan felöltözött. A tűz elé kuporodott, majd levette a törülközőt. Összekócosodott a haja, ezért megpróbálta az ujjaival kibontani a csomókat.

Michael már több mint egy órája távol lehetett.

Angel felnézett, amikor végre kinyílt mögötte az ajtó, és rögtön feltűnt neki, hogy a férfi sötét haján vízcseppek csillogtak. A lány gyanította, hogy a férfi a jeges patakban fürdött meg, így bűntudat és kétely nyilallt a szívébe. Michael nyugtalanul matatott a kunyhóban, kinyitotta a ládát, majd lecsapta a fedelét. Amikor elhaladt mellette, az ölébe ejtett egy hajkefét. Angel felvette, és megcsodálta. Összeszorult a torka. Felnézett Michaelre, és lassan, finom mozdulatokkal fésülni kezdte a haját. Michael csípőjével az asztalnak dőlt, és hosszasan

tanulmányozta a lányt. Angel nem is sejtette, mire gondolhat Michael, és nem tudta, hogyan törje meg a csendet.

- Soha többé ne tedd ezt velem! - szólalt meg egy idő után Michael.

A férfi arca sápadtnak tűnt, és ez megindított valamit a lányban, valamit, ami hihetetlen erővel bírt és ott rejtőzött a lány lelkének legmélyén.

- Nem fogom - felelte csendesen, és szavai őszinteséget sugároztak,

Michael leült a tűz előtt álló fűzfa székre, kezei a térdei között pihentek. Sokáig bámult a lángokba, mielőtt megszólalt:

- Azt hiszem, jó ízelítőt kaptam abból, hogy milyen is lehetett az életed.

Angel meglepetten pillantott fel.

- Ezt hogy érted?

Michael viszonozta a pillantását.

- Nem esik jól, ha az embert használják. Bármilyen okból.

Angel lelkébe feszültség költözött. Az ölében tartotta a hajkefét, és fájdalommal telve bámulta.

- Már hosszú ideje rágódom azon, hogy mit keresek itt egy olyan férfival, mint maga. Válasz után kutatok, de a sötétségben tapogatózom.

- Ahogy megláttalak, rögtön tudtam, hogy el foglak venni feleségül.

- Tudom, már többször is említette. - Angel oldalra hajtotta a fejét. - Nézze, uram! Hadd meséljek magának néhány dolgot a valódi életről! Egy földművesről, aki magányosan él hosszú hetekig a farmján, aztán egyik nap bemegy a városba, és megpillant egy nőt. Akkor is úgy gondolta volna, hogy számára ő az igazi, ha éppen egy észak felé néző kanca déli végét pillantja meg.

- A fiatal jéghideg arcodra figyeltem fel - mondta Michael, és szomorúan rámosolygott. - Fekete ruhát viseltél, akár egy özvegyasszony, és Magowan haladt melletted. Gondolom, arra ügyelt, hogy nehogy megszökj.

Angel sokáig egy szót sem szólt. Behunyta a szemét, és megpróbálta magába fojtani a keserű gondolatokat, de úgy tűnt, hogy az egész szobát betöltik. A levegőben lebegtek, és képtelen volt megszabadulni tőlük. A Michaeltől kapott szappan tiszta illata alatt is megérezte: a romlottság a vérében volt.

- Emlékszel arra az estére, amikor megkérdezted, miféle név az a Hosea, én meg azt feleltem, hogy prófétai? - Angel lassan folytatta a fésülködést, de Michael tudta, hogy ezúttal odafigyel a szavaira. - Hosea egy próféta volt, akitől Isten azt kérte, hogy egy prostituáltat vegyen el feleségül.

Angel gúnyos mosollyal az arcán fordult felé.

- Talán Isten parancsolta magának, hogy kösse hozzám az életét?

- Igen. Ő mondta.

Angel megvetően folytatta.

- Személyesen beszél magához, vagy egy közvetítő által?

- Mindenkihez személyesen beszel. Csak a legtöbb ember nem akarja meghallani.

Angel jobbnak látta, ha nem ellenkezik.

- Ne haragudjon, amiért félbeszakítottam! Épp egy történetet kezdett mesélni. Mi történt azután? A próféta elvette végül a prostituáltat?

- Igen. Úgy gondolta, hogy Istennek biztosan jó oka lehet, ha ilyet kért tőle. Alapos oka.

Valószínűleg ugyanaz, mint Michaelnek.

- És a prófétának sikerült végül megszabadítania őt a bűntől? Biztosan csúszott-mászott előtte a nő, és a lábát is megcsókolta, amiért megmentette a lelkét.

- Nem, visszaállt prostituáltnak.

Angel gyomra összeszorult. Michaelre nézett, és próbálta megfejteni az arckifejezését. Michael viszonozta a pillantását, komolyan, önuralommal, titokzatosan.

- Akkor Isten sem olyan mindenható, igaz? - kérdezte halkan.

- Isten azt mondta neki, hogy menjen utána, és hozza vissza.

Angel a homlokát ráncolta.

- És megtette?

- Igen.

- Csak azért, mert Isten ezt kérte tőle? - csodálkozott Angel, hiszen - tapasztalata szerint - ilyet egyetlen férfi sem tenne.

- Igen, és persze azért, mert szerelmes volt a nőbe.

Angel felállt, az ablakhoz lépett, és kinézett a sötétedő égboltra.

- Szerelem? Nem, nem hiszem, hogy ez volt az igazi oka. Talán a büszkeség hajtotta. Az öreg próféta nem akarta bevallani, hogy egyedül képtelen megtartani az asszonyt.

- A büszkeség csak rossz útra tereli a férfiakat, Mara. Engem is az üldözött el tőled az utolsó éjszakán Pair-a-Dice-ból.

Hallgatnia kellett volna az Úrra, és vissza kellett volna mennie, hogy kirángassa Angelt arról a helyről, akárhogy is rúgkapál.

Angel a válla fölött visszapillantott a férfira.

- És azután a prófétával maradt?

- Nem, ismét elhagyta. A férjének másodszor is ki kellett váltania a rabszolgaságból.

Angelnek egyáltalán nem tetszett a történet.

- És végül együtt öregedtek meg?

- Nem, a nő folyton elhagyta. Még gyerekei is születtek más férfiaktól.

Angel szívére szokatlan érzés nehezedett. Védekezésképpen gúnyolódni kezdett Michael lel.

- És a próféta végül halálra kövezte őt - közölte Angel savanyúan, szavaiból maró gúny áradt. - Nem így történt? A végén oda küldte őt, ahova valójában tartozott. - Michael nem válaszolt, mire Angel ismét hátat fordított neki. - Hova akar kilyukadni, uram? Vallja be őszintén ahelyett, hogy itt történetekkel példálózgat!

- Egy napon majd te is választás elé kerülsz.

Michael nem szólt többet, Angel pedig azon tűnődött, hogy ezzel véget ért-e a beszélgetés. Összeszorította a száját, nem akarta megkérdezni tőle, hogy a szajha végül a férfival maradt-e, vagy a próféta egyszerűen feladta a várakozást.

Michael felállt, kinyitott két babkonzervet, és egy edénybe öntötte a tartalmukat. Pár perc alatt felmelegedtek, és a férfi feltálalta az ételt.

- Ülj ide, és oszd meg velem a vacsorát, Mara!

Angel a férfival szemben foglalt helyet. Amikor Michael lehajtotta a fejét, és imádkozni kezdett, Angelt hirtelen elöntötte a düh. Megpróbált tudomást sem venni a férfiról, és enni kezdett. Michael szigorúan nézett rá, ám Angel összeszorított ajkakkal, kihívóan mosolygott vissza.

- Tudja, hogy mi erről a véleményem - felelte Angel a Michael szemében rejtőző kimondatlan kérdésre. - Szerintem azért parancsolta Isten, hogy engem vegyen el feleségül, mert valami régi, hatalmas bűnét így akarta megtorolni. Sok nő után vágyakozik, uram?

- Időnként gyötör a vágy - felelte Michael, és keserédesen Angelre mosolygott, aztán csendben elfogyasztotta a vacsoráját.

Angel irigyelte Michael lelki nyugalmát és önuralmát. Amikor a férfi befejezte az evést, Angel elvette a tányérját, és a sajátjára rakta.

- Mivel a vacsorát maga főzte, én fogom elmosni az edényeket.

Irtózott a sötétségtől, de ebben a pillanatban ez biztonságosabb megoldásnak tűnt, mint a férfival maradni a kunyhóban. Talán ismét az egyik ócska történetével traktálná. Ezúttal egy kedves, szívderítő mesével egy leprásról vagy egy olyan emberről, akinek genny folyik a sebeiből.

Amikor végzett a mosogatással, még egy darabig elüldögélt a patak partján. Minden porcikája fájt jelezve, hogy aznap túl

sok mindent próbált csinálni. A lágyan csobogó patak hangja azonban megnyugtatta zaklatott idegeit.

- Mit keresek itt? - tudakolta önmagától. - Mit keresek itt *ezzel a férfivel?*

A lágy szellő vidáman játszott a nyárfalevelekkel, és Angel megesküdött volna arra, hogy egy halk hang suttogását hallja. Megfordult, de egy teremtett lelket sem látott. Reszketve sietett vissza a házhoz, majd megpillantotta Hoseát, aki az ajtókeretnek támaszkodva várta, zsebre dugott kézzel. Angel kikerülte, belépett a kunyhóba, és a helyükre rakta az edényeket. Testileg-lelkileg kimerült, és alig várta, hogy végre kinyújtóztathassa elfáradt tagjait az ágyban.

Levetkőzött, és gyorsan bebújt a takarók alá. Aztán csak feküdt a hátán a plafont bámulva, és arra a lányra gondolt, aki visszaállt prostituáltnak. Talán az ő életében is volt egy Hercegnő, aki pénzzel tartozott neki. És valószínűleg ugyanúgy megőrjítette őt a próféta, ahogy Michael is teszi. Talán csak arra vágyott, hogy végre békén hagyják és nyugodtan töltse napjait. Vajon ez megfordult a próféta fejében?

Angel megdermedt, amikor Hosea is bebújt mellé az ágyba. Csakis önmagát okolhatta: megízleltette vele a csókját, és most az egész fogásra vágyott. Nos, minél előbb túlesnek rajta, annál hamarabb adhatja át magát az álom felejtő erejének.

Angel felült, türelmetlenül hátradobta a haját, és szilárd eltökéltséggel nézett Michaelre.

- Nem - vágta rá a férfi kertelés nélkül.

Angelt meglepte Michael türelmetlen arckifejezése.

- Nem?

- Nem - ismételte.

- Nézze, uram! Én nem vagyok gondolatolvasó. El kell magyaráznia nekem, hogy mit szeretne.

- A saját ágyamban akarok aludni a feleségem mellett. - A kezébe vette Angel egyik hajtincsét, és gyengéden szétmorzsolta az ujjai között. - És ez *minden,* amire vágyom.

Angel döbbenten visszafeküdt, de titkon várta, hogy Michael meggondolja magát. Hosszú idő után a férfi légzése elmélyült. Angel óvatosan megfordította a fejét, és figyelmesen tanulmányozni kezdte Michael arcát a tűz fényében. A férfi valóban álomba merült. Egy hosszú pillanatig nézte Michael ellazult profilját, aztán elfordult.

Angel próbálta megtartani a kettejük között lévő távolságot, de az ágy ugyanúgy megtelt Michael Hoseával, ahogy a kunyhó is.

Ahogyan lassacskán az életét is kezdte betölteni...

Tizenegy

„Az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam.”[8]
DANTE

Angel felnyögött, amikor a Herceg - lágyan nevetve - fölé hajolt.

- Azzal áltattad magad, hogy megszökhetsz attól, aki a kezdetet és a véget jelenti a számodra?

Valaki gyengéden szólította őt a távolból, de a Herceg ott maradt vele, és elnyomta a nyugodt, lágy hangot.

- Abban reménykedtél, hogy négyezer mérföld elegendő távolságnak bizonyul majd, de tévedtél. Én itt vagyok.

Angel megpróbált elhúzódni tőle, hogy meghallhassa, ki szólítja a nevén.

A Herceg azonban visszahúzta magához.

- Az enyém vagy! O, igen. Örökké, és ezt te is jól tudod. Én vagyok az egyetlen, akihez valaha is tartozni fogsz. - Szegfűszeg érződött a leheletén, amit mindig a szivar elszívása után rágcsált. - Ne kergesd magad hamis álmokba, Angel, úgyis tudom, hogy mi jár az eszedben! Olvasok a gondolataidban. Akármennyire is reménykedsz benne, én sosem fogok meghalni. Még akkor is élni fogok, amikor te már távozol az élők sorából. Ne feledd, hogy én időtlen vagyok!

Angel viaskodott vele egy darabig, de a Herceg nem hús-vér ember volt, így nem tudta eltaszítani magától. Egy árny volt csupán, ami ellepte, visszavitte, majd elsüllyesztette egy mély, fekete lyukba. Zuhanás közben érezte, ahogy a teste elnyeli a Herceget.

Minden pórusán keresztül áramlott a tagjaiba, míg a sötétség a lányba költözött, és a saját testét kezdte szaggatni.

---

[8] Babits Mihály fordítása.

- Nem! Nem!
- *Mara! Mara!*

Hirtelen felébredt, torkában megrekedt egy elfojtott sikoly.

- Mara! - ismételte Michael gyengéden, az ágy szélén ülve. Angel megpróbált úrrá lenni a remegésén, miközben a férfi hátrasimította az arcába lógó fürtöket. - Gyakran vannak rémálmaid. Miről álmodsz ilyenkor?

A férfi gyengéd hangja és puha érintése megnyugtatta ugyan zaklatott idegeit, de végül lesöpörte magáról Michael kezét.

- Nem emlékszem - hazudta, miközben a Herceg képe lebegett lelki szemei előtt. Vajon még ennyi idő elteltével is kutat utána? Tudta a választ, és ettől kirázta a hideg. Még mindig tisztán emlékezett az arcára. Olyan volt, mintha tegnap szökött volna meg tőle, nem pedig egy éve. Egy nap úgyis Angel nyomára fog bukkanni. És amikor megtalálja...

Nem bírta elviselni a gondolatot, és nem akart ismét elaludni. A lidércnyomás újra kezdődne, és a szokásos módon érne véget.

- Mara, áruld el nekem, hogy mitől rettegsz!
- Semmitől - felelte Angel szűkszavúan. - Csak hagyjon végre békén!

Michael Angel mellkasára helyezte a kezét, mire a lány izmai megfeszültek.

- Ha ennél is erősebben verne a szíved, kiugrana a mellkasodból.
- Abban reménykedik, hogy ezzel elterelheti a figyelmemet?

Michael elvette a kezét.

- Ami köztünk van, az több puszta szexnél - válaszolta szárazon.
- Az égvilágon semmi sincs köztünk - közölte Angel, azzal hátat fordított Michaelnek.

A férfi türelmetlenül lehámozta róla a takarót.

- Majd én megmutatom neked, hogy még mi van köztünk!
- Arra kértem, hogy hagyjon békén!

A nő ingerült volt a rémálma miatt, és emellett Michael is felbosszantotta, ezért ismét magára húzta a takarókat.

Michael letépte róla az ágyneműt. Összegöngyölte, és a sarokban álló ládába dobta.

- Kelj fel! Most azonnal! Velem jössz, ha tetszik, ha nem!

Angel megijedt Michaeltől, amikor sötéten fölé hajolt. Látta a küzdelmet a férfi arcán, ahogy megpróbált úrrá lenni az indulatain.

- Elmegyünk egy kicsit sétálni - mondta végül.
- Most? Az éjszaka közepén?

Kint sötét volt és csontig ható hideg. Angelnek elakadt a lélegzete, amikor Michael felnyalábolta és talpra állította.

Felhúzta a nadrágját, és így szólt:

- Jöhetsz ruhában vagy meztelenül. Nekem egyre megy.

Angel rettegett a kunyhóban táncoló árnyékoktól, de az ajtón túl elterülő sötétségbe sem vágyott.

- Nem megyek sehova! Itt maradok - jelentette ki megingathatatlan hangon.

A takaróért indult, de Michael elkapta a karját, és megfordította. Amikor Angel lehajolt, és védekezőn maga elé tette a karját, hogy elhárítsa az ütést, Michaelnek minden haragja elszállt. Még ennyi idő múltán is ezt nézte ki belőle?

- Sosem foglak bántani! - Azzal felvette a takarót, és Angelre borította. Megkereste a lány cipőjét, és átnyújtotta. Angel nem volt hajlandó elvenni tőle. - Belebújhatsz, de jöhetsz mezítláb is. A te döntésed. Mindenesetre velem fogsz jönni!

Angel végül a cipő után nyúlt.

- Mitől félsz valójában, Mara? Miért nem beszélünk róla?

Angel elhajította a cipőgombolót, és felegyenesedett.

- Semmitől sem félek, legkevésbé egy olyan sártúrótól, mint maga.

Michael kinyitotta az ajtót.

- Nos, akkor mehetünk, ha annyira bátor vagy!

Angel még ki tudta venni a sötétben az istálló körvonalait, de Michael határozottan kézen fogta, és az erdő felé húzta.

- Hova cipel engem? - Angel megvetette saját reszkető hangját.

- Majd meglátod, ha odaérünk - felelte, aztán Michael csak ment és ment, Angelt pedig vonszolta maga után.

Angel szinte semmit sem látott, csupán árnyak táncoltak körülötte. Fenyegetőek voltak és baljósán sötétek, némelyikük úgy tűnt, hogy mozog is. Visszaemlékezett arra a sok évvel ezelőtti estére, amikor Rab hurcolta őt a sötét utcákon át, és a félelem szinte megbénította. Egyre hevesebben vert a szíve.

- Vissza akarok menni! - Könyörgése már-már sírásba fordult. Megbotlott egy kiálló gyökérben, és majdnem orra bukott.

Michael erős kezeivel elkapta és talpra állította.

- Most az egyszer próbálj meg bízni bennem, rendben? Bántottalak én valaha is?

- Bízzak magában? Miért tenném? Talán elment az esze, hogy csak úgy ki ráncigái ide az éjszaka közepén. *Vigyen vissza!* - Nem tudott úrrá lenni a remegésén.

- Visszaviszlek, de előbb látnod kell, amit mutatni akarok neked.

- Akkor is ragaszkodni fog ehhez az eszement ötlethez, ha oda kell cibálnia?

- Még akkor is, ha a vállamon foglak odacipelni.

Angel kitépte a kezét a férfiéból.

- Rendben, menjen csak, ha ennyire önfejű!

- Jól van - felelte Michael higgadtan.

Angel sarkon fordult, hogy visszamenjen a házba, de a fáktól nem látta a kunyhót és az istállót sem. Miután megfordult, már Hosea is eltűnt a szeme elől, és pánikba esett.

- Várjon! - kiáltotta rémülten. - Várjon!

Michael megérintette.

- Itt vagyok melletted. - Erezte, hogy a lány reszket, és szorosan magához ölelte. - Nem hagynálak magadra a sötétben. - Felemelte a lány arcát, és gyengéden megcsókolta. - Mikor fogod végre megérteni, hogy szeretlek?

Angel Michael köré fonta a karját, és hozzábújt.

- Ha szeret, vigyen vissza! Otthon vár minket a meleg, kényelmes ágy. Teljesítem minden kérését, megteszek bármit, amit kíván.

- Nem! - felelte Michael durván, miközben saját vágyai ellen küzdött. - Gyere velem!

Angel megpróbálta visszatartani, és a kezével visszafelé húzta.

- Várjon, kérem! Jól van, beismerem, hogy félek a sötéttől. Olyan idekint, mint... - hirtelen elhallgatott.

- Mint?

- Mint valami, ami még gyerekkoromban történt velem.

Michael várakozott, Angel pedig az ajkába harapott. Nem akart beszélni Rabról és mindarról, ami vele történt. Próbálta kiverni a fejéből annak az éjszakának a borzalmait.

- Kérem, vigyen vissza!

Michael az ujjaival fésülgette a lány haját, és hátrahajtotta a fejét, hogy láthassa a holdfényben fürdő arcát. Angel rettegett, és nem bírta eltitkolni a félelmét.

- Én is félek, Mara. Nem a sötétségtől vagy a múlt kísértő árnyaitól, hanem tőled, és azoktól az érzésektől, amiket az érintésed ébreszt bennem. Fegyverként használod fel az irántad érzett vágyamat, pedig ez az érzés egy ajándék. Én tudom, hogy mit akarok, de amikor hozzám simulsz, csak a testedet érzem, és azt, hogy mennyire szükségem van rád. Minden porcikám reszket az érintésedtől.

- Akkor vigyen vissza a kunyhóba...

- Hallod ugyan a szavaimat, de nem érted meg őket. Semmit sem értesz. Ezúttal nem fordulhatunk vissza, és most nem mehetsz a saját fejed után. Vagy úgy történik minden, ahogy én akarom, vagy sehogy. - Michael kézen fogta. - Most pedig menjünk! - Átgyalogolt a sötét erdőn. Angel tenyere izzadt, de ezúttal legalább nem úgy feküdt a férfi kezében, mint egy döglött hal. Úgy kapaszkodott Michaelbe, mintha az élete függne tőle.

Angel minden oldalról hangokat hallott, szűnni nem akaró csörgés és zúgás áradt felé, amelyek behatoltak a fejébe, és megtöltötték a tudatát. Aztán csend lett. Olyan csend, hogy a lány legszívesebben belesikoltott volna az éjszaka feketeségébe. A kunyhóba vágyott, minél távolabb akart lenni a sötét, mozgó alakoktól, amelyek körülvették. Szárnyas démonok figyelték és vigyorogtak rá mindenütt. Ez a Herceg világa volt.

Angel vacogott a kimerültségtől, és egész teste elgyengült.

- Milyen messze van még?

Michael a karjaiba vette, és ölben cipelte tovább az út hátralevő részében.

- Már majdnem ott vagyunk - bátorította. Maguk mögött hagyták az erdőt, és a tündöklő hold ezüstös fényáradattal borította be a hegyoldalakat. - Oda igyekszünk, annak a dombnak a tetejére.

Amikor felértek a dombtetőre, Michael lerakta a lányt, aki zavartan körbenézett. Semmi különlegeset nem látott: csupán még több domb és egy távoli hegység rajzolódott ki előtte.

Michael figyelte, ahogy az éjszakai szellő a lány szőke hajával játszadozik a holdfényben. Angel összehúzta magán a takarót, és Michaelre bámult.

- Semmi nincs itt.
- Itt van minden, ami számít.
- A semmiért hurcolt el egészen idáig.

Nem tudta eldönteni, hogy valójában mire számított. Talán egy emlékműre. Kimerültén lehuppant a fűre, a hideg a csontjáig hatolt. Szinte reszketett a fagyos éjszakai levegőben, és a takaró sem adott elég meleget. Igazából tíz takaró sem lett volna elég: a fagy a lelkéből fakadt. Mégis mit képzelt Michael, amikor az éjszaka közepén felráncigálta a domb tetejére?

- Mi olyan különleges ebben a helyben?

Michael leült Angel mögé, erős lábaival körülölelte Angelt, majd magához húzta a lány hátát.

- Várj türelemmel!

Angel ki akarta szabadítani magát az ölelésből, de túlságosan is fázott ahhoz, hogy szembeszegüljön Michaellel.

- Mire kéne várnom?

Michael Angel köré fonta a karjait.

- A reggelre.
- Arra várhattam volna a kunyhóban is.

Michael belenevetett a lány hajába. Aztán felemelte a hajzuhatagot, és megcsókolta a nő szabaddá váló tarkóját.

- Addig nem is értheted meg a napfelkelte csodáját, amíg nem láttad idefentről. - Azzal megsimogatta a lány füle alatti puha bőrt. Angel lágyan megborzongott. - Aludj egy keveset, ha álmos vagy! - Michael közelebb húzta magához. - Felébresztelek, amikor eljön az ideje.

Angel a hosszú gyaloglás után fáradtság helyett éberséget érzett.

- Gyakran csinál ilyesmit?
- Nem elég gyakran.

Ismét elhallgattak, de ezúttal Angel nem találta kényelmetlennek a csendet. Átjárta Michael testének a melege, a férfi karjának súlya ránehezedett, és érezte Michael szilárdságát, amint átölelte a hátát. A csillagokat nézte: fekete bársonyon apró ékszerek. Még sosem látott ehhez foghatót, olyan közel voltak, hogy úgy tűnt, csupán ki kell nyújtania a kezét, és minden egyes világító fénypontot megérinthet. Gyönyörűen csillogott az éjszakai égbolt, az ablakból nézve még egyszer sem látta ilyennek. És az illatok - nehéz, nyirkos föld szag töltötte be a levegőt. Még az őket körülvevő hangok is egyfajta harmóniát alkottak, hasonlítottak a madarak és a bogarak koncertjére vagy a nyomorúságos kikötői kunyhó tetején doboló esőcseppek hangjaira, amikor a konzervdobozokba csepegtek. Aztán halványulni kezdett a sötétség.

A világosság lassan, szinte észrevétlenül érkezett. A csillagok egyre kisebbnek és kisebbnek tűntek, a sötétség pedig meglágyult. Angel felállt, szorosan maga köré csavarta a takarót,

és minden idegét megfeszítve figyelt. A háta mögött még feketeség honolt, előtte viszont fény derengett: briliánsként szikrázó világossárga, pirossal és narancssárgával csíkozott arany. Már látott napfelkeltét azelőtt is - a meleg szobából, az ablakon kitekintve -, de úgy még soha, hogy az arcán táncolt a hűs fuvallat, és minden oldalról a vadon ölelte körbe.

A reggeli fény lassacskán elárasztotta a hegységet és a völgyet egészen a kunyhóig, majd a mögötte elterülő erdőt, aztán felkúszott a domboldalra is. Angel a vállán érezte Hosea erős kezeit.

- Mara, én ezt az életet akarom neked adni!

Úgy ragyogott a reggeli napfény, hogy szinte már bántotta Angel szemeit, és még jobban elvakította, mint a sötétség. A haján érezte Michael ajkait.

- Ezt kínálom neked. - A férfi meleg lehelete a lány bőrét simogatta. - Színnel és melegséggel akarom megtölteni az életed. Fényt szeretnék vinni bele! - Megölelte a nőt, és magához szorította. - Adj nekem egy esélyt!

Angel érezte, hogy egyre nagyobb súly nehezedik a lelkére. Michael ékes szavakat használt, de az élet nem csupán szavakból állt. Az élet nem volt ilyen egyszerű és egyenes, hanem - a születése pillanatától kezdve - egy kusza és zavaros szenvedést jelentett a számára. Nem törölhette el az elmúlt tíz évet, de még az azt megelőző nyolcat sem, mielőtt Rab a sötét utcákon át a bordélyházba vitte, és otthagyta, hogy a Herceg örökre tönkre tegye. Ez a folyamat már jóval azelőtt elkezdődött.

Egyetlen hatalmas bűn nyomta a vállát: az, hogy megszületett.

A saját apja azért könyörgött, hogy vágják ki az anyja méhéből, és dobják el, mint valami szemetet. A saját apja. És Mama meg is tette volna, ha előre tudja, hogy egy aprócska szembeszegüléssel örökre el fogja veszíteni a szeretett férfit. Ezt az évekig tartó szakadatlan sírása árulta el Angelnek.

Nem, még ezer ilyen csodás hajnal sem változtathatta volna meg a múltját. Az igazság örökké ugyanaz maradt, ahogy az

álombéli Herceg is megmondta. Nem szabadulhatott tőle. Akármilyen elszántan is próbálkozott, az igazság elől nem lehetett megszökni.

Angel szája szomorú mosolyra húzódott, és lelkét megérintette a fájdalom. Talán ez az ember tényleg olyan volt, amilyennek tűnt. Lehet, hogy minden szót komolyan gondolt, amit a száján kiejtett, de Angel tudott valamit, amivel Michael nem volt tisztában. Sohasem lesz olyan az életük, amilyennek a farmer elképzelte. Michael csak álmodozott, és a lehetetlent kívánta tőle. Egyszer a férfi számára is elérkezik majd a hajnal, és felébred mély álmából.

És Angel nem akart Michael közelében lenni, amikor ez bekövetkezik.

Tizenkettő

„Még akkor sem győzöl meg, ha meggyőzöl.” ARISZTOPHANÉSZ

Az után az éjszaka után Michael is érzékelte az Angel viselkedésében bekövetkező változást, de nem repesett az örömtől. A lány visszavonult, és távolságtartó lett. Bár a zúzódásnyomok eltűntek, és a bordái begyógyultak, továbbra is sebzetten járt, és Michaelt sem engedte közel magához. Testileg megerősödött ugyan, de Michaelnek feltűnt a lelke mélyén megbúvó sérülése. Különböző feladatokkal bízta meg, hogy értelmet adjon a napjainak és felejtésre késztesse. Eltűnt róla a bordélyház- és a kunyhóbeli sápadtság, de az élet mégsem ragyogott a szemében.

A legtöbb férfi megelégedett volna azzal, ha ilyen fogékony és dolgos feleséget kap. De Michael egyáltalán nem tűnt boldognak. Nem azért vette feleségül, hogy rabszolgát csináljon belőle. Azt akarta, hogy Angel az élete része legyen - és az ő részévé is váljon egyben.

Minden egyes éjszakát próbatételként élt meg. Lefeküdt a lány mellé, és belélegezte az illatát egészen addig, míg szédülni nem kezdett a feje. Angel világosan a tudtára adta, hogy a testét bármikor, bárhogyan használhatja. Minden este Michaelt figyelte, miközben levetkőzött, akinek a lány kérdő pillantásától szinte kiszáradt a szája. De nem adta meg magát, várt, és imádkozott, hogy Angel szíve meglágyuljon.

A lány rémálmai változatlanul folytatódtak. Sokszor remegve ébredt, és egész teste izzadságban úszott. Utána nem engedte meg, hogy Michael megérintse. A férfi csak akkor tudta köré fonni a karját és hozzábújni, amikor már elaludt. Olyankor Angel is ellazult, és Michael érezte, hogy a lány a szíve mélyén tudja, hogy mellette biztonságban van.

Ez viszont kevés megelégedést jelentett a számára, minél hosszabb időt töltöttek ugyanis egymás társaságában, vágyai annál hevesebben hajtották. Szinte már látta, amint elmerül a lány karjainak ölelésében, és mézédes csókjának ízét az ajkain érezte. Aztán feleszmélt álmodozásából, visszacsöppent a valóságba, és még csalódottabb és reményvesztettebb lett, mint azelőtt.

Már az övé lehetett volna a lány, ha akarja. Kényelmes megoldás lett volna, hiszen a lány szakavatottan adta volna oda magát. Egy dologban azonban nem kételkedett: miközben minden reménységét Angelbe öntené, a lány a gerendákat számolná a plafonon, vagy a másnapi feladatokon járna az esze, tehát olyasmit csinálna, amivel fenntarthatná a köztük lévő távolságot. Nem nézne a szemébe, és egyáltalán nem érdekelné, hogy Michaelt felemészti az iránta érzett szerelem.

Egy távoli emlékfoszlány fészkelte be magát Michael agyába: Angel a Palotában ül az ágy szélén, és lábát előre-hátra lóbálja, akár egy ingát. Pontosan ugyanez történne akkor is, ha engedne a testi vágynak. Nem Marát kapná meg, hanem Angolt, aki alig várná, hogy a férfi végezzen, és ezáltal a feledés homályába merüljön, mint a többi férfi, aki valaha is használta a testét.

Istenem, mihez kezdjek? Szinte megőrülök. Túl sok mindent vársz el tőlem. Vagy az én igényeim túl nagyok veled szemben?

A válasz mit sem változott: ***Várj!***

Michael mindennél jobban vágyott arra, hogy Angel végre kimondja a nevét. *Jézusom, csak egyetlenegyszer. Kérlek, Istenem! Csak egyszer.* Michael! Hallani szerette volna, hogy tudomásul veszi a létezését. A legtöbbször ugyanis Angel egyszerűen keresztülnézett rajta. Michael több akart lenni egy árnyéknál, aki a lány lelkének peremvidékén zarándokol, akiről Angel megrögzötten azt hiszi, hogy előbb-utóbb ő is átgázol rajta és kihasználja. A „szeretet” szó Angel számára csupán káromkodásnak tűnt.

Hogyan tanítsam meg neki, milyen mélységei vannak a szeretetnek, ha a saját ösztöneim megakadályoznak ebben? Uram, mit csinálok rosszul? Most még zárkózottabbnak tűnik, mint egykor Pair-a-Dice-ban volt.

Légy türelemmel, gyermekem!

Michael csalódottsága fokozódott, és sokszor eszébe jutottak apja szavai, aki azt vallotta, hogy minden nő irányításra vágyik.

Michael ezt akkor sem hitte el neki, és kétségei azóta mit sem változtak, de szinte már azt kívánta, bárcsak igazat adhatna apjának. Ha ő is elhinné ezt a hazugságot, talán az megkönnyítené az Angellel töltött pillanatokat. Valahányszor keresztülnézett rajta a lány, az apja jutott az eszébe.

Egy másik hangot is hallott a fejében, egy sötét, erőteljes érzés lett úrrá rajta, ami olyan öreg volt, mint maga az idő.

Mikor fogsz végre férfihoz méltóan viselkedni? Miért fogod vissza magad? Ő a tiéd, nem igaz? Élvezd a testét, ha már úgysem kapsz tőle mást! Mire vársz még?

Michael küzdött a hanggal, amely makacsul visszhangzott a fejében. Nem akarta meghallani, de fészket rakott a lelkében, és egyre nagyobb nyomást gyakorolt rá. Mindig olyankor támadt, amikor a leginkább sebezhető állapotban volt.

Még akkor is kísértette őt, amikor letérdelt imádkozni.

Az idő múlásával Angel egyre nyugtalanabbá vált. Valamiféle lassú, alattomos és fenyegető erő munkálkodott benne. Megkedvelte a kunyhóbeli életet - kényelemben és biztonságban érezte magát -, de bizonytalan érzések kavarogtak benne Michael Hoseát illetően. Idegenkedett az érzésektől, amelyeket a férfi ébresztett benne, és amelyek kikezdték az ellenállását. Nem örült annak, hogy Michaelt nem sorolhatta egyik általa ismert skatulyába sem, hogy a férfi mindig megtartotta a szavát és nem használta ki őt.

Michael sohasem gyúlt haragra, amikor Angel hibát követett el. Helyette megdicsérte, és szüntelenül biztatta. A saját szerencsétlenségeit és baklövéseit is megosztotta vele -

mégpedig humorosan -, így Angelt kevésbé idegesítette saját ügyetlenkedése. Reménnyel töltötte el, hogy képes lesz mindent megtanulni, és büszkeséggel vegyes csodálatot érzett, amikor sikerült valamit elsajátítania. Idővel meg tudta rakni a tüzet, és a konyhában is egyre otthonosabban érezte magát. Képes volt megkülönböztetni az ehető növényeket a gaztól, és a történeteket is meghallgatta, amiket Michael esténként olvasott, bár egyetlen szavukat sem hitte cl.

Minél előbb megszabadulok tőle, annál jobb.

Pair-a-Dice-ban még voltak befejezetlen ügyei. Különben is, ha sikerül megszerezni a jussát az aranyból, amit megkeresett, vásárolhat magának egy saját kunyhót. Es akkor egyetlen férfival sem kell megosztania az életét.

Angel kiszámolta, mennyi időt és pénzt költhetett Hosea az ápolására. Minden egyes órát és az utolsó uncia aranyat is vissza akarta neki fizetni, mielőtt elmegy.

A lány gondozta a kertet, továbbá főzött, söpört, mosott, vasalt és varrt. Amikor Michael az istállót takarította, Angel keresett egy lapátot, és segített neki. Ha pedig tűzifát aprított télire, Angel felnyalábolt, amennyit csak elbírt, és szép halmokba rendezte a hasábokat az istálló mellett.

Négy hónap elteltével Angel bőre lebarnult, a háta megerősödött, kezei pedig megkérgesedtek. Amikor legközelebb belenézett a fényesített bádogdarabba, boldogan állapította meg, hogy arca visszanyerte eredeti szépségét. Még az orra is egyenesen gyógyult be. Lassan eljött az ideje, hogy visszatérjen régi életéhez.

- Maga szerint megérnének egy erszény aranyat Pair-a-Dice-ban azok a zöldségek, amelyeket a kertjében gondoztam? - kérdezte egyik este a vacsoránál.

- Valószínűleg még többet is - pillantott fel Michael. - Elég aranyunk lesz ahhoz, hogy vegyünk néhány tehenet.

Angel bólintott, és nagyon megörült az ötletnek: talán Michael vásárol egy tehenet, és akkor tejük is lesz. Még az is előfordulhatott, hogy a férfi megtanítja sajtot készíteni. Aztán

Angel összevonta a szemöldökét. Miért jártak a gondolatai ilyen dolgokon? Mit számított neki, ha egy tucat tehenet vesz Michael? Vissza kellett mennie, hogy Pair-a-Dice-ban kiegyenlítse a számlát. Lesütötte a szemét, és lassan, gondolataiba mélyedvc folytatta az evést. Közeledett a nap, amikor végre leveheti az ujj ár ól a férfi anyjának gyűrűjét, és örökre elfelejtheti őt.

Angel elmosogatott, aztán vasalni kezdett, miközben Michael hangosan felolvasott a Bibliából. Angel nem figyelt oda, a vasalót tologatta addig, amíg ki nem hűlt, és hasznavehetetlenné vált.

Visszahelyezte a vasalót a rostra. Hónapok óta élt itt ezzel a férfival. Olyan keményen dolgozott, mint egy rabszolga, a Palotában sohasem végzett ennyire nehéz munkát. A kezeit vizsgálta. A körmei letörtek, rövidek voltak, bőre megkeményedett a munkától. Mit szólna ehhez a Hercegnő, ha így látná? Ismét a vasaló után nyúlt.

Megpróbált terveket szőni, de a gondolatai messzire kalandoztak. A kert jutott eszébe, majd a madárfiókák, akiknek a fészke a hálószoba ablaka előtt álló fán volt, végül Michael Hosea hangjának mély, csöndes békessége, ami olvasás közben áradt belőle. *Mégis mi ütött belém? Miért érzem már megint ezt a nyomást a szívem körül? Azt reméltem, hogy ez az érzés már rég a múlté.*

Addig nem fog elmúlni, amíg nem térsz vissza Pair-a-Dice-ba, és nem szerzed vissza, amivel a Hercegnő tartozik neked.

Igen, biztosan ez lehetett az oka. Amíg nem megy vissza Pair-a-Dice-ba, nem zárhatja le életének ezen szakaszát. A vén banya jól átverte, és Angel nem hagyhatta, hogy ilyen könnyen megússza.

Különben is örülnie kellett volna, hiszen a földművessel töltött idő lassan a végére ért. De a lányt nem vidította fel ez a tudat. Ugyanaz a különös érzés kerítette hatalmába, mint aznap este, amikor végignézte, ahogy Michael elhajt Pair-a-Dice-bói.

Mintha egy fekete lyuk magába szippantaná, és szép lassan elborítaná a mocsok.

Vissza kell menned, Angel! Muszáj. Máskülönben sohasem leszel szabad. Hozzájutsz a pénzedhez - nagyon sok pénzhez -, és akkor végre függetlenné válhatsz. Építhetsz magadnak egy ugyanilyen kunyhót, ami csak a tied lesz. Nem kell megosztanod egyetlen olyan férfival sem, aki túl sok mindent vár tőled. Ez az ember egyébként is teljesen hibbant, mert egy olyan istenhez imádkozik, aki nem létezik, és egyáltalán nem törődik vele. Ráadásul úgy olvassa a mítoszokkal teli könyvét, mintha abban minden kérdésére választ lelhetne.

Angel visszarakta a vasalót a rostra, hogy felmelegítse.

- Mikor megyünk vissza Pair-a-Dicc-ba, hogy feltöltsük a készleteinket? - kérdezte, harminc mérföldet ugyanis nehéz lett volna gyalog megtenni.

Michael abbahagyta az olvasást, és a lányra emelte a tekintetét.

- Nem megyek vissza Pair-a-Dice-ba.

- Egyáltalán nem? - csodálkozott Angel. - De hát miért? Azt hittem, hogy a Fő utcán lakó zsidónak szokta eladni a terményeket.

- Joseph. A neve Joseph Hochschild. Igen, eddig valóban így volt, de most úgy döntöttem, hogy jobb, ha többé nem térek oda vissza. Ezzel ő is tisztában van. És persze máshova is mehetek. Ott van még Marysville, Sacramento...

- Szerintem vissza kellene mennie, hogy megkaphassa végre a pénzét.

- Milyen pénzt?

- Az aranyat, amit értem fizetett.

Michael összeszorította a száját.

- Engem teljesen hidegen hagy az a pénz.

Angel ránézett, szemeiben gúny tükröződött.

- Pedig törődnie kellene vele. Nem érdekeli az, hogy csúnyán átverték? - Azzal kezébe vett egy újabb ruhát, és folytatta a vasalást.

Michael csendben tanulmányozta őt, és hirtelen megértette a lány szavai mögött megbújó szándékot: Angel vissza akart menni a Palotába. Hiába töltött el ennyi időt mellette, továbbra is a pair-a-dice-i napok után sóvárgott. Michael teste megfeszült. Angel folytatta a vasalást, mintha semmi sem történt volna, és szemmel láthatóan teljesen hidegen hagyták a férfi érzelmei. Michael a legszívesebben erősen megragadta volna, hogy életet rázzon belé.

Uram, hát van ennek az esztelen nőnek szíve? Van? Istenem, egyáltalán nem sikerült őt megérintenem? Túl keményen dolgoztattam, vagy csak untatja ez a csendes élet? Jézusom, most mitévő legyek? Láncoljam meg, mint egy kutyát?

Végül kiötlött valamit, amivel egy darabig elterelhette Angel figyelmét Pair-a-Dice-ról. Aljas, hitvány trükknek bizonyult, de az eredmény valószínűleg még legalább néhány hétig otthon marasztalná a lányt. Talán addigra megjön az esze, és jobb belátásra tér.

- Holnap lenne egy feladatom a számodra - kezdte ha van kedved hozzá.

Angel eredetileg úgy tervezte, hogy másnap útra kel, de a város messze volt, és egyébként sem tudta, merre induljon. Erősen kételkedett abban, hogy Michael megmutatná neki a helyes irányt. Most mihez kezdjen? Imádkozzon a férfi istenéhez?

- Mi lenne a feladatom? - kérdezte nyersen.

- A réten áll egy fekete diófa, amiről már lepotyogott a termés. Szeretném ha kimennél és összeszednéd a földön heverő diókat. Az istállóban találsz jutazsákot. Miután összegyűjtötted őket, rakd ki az egészet egy kupacba az udvarra, hogy megszáradjon!

- Rendben - felelte Angel ellenkezés nélkül. - Ahogy kívánja.

Michael összeszorította a fogát: már megint itt tartottak. *Ahogy kívánja.* Ha a nő még egy szót szól, bizony kipróbálja rajta az apja elméletét.

- Megnézem az állatokat - mondta, és kiment, hogy lecsillapítsa feldúlt idegeit.

Hatalmas lépésekkel a karámhoz sietett.

- Hogy férkőzhetnék közel ehhez a nőhöz? - sziszegte összeszorított fogai között. - Mit kívánsz tőlem? Csupán azért kellett idehoznom, hogy időt és nyugalmat biztosítsak neki a gyógyuláshoz, mielőtt visszatérne a régi életéhez? Kinek az akarata érvényesül?

Michael úgy érezte, mintha többé nem is hallaná lelkiismeretének nyugodt, halk hangját.

Azon az estén a férfi szenvedése elviselhetetlenebbnek tűnt, mint azelőtt bármikor. Majdnem engedett a testi vágy csábításának- szíve és esze ellenére pedig jól tudta, hogy mire számíthat. Felkelt, és lesétált a patakhoz. A hideg víz ugyan lehűtötte, de nem volt olyan gyógyír, amely segíthetett volna a baján.

Miért teszed ezt velem, Uram? Miért szántad nekem ezt a csökönyös, őrjítő lányt? Teljesen kifordít önmagámból!

Angel ébren volt, amikor Michael az éjszaka közepén elhagyta a kunyhót. Azon tűnődött, vajon hova mehet a férfi. Hiányolta testének melegét. Amikor Michael visszatért, a lány úgy tett, mintha mélyen aludna, de Michael nem feküdt vissza mellé az ágyba, hanem leült a tűz előtt heverő fűzfa székbe. Mi járhatott a fejében? A marhák? A termés?

Amikor Angel reggel felébredt, Michaelt mély álomba merülve találta a széken. A lány kibújt a háló ruhaként használt viseltes férfiingből, és összeszedte a ruháit. Amikor enyhén megfordult, látta, hogy Michael őt bámulja. Tekintetéből rögtön megértette, hogy mi bántja. Elég gyakran látta ezt a kifejezést a férfiak arcán ahhoz, hogy tudja, valójában mi rejtőzik mögötte. Csupán emiatt viselkedett volna így? Nos, ebben az esetben miért nem szólt neki?

Angel felegyenesedett, és lassan leengedte a karját, hogy közben Michael gyönyörködhessen benne. Régi, hívogató mosolyával tekintett a férfira.

Michael arcán megfeszült egy izom. Aztán egy váratlan mozdulattal felállt, levette kalapját az ajtó melletti kampóról, és kiment a kunyhóból.

Angel döbbenten összeráncolta a homlokát.

Elkészítette Michael reggelijét, és várta, hogy visszajöjjön. Amikor a férfi végre megjelent, leült az asztalhoz, és szótlanul fogyasztotta el a reggelit. Angel még sohasem látta ilyen rosszkedvűnek. A férfi sötéten nézett rá.

- Hogy döntöttél végül, összeszeded a diót?
- Összeszedem. Nem tudtam, hogy ez ennyire sürgős. - Azzal hátrasimította a haját, és kiment az istállóban lévő jutazsákért.

Órákba telt, mire megtöltötte. Visszavonszolta a zsákot az udvarra, és kirázta a diószemeket. Büszkeség járta át, amikor az elvégzett munka eredményét csodálta.

Michael éppen fát aprított. Szünetet tartott, kézfejével megtörölte a homlokát, és a kupac felé intett a fejével.

- Ez az összes?

Angel arcára fagyott a mosoly.

- Ennyi nem elég?
- Azt reméltem, hogy ennél nagyobb lesz a termés.

Angel megmerevedett.

- Azt akarja mondani, hogy *mindet* szedjem össze?
- Igen.

Angel összeszorított szájjal ment vissza a többiért.

- Talán mókus lehetett előző életében - mérgelődött magában. Lehet, hogy a zöldségekkel és a füstölt szarvashússal együtt akarta eladni őket. Angel dühösen és csökönyösen dolgozott még ebédidőben is, egy pillanatra sem hagyta abba a munkát. *Készítsen ételt magának! Ha diót akar, akkor meg is kapja.*

Már alkonyodott, amikor a lány ledobta az utolsó zsák diót is a pajtában. Fájdalom hasított a hátába az egész napos megerőltetéstől.

- Átkutattam a levélkupacokat is, de ennél többet nem találtam - közölte Michaellel.

Egyedül egy hosszú, forró fürdőre vágyott, de a vizesvödör cipelésének a gondolata elvette ettől a kedvét.

Michael elmosolyodott.

- Elég diónk van ahhoz, hogy megosszuk a szomszédainkkal is.

Megosztani?

- Nem is tudtam, hogy vannak szomszédaink - felelte Angel bosszúsan, majd elfújta a szája elé lógó rakoncátlan szőke tincset. Nem egy tucat idegenért dolgozott ő ilyen keményen! Szedjenek csak diót maguknak!

Miért érdekel ez téged, Angel? Úgysem leszel már itt sokáig.

- Megmosakszom, aztán megfőzöm a vacsorát - mondta a lány, azzal elindult a patak irányába.

- Tégy úgy! - felelte Michael. Elvigyorodott, és a szénakazalba döfte a vasvillát. Fütyörészni támadt kedve.

Fél óra múlva Mara dühöngve tért vissza.

- Ide nézzen! — Michael felé tartotta a kezét, hogy a férfi is láthassa a megfeketedett tenyeret és ujjakat. — Próbáltam szappannal és zsírral is lemosni őket. Még homokkal is dörzsöltem. Hogyan tüntethetném el ezt a borzalmat a kezemről?

- Ez a dió héjában lévő festékanyag.

- Úgy érti, hogy ez így fog maradni?

- Pár hétig biztosan.

Angel kék szemei összeszűkültek.

- Maga tudta, hogy ez fog történni?

Michael szája mosolyra húzódott, és bálába rendezte a szénát.

- Miért nem figyelmeztetett?

Michael a vasvillára támaszkodott.

- Mert nem kérdezted - nézett farkasszemet a lánnyal.

Angel fekete kezei ökölbe szorultak, arcára vörös színt festett a harag. Többé már nem tűnt közömbösnek vagy elérhetetlennek. Michael szavai olajat öntöttek a már így is lobogó tűzre.

- Először meg kell hámozni és ki kell szárítani a diót, mielőtt visszarakjuk a zsákba. Az unalmas téli estéken majd bíbelődhetsz a feltörésükkel.

Michael látta, ahogy Angel arcát elönti a forróság, majd szétvetette a düh.

- Szándékosan csinálta! - tört ki belőle a vád.

Michael csak nehezen tudta visszafojtani a nevetést, úgyhogy inkább csöndben maradt.

- Most hogy menjek vissza ilyen kezekkel? - Szinte a fülében hallotta a Hercegnő nevetését, ahogy megpillantja fekete kezeit. Pontosan el tudta képzelni a megjegyzéseit.

Michael gúnyosan elmosolyodott.

- Tudod, Mara, ha igazán vissza akarnál menni Pair-a-Dice-ba, akkor már hetekkel ezelőtt útnak indultál volna.

Angel elpirult, ami még jobban felbőszítette. Évek óta nem vörösödött el semmitől.

- Miért tette ezt? - követelte tüzesen a választ - Már megkapta tőlem a pénze ellenértékét!

Michael a szénakazalba vetette a vasvillát.

- Eddig még nem sok mindent kaptam öntől, hölgyem! Igazából semmi olyat, ami érne is valamit.

Angel látását szinte elvakította vörösen izzó haragja.

- Talán azért, mert maga nem eléggé férfi ahhoz, hogy a szokásos módon elvegye. - Azzal sarkon fordult, kiviharzott a pajtából, és magában átkozta a farmert.

Michael is elvesztette a fejét. Utolérte Angelt, erősen megragadta a karját, és maga felé fordította.

- Ne tartsd magadban, Mara! Gyerünk! Mondd egyenesen a szemembe, amit gondolsz! Hadd tudjam meg végre, hogy igazából mit érzel irántam!

Angel kiszabadította magát a férfi szorításából. Kiabálni kezdett, és gúnyos megjegyzésekkel illette. Közben felfigyelt Michael haragjára, és kihívóan felszegte az állát. - Na, mire vár, gyerünk, üssön meg! Talán ettől majd férfi válik magából!

- Nem valószínű, de te erre vágysz, ugye? Egy újabb verésre! Erős ütésekre. - Michaelt megijesztette az érzés, ami elöntötte egész testét, forrón bugyogott a vér az ereiben, amitől majdnem engedett a nő kihívásáriak. - Csak ezt a bánásmódot ismered, és a csökönyös büszkeséged miatt nem vagy hajlandó meglátni, hogy más is létezik a világon!

- Ne nevettessen meg, uram! Maga tényleg azt hiszi, hogy bármiben is különbözik a többi férfitól? Egyszer és mindenkorra itt hagyom ezt a helyet! Ugyanannyi órát ledolgoztam, mint maga, így már rég letörlesztettem az adósságom.

- Badarság! Egyszerűen azért menekülsz el, mert megrémültél attól, hogy kezded *megkedvelni* ezt a helyet. - Angel meg akarta ütni a férfit, de Michael elhúzódott tőle. Amikor legközelebb próbálkozott, a férfi elkapta a csuklóját. - Végre minden figyelmed nekem szenteled! - Azzal elengedte a lányt. - Végre rám nézel ahelyett, hogy *átnéznél* rajtam.

Angel sarkon fordult, és keresztülvágott az udvaron. Bement a kunyhóba, és bevágta maga mögött az ajtót. Michael feszülten várta, hogy mikor repül ki valami csörömpölve a zárt ablakon keresztül az udvarra, de nem történt semmi.

Ügy kalapált a szíve, akár egy gőzmozdony. Mély levegőt vett, és ujjaival hátrafésülte a haját. Már lassan nyílt hadviselést folytattak egymással. Ha harc, hát legyen harc! Angel hideg közönyénél bármi jobb megoldásnak bizonyult. Michael folytatta a munkát.

Amikor belépett a kunyhóba, Mara viszonylag higgadtnak tűnt. A férfira pillantott, majd kedvesen elmosolyodott,

miközben levest mert a tányérjába, és lerakta elé az asztalra. Michael óvatosan megkóstolt egy falatot, és rögtön érezte, hogy annyi só van benne, amitől még egy kecske is holtan rogyna össze. A lány homokból gyúrta a pogácsát, és amikor a férfi a kávéjába pillantott, csendben konstatálta, hogy legalább fél tucat légy úszkál a folyadék gőzölgő felszínén. Michael hangos nevetésben tört ki, és kiöntötte a kávét az ajtón. Vajon még mi mindent főzhetett ki a lány?

- Miért nem beszéljük meg, hogy valójában mi zavar téged?

Angel keresztbe fonta karjait az asztalon.

- Egyetlen dolgot mondhatok csupán: nem fogok örökké itt maradni! - Michael ránézett, arcán azzal a halvány, enigmatikus mosollyal, ami rettentően feldühítette Angelt. - Nem fogok itt maradni! - ismételte meg előbbi kijelentését.

- Egyszerre egy napon legyünk túl, szerelmem! - mondta Michael, miközben levett egy babkonzervet a polcról, és kinyitotta.

Angel szemei szikrákat szórtak, úgy nézett ki, mint aki egyetlen pillantásával képes lenne lángra lobbantani az egész házat. Michael derekával a pultnak támaszkodott, és elfogyasztotta hideg vacsoráját.

Angel felnézett rá.

- Én nem tartozom ide, és ezzel maga is tisztában van.
- Mit gondolsz, hova tartozol? A bordélyházba?
- Ez az én döntésem, nem igaz?
- Fel se fogtad, hogy van választási lehetőséged. Azt hiszed, hogy csupán egyetlen út létezik, és az egyenesen a pokolba vezet.
- *Én pontosan tudom, hogy mit akarok.*
- Volnál olyan szíves ezt velem is megosztani?
- El akarok innen menni! - Angel felállt, fel-alá járkált egy darabig, majd kilépett az ajtón. Túl dühös, belül pedig teljesen üres volt ahhoz, hogy a férfira nézzen.

Michael letette a konzervdobozt, és az ajtónak támaszkodott.

- Nem hiszek neked.

- *Tudom,* de nincs semmi köze ahhoz, hogy mit kezdek az életemmel. - Michael nevetett, ezáltal is leplezve ingerültségét. Angel csak bámulta, szeme csillogott a holdfényben. - *Mi* járt a fejében akkor, amikor idehozott?

Michael egy hosszú pillanatig a gondolataiba mélyedt. Azon töprengett, vajon meg tudja-e értetni Angel lel az okait. Képes lesz-e szavakba önteni az érzéseit?

- Azt akarom, hogy szeress - mondta, és látta az Angel szemében táncoló gúnyt. - Hogy kellőképp megbízz bennem ahhoz, hogy szerethesselek. Arra kérlek, maradj mellettem, hogy felépíthessünk egy közös életet! Ez minden, amire vágyom.

Michael őszintesége hallatán Angel haragja elpárolgott.

- Miért nem tudja megérteni, hogy lehetetlent kíván tőlem, uram?

- Minden lehetséges.

- Fogalma sincs arról, hogy valójában ki vagyok, egy álomképet dédelget csupán, amit a fantáziája festett rólam.

- Akkor áruld el nekem!

Gyerünk, Angel, légy végre őszinte! Michael a legszörnyűbb álmaimban sem tudta volna elképzelni, hogy mi mindent tettek vele, vagy ő mire vetemedett. Ó, igazából elmondhatta volna neki.

Közvetlen közelről ráfoghatná a kétcsöves puskát, és meghúzhatná a ravaszt. Egyenesen a szíve közepére célozna. Megsemmisíthetné, és ez hamar véget vetne a kapcsolatuknak. Mégis mi tartotta vissza?

Michael kilépett a kunyhóból.

- Mara - kezdte a férfi. Hangja olyan gyengéd és simogató volt, hogy tovább mélyítette Angel fájdalmát.

- A nevem nem Mara, hanem Angel. *Angel!*

- Ez nem igaz. És én olyan nevet adok neked, amelyik illik hozzád. Mara, akit megkeserített az élet. Tirzah, a szerelmem, aki felszítja a bennem lévő tüzet. - Angel felé lépett. - Nem menekülhetsz folyton. Hát nem érted? - Megállt

közvetlenül Angel előtt. - Maradj itt! Maradj velem! Közösen bármilyen viharral szembeszállhatunk. - Michael megérintette a lányt. - Szeretlek.

- Van egyáltalán fogalma arról, hogy hányszor hallottam már ezeket a gyűlöletes szavakat? Szeretlek, Angel. Olyan szép vagy, Angel. Mondd, hogy szeretsz, Angel! Úgy mondd, hogy el is higgyem! Amíg azt csinálod, amit mondok, addig szeretni foglak, Angel. Szeretlek, szeretlek, szeretlek! Elég! *Halálosan* irtózom ezektől a szavaktól!

Dühös pillantást vetett Michaelre, de a férfi arckifejezése megbénította. Angel szorosan maga köré fonta a karját. *Ne gondolj semmire! Ne érezz semmit! Különben teljesen felemészt téged ez az ember.* És megpróbálta másra terelni a gondolatait.

Olyan tiszta volt az éjszakai égbolt, hogy látszottak a csillagok, a hold pedig hatalmas ezüstszemként tekintett le rájuk. Angel érzései és gondolatai még mindig vadul kavarogtak. Megpróbálta csatarendbe állítani a fegyvereit, hogy megvédje magát, de a saját lelke árulta el. A hegytetőre kívánkozott, hogy ismét megcsodálhassa a napfelkeltét. Eszébe jutottak Michael szavai: *„Mara, én ezt az életet akarom neked adni. ”* Mégis kit akar becsapni Hosea?

Égtek a szemei a felgyülemlő könnycseppektől.

- Vissza akarok menni Pair-a-Dice-ba, amilyen gyorsan csak lehet!

- Túl közel kerültem hozzád?

Angel megfordult.

- Nem maradok itt magával! - Megpróbált lehiggadni, hogy észérvekkel meggyőzhesse Michaelt. - Nézze, uram, ha csak a felét ismerné azoknak a dolgoknak, amiket a múltban műveltem, személyesen vinne vissza Pair-a-Dice-ba, méghozzá olyan gyorsan, hogy...

- Tegyél próbára! Gyerünk, majd meglátod, hogy változtat-e a dolgokon.

Angelt elcsüggesztette ez a javaslat. Felnyitotta Pandora szelencéjét, és nem tudta bezárni. A síron túlról visszatértek a

szörnyű, groteszk emlékek. Az apja. Édesanyja halottan, rózsafüzérét szorongatva. Rab zsinórral a nyaka körül, csak mert ráébredt, hogy a Herceg nem az az erkölcsös, törvénytisztelő polgár, akinek a közvélemény tartotta. A Herceg újra és újra megerőszakolja. Aztán a többi férfi, akik használták őt az évek során. És az éhség, az állandó, gyötrő éhség, ami legbelül gyötörte.

Michael észrevette, hogy Angel arca elfehéredett a holdfényben. Nem tudta kitalálni, mire gondolhat a lány, azt viszont sejtette, hogy a múlt kísértő árnyai kínozzák. Kinyújtotta a kezét, és megérintette Angel arcát.

- Bárcsak bepillantást nyerhetnék az elmédbe, hogy segíteni tudjak!

Talán közösen le tudnák győzni a sötétséget, ami Angel lelkébe próbálta beenni magát. Meg akarta ölelni, de a lány ösztönösen félrehúzódott tőle. *Istenem, hogyan menthetném meg?*

Angel felnézett rá, és meglátta a férfi szemében csillogó könnyeket. Döbbenet járta át egész testét.

- Maga sír? Miattam? - kérdezte elfúló hangon.
- Nem gondolod, hogy megérdemled?

Valami eltört Angelben. Magába akart fordulni, hogy elmenekülhessen, de az érzés ott volt mindenütt, és növekedett minden egyes gyengéd érintéssel és lágy szóval, amit Michael mondott. Angel szentül hitte, hogy ha most a szíve fölé helyezné a kezét, a tenyere a saját vérében úszna. Mire vágyott ez a férfi? A vérére?

- Szólj hozzám, Amanda! - suttogta a férfi. - Mondj valamit!
- Amanda? Mit jelent ez a név?
- Nem tudom, de a hangzása gyengédségről és szeretetről árulkodik. - Michael finoman elmosolyodott. - Azt reméltem, hogy jobban fog tetszeni a Maránál.

Michael nagyon különös embernek tűnt, és furcsa szokásai voltak. Mi lett a nő ellenállásával?

- Mire kíváncsi, uram? Mit mondjak el? - kérdezte végül.

Vidámnak akart tűnni, de a próbálkozása csúfos kudarcot vallott. Mit mondhatna egy ilyen férfinak, hogy végre megértse őt?

- Akármit. Mindent.

Angel megrázta a fejét, és ezt suttogta:

- Soha. Semmit.

Michael gyengéden a két kezébe fogta az arcát.

- Akkor csak azt áruld el, hogy ebben a pillanatban mit érzel!

- Fájdalmat - csúszott ki a száján, mielőtt végiggondolhatta volna, mit is mond.

Ellökte magától Michael kezet, és visszament a kunyhóba. Fogai vacogtak a hidegtől, kétségbeesetten vágyott valami melegre. Letérdelt a tűz mellé, de még a lángok sem tudták felolvasztani megdermedt szívét. Akkor sem menekülhetne el a fagytól, ha izzó parázsba feküdne.

Menekülj tőle, Angel! Most azonnal...

Maradj, kedvesem!

A fejében viaskodó hangok a lelkét mardosták.

Michael is bejött a kunyhóba. Leült mellé a padlóra, és csendben figyelte, ahogy Angel felhúzott térdeit a mellkasához szorítja. A férfi sejtette, hogy Angel megint őt próbálja kirekeszteni az életéből. De ezúttal nem engedhette, hogy ez sikerüljön.

- Add nekem a fájdalmadat! - kérte.

Angel meglepetten nézett rá, ez a férfi az ismeretlen vadonba vezette őt. Kétségbeesetten próbált ismerős útra bukkanni, egy jelre, ami megmutatná a hazafelé vezető ösvényt. Már nem is emlékezett az utolsó alkalomra, amikor ilyen közel volt ahhoz, hogy sírva fakadjon. Az évek során elapadtak a könnyei. Hosea azonban összezavarta.

- Mindent megtettem magáért azt az egy dolgot kivéve, amihez igazán értek. - Angel a férfi szemeit kutatta. - Miért utasít vissza?

Michael arckifejezése megváltozott, amikor ráébredt a szavak mögött rejlő jelentésre: Angel meglágyult iránta. Hirtelen sebezhetővé vált, de a lány - különös módon - nem érzett késztetést arra, hogy megtámadja őt.

- Csak nem a félelem tartja vissza? Azt gondolja, hogy kigúnyolnám csak azért, mert még nem volt nővel?

Michael megfogta Angel egyik selymes haj tincsét, és szétmorzsolta az ujjai között. Hova lettek a racionális magyarázatok és az ésszerű válaszok?

- Nem tagadom, ez is megfordult a fejemben. De még ennél is jobban érdekel, hogy miért döntöttél így.

- Mit miért? - kérdezte Angel értetlenül.

- Miért akarod magad odaadni nekem?

- Miért? - Angel soha nem fogja megérteni ezt az embert. Az összes férfi, akivel eddig összehozta a sors, elvárta tőle, hogy minden aprócska ajándékért köszönetét mondjon, legyen szó akár egy doboz csokoládéról vagy egy csokor virágról. Ez a férfi pedig életben tartotta, és ápolta, míg fel nem épült. Rengeteg hasznos dologra tanította, így ezentúl egyedül is képes lesz fenntartani magát. És mégis megkérdezte tőle, hogy miért ajánlja fel a testét?

- A hála elegendő ok lenne?

- Nem. Nem rajtam múlt, hogy életben maradtál. Ez egyedül az Úr döntése volt.

Angel elfordította a fejét.

- Ne beszéljen nekem az istenéről! Nem ő jött vissza értem, hanem maga. - Homlokát felhúzott térdeihez érintette, és elhallgatott.

Michael ellenkezni akart, de egy halk hang visszatartotta.

Michael} mindennek megvan a maga ideje!

A férfi megadóan sóhajtott, Angel ugyanis még nem állt készen a magyarázataira. Savként marnák szét a lelkét, nem pedig balzsamként gyógyítanák. így inkább magába fojtotta a mondanivalóját.

Uram, kérlek, mutasd meg a helyes ösvényt!

Vidáman pattogott a tűz, és a barátságos hangok ellazították Angelt.

- Meg akartam halni - mondta egy idő után. - Nem tudtam tovább várni, és amikor már azt reméltem, hogy végre itt hagyhatom ezt az árnyékvilágot, belépett maga az életembe.

- Még mindig a halálra gondolsz?

- Nem, de igazából nem értem, hogy miért ragaszkodom az élethez. - Ekkor az érzelmek vihara elcsitult. Angel elfordította a fejét, és ismét Michael szemébe nézett. - Talán magához van valami köze. Összezavarodtam, többé már semmit sem értek.

A boldogság hullámai döntötték a férfit, de csak rövid ideig tartott az öröme. Angel sebzettnek tűnt, boldogtalanság és zavartság uralta egész lényét. Michael meg akarta érinteni, de attól félt, hogy Angel félreértené a szándékait.

Vigasztald meg a bárányomat!

Ha most megérintem, Uram...

Vigasztald meg a feleséged!

Michael megfogta a lány kezét. Érintésétől Angel egész karja megmerevedett, de Michael nem eresztette el. Megfordította Angel kezét, és ujjaival a lány megfeketedett tenyerét simogatta, hatalmas kezei teljesen elfedték Angelét.

- Egy csónakban evezünk, Amanda.

- Nem tudok kiigazodni magán - felelte Angel.

- Adj nekem egy kis időt, hogy megérts engem!

- Kétlem, hogy valaha is sikerülne. Nem tudom, hogy mit akar tőlem. Azt hajtogatja szüntelenül, hogy mindent, és közben nem fogad el tőlem semmit. Látom, hogyan néz rám, mégsem bánik úgy velem, ahogy egy feleséggel szokás.

Michael az Angel ujján lévő arany karikával játszott. A felesége. Itt volt az ideje annak, hogy ezt végre bebizonyítsa neki. Ha Angel nem ismeri a különbséget a szeretkezés és a szerelmeskedés között, akkor neki kell megmutatnia. *Istenem, rettegek! Megrémiszt a testi vágyam mélysége.* Leginkább azonban attól félt, hogy nem tudja majd, hogy szerezzen örömet a lánynak.

Istenem, *segíts!*

Angel figyelte, ahogy Michael az ujján lévő gyűrűt forgatja.

- Vissza szeretné kapni?

- Nem - vágta rá gondolkodás nélkül, és Angel ujjai köré fonta a sajátjait, majd rámosolygott. - Csupán azon járt az eszem, hogy a házasság éppen olyan új dolog a számomra, mint a te számodra is. - Nyugalom öntötte el, és tudta, hogy minden rendben lesz.

Angel elfordította a fejét. Sokszor megfordultak nála nős férfiak, és jól emlékezett arra, mi mindent mondtak a házasságról. A feleségük nem értette meg őket. Csak érdekből és az utódok végett nősültek meg. Megunták, hogy folyton ugyanazzal a nővel legyenek, változatosságra és egy cseppnyi izgalomra volt szükségük, mintha például egyik este marhasültet ennének vacsorára ragu helyett, vagy csirkét a hal helyett. A legtöbbjük azt állította, hogy a felesége nem élvezte a szeretkezést. Tényleg azt hitték, hogy ő örömét lelte benne?

- Amit én tudok a házasságról, az nem éppen biztató, uram.

- Talán valóban nem az. - Michael megcsókolta a kezét. - De szerintem a házasság egy szerződés férfi és nő között, hogy közös életet építsenek. Egy ígéret, hogy szeretni fogják egymást, bármi történjék is.

- Nagyon jól tudja, hogy mi vagyok. Miért éppen nekem tenne ilyen ígéretet?

- Én azt tudom, hogy mi *voltál.*

Angcl fájdalmat érzett belülről.

- Maga sosem tanul, nem igaz? - Lemondás érződött a lány hangjában.

Michael odahajolt hozzá, maga felé fordította az arcát, és megcsókolta. Angel nem húzódott el, de nem is viszonozta a férfi érintését. *Uram, igazán hálás lennék egy kis segítségért!* Michael megremegett, amikor ujjait Angel hajába temette, és ismét megcsókolta.

A férfi olyan gyengédnek bizonyult, hogy Angel teljesen ellazult. Ura volt a helyzetnek, és úgy gondolta, hogy Michaelt könnyen fogja tudni kezelni. Talán még segíthet is neki.

Michael visszahúzódott. Nem engedhette szabadjára fékezhetetlen vágyait. Nem akart engedni a vágyai csábításának, és közben megfeledkezni a szeretetről, bármennyire is kényelmesebb megoldás lett volna a lánynak.

- Az én elképzelésem szerint haladunk, és nem úgy, ahogy te szeretnéd, emlékszel? - Azzal Michael felállt.

Angel döbbenten figyelte.

- Mit tud maga erről?

- Nos, nemsokára kiderül.

- Miért bonyolít meg mindent önmaga számára? Tulajdonképpen ugyanarról van szó. Nem úgy lesz, ahogy én szeretném, vagy ahogy maga elképzeli. Egyszerűen megtörténik, és kész.

Angel egyedül eltökéltséget olvasott le a férfi arcáról. Lassan ő is felállt, és odalépett Michaelhez.

- Ha úgy kell lennie, ahogy maga szeretné, rendben. Legyen úgy, ahogy jónak látja. - Legalábbis az elején.

Michael a lány szemébe nézett, és nem látott benne keménységet. De nem fedezett fel benne megértést sem. A férfi hezitált, képtelen volt ugyanis eldönteni, hogy önmaga melyik részére hallgasson. Testi mivolta hatalmas nyomással nehezedett rá: Angel ellenállhatatlannak tűnt a számára.

- Hadd segítsek! - mondta a lány, és megfogta Michael kezét.

Michael a fűzfa székben ült. Torkában dobogott a szíve, amikor Angel letérdelt elé, és lehúzta a csizmáját. Pillanatok alatt elveszítette az önuralmát. Felállt, és elhúzódott Angeltől. Kigombolta az ingét, és a székre dobta. Miközben levetkőzött, Adámra gondolt és az édenkertre. Hogyan érezte magát, amikor Éva először lépett oda hozzá? Halálra volt rémülve, mégis szomjazott az élet után?

Amikor Michael megfordult, felesége meztelenül állt a tűz előtt, és egyedül rá várt. Lélegzetelállítóan gyönyörű volt, valószínűleg Éva is ilyen lehetett. Michael ámulva lépett oda hozzá.

Uram, ő a legtökéletesebb teremtmény a világon. Az én párom. Michael a karjaiba zárta a lányt, és megcsókolta.

Amikor letette őt a hitvesi ágyukra, meglepte, hogy milyen tökéletesen illik hozzá Angel - hús a húsából, vér a véréből -, mintha csak neki formázták volna.

– Jézusom - suttogta a férfi az ajándéktól elragadtatva.

Angel érezte Michael heves reszketését, és tudta, hogy mindez a hosszú, önként vállalt cölibátusa következménye. Érdekes módon nem undorodott tőle, hanem helyette szokatlan együttérzést fedezett fel magában. Félresöpörte az érzelmeit, és megpróbálta kizárni a fejéből Michaelt. Nagyon meglepte, amikor a férfi visszahúzódott a tekintetét keresve. A szeme annyira beszédes volt, hogy Angel elfordította az arcát.

Jusson eszedbe a Pair-a-Dice-ban lévő pénzed, Angel! Gondolj arra, hogy visszamész, és megszerzed a Hercegnőtől! Hogy neked is lesz végre valamid. Koncentrálj az előtted álló szabadságra! Ne ezen a férfin járjon az eszed! Azelőtt mindig bevált ez a módszer. Ez esetben miért mondott csődöt? **Gyerünk, Angel! Emlékezz, miként zártad le a múltban az elmédet! Korábban mindig sikerült, próbáld meg újra! Ne gondolkozz! Ne érezz! Csak játszd el a szerepet! Sohasem fogja megtudni.**

De Michael nem olyan volt, mint a többi férfi, és megérezte a lányban lejátszódó küzdelmet. Nem kellett meghalnia ahhoz, hogy ráébredjen: Angel a mennyország széléig röpítette, aztán becsapta az orra előtt a kaput.

- Szerelmem - kezdte, és maga felé fordította Angel arcát miért nem engedsz közel magadhoz?

Angel nevetni próbált:

- Milyen közel szeretne még lenni? - Teste minden porcikájában érezte, hogy ez a férfi különbözik a többitől, és meg akarta védeni magát.

Michael látta a közönyt a kék szemekben, és szinte megszakadt a szíve.

- Folyton kizársz magadból! Maradj velem, Tirzah!

- Most már Tirzah vagyok?

Jézusom, segíts! - Ne szaladj el előlem!

Angel üvölteni szeretett volna:

Nem maga elől menekülök, hanem a kéj ész nélküli, önző hajszolása elől. Az övék és a magáé, de nem az enyém. Sohasem az enyém! De nem üvöltött, hanem helyette mérgesen kérdőre vonta a férfit.

- Miért kell beszélnie? - Angel küzdött, de Michael nem adta be a derekát. Miért kellett betörnie a gondolataiba, és megakadályoznia az összpontosítást? Egyfolytában összezavarta az érzéseit, és teljes felfordulást hagyott maga után. Michael a karjaiban tartotta a feleségét, a szemébe nézett, és látta, hogy valami megmozdult Angel lelkének legmélyén.

A lány rémülete nőttön-nőtt, ezért lehunyta a szemét.

- Nézz rám, szerelmem!

- Ne tegye ezt!

- Mit ne tegyek? Ne szeresselek? Ne váljak a részeddé? De hiszen a részed vagyok.

- Ilyen értelemben?

- Minden értelemben.

- Nem! - hadakozott Angel.

- De igen! - nyugtatta meg Michael. - Ez szép is lehet. Nem olyan, mint amilyenre az élet megtanított. Ez egy áldás. Szerelmem, mondd ki a nevem...

Hogy képzelhette a férfi, hogy ez az egész szép is lehet? Ő aztán minden ismeret és tudás birtokában volt, elvégre a Herceg tanítványaként tanult bele a szakmába. És akkor a többieket még nem is említette. Szóval a farmer tudni akarta, hogy igazából milyen ez az érzés. Nos, majd ő megmutatja neki.

- *Ne!* - Michael rekedtes parancsa összezavarta Angelt.
- Nem akarja, hogy örömet szerezzek magának?
- Valóban örömet akarsz szerezni? Akkor mondd ki a nevem! - Lélegzete összekeveredett Angelével. - Azt mondtad, egyetlen kérésemre sem mondasz nemet. Emlékszel az ígéretedre? Azt akarom, hogy mondd ki a nevem! - Michael nyugalma elszállt. - *Mondd ki!*
- Michael - préselte ki magából Angel.

Michael a kezei közé vette Angel arcát. - Nézz rám! Mondd ki újra!

- Michael! - Elégedett végre? Angel győzedelmes vigyort várt. Michaeltől, de helyette csupán ragyogó szemeit látta, és gyöngéd hangját hallotta.
- Mondd csak ki annyiszor, ahányszor akarod...

Amikor szerelmi vágyuk beteljesült, Michael szorosan magához ölelte a feleségét, és belesuttogta az éjszakába, hogy mennyire szereti, és mennyi örömet lelt benne. Már nem volt határozatlan, bizonytalansága a múltba veszett. Michael növekvő magabiztosságával párhuzamosan azonban Angel kételyei is feltámadtak.

A lány lelkének legmélyebb zugában egy ismeretlen, nem várt érzés tört felszínre. Szíve kemény, feszes burka puhulni és olvadni kezdett. Ahogy egyre inkább elöntötte ez az érzés, a sötét hang is feltámadt.

Ki kell jutnod innen, Angel! Mentsd magad, és menekülj el, **amíg nem késő! Menekülj!**

Tizenhárom

‚Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk,
akkor állhatatossággal várjuk.”
RÓMA 8,25

Amikor Michael kilépett az ajtón, hogy ellássa a reggeli teendőit, Angel elindult a hegyre, út után kutatva. Nehéz volt a halvány nyomokat követni, amiket Michael szekere hagyott a legutóbbi utazáskor. Angel hamar eltévedt a félreeső ösvényeken. Még mindig jó irányba haladt, vagy már körbeért, és visszajutott Hosea tanyája közelébe, ahonnan elindult?

Az ég alja sötétedésnek indult, összeértek a hatalmas szürke felhők. Angel szorosan összehúzta magán a kendőt, de a hideg levegő ellen a vékony sál csekély védelmet nyújtott.

A hegyek felé vette az irányt, meggyőzte magát arról, hogy Pair-a-Dicc-nak arrafelé kell lennie, és ha abba az irányba indul el, hamarabb megtalálja. Különben is, kelet felé haladva egyre távolabb juthatott Michael Hoseától is.

Minden megváltozott közöttük. Nem azért, mert végre együtt töltötték az éjszakát. Ez más volt, egy mélyebb, elsöprőbb dolog, olyasvalami, amit nem bírt ép ésszel fölfogni. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy pontosan mi történt, de azt érezte, hogy ha a saját kezébe akarja venni az élete irányítását, akkor muszáj a férfitól elmenekülnie. *Azonnal.*

De merre húzódott a szabadsághoz vezető út? Hiába kereste, nem talált rá.

Megpillantott egy patakot, és a szomjúság odavezette. A térdeire rogyott, vizet mert a kezével, és mohón inni kezdett. Körbenézett, és eltűnődött azon, hogy vajon ez ugyanaz a patak volt-e, amelyik Michael földjét keresztülszelte. Ha nem tévedett, akkor - a vízen átkelve - biztosan megtalálja a hegy tetején húzódó utat.

A patak sekélynek tűnt, és a sodrása is egyenletesnek látszott. Nem hozott magával cipőgombolót, így bosszúsan babrált a cipőjével, míg végre sikerült lehúznia a lábáról. Felhúzta a szoknyáját, elöl összefogta, és a redői közé rejtette a cipőjét, mielőtt a patakba gázolt volna.

Puha talpait felsértette a szikla, a víz pedig olyan hideg volt, hogy tűszúrásra emlékeztetett. Bár minden egyes lépését óvatosan választotta meg, mégis megbillent egy mohás kövön, és elejtette az egyik cipőjét. Átkozódva utána hajolt, de ismét megcsúszott, és ezúttal el is esett. Gyorsan lábra pattant,'de még így is teljesen átázott, és mindkét cipője lefelé úszott a patakban. Levette a sálját, és a partra dobta.

Egyik cipője megtelt vízzel és elsüllyedt. Angel könnyedén kiemelte, és biztonságosan az ingblúzába gyömöszölte. A páija viszont megakadt egy kidőlt fa ágaiban.

A sebes patak egyre mélyült és a sodrása is erősebbé vált, de a lány tisztában volt azzal, hogy mezítláb képtelen lesz Pair-a-Dice-ig elgyalogolni. Vissza kellett szereznie a cipőjét. Angel eltökélte, hogy érte megy, ezért még feljebb húzta a szoknyáját, és közelebb gázolt.

Amikor hirtelen meredekebbé vált a patak feneke, megkapaszkodott egy faágban, és előrehajolt, hogy elérje a cipőt. Egyszer sikerült is megérintenie az ujjával, de letört az ág. Felkiáltott, majd megcsúszott, és a hideg víz hullámai összecsaptak a feje felett.

A sodrás a fa alatti üregbe rántotta a küszködő Angelt. A lány megragadta a fa törzsét, felhúzta magát, és levegőért kapkodott. Beakadt a szoknyája. Minden erejével a kidőlt fába kapaszkodott, és meglazította a szoknyáját. A tenyerébe fúródott ugyan egy szedertövis, de egy pillanatra sem engedte volna el, hanem felhúzta magát a biztonságos partra, és összeesett a földön. Hevesen rázkódott a hidegtől és az ijedtségtől.

Dühösen dobálta a köveket a cipőre, míg az végre kiszabadult, és elsodorta az ár. Hamarosan fennakadt a

nádasban, ahonnan Angel minden különösebb megerőltetés nélkül kihalászta.

A nő fáradt volt, a hideg beitta magát a ruháiba és minden porcikájába, és nyomorultul érezte magát, amikor felhúzta ázott cipőit. Abban a tudatban mászta meg a hegyet, hogy ott majd rálel az útra.

De újból csalódnia kellett.

Eleredt az eső, először csak néhány csepp pottyant le bátortalanul, majd mind több és több érkezett. Haja a fejére tapadt, az ingblúza pedig teljesen átázott. Angel átfázva, elgémberedve és halálos kimerültséget érezve ült le, arcát a kezeibe temette.

Mi értelme volt az egésznek? És mi történt volna, ha mégis megtalálja az utat? Ekkora távolságot nem lehetett gyalog megtenni. Sosem sikerült volna. így is teljesen kimerült, mindene sajgott, éhes volt, és eltévedt a végtelennek tűnő rengetegben.

Michael csodálatos melegséget árasztó tűzhelyének, vastag takarójának és ételének az emlékei kínozták. Eszébe sem jutott, hogy élelmet is hozzon magával. Az éhségtől teljesen összeszorult a gyomra.

Angel felállt, és leverten, de makacsul folytatta tovább az útját.

Egy mérföld megtétele után annyira sajgott a lába, hogy végül levette a cipőit és a szoknyája zsebeibe gyömöszölte. Fel sem tűnt neki, hogy később útközben elvesztette őket.

Amikor Michael visszament a kunyhóba reggelizni, és észrevette, hogy Angel elment, azonnal felnyergelte a lovát, és a keresésére indult. Önmagát okolta, amiért nem számított erre a lépésre. Előző este látta Angel szemében - amikor kimondatta vele a nevét -, hogy egyetlen rövid pillanatra sikerült áttörnie a védelmi vonalát. És ez nem nyerte el a lány tetszését.

Michael addig a pontig haladt az úton, ahol Angel letért róla, majd a patakig követte a nyomait. Megtalálta Tessie sálját. Megpillantott egy lábnyomot is a parton, így abba az irányba indult a hegyen felfelé.

Eleredt az eső, és Michael aggódni kezdett. Valószínűleg Angel megázott, teljesen kimerült, és félelem övezte. Világosan látszott, hogy Angelnek fogalma sincs arról, hogy hol van és merre tart.

Michael nemsokára rábukkant a lány cipőire is.

- Uram, letért az útról - sóhajtott, miközben felügetett a domb tetejére, és keresni kezdte. Megpillantotta a távolban, amint épp egy füves réten vágott keresztül. Tölcsért formált a kezéből, és kiáltani kezdett: - Mara!

Angel egy pillanatra megdermedt, mintha kővé vált volna, aztán megfordult. Michael - a lány vállának és fejének büszke tartásából - még ilyen messziről is ki tudta venni, hogy Angel komolyan eltökélte: végleg elhagyja őt. Szép lassan a közelébe lovagolt. Amikor már kevesebb, mint száz yard[9] volt a köztük lévő távolság, leszállt a lóról, és gyalog ment oda hozzá. Angel arca piszkos volt a ráragadt sártól, és elszakadt az ingblúza. Vérfoltok szegélyezték a szoknyáját is. A no arckifejezése pedig arra késztette a férfit, hogy ne mondjon semmit.

- Elmegyek - közölte Angel.
- Mezítláb?
- Ha szükséges.
- Beszéljük meg! - Amikor Michael a könyöke alá nyúlt, Angel hevesen visszarántotta a karját, és gondolkodás nélkül pofon vágta a férfit.

Michael megingott, és döbbenten hátrált egy lépést. Letörölte a szája sarkán kibuggyanó vért, és Angelre bámult.

- Megtudhatnám, hogy ezt mivel érdemeltem ki?
- Azt mondtam, elmegyek. Nyugodtan visszarángathatsz, de végül úgyis elhagylak. Bármeddig tart is beleverni ezt abba a csökönyös fejedbe.

Michael csendben állt. A haragja tüzesebben lángolt, mint az arca, de tudta, akármit mondana, később úgyis megbánná.

- Hallasz, Michael? Szabad országban élünk, és nem kényszeríthetsz a maradásra! - Michael még mindig nem szólt

[9] 1 yard = 0,9144 méter

egy szót sem. Azt legalább sikerült elérnie, hogy a lány végre tegezze, sőt a nevén szólítsa. - Nem vagy a gazdám, akármennyit is fizettél értem a Hercegnőnek!

Isten türelemre intette a férfit. Nos, Michael lassan tűrőképességének a határához ért. Letörölte ajkáról a vért, és csupán ennyit mondott:

- Elviszlek az útig.

Angel odalépett *hozzá.*

- Végre észhez tértél!

Michael felsegítette a nyeregbe, majd *ő* maga is felszállt mögé. Amikor az úthoz értek, a férfi megfogta Angel karját, és leengedte a lóról. Angel csak állt, és zavartan nézett fel rá. Michael kioldotta a kulacsát, és odadobta neki, amit Angel a mellkasához szorítva kapott el. Michael kivette a cipőket a kabátzsebéből, és Angel lábaihoz hajította.

- Ez az út vezet Pair-a-Dice-ba - mutatta. - Harminc mérföld, végig hegynek felfelé, a végén pedig Magowan és a Hercegnő vár. - A másik irányba bökött a fejével. - Erre tudsz hazajönni. Egy mérföld lefelé a dombon, tűz, étel és én. Egy dolgot azonban véss jól az eszedbe! Ha a második lehetőséget választod, akkor ott folytatjuk, ahol tegnap este abbahagytuk, és továbbra is az én játék-szabályaim szerint játszunk.

Azzal magára hagyta az út szélén álló Angelt.

Mara sötétedés után nyitott be a kunyhóba. Michael felpillantott a kezében lévő könyvből, de továbbra is hallgatásba burkolózott. Angcl egy pillanatig csak állt a küszöbön, sápadtan, kimerülve, az út porától piszkosan. Össze szorított szájjal lépett be a kunyhóba.

- Megvárom a tavaszt - közölte keserűen, és az asztalra hajította Michael üres kulacsát. Úgy rogyott le egy sámlira, mintha minden izma fájna, de túl csökönyös volt ahhoz, hogy a tűz melegének biztonságát keresse.

Arckifejezéséből ítélve arra várt, mikor gúnyolja ki Michael.

A férfi azonban szótlanul állt fel, és a vasfazékból levest mert egy tálba. Kivett egy pogácsát is a tepsiből, és mindkettőt - szomorú mosollyal az arcán - Angel elé rakta. Amikor Angel feltekintett, egy pillanatra összeráncolta a homlokát.

A lány farkaséhes lehetett, ugyanis mohón látott neki az evésnek. Michael kávét is töltött egy pohárba. Lassan kortyolgatta, miközben szemével követte, ahogy Michael forró vizet tölt egy lábasba. Amikor a férfi a kandallópárkányra könyökölve Angelre nézett, a lány lehajtotta a fejét, és csendben folytatta a vacsorát.

- Ülj ide! - utasította Michael, miután Angel befejezte az evést. Olyan fáradt volt, hogy alig bírt felállni, de teljesítette a férfi kérését. Michael letérdelt, lába elé tette a vízzel teli lábast, és lehúzta Angel cipőjét.

Hazafelé jövet Angel elképzelte, ahogy Michael majd leszólja és megtört büszkeségét gúnyolja. Ehelyett letérdelt elé, és megmosta koszos, kisebesedett lábait. Égő torokkal pillantott a férfi sötét hajára, és túlcsorduló érzelmeivel küszködött. Azt remélte, hogy elhalnak majd benne, de nem így történt. Az érzelmek maradtak, egyre növekedtek, és még nagyobb fájdalmat okoztak neki.

Olyan gyengédek voltak Michael kezei, olyan óvatos volt az érintése! Miután megtisztította a lábait, megmasszírozta sajgó bokáját. Aztán kiöntötte a koszos vizet az ajtón, tisztát öntött az edénybe, és Angel ölébe rakta. Megfogta a lány kezeit, és azokat is lágyan leöblítette. Megcsókolta a foltos, horzsolt tenyereket, majd kenőcsöt masszírozott beléjük. Végül meleg kötéssel kötözte be őket.

Én pedig megütöttem, a vérét fakasztottam...

A lány összekuporodott szégyenében. Amikor Michael felemelte a fejét, a lány a szemébe nézett. Kéken tündököl, mint a tiszta tavaszi égbolt. Azelőtt nem is tűnt fel neki.

- Miért teszed ezt értem? - kérdezte a könnyeivel küszködve. - Miért?

- Mert vannak köztünk olyanok, akiknek egy mérföldet megtenni hosszabb, mint harmincat - kifésülte Angel hajából a port és a kócokat, levetkőztette és ágyba fektette. Aztán ő is levetkőzött, és mellé feküdt. Nem szólt egy árva szót sem, és egyetlen kérdés sem hagyta el a száját.

Angel magyarázattal szeretett volna szolgálni a férfinak, és bocsánatot akart kérni. Mégsem tudta kipréselni magából a szavakat. Forró sziklaként tapadtak a mellkasához, és egyre mélyebbre és mélyebbre taszították.

Nem engedhetem meg magamnak ezt az érzést. Nem hagyhatom, hogy így erezzek. Ezt nem élném túl!

Michael az oldalára fordult, és kezével megtámasztotta a fejét. Hátrasimította az Angel halántékára hulló tincseket. Ismét itt volt, Michael kicsiny kunyhójában, és elveszettebbnek tűnt, mint valaha. Olyan hideg volt a teste, akár a jég, így Michael közelebb húzta magához, hogy felmelegítse a testével.

Angel mozdulatlanul tűrte, amikor a férfi megcsókolta. Ha szeretkezésre vágyott, megkaphatta. Amennyit csak akart. Bármit. Legalábbis aznap este.

- Próbálj meg aludni! - csitította Michael. - Újra itthon vagy, biztonságban.

Itthon. A lány hosszan, remegve felsóhajtott, és lehunyta a szemét. Neki sohasem volt otthona. A feje Michael mellkasán pihent, és megnyugtatta a férfi egyenletes szívverése. Hosszú ideig így maradt, de - minden kimerültsége ellenére - nem jött álom a szemére. Aztán elhúzódott, a hátára feküdt, és a plafont kezdte bámulni.

- Nem akarsz róla beszélni? - törte meg Michael az éjszakai csendet.

- Miről?

- Arról, hogy miért mentél el.

- Nem tudom - felelte egyszerűen a lány.

Michael ujjai gyengéden becézték a lány arcát.

- De igen, tudod.

Angel nagyot nyelt, miközben olyan érzelmekkel küzdött, amiket nem tudott megnevezni.

- Nem tudom szavakba önteni - felelte végül.

Michael az ujja köré csavarta Angel egy hajtincsét, és gyengéden játszadozott vele.

- Amikor azt kértem, hogy mondd ki a nevem, nem tudtál úgy tenni, mintha semmi sem történne közöttünk, igaz? Erről lenne szó? Szerettem volna közel kerülni hozzád, a szívedbe hatolni - mondta érzelmektől elfojtott hangon. - Sikerült?

- Egy kicsit.

- Jól van. - Egyik ujjával ismét Angel arcát simogatta. - Egy nő vagy fal, vagy pedig ajtó, szerelmem.

Angel komoran felnevetett, és ránézett.

- Akkor én valószínűleg egy olyan ajtó vagyok, akin már több ezer férfi keresztülment.

- Nem. Te egy fal vagy. Kemény és tömör kőfal. Egyedül nem tudok átmászni rajtad, de ettől függetlenül tovább próbálkozom – és Michael lágyan megcsókolta a lányt. – Segítségre van szükségem, Tirzah! - Angel ajka meglágyult, és megérintette a férfi haját. Michael visszahúzódott, hiszen sejtette, mennyire kimerült lehet a lány.

- Fordulj meg! - hangzott a halk utasítás, Angel pedig szótlanul engedelmeskedett. Michael magához húzta, és karjaival átölelte. Ajkával megérintette az aranyló hajat.

- Aludj, kedvesem!

Angel megkönnyebbülten felsóhajtott, és néhány pillanat múlva már az álom távoli mezején járt.

A nő biztonságosan feküdt Michael karjaiban, és egy vastag, magas téglafalról álmodott. Alatta lépdelt Michael, és szőlőtőkét ültetett. Amint a földbe tette a tőkéket, azonnal nőni kezdtek, és zöld életet vittek a fal két oldalára, erős kacsukkal a kövek közé kapaszkodtak. A malter mállani kezdett.

Michael ébren feküdt a sötétben. Úgy érezte, fel kell hagynia a reménnyel, hogy valaha is áttörhet Angel védőgátjain. *Mégis, hogyan érhetném el Őt, Uram? Szükségem van a tanácsodra!*

Lehunyta a szemét, és békésen elaludt, megfeledkezve az ellenségről, aki szabadon járt-kelt a világban. Még nem nyerte meg a csatát.

Paul hazaérkezett.

Tizennégy

„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!
Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal
ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek,
nektek is olyannal mérnek.”
MÁTÉ 7,1-2

Paul ledobta szegényes felszerelését a földre, és megállt a domboldalon. Megpillantotta a mezőn dolgozó Michaelt, és tölcsért formált a kezével, hogy odakiáltson neki. Michael eldobta a lapátot, és elé sietett. Félúton találkoztak össze, és boldogan megölelték egymást. Paul könnyeivel küszködött, amikor átfogták az erős, magabiztos karok.

- Úgy örülök, hogy végre látlak, Michael! - mondta a fáradtságtól és a feltörő érzelmektől akadozó hangon. Annyira megkönnyebbült, hogy alig bírta visszatartani a férfias viselkedéshez méltatlan könnyeket. Hátralépett, és feszengve megtörölte az arcát. Már hetek óta nem borotválkozott, a haja is megnőtt, és egy hónapja nem cserélt ruhát. - Biztos úgy nézek ki, mint... - Paul komoran felnevetett. - Rettenetes volt! - Keményen dolgozott, de csak igen keveset vagy sokszor semmit sem markolt. A hegyekben az ember ivott, hogy felejtsen, nőkkel töltötte az éjszakát, hogy legyen mire emlékezni, és a puszta életben maradásért küzdött.

Michael a vállára tette a kezét.

- Sokkal jobban fogsz kinézni, ha megmosakszol, és eszel valami laktatót!

Amikor Michael felment a dombra, és felnyalábolta sógora holmiját, Paul túl fáradt volt ahhoz, hogy ellenkezzen.

- Milyen volt az élet a Yuba mentén?

Paul keserűen elfintorodott.

- Zord és hideg.

- Megtaláltad, amit kerestél?
- Hát, ha van is arany azokban a sötét hegyekben, én nem sokat láttam belőle. Amit találtam, az arra se volt elég, hogy a testemet és a lelkemet egyben tartsa. - A völgy másik vége felé tekintett, ahol az ő birtoka állt, és Tessre gondolt. Az utóbbi napokban egyedül elhunyt felesége járt az eszében, közösen dédelgetett álmuk lebegett a szemei előtt: egy saját kunyhó Kaliforniában. Tess elvesztése hajtotta az aranylelő vidékre. Valahányszor eszébe jutott az asszony, minden egyes alkalommal érezte a felszakadó fájdalmat. *O, Tessie, miért is kellett meghalnod?*

Szemei égtek, és akarata ellenére megteltek könnyel. Olyan nagy szüksége lett volna a nőre, és nem tudta, hogy mihez kezdjen nélküle. Tess halálával elvesztette az élete értelmét.

- Végleg itthon maradsz? - kérdezte Michael.

Paul nem bízott a saját hangjában, ezért először megköszörülte a torkát.

- Még nem tudom - vallotta be köntörfalazás nélkül. - Teljesen kimerültem. - Túlságosan is megviselt volt ahhoz, hogy arra gondoljon, mit fog magával kezdeni másnap. - Nem húznám ki a telet a hegyekben. Abban sem voltam egészen biztos, hogy sikerül egy darabban hazajutnom. - Az otthoniét előcsalogatta belőle a régi fájdalmat. Istennek adott hálát azért, hogy a telet Michael lel töltheti. Már alig várta az elmélyült beszélgetéssel töltött hosszú órákat. A folyónál csak az aranyról és a nőkről folyt a társalgás, Michaellel viszont a legkülönbözőbb témákról lehetett beszélgetni, nagy dolgokról, amik megtöltötték az ember fejét, és reményt nyújtottak.

Paul a gyors meggazdagodás reményében költözött a folyóhoz. Michael is vele tartott, de ő csak néhány hónapig maradt.

- Én mást várok az élettől - közölte, és Pault is megpróbálta meggyőzni, hogy térjen vele vissza a földekre. Pault csupán büszkesége marasztalta, ám a hideg, a kiábrándultság és az éhség végül visszacsalogatta. Nem az étel

vagy a gazdagság utáni éhség, hanem valami mélyebb, lelki sóvárgás.

Michael a vállára tette a kezét.

- Örülök, hogy hazajöttél! - vigyorgott. - Sok a felszántásra váró föld, de kevés a munkás.

Michael mindig megkönnyítette a dolgokat. Paul szomorúan elmosolyodott.

- Köszönöm - és lépéseit Michaeléhoz igazította. - Nem úgy alakultak a dolgok a hegyekben, ahogyan elképzeltem.

- Nem találtad meg az arannyal teli kincsesládát a szivárvány végén?

- Még a szivárványt sem, - Paul máris felszabadultabban érezte magát. Itt akart maradni. Hasznosabb dolognak tűnt a föld megmunkálása, mint a semmiért agyon haj szólni a magát. Sokkal kellemesebb lehetett az istálló kiganajozása, mint a jéghideg vízben állva apró aranyszemcséket keresgélni egy rozsdásodó edényben. Egy földműves csendes, unalmas életére vágyott. A mindennapok rutinjára és változatlanságára. Figyelni, ahogy a földből élet sarjad, nem pedig részt venni a földi javak elpusztításában.

- Történt valami említésre méltó, amíg távol voltam? - kérdezte, miközben magában konstatálta, hogy Michael folytatta az építkezést, és még egy tábla földet beültetett.

- Megnősültem - felelte a férfi szárazon.

Paul megtorpant, és értetlenül Michaelre pillantott. Aztán elkáromkodta magát.

- Az lehetetlen! - Amint kiejtette a szavakat, egyből ráébredt, milyen félreérthetőnek tűnhettek előbbi szavai. - Ne haragudj, csupán megdöbbentem, ugyanis még egyetlen jóravaló nőt sem láttam, amióta ideköltöztünk. - Észrevette Michael furcsa arckifejezését, és megpróbálta jóvátenni előbbi hibáját. - Biztos rendkívüli teremtés lehet, ha elvetted feleségül!

Michael mindig azt hajtogatta, hogy az igazira vár. i Paul próbált örülni barátja boldogságának, de erőfeszítései kudarcot vallottak. A féltékenység pár pillanat alatt megmérgezte a lelkét.

Olyan hosszúnak tűnt a hazafelé vezető út, és közben csupán az éltette, hogy nemsokára a tűz mellé telepedhet Michaellel, és megbeszélhetik az élet nagy dolgait, erre meg az a hír fogadta, hogy a férfinak felesége van. A balszerencse szinte a nyomában járt.

Szüksége volt Michael tanácsaira és barátságára. A sógora szinte olvasott a gondolataiban: olyan dolgokat meghallott és megértett, amiket Paul hangosan nem mert volna kimondani. Még a legnehezebb időkben is képes volt fényt gyújtani, azt az érzést táplálni, hogy minden úgy történik, ahogy történnie kell, és ez így van jól. Michael reményt ébresztett maga körül, és egyedül Isten volt a megmondhatója, hogy Paul mennyire szomjazott a remény után. Amikor hazajött, azt várta, hogy minden ugyanolyan lesz, mint azelőtt.

Amióta ismerte Michaelt, a nők folyton a férfi után epekedtek. Miért épp ekkor kellett az egyiknek megkaparintania?

- Megnősültél - motyogta Paul.

- Igen, megnősültem - ismételte Michael határozottabban.

- Gratulálok!

- Köszönöm. A hangodból ítélve valóban repeshetsz az örömtől.

Paul elfintorodott.

- Ugyan, Michael! Hiszen ismersz, nagyon jól tudod, milyen gyarló és önző ember vagyok. - Ismét elindultak. - És hogyan ismerkedtetek meg?

- Egyszerűen szerencsém volt.

- Mesélj valamit róla! Milyen nő?

Michael a kunyhó felé biccentett a fejével.

- Gyere, bemutatlak neki!

- Jaj, nem. Ilyen állapotban nem szeretnék mutatkozni előtte - tiltakozott Paul. - Elég lenne egy pillantást vetnie rám, hogy azt higgye, romlásnak indult a környék. Különben hogy hívják?

- Amanda.

- Amanda. Bájos név. - Paul pajkosan elvigyorodott. - És csinos nő?

- Gyönyörű.

Ettől akár a legátlagosabb nő is lehetett, mert ha Michael szerette, akkor gyönyörűnek látta. Paul nem akart ítélkezni addig, amíg ő maga nem győződött meg a lány szépségéről. - Hadd aludjak a pajtában ma este! - kérte Michaelt. - Szinte összeesek a fáradtságtól, és szeretném rendbe hozni magam, mielőtt bemutatsz a feleségednek.

Michael pokrócot, szappant és egy váltás ruhát hozott neki. Paul annyira kimerült, hogy nem bírt lábra állni. Hátával a falnak támaszkodott, és kinyújtotta a lábát. Michael meleg étellel tért vissza.

- Öregem Jobb lesz, ha eszel valamit, csupa csont és bor vagy. Paul erőtlenül elmosolyodott.

- Említetted neki, hogy egy koszos koldus költözött a pajtába?

- Nem kérdezte. - Michael összegereblyézett egy kupac szénát. - Befészkelheted magad ide a takaróval, úgy nem fogsz fázni éjszaka!

- Maga lesz a mennyország, miután hónapokig a kemény földön aludtam. - Hetek óta ekkor volt először tető a feje fölött. Megkóstolta a levest, és felhúzta a szemöldökét. - Kitűnő szakácsot szereztél. Megköszönnéd neki a nevemben? - Azzal behabzsolta az étel maradékát, majd a szénába rogyott. - Fáradt vagyok. Még soha életemben nem voltam ennyire kimerült.

Szemei leragadtak az álmosságtól. Utoljára azt látta, hogy Michael lehajol, és egy vastag pokróccal betakarja. Hirtelen elszállt minden feszültség, amit hónapok óta hordozott magában.

Paul egy ló nyerítésére ébredt. Amikor felkelt, izmai teljesen elgémberedtek, és minden porcikája élesen sajgott. Lassan kinyűj-tózott, majd a pajta ajtajához ment, hogy kinézzen. Michael épp egy kerítéscölöpnek ásott gödröt. Hosszú ideig Figyelte a falnak támaszkodva, majd visszaballagott a szénarakáshoz, és felvette a kölcsönkapott ruhadarabokat.

Megmosdott a patakban, hogy ne bántsa meg Michael feleséget. Még a szakállát is leborotválta. Michael piros gyapjúinge lógott rajta, ám a férfit közömbösen érintette a dolog, és elindult Michael felé, hogy segítsen neki.

Sógora abbahagyta a munkát, és az ásójára támaszkodott.

- Azon tűnődtem, vajon mikor fogsz felébredni. Két teljes napot átaludtál.

Paul elvigyorodott.

- Ez is azt bizonyítja, hogy az aranymosás keményebb munka a kerítésépítésnél.

Michael hangosan felnevetett.

- Gyere be a házba! Amanda már elkészült a reggelivel.

Paul kezdett örülni annak, hogy egy nő is lesz a társaságukban. Arra számított, hogy egy Tesshez hasonló, csendes, aranyos, jó természetű, jámbor teremtést talál majd a tűzhelynél. Michael mögött lépett be a házba, és izgatottan várta a találkozást. Egy karcsú lány állt a tűzhely mellett, a férfiaknak háttal. Épp olyan szoknyát viselt, mint Tess, amikor az oregoni csapáson utaztak. És ugyanazt az ingblúzt. Különösnek hatott az egész jelenség, és Paul kissé összeráncolta a homlokát. Michael felesége a fazék fölé hajolt, és a férfinak azonnal feltűnt, milyen formás a nő. Amikor felegyenesedett, Paul észrevette a vékonyka derekat és a hosszú aranyszínű hajfonatot, ami egészen a derekáig leért. Eddig csodálatos látványt nyújtott.

- Amanda, megjött Paul!

Amikor a nő megfordult, Paulnak olyan érzése támadt, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. Hitetlenkedve bámult az előtte álló alakra, a nő azonban viszonozta a pillantását. A Pair-a-Dice-ból való drága prostituált! Paul Michael felé fordította a tekintetét, aki úgy mosolygott, mintha a lány magában egyesítette volna a nap, a hold és a mennyei csillagok örök szépségét.

- Paul, szeretném bemutatni neked a feleségemet, Amandát.

Paul csak meredten bámulta, és tanácstalanságában nem tudta, hogy mit mondjon vagy cselekedjen. Michael várakozva állt mellette, és Paul érezte, hogy ha nem présel ki magából azonnal néhány kedves szót, még tovább fog romlani a helyzet. A férfi feszes mosolyt erőltetett az arcára.

- Elnézést, hogy így bámulom, asszonyom! Michael már említette, hogy milyen gyönyörű. - És valóban az volt. Akárcsak Salome, Delila vagy Jezábel.

Hogy vehetett el Michael feleségül egy ilyen nőt? Egyáltalán tisztában volt azzal, hogy egy prostituálthoz köti az életét? Képtelenség! Ez az ember soha életében nem tette be a lábát egyetlen bordélyházba sem. Sosem volt nővel. Nem mintha nem kínálkozott volna erre számtalan lehetősége. Minden észérv és természetes ösztön ellenére Michael elhatározta, hogy megvárja az igazit. És tessék, erre cserélte az ártatlanságát. Angelre!

Milyen történetet főzött ki ez a boszorkány? Mihez fog vele kezdeni Michael, ha ráébred a nő valódi kilétére? Figyelmeztesse a sógorát?

Michael furcsán nézett rá.

Angel barátságosan elmosolyodott. Szemei gyönyörű kék színben játszottak, de halálos hidegséget sugároztak. Sejtette, hogy Paul felismerte őt, és így akarta a tudomására hozni, hogy nem érdekli a dolog. Ez pedig azt jelentette, hogy nem szerelemből ment hozzá Michaelhez.

Paul viszonozta a mosolyt, és még Angelnél is fagyosabban viselkedett. *Hogy sikerült, megkaparintanod Michaelt?*

Angel olvasott a férfi gondolataiban, és úgy érezte, mintha Paul követ dobna rá. Ezt a férfit minden nehézség nélkül kiismerte. Valószínűleg sohasem volt elég aranya ahhoz, hogy bejusson a szobájába.

- Kávét, uraim? - kérdezte hűvösen.

Michael Paulról a feleségére pillantott, és a homlokát ráncolta.

- Ülj csak le, Paul!

A férfi leült, és megpróbálta levenni a szemet Angelről. A csend egyre elviselhetetlenebbé vált. Mivel törhette volna meg?

Michael enyhén hátradőlt.

- Most, hogy kipihented magad, mesélj el mindent a Yubánál töltött időről!

Paul beszélni kezdett, de csak kétségbeesésében. Angel egy tál zabkását és egy bögre kávét helyezett elé, amit Paul kimérten megköszönt. Olyan gyönyörű *nő* volt - túlságosan is szép -, egy hideg és romlott alabástrom istennő.

Angel nem ült le melléjük az asztalhoz, és nem szólt egy árva szót sem. Paul valószínűnek tartotta, hogy a lány még nála is többet tudna mesélni a Yuba folyóról. Csak azok vehették igénybe az ő szolgáltatásait, akik nagyobb mennyiségű aranyra leltek a folyóban. Mit kereshetett itt ez a nő? Mifele édes hazugságokat suttogott Michael fülébe?

Paul a farm felől érdeklődött, és hagyta, hogy egy darabig Michael beszéljen. Szüksége volt arra, hogy gondolkodni tudjon, vagy legalábbis megpróbáljon. Lopva újra és újra Angelre pillantott. Hogyhogy nem sejtette Michael? Mégis mit keresett volna egy ilyen szép lány az aranylelő vidéken? Egy gondolkodó férfi számára teljesen egyértelműnek tűnt, hogy semmi jót.

Ugyanakkor az embernek elegendő volt egyetlen pillantást vetni ebbe a világos, kék szempárba, és azonnal elveszett. Michael nem tartozott a szép tevők közé. Egyenes volt, telve szeretettel.

Akármit mondott a lány, Michael elhitte neki. *Muszáj elmondanom Michaelnek az igazságot. De hogyan? Mikor?*

Michael felállt, hogy megtöltse kiürült kávéspoharát. Paul Angelre nézett, aki viszonozta a pillantást, kissé megemelte az állát, kék szeme pedig gúnyos szikrákat szórt. Olyan magabiztosnak tűnt, hogy Paul majdnem kikotyogta az igazságot, de amikor Michael arcába nézett, a torkán akadtak a szavak.

Angel levette a sálját az ajtón lévő kampóról.

- Elmegyek vízért - mondta, és megragadta a vödröt. - Biztos sok megbeszélnivalótok van. - Mielőtt kiment, mereven Paulra nézett.

Tekintete úgy érte Pault, mint egy arculcsapás. *Még az sem érdekli, ha elmondom Michaelnek.*

A férfi komoran tanulmányozta Pault.

- Min jár az eszed?

Paul nem találta a szavakat. Érdesen felnevetett, és megpróbálta feleleveníteni régi, évődő stílusát, de még erre is képtelen volt.

- Ne haragudj, de eláll tőle a lélegzetem. Hogyan ismerkedtél meg vele?

- Isteni beavatkozásnak köszönhetően.

Isteni? Michael a pokol fekete mélyére süllyedt, és még csak nem is sejtette. Fülig beleszeretett egy kék szemű, szőke hajú ördögbe, akinek a teste bárkit az örök kárhozatra taszítana.

Michael felállt.

- Menjünk ki, megmutatom, hogy mi mindent csináltam, amióta elmentél szerencsét próbálni,

Paul keserűen konstatálta, hogy Angel az ő ruháit mossa. Megható jelenet. Azt remélte, hogy ha szívességet tesz neki, azzal elhallgattathatja? A nő feléjük se pillantott. Talán képtelen volt előhozakodni az igazsággal, azt viszont nem engedhette, hogy Angel ilyen könnyen megússza.

- Beszélhetnék a feleségeddel egy percet, Michael? Biztos rossz benyomást tettem rá, amikor annyira megbámultam. Meg akarom köszönni neki a reggelit, és hogy kimossa a ruháimat.

- Jól van. Aztán gyere le hozzám a patakhoz, éppen egy hidegházat építek. Elkelne a segítség.

- Egy perc és jövök. - Paul Angel felé vette az irányt. Alaposan végigmérte a nőt, és egy pillanatig sem kételkedett tovább. Tessie ruháit viselte! Pault elöntötte a vad, fékezhetetlen düh. Hogy adhatta neki ezeket a ruhákat Michael? Épp akkor ért oda a lányhoz, amikor az kirázta elnyűtt jégeralsóját. Arra várt,

hogy Angel megforduljon, de csalódnia kellett. A lány tudta, hogy Paul mögötte áll - ebben a férfi teljesen biztos volt. Csak nem akart tudomást venni róla.

- Szervusz, Angel - kezdte Paul azt remélve, hogy a név hallatán a lány majd kizökken fásult közömbösségéből. A lány valóban megfordult, de arcán higgadt, nyugodt kifejezés ült. - *Angel* - ismételte meg Paul. - Ez a valódi neved, nem igaz? Nem Amandának hívnak. Javíts ki, ha tévednék!

- Csak nem lepleződtem le? - mondta némi iróniával a hangjában, és felaggatta a férfi jégeralsóját a szárítókötélre, amit Michael rakott ki neki. - Talán emlékeznem kellene rád?

Pimasz bestia!

- Gondolom, a te szakmádban egy idő után már minden arc egyformának tűnik.

- És minden más is. - Angel gúnyosan végigmérte a férfit. - Nem jártál szerencsével a folyónál?

A nő megátalkodottabb volt, mint amire Paul számított.

- Michael tudja, hogy kiféle és miféle vagy?

- Miért nem kérdezed meg egyenesen tőle?

- Nem érdekel, hogy mi történik majd, ha egyszer megtudja?

- Azt hiszed, hogy össze fog tőle roppanni?

- Hogy tudta egy magadfajta megkaparintani őt?

- Felnyalábolt, mint egy libát, és idehozott a szekerén.

- Elég valószínűtlenül hangzó történet. - Pault felbőszítette Angel unatkozó arckifejezése. - Szerinted mit tenne, ha elmondanám neki, hogy már láttalak, méghozzá Pair-a-Dice-ban, egy bordélyházban?

- Nem tudom. Miért, szerinted mit tenne? Megkövezne?

- Szerfelett magabiztosnak tűnsz a rajta gyakorolt befolyásodban.

Angel felvette az üres kosarat, és a csípőjére tette.

− Azt mondasz el neki, amit csak akarsz. Számomra nem jelent semmi különbséget. - Azzal odébbállt.

Michael felé közeledve Paul úgy döntött, hogy mindenről beszámol a férfinak, de amikor odaért hozzá, inába szállt a bátorsága.

Egész álló nap Michael mellett dolgozott, de képtelen volt összeszedni a gondolatait. Amikor hazaindultak, Paul elhárította a vacsorameghívást. Azt hazudta, hogy már az evéshez is túl fáradt volt. Inkább visszavonult a pajtába, ahol cl rágta a füstölt hús maradékát. Nem akart egy asztalnál ülni azzal a nővel, nem tudta többé megjátszani az örömét, amiért a barátja egy szélhámos ringyót vett el feleségül. Zsákjába tömte kevés tulajdonát, a hátára lódította, és a saját földje felé vette az irányt, ami a völgy másik végében helyezkedett el.

Michael a kunyhó nyitott ajtajában állt, és a távozó Pault nézte. Megdörzsölte a tarkóját, majd elfordult.

Angel Michaelt tanulmányozta, és érezte, hogy ismét fölgyülemlik benne a feszültség. Leült a fűzfa székre, amit Michael készített neki, és figyelte, amint félje becsukja az ajtót, majd leül a tűz elé. Elővette a csizmáját, és bedörzsölte méhviasszal, hogy vízálló legyen. Nem nézett a nőre. Nem sok mondanivalója akadt aznap este, és ezúttal a Bibliát sem vette elő. Az előző éjszakáról pedig egyértelműen megfeledkezett.

- Azon jár az eszed, ugye? - kezdte Angel. - Miért nem kérdezed meg nyíltan?

- Nem akarom tudni.

- Persze hogy nem - válaszolta Angel szárazon, összeszorult és kiszáradt a torka. - Úgyis elmondom neked, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba. Nem emlékszem rá, de ez az én szakmámban még nem jelent semmit, nem igaz? Rád sem emlékeztem, még a sokadig látogatásod után sem.

Angel elfordította a fejét. Michael tudta, hogy ez nem a teljes igazság, de a szavak ettől függetlenül még megsebezték a lelkét.

- Ne hazudj, Amanda! Miért nem hiszed el, hogy szeretlek? Most már a feleségem vagy. Ami azelőtt történt, az a múlt feledésébe merült. Hagyjuk is ott, a múltban!

Véget ért a szélcsend, és ádáz vihar csapott le rájuk.

- Két héttel ezelőtt még mindent hallani akartál rólam. Továbbra is *mindent* tudni szeretnél?

- *Hagyd lezárulni a múltat!*

Angel felállt, és hátat fordított Michaelnek, reszkető kezével végigsimította a kandallópárkányt.

- Még mindig nem sejted az igazságot, ugye? Még ha szeretném is, hogy jól működjenek a dolgok közöttünk, mások ezt bizonyosan megakadályozzák majd. Mint például a te derék sógorod. - Angel szárazon elmosolyodott, és felnézett a falra. - Láttad az arckifejezését, amikor felismert?

- Őszintén sajnálom, hogy megbántott.

Angel egy váratlan mozdulattal megfordult, és kihívóan nézett Michaelre.

- Tényleg így gondolod? - felnevetett. - Ő nem bánthat meg engem. Ahogyan te sem! - Egyiküknek sem adta meg rá az esélyt.

Paul egész nap a kunyhóját takarította, és közben azon tanakodott, mihez is kezdjen Angellel. Vissza kellett mennie, hogy figyelmeztesse Michaelt. Joga volt megtudnia, hogy kit vett el feleségül. Azt remélte, hogy ha sógora szembesül a tényekkel, helyesen fog cselekedni, és kidobja a nőt. Angel úgyis talpra fog esni, mint egy macska.

A házasságot bármikor érvényteleníteni lehetett. Valószínűleg nem is áldotta meg felszentelt pap, úgyhogy nem volt valódi jelentősége. Michael pedig könnyen maga mögött hagyhatta volna az egész borzalmas emléket. Csak úgy özönlöttek Kaliforniába a szekérkaravánok, úgyhogy bizonyosan talált volna magának egy másik nőt, aki elfeledtette volna vele Angelt.

Átjött hozzá Michael, és segített fát vágni. Beszélgettek, de nem olyan önfeledten, mint azelőtt. Pattinak túl sok kérdés járt az agyában, Michael pedig furcsán elmélázott.

- Gyere át vacsorázni! - javasolta, mielőtt hazaindult, de Paul nem bírta elviselni a gondolatot, hogy egy asztalnál egyen

Angellel. Michael bosszankodva nézett rá. - Megbántottad Amanda érzéseit.

Paul csaknem elnevette magát. Megbántotta? Azt a keményszívű ringyót? Aligha valószínű, de Paul pontosan tudta, hogy Angel mit csinál: megpróbál rossz érzéseket szítani közte és Michael között. El akarta pusztítani a barátságukat. Nos, ha a nő durva szabályok szerint akar játszani...

- Holnap átnézek - felelte végül.

Angel éppen a takarókat porolta, amikor Paul megérkezett. A lány megállt, és egyenesen a férfira nézett. Nem habozott, hanem azonnal Paul képébe vágta a következő szavakat:

- Michael lent dolgozik a pataknál, a hidegházat építi. Miért nem mondod ki végre, ami a szívedet nyomja, mielőtt teljesen felemészt?

- Fogadni mernél, hogy nem fogom elárulni, igaz?

- O, dehogyis, szerintem mindent elmondasz majd neki. Már alig várod, hogy kiteregethesd a kártyáidat.

- Szereted? - kérdezte megvetően Paul. - Azt hiszed, hogy képes leszel boldoggá tenni? Előbb vagy utóbb úgyis átlát majd rajtad, és megtudja, hogy valójában ki vagy.

Angel olyan erősen szorította össze az öklét, hogy elfehéredtek az ujjai. Aztán vállat vont és elfordult.

- Téged semmi sem érdekel, igaz?

- Miért kéne? - Azzal Angel tovább folytatta a porolást.

Paul legszívesebben megragadta volna, hogy öklével a nő arrogáns arcába vághasson.

- Te csak a bajt keresed!- Azzal Paul a patak felé vette az irányt.

Az Angelben felgyülemlő feszültség elpárolgott, ahogy a távozó Paul után nézett. Erőtlenül lerogyott egy farönkre, makacsul küzdött a testét átjáró érzések ellen.

- Épp jókor jöttél - üdvözölte Michael, miközben felegyenesedett, és kezével letörölte a homlokán lévő izzadságcseppeket. - Segítenél ezekkel a deszkákkal?

Paul és Michael rögzítette a legyalult deszka egyik oldalát.

- Michael, van valami, amit meg kell veled osztanom - mondta nyögve, miközben a helyükre illesztették a fadarabokat. Michael komoran nézett rá, de Paul nem tudta mire vélni a nézését. Fortyogó dühe hevében belevágott a mondandójába:

- Ennek most semmi köze ahhoz, ami a Yuba folyónál történt, vagy ahhoz, hogy miért nem tudom eldönteni, itt maradjak-e. A *feleségedről* van szó.

Michael lassan felegyenesedett, és Paulra nézett.

- Miért érzed úgy, hogy mondanod kéne valamit?

- Mert erről neked is tudnod kell. - Paul még mindig maga előtt látta Angel arrogáns arcát. - Michael, ő nem az, akinek képzeled.

- Pontosan az, akinek képzelem, Amanda a *feleségem.* - Michael folytatta a munkát.

Biztosan jól kezelésbe vette és megpuhította az a boszorkány tegnap este. Paul a következő deszkát dühösen vágta a helyére. Az udvaron keresztül Angel felé pillantott, aki Michael kunyhójának az ajtajában állt. Tessie ruháiban. Egyenesen oda akart menni, hogy letépje róla a holmit, megverje, majd kiűzze a völgyből. Ennyi ember közül épp Michael került a nő karmai közé. Michael, aki mindig olyan magasra tette a lécet, és akinek olyan szilárd volt a jelleme. A makulátlanul tiszta Michael. Teljességgel hihetetlennek, sőt egyenesen szeméremsértőnek tűnt az egész helyzet.

- Nem hagyhatom annyiban! Képtelen vagyok rá! - Michael rá sem nézett, de Paul megragadta a karját. - Hallgass rám! Mielőtt feleségül vetted, egy prostituált volt, és egy pair-a-dice-i bordélyházban dolgozott. Az egész városban ő volt a legdrágább örömlány.

- Vedd le rólam a kezed, Paul!

Paul elképedve engedelmeskedett.

- Nem felelsz semmit? - Még sosem látta ilyen dühösnek Michaelt.

- Mindent tudok a múltjáról.

Paul szeme elkerekedett Michael vallomása hallatán.

- Te *tudod?*
- Igen. - Michael lehajolt egy újabb gerendáért. - Megfognád a másik végét, légy szíves?

Paul gondolkodás nélkül hajtotta végre, amire Michael kérte.

- Akkor is tisztában voltál ezzel, amikor az ujjara húztad a gyűrűt? - kérdezte gúnyosan.
- Így van.

Paul hangos robajjal a helyére ejtette a gerendát.

- Es ennek ellenére feleségül vetted?

Michael felegyenesedett.

- Igen, elvettem, és ha visszaforgathatnám az idő kerekét, még egyszer végigcsinálnám az egészet. - Egyszerű kijelentés volt, amit ilyesmi. Hónapok óta nem láttál igazi nőt, aztán az utadba akadt egy, akinek szép kék szemei és karcsú dereka volt, te pedig elvesztetted a fejed. Élvezd ki egy darabig, de meg se próbáld bemesélni magadnak, hogy valaha is tisztességes feleség válik majd belőle. Aki egyszer prostituált volt, az örökre prostituált is marad.

Michael összeszorította a száját. Paul szavai szinte megegyeztek Angel önmagáról alkotott véleményével.

- Ne ítélkezz! - mondta fenyegetően a férfi.
- Ne légy bolond, Michael!
- Fogd be a szád, Paul! Nem ismered őt.

Paul elnevette magát.

- Ó, hát arra semmi szükség! Tudok én így is eleget róla. vagy az, aki semmit sem ért. Mindent és mindenkit a saját eh alapján ítélsz meg, de itt az ideje, hogy végre szembenézz a valósággal: a világ másképp működik. Nem éri meg az a fájdalom, amit egy asszony a fejedre hoz. Hallgass meg, Michael! Azt akarod, hogy olyan nő legyen a gyermekeid anyja, aki már több száz férfival hált?

Michael Paulra meredt. Angel tényleg ezzel szembesült nap, mint nap egész életében? Megbélyegzéssel és vak gyűlölettel?

− Azt hiszem, jobb lesz, ha most rögtön befejezed - közölte tömören.

De Paul nem hagyta annyiban a dolgot.

- Mit szólnának a szüleid, ha megtudnák? Ők vajon helyeselnék. És a szomszédok, mert előbb-utóbb szomszédok is fognak érkezni. *Jó* emberek. *Rendes* emberek. Mit fognak gondolni, amikor megtudják, hogy a csinos feleséged valaha drága éjszakai pillangó volt?

Michael szemei fenyegetően elsötétültek.

- Tudom, hogy én mit gondolok, és Isten hogyan vélekedik, ezen kívül más nem számít. Talán először a saját életedet kéne rendbe szedned, mielőtt az övét vennéd nagyító alá.

Paul fájó szívvel pillantott Michaelre. A férfi még soha nem ütötte meg vele szemben ezt a hangnemet, és ez bizony bántó. Hát nem látta Michael, hogy őt csupán a jó szándék vezérli, és segíteni próbál? Csak meg akarta akadályozni, hogy tönkretegye az az alávaló nőszemély.

Nem akarom végignézni, hogyan tesz tönkre ez a szélhámos boszorkány, akinek sikerült a szívedet úgy a kisujja köré csavarnia, hogy még te sem veszed észre, amikor a vesztedbe rohansz!

Michael állában megfeszült egy izom.

- Már éppen eleget mondtál! — intette le Pault vészjóslóan.

De Paul nem látott mást, csak egy prostituáltat az ő szeretett Tessie-je ruháiban.

- Michael, Ő nem más, mint egy *szemét!* - Észre sem vette az öklöt, ami lesújtott rá. Hirtelen fájdalom, hasított az állkapcsába, és a hátán feküdt, Michael pedig ökölbe szorított kézzel állt fölötte, dühtől kivörösödött arccal.

Michael megragadta az ingénél fogva, talpra rántotta, és úgy rázta, mint egy rongybabát.

- Ha valóban úgy szeretsz, ahogy állítod, akkor őt is szereted. Amanda az én részem. Megértetted? Egy rész a húsomból és az életemből. Amikor ellene szólsz, akkor ellenem szólsz. Amikor megbántod őt, akkor engem bántasz meg. Megértetted?

- Michael...
- *Megértetted?*

Paul életében először rettent meg a sógorától.

- Megértettem.
- Jól van - mondta Michael, és elengedte. Ellépett Paultól, hátat fordított neki, és megpróbált úrrá lenni felgyülemlett haragján.

Paul megdörzsölte az arcát, ahol Hosea megütötte. Angel volt az oka annak, hogy nézeteltérésre került sor közöttük. Az egész az ő lelkén száradt. *Ó, értem én, Michael. Jobban, mint te.*

Michael megdörzsölte a tarkóját, és Paulra nézett.

- Sajnálom, hogy megütöttelek. - Kieresztette a levegőt, és közelebb lépett. - Segítségre van szükségem, nem pedig viszálykodásra. Olyan fájdalmak gyötrik, amiket nem érthetsz. - Ökölbe szorította a kezét, arca eltorzult a kíntól, és szemei megteltek könnyel. - És én szeretem őt. Úgy szeretem, hogy kész lennék meghalni érte.
- Sajnálom.
- Ne sajnáld. *Csak hallgass!*

Paul csendben folytatta a munkát, de egész idő alatt üvöltött magában. Segíteni akart Michaelnek az egyetlen módon, ami a hatalmában állt: elűzi innen Angelt. Bármi áron. Minél előbb, annál jobb. Meg fogja találni a módját.

A feszült csöndet Michael törte meg.

- El kell menned a városba, hogy beszerezd a téli készleteidet. Nincs sajnos annyim, amiből téged is elláthatnálak.
- Nincsen aranyporom.
- Nekem van egy kevés félretéve. A tiéd. Kölcsönveheted a szekeremet és a lovaimat is.

Paul elszégyellte magát. De mi oka volt rá? Csupán meg akarta óvni Michaelt a fájdalomtól. A sógora értelmes ember volt, előbb-utóbb úgyis megjött volna az esze. Egyetlen problémájának az bizonyult, hogy nem vette észre a hibát másokban. Ránézett egy szajhára, és egy szeretetre méltó személyt látott benne.

Paul háborgott, hiszen Angel máris közéjük állt. Viszályt szított közöttük. Azon gondolkodott, hogyan űzhetné ki Angelt a kényelmes kis üregéből, hogy visszaküldje oda, ahová tartozik. És mindezt még azelőtt meg kellett tennie, mielőtt apró darabokra törné Michael szívét.

Az utolsó gerendát is a helyére illesztették. A belső falak már mind álltak, és Michael azt mondta, hogy a tetővel már egyedül is megbirkózik. Paul vállára tette a kezét, megköszönte a segítségét, de közben érezhetően növekedett a köztük lévő távolság.

- Jobb, ha már holnap bemész Pair-a-Dice-ba. Mondd meg Joseph-nek, hogy pár héten belül kiegyenlítem a számlámat! O majd gondoskodik arról, hogy mindent megkapj, amire szükséged lehet.

- Köszönöm - mondta Paul gondolataiba mélyedve.

Pair-a-Dice. Talán ott sikerül még többet megtudnia Angelről és a gyarlóságáról. A Hercegnő biztos szívesen visszakapta volna a legjobb lányát, és elküldte volna érte azt az otromba óriást, aki mindig úgy vigyázott Angelre, mintha legalább a koronaékszereket őrizné.

Amikor Michael a kunyhóba lépett alkonyatkor, Angel nem kérdezte meg, hogy miről beszéltek Paullal. Vacsorát tett a férfi elé, majd egyenes gerinccel, magasra tartott fejjel ült le vele vacsorázni. Michael még mindig nem szólt egy árva szót sem. Valószínűleg újra végiggondolta a dolgokat, megvizsgálta, és mérlegelte a különböző eshetőségeket. Így Angel nem akarta megzavarni az elmélkedésében.

A nyomás fokozódott a mellkasában, de meggyőzte magát arról, hogy teljesen hidegen hagyja a dolog. Mintha Michael egyáltalán nem számítana. Amikor a férfi ránézett, a nő felemelte az állát, és egyenesen a szemébe nézett. *Gyerünk, mondja ki végre, ami a fejében jár, uram! Nem számít!*

Michael váratlanul átnyúlt az asztal felett, és megfogta Angel kezét.

Fájdalom hasított a lány szívébe, és hirtelen elhúzta a kezét. Nem bírt a férfira tekinteni. Elvette szalvétáját az asztalról, és alaposan kirázta, mielőtt az ölébe helyezte volna. Amikor ismét felpillantott, a tekintete találkozott Michaeléval. A szemei, ó, azok a szemek!

- Ne nézz így rám! Már mondtam, hogy nem érdekel, mit gondol rólam a sógorod, és felőlem azt mond és hisz, amit csak akar. Úgyis igazat beszél. Te is. tudtad. És különben sem számít, hiszen nem ő az első és nem is az utolsó férfi, aki megvetőn néz rám. - Hirtelen eszébe jutott, hogy valahányszor Mama végigsétált a Fő utcán, az összes férfi, aki járt nála a kunyhóban, úgy ment tovább, mintha egyáltalán nem ismerné.

- Hinnék neked, ha nem lennél ennyire dühös.

Angel felkapta a fejét.

- Nem vagyok dühös. Mi okom lenne rá? - Nem volt étvágya, de magába erőltetett pár falatot, nehogy gyanússá váljon a férfi szemében. Leszedte az asztalról az edényeket, Michael pedig újabb hasáb fát tett a tűzre.

- Paul távol lesz néhány napig. Szüksége van néhány dologra, így holnap reggel átjön a szekérért és a lovakért.

Angel felemelte a fejét, gondolkodott. Vizet töltött a tálba, és elmosta az edényeket. Michael soha nem vitte volna vissza oda, ahova tartozott, de Paul más volt. O bizonyosan megtenné, ha ezáltal megmenthetné szegény Michaelt az öngyilkosságtól.

Görcsösen összeszorult a szíve, amikor arra gondolt, hogy elhagyja Michaelt. Ezért inkább arra kényszerítette magát, hogy a megelégedésre koncentráljon, amit akkor fog érezni, ha ismét szemtől szemben áll a Hercegnővel, és visszaköveteli tőle a pénzét. Szükség esetén még a pultos segítségére is számíthatott. Éppen olyan nagytermetű volt, mint Magowan, és rendkívül ügyesen bánt az öklével. Végre szabad lesz, ha az aranya biztonságosan fog lapulni a zsebében. *Szabad!*

Éles fájdalom tört fel a mellkasából, ezért rászorította a kezét.

Aznap éjjel Michael hozzásimult, és Angel nem utasította vissza. Pár perc múlva a férfi izzadságban úszva, reszketve húzódott vissza. Alig kapott levegőt.

- Mit művelsz velem?

- Jó akarok lenni hozzád - felelte Angel, és minden tudását felhasználta, hogy olyan gyönyörrel ajándékozhassa meg a férfit, amilyet megérdemelt.

Paul hajnalban jött át a szekérért és a lovakért. Michael segített neki befogni a lovakat, majd odaadta Paulnak az aranyat és egy Joseph Hochschildnek címzett levelet.

- Négy-öt nap múlva felkereslek.

- Idefelé jövet láttam egy óriási szarvasbikát - jegyezte meg Paul.

- Köszönöm - felelte Michael.

Ahogy Paul elindult, a férfi visszaballagott a kunyhóba, és levette a tűzhely fölötti állványon lévő puskát.

- Paul látott egy szarvast idefelé jövet. Meglátjuk, tudok-e még egy kis húst szerezni télire.

Angel egész éjszaka azon töprengett, hogyan szökhetne meg úgy, hogy Michael ne vegye észre. Egyszeriben megoldódott a problémája. Kivárta, míg Michael látótávolságon kívülre került, aztán lehúzta ujj áról a gyűrűt. Michael Bibliájára helyezte, biztos volt benne, hogy a férfi ott rábukkan majd. Megragadta a kendőjét, a vállára borította, és kisietett a kunyhóból.

Még nem járhatott messze a szekér. Angel felemelte a szoknyáját, és futni kezdett, hogy utolérje.

Paul meghallotta a kiáltását, megrántotta a gyeplőt, és türelmesen várakozott. Azon tűnődött, vajon mire készülhet Angel. Biztosán azt akarta, hogy Michael aranyából vegyen neki valamit. Vagy talán könyörögni szeretett volna neki, hogy ne bolygassa tovább a dolgokat. Nos, azt csinált, amit akart. Sok jót úgysem remélhetett tőle.

Angel kipirult, és levegő után kapkodott, amikor végre utolérte.

- Visszavinnél Pair-a-Dice-ba?

Paul rövid nevetéssel leplezte meglepetését.

- Szóval máris menekülsz előle.

Angel gúnyosan elmosolyodott.

- Talán azt remélted, hogy itt maradok?

- Szállj fel! - mondta a férfi mogorván, de még a kezét sem nyújtotta oda, hogy felsegítse.

- Köszönöm - mondta Angel szárazon, és felkapaszkodott mellé a szekérre.

Paul az elmúlt éjszaka során hosszú órákon keresztül tűnődött azon, mihez kezdjen Michael velejéig romlott feleségével. Erre Angel egy csapásra megoldotta minden problémáját. Nem is remélte, hogy ilyen könnyen megszabadulhat tőle. Nem kellett se megvesztegetést, se fenyegetést alkalmaznia, a saját szabad akaratából távozott. Megrántotta a gyeplőt, és elindultak.

Paul Angelt nézte, amint Tessie sáljába törölte az arcát. Alig bírta megállni, hogy ne tépje le róla.

- Szerinted miként fog érezni Michael, amikor meglátja, hogy elmentél?

Angel mereven előre szegezte a tekintetét.

- Túl fogja tenni magát rajta.

- Nem igazán hatnak meg az érzései, nem igaz? - Angel egy szót sem szólt. Paul egy darabig előrenézett, majd ismét a lányhoz fordult. ~ Igazad van. Könnyen túl fogja tenni magát a csalódáson, amit okoztál neki. Pár év múlva elég tisztességes lány lesz Kaliforniában ahhoz, hogy megfelelőt választhasson magának közülük. Michaelt mindig is üldözték a nők.

Angel oldalra fordította a fejét, az erdőt bámulta, mintha egyáltalán nem érdekelték volna a hallottak. Paul mélyen meg akarta őt sebezni, hogy ugyanúgy fájj ón neki, ahogy Michaelnek fog, amikor üresen találja a házat, és rájön, hogy a felesége egyetlen búcsúpillantás nélkül hagyta el. Hát nem figyelmeztette

előre Michaelt? Azért valamit mégiscsak éreznie kellett volna a lánynak...

A kíváncsiság végül felülkerekedett benne, és megtörte a csendet:

- Miért döntöttél úgy, hogy elhagyod Michaelt?
- Nincs semmilyen különleges oka.
- Azt gyanítom, hogy meguntad a csendes, vidéki életet. Esetleg problémát jelentett, hogy folyton ugyanazzal a férfival kell beérned? - Angel szótlanul tűrte a megalázó szavakat. Paul végre úgy érezte, bebizonyíthatja Michaelnek, hogy igaza volt Angellel kapcsolatban. Idővel kétségtelenül elfogadja majd, hogy tévedett. A nők bolondultak Michaelért. Jóképű volt, az erő és a gyengédség olyan keveréke sugárzott belőle, ami úgy vonzotta a nőket, mint a legyeket. Amikor készen áll rá, újra megnősülhet, és talán nem is kell majd olyan sokáig várnia. A következő asszony minden bizonnyal jobb lesz ennél.
- A Hercegnő repesni fog az örömtől, hogy újra láthat. Úgy hallottam, hogy - neked köszönhetően - szép kis summával gyarapította a vagyonát. Sosem árulta el, hogy végül hova tűntél.

Angel kissé felemelte a fejét, és émelyítően mosolygott Paulra.

- Nem muszáj ám udvariasan cseverészned.

Paul válaszként hűvösen elvigyorodott. Végre megtalálta a lány gyenge pontját, és még mélyebbre akarta döfni a kést.

- Gondolom, a te szakmádban nincs nagy jelentősége a beszélgetésnek, nem igaz?

Angel érezte, hogy szép lassan felgyülemlik benne a harag. Képmutató disznó. Ha Pair-a-Dice nem feküdt volna olyan messze - ráadásul hegynek fölfelé -, rögtön leugrott volna a szekérről, és gyalog folytatná az utat, de nem őrült meg, és tudta, hogy gyenge lábai nem vinnék el a bordélyházig. Nyugodtan csipkelődhetett vele a férfi, amennyit csak akart. Úgy érezte, egy napig kibírja, hogy egy ilyen alantas, álszent alakkal kocsikázzon együtt a bakon. Inkább az út végén lévő aranyra összpontosított. És a saját kis kunyhójára az erdő közepén,

messze az emberek fürkésző tekintetétől. Azzal vigasztalta magát, hogy soha többé nem kell majd eltűrnie a Paulhoz hasonló férfiak pimaszságait.

Paul nehezen viselte el, ha semmibe vették, és különösen Angeltől vette ezt zokon. Mégis mit képzelt magáról ez a liba? Megcsattintotta az ostorát, és gyorsabb iramban haladtak tovább.

Minden kátyúba belehajtott az úton, dobálta, ide-oda taszította Angelt. A lánynak erősen kellett kapaszkodnia, hogy megtartsa az egyensúlyát, és ne dobja le a szekér. Összeszorította ugyan a száját, de nem panaszkodott. Paul addig tartotta a gyors tempót, amíg a lovak el nem fáradtak, és kénytelen volt lelassítani.

- Ettől jobban érzed magad? - kérdezte a lány gúnyosan.

Paul Angel iránti gyűlölete minden egyes mérföld megtételével fokozódott.

Amikor a nap a legmagasabban járt, Paul az út szélére húzódott, és leugrott a szekérről. Kihajtotta a lovakat a legelőre, majd az erdő felé ballagott. Amikor visszatért, észrevette, hogy Angel az ellenkező irányban indul el a sűrűbe. Úgy mozgott, mintha gyötrő fájdalmai lennének.

Paul az első ülés alá rakta a nyeregtáskáját. Volt benne egy alma, szárított marhahús meg egy babkonzerv. Jóízűen lakmározott. Miután Angel visszatért, vetett egy pillantást a férfira, majd letelepedett egy fenyőfa árnyékába. Paul leharapott egy darab húst, és azt rágta, miközben a lányt vizslatta. Fáradtnak tűnt, és valósággal szenvedett a hőségtől. Valószínűleg éhes is volt. Micsoda balszerencse! Miért nem hozott magával valami harapnivalót?

Paul kinyitotta a kulacsát, nagyokat kortyolt belőle, majd amikor végzett, visszazárta. Angelre nézett, és elfintorodott. Bosszúsan felállt, odament hozzá, és Angel arca előtt lóbálta a kulacsot, mikor megkérdezte:

- Szomjas vagy? Ha igen, akkor mondd, hogy kérek szépen!

- Kérek szépen - mondta halkan, alig hallhatóan Angel.

Paul az ölébe dobta a kulacsot. Angel kihúzta a dugót, megtörölte a kulacs száját, és ivott. Amikor befejezte, ismét megtörölte, visszadugta a dugót, és Paul felé tartotta.

- Köszönöm - mondta rezzenéstelen arccal.

Paul visszament, leült a fa alá, és elfogyasztotta a szárított hús maradékát. Dühösen harapott az almájába. Amikor megette a felét, Angel felé pillantott.

- Éhes vagy?

- Igen - felelte Angel egyszerűen, de most nem nézett Paulra.

A férfi odadobta neki azt, ami az almából megmaradt. Felkelt, odament a lovakhoz, és befogta őket a szekér elé. Amikor hátrapillantott, észrevette, hogy Angel leszedegeti az almáról a koszt és a tűleveleket, mielőtt beleharap. Paul kényelmetlenül érezte magát a lány hűvös, csendes méltósága láttán.

- Gyerünk! - mondta, azzal felült a bakra, és türelmetlenül várt.

Angel arca összerándult, amikor felmászott a férfi mellé.

- Hol ismerkedtél meg Michaellel? - kérdezte Paul, miután a lovak közé csapott, és ismét elindultak.

- Eljött a Palotába.

- Ne nevettess! Michael előbb meghalna, mint hogy betegye a lábát abba a szennygödörbe. Nem iszik, nem kártyázik, és bizonyosan tudom, hogy prostituáltakhoz sem jár.

Angel csúfondárosan mosolygott.

- Hát, akkor szerinted hogyan történhetett a dolog?

- El tudom képzelni, hogy a te tehetségeddel megáldott lány könnyen kitalált valami szánalmas mesét. Valószínűleg egy kereskedésben találkoztál vele, és azzal kábítottad el, hogy a családod meghalt a nyugatra vezető út során, és teljesen magadra maradtál a világban.

Angel kinevette Pault.

- Nos, most már nem kell ezen törnöd az agyad. Miután elmentem, Michael a tied lehet egész télen.

Paul ökle, amivel a gyeplőt szorította, teljesen elfehéredett. Talán egy gonosz tréfát űzött vele a lány? A férfiasságában kételkedett? Megrántotta a gyeplőt, letért a szekérrel az útról, és megállt.

Angel ösztönösen megdermedt.

- Miért állítottad meg a szekeret?
- *Tartozol* nekem a fuvarért.

Angel elcsendesedett.

- Mire gondolsz?
- Mit tudsz felajánlani? - Paul keményen meg akarta alázni a lányt. - Azt hiszem, már rájöttél, hogy ha valaki szívességet tesz neked, akkor azt illik viszonozni. Nem igaz? - Angel elfordította a fejét. Paul erősen megragadta a karját, mire a lány sápadt arccal tekintett rá. Paul belenézett a cinikus, kék szempárba. - Nos, tartozol nekem a fuvarért. - Aztán hirtelen elengedte Angelt.

A nő ezúttal nem fordult el. Csak nézte őt sima, kifejezéstelen arccal.

- Tudod, én sohasem jutottam fel a Palota emeletére - kezdte a férfi, és egyre mélyebbre döfte a tőrt Angel szívébe. Kibontotta az aranyló hajat összefogó bőrzsineget. - Még arra sem volt elég az aranyporom, hogy belerakjam a nevem a kalapba. - Paul egy erős rántással kihúzta a zsineget, és leengedte Angel haját. - Sokszor ábrándoztam arról, vajon milyen lehet bejutni Angel legbelső szentélyébe.

- Es most szeretnéd személyesen is megtapasztalni...

Paul kétségbeesésbe akarta taszítani a lányt.

- Talán.

Angel érezte, hogy ismét kavarogni kezd valami a gyomrában. Már elfelejtette, hogy mindennek ára van. Kifújta a levegőt, és finoman oldalra hajtotta a fejét.

- Nos, akkor minél hamarabb essünk túl rajta! - felelte határozottan, azzal leszállt a bakról.

Paul csak sután bámult utána. Ő is leugrott a szekér másik oldalán, megkerülte, és megtorpant Angel előtt. A lány arca fehéren világított, a fáradtság erőt vett rajta, ám Paul nem tudta eldönteni, hogy megjátssza-e magát. Azt hitte a lány, hogy képes lenne harminc mérföldet megtenni gyalog? Paul nem akarta megadni neki az esélyt, hogy meggondolja magát, és visszatérjen Michaelhez.

- Mit akarsz csinálni?

- Amit parancsolsz! - Levette a kendőjét, és a szekér oldalára akasztotta. - Nos? - Mosolyával kigúnyolta Pault.

Talán azzal vádolta ez a nő, hogy ő nem képes rá? Paul dühösen megragadta a karját, és berángatta egy bozót árnyékába. Gyors és durva volt, meg akarta sérteni és alázni Angelt. A lány egy hangot sem adott ki. Egyetlenegyet sem.

- Nem telt sok időbe, hogy visszatérj a régi életedhez, nem igaz? - Paul undorodva meredt Angelre.

A nő lassan felállt, leporolta a szoknyájára tapadt port, és kiszedegette a hajában megbúvó leveleket,

Pault elfogta az undor.

- Nem is érdekel, igaz? Olyan erkölcseid vannak, mint egy kígyónak!

Angel lassan fölemelte a fejét, és hűvös, halotti mosolyra húzódott a szája.

Paul kényelmetlenül kapaszkodott fel a bakra. Alig várta, hogy véget érjen az út.

Angel érezte, hogy ismét erőt vesz rajta a remegés. Megkötötte a kombinéjét, begombolta a blúzát, és betűrte a szoknyájába. Egyre hevesebben reszketett. Besétált az erdőbe egy olyan helyre, ahol Paul nem láthatta, és térdre rogyott. Hideg verejték lepte el a homlokát, egész testében didergett. Lehunyt szemekkel küzdött az émelygés ellen. *Felejtsd el, Angel! Tégy úgy, mintha meg sem történt volna!*

Ujjai fájdalmasan fúródtak egy fa kérgébe, és hányni kezdett. Néhány perc múlva elmúlt a hideglelése, a remegés is alább

hagyott, így elég erőt érzett magában ahhoz, hogy újra lábra álljon. Egy hosszú pillanatig csak várt, hogy visszanyerje a nyugalmát.

- Siess! - kiáltotta Paul a távolból. - Még sötétedés előtt a városba akarok érni.

Angel felszegett fejjel tért vissza a szekérhez. Paul a bakról nézett le rá.

- Szeretnéd tudni az igazságot, Angel? Túlbecsülték az értékedet. Egy fabatkát se érsz.

Angelben fellázadt valami.

- És te mennyit érsz?

Paul szemei összeszűkültek.

- Ezt hogy érted?

Angel közelebb lépett, és lerántotta a kendőt a szekér oldaláról.

- Én *tökéletesen tisztában vagyok azzal*, hogy hova tartozom. Sosem mutattam magam másnak, mint aki valójában vagyok. Egyszer sem. Soha! - Megfogta a bak szélét. - És itt vagy te, aki kölcsönkérted Michaeltől a szekerét és a lovait, emellett pedig használod a pénzét és a feleségét. - Angel egyenesen Paul szemébe nevetett. - És te minek nevezed magad? *Fivérének.*

Paul arca először elsápadt, majd elvörösödött, végül ismét fehérbe váltott. Ökölbe szorította a kezét, és úgy nézett Angelre, mintha meg akarná ölni.

- Megérdemelnéd, hogy egyszerűen csak itt hagyjalak! Engednem kéne, hogy az út hátralévő részét gyalog tedd meg.

Angel nyugodtan mászott fel a bakra, és erejének teljes tudatában foglalt helyet Paul mellett. Elmosolyodott, és kisimította a szoknyáját.

- Most már nem teheted, nem igaz? Már kifizettelek.

Az út hátralévő részét egyetlen szó nélkül tették meg.

Rettegés

Tizenöt

„Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle.
Uram, hányszor vétkezhet az én atyámfia úgy,
hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?
Jézus így válaszolt: Nem azt mondom neked,
hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is .”
MÁTÉ 18,21-22

A Palota eltűnt a helyéről.

Angel bokáig gázolt a sárba, dideregve megállt a szállingózó hóban, és a Palota helyén éktelenkedő megfeketedett romokat bámulta. Körbenézett, és feltűnt neki, hogy milyen csendesek az utcák, félig kihaltak. Számos épületet már le is bontottak, és szekerekre rakodták a deszkákat és a zsindelyeket. Mi történhetett itt?

Az út másik oldalán lévő szalon nyitva volt. Legalább még az Ezüstdollár működött, és Angel emlékezett a tulajra, Murphy-re. Mindig a hátsó lépcsőn közlekedett. Amikor Angel belépett a lengőajtón, az odabent tartózkodó férfiak azonnal elhallgattak. Murphy a pultnál állt.

- Nahát, nem hiszek a szememnek! Csak nem Angel tért vissza hozzánk? - Szélesen elvigyorodott. - Alig ismertelek fel ezekben a rongyokban. Max! Hozz a hölgynek egy pokrócot! Teljesen átázott, és mindjárt megfagy. Kisasszony, milyen kellemes meglepetés! Merre csavarogtál, kedvesem? Az a nevetséges hír járta, hogy hozzámentél egy rongyos földműveshez. - Murphy úgy nevetett, mintha egy nagyszerű viccet mesélt volna.

A férfi túl hangosan beszélt, Angel a legszívesebben beolvasott volna neki, amiért nem fogta be a mocskos száját.

- Mi történt a Palotával? - kérdezte halkan, miközben csillapítani igyekezett belső remegését.
- Leégett.
- Azt én is látom. Mikor?
- Néhány hete. Ez volt az utóbbi idő legizgalmasabb eseménye. Ez a város haldoklik, ha eddig nem vetted volna észre. Túl nehezen bányászható az a kis arany, ami errefelé maradt. Még egykét hónap, és Pair-a-Dice kísértetvárossá válik. Én is kénytelen leszek kiköltözni az újonnan felfedezett lelőhelyekre, különben tönkremegyek, mint már jó néhányan. Hochschild megérezte, hogy mi következik, és hetekkel ezelőtt felszámolta az üzletét. Sacramentóban telepedett le, most ott söpri be az aranyport.

Angel próbálta megőrizni a hidegvérét, és szavakba önteni fogyatkozó reménységét.

- És hol van a Hercegnő?
- A Hercegnő? Ó, ő elment. A tűz után azonnal távozott. Sacramentóba? San Franciscóba? Ki tudná megmondani? De fogadni mernék, hogy ennél a porfészeknél nagyobb településen kötött ki.

Angelnek összeszorult a szíve, tervei kártyavárként omlottak össze pár pillanat alatt. Max átnyújtott neki egy takarót, amit szorosan maga köré csavart, hogy így védekezzen az egyre hidegebbé váló levegővel szemben. Murphy folytatta a mondanivalóját.

- Még egy gyűszűje sem maradt, amibe beleköphetett volna, miután Magowan rágyújtotta a házat. Két lánya is a tűz martalékává vált.

Angel felkapta a fejét.

- Kik? - kérdezte fojtott hangon.
- Mai Ling, az a kis mennyei virágszál. Nagyon fog hiányozni.
- És ki volt a másik?
- Az a részeges. Hogy is hívták? Már nem emlékszem. Mindegy, mindketten fent ragadtak az emeleten, amikor az

épület lángra lobbant. Senki sem tudta kiszabadítani őket, és hallani lehetett az üvöltésüket. Utána napokig rémálmok gyötörtek.

Ó, drága Lucky, mihez is kezdjek nélküled?

- Magowan megpróbált eliszkolni - mesélte Murphy. - Öt mérföldet sikerült megtennie, mikor utolértük. Visszahoztuk, és felakasztottuk, oda, ni, a Fő utcára. Felhúztuk, mint egy zászlót. Sokáig szenvedett, mielőtt meghalt. Ö volt a legaljasabb...

Anggel ellepett a pulttól, és leült egy asztalhoz. Egyedül akart lenni, hogy összeszedje magát, és elfojthassa feltörő érzelmeit.

Murphy hozott egy üveget és két poharat, majd mellé telepedett. Ott maradt vele, és whiskyt töltött Angeínek.

- Nincs szerencséd, angyalom. - Csóválta a fejét, miközben magának is töltött egy pohárkával. Sötét, elénk szemekkel mérte végig Angelt, majd folytatta: - Egy csöppet se bánkódj, Angel! Odafönt van egy szabad szobám. - A férfiakra pillantott. - Egy szavadba kerül, és öt perc múlva már munkába is állhatsz. - Közelebb hajolt. - Csupán meg kell egyeznünk, hogy milyen arányban osztozkodjunk. Mit szólnál hozzá, ha én hatvan százalékot kapnék, te meg negyvenet? Adok neked egy szobát, teljes ellátást, ruhákat, bármit, amit kívánsz. Gondoskodni fogok rólad.

Angelt ismét elöntötte a lelke mélyéből feltörő remegés. A kezei között szorongatta a whiskys poharat, és ridegen bámulta az aranysárga folyadékot. Minden reménye a tűz martalékává vált. Nem volt se aranya, se ruhája, csupán az, amit éppen viselt, és nem volt hova lehajtania a fejét. Ismét ugyanabba a helyzetbe jutott, mint amikor megérkezett San Franciscóba. Ráadásul beköszöntött a tél, és napok óta sűrű pelyhekben esett a hó.

Sosem lesz saját kunyhóm.

Murphy előredőlt.

- Mit mondasz rá, Angel?

Angel felpillantott, és keserűen mosolygott Murphyre, aki tudta, hogy a lány nem utasíthatja vissza nagylelkű ajánlatát.

Sosem leszek szabad.

- Nos, mit mondasz? - Ujjával Angel karját simogatta.

- Ötven-ötven, és nekem fizetnek - felelte végül. - Különben nincs alku.

Murphy hátrahajolt, és felhúzta a szemöldökét. Egy hosszú pillanatig tanulmányozta Angelt, majd hangosan nevetni kezdett. Felhajtotta a whiskyjét, és bólintott.

- Rendben. Ha ingyen megadod nekem mindazt, amit kérek. Végül is az én tulajdonom ez az ócska hely, nem igaz? - Várt egy darabig, és amikor látta, hogy Angel nem tiltakozik, elmosolyodott. - Most rögtön, édesem! - A férfi felállt. - Hé, Max! Vedd át a helyem, amíg megmutatom Angelnek az új szobáját.

- Itt marad? - kérdezte egy férfi olyan arc kifejezéssel, mintha végre eljött volna a karácsony.

Murphy csak vigyorgott.

- Itt bizony.

- Én leszek a következő! Mennyi lesz?

Murphy egy magas árat szabott ki.

Angel felhajtotta a whiskyt. Reszketve állt fel, amikor Murphy hátrahúzta a székét. A lépcsőn felfelé menet egyre lassabban és lassabban vert a szíve. Mire felért az emeletre, már nem is érezte a szívverését. Semmit sem érzett

Michaellel kellett volna maradnom. Miért is nem maradtam vele?

Sosem működött volna az a házasság, Angel! Soha, hallod?

Egy darabig működött.

Amíg közbe nem szólt az élet. A világban nincs kegyelem, Angel. Ezt te tudhatnád a leginkább. Csupán egy reményvesztett álom volt... Sikerült megszöknöd, mielőtt teljesen kihasznált volna. Most ismét ott lehetsz, ahová tartozol, és azt csinálhatod, amire születtél.

Mit számított már mindez? Túl késő volt arra gondolni, hogy mi lett volna, ha másképp dönt. Túl késő volt a miérteken rágódni. Túl késő bármire is gondolni...

Murphy az egész menüt akarta.

Amikor végre elment, Angel felkelt az ágyból, és elfújta a lámpást. A sötét sarokban ülve a mellkasához húzta a térdét, és csendben ringatózni kezdett. A fájdalom akkor kezdődött, amikor Paul felbukkant a völgyben, megalázta, kihasználta, majd eltaszította őt. Az érzés ekkorra kivirágzott, egyre csak burjánzott, és teljesen felemésztette a lelkét. Szorosan lehunyta a szemét, egyetlen hangot sem hallatott, a szoba mégis megtelt néma sikolyával.

A napok egybemosódtak, alig változott valami. A Hercegnő helyett Murphy uralkodott rajta, Magowan szerepét pedig a sokkal könnyebben elviselhető Max töltötte be. A szobája kisebb volt, a ruhák pedig kevésbé előkelőek. Bőven kapott enni, viszonylag tűrhető koszton tartották. A férfiak ugyanolyannak bizonyultak, mint azelőtt.

Angel törökülésben ült az ágyon, és előre-hátra ringatózott, miközben egy fiatal bányász vetkőzött a szobájában. A fiú hátrafésült haja még nedves volt, és -bőre erős, savanyú szappanillatot árasztott magából. Nem sok mondanivalója akadt, aminek a lány kifejezetten örült, ugyanis semmi kedve nem volt a fiút hallgatni. Legalább nem fog sokáig tartani... Elfojtotta az érzelmeit, lezárta az elméjét, és munkához látott.

Hangos robajjal kivágódott az ajtó, és egy erős kéz lerántotta róla a fiatalembert. Angel levegő után kapkodott, amikor felismerte a felé tornyosuló férfi arcát.

- Michael! - Angel felkönyökölt. - Ó, *Michael*...

A fiatalember a padlóra zuhant, majd feltápászkodott.

- Mit művel? - A bányászfiú káromkodva támadott. Michael egyetlen ütéssel a falhoz vágta, aztán felcibálta, behúzott neki még egyet, és kihajította a nyitott ajtón, ahol a külső falnak csapódott. Michael felnyalábolta a bányász ruháit,

és az alélt testhez vágta. Egyetlen rúgással becsukta az ajtót, és megfordult.

Angel annyira megkönnyebbült a férfi látványától, hogy a lábai elé akarta magát vetni, de visszarettent a Michael arcán meghúzódó fenyegető arckifejezéstől.

- Öltözz fel! - Michael nem várta meg, míg Angel összeszedi magát, hanem felkapkodta a lány levetett ruháit, és hozzávágta. - *Most azonnal!*

Angel szíve hevesen vert, miközben ügyetlenkedve felvette a ruháit, és kétségbeesetten próbálta kigondolni, hogyan is menekülhetne meg a férfi haragjától. Mielőtt végzett volna az öltözködéssel, Michael felrántotta az ágyról, feltépte az ajtót, és a folyosóra taszította. A lánynak még annyi ideje sem maradt, hogy belebukjon a cipőjébe.

A lépcsőn Murphy közeledett feléjük.

- Mégis, mit képzelsz, mi a fenét csinálsz? Megmondtam, hogy a földszinten várakozz. Az az ember fizetett, megvárhatnád, míg sorra kerülsz.

- Takarodj az utamból!

Murphy szétterpesztette a lábát, és felemelte az Öklét.

- Azt hiszed, hogy ilyen egyszerűen kisétálhatsz innen?

Angel látta már Murphyt verekedés közben, és biztos volt benne, hogy Michaellel is képes lesz könnyedén elbánni.

- Michael, kérlek... - Michael durván félrelökte Angelt, és elé lépett.

Murphy nekirontott, de Michael gyorsabbnak bizonyult, és a földre küldte a férfit, még mielőtt ráeszmélhetett volna, mi is történik körülötte. Michael erősen megragadta Angel csuklóját, és magával vonszolta. Mielőtt a lépcsőhöz értek volna, Murphy felállt. A kocsmáros Angel karja után nyúlt, és olyan erősen rántotta vissza, hogy a lány felsikoltott a fájdalomtól. Michael elengedte, és Angel a falnak esett. Murphy ismét a férfira támadt, de Michael ez alkalommal lehajította őt a lépcsőn.

Amikor Michael a lány fölé hajolt, Angel kétségbeesetten visszahúzódott.

- Kelj fel! - utasította Michael. A nő nem mert ellenkezni. Michael megfogta a kezét, és maga elé taszította. - Csak menj egyenesen, és ne állj meg!

Amikor leértek a lépcsőn, Max egyenesen Michaelre rontott. Hosea kihasználta támadója lendületét, felemelte, és egy pókerasztalhoz vágta. Két másik férfi is Michaelnek esett, a férfinak éppen hogy sikerült ellöknie Angelt az útból, mielőtt a többiek megütötték volna. Mind a hárman nekivágódtak egy kártyaasztalnak, szerteszét repült a faforgács, a kártya és a férfiak tömege. Két másik iszogató is beszállt a csetepatéba.

- Hagyjátok abba! - sikította Angel, mert biztosra vette, hogy végeznek Michaellel. Kétségbeesésében fegyver után kutatott, de Michael nem sokáig 'maradt a földön. Lerúgta magáról az egyik férfit, és máris talpra állt. Angel tátott szájjal bámulta a verekedő Michaelt. Állta a sarat, ütései kemények voltak, és olyan gyorsak, hogy minden férfinak jutott, aki rávetette magát. Michael megfordult, és egyenesen fejbe rúgta az egyik támadóját. Angel még soha senkit nem látott úgy verekedni, mint Michaelt. Mintha egész életében ezzel töltötte volna az idejét, és nem szántással vagy palántaültetéssel. Minden ütése célba talált, keményen küzdött, és akit elért az ökle, az a földön is maradt. Pár perc múlva már senki sem akarta megtámadni.

Michael büszke tartással állt, szemei vérben forogtak.

- Nos, mi lesz, gyerünk! - kiáltotta kihívóan. - Ki akar még közém és a feleségem közé állni? *Gyerünk!*

Senki sem mozdult.

Michael félrerúgta az útjában álló asztalt, és egyenesen Angel felé tartott. Egyáltalán nem hasonlított arra a férfira, akit a nő a völgyben ismert meg.

- Mondtam, hogy ne állj meg! - Azzal megragadta a lány karját, és az ajtó felé taszította.

A férfi szekere a bejáratnál várt. Michael a karjába vette Angelt, és a bakra emelte. A lánynak annyi ideje sem maradt, hogy a szökésre gondoljon, Michael ugyanis máris ott ült

mellette. Megragadta a gyeplőt, és indulásra ösztökélte a lovakat. Angelnek erősen kellett kapaszkodnia, nehogy leessen. Michael fárasztó iramot diktált, nem is lassított le addig, amíg több mérföldnyire nem kerültek Pair-a-Dice-tól. Amikor visszavett a sebességből, azt is csak a lovak kedvéért tette, nem Angel miatt.

A nő félt a férfira pillantani, és nem mert egyetlen szót sem kiejteni a száján. Még sosem látta ilyennek Michaelt, még akkor sem tűnt ennyire dühösnek, amikor a pajtában elveszítette a fejét. Ez nem az a halk szavú, türelmes férfi volt, akit megismert. Egy idegen ült mellette, akit egyedül a bosszú tüze hajtott. Angelnek eszébe jutott a Herceg, amint meggyújtotta a szivarját, és kirázta a hideg.

Michael letörölte a vért a szájáról.

- Magyarázd meg nekem, Angel! Áruld el, hogy miért tetted!

Angel. Volt valami halálos, vészjósló abban, ahogy kiejtette a nevét.

- Engedj le a szekérről! - kiáltotta rémülten a lány.
- Hazajössz velem!
- Hogy megölhess?
- Jézusom, hallod, hogy miket beszél ez a nő? Miért pont ezt a bolond, csökönyös asszonyt adtad nekem?
- *Engedj le!*
- Szó sem lehet róla! Ebből nem fogsz kimászni, van egypár elintézendő ügyünk.

Annyi erőszak gyülemlett fel Michael szemeiben, hogy Angel megijedt és leugrott a szekérről. Teljes súlyával a földnek vágódott, és gurulni kezdett. Amikor visszanyerte a lélegzetét, talpra szökkent és elfutott.

Michael egy erőteljes mozdulattal megrántotta a gyeplőt, és a szekérrel lekanyarodott az útról. Leugrott és Angel után eredt.

- Angel! - kiáltotta. A lépések zajából hallotta, hogy a nő az erdő felé menekül. - Sötétedik. Hagyd abba a futást, mielőtt kitöröd a nyakad!

De Angel nem állt meg. Megbotlott egy kiálló gyökérben, és olyan erővel esett el, hogy kificamította a bokáját. Levegő után kapkodva feküdt a földön, és hallotta, hogy Michael a nyomában van. Gyorsak voltak a férfi léptei, kegyetlenül letörte az útjába kerülő gallyakat, míg rá nem lelt.

Angel feltápászkodott, és rettegve bukdácsolt tovább, mit sem törődve az arcába csapódó faágakkal. Michael elé vágott, és elkapta a vállát. Angel ismét megbotlott, és Michaelt is magával rántotta. A férfi úgy fordította a testét, hogy ő essen először a földre. A lány szüntelenül rúgkapált, kétségbeesetten próbált szabadulni a férfi karjaiból. Michael a hátára fordította és leszorította. Amikor Angel az arca felé kapott, Michael erősen megragadta a csuklóját, kezei bilincsként záródtak az ujjaira.

- Elég volt!

Angel elkerekedett szemekkel, lihegve feküdt a földön. Miután Michael kifújta magát, talpra állította a lányt is. Ahogy engedett a szorításából, Angel ismét menekülni próbált. Michael visszarántotta, mire Angel megütötte Őt. A férfi majdnem visszavágott, de tudta, hogy ha egyszer megüti, többé nem bírná abbahagyni. Elengedte, de valahányszor a nő szökni próbált, Michael visszarántotta. Végül Angel rátámadt, ütötte, rúgta és pofozta. Michael kivédte az ütéseket, de nem viszonozta őket.

Amikor a lány végül kimerülten összerogyott, Michael a karjaiba vette, és szorosan magához ölelte. Angel egész teste hevesen rázkódott, Michael érezte a lányból áradó félelmet. A rettegése nem volt alaptalan. Megijesztette Michael dühe, és a férfi tudta, hogy ha csak egyszer visszaütött volna, azzal megöli a nőt.

Michael szinte eszét vesztette, amikor a felesége elhagyta.

Gyalog kereste, amíg rábukkant a szekérnyomokra, és hirtelen rádöbbent, hogy mi is történt valójában. Paullal ment el, és a Pair-a-Dice-ba vezető úton voltak. Michael megbántottan ment haza, mind a kettőjükre dühös volt. Még soha életében nem került olyan közel a pokolhoz, mint azok alatt a hosszú órák

alatt, amíg a városból hazatérő Pault várta. Hogy tehette ezt vele a sógora? Miért nem küldte haza ahelyett, hogy magával vitte?

Michael egyedül is rájött a válaszra.

Paul visszahozta a szekeret és a lovakat. Azt mondta, azért volt távol olyan hosszú ideig, mert Hochschild Sacramentóba költözött. Michael számára világos volt, hogy önként semmit sem fog elárulni Amandáról. így egyenesen rákérdezett a dologra. Paul nem sokat mondott azon kívül, hogy visszavitte a nőt Pair-a-Dice-ba.

- O ragaszkodott hozzá, hogy visszavigyem. Nem én beszéltem rá - felelte Paul sápadtan, és rémület tükröződött a szemeiben. Michaelnek azonban a férfi gyászos képére kiülő bűntudat tűnt fel a leginkább. Nem is kellett tovább kérdezősködnie, máris tudta, hogy mi történt még az úton. Vagy Pair-a-Dice-ban.

- Michael, annyira sajnálom! Esküszöm, hogy nem az én hibámból történt. Megpróbáltalak figyelmeztetni, hogy miféle...

- Tűnj el a szemem elől, Paul! Menj haza, és maradj is ott! - Paul szó nélkül engedelmeskedett.

Ezek után Michael majdnem úgy döntött, hogy nem megy a nő után. Angel tökéletesen megérdemelte azt, ahova került. Az ő kívánsága volt, nem igaz? Michael zokogott. Átkozta a napot, amikor először megpillantotta a nőt. Szerette őt, képes lett Volna meghalni érte, ő pedig könyörtelenül elárulta. Ennyi erővel kést is döfhetett volna a szívébe, hogy megforgassa benne.

De az éjszaka csendjében visszaemlékezett az első napokra, amikor Angel betegen feküdt, és egy pillanatra beleláthatott a lázálmoktól gyötört lelkébe. Sokat beszélt összefüggéstelenül, leírta múltja nyomorúságos eseményeit. Nem ismert másféle életet. Eszébe jutott, hogyan fogadta Paul a lányt, és előtte volt Angel dühe is. Michael látta rajta, hogy mélyen megsebezték, még akkor is, ha ezt a lány a leghatározottabban tagadta. Érte kellett mennie. Angel a felesége volt.

Amig a halál el nem választ.

Pair-a-Dice-ba menet mindenre felkészült, de amikor belépett a szobába, és a saját szemével is meggyőződhetett arról, hogy mit művel Angel, teljesen elvesztette a fejét. Ha nem pillantja meg felsége szemét, és nem hallja meg, hogyan szólítja a nevén, mindkettőjükkel ott nyomban végzett volna. De meglátta és meghallotta - egyetlen óvatlan pillanatra megtudhatta, miként érez Angel. Megkönnyebbült. Olyan elemi megkönnyebbülés áradt a lányból, hogy a férfi valósággal megdermedt.

Ez azonban még nem jelentette azt, hogy ösztönös dühe ne fortyogott volna a felszín alatt, amiért Angel ilyen rútul elárulta őt.

Michael megrázkódott és hátrahúzódott.

- Gyere! - mondta egyszerűen. - Hazamegyünk. - Megfogta Angel kezét, és elindult az erdőn keresztül.

A lány szeretett volna szembeszegülni a férfival, de a rettegés minden porcikáját átjárta. Mit fog vele csinálni? Talán ugyanolyan brutálisan fog viselkedni vele ebben a hangulatban, mint egykor a Herceg?

- Miért jöttél értem? - kérdezte olyan hangsúllyal, amely szinte már vádolta a férfit.

- A feleségem vagy.

- Hiszen otthagytam az asztalon a gyűrűt! Nem loptam el.

- Ez nem változtat semmin. Attól még házasok vagyunk.

- Akár el is felejthetted volna.

Michael megállt és Angelre szegezte a tekintetét.

- Számomra a házasság egy egész életen át tartó kötelezettséget jelent, hölgyem. Nem pedig egy olyan szerződést, amit semmisnek nyilváníthatunk, ha a dolgok egy kicsit nehezebbre fordulnak.

Angel összezavarodva tanulmányozta Michael arcát.

- Még azok után is, ahogy rám találtál... - Michael továbbbandukolt, Angelt maga után vonszolva. Angel számára a férfi megfejthetetlennek bizonyult. - Miért?

- Mert *szeretlek* - közölte tömören. Maga felé fordította Angelt, arcán gyötrelmes kifejezés ült. - Ilyen egyszerű, Amanda. *Szeretlek*. Mikor fogod végre megérteni, hogy mit jelent ez?

Angel torka összeszorult, és lehorgasztotta a fejét.

Az út hátralévő részét csendben tették meg. Michael feltette Angelt a bakra. A lány helyet csinált neki, amikor a férfi is felszállt mellé. A lány komoran nézett rá.

- Nem lehet valami jó érzés a szeretet, amit érzel.

- A tiéd talán jobb? - Angel elfordult. Michael kezébe vette a gyeplőt. - A szeretetnek most nem sok köze van az érzelmekhez - mondta búsan Michael. - Ne értsd félre! En is ember vagyok, mint bárki más. Ugyanúgy vannak *érzelmeim* és *vágyaim.* Ebben a pillanatban rengeteg dolgot érzek, amit inkább nem szeretnék. - Megrázta a fejét, az arca megfeszült a dühtől és a fájdalomtól. - Amikor beléptem a szobába, legszívesebben megöltelek volna, de nem tettem. Most is szívesen vernék egy kis józan észt beléd, de nem teszem. - Sötét szemekkel nézett Angelre. - Akármennyire is megsebzett az árulásod, akármennyire is szeretném viszonozni a fájdalmat, amit nekem okoztál, nem fogom. - Azzal megrántotta a gyeplőt, és ismét útnak indultak.

Angel megpróbálta lenyelni az érzéseit, de folyton előtörtek, szinte megfojtották. Ökölbe szorított kézzel próbált ellenük küzdeni.

- Tudtad, hogy mi vagyok! *Tudtad!* ~ Egyszer és mindenkorra meg akarta értetni Michael lel. - Michael, én egész életemben ez voltam, és soha sem leszek más.

- A fenét! Mikor fejezed be ezt az állandó önsajnálatot?

Angel elfordult, válla megereszkedett.

- Miért nem akarod megérteni? Sosem alakulhatnak úgy a dolgok közöttünk, ahogy szeretnéd. Ez teljességgel lehetetlen! Még ha lett volna is esélyünk, most már vége! Hát nem érted?

Michael tekintete szinte átdöfte az övét.

- Paulról beszélsz?

- Elmondta?
- Nem kellett mondania semmit. Az arcára volt írva.

Angel nem védekezett, nem keresett kifogásokat. Egyenes váltakkal bámult maga elé.

Michael látta, hogy Angel önmagát okolja a történtekért, pedig neki és Paulnak közösen kell majd szembenézniük a problémával. Mint ahogy nekik is. Michael megint az útra összpontosította a figyelmét, és sokáig hallgatott.

- Miért mentél vissza? Egyszerűen nem fér a fejembe.

Angel lehunyta a szemét, és próbált alapos indokot keresni.

Egyet sem talált, ezért nagyot nyelt.

- Hogy visszaszerezzem az aranyamat - mondta komoran. így hangosan is kimondva titkos vágyát, kicsinyesnek tűnt az egész.
- Miért?
- Venni szeretnék egy kunyhót az erdőben.
- Hiszen már van egy kunyhód.

Angel alig bírt megszólalni a mellkasában felgyülemlő fájdalomtól. Kezét keményen a szívére szorította.

- Szabad akarok lenni, Michael! Csak egyszer az életemben. *Szabad!* - elcsuklott a hangja. Az ajkába harapott, és olyan erősen kapaszkodott a bakba, hogy a deszka belefúródott a tenyerébe.

Michael arca ellágyult. Haragja ugyan elpárolgott, de a szomorúság és a fájdalom megmaradt.

- Hiszen szabad vagy. Csak még nem tudod.

Hosszan, szótlanul tették meg a völgybe vezető utat.

Tizenhat

Az elme a saját helye,
egymagában képes a mennyeket pokollá,
a poklot mennyekké változtatni. ”
MILTON

Michael nem tudott napirendre térni Angel viselkedése felett. A nő nem szabadkozott, nem keresett kifogásokat. Csak ült szótlanul, egyenes háttal, magasra tartott fejjel, ökölbe szorított keze az ölében pihent, mintha nem hazafelé tartana, hanem csatába indulna. Inkább elutasította az ajándékát, és örök sötétségben élt volna ahelyett, hogy kitárja felé a szívét, és bepillantást engedjen a gondolataiba? Egyedül csak a büszkesége számított?

Michael egyszerűen nem értette őt.

Angel szótlanul, fájdalmas arccal ült. Küzdött az őt marcangoló érzések ellen, a megbánás, a bűntudat és a döbbenet kínozta. Ezek egyetlen szilárd halmazzá, egy kemény góccá álltak össze, amely fojtogatta a torkát, összepréselte a mellkasát, akár egy minden végtagjába fájdalmat sugárzó daganat. Rettegett. Feltámadt benne a remény, amiről azt hitte, hogy már réges-régen elpusztult. Megfeledkezett arról az aprócska fénypontról, ami gyermekkorában még pislákolt benne. Valami lángra lobbantotta, és növekedni kezdett, amíg a Herceg el nem taposta.

Angel ezúttal józan eszével, észérvek segítségével próbálta meg kioltani.

Már semmi sem lehetett olyan,, mint azelőtt. Akármi alakult is ki közte és Michael között, az visszafordíthatatlanul megromlott.

Abban a pillanatban, amikor Paul használta a testét, az utolsó esélyét is eldobta.

„Az én bűnöm. Mea culpa. Mea culpa."

Anyja szavai kísértették, egy elátkozott élet elviselhetetlen emlékei. Miért érezte újra az apró fénypont lángját, amikor sejtette, hogy végül úgyis eltapossák? Ahogy mindig is tették. A remény az egyik legkegyetlenebb tünemény. Egy fenséges illat az éhező gyermek előtt. Egy illat, valódi tej és hús nélkül.

O, Istenem, nem szabad reménykednem. Nem tehetem. Ha újra bizalom ébred bennem, azt nem fogom túlélni.

De ott volt egy apró, alig észlelhető szikra, ami felderengett a sötétben.

Amikor a hajnali fényben elérték a völgyet, Angel vállát végigsimította a felkelő nap melege, és eszébe jutott az az éjszaka, amikor Michael átvonszolta az erdőn, hogy megmutassa neki a napfelkeltét. *„Ezt az életet akarom neked adni."* Akkor nem értette meg, mit kínált neki Michael. Csak akkor jutott el az agyáig a férfi szavainak jelentése, amikor felkapaszkodott az Ezüstdollár szalon lépcsőin, és újfent rabszolgaságba adta a lelkét.

Most már túl késő, Angel.

Akkor miért hozott vissza? Miért nem hagyott Pair-a-Dice-ban?

A Herceg is visszavitt, emlékszel? Többször is.

Angel mindig megtorlást ígérő fényeket látott a Herceg sötét szemében. A férfi örömet lelt abban, ha a szenvedését nézte. Ezt még így is könnyebb volt elviselni, mint végignézni azt a kínlódást, amit azoknak szabott ki büntetésül, akik segítettek neki. Mint Johnnyét - mielőtt a Herceg örökre megszabadult tőle.

De Michael nem úgy viselkedett, mint a Herceg. Angel az ő szemében még sosem látta, az ő kezében még sosem érezte a kiszámított kegyetlenség csillogását.

Mindennek ára van, Angel. Ezt te is tudod. Mindig is tudtad.

Milyen árat fog kérni azért, hogy visszahozta őt a pokolból? Mi lehetett az ára annak, hogy megmentette a lányt a saját ostobaságának következményeitől?

Angel reszketett legbelül.

Michael bekanyarodott a szekérrel az udvarra, és biztonságosan kikötötte a gyeplőt. Angel egyedül is lemászott volna, de Michael a kezével elkapta a csuklóját.

- Ülj nyugodtan! - Nehézkes hangon szólt, mire Angel szó nélkül visszaült, és várta Michael parancsát. Amikor odajött hozzá, hogy leemelje, Angel behunyta a szemét, nem mert Michaelre nézni. Michael gyengéden letette őt a földre.

- Menj be a házba! - utasította. - Én elintézem a lovakat.

Angel kinyitotta a kunyhó ajtaját, és érezte, amint egész testét átjárja a megkönnyebbülés felszabadító érzése. *Itthon vagyok.*

De mennyi ideig, Angel? Elég sokáig ahhoz, hogy jól meggyötörhessen, mielőtt ismét eltaszít magától?

Angel szabadulni akart ezektől a gondolatoktól, így belépett a házba, és változásokat keresett. Minden olyan ismerős volt, egyszerű és kedves. A durva asztal, a két fűzfa szék a tűzhely előtt, a szekér ágyrészéből készült ágy, a kopott takarók, amelyeket Michael húga készített. Angel nekiállt tüzet rakni, és bevetette a gyűrött ágyat.

Felvett egy piros gyapjúinget, arcához emelte, és hosszan belélegezte Michael testének illatát. Ő jelentette a földet, az eget és a szelet. Angelnek még a lélegzete is elállt.

Mit tettem? Miért dobtam el mindezt magamtól?

Paul szavai visszhangoztak a fejében: *„Egy fabatkát se érsz.”* Igaza volt. Angel prostituáltnak született, és az agya rejtett zugaiban tudta, hogy igazából mindig az is marad. Hiszen még egy napra se volt szüksége, hogy visszatérjen régi életformájához.

Reszketve, óvatosan összehajtogatta az inget, és eltette Michael fiókjába. Azon tűnődött, hogyan fojthatná el a fejében csírázó és szárba szökő gondolatokat. El akart menekülni előlük, ahogy mindig is tette. De hogyan érhetné ezt el? Hogyan?

Kétségbeesetten kereste a válaszokat, de egyet sem talált. *Bármit megteszek neki*, *ha megengedi, hogy vele maradjak. Bárcsak megengedné!*

Angel étvágytalansággal küzdött, de tudta, hogy Michael éhes lesz, amikor bejön. Nagy gonddal elkészítette a reggelit. Amíg főtt a kása, a lány letörölte a bútorokat belepő port, és felseperte a padlót. Eltelt egy óra, aztán még egy tovatűnt, de Michael még mindig nem tért vissza.

Mire gondolhatott a férfi? Talán fokozódott az iránta érzett haragja? Lehet, hogy máris meggondolta magát, és megbánta, hogy visszahozta? Ki fogja tenni a szűrét? Hova is mehetne, ha a férje szélnek ereszti?

Angel gyomra görcsbe rándult a Herceggel kapcsolatos emlékektől.

Michael nem olyan, mint a Herceg.

Minden férfi úgy viselkedik, mint a Herceg, amikor elárulják őt.

Úgy cikáztak a gondolatai, mint a dögöt kereső keselyű. Magára öltötte páncélját, és hadba indult Michael ellen. Senki sem kényszerítette arra, hogy eljöjjön érte. Ha megbántotta az, amit látott, csakis önmagát okolhatja érte. Végül is nem ő a felelős azért, hogy Michael. éppen akkor lépett be a szobába. Miért is nem hagyta békén őt még a legelején? Sosem próbálta meg az orránál fogva vezetni a férfit. Mégis mire számított? Kezdettől fogva tudta, hogy milyen árut vett.

Mi vagyok én? - kiáltotta egy hang a lelke mélyén. - *Ki vagyok én? Már a saját nevemet sem ismerem. Van egyáltalán még valami, ami Sarah-ból megmaradt?*

Folyton maga előtt látta Michael szemét, fájdalmas pillantását, és a szívére nehezedő nyomás egyre elviselhetetlenebbé vált.

Végül nem bírta tovább, és kiment az udvarra, hogy megkeresse a férfit. Nem látta a mezőn, bár a lovak még vidáman legeltek odakint. Hiába kereste, nem lelte sehol. Aztán halkan belépett a pajtába, és megpillantotta a férfit. Michael

arcát a kezei közé temetve ült és zokogott. Angel szíve szinte megszakadt, amint őt nézte, és az oly hőn óhajtott megkönnyebbülés csupán még nehezebb teherré vált a számára.

Megsebeztem őt. Ennyi erővel kést is ragadhattam volna, és a szívébe döfhettem volna. Jobb lett volna, ha Magowan végez velem. Jobb lett volna, ha meg sem születek.

Angel maga köré fonta a karját, visszaballagott a kunyhóba, és a tűz előtt térdre ereszkedett. Minden az ő lelkén száradt. Kérdések sokasága záporozott a fejében: Mi lett volna, ha nem hagyta volna el a Herceget? Ha nem szállt volna fel arra a hajóra? Ha nem adta volna el magát minden jöttmentnek San Francisco sáros utcáin, vagy ha nem csatlakozott volna a Hercegnőhöz? Ha ügyet sem vet Paulra? Ha itt maradt volna, és nem ment volna sehova?

Ha nem tért volna vissza Pair-a-Dice-ba, vagy nem ment volna fel a lépcsőn Murphyvel? *Ha, ha, ha...* a végtelen, sötétségbe vesző csigalépcső.

De mindezeket megtettem. Én magam, szabad akaratomból. És már túl késő van ahhoz, hogy változtassak. Michael sírva ül kint, *amíg én idebent képtelen vagyok arra, hogy egyetlen könnycseppet is hullajtsak bármiért.*

Szorosan átölelte a térdét, és előre-hátra ringatózott.

- *Miért is kellett megszületnem? Miért?* - A kezeit bámulta. - *Ezért?* - Úgy érezte, hogy a múltban elkövetett bűnök beszennyezték a kezét. Az egész teste kívül-belül romlott volt. Michael kiemelte a mélységből, és egy esélyt adott a számára - ő viszont eldobta. Aztán visszajött érte, és az otthonába hozta a bemocskolt ágyából, ő pedig - saját ostobaságára jellemző módon - egész reggel a kunyhót takarította, és egyszer sem fordult meg a fejében, hogy önmagát tisztítsa meg.

Lázas kutatásba kezdett, mire rátalált egy szappanra, és leszaladt a patakhoz. Levetett ruháit hanyagul félredobta, majd a patakba gázolt. A jeges levegő és a jéghideg víz kikezdte a

bőrét, de nem törődött vele. Meg akart tisztulni, hogy végre minden emlékétől megszabadulhasson.

Mindegyiktől, a fogantatásától kezdve.

Michael felállt, és felakasztotta a gyeplőt. Kilépett a pajtából, majd lassan visszaballagott a kunyhóhoz. Mit várhatott egy olyan házasságtól, amit így bemocskolt a szexuális árulás?

Először is, sohasem szeretett engem. Hogyan kérhetném tőle számon a hűséget? Sosem ígérte meg, hogy hű marad hozzám. Én kényszerítettem ki belőle az esküjét. Uram, egy szóval sem említette, hogy megbánta volna. Harminc mérföld alatt egyetlen szóval sem. Talán hibát követtem el? Valóban a te hangodat hallottam, vagy csak a saját vágyaimét? Miért teszed ezt velem?-

Ott kellett volna hagynia Pair-a-Dice-ban.

Ez az asszony a feleséged.

Tudom, de nem érzek magamban elég erőt ahhoz, hogy megbocsássak neki.

Szinte belevésődött agyába a látvány, amikor meglátta Angelt egy másik férfival henteregni az ágyban. Nem bírta kiverni a fejéből.

Szerettem őt, *Uram. Annyira szerettem, hogy képes lettem volna meghalni érte, és ő pontosan ezt tette velem: megölt. Talán igaza lehet, és valóban menthetetlen, Hogyan bocsássák meg olyasvalakinek, akit teljesen hidegen hagy, hogy a végén kap-e a bűnei alól /eloldozást?*

O mire vágyik, Michael?

Szabadságra. Szabad akar lenni.

A kunyhó takaros volt, a tűzhelynél vidáman pattogott a tűz. Az asztal meg volt terítve, készen várta a reggelije. Egyedül Angel hiányzott. Michael évek óta először káromkodta el magát.

- Menjen csak, ahova akar! Nem érdekel. Elegem van az állandó küzdelemből! - Belerúgott a vasrúdon himbálózó edénybe.
- Még hányszor kell utánamennem, hogy visszahozzam?

Egy darabig elüldögélt a fűzfa székben, de a haragja egyre fokozódott. Elhatározta, hogy még egyszer megkeresi, és ezúttal világosabban magyarázza el neki a játékszabályokat. Felajánlja a lánynak, hogy ha tényleg annyira húzza a szíve a város felé, akár vissza is viheti a szekerén. Kirontott a kunyhóból, aztán megállt odakint karba tett kézzel, és azon tanakodott, hogy a felesége ezúttal melyik utat választhatta a szökéshez. Szemével végigpásztázta a tájat, és igencsak meglepődött, amikor megpillantotta a patakban meztelenül álló Angelt.

Meggyorsította lépteit, és a part felé igyekezett.

- Mit művelsz? Ha fürödni támadt kedved, miért nem hordasz vizet a házba, hogy felmelegítsd?

Angel hirtelen - egy rá egyáltalán nem jellemző mozdulattal - hátat fordított a férfinak, és leplezetlen félénkséggel próbálta eltakarni magát.

- Hagyj egyedül!

Michael levette a kabátját.

- Gyere ki onnan, mielőtt tüdőgyulladást kapsz! Ha ennyire szeretnél fürödni, majd én hordok neked vizet.

- Hagyj békén! - sikoltotta Angel, majd térdre esett és összegörnyedt.

- Ne légy ostoba! - Michael belegázolt a patakba, elkapta Angelt, majd felhúzta és talpra állította. Angel kezei kavicsokkal voltak tele. A melle és a hasa már véres volt a dörzsöléstől. - Mit művelsz magaddal?

- Meg kell mosdanom. Esélyt sem adtál arra, hogy...

- Már éppen eleget mosakodtál - szakította félbe Michael, és megpróbálta ráteríteni a kabátját, de Angel elhúzódott tőle.

- Még nem vagyok tiszta, Michael. Menj el, kérlek, és hagyj békén!

Michael durván megragadta.

- Majd akkor hagyod abba, ha már lenyúztad a bőrödet? Amikor elvéreztél? Ez az, amire vágysz? Azt hiszed, hogy attól *megtisztulsz,* ha ezt teszed magaddal? - Elengedte Angeit, mert

attól félt, hogy kárt tesz benne. - Ez nem így működik - mondta fogcsikorgatva.

Angel összezavarodott, és lassan leült a patakba, a jéghideg víz a derekát nyaldosta.

- Nem, azt én sem hiszem - mondta lágyan. Kócos, vizes haja élettelenül lógott fehér arca és válla körül.

- Gyere vissza a házba! - mondta Michael, és felsegítette. Ezúttal Angel ellenállás nélkül követte, ám a partra érve megbotlott. A ruhái felé nyúlt, de Michael csak húzta maga után, meztelenül. Szinte betaszította a kunyhóba, és becsapta az ajtót.

Felkapta a takarót az ágyról, és odadobta Angelnek.

- Ülj le a tűz melle! - utasította.

Angel a vállára terítette a takarót, és leült a padlóra szegezve tekintetét.

Michael a lány felé pillantott, majd töltött neki egy bögre kávét.

- Ez majd felmelegít! - Angel szótlanul engedelmeskedett. - Szerencséd lesz, ha nem betegedsz meg. Mit szeretnél elérni? *Engem* akarsz megbüntetni azért, mert visszaálltál prostituáltnak? Lelkiismeret-furdalást akarsz ébreszteni *bennem,* amiért megint kicibáltalak abból a bordélyházból?

- Nem - mondta Angel halkan.

Michael küzdött, hogy ne érezzen szánalmat iránta. Legszívesebben addig rázta volna, míg az összes foga ki nem hullik. Meg akarta ölni a feleségét.

Képes lennék rá. Istenem, meg tudnám ölni, és még örülnék is neki!

Hetvenszer hétszer.

Nem akarok rád figyelni. Elegem van a hallgatásból, túl sokat kérsz tőlem! Kibírhatatlan fájdalom fészkelte be magát a szívembe. Nem érted? Nem tudod, hogy mit tett velem?

Hetvenszer hétszer.

Michael szemét forró könnyek égették, a szíve úgy vert, mint egy harci dob. Angel leginkább egy koszos gyermekre hasonlított. Kék szemei alatt sötét árnyékok húzódtak. Hadd

szenvedjen, hiszen megérdemli! Volt egy folt a lány nyakán, amitől Michaelt a hányinger kerülgette. Angel eltakarta a kezével, és elfordította az arcát. Michael szinte látta, hogyan válik a lány egyre kisebbé. Talán maradt még benne egy szemernyi lelkiismeret és szégyen. Ó, hamar el fog múlni, és akkor ismét készen áll majd arra, hogy darabokra tépje a férfi szívét.

Uram, nem tudom kordában tartani az érzéseimet. Ha valóban elhihetném, hogy képes lenne szeretni...

Ahogy engem szeretsz?

Ez nem ugyanaz. Te Isten vagy! Én meg csak egy esendő ember.

- Nem kellett volna eljönnöd értem - mondta Angel visszafojtott hangon. - Sosem lett volna szabad a közelembe férkőznöd.

- Igazad van! Okolj csak engem! - Talán valóban igaza lehetett a nőnek. Felfordult a gyomra, ökölbe szorította a kezét, és metsző pillantását Angelre szegezte. - Én esküt fogadtam, és bármennyire fojtogat most az ígéretem, nem szegem meg a szavam.

Angel bús szemekkel nézett fel a férfira.

- Nem muszáj - mondta, és megrázta a fejét.

- Működni fog a házasságunk. Majd én gondoskodom róla, hogy sikerüljön. - *Nem ezt ígérted, Uram? Vagy csak képzelődtem? Lehet, hogy végig neki volt igaza, és az egész nem volt több testi vonzalomnál?*

- Csak áltatod magad - mondta Angel. - Egyszerűen nem érted, sosem lett volna szabad megszületnem!

Michael gúnyosan felnevetett.

- Önsajnálat. Szinte elmerülsz benne, nem igaz? Vak vagy, Angel! Nem veszed észre azt, ami az orrod előtt hever.

Te sem, Michael.

Angel a tüzet bámulta, mikor szavai megtörték a köztük feszülő csendet:

- Nem vagyok vak. Michael! Egész életemben nyitott szemmel jártam. Azt hiszed, nem tudom, hogy mit beszélek? Hogy nincs igazság a szavaimban? A saját fülemmel hallottam apámat, amikor azt mondta, hogy el kellett volna vetetni engem. - Itt elfulladt a hanga. Egy idő után összeszedte magát, és még halkabban folytatta. - Hogyan is érthetné meg ezt egy hozzád hasonló férfi? Apám házasember volt, elég gyereke született az igazi feleségétől. Azzal vádolta Mamát, hogy csupán hatalmat akar fölötte szerezni. Nem tudom, hogy valóban így volt-e. Mindenesetre elzavarta az anyámat. Nem kellett neki többé. Miattam. Nem szerette már. Egyedül miattam.

Csendes, fájdalmas hangon folytatta.

- Mama szülei jóravaló, köztiszteletben álló személyek voltak. De nem fogadták vissza az anyámat, főleg nem a törvénytelen gyermekével együtt. Még az egyház is hátat fordított neki. - A takaró kinyílt, Michael az Angel bőrén lévő foltokat bámulta. Vörös csíkok borították ott a testét, ahol a saját húsát szaggatta.

Jézus, miért teszed ezt velem?

Könnyebb volt dühösen visszavonulni, mint betekintést nyerni Angel sokat szenvedett lelkébe.

- Végül a kikötőben lyukadtunk ki - mesélte Angel érzelemmentes hangon. - Az anyámból prostituált lett. Amikor a férfiak távoztak, álomba itta magát. Rab pedig elosont a kocsmába, és elverte a pénzt. Anyám nem volt többé csodaszép. Nyolcéves lehettem, amikor meghalt - A lány Michaelre pillantott. - Mosolyogva. - Ekkor a szája legörbült. - Láthatod tehát, minden igaz. Nem kellett volna megszületnem. Az egész egy rettenetes hiba volt, az elejétől kezdve.

Michael mozdulatlan ült, könnyek folytak végig az arcán, de ezúttal nem saját magát siratta.

- És mi történt veled azután?

Angel lehajtotta a fejét, és szorosan összefűzte az ujjait. Nem nézett Michaelre. Egy hosszú, terhes szünet után csendesen folytatta:

- Rab eladott egy bordélyházba. A Herceg a kislányokhoz vonzódik.

Michael lehunyta a szemét.

Angel felnézett rá. Még szép, hogy Michael megundorodott tőle. Melyik férfiban ne keltene undort egy férfival közösülő gyermek gondolata?

- És ez még csak a kezdet - tette hozzá Angel tompa hangon, lehajtott fejjel. Képtelen volt Michaelre nézni. - Elképzelni sem tudod, mi minden történt ezután. Hogy miket műveltek velem. Hogy milyen dolgokat követtem el én! - Nem árulta el Michaelnek, hogy az élete forgott kockán. Mit számított? Egyedül az ő döntése volt, hogy szót fogad.

Michael a könnyein keresztül bámulta a lányt.

- És úgy gondolod, hogy az egésznek te vagy az oka, nem igaz?

- Ki más? Mama? O szerette az apámat, szeretett engem, és szerette *Istent.* Aztán hova juttatta a hatalmas szeretete? Hogyan is okolhatnám őt bármiért, Michael? Talán Rabra vessem rá a követ? O csak egy szerencsétlen, féleszű részeg volt, aki azt hitte, hogy a lehető legjobb dolgot teszi velem. Megölték. Ott a szobában, a szemem láttára, csak azért, mert túl sokat tudott. - Angel megrázta a fejét. Michaelnek nem kell mindenről tudnia.

- Nem a te hibád, Amanda!

Amanda. Ó, Istenem.

- Hogyan hívhatsz mindig így?

- Mert most Amanda vagy.

- Mikor érted meg végre? - kiáltott fel elkeseredetten Angel. - Nem számít, ki hogyan bánik veled. Nem tehetsz úgy, mintha a múltbéli dolgok meg sem történtek volna. - Összehúzta magán a plédet, és maga köré fonta a karját. - Én az vagyok, ami velem történt. Te magad mondtad, és tökéletesen igazad van. Nem moshatom le magamról, nem tisztulhatok meg, nem téphetem le a bőrömet. Olyan ez, mint egy bűz, amitől - akármennyire is próbálom - sohasem szabadulhatok. És

hányszor próbáltam már, Michael! Hányszor! Esküszöm neked. Küzdöttem, menekültem, és végül meg akartam halni. Majdnem sikerült Magowannek köszönhetően. Majdnem. Hát nem látod? Semmi sem számít. Soha semmi nem változtatott a dolgon. Egy prostituált vagyok, mert annak születtem.

- Hazugság!
- Nem, nem az!

Michael a no felé hajolt, de Angel elhúzódott tőle, még erősebben szorította magához a takarót, és elfordult.

- Amanda, együtt átvészelhetjük ezt is - mondta végül. - Sikerülni fog. Szövetséget köthetünk.
- Nem, a kapcsolatunk menthetetlen. Vigyél vissza! - Amikor Michael megrázta a fejét, Angel könyörögni kezdett. - *Kértek!* Én nem tartozom ide, nem tartozom hozzád. Keress valaki mást!
- Úgy érted, hogy valaki jobbat?

A nyers és tiszta fájdalomtól halálsápadttá vált Angel arca.

- Igen - suttogta megadóan.

Michael kinyújtotta a kezét, hogy Angel vállára tegye, de a nő elhúzódott előle. Michael végre megértette, hogy miért viselkedik elutasítóan. Belehasított a felismerés: Angel annyira tisztátalannak képzeli magát, hogy érdemtelennek tartja magát a férfi érintésére.

- Azt hiszed, hogy én szent vagyok? - kérdezte durván. Pár perce még megtagadta a szerelmét, magát Istent is, és meg akarta ölni a saját feleségét. Mi a különbség az elkövetett gyilkosság és a gyilkosság gondolata között? Teste fizikai elégtételt követelt, még vágyott is rá.

Michael letérdelt a lány mellé, és a vállára tette a kezét.

- Rohannom kellett volna egyenesen Pair-a-Dice-ba - mondta megtört hangon. - Nem lett volna szabad megvárnom, míg Paul behúzott farokkal hazasomfordál.

Angel felemelte a fejét, és egyenesen Michael szemébe nézett, véget akart vetni kapcsolatuknak egyszer és mindenkorra.

- Azért feküdtem le vele, hogy kifizessem az útért.

A szavak fájdalmas ütést mértek Michaelre, de a férfi nem adta fel a küzdelmet. Felemelte Angel állát.

- Nézz rám, Amanda! Soha nem foglak visszavinni. Soha! Mi ketten összetartozunk.

- Bolond vagy, Michael Hosea! Szegény, vak bolond! - Angel vadul reszketett.

Michael felállt, hogy száraz törölközőt hozzon a lánynak. Amikor megfordult, Angel szeme félelemmel telve szegeződött rá.

- Miért nézel így rám? - kérdezte összeráncolt homlokkal. - Azt hiszed, hogy bántani akarlak?

Angel szorosan lehunyta a szemét.

- Olyasmit kérsz tőlem, ami nincs meg bennem. Nem szerethetlek. Még akkor sem tenném, ha képes lennék rá.

Michael leguggolt, elvette tőle a vizes takarót, és egy száraz plédet terített rá.

- Miért nem?

- Mert életem első nyolc évében végig kellett néznem, menynyit szenved az anyám azért, mert szeretett egy férfit.

Michael felemelte Angel állát.

- Rossz férfit szeretett - mondta határozottan. - Én nem vagyok az, Amanda! - Felegyenesedett, és a zsebében kezdett keresgélni. Letérdelt a lány elé, benyúlt a takaró alá, és megkereste a kezét. Visszahúzta Angel ujjára édesanyja jegygyűrűjét. - Hogy hivatalos maradjon a dolog. - Michael gyengéden megérintette felesége arcát, és elmosolyodott.

Angel lehorgasztotta a fejét, és visszahúzta a kezét a nehéz gyapjútakaró alá. A melléhez szorította a gyűrűt, miközben minden egyes sebet és horzsolást megérzett, amit önmagának okozott, de még a fizikai fájdalomnál is elviselhetetlenebb volt az az érzés, ami a szívében indult virágzásnak.

Tűz lett a szikrából.

Michael elővett egy törülközőt, és megszárította vele Angel haját. Amikor befejezte, magához húzta a lányt, és erős karjaiba zárta.

- Hús a húsomból - suttogta halkan Angel hajába. - Vér a véremből.

A lány szorosan lehunyta a szemét. Biztos volt abban, hogy idővel elmúlik majd a vágy, amit Michael iránta érez. Akkor pedig - az apjához hasonlóan - Michael szerelme is köddé válik. És ha megengedné magának, hogy úgy szeresse Michaelt, ahogy Mama szerette Alex Staffordot, akkor a férfi kitépné a szívét.

Nem akarok egy bevetetlen ágyban addig zokogni, míg elalszok, és addig inni, *amíg elűzöm a kísértő gondolatokat.*

Michael érezte, hogy a lány reszket a karjaiban.

- Ha elküldenélek, önmagamat hasítanám kétfelé - mondta. - Már a részemmé váltál. - Angel halántékához szorította az ajkát. - Újrakezdhetjük, magunk mögött hagyjuk a történteket.

- Hogyan tehetnénk? Ami történt, az megtörtént. Bennem van, kőbe vésve.

- Akkor kiássuk a követ, és eltemetjük.

Angel búsan, örömtelenül felnevetett.

- Engem is el kell temetned vele együtt.

Michael szíve megkönnyebbült.

- Rendben van - egyezett bele. - Meg fogunk keresztelni. - Ha majd eljön az ideje, akkor nemcsak vízzel, hanem a Szentlélek erejével is. Michael megcsókolta Angel aranyló haját, és magához ölelte. Furcsának tűnt a számára, hogy sokkal közelebb érezte magát hozzá, mint azelőtt bármikor. Hátrasimította a lágy fürtöket. - Már régen megtanultam, hogy kevés dolog fölött van hatalmunk ebben a világban, Amanda. Nem rajtunk múlik, hogy megszületünk-e, vagy nyolcévesen eladnak prostituáltnak. Egyedül a gondolkodásunkon és az életmódunkon tudunk változtatni.

Angel remegve felsóhajtott.

- És úgy határoztál, hogy most egy darabig magad mellett tartasz.

- Nem csak egy darabig. Véglegesen. Abban bízom, hogy meggondolod magad, és velem maradsz. - Ujjai gyengéden becézték Angel bőrét. - Bármit is mondtak neked, bármit is tettek veled a múltban, most egyedül rajtad múlik, hogyan döntesz. *Dönthetsz* úgy, hogy megbízol bennem.

Angel bizonytalanul fürkészte Michael arcát.

- Ilyen egyszerű lenne az egész?
- Igen. Ilyen egyszerű. Napról napra.

Angel egy hosszú, végtelennek tűnő percig még Michael arcát kutatta, aztán bólintott. Az eddigi élete túlságosan is elviselhetetlen volt ahhoz, hogy ne próbálkozzék meg a férfiéval.

Michael ujjaival lágyan simogatta a lány arcát, majd megcsókolta. Angel ajkai ellágyultak, ahogy egybeforrtak a férfiéval, és megragadta Michael ingét. Amikor a férfi felemelte a fejét, Angel a mellkasába temette az arcát. Michael érezte, ahogy a lány teste tökéletesen ellazul.

A férfi lehunyta a szemét. *Bocsáss meg, Uram! Azt kérted, hogy menjek utána, és én hagytam, hogy a büszkeségem megakadályozzon ebben. Azt mondtad, hogy szüksége van rám, és én nem hittem el. Azt kívántad, hogy szeressem őt, és én azt hittem, könnyű útra lépek. Segíts meg! Nyisd meg a szívem és az elmém, hogy úgy szerethessem, ahogy te szerettél engem!*

A tűz lágyan pattogott, és Michaelt biztos melegség járta át, ahogy fiatal feleségét tartotta a karjaiban. Egy sóhajtásnyi idő elegendő volt ahhoz, hogy többé ne Angelként - a szajha, akit szeretett, és aki elárulta őt - gondoljon rá, hanem egy megtört, névtelen gyermekként, aki még mindig elveszetten bolyongott.

Tizenhét

„A mi levelünk ti vagytok...
amely nem tintával, hanem az élő Isten lelkével
van felírva; és nem kőtáblára,
hanem a szívek hústábláira.”
2 KORINTHUS 3,2-3

A *megbocsátás* idegen szó volt a számára. A kegyelem elérhetetlennek tűnt. Angel jóvá akarta tenni a bűnét, és úgy döntött, hogy a kemény munka révén fogja ezt megvalósítani. Anyja sosem nyert megbocsátást, még ezer miatyánk és üdvözlégy elmondása után sem. Akkor hogyan nyerhetne ő, Angel bűnbocsánatot egyetlen szó által?

Dolgozott, hogy helyrehozza Michael szemében mindazt, amit ellene elkövetett. Miután végzett a napi teendőivel, megkereste Michaelt, és még több feladatot kért tőle. Amikor a férfi szántott, Angel mögötte haladt, felszedte a köveket, és a táblák között - egyre növekvő - kőfalat épített. Amikor Michael kivágott egy fát, a lány egy szekercével lenyeste az ágakat, összekötözte őket, és berakta a kupacokat a pajtába, hogy a szárítás után gyújtósnak használják őket. Ha Michael éppen fát aprított, Angel halomba rakta a darabokat. Még ásót is fogott, hogy a gyökerek kiásásánál segédkezzen.

Michael sosem kért tőle semmit, Angel leste folyton, hogy miben segíthetne a férjének.

Estére teljesen kimerült, de nem bírt tétlenül ülni. Mindig bűntudatot érzett, ha erőt vett rajta a lustaság. Úgy érezte, hogy a férfi nem vágyik rá, és mindennap egyre jobban elhúzódik tőle. A férfi csendes volt, óvatos és mélázó. Máris megbánta volna, hogy meggondolatlanul visszahozta?

Egyik este Angel keményen küzdött a ránehezedő fáradtsággal, miközben Michael felolvasott. Mély, öblös hangját

hallgatva a lány gondolatai elkalandoztak, és hatalmas erőfeszítések árán tudta nyitva tartani a szemét. Michael becsukta a könyvet, és a kandallópárkányra helyezte.

- Túl keményen dolgozol.

Angel kihúzta magát, és a kezében lévő, foltozásra váró ruhadarabot bámulta. Remegett a keze.

- Még nem szoktam hozzá az efféle munkához.

- Éppen elég, ha csak a saját feladataidra összpontosítasz, nehogy azt hidd, hogy még az én munkámnak a felét is át kell vállalnod! Mindjárt összeesel a kimerültségtől.

- Gyanítom, hogy nem vagyok valami jó társaság.

Anikor Michael a vállára tette a kezét, Angel összerezzent az érintés súlyától.

- Minden porcikád sajog a tegnapi kőhordástól, ma reggel pedig trágyát lapátoltál az istállóban.

- Szükségem volt rá a kertben.

- Legközelebb szólj nekem, és én majd gondoskodom róla.

- De úgy egyeztünk meg, hogy a kert gondozása az én feladatom.

Michael tudta, hogy hiába minden szóért, a nő nem fog hallgatni rá. Angel a szíve mélyén elhatározta, hogy vezekelni fog.

- Szükségem van egy kis friss levegőre, kimegyek sétálni. Te addig nyugodtan feküdj le aludni!

Michael felballagott a dombra, leült, karját a térdén pihentette.

- Most mitévő legyek? - Minden másként alakult, mint azelőtt. Mintha folyton elmentek volna egymás mellett, de sosem értek egymáshoz, és sosem beszélgettek. Angel felhasította magát előtte, és a férfinak adta az emlékeit azon az estén, amikor hazahozta őt. De a nő azóta lassan elvérzett, és nem engedte, hogy jöjjön az enyhítő gyógyulás. Azt remélte, hogy örömet szerezhet Michaelnek azzal, ha úgy dolgozik, mint egy rabszolga, pedig ő csak a szerelmére vágyott.

Hátrasimította a híját, és megtámasztotta a fejét. *Mihez kezdjek most*, *Uram? Mihez?*

Viseld gondját a bárányomnak!

- Mégis hogyan? - szólt Michael az éjszakai égbolt felé, remélve, hogy a csillagok elárulják neki a választ.

Halkan lépett be a kunyhóba, és Angelt a széken ülve, mély álomba merülve találta. Gyengéden felemelte és az ágyba fektette. Annyira fiatalnak és sebezhetőnek tűnt. Vajon milyen messze lehetett lélekben attól a kislánytól, akit nyolcévesen megerőszakoltak? Valószínűleg nem elég messze. Nem csodálkozott azon, hogy a nő számára a szeretkezésnek semmi köze nem volt a szerelemhez. Hogyan is lehetne más jelentése? Michael sejtette, hogy még a felét sem ismeri mindannak, amin Angel keresztülment. Tudta, hogy egyedül Isten gyógyíthatja meg darabokra hullt lelkét, de a lány hallani sem akart róla.

Miként taníthatnám meg egy sebzett gyermeknek, hogy bízzon benned, amikor az egyetlen apa, akit ismert, gyűlölte őt, és a halálát kívánta? Hogyan bizonyítsam be neki, hogy a világ nem rossz, amikor az anyját elkergette egy pap? Uram, őt nyolcévesen rabszolgaságba kényszerítette egy olyan ember, aki maga lehetne a Sátán. Miként győzhetném meg arról, hogy jó emberek is léteznek, amikor mindenki, akit eddig ismert, kihasználta, aztán pedig kórházatra ítélte?

Michael felemelt egy szőke hajtincset, és finoman szétmorzsolta az ujjai között. Azóta nem voltak együtt, amióta hazahozta. Pedig teste égett Angel után. Olyankor viszont rögtön eszébe jutott Angel élettelen hangja, amint kiejti: *„A Herceg a kislányokhoz vonzódik.” É*s vágya azonnal szertefoszlott.

Mi zakatolt a fejében, amikor együtt voltunk? Én is annyit jelentettem a számára, mint a többi férfi, akik az ő kárán élvezték a gyönyört?

Angel mindig olyan erősnek tűnt. És az is lehetett. Elég ereje volt ahhoz, hogy elszenvedje a kibírhatatlan durvaságokat, és túlélje őket. Elég bátorságot kapott ahhoz, hogy bármilyen helyzethez alkalmazkodjon. Elég keménynek bizonyult ahhoz,

hogy falak közé zárkózzon, amelyekről azt remélte, hogy biztonságot nyújtanak neki. Milyen más választása maradt a lánynak? Mégis hogyan érthetné meg mindazt, amit most felajánl neki?

Egy ártatlan kisgyermek volt csupán, Uram! Hogyan engedhetted, hogy megtörténjen? Nem értelek, Uram! Hogyan? Hát mm a te feladatod lenne, hogy megvédd a gyengéket és az ártatlanokat? Miért nem oltalmaztad meg őt? Miért nem segítettél neki? Miért?

Miben különbözött Angel Gómertől, Hóseás feleségétől, akit a saját apja adott el a prófétának? Egy gyermek, aki a prostitúcióból született. Egy házasságtörésből. Gómert megváltotta valaha a férje szerelme? Isten számtalanszor megszabadította Izrael népét. Krisztus üdvözítette a világot. *De mi történt Gómerrel, Uram? És mi lesz Angellel? Mi lesz a feleségemmel?*

Viseld gondját a bárányomnak!

Folyton ezt suttogod a fülembe, de nem tudom, mitévő legyek. Én nem vagyok próféta, Uram! Csak egy egyszerű földművesnek születtem. Összegörnyedek a feladat súlya alatt, amit kiszabtál rám. A szerelmem nem elegendő. Még mindig a szakadék mélyén bolyong, és haldoklik. Kinyújtom felé a kezem, de nem kapaszkodik bele. Szinte megöli magát, hogy kiérdemelje a szerelmemet, amikor az már régen az övé.

Bízz bennem teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!

Megpróbálom, Uram, megpróbálom.

Michael leverten, kétségek közt hánykolódva ült az ágy szélén. Tessie szoknyája lecsúszott a padlóra, Michael felvette, és az elnyűtt anyagot bámulta. Összeráncolta a homlokát, és undorodva visszadobta az ágyra. Felemelte a kifakult ingblúzt, és közelebbről megvizsgálta. Szétmorzsolta az ujjai között. Amikor először kereste fel Angelt az emeleti szobában, a lány csupán szaténT és csipkét viselt, ő pedig rongyokban járatta.

Még csak nem is sajátban, hanem a férfi halott húgának levetett darabjaiban.

Amanda még egyszer sem kért tőle új ruhát, ő pedig teljesen belefeledkezett a munkájába és saját bús gondolataiba ahhoz, hogy ilyen alapvető dolgok az eszébe jussanak. Nos, ez innentől fogva megváltozik. Viszonylag közel laktak Sacramentóhoz, így meglátogathatták Josephet. Kiváló árukészlete lehetett, éles kereskedőeszével bizonyosan felkészült a betelepülő családok érkezésére.

Michael másnap átballagott Paulhoz, és megkérte arra, hogy viselje gondját az állatoknak addig, amíg ő Amandával együtt elutazik. Paul holtsápadttá vált a nő nevének említésekor.

- Visszahoztad?

- Igen. Hazahoztam - felelte Michael kimérten.

Paul elhallgatott, és elborult az arca, amikor Michael emlékeztette rá, hogy Angel a felesége. Paul megígérte, hogy mindenről gondoskodni fog.

- Beszélni fogok Josephfel Sacramentóban - mondta Michael.

- Igazán kedves tőled, de nekem saját terveim vannak.

Michael habozott néhány pillanatig, aztán szótlanul bólintott.

Erezte, hogy egyre szélesebb szakadék tátong közöttük. Paul és az ő elviselhetetlen, csökönyös büszkesége. Paul és az ő bűntudata.

Michael megpakolta a szekeret a krumplis zsákokkal, több doboz hagymával és néhány ládányi téli almával. Amanda a pajta ajtajában állva figyelte, és szorosan a kendőjébe burkolózott. Természetes kíváncsisága ellenére nem kérdezett semmit.

- Paul majd gondját viseli az állatoknak - magyarázta Michael, miközben leterítette a terményt egy vászonnal.

- Egyedül is megbirkózom a feladattal. Nem kellett volna őt megkérned rá.

- Te velem jössz. - Angelt egyértelműen meglepte a férfi váratlan bejelentése. Michael elmosolyodott. - Ma este készíts több pogácsát! Bepakolunk még néhány babkonzervet, és reggel útra kelünk.

Napkeltekor hagyták el a farmot. Amanda ritkán szólalt meg az út során. Délben megálltak, hogy megebédeljenek, aztán továbbindultak, egészen szürkületig mentek a szekéren, majd Michael tábort vert. Hideg szellő fújt, és a csillagos ég tisztán tündökölt. Amanda fát gyűjtött, míg Michael gödröt ásott, és egy tetőt épített fölé. Miután elfogyasztották a vacsorát, Michael a gödörbe lapátolta a forró parazsat. Egy réteg földdel betemette, arra fenyőgallyakat, majd vásznat tett, végül ráterített egy takarót. Angel hálásan süppedt az ágyba, minden porcikája sajgott az egész napos rázkódástól.

Amikor meghallotta egy prérifarkas vonyítását a távolból, ösztönösen közelebb húzódott Michaelhez. A férfi átölelte, Angel pedig hozzásimult: összeillettek, mint egy kirakós játék két darabja. Michael odafordult hozzá, megcsókolta, ujjaival a lány haját becézgette, de egy pillanat múlva hanyatt feküdt, és a csillagokat kezdte bámulni.

Angel is odébb kuporodott.

- Többé már nem kívánsz. Ez a baj, igaz?

Michael nem nézett rá, amikor megszólalt.

- Túlságosan is kívánlak. Egyszerűen képtelen vagyok kiverni a fejemből, hogy gyerekként miken mehettél keresztül.

- Nem kellett volna beszélnem róla.

Michael Angel felé fordította a fejét.

- Miért nem? Hogy újra és újra átélhessem a gyönyört, és közben fogalmam se legyen arról, hogy ez mekkora áldozattal jár a részedről?

- Nekem ez nem jelent áldozatot, Michael. Többé már nem.

- Akkor miért kényszerítettelek arra, hogy kimond a nevem?

Angel erre nem tudott mit felelni.

Michael a lány felé fordult, és gyengéden megsimogatta az arcát.

- A szerelmedre vágyom, Amanda. Azt akarom, hogy ugyanazt a gyönyört erezd, amit én, amikor hozzád érek. Olyan gyönyört akarok szerezni neked, mint amilyet te adsz nekem.

- Mindig túl sokat akarsz.

- Nem hiszem. Szerintem csak időbe fog telni. Valószínűleg jobban meg kell ismernünk egymást, és persze bizalomra is szükségünk lesz.

Angel a csillagos égben gyönyörködött.

- Ismertem olyan örömlányokat, akik szerelmesek lettek. Sohasem végződött jól a dolog.

- Miért nem?

- Mert megszállottá váltak, akárcsak Mama, és ők is éppen olyan nyomorultul végezték. - Angel szerencsésnek tartotta magát, amiért képtelen volt a szerelemre. Egyszer még saját magát is sikerült megtévesztenie, de hamar rájött, hogy mindössze képzelgett. Nem szerette Johnnyt, csupán a szabadulás reményét jelentette a számára.

- Többé már nem vagy prostituált, Amanda. A feleségem vagy. - Michael szomorúan elmosolyodott, miközben egy szőke hajtinccsel játszadozott. - Annyira szerethetsz, amennyire csak akarsz, és biztonságban érezheted magad.

Angel számára a szerelem egyet jelentett azzal, hogy az ember képtelen uralni az érzelmeit, az akaratát és az életét. Egyszerűen elveszíti önmagát. Angel ezt nem kockáztathatta meg, meg ezzel a férfival sem.

- Mit érzel, amikor megérintelek? - törte meg a csendet Michael, és ujjaival végigsimította a lány arcát.

Angel ránézett.

- Mit akarsz, mit érezzék?

- Felejtsd el, hogy én mit akarok! Mi zajlik ilyenkor benned?

Angel ismerte Michaelt annyira, hogy tudja, a férfi türelmesen kivárja majd a válaszát, és tudni foga, ha hazudik. - Nos, azt hiszem, semmit sem érzek.

Michael összeráncolta a homlokát, miközben továbbra is simogatta felesége arcát. Szerette érezni Angel puha, bársonyos bőrének tapintását az ujjai alatt.

- Amikor megérintelek, az egész testem életre kel. Minden porcikámat átjárja a melegség. Képtelen vagyok szavakba önteni, milyen csodálatos érzés, amikor veled vagyok.

Angel ismét elfordította a fejét. Muszáj erről beszélnie?

- Meg kell találnunk a módját, hogy te is ugyanazt a csodát éld át, mint én - mondta Michael, és ismét a lányhoz húzódott.

- Miért olyan fontos, hogy érzek-e valamit vagy sem?

- Számomra fontos. Úgy lenne a helyes, ha közösen élnénk át ezt az örömöt. - Michael átölelte Angelt. - Gyere közelebb, engedd meg, hogy átöleljelek!

Angel Michael felé fordult, a vállára hajtotta a fejét, és ellazult. Kezét Michael széles mellkasán pihentette. Olyan meleg és biztonságot sugárzó volt a teste.

- Nem értem, miért törődsz ezzel - mondta Angel. Eddig még senkit sem érdekelt, hogy ő mit gondol vagy érez, ha azt tette, amit elvártak tőle.

- Azért nem hagy nyugodni, mert szeretlek.

Angel úgy gondolta, hogy a férfi minden bizonnyal nem érti az élet menetét. Talán valamiféle illúziót kergetett, egy ábránd után futott.

- Michael, a nők sosem élvezik a szexet, számukra ez egyfajta kötelezettség.

- Ezt ki mondta neked?

- Néhányan.

- Férfiak vagy nők?

- Vegyesen.

- Nos, én szentül hiszem, hogy Isten ezt nem így rendelte el.

Angel gúnyosan felnevetett.

- Isten? Olyan naiv vagy. Michael! A szex a legsúlyosabb az eredendő bűnök közül. Isten is emiatt űzte ki Ádámot és Évát az édenkertből.

Angel mégiscsak rendelkezett némi ismerettel a Bibliával kapcsolatban. Valószínűleg az anyjától hallhatta, és azóta - a saját értelmezése szerint - el is ferdítette.

- A szexnek semmi köze ahhoz, hogy az Úr kikergette őket a paradicsomból. Éva legfőbb bűne az volt, hogy megpróbált ő maga is Istenné válni. Azért evett a tiltott gyümölcsből, mert mindent tudni akart. De félrevezették. Ádám pedig gyengének bizonyult, és inkább Éva mellett döntött az Úr parancsának követése helyett.

Angel finoman elhúzódott a férfitól, és ismét az eget bámulta. Azt kívánta, bárcsak ne hozakodott volna elő ezzel a témával.

- Biztosan úgy van, ahogy mondod. Kettőnk közül te vagy a szakértő.

Michael sejtelmesen elmosolyodott.

- Az első együttlétünk előtt is a Szentírást tanulmányoztam.

Angel meglepetten nézett rá.

- A Bibliából tudtad meg, hogy mit kell csinálni?

Michael felnevetett.

- A problémát nem az jelentette, hogy nem tudtam, *mit* kell csinálni, hanem az, hogy *miként* tegyem ezt. Salamon énekében az olvasható, hogy a férfi és nő szenvedélyének kölcsönösnek kell lennie. - Hirtelen lefagyott a mosoly Michael arcáról, és gondterheltnek látszott. - Közös áldás.

Angel kibontakozott Michael öleléséből, és felnézett a csillagos égre. Kényelmetlenül érezte magát, amikor Michael Istenről kezdett beszélni. A nagy Mindenható, aki odafent lebegett, és minden mozdulatát figyelte. Mama úgy hitte, hogy Isten mindent lát, még akkor is, amikor eloltják a lámpást, vagy az ember ágyba bújik valakivel. Azt mondta, hogy Isten az ember minden egyes gondolatát ismeri. A nagy égi kém, aki minden titokra fényt derít.

Angel beleborzongott. Megrémisztette az éjszakai égbolt végtelen sötétje. Minden hang felerősödött körülötte, és baljósán közeledtek. Valójában nem is létezik odafönt senki, vagy mégis?

Az egész csak az anyja kitalációja. Michael agyának szüleménye.

- Te reszketsz. Talán fázol? - tudakolta gyengéden Michael.

- Nem vagyok hozzászokva, hogy a szabadban éjszakázzak.

Michael közelebb húzta magához, és megmutatta neki az Orion gyűrűjét, a Nagy Göncölt és a Pegazust. Angel a férfi hangjának mély dallamát hallgatta. Michael otthonosan érezte magát a sötétben a természet hangjaival körülvéve, és egy idő után Angel is megkönnyebbült. Miután Michael álomba merült, Angel még hosszasan csodálta a képeket, amiket a férfi rajzolt az éjszakai égre, Istenre azonban nem mert gondolni.

Másnap hajnalhasadás után indultak tovább. Amikor kiértek a hegységből, az esőzésektől zölden ragyogó füves rét látványa tárult eléjük. A tájat hatalmas tölgyfák tarkították. Postakocsi száguldott a hegynek fölfelé, a lovak sebesen vágtáztak. Michael védelmezőn hajolt Angel felé, amikor elhajtott mellettük és felverte a sarat.

Amikor elérték a külvárost, Angelt lenyűgözte Sacramento látványa. Egy évvel ezelőtt még csak egy nyüzsgő sátor- és deszkatáboron vágott keresztül a Hercegnővel, Mai Linggel és Lucky-val. Most viszont egy virágzó nagyváros tárult a szeme elé, amely úgy tűnt, hogy kiállja az idők próbáját. Az utcák zsúfolásig megteltek szekerekkel és gyalogos férfiakkal. Néhány öltönyös alak meglehetősen jómódúnak látszott, míg mások úgy néztek ki, mintha épp ekkor érkeztek volna az aranylelőhelyekről, görnyedt hátukon zsákkal, lapáttal. Néhány nő is akadt lenvászon ruhában, gyapjúköntösben, mellettük gyerekek rohangáltak.

Amikor Michael egy szélesebb úton hajtott végig a szekérrel, Angel megpillantotta egy előkelő szálloda homlokzatát, két éttermet, fél tucat szalont, egy borbélyszalont, az előtte sorban álló férfiakkal együtt és egy ingatlanügynökséget. A következő

háztömbnél egy építési vállalat és egy ruhaüzlet állt, nadrágokkal, vastag kabátokkal és széles karimájú kalapokkal a kirakatban. Angel bal oldalán egy bányászszaküzlet, egy színház és egy becsüs hivatala épült. A másik oldalon egy emeletes háznál rácsot, szöges drótot, szögeket és lópatkót hirdettek. Ezután még több bányászcikk-üzlet és egy vetőmagbolt következett, amit egy szekérkerék- és egy hordóraktár övezett. A gipszkötéseket hirdető patika előtti járdán több mint egy tucat férfi állt sorba.

Újabb postakocsi hajtott el mellettük, ezúttal még több sarat felverve.

- Paul azt mondta, hogy a folyó közelébe költözött Joseph - törte meg a csendet Michael, és bekanyarodott egy másik utcába. - így könnyebb beszerezni az árut a San Franciscóból érkező hajókról, amik az American folyón jönnek fel Sacramentóba.

Michael látta, hogy mekkora feltűnést kelt Angel a férfiak között, miközben végighajtanak a városon. Ritka drágakőnek számított egy ilyen sáros városban. Néhányan megálltak és bámulták a lányt, egyesek még a kalapjukat is megemelték annak ellenére, hogy eleredt az eső. Angel egyenes háttal, magasra szegett fejjel ült Michael mellett, ügyet sem vetett a járókelők hódolatára. Michael az ülés felett hátranyúlt, majd egy takarót nyújtott át Angelnek.

- Takarózz be, nehogy megázz! Melegen fog tartani. - Angel csak egy apró pillantást vetett rá, miközben lehajolt, de Michael még így is meglátta aggodalmas arckifejezését, amikor a hátára terítette a pokrócot.

Angel észrevette az előttük ágaskodó hajóárbocokat, amikor Michael bekanyarodott a folyóval párhuzamosan futó utcára. Egy kocsma mellett állt Hochschild üzlete, ami kétszer akkora volt, mint pair-a-dice-i kereskedése. Az ajtó fölötti felirat azt hirdette, hogy itt „Minden kapható a nap alatt”. Michael egyenesen az üzlet elé kanyarodott, és lefékezett. Leugrott, megkerülte a szekeret, hogy lesegítse Angelt a bakról, majd

karjaiban átemelte a sártengeren, és a fából készült járdán tette le.

Két fiatalember lépett ki a kereskedés ajtaján. Amikor megpillantották Angelt, a látványtól elakadt a szavuk. Lekapták a kalapjukat, és úgy bámultak a lányra, mint két letaglózott szamár, egyikük sem vette észre Michaelt, aki épp a sarat verte le a csizmájáról. Amikor Michael felnézett, elmosolyodott, és belekarolt Angelbe.

- Ha megbocsátanak, uraim! - A fiatalemberek habogva elnézést kértek, és odébbálltak az ajtóból.

Angel az üzlet hátsó felében megpillantott egy Franklin-kályhát, és jelezte Michaelnek, hogy odamegy felmelegedni, amíg ő elintézi az üzletet. Joseph felé pillantott, aki egy létra tetején állt, és épp ételkonzerveket vett le egy magas polcról, majd átnyújtotta őket a segédjének, aki egy várakozó vevőnek csomagolta be az árut. Észrevette, hogy a két fiatalember is visszajött az üzletbe, miközben Michael átküzdötte magát a különféle portékákkal, szerszámokkal, háztartási cikkekkel, kabátokkal, csizmákkal megrakott asztalokon.

- Micsoda kereskedő vagy te? Egy szem krumpli sincs az üzletedben!

Joseph riadtan pillantott le, aztán szélesen elvigyorodott.

- Michael! - Fürgén lemászott a létráról, és kezet nyújtott a férfinak. Szólt a segédjének, hogy fejezze be egyedül a rendelést, és szolgálja ki a többi vevőt, Ő pedig félrevonult Michaellel. Angel irányába pillantott, aztán még egyszer ránézett, hogy megbizonyosodjon róla, valóban hihet-e a szemének. Michael is arrafelé fordult, és rámosolygott feleségére, aztán mondott valamit Joseph-nek, aki válasz gyanánt rákacsintott a lányra.

Angel elfordította a tekintetét, és közelebb húzódott a kályhához. Az egyik fiatalember odajött és megállt mellette. Angel nem vett róla tudomást, de érezte, hogy a férfi bámulja őt. Aztán a másik is csatlakozott hozzájuk. Angel szorosabban tekerte maga köré a kendőjét, és hűvös tekintettel mérte végig a

két idegent, abban a reményben, hogy békén hagyják. Mindkettőjüknek zörgött a csontja, és kabátjuk viseltes volt.

- Percy vagyok - szólalt meg az egyik. Sima volt a képe, és már lebarnult a napon. - Nemrég tértem vissza a Tuolumne-ból. Elnézést, amiért így bámulom, asszonyom, de már időtlen idők óta nem találkoztam egyetlen igazi hölggyel sem. - A mellette álló felé bökött a fejével. - Ez itt a társam, Ferguson.

Angel Ferguson felé fordult, aki elpirult a nő tekintetétől. Angel megdörzsölte a karját, hogy csillapítsa reszketését, és azt kívánta, bárcsak odébbállnának ezek a férfiak. Tökéletesen hidegen hagyta, hogy kicsodák, hová valósiak, és éppenséggel mit csinálnak. El akarta bátortalanítani őket a hallgatásával, azonban Percy bátorításnak vette a dolgot, és a pennsylvaniai otthonáról kezdett mesélni, két nővéréről, három öccséről, az anyjáról és az apjáról, akiket hátrahagyott.

- Megírtam nekik, hogy milyen jó termőföld van errefelé - folytatta. - Azon gondolkodnak, hogy ők is áttelepülnek, és magukkal hozzák Ferguson családját is.

Michael kifürkészhetetlen arckifejezéssel lépett oda hozzájuk. Angel attól félt, hogy a férfi talán azt hiszi, üzletet próbált kötni velük. Michael karját Angel derekára tette, de közben mosolygott. Percy neki is bemutatkozott, és Fergusont is bemutatta.

- Remélem, nem bánja, hogy a feleségével beszélgettünk, uram.

- Egyáltalán nem, de éppen azon gondolkodtam, hogy ajánlok nektek egy kis munkát. Segítenétek lepakolni az árut a szekeremről? - A fiúk lelkesedéssel fogadták az ajánlatot, Angel pedig megkönnyebbült, amikor odébbálltak. Michaelre pillantott, hogy megállapítsa, milyen hangulatban van. Michael mosolygott.

- Ártalmatlanok voltak, csupán magányosak lehetnek - mondta. - Ha úgy méricskéltek volna, mint egy darab húst, talán késztetést éreztem volna arra, hogy betörjek néhány fejet. De nem úgy néztek rád, igaz?

- Nem. - Angel erőtlenül, gúnyosan felnevetett. - Az egyikük azt mondta, hogy már rég nem találkozott *igazi hölggyel.*

- Nos, most már férjes asszony vagy. - Az asztalok felé intett a fejével. - Josephnek van néhány anyaga, amit szeretném, ha megnéznél. Válaszd ki, melyik tetszik! - A bányászfelszereléssel megrakott asztalok között odavezette egy több vég anyaggal púpozott asztalhoz. - Három ruhára elegendőt nézz ki! - Azzal kiment, hogy segítsen a fiúknak lepakolni.

Angel azon törte a fejét, vajon melyik tetszene Michaelnek, és kiválasztott egy szürke és egy barna lenvászon anyagot. Amikor a férfi visszatért, egyáltalán nem örült Angel választásának.

- Attól még, hogy Tessie barna és fekete ruhákat viselt, nem muszáj neked is ilyenekben járnod! - A két vég lenvásznat egy másik asztalra tette, és előhúzott egy vég világoskék anyagot a kupac aljáról. - Ez jobban állna neked.

- Ez többe kerül.

- Megengedhetjük magunknak. - Előkeresett egy vég finom rozsdaszínű és egy vég fakósárga anyagot is, majd egy erdőzöld, virágmintás pamutszövetet. Joseph előhozott még két vég virágmintás szövetet.

- Most kaptam ezeket, és nemsokára még több is érkezik. A férjek már a feleségeiket és a gyerekeiket is magukkal hozzák. - A férfi biccentett, és Angelre mosolygott. - Szia, Angel! Örülök, hogy ismét találkozunk. Van egy doboz gombom, egy vég fehér batisztom és két vég piros flanelem is, ha szeretnéd megnézni.

- Megnézzük - felelte Michael. - A feleségemnek szüksége van még gyapjúharisnyára, csizmára, kesztyűre és egy jó kabátra is. - Joseph már intézkedett is, hogy beszerezze a megfelelő dolgokat. Michael a kezébe vett egy vég kék-fehér mintás pamutszövetet. -Mit gondolsz, ez megfelelne függönynek?

- Szép lenne - válaszolta Angel, és nézte, ahogy Michael a többi anyag tetejére teszi. Joseph visszatért a gombos dobozzal, és odaadta Angelnek, hogy válogathasson belőlük.

- Mikorra tudnál szerezni nekünk egy kályhát? - kérdezte Michael.

- Bármelyik pillanatban megérkezhet a következő szállítmány. Csak mondd meg, mekkorát szeretnél, és félreteszem neked!

Michael megadta a pontos méreteket, mire Angel megfogta a karját.

- Michael, az túl nagy lenne - suttogta. - Különben is, ott van a kandalló.

- A kályha sokkal hatékonyabb, és nem használ annyi fát. Éjszakára is melegen tartja majd a kunyhót.

- És mennyibe kerül?

- Ne vitatkozz vele, Angel! Nyugodtan megengedhet magának egy kályhát abból a pénzből, amennyit elkér a krumpliért és a répáért.

- Csak ha nem adod akkora feláron a kályhát, mint a zöldségeket - vágott vissza Angel.

A férfiak jó ízűén felnevettek.

- Talán a feleségemre kéne hagynom az alkudozást - mondta Michael. Amikor az étkészletek felől érdeklődött, Angel visszament a Franklin-kályha mellé melegedni. Ha minden pénzét el akarta költeni, akkor az Michael dolga volt, neki semmi köze hozzá.

Joseph meghívta őket vacsorára, és ragaszkodott ahhoz, hogy töltsék az éjszakát is nála. Ez volt a legkevesebb, amit azok után tehetett, hogy Michael az összes pénzét nála hagyta.

- Egyetlen szabad szobát sem találtok a környéken, mindenki lejött a hegyekből, hogy itt húzza meg magát télire - mondta Joseph, miközben felkísérte őket a lépcsőn. - És olyan régóta nem beszélgettünk egy jót. - Joseph barátságosan megveregette Michael hátát.

Az emeleti lakás kényelmesen volt berendezve.

- Tulajdonképpen szinte semmit sem kellett fizetnem a bútorokért. Egy fickó áthajózott keletről, és az egész hajóját dugig rakta Chippendale bútorokkal meg mindenféle elegáns kanapéval, remélve, hogy majd ezekkel berendezheti az újgazdagok villáit. Volt egy tonna szúnyoghálója is, meg annyi Panama-kalapja, ami egy évtizedre elegendő lett volna a földszoros teljes népességének. - Betessékelte őket az ízlésesen berendezett szalonba, ami a folyóra nézett. A mexikói szakács elegáns porcelántányérokon szolgálta fel a sült marhahúsból és krumpliból álló vacsorát. Joseph ízletes import teát töltött nekik. Még a kések, a villák és a kanalak is ezüstből voltak.

Joseph vitte a szót.

- Azt hiszem, végre sikerült meggyőznöm a családomat, hogy hagyják el New Yorkot, és költözzenek ide. Anyám azt mondta, hogy csak akkor egyezik bele, ha megnősülök.

Michael rávigyorgott az asztal másik végéről.

- És szóltál neki, hogy feleséget is hozzon magával?

- Nem volt rá szükség. Már ki is választotta a jövendőbelimet, összecsomagoltak, és készen állnak, hogy hozzám költözzenek.

A vacsora befejeztével Joseph kávét töltött, és a két férfi politikáról és vallásról diskurált. Bár nézőpontjuk gyakran különbözött, mégis ugyanolyan barátságos keretek között folyt a beszélgetés, ahogyan elkezdődött. Angel elálmosodott, nem érdekelte különösebben, hogy Kalifornia állammá alakult, és az aranyvidéket ellepték a bányásztársaságok. Joseph erősködése is hidegen hagyta, miszerint Jézus próféta volt, nem pedig a Messiás, akire vártak. Nem érdekelte, hogy a folyó megduzzadt az esőtől, és már háromszáz dollárt is elkérnek egy új ásóért, míg az eke csupán hetven dollárba kerül.

- Úgy látszik, elaltattuk a feleséged - jegyezte meg Joseph, miközben egy újabb hasáb fát dobott a tűzre. - Az ajtó mögött találod a másik hálószobát. - Joseph figyelte, ahogy Michael gyengéden felnyalábolja a feleségét, és a szobába viszi.

Megkavarta a kávét a csészéjében, majd kiitta. Azóta figyelte Angelt, amióta megpillantotta a Franklin-kályha mellett. Egyike volt azon ritka szépségeknek, akiktől minden egyes alkalommal elállt az ember lélegzete, nem számított, hányszor látta már őket azelőtt.

Amikor Michael visszatért és leült, Joseph elmosolyodott.

- Sosem felejtem el, milyen képet vágtál, amikor először megláttad. Azt hittem, teljesen megőrültél, amikor meghallottam, hogy feleségül vetted. - A jó embereket sokszor az tette tönkre, hogy egy örömlány megszállottaivá váltak, emiatt aggódott Michaelért is. Joseph még soha nem látott olyan párt, aki ennyire nem illett össze. Egy szent és egy bűnös. - Úgy tűnik, egy cseppet sem változtál.

Michael elnevette magát, és megfogta a csészéjét.

- Azt hitted, hogy meg fogok változni?

- Nem. Azt gondoltam, hogy a szíveden fog lakmározni.

Michael mosolya hirtelen megváltozott, arcán fájdalom tükröződött.

- Úgy is van - mondta, és lassan kortyolt a kávéjából.

- Megváltozott - jegyezte meg Joseph. Nem virult ki úgy, mint a szerelmes nők, nem ragyogott a szeme, vagy pirosodott ki az orcája, de mégis, valahogy másnak tűnt. - Nem tudom pontosan megfogalmazni, hogy miért érzem másnak, de már nem tűnik olyan keménynek, mint azelőtt.

- Sosem volt kemény, csak megjátszotta.

Joseph nem vitatkozott Michaellel, de még emlékezett arra a bukott nőre, aki minden hétfőn, szerdán és pénteken végigsétált a Fő utcán. A többi férfihoz hasonlóan ő is kiment az üzlete elé, hogy megcsodálja, szinte megigézte tökéletes, hófehér szépsége. De a lány olyan keménynek tűnt, mint a gránit. Michael viszont egy olyan férfi szemén keresztül látta a lányt, aki sokkal mélyebben szerette őt annál, mint azt az ilyenfajta nők megérdemelnék. Az sem kizárt, hogy éppen Michael szerelme változtatta meg. Isten a megmondhatója, hogy Angel azelőtt sosem találkozhatott Michaelhez fogható emberrel.

Az ő szakmájában biztosan nem. Valószínűleg Michael szerelme az újdonság erejével hatott a számára. Joseph némán kuncogott magában.

Michael azonban Joseph számára is újdonságot jelentett. Azon ritka emberek közé tartozott, akik a nap minden órájában a hitük szerint éltek, nemcsak egyszer-egyszer a bőség pillanataiban, hanem akkor is, amikor nehézre fordult a sorsuk. Akármilyen szelíd és lágyszívű embernek tűnt Michael Hosea, jellemében semmi gyengeség nem mutatkozott. Joseph még sohasem találkozott nála nagyobb akaraterővel rendelkező férfival. Olyan volt, mint Noé. Vagy Dávid, a pásztorkirály. Isten szíve szerint élő ember.

Joseph azért imádkozott, hogy Angel ne tépje ki a férfi szívét, és Isten ne engedje, hogy az emberiség söpredéke elpusztítsa ezt a kivételes embert.

Tizennyolc

„Amit tehát szeretnétek,
hogy az emberek veletek cselekedjenek,
ti is ugyanazt cselekedjétek velük.”
Máté 7,12

Miután felrakták a szekérre az újonnan vásárolt portékát, Michael és Angel másnap kora reggel hazaindult. A férfi megállt a vetőmagbolt előtt, hogy beszerezze mindazt, ami a tavaszi vetéshez kellett. A városon keresztülhajtva pedig egy kis épület előtt is megálltak. A férfi megkerülte a szekeret, és leemelte Angelt az ülésről. A lány akkor döbbent rá, hogy Michael templomba akar menni, amikor az ajtóhoz értek, és meghallotta a bentről kiszűrődő éneklést. Kihúzta a kezét a férfiéból, és megrázta a fejét.

- Menj csak be nyugodtan, én majd idekint megvárlak!

Michael rámosolygott.

- Próbáld meg a kedvemért! - Azzal ismét kézen fogta a nőt. Amikor beléptek az ajtón, Angel szíve olyan hevesen kezdett verni, hogy azt hitte, ott rögtön megfullad. Többen felnéztek és őt bámulták. Érezte, hogy arcát elönti a forróság, miközben egyre többen figyelték a későn érkezőket. Michael talált maguknak ülőhelyet.

Angel összekulcsolta a kezét az ölében, és lehajtotta a fejét. Mit keresett ő egy templomban? Egy asszony a padsorukban előredőlt, hogy jobban szemügyre vehesse a lány arcát. Angel mereven bámult maga elé. Az előttük lévő sorból egy másik is hátrafordult, és a válla fölül nézte. A templom tele volt nőkkel - egyszerű, keményen dolgozó asszonyokkal, olyanokkal, akik Mamának hátat fordítottak. Ha tudnák, hogy ő kiféle, miféle, neki is hátat fordítanának.

Egy barna kalapos, sötét hajú hölgy behatóan tanulmányozta Angelt. A nő szája kiszáradt. Máris rájöttek? Talán a homlokán viseli a bélyeget?

A prédikátor egyenesen ránézett, miközben a bűnről és a kárhozatról prédikált. Angelt kiverte a veríték, és a hideg rázta. Heves rosszullét és hányinger kerülgette. ,

A gyülekezeti tagok felálltak, és egy zsoltárba kezdtek. Angel még sohasem hallotta Michaelt énekelni. Mély, csodálatos hangja volt, kívülről tudta a dal szövegét, nem volt szüksége a zsoltáros-könyvre, amit a mellette ülő férfi nyújtott felé. O ide tartozott. O ebben hitt. Minden egyes szavával tudott azonosulni. Angel előremeredt, és a prédikátor sötét szemeibe nézett. *Éppen úgy tudja, mint valamikor a Mama lelkésze.*

El kellett menekülnie innen! Biztos volt benne, hogy amikor újra leülnek, a prédikátor egyenesen rá fog mutatni, és megkérdezi, hogy mit keres a templomban. Angel rettegve próbált átfurakodni a sorban ülőkön.

- Kérem, engedjenek ki! - suttogta, miközben kétségbeesetten menekült kifelé. Sikerült mindenkinek a figyelmét magára vonnia, egy férfi pedig rávigyorgott, amint a hátsó ajtó felé sietett. Nem kapott levegőt. A szekérnek dőlt, és próbálta leküzdeni a hányingerét.

- Minden rendben? - kérdezte Michael.

Angel nem számított arra, hogy a férje követni fogja.

- Semmi baj - hazudta.
- Beülnél mellém?

Angel megfordult, és határozottan a szemébe nézett.

- Nem!
- Nem kell részt venned a szertartáson.
- Csak akkor teszem be oda a lábam, ha becibálsz.

Michael Angel feszült arcát tanulmányozta. A *nő* védekezésképpen maga köré fonta a karját, és viszonozta Michael pillantását.

- Amanda, már hónapok óta nem voltam templomban. Szükségem van a közösségre.

- Nem kértem, hogy gyere ki velem.
- Biztos, hogy jól vagy?
- Igen - válaszolta Angel, és a szekér ülése felé nyúlt. Michael felemelte, és az érintésétől azonnal biztonságban érezte magát.

Megbánta a durvaságát, és magyarázattal akart szolgálni a heves viselkedésére, de mire megfordult, Michael már el is tűnt. Angel magányosan üldögélt.

Odabent ismét felharsant az ének, elég hangosan ahhoz, hogy Angel megértse a szavakat: *„Előre, keresztény katonák, háborúba meneteltek.* Valóban háború volt. Véres harc Isten, Michael és az egész világ ellen. Olykor azt kívánta, bárcsak ne kellene többé küzdenie. Bárcsak a völgyben maradt volna! Olyan lenne minden, mint a kezdet kezdetén: csak ő és Michael. Azt szerette volna, ha Paul a hegyek között marad, és nem zavarja meg az életüket. Akkor talán másképp alakult volna minden, és lett volna esély arra, hogy működjön a házasságuk.

De nem sokáig. A külvilág előbb-utóbb úgyis betört volna az életükbe.

Sehova sem tartozol, Angel! És soha nem is fogsz.

Amikor végre befejeződött a szertartás, először néhány ismeretlen ember lépett ki az ajtón, megelőzve Michaelt. Minden egyes szempár egyenesen Angelre szegeződött, ahogy a szekéren ült, férjére várva. Több asszony megállt, és kis csoportba tömörülve beszélgettek. Vajon róla pusmogtak? Az ajtót figyelte, hogy mikor jelenik meg végre Michael. Amikor ismét felbukkant, vele volt a lelkész is. Pár percig beszélgettek, aztán kezet ráztak. Michael lesétált a lépcsőn, miközben a sötét öltönyös férfi Angelt nézte.

A lány szíve ismét hevesen verni kezdett, és kirázta a hideg, miközben Michael közeledett felé. A férfi egy könnyed mozdulattal felszállt a szekérre, megragadta a gyeplőt, és szó nélkül elindult.

- Nem úgy nézett ki, mint egy igazi templom - törte meg Angel a csendet, amikor Michael lekanyarodott a folyó menti útra. - Még igazi pap sem volt.

- Az Úr egyetlen felekezet felé sincs elkötelezve.

- Az anyám katolikus volt, de azt nem állítottam, hogy én is az vagyok.

- Akkor miért félsz bemenni a templomba?

- Nem félek. Csak rosszul lettem a sok képmutatótól.

- Halálra rémültél. - Michael megfogta Angel kezét. - Még mindig izzad a tenyered. - Angel megpróbálta kiszabadítani a kezét, de Michael egyre szorosabban fogta. - Ha valóban meg vagy győződve arról, hogy nincs Isten, akkor mitől tartasz?

- Nem akarok egy hatalmas égi szem játékainak az eszközévé válni, hogy aztán eltaposhasson, mint egy egyszerű férget!

- Isten nem ítélkezik. O maga a megbocsátás.

Angel kirántotta a kezét Michael édes szorításából.

- Ahogy az anyámnak is megbocsátott?

Michael csendes elszántsággal mérte végig Angelt.

- Talán ő volt az, aki sohasem bocsátott meg önmagának.

Michael szavai ökölcsapásként érték a lányt. Angel maga elé meredt. Mi értelme volt bárminek, amikor Michaellel vitatkozott az ember? Semmit sem értett meg. Úgy tunt, mintha ez a szerencsétlen bolond nem is ebben a világban élne.

Michael úgy döntött, hogy nem hagyja annyiban a dolgot.

- Gondolod, hogy részben ez lehetett a baj?

- Akármiben hitt is az anyám, attól én még nem vagyok templomba való, ahogyan ő sem volt az egykor.

- Ha Ráháb, Ruth, Betsabé és Mária megbocsátást nyert, akkor szerintem a számodra is lenne hely.

- Egyik nőt sem ismerem.

- Ráháb prostituált volt. Ruth egy olyan férfi lábánál aludt a szérűskertben, akinek nem volt a felesége. Betsabé házasságtörőnek számított. Amikor kiderült, hogy gyermeket vár,

a szeretője kitervelte a férje meggyilkolását. Mária sem a jegyesétől esett teherbe, hanem Valaki mástól.

Angel döbbenten Michaelre meredt.

- Nem tudtam, hogy folyton parázna nők után szaladgálsz.

Michael felnevetett.

- Krisztus vérvonalában nevezik meg őket, Máté evangéliumának a legelején.

- Ó - szólalt meg Angel közömbösen, és neheztelő pillantást vetett Michaelre. - Azt hiszed, hogy most sarokba szorítottál? Nos, akkor árulj el nekem valamit! Ha ez a sok hülyeség mind igaz, akkor a pap miért nem állt szóba az anyámmal? Szerintem ő is tökéletesen beleillett volna ebbe a megdicsőült társaságba.

- Nem tudom, Amanda. A papok is csak egyszerű halandók, ők nem azonosak Istennel. Nekik is ugyanúgy megvannak a személyes előítéleteik és hibáik, mint másoknak. - Finoman meghúzta a kantárszárat a lovak hátán. - Szívből sajnálom, ami az anyáddal történt, én viszont miattad aggódom.

- Miért? Attól tartasz, hogy ha nem mented meg a lelkem, akkor a pokolra kerülök? - gúnyolódott Angel Michaellel.

- Szerintem már többször megjártad a poklot. - Michael megint rántott egyet a gyeplőn. - Én nem akarok prédikálni neked, viszont nem fogom feladni mindazt, amiben hiszek. Még azért sem, hogy te megkönnyebbülj!

Angel szorosabban kapaszkodott az ülésbe.

- Ezt nem is kértem tőled.

- Talán nem öntötted szavakba, de elég nagy nyomás nehezedik egy férfira, ha a felesége kint ül a szekerén, és ott várja.

- És mi van akkor, ha egy férfi - akarata ellenére - cibálja be a feleségét egy templomba?

Michael Angelre nézett.

- Azt hiszem, teljesen igazad van. Ne haragudj, ha megbántottalak!

Angel maga elé meredt, és az ajkába harapott. Végül reszketve felsóhajtott, és megszólalt.

- Egyszerűen képtelen voltam bent maradni, Michael. Nem ment!

- Lehet, hogy most nem.

- Sohase fog menni.

- Miért gondolod ezt?

- Miért kéne egy padsorban ülnöm azokkal a gyerekekkel, akik valaha kigúnyoltak? Mind egyformák. A New York-i kikötőben élők ugyanolyanok, mint a kaliforniai sáros hegyek lakói - búsan felnevetett. - Volt egy fiú, akinek az apja az anyámhoz járt a viskóba. Igazi törzsvendégnek számított, a fia viszont folyton kigúnyolt engem meg Mamát, trágárságokat kiabált ránk. Ezért aztán elárultam neki, hogy szerda délutánonként hova jár az apukája. Természetesen egy szavamat sem hitte, Mama pedig azt mondta, hogy szörnyű, kegyetlen dolgot műveltem a fiúval. Akkor még nem értettem, hogy az igazság miként mérgezheti meg az életet. Pár nap múlva a fiú követte az apját - gondolom, puszta kíváncsiságból tette ezt, és a saját szemével is láthatta, hogy igazat beszéltem. Megkönnyebbültem, hiszen most már tudott a dologról, és azt reméltem, hogy ezentúl békén fog hagyni engem meg Mamát. De nem így történt. Onnantól kezdve valósággal *gyűlölt.* Amikor Mama elküldött a piacra, mindig ott várt a sikátor végén a drágalátos kis barátaival, és megdobáltak szeméttel. Minden vasárnap reggel láttam őket a misén, ahogyan áhítatba burkolózva, ünneplőben ültek a szüleik mellett. - Felnézett Michaelre. - Velük mindig *szóba állt* a tiszteletes. Michael, én sohasem fogok templomba járni! Soha!

Michael ismét megfogta a kezét, és ujjait a lány ujjaira kulcsolta. - Istennek ehhez semmi köze nem volt.

Angel érezte, hogy a szemei furcsán égnek és nedvesek.

- Mégsem lépett közbe, hogy megakadályozza, nem igaz? Hol van az a kegyelem, amiről olvasni szoktál? Én sosem láttam, hogy az anyám részesült volna belőle.

Michael ezután hosszú ideig a gondolataiba merült.

- És mondott neked valaha valaki kedves dolgokat?

Angel szája szomorú mosolyra görbült.

- Sok férfi azt mondta, hogy szép vagyok, és csak arra várnak, hogy felnőjek. - A lány ajkai megremegtek, és elfordította a fejét.

Angel keze jéghidegnek tűnt Michael ujjai között. Angel minden dacának ellenére Michael átérezte a fájdalmat, ami állandóan kínozta.

- Amanda, mit látsz, amikor a tükörbe nézel?

Angel hosszú ideig nem válaszolt, végül halkan, alig hallhatóan suttogta:

- Az anyámat.

Egy pataknál álltak meg pihenőt tartani. Amíg Michael kifogta a lovakat, Angel kiterítette a pokrócot a fűre, és kinyitotta a kosarat. Joseph szakácsa csomagolt nekik kenyeret, sajtot, egy üveg almabort és némi szárított gyümölcsöt. Amikor Michael befejezte az evést, felállt, és felhúzta magát egy lelógó faágra. Nem igyekezett befogni a lovakat, hogy végre folytassák az utat.

Angel Michaelt figyelte. A férfi kék gyapjúinge megfeszült a vállizmain, Michael dereka hajlékony és erős volt. A lánynak eszébejutott, hogy a férfi annak idején milyen hatást gyakorolt Toriera, és végre kezdte megérteni a lányt. Angel szeretett Michaelre nézni: jóképű és erős volt, de egyáltalán nem fenyegető. Amikor Michael a lány felé fordult, Angel elkapta a tekintetét, és úgy tett, mintha az élelem összepakolása kötné le minden figyelmét.

Michael zsebre vágta a kezét, és hátával nekidőlt a vaskos fatörzsnek.

- Annak idején nekem is adtak gúnyneveket, Ananda. Az apám vágta a legfájdalmasabb dolgokat a fejemhez.

Angel Michael felé fordult.

- Az *apád*?

A férfi a folyót bámulta, miközben beszélt:

- A családomé volt a legnagyobb birtok a környéken, még a nagyapámtól örököltük az ültetvényt. Rabszolgákat tartottunk, de fiúként még nem különösebben izgatott a dolog. Ez volt az élet rendje, így volt természetes. Anyám azt mondta, hogy a rabszolgák a mi embereink, és kötelességünk vigyázni rájuk. Tízéves koromban viszont rossz évet zártunk, és apámnak el kellett adnia a munkások egy részét. Amikor elvitték őket, az egyik házi szolgának is nyoma veszett. Nem tudnám megmondani a lány nevét. Az apám utánament, és amikor hazatért, két holttest volt a lovára kötve. A lányé és egy másik munkásé, akit eladott. A rabszolgák szállása előtt ledobta őket a lóról, aztán felkötötte a testüket úgy, hogy a rabszolgák kénytelenek legyenek elmenni mellettük minden egyes nap, amikor munkába indultak. Hátborzongató látvány volt. Végül a kutyák elé dobta a testeket. - A hatalmas tölgyfa törzsének támasztotta a fejét. - Megkérdeztem tőle, hogy miért tette ezt, mire azt felelte, azért, hogy példát statuáljon.

Angel még egyszer sem látta ennyire sápadtnak Michaelt, és új érzelmek keltek életre benne. Oda akart menni hozzá, hogy megölelje.

- Az anyád is ugyanúgy érzett, mint az apád?

- Az anyám megsiratta őket, de soha egyetlen rossz szóval sem illette az apámat. Én azt vágtam a fejéhez, hogy ha meghal, az első dolgom az lesz, hogy felszabadítom a rabszolgáinkat. Akkor vert meg először. Azt üvöltötte, hogy ha annyira szeretem őket, akkor egy darabig élhetnék is közöttük.

- És te mit tettél?

- Egy hónapig éltem velük. Utána apám visszarendelt a házba, de addigra már gyökeresen megváltozott az életem. Az öreg Ezra elvezetett az Úrhoz. Addig Isten nem jelentett többet egy vasárnap reggeli gyakorlatnál, amit az anyám a szalonban végzett. Ezra megmutatta nekem, hogy Isten mennyire valóságos. Apám őt is eladta volna, ha nem lett volna olyan öreg, helyette inkább felszabadította. Ez volt a lehető legrosszabb dolog, amit tehetett vele. Az öregembernek nem volt

hova mennie, úgyhogy kiköltözött a mocsárba. Amikor lehetőségem nyílt rá, mindig felkerestem, és - ha tudtam - vittem neki élelmet.

- Es az apád?

- Ő másféle módszerekhez folyamodott, hogy megváltoztassa a gondolkodásomat. - Bús mosolyra görbült a szája. - Be akart vezetni a rabszolga-tulajdonosok összes privilégiumába. - Angelre nézett. - Egy gyönyörű, saját rabszolgalányt ajándékozott nekem, akit arra használhattam volna, amire a kedvem tartja. Én elzavartam a lányt, ő azonban nem akart engedelmeskedni. Az apám megparancsolta neki, hogy maradjon. Úgyhogy a végén én mentem el. - Lágyan felnevetett, és megrázta a fejét. - Ez így nem teljesen igaz, igazából elmenekültem. Tizenöt éves voltam, és alig bírtam ellenállni a kísértésnek, amit a lány jelentett.

Michael odalépett a feleségéhez, és leguggolt mellé.

- Amanda, az apám nem volt egy velejéig megátalkodott ember. Nem szeretném, ha így gondolnál rá! Rajongott a földért, és gondját viselte az embereinek. Azt az egy esetet leszámítva tisztességesen bánt a rabszolgáival. Szerette az anyámat és a testvéremet is. És engem is szeretett. Csupán azt akarta, hogy minden az ő elképzelése szerint alakuljon. Velem pedig már a kezdetektől fogva probléma volt... Más voltam, mint a többiek. Tudtam, hogy egy nap majd a magam útját kell járnom, de sokáig tartott, mire elegendő bátorságot gyűjtöttem ahhoz, hogy magam mögött hagyjak mindenkit, akit szeretek, főleg úgy, hogy fogalmam sem volt arról, merre menjek.

Angel a férfira emelte a tekintetét.

- Gondoltál valaha arra, hogy visszamenj?

- Nem. - Egy csepp kétség sem bujkált Michael tekintetében.

- Biztosan gyűlölted őt.

Michael komolyan nézett Angel szemébe.

- Nem. Szerettem őt, és hálás vagyok, amiért ilyen apám volt.

- Hálás? Hiszen úgy bánt veled, mint egy rabszolgával, és elvette tőled az örökséged, a családod, mindent. És te ennek ellenére *hálát* érzel iránta?

- Mindezek nélkül lehet, hogy sohasem találtam volna meg az Istenhez vezető utat, ráadásul apámnak több oka volt arra, hogy gyűlöljön engem - tűnődött el Michael. - Amikor eljöttem, Paul és Tessie is velem tartottak. Tessie kivételes helyet töltött be apám szívében. Nagyon szerette őt. És most Tessie halott.

Angel észrevette a férje szemében csillogó könnyeket. Michael nem próbálta elrejteni őket.

- Tessie kedvelt volna téged - mondta végül, majd kinyújtotta a kezét, és gyengéden megérintette Angel arcát. - Belelátott az emberek lelkébe. - Angel gondolkodás nélkül megfogta Michael kezét, mélyen megérintette a bánata. Michael mosolya a szívébe markolt. - Jaj, szerelmem! - szólalt meg Michael. - Kezdenek leomlani a falaid.

Angel elvette a kezét.

- Józsué fújja a kürtöt.

Michael elnevette magát.

- Szeretlek - mondta. - Nagyon szeretlek. - Magához húzta Angelt, a karjaiba zárta, és lefeküdt vele a fűre. Finoman maga alá temette a lányt, és megcsókolta, először gyengéden, aztán egyre szenvedélyesebben. Angel szívverése felgyorsult, és egy lágy, meleg érzés kavargott a gyomrában. Nem érezte, hogy veszély fenyegetné, sem azt, hogy a férfi kihasználja. Amikor Michael elhúzódott tőle, Angel különös fényt látott a tekintetében. *Ó*.

- Néha elfelejtem, mire várok folyton - mondta Michael fátyolos hangon. Felállt, és Angelt is felhúzta. - Gyere! Befogom a lovakat.

Angel zavarodottan, egyfajta bűvöletben hajtogatta össze a pokrócot, és visszarakta a kosarat az ülés alá. Karját a szekér oldalán pihentette, és várta, hogy Michael visszahozza a lovakat. Valódi erő sugárzott a férfi mozdulataiból. Ahogy befogta a

lovakat a kocsi elé, Angel megcsodálta vállának és kezeinek erejét. Michael kiegyenesedett és Angel felé fordult. Felemelte a bakra, majd ő is felszállt mellé. Amikor megragadta a gyeplőt, Angelre mosolygott, és a lány azon kapta magát, hogy a legkisebb ellenállás nélkül viszonozza a gesztust.

Út közben eleredt az eső, és Michael leállította a szekeret, hogy felhúzza a ponyvát, miközben Angel egy takaróba burkolózott. Amikor Michael visszaült mellé, előhalászott még egy pokrócot, és magukra terítette. Angel biztonságban érezte magát a férfi mellett.

Öt mérföldet tehettek meg így az úton, amikor egy meghibásodott, ponyvával letakart szekérre bukkantak. Egy viharvert férfi és egy nő próbálta megemelni a járművet, hogy visszatehessék rá a megjavított kereket. A közelben lévő széles koronájú tölgyfa tövében egy sötét hajú lány ölelt magához négy gyermeket.

Michael lehúzódott a szekérrel az út szélére.

- Hozd ide a gyerekeket, és ültesd őket a szekér hátuljára! - utasította Angelt, miközben leugrott a szekérről. A nő elindult a gyerekek felé, és közelebb érve látta, hogy a legidősebb lány mindössze néhány évvel lehetett fiatalabb nála. Sötét haj korona keretezte fehér arcát, amit hatalmas, barna szemei uraltak. Amikor mosolygott, igazán bájosnak tűnt.

- Üljetek fel a szekér hátuljára, ott nem fogtok annyira megázni! - mondta Angel. - Van még egy takarónk.

- Köszönjük, asszonyom! - felelte a lány illedelmesen. Gondolkodás nélkül elfogadta a meghívást, és a gyerekeket a szekér nyújtotta menedékbe terelte. Angel reszketve mászott fel velük a szekér hátuljára. Odanyújtotta a lánynak a takarót, aki azonnal a vállára terítette, és maga köré gyűjtötte a négy gyermeket. Olyan közel húzta magához a kicsiket, mint egy tyúkanyó a kiscsibéit.

Angelre mosolygott.

- Mi az Altman család tagjai vagyunk. A nevem Miriam. Ez itt Jacob. - A legmagasabb fiú felé biccentett, akinek a szeme

és a haja ugyanolyan színű volt, mint az övé. - O tízéves. Ez pedig Andrew...

- Én nyolcéves vagyok! - közölte a fiú komolyan.

Miriam ismét elmosolyodott.

- Ez pedig Leah - mondta, és közelebb húzta magához a nagyobbik lányt, majd megpuszilta a legkisebbet -, és ő Ruth.

Angcl a pokróc alatt didergő, ázott csoportot nézte.

- Hosea - mondta öntudatosan. - Az én nevem... Mrs. Hosea.

- Istennek legyen hála, hogy éppen erre jöttek! - sóhajtott fel Miriam. - Papának már korábban is meggyűlt a baja a kerékkel, mama pedig éppen azon volt, hogy feladja. - Levette magáról a takarót, és a testvéreire terítette. - Vigyázna a gyerekekre, Mrs. Hosea? Mama az utolsó háromszáz mérföldet betegen tette meg, nem lenne szabad az esőben álldogálnia.

Angelnek annyi ideje sem maradt, hogy tiltakozzon, Miriam máris leugrott a szekérről. Angel megint a gyerekek felé fordult, akik elkerekedett, kíváncsi szemekkel figyelték őt. Néhány pillanat múlva már vissza is tért Miriam az anyjával, egy megviselt arcú, sötét hajú asszonnyal, akinek beesett a válla, és szemei alatt sötét karikák ültek. A gyerekek védelmezőn vették körbe a nőt.

- Mama - kezdte Miriam, karjával átölelve anyját - ez Mrs. Hosea. Ő pedig az anyám.

Az asszony melegen elmosolyodott és biccentett.

- Elizabeth - mondta megkönnyebbüléssel a hangjában. - Az Isten áldja meg, Mrs. Hosea! - Fáradt szemei könnybe lábadtak, de visszatartotta a sírást. - Nem tudom, mihez kezdtünk volna, ha ön és a férje nem jönnek erre. - Magához ölelte négy gyermekét, miközben Miriam kinézett, hátha a két férfinak időközben segítségre lenne szüksége.

- Ne aggódj, mama, most már minden rendben lesz! Papa és Mr. Hosea megjavítják a szekeret, és hamarosan ismét útra kelhetünk.

- Muszáj Oregonba mennünk? - nyöszörgött Leah.

Az asszony arcán fájdalom futott keresztül.

- Most ne gondoljunk erre, édesem! Egyszerre csak egy napon legyünk túl!

Angel felnyitotta a kosár fedelet.

- Éhesek vagytok? Van nálunk kenyér meg egy kis sajt.

- Sajt! - kiáltott fel Leah, arca felragyogott a boldogságtól, és azonnal megfeledkezett az Oregonba vezető hosszú útról. - Ó, igen, kérek szépen!

Ekkor eleredtek Elizabeth könnyei, amiket eddig visszafojtott, és zokogni kezdett. Miriam simogatta, és lágyan suttogott a fülébe.

Angel zavarba jött, nem tudta, hogy mit mondjon, vagy mihez kezdjen. Sajtszeleteket vágott a kicsiknek, nem mert a zokogó asszonyra pillantani. Elizabeth köhögni kezdett, és abbahagyta a sírást.

- Nagyon sajnálom - suttogta. - Nem tudom, hogy mi ütött belém.

- Ki vagy merülve - mondta Miriam. - A láz miatt van - magyarázta Angelnek. - Amióta kitört rajta, minden ereje elszállt.

Angel odanyújtott az asszonynak is egy darab sajtot és egy szelet kenyeret, és Elizabeth gyengéden megérintette a kezét, mielőtt elvette. A kis Ruth lemászott anyja öléből, és megállt Angel előtt. A lány először megriadt, aztán meglepődött, amikor a kislány kinyitotta a kezét, és megérintette az aranyszínű hajfonatot, ami előrecsúszott a vállán, és egészen a derekáig ért.

- Ő egy angyal, mama? - Angel arcát elöntötte a forróság.

Elizabeth a könnyein keresztül mosolygott. Lágy nevetésébe öröm hangjai keveredtek:

- Igen, drágám, a kegyelem angyala.

Angel képtelen volt rájuk nézni. Mit szólna Elizabeth Altman, ha megtudná az igazságot a lány múltjáról? Angel felállt, a szekér végébe ment és kipillantott. Michael éppen felemelte Altmanék szekerét, miközben a férj a helyére illesztette, majd rögzítette a kereket. Angel le akart szállni a szekérről, de úgy esett az eső, mintha dézsából öntötték volna. Biztos volt benne,

hogy Michael tüstént visszazavarná. Minden izma megfeszült, amikor Elizabethre pillantott, akit imádattal vettek körbe gyermekei.

Miriam riasztotta fel a gondolataiból, amikor megérintette a kezét.

- Igazán hamar megcsinálták - mondta. A szeme meglepetten és zavartan megrebbent, amikor Angel sebesen elhúzta tőle a kezét.

Mr. Altman jelent meg a szekér hátuljánál, kalapjáról csurgott az esővíz.

- Minden rendben, John? - kérdezte Elizabeth.

- Egy darabig megjárja. - Amikor Elizabeth bemutatta Angelt, Mr. Altman megemelte a kalapját. - Nagyon hálásak vagyunk önnek és a férjének, asszonyom. Már majdnem feladtam, amikor megjelent a férje. - Ismét a feleségéhez fordult. - Mr. Hosea meghívott, hogy nála vészeljük át a telet. Aztán tavasszal indulhatunk tovább Oregonba.

- Ó - sóhajtott fel Elizabeth, szemmel láthatóan megkönnyebbülve.

Angel ajkai szólásra nyíltak, ám végül magába fojtotta a szavakat. Michaelnél telelnek? Hogy férnének el kilencen egy tizenötször tizenöt láb nagyságú kunyhóban? Amikor Elizabeth megérintette, Angel ösztönösen összerezzent. Dermedten ült, míg az asszony megköszönte a jóságát, majd a férje leemelte a szekérről. Aztán a fiúk és a lányok következtek, végül Miriam, aki megsimogatta a vállát, amikor elhaladt mellette, és megajándékozta őt egy izgatott, barátságos mosollyal. Angel összeszorított fogakkal kuporgott a pokróc alatt a szekér hátuljában, és azon tanakodott, vajon mihez kezd Michael ennyi emberrel. A férfi bőrig ázva mászott vissza a bakra, Angel átnyújtotta neki a tartalék pokrócot, és elindultak.

- Odaadjuk nekik a kunyhót - szólalt meg Michael.
- A kunyhót! És akkor mi hol fogunk aludni?
- A pajtában. Kényelmesen elleszünk, nem fogunk fázni.

- Miért nem alszanak *ők* a pajtában? A kunyhót te építetted. - Angel nem rajongott az ötletért, nem akarta máshol lehajtani a fejét, csakis a tűzhely közelében álló kedves, kényelmes ágyban.

- Már több mint kilenc hónapja nem volt fedél a fejük felett. Az asszony pedig beteg. - Michael előreintett a fejével. - Gondolkoztam a dolgon. Paul határában van egy remek földdarab, talán rá tudom beszélni Altmanékat a maradásra. Nem lenne rossz, ha még egy család élne a völgyben. - Elmosolyodott, és Angelre pillantott. - Legalább lennének barátaid a közelben.

Barátok?

- Szerinted milyen közös vonásaink vannak?

- Nos, azt majd idővel meglátjuk.

Egy kiálló gránittömb alatt vertek tábort éjszakára, ami védelmet nyújtott az eső ellen. Michael és John kikötötték a lovakat legelni, és sátrat vertek, miközben Angel, Elizabeth és Miriam felállították a tábort. A gyerekek elegendő fát gyűjtöttek ahhoz, hogy a tűz egész éjszaka melegen tartsa őket, majd mindnyájan összegyűltek. Miriam kis rést nyitott a sátor tetején.

- Ezt az indiánoktól tanultam - mondta vigyorogva, miközben tüzet rakott egy mosogatóedényben. Bámulatra méltó volt, ahogy a füst felfelé kígyózott, és végül a lyukon át távozott.

Elizabeth nagyon kimerültnek látszott, ezért Angel rábeszélte, hogy dőljön le pihenni. Michael behozta a készleteik egy részét, amiből a felesége vacsorát főzött. Elizabeth ébren feküdt, és csendben figyelte a lányt. Angel aggódva tekintett rá, és azon tűnődött, vajon mi járhat a nő fejében.

- Olyan haszontalannak érzem magam - mondta Elizabeth reszketve, mire Miriam lehajolt hozzá, és gyengéden megsimogatta az arcát.

- Ne aggódj, mama! Mi is boldogulunk, te csak pihenj! - Pajkosan rávigyorgott. - Majd ha jobban érzed magad, csinálhatod egyedül is. - Elizabeth megmosolyogta a gyengéd ugratást. - Hozok egypár nagyobb farönköt - mondta Miriam, és

kiment. Egy nagy hasábbal tért vissza, és a tűzre dobta. - Kezd szelídülni az eső.

Elizabeth felült.

- Hol vannak a fiúk?

- Papával. Leah és Ruth itt maradt. Semmi okod az aggodalomra, feküdj vissza, mama! - Angelre nézett. - Folyton az indiánok miatt retteg - suttogta. - Fort Laramie előtt száz mérfölddel elcsellengett egy fiú a szekérkaravántól. Nyom nélkül eltűnt. Mama azóta fél, hogy egyikünket elrabolják. - A szalmazsákon pihenő anyja felé pillantott. - Jobban lesz most, hogy végre pihenhet.

Miriam a tűznél melengette a kezeit, és Angelre mosolygott.

- Bármit is főzöl, finom illata van. - Angel szótlanul keverte tovább az ételt, és észre sem vette, hogy a lány tegezni kezdte. -Mióta élsz Kaliforniában?

- Egy éve.

- Akkor már biztos itt mentél hozzá Michaelhez. Azt mondta, hogy ő ’48-ban ért ide. Szárazföldön jöttél?

- Nem, hajóval.

- A te családod is abban a völgyben él, amiről Michael az apámnak beszélt?

Angel tudta, hogy a következő kérdésekre adott válaszok hazugságok lennének, amelyek később gúzsba kötnék. Miért ne vallhatta volna be az igazságot azonnal, akkor legalább békén hagyná a lány? Ennek fényében talán úgy döntenek, hogy máshol vészelik át a telet. Elizabcth biztosan nem kívánta egy olyan ágyban álomra hajtani a fejét, amiben azelőtt egy szajha aludt.

- Egyedül érkeztem Kaliforniába, és egy pair-a-dice-i bordélyházban ismertem meg Michaelt.

Miriam elnevette magát, ám Angel szigorú arckifejezését látva hirtelen elhallgatott.

- Komolyan beszélsz, ugye?

- Igen. - Elizabeth meghatározhatatlan kifejezéssel nézett rá. Angel lesütötte a szemét, és folytatta az étel kavarását.

Miriam egy hosszú pillanatra elhallgatott, és Elizabeth ismét lehunyta a szemét.

- Nem kellett volna megosztanod ezt velem - szólalt meg végül Miriam. - Miért tetted?

- Hogy ne érjenek váratlan meglepetések az út során - felelte Angel összeszorult torokkal, keserűen.

- Nem - rázta a fejét Miriam. - Már megint túl sokat kérdezősködtem. Mama mindig azt mondja, hogy ez az egyik legnagyobb hibám: folyton beleütöm az orrom a mások dolgába. Nagyon sajnálom.

Angel csak kavargatta tovább az ételt, zavarba hozta a lány bocsánatkérése.

- Szeretnék a barátnőd lenni - szólalt meg Miriam.

Angel meglepetten pillantott fel.

- Miért szeretnél velem barátkozni?

Ezúttal Miriam lepődött meg.

- Mert kedvellek.

Angel összerezzent, és döbbenten bámult a lányra. Aztán Elizabethre pillantott. Az asszony fáradt mosollyal az arcán figyelte őket. Angel elpirult, Miriamra nézett, majd halkan megszólalt.

- Alig tudsz rólam valamit azon kívül, amit az előbb elmondtam. - Azt kívánta, bárcsak tartotta volna a száját.

- Tudom, hogy őszinte vagy - felelte Miriam, és szomorkásán felnevetett. - Kegyetlenül őszinte - tette hozzá komolyabban, és mélázó kifejezéssel az arcán fürkészte Angelt.

A fiúk beléptek a sátorba, és fagyos fuvallatot hoztak magukkal. A lányok felébredtek, Ruth sírni kezdett. Elizabeth felült, és magához ölelte, miközben megdorgálta a fiukat, hogy halkabban folytassák izgatott beszélgetésüket. John is bejött utánuk, és egyetlen szóval elhallgattatta őket. Angel a férfi mögött megpillantotta Michaelt. Amikor a férje rámosolygott, egész testét átjárta a megkönnyebbülés. Aztán azon kezdett aggodalmaskodni, hogy mit fog szólni Michael, amikor megtudja, hogy kikotyogta az igazságot.

A férfiak megszabadultak ázott kabátjaiktól, és leguggoltak a tűz mellé, míg Angel babot merített a tálakba, amiket Miriam osztott szét. Amikor mindenki előtt étel gőzölgött, John lehajtotta a fejét, családja pedig követte a példáját.

- Uram, köszönöm, hogy ma megmentettél minket, és az utunkba küldted Michael és Amanda Hoseát. Vigyázz elhunyt szeretteinkre, Davidre és édesanyjára! Erősítsd meg Elizabethet! Mindnyájunknak adj erőt és egészséget az előttünk álló úthoz! Ámen.

John a föld, a termény és a kaliforniai piac felől érdeklődött, miközben Jacob és Andrew repetát kért a babból és a pogácsából. Angel azon tűnődött, hogy Michael mikor szándékozik visszatérni a szekerükhöz. Magán érezte Miriam fürkésző tekintetét. Nem akarta tudni, milyen kérdések cikáznak a lány fejében.

- Papa, elállt az eső! - szólt Andrew boldogon.

- Nem kéne visszamennünk a szekerünkhöz? - suttogta Angel Michaelnek.

- Maradjatok itt velünk, kérlek! - szólalt meg John. - Mint láthatjátok, van elég helyünk. Biztosan melegebb lenne a tűz mellett, mint a szekereteken.

Michael elfogadta a meghívást, Angel viszont elszontyolodott, amikor a férfi kiment a takarókért. A lány elnézést kért Altmanéktól, és a férje után sietett.

- Michael! - mondta, miközben kereste a szavakat, hogy meggyőzze a férfit, mennyivel jobb lenne a kocsiban aludni, nem pedig Altmanék sátrában. Michael Angel felé nyújtotta a kezét, magához húzta, és gyengéden megcsókolta. Utána a sátor felé fordította, és a fülébe súgta:

- Előbb-utóbb rájössz, hogy vannak olyan emberek is a világon, akik nem akarnak kihasználni téged. Szedd össze a bátorságod, cs menj vissza a sátorba, ismerkedj meg néhány ilyen emberrel!

Angel szorosan összehúzta magán a kendőt, lehajolt, és belépett a sátorba. Miriam rámosolygott. Angel feszengve a tűz

mellé telepedett, nem nézett senkire, amíg Michael vissza nem jött. A két fiú kérlelte az apát, hogy olvassa fel a *Robinson Crusoe* következő fejezetét. John egy zsákból előhúzott egy jobb napokat látott bőrkötetet, és hangosan olvasni kezdett, miközben Miriam megágyazott. A kis Ruth hüvelykujjával a szájában megfogta a takaróját, és Angel mellé terítette.

- Én itt akarok aludni.

Miriam felnevetett.

- Nos, jobb lesz, ha Mr. Hoseát kérdezed meg, Ruthie! Lehet, hogy ő is ott akar aludni.

- Ő alhat a másik oldalon - válaszolta Ruthie, és szilárdan kitartott eredeti elhatározása mellett.

Miriam elővett két takarót, és az egyiket Angel felé nyújtotta. Lehajolt, és odasúgta:

- Látod? Ő is kedvel.

Angel furcsa fájdalmat érzett a gyomrában, és körbenézett új ismerősei között. Michael visszatért a takarókkal.

- Közeleg a vihar. Ha szerencsénk lesz, reggelre kitombolja magát.

Miközben a többiek aludtak, Angel álmatlanul feküdt Michael mellett. Üvöltött a szél, az eső a sátrat verte. A vihar robaja és a nedves vászon szaga az első Pair-a-Dicc-ban töltött heteire emlékeztette.

Hol lehetett a Hercegnő? Mi történt Magowannel és Rebeccával? Megpróbált nem gondolni Luckyra, aki a lángok között lelte a halálát. Folyton eszébe jutott, amit utoljára mondott neki: *„Ne felejtsd e! Luckyt, öreg és hűséges barátnődet!*”

Angel egyiküket sem tudta elfelejteni.

Amikor az eső lecsöndesült, Angel a körülötte alvó emberek szuszogását hallgatta. Óvatosan az oldalára fordult, és megnézte őket. John Altman gyengélkedő felesége mellett feküdt, karját oltalmazón köré fonta. A fiuk a közelükben aludtak, az egyik a hátán terült ki, a másik az oldalára fordulva összegömbölyödött, és fejére húzta a takarót. Miriam és Leah

egymás mellett merültek álomba, Miriam a karjával átölelte a húgát.

Angel szemei megállapodtak Miriam alvó arcán. Ez a lány teljesen új és üde jelenség volt a számára.

Angel kevés *jó* lányt ismert. A kikötőbelieket a szüleik figyelmeztették, hogy ne játszanak vele. Sally egyszer azt mondta, hogy a jóravaló lányok mind unalmasak, egyfolytában ítélkeznek, ezért amikor felnőnek és családanyák lesznek, a férjeik bordélyházba járnak. De Miriam nem tűnt sem üresfejűnek, sem beképzeltnek. Egész este jó kedéllyel ugratta az apját, miközben beteg anyját ápolta. A testvérei is egyenesen rajongtak érte. Egyedül Jacob ellenkezett, amikor Miriam adott neki utasításokat, de az apjuk egyetlen pillantással véget vetett a szófogadatlanságnak. Amikor eljött a lefekvés ideje, Miriam betakarta őket, és halkan imádkozott velük, miközben a férfiak beszélgettek.

„Szeretnék a barátnőd lenni.”

Angel behunyta a szemét, hasogatott a feje. Miről is beszélgethetett volna Miriammal? Fogalma sem volt arról, hogyan oldhatná meg ezt a problémát, de úgy tűnt, kénytelen lesz szembenézni a helyzettel. A férfiak máris jól megértették egymást. Mindketten rajongtak a földért, John Altman úgy beszélt Oregonról, mint egy kívánatos nő testéről, Michael pedig a völgyről vélekedett ugyanígy.

- Papa - korholta az apját derűsen Miriam -, amíg ki nem értünk Sierra Nevadából, meg voltál győződve arról, hogy Kalifornia maga a Kánaán.

John megrázta a fejét.

- Itt sokkal többen laknak, mint Ohióban. Az egész környéket ellepik a szerencsevadászok.

- Azok jó családból származó, rendes fiúk - sóhajtott fel Miriam, majd megjelent egy gödröcske az arcán. - Talán még Ohióból is vannak itt páran.

- Elvadultak mind - jegyezte meg komoran John Altman.

Miriam megbökte a vállát.

- Papa, ha nem lenne családod, amiről gondoskodnod kell, most te is aranyat mosnál egy patakban. Láttam, ahogy felcsillant a kapzsiság a szemedben, amikor az az úriember arról beszélt, mennyi aranyat talált az American folyóban. - Michaelt és Angelt is beavatta a történetbe. - A férfi most egy - áruval dugig megtömött - hatalmas bolt tulajdonosa. Elmesélte, hogy amikor a kaliforniai földre lépett, mindössze egyetlen lapátja és egy váltás ruhája volt.

- Ennek az esélye egy a millióhoz - vágta rá John.

- Jaj, csak képzeld el, papa! - folytatta Miriam drámaian, kezét a szívéhez szorította, miközben pajkosság csillogott sötét szemeiben. - Te mehetnél a fiúkkal aranyat keresni, míg mi a mamával nyitunk egy kis vendéglőt azoknak a szegény, drága, megviselt, jóképű, fiatal agglegényeknek.

Michael csak nevetett, John pedig gyengéden megcibálta a lánya copfját.

Angelt teljesen megigézte az Altman család, hiszen mindnyájan szerették egymást. Egyértelműen John Altman volt a család feje, ő nem tűrte a tiszteletlenséget és a legkisebb lázadást sem, de az is nyilvánvalónak tűnt, hogy sem a feleségét, sem a gyermekeit nem tartotta rettegésben. Még Jacob kis lázadását is humorral torolta meg.

- Ha nem fogadsz szót, zord szigort fogok alkalmazni! - mondta az apa. - Én adom a szigort, te pedig a zord ábrázatot. - A fiú feladta az ellenszegülést, mire Altman szeretetteljesen megborzolta a haját.

Mi lesz, ha úgy döntenek, hogy a völgyben telepednek le? Angel megdörzsölte lüktető halántékát. Milyen közös témájuk lehetett volna? Különösen azzal a fiatal, őzike szemű, ártatlan lánnyal? Amikor kikotyogta régi szakmáját és a Michaellel történő találkozását, azt várta, hogy a lány elretten és végre békén hagyja őt. Arra a legkevésbé sem számított, hogy Miriam aggódni fog miatta, és felajánlja a barátságát.

Angel apró mozgást észlelt maga mellett, és a fejében érzett lüktető fájdalom ellenére kinyitotta a szemét. Ruthie

odasimult hozzá, álmában a melegsége után vágyott. Kicsúszott a hüvelykujja a szájából. Angel megérintette a bársonyos, rózsaszín arcocskát és hirtelen a Herceg dühtől eltorzult arcát látta maga előtt. Újra érezte arcán a pofon erejét.

- Megmondtam, hogy vigyázz! - üvöltött a Herceg.

Gondolatban ismét átélte, ahogy a férfi megragadja a haját, és felrántja az ágyról, majd egészen közel hajol hozzá:

- Először még könnyen ment - sziszegte összeszorított fogakkal. - Most viszont gondoskodni fogok róla, hogy soha többé ne ess teherbe!

Amikor megérkezett az orvos, Angel hevesen rugdosott, és hangosan kiabált, de senki sem szánta meg. A Herceg és egy másik férfi az ágyhoz kötözték.

- Csináld! — utasította a Herceg az orvost, és végig mellette maradt, mert meg akart győződni róla, hogy jól végzi a dolgát. Amikor Angel felüvöltött, egy rongyot tömtek a szájába. A műtét befejezése után a Herceg továbbra is a szobában tartózkodott. Angelt felemésztette a fájdalom, és eluralkodott rajta a vérveszteség okozta gyengeség, de nem volt hajlandó a férfira nézni.

- Pár nap múlva újra a régi leszel - biztatta a Herceg, de Angel tudta, hogy már semmi sem lehet ugyanaz. Angel a legtrágárabb neveket kiabálta a férfi arcába, de a Herceg csak mosolygott. - Ez az én Angelem, akit annyira szeretek. Nem hullajt könnyeket, csak a gyűlölet rak fészket a lelkében. Szívmelengető, drágám! Nem tudtad? - A Herceg durván megcsókolta. - Amikor jobban leszel, felkereslek. - Azzal megpaskolta a lány sápadt arcát, és távozott a szobából.

Angelt sötét emlékei gyötörték, miközben Ruth Altmant csodálta. Kétségbeesetten el akart menekülni innen, de attól félt, hogy felébresztené a többieket, ha felkelne. A sátor tetejét bámulta, és megpróbált másra gondolni. Újra eleredt az eső, és ez ismét előcsalogatta a múlt démonait.

- Nem jön álom a szemedre? - suttogta Michael. Angel megrázta a fejét. - Fordulj az oldaladra! - Miután követte a férfi

utasításait, Michael magához húzta, és szorosan átölelte. A kisgyermek is megmozdult, mélyen a takarókba burkolózott, és Angel hasához simult. - Van egy új barátod - mormogta Michael. Angel Ruth köré fonta a karját, és lehunyta a szemét. Michael mindkettőjüket átölelte. - Talán egy nap nekünk is lesz egy hasonló kislányunk - súgta Angel fiilébe.

Angel kétségbeesetten bámult a parázsló tűzbe.

Tizenkilenc

„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”
Máté 19,19

Michael elhelyezte Altmanékat a kényelmes kunyhóban, majd a vállára vette a bőröndjét. Angel követte a férfit a pajtába, meg sem próbált vitatkozni. Ismerte már a férjét annyira, hogy tudja, Michael elhatározta magát. Mi haszna származott ebből az egészből? Miért bánt így vadidegenekkel?

Az eső még napokig zuhogott. Az első néhány éjszaka után Angel kezdett megbarátkozni a gerendák közt fészkelő bagoly huhogásával és a szalmában élő egerek motozásával. Michael melegen tartotta. Olykor felderítette a testét, és idegen érzéseket keltett a lányban, amelyek elbátortalanították. Amikor Michael vágya már az elviselhetetlenségig fokozódott, elfordult Angeltől, és a múltjáról kezdett mesélni, különösen arról az öreg rabszolgáról, akinek emlékét még ennyi év után is szeretettel őrizte a szívében. Azokban a csendes, minden fenyegetettségtől mentes percekben Angel azon kapta magát, hogy megosztja Michaellel, mire tanította egykor Sally.

Michael a kezére támasztotta a fejét, és Angel hajával játszadozott.

- Gondolod, hogy mindenben igaza volt, Amanda?
- Nem hiszem, hogy a te szabályaid szerint igaza lett volna.
- Es te kinek a törvényei alapján szeretnél élni?

Angel elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

- Azt hiszem, hogy a sajátjaim szerint.

Amikor a lány a pajta falain és Michael oltalmazó karjain kívül járt, Miriam mindig szeretetteljesen közeledett hozzá. A lány minden egyes alkalommal meghiúsította Angel azon elhatározását, hogy közömbös maradjon iránta. Miriam megnevettette. Olyan fiatal volt, és egész lényéből sugárzott az

ártatlan pajkosság. Angel egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy ez a hihetetlen teremtés miért éppen az o barátnője szeretne lenni. Tudta, hogy nem lenne szabad bátorítania, de Miriam értetlenül állt Angel elutasítása előtt, továbbra is folytatta a játékos évődést, és ezzel örömet szerzett Angelnek.

Gyermekkorában megfosztották a családi élet boldogságától, ezért Angel nem tudta, mit várnak el tőle, amikor Michael és ő Altmanékkal töltötték az estét a kunyhóban. Angel csendesen üldögélt, és a többieket figyelte. Megragadta a tiszteletteljes bajtársiasság John és Elizabeth Altman, illetve öt gyermekük között. John kemény embernek bizonyult, ritkán mosolygott, de mindenki láthatta, hogy szinte imádja a gyermekeit - különösen a legidősebb lányához ragaszkodott annak ellenére, hogy folyton civakodtak.

A sötét szemű Andrew és az apja nemcsak külsőleg, hanem a modorukat illetően is nagyon hasonlítottak egymáshoz. Jacob kedvelte a társaságot és a csínytevést, minden huncut tréfában részt vett. Leah komoly és félénk volt, a kis Ruth pedig nyitott és okos, a család kis kedvence. Valamilyen érthetetlen oknál fogva a kislány imádta Angelt. Talán a szőke haja idézte elő Ruth rajongását. Akármi volt is az alapja, valahányszor Michaellel meglátogatták a családot, a kislány mindig az ő lábához telepedett.

Miriamot szórakoztatta a dolog.

- Azt mondják, hogy a kutyák és a gyermekek mindig a lágyszívű személyekhez vonzódnak. Ezzel még te sem szállhatsz vitába, nem igaz?

Miután beköltöztek, Elizabeth még egy teljes hétig gyengélkedett, ahhoz sem volt elég ereje, hogy felkeljen az ágyból. Angel főzött, és ellátta a háztartási teendőket, míg Miriam vigyázott az anyjára és a gyerekekre. Michael és John fatönköket ástak ki a földből. Amikor bejöttek vacsorázni, John a felesége mellé ült, megfogta a kezét, és gyengéden beszélt hozzá, míg a gyerekek botokkal és madzagokkal játszottak.

Johnt elnézve Angel visszaemlékezett azokra a hetekre, amikor Magowan verése után Michael olyan odaadóan ápolta. Eszébe jutott a férfi gyengéd törődése és figyelmessége. Még a legszörnyűbb dolgokat is csendes türelemmel viselte. Michael ilyen emberek társaságában érezte magát otthon, Ő volt az, aki nem tartozott közéjük.

Nem lehetett összehasonlítani ezt a családot a sajátjával. Angel apja már a születése előtt annyira gyűlölte, hogy meg akart tőle szabadulni, akár egy darab szeméttől. Az anyja pedig annyira Alex Stafford megszállottjává vált, hogy szinte el is felejtkezett arról, hogy van egy apró gyermeke. A szajhák között eltöltött évek során Angel olyan nőkhöz szokott, akik szüntelenül az alakjuk miatt aggódtak, és féltek a megöregedéstől, és úgy beszéltek a szexről, mint más az időjárásról.

Elizabeth és Miriam lenyűgöző és teljesen új jelenségek voltak a lány számára. Szeretet vette körül őket, nem illették egymást durva szavakkal, tiszták és takarosak voltak anélkül, hogy állandóan a külsejük miatt aggódtak volna. Mindenről beszéltek, a szexet kivéve. Elizabeth még túl gyenge volt ahhoz, hogy bármilyen munkát ellásson, mégis ő szervezte meg és irányította Miriam és a gyerekek mindennapjait. Az édesanya biztatására Andrew halcsapdát állított a patakban, Leah vizet hordott, Jacob pedig kigyomlálta a veteményest. Még a kis Ruth is segített, megterítette az asztalt, és vadvirágokat szedett a vázába. Miriam mosott, vasalt és ruhákat foltozott, miközben a testvéreit felügyelte. Angel szinte teljesen haszontalannak érezte magát.

Amikor Elizabeth felkelt az ágyból, átvette a parancsnokságot. Előkerült a holland tűzhely, és kicsomagolta a lábasait, majd átvállalta a főzést. Altmanék Sacramentóban feltöltötték a készleteiket, és Elizabeth finomabbnál finomabb ételeket készített: sült disznót mártással, melasszal édesített babot, gabonakenyerct, nyúlragut galuskával. Amikor kapás volt a halcsapdában, az asszony fűszeres pisztrángot sütött. Kukoricamáiét készített nyárson, és a nyílt tűzön megsütött

hozzá két kacsát. Szinte mindennap kovászos pogácsát tálalt fel reggelire. Különleges alkalmakkor pedig beáztatta a szárított almát, és pitét sütött belőle.

Egyis este felsóhajtott, miközben az ételt tálalta:

- Egyszer megint veszünk majd egy tehenet, és akkor ismét lesz tejünk és vajunk.

- Amikor útnak indultunk, még volt egy tehenünk - magyarázta Miriam Angelnek de az indiánok is szemet vetettek rá Fort Laramie közelében.

- Én még a papa óráját is odaadnám egy kanál szilvalekvárért - közölte Jacob, és megnevettette az anyját, aki tréfásan megpaskolta az arcát.

Az Altman család vacsora után mindig áhítatot tartott. John gyakran kérte meg Michaelt, hogy olvasson fel a Bibliából. A gyerekek felélénkülten hallgatták, csak úgy záporoztak a kérdések. Ha Isten teremtette Adámot és Évát, miért engedte meg, hogy bűnbe essenek? Isten valóban azt akarta, hogy *meztelenül* szaladgáljanak fel-alá az Édenkertben? Még télen is? És ha egyedül Ádám és Éva létezett, akkor a gyermekeik kikkel kötöttek házasságot?

John csillogó szemekkel hátradőlt, és pipára gyújtott, miközben Elizabeth megpróbált választ adni a véget nem érő kérdésekre. Michael is megosztotta velük a saját véleményét és hitet. A bibliai történeteket inkább elmesélte, mint felolvasta.

- Jó prédikátor válna belőled - jegyezte meg John. Angel hangot akart adni felháborodásának, ám ekkor ráébredt, hogy a férfi bóknak szánta a megjegyzést.

Angel mindig kivonta magát a beszélgetésből. Anikor Miriam a véleménye felől tudakozódott, kitérő választ adott, és Miriam ellen fordította a kérdést. Aztán egy este Ruthie egyenesen rákérdezett:

- Amanda, te nem hiszel Istenben?

Angelnek sejtelme sem volt arról, hogy mit válaszoljon.

- Az anyám katolikus volt - felelte végül.

Andrew szája tátva maradt a meglepetéstől.

- Bartholomew testvér szerint a katolikusok bálványimádók. - Elizabeth mélyen elvörösödött fia megjegyzése hallatán, John pedig köhögni kezdett. Andrew bocsánatot kért.

- Semmi szükség rá - felelte Angel. - Ha emlékezetem nem csal, akkor az anyám semmilyen bálványt nem imádott, viszont sokat imádkozott. - Nem mintha bármi haszna is lett volna belőle.

- Miért imádkozott? - kérdezte a folyton kíváncsiskodó Ruthie.

- A szabadulásért. - Angel elhatározta, hogy kivonja magát a vallásos tárgyú beszélgetésből, ezért elővette az anyagokat, amiket Michael vett neki az új ruháihoz. Csend szállt a kunyhóra, és a némaságtól Angel libabőrös lett.

- Mit jelent a *szabadulás?* - kérdezte Ruthie.

- Majd később megbeszéljük - csitította el Elizabeth. - Elérkezett a tanulás ideje, gyerekek! - Azzal felállt, és elővette a tankönyveket. Angel felnézett egy pillanatra, és látta, hogy Michael gyengéd tekintete rajta nyugszik. A lány szíve furcsán kezdett dobogni. A pajta hűvös, csendes sötétjére vágyott, ahol senki sem vett róla tudomást, még ez a férfi sem, aki immár túl sokat jelentett a számára.

Buzgó figyelmét az ölében heverő anyag felé irányította, és azon tűnődött, hogyan is fogjon hozzá. Még sohasem készített magának ruhát, így tanácstalanul vizsgálta a puha szövetet. Folyton az járt az eszében, hogy mennyi pénzt költött rájuk Michael, ezért félt, hogy egy óvatlan mozdulattal belevágna a szövetbe és tönkretenné.

- Rosszkedvűnek tűnsz - vigyorgott Miriam. - Nem szeretsz varrni?

Angel érezte, hogy a kérdéstől arcába szökik a vér. Szégyellte tudatlanságát és tapasztalatlanságát, Elizabeth és Miriam természetesen pontosan tudta volna, hogy mit kell tenni. Minden *tisztességes* lány képes volt megvarrni egy blúzt és egy szoknyát.

Miriam hirtelen bosszúsnak tűnt, mivel ráébredt, hogy olyan dologra terelte a többiek figyelmét, amire nem kellett volna. Puhatolózva Angelre mosolygott.

- En is a hátam közepére kívánom. A mi családunkban mama igazi varrónőnek számít.

- Szívesen segítek - ajánlkozott Elizabeth.

- Már így is van elég dolgod - válaszolta nyersen Angel.

Miriam felélénkült.

– Jaj, engedd meg mamának, hogy segítsen neked, Amanda! Imád varrni, és az elmúlt évben nemigen volt alkalma rá. - Miriam nem várta meg a választ, hanem elvette az anyagot, és odaadta az anyjának.

Elizabeth felnevetett, és lenyűgözve pillantott a szövetekre.

- Nem bánod, Amanda?

- Nos, azt hiszem, nem - felelte Angel. Meglepetten összerezzent, amikor a kis Ruthie az ölébe mászott.

Miriam vigyorgott.

- Ne aggódj, csak a bátyjait harapja meg!

Angel megérintette a sötét, selymes hajat, és teljesen elbűvölte a kislány gyermeki szépsége. Puha és lágy volt, rózsás arca fénylett, barna szemei ragyogtak. Angel szívébe fájdalom nyilallt. Vajon hogyan néztek volna ki az ő gyermekei? Próbálta elhessegetni magától a Herceg és az orvos rettenetes emlékét, és helyette Ruthie szeretetére összpontosítani. A gyermek úgy csacsogott, mint egy kis szarka, Angel pedig bólogatva hallgatta. Amikor felnézett, a tekintete találkozott Michaelével. *Gyerekeket akar* - gondolta, és a felismerés olyan érzést keltett Angelben, mintha gyomorszájon vágták volna. Mi történne, ha megtudná, hogy nem lehetnek saját gyerekei? Akkor elhalna az iránta érzett szerelme? Képtelen volt a férfi szemébe nézni.

- Papa, hegedülnél nekünk? - kérdezte Miriam. - Már olyan régóta nem hallottunk játszani.

- Papa, *kérlek*! - könyörgött Jacob és Leah egyszerre.

- A láda legmélyén van a hegedűm - felelte John elfelhősödött szemekkel. Angel azt várta, hogy ez majd véget vet a vitának, de Miriam megmakacsolta magát.

- Nem igaz. Ma reggel kicsomagoltam. - John sötét pillantást vetett a lányára, aki csak mosolygott, leguggolt mellé, és a térdére tette a kezét. - Kérlek, papa! - nagyon lágy hangon beszélt. - „Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.” Emlékszel? „Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek. Megvan az ideje a gyásznak, és megvan az ideje a táncnak.”

Elizabeth megtorpant, mintha sóbálvánnyá vált volna, kezei mozdulatlanul hevertek az asztalon. John szeme elsötétedett a fájdalomtól, amikor feleségére pillantott. Elizabeth tekintete is könnyben úszott.

- Hosszú idő telt már el azóta, John! - mondta végül. - Biztos vagyok benne, hogy Michaelnek és Amandának is tetszene a játékod.

Miriam Leah felé bólintott, aki elővette a hangszert, és átnyújtotta az apjának. John egy hosszú pillanat múlva elvette a hegedűt, és az ölébe fektette.

- Felhangoltam délután, amíg a földeken dolgoztál - vallotta be Miriam, amikor apja megpengette a húrokat. Végül felemelte, az álla alá helyezte, majd játszani kezdett. Az első néhány hang felcsendülése után Miriam szemeit elárasztották a könnyek, és a lány tiszta, magas hangon énekelni kezdett. Amikor John befejezte a dalt, ismét az ölébe fektette a hegedűt.

- Nagyon szép volt - mondta egyszerűen, meghatódva. Megérintette a lánya haját. - David emlékére, igaz?

- Igen, papa.

Elizabeth felemelte a fejét, arcán patakzottak a könnyek.

- A fiunk - magyarázta Angelnek és Michaelnek. - Csak tizennégy éves volt, amikor... - Itt elcsuklott a hangja, és elfordította a fejét.

- Altot énekelt - folytatta Miriam. - Csodálatos hangja volt. Leginkább a lendületes dalokat kedvelte, de az *„O,*

érthetetlen kegyelem” volt a kedvenc egyházi éneke. Csak úgy sugárzott belőle az életerő és a kalandvágy.

- Scott’s Bluff közelében veszítette el az életét - vette át a szót Elizabeth. - Levetette a lova, és megütötte a fejét, amikor üldözőbe vett egy bölényt.

Hosszú csönd telepedett a kunyhóra.

- Nagymama a Humboldt-öbölnél halt meg - törte meg a csendet Jacob.

Elizabeth lassan leereszkedett a székre.

- Már csak mi maradtunk neki, és amikor elhatároztuk, hogy nyugatra jövünk, ő is velünk tartott. Már előtte is sokat betegeskedett.

- Nem bánta meg, hogy velünk jött, Liza - mondta John.

- Tudom, John.

Angel azon tűnődött, vajon Elizabeth megbánta-e a döntését. Talán sohasem akarta otthagyni az otthonát. Lehet, hogy az egész John ötlete volt. Angel rájuk nézett, és azon tűnődött, hogy talán Johnnak is éppen ezen járt az esze. Amikor Elizabethnek végre sikerült visszanyernie lelki egyensúlyát, a kunyhó másik végében ülő férjére pillantott, de Angel nem vett észre semmiféle neheztelést az asszony tekintetében. John ismét felvette a hegedűjét, és egy másik zsoltárba kezdett. Ezúttal Michael is csatlakozott az énekléshez. Gazdag, mély hangja megtöltötte a kunyhót, a gyerekek csodálattal csüngtek a férfin.

- Nahát, igazán gyönyörű volt! - mondta Elizabeth mosolyogva. - Az Úr igazán megáldotta, Mr. Hosea.

A fiúk csavargónótákat akartak énekelni, és apjuk vidáman teljesítette a kérésüket. Amikor kimerítették az egész repertoárt, Michael Ezráról és a gyapotföldeken dolgozó rabszolgák énekeiről mesélt. Elénekelt egyet, amelyre emlékezett, és mélyen, gyászosan zengett a hangja. *„Ringj már, ringj, égi szekér, vigyél haza, hol az Úr vár...*” - A szavak tőrként hasítottak Angel szívébe.

Amikor végül visszatértek a pajta menedékébe, a lányon nyugtalanság lett úrrá. Fejét majd szétvetette a kavargó kérdések sokasága. *Mi lett volna, ha...?* - kérdezte újra és újra. Mi lett volna, ha Mama hozzámegy egy John Altmanhoz hasonló férfihoz? Mi történt volna, ha ő is ilyen családban nő fel? Mi lett volna, ha tisztán és érintetlenül találkozik Michaellel?

De a dolgok nem így alakultak, és az eltitkolt vágyak semmin sem változtattak.

- Szerintem hatalmas sikert arattál volna az Ezüstdollár szalonban - mondta évődve Angel, mert könnyedségre vágyott. - Az énekesük közel sem volt olyan jó, mint te. Hasonló dallamokat énekelt, csak más szöveggel.

- Mit gondolsz, honnan származik a legtöbb egyházi ének dallama? - kacagott Michael. - A prédikátorok ismert melódiákat kerestek, hogy a gyülekezet bekapcsolódhasson az éneklésbe. - A feje alá rakta a karját. - Lehet, hogy megtérítettem volna néhány elveszett bárányt.

Michael csupán ugratta, Angel viszont nem akart még közelebb kerülni a férjéhez. Már így is fájt miatta a szíve. Valahányszor Michaelre tekintett, érezte, hogy megfeszülnek az idegei.

- Én olyan szövegeket tudnék neked énekelni, amelyek vérlázítóak. - Miközben levetkőzött és bebújt a takarók alá, Angel érezte, hogy Michael hallgatása gondolatokkal terhes. Olyan gyorsan zakatolt a szíve, hogy attól tartott, Michael is meghallja. - És ne is próbáld nekem megtanítani a szövegeidet! - mondta. - Nem fogom sem Isten, sem akárki más dicsőségét zengeni!

Michael nem fordult el tőle, pedig Angel ebben reménykedett. Erős karjai közé zárta a lányt, és addig csókolta, amíg Angel már alig kapott levegőt.

- Legalábbis egyelőre nem - suttogta Michael, és kezeivel addig legyezte az Angelben fellobbanó szikrát, míg lángokká nem duzzadt, de végül nem oltotta ki őket. Michael megadta neki azt a teret és szabadságot, amire vágyott, és hagyta, hadd égjen benne a tűz.

Pár nap múlva Elizabeth elkészített egy sárga blúzt, valamint egy hozzáillő rozsdaszínű szoknyát, mindössze arra volt szükség, hogy Angel felpróbálja őket. A lány habozva vetkőzött le, szégyellte Tessie alsóneműinek viseltes állapotát.

- Itt még be kell venni egy kicsit, mama — mutatta Miriam, miközben behúzott egy hüvelyknyit[10] a szoknyaderékból.

- Igen, és azt hiszem, hogy hátul ki kéne engedni belőle - mondta Elizabeth, és a ruha anyagát méregette.

Angel zavarba jött látva, hogy ennyi vesződséget okoz. Minél kevesebbet tettek érte, annál kevesebbel tartozott nekik.

- Ezeket a ruhákat a kerti munkához fogom viselni.

- Attól még nem kell úgy kinézned, mint egy munkásnak - mondta Miriam.

- Nem akarok felesleges gondot okozni. - A ruhák már önmagukban is gyönyörűek voltak. Nem volt szüksége arra, hogy tökéletesen idomuljanak az alakjához.

- Gondot? - nevetett Elizabeth., - Már hónapok óta nem szórakoztam ilyen jól! Most már leveheted őket, de vigyázz a gombostűkkel!

Miközben Angel kibújt a ruhákból, és gyorsan Tessie dolgaiért nyúlt, észrevette Elizabeth sajnálkozó pillantását elnyűtt kombinéje és kopott alsóneműje láttán. Ha elhozhatta volna a holmiját a Palotából, akkor a két nő bizonyosan le lenne nyűgözve. Valószínűleg még sosem láttak szaténból és csipkéből készült francia fehérneműt vagy kínai selyemköntösöket. A Herceg csakis a legszebb ruhákba öltöztette. És akármilyen szűkmarkúnak is bizonyult a Hercegnő, ő sosem adott volna rá ilyen durva holmikat. Angelnek mégis egy elhasználódott liszteszsákból készült alsóneműben kellett előttük megjelennie.

El akarta magyarázni nekik, hogy ezek tulajdonképpen nem is az ő tulajdonát képezik, hanem még Michael húga viselte őket, de nem szerette volna, hogy a két nő olyan kérdéseket

[10] 1 hüvelyk = 2,54 cm

tenne fel neki, amelyekre fájdalmas lenne válaszolni. És ami még ennél is kellemetlenebb lehet, hogy rossz fényben tüntetné fel Michaelt is. Nem örült volna annak, ha az Altmanok félreismeri a férjét Nem tudta, hogy miért volt ez ennyire fontos neki, de számított. Gyorsan magára kapta a ruháit, elmormolt egy halk köszönömöt, és kisurrant a kertbe.

Hol lehetett Michael? Azt kívánta, hogy bárcsak a közelében lenne. Amikor a férje mellette volt, mindig biztonságban érezte magát. Kevésbé tűnt magányosnak, és nem érezte úgy magát, mint egy partra vetett hal. A délelőtt folyamán Michael a földeken dolgozott Johnnal, a gyökereket ásták ki, de most sehol sem látta őket. A lovak is eltűntek a karámból, Michael talán vadászni vitte a férfit.

- A fiatal Leah téli porcsint szedett a tölgyfáktól nem messze, Andrew és Jacob pedig horgásztak. Angel lehajolt gyomlálni, és megpróbálta kiűzni a gondolatokat a fejéből.

- Játszhatok itt? - érdeklődött a kis Ruth a kapuban állva. - Mama éppen ruhát mos, és azt mondta, hogy útban vagyok.

Angel felnevetett.

- Gyere csak be, kicsim!

Ruthie leült az ösvényre, ahol a nő dolgozott, és folyamatosan járt a szája, miközben kihuzigálta a gyomokat, amiket Angel mutatott neki.

- Utálom a répát. Én a zöldbabot szeretem.

- Hát itt vagy! - kiáltott fel Miriam, és kitárta a kaput. - Mondtam mamának, hogy én tudom, merre keresselek - mondta, miközben figyelmeztetőn rázta az ujját a kishúga felé. Lehajolt, és megpaskolta Ruthie állát. - Tudod jól, hogy nem kószálhatsz el mellőle anélkül, hogy nem mondod meg, hová mész.

- Mandyvel vagyok.

- *Mandy?* — kérdezte Miriam felegyenesedve, és csillogó szemekkel nézett Angelre. - Nos, *Mandy* dolgozik.

Angel kiemelt egy apró répát a kosárból.

- Ruth segít nekem.

Miriam visszaküldte Ruthie-t az édesanyjához, majd letérdelt Angel mellé, hogy segítsen neki a munkában.

- Jobban illik hozzád - jegyezte meg Miriam.
- Mire gondolsz? - kérdezte kíváncsian Angel.
- A Mandy - felelte Miriam. - Az Amanda valahogy nem tűnt megfelelőnek.
- Egykor Angel volt a nevem.
- Tényleg? - kérdezte Miriam, és drámaian összeráncolta a homlokát. Majd megrázta a fejét, és szemei továbbra is pajkosan csillogtak. - Az Angel sem illik hozzád.
- Talán a „Hé te!” jobban megfelelne?

Miriam egy földdarabot dobott felé.

- Szerintem Miss Prissnek foglak hívni - határozta el. - Különben is - tette hozzá, miközben a kosárba dobálta a gyomokat -, a helyedben én nem jönnék zavarba az alsóneműim miatt. - Angel döbbent arckifejezése láttán elnevette magát. - Látnod kéne az *enyémet]*

Pár nap múlva Elizabeth átnyújtott Angelnek egy párnahuzatba csomagolt ajándékot, de kikötötte, hogy mások előtt nem bonthatja ki. Angel kíváncsi pillantása láttán a nő elpirult, és visszasietett a kunyhóba. Angel izgatottan ment vissza a pajtába, és kicsomagolta a huzat tartalmát: finom hímzésű és szabású kombinét és egy alsóneműt tartott a kezében.

Az ölében szorongatta a gyönyörű ruhadarabokat, és érezte, hogy melegség szökik az arcába. Miért tette ezt Elizabeth, talán sajnálatból? Még soha nem kapott egyik ismerősétől sem ajándékot úgy, hogy az illető ne várt volna valamit cserébe. Vajon mit akarhat Elizabeth? Michaelé volt mindene, már a lány felett *is* ő uralkodott. Visszacsomagolta a holmit a párnahuzatba, és kiment a pajtából. Miriam éppen vizet hozott a patakról, amikor Angel megállította.

- Kérlek, add vissza ezeket az édesanyádnak, és mondd meg neki, hogy nagyon köszönöm, de nincs rájuk szükségem!

Miriam lerakta a vödröket.

- Mama tartott attól, hogy tolakodónak fogod tartani az ajándékát.

- Nem bántott meg, egyszerűen nem venném a hasznukat.

- Haragszol.

- Vidd vissza, Miriam! Nem szeretném elfogadni őket. - Angel ismét felé nyújtotta a ruhadarabokat.

- Mama külön neked készítette.

- Hogy sajnálhasson? Nos, igazán hálás vagyok a figyelmességéért, de nyugodtan hordja csak ő.

Miriam megsértődött.

- Miért határoztad el magadban, hogy mindig a legrosszabbat fogod feltételezni rólunk? Mama csak örömet akart szerezni neked, és így szerette volna kifejezni a háláját, amiért tetőt adtál a feje fölé, miután hónapokig azon a nyomorult szekéren lakott!

- Nem nekem tartozik hálával! Ha valakinek meg akarja köszönni, akkor csakis Michaelnek tegye! Egyedül az *ő* ötlete volt. - Amikor a lány szemei megteltek könnyekkel, Angel azonnal megbánta durva szavait.

- Hát, akkor gondolom ő is viselheti az alsóneműket, nem igaz? - Miriam ismét felkapta a vödröket, sápadt arcán csak úgy omlottak a könnyek. - Nem akarsz szeretni minket, ugye erről van szó? Elhatároztad, hogy nem fogsz közel engedni magadhoz!

Angelnek fájdalmat okozott a Miriam szemében tükröződő sértettség.

- Miért nem tartod meg magadnak? - kérdezte gyengédebben.

Miriam azonban kiengesztelhetetlennek bizonyult.

- Ha mindenáron meg akarod bántani az anyámat, akkor csináld egyedül, Amanda Hosea! Én nem teszem meg helyetted. Mondd egyenesen a szemébe, hogy nem fogadod el az ajándékát, amit azért csinált neked, mert téged is a saját gyermekeként szeret! És valószínűleg az is vagy, nem igaz? Egy bolond gyermek, aki nem veszi észre, amikor valami igazán

értékes dologgal találja magát szemben. - Miriam hangja elcsuklott, és sietve elment.

Angel visszamenekült a pajtába.

Magához szorította az ajándékokat, és a falnak támaszkodva leült. Nem hitte volna, hogy ilyen mélyen megsebezheti egy naiv kislány néhány csípős megjegyzése. Eltaszította magától az Elizabeth által készített holmit, és öklével eltakarta a szemét.

Miriam csendesen belépett a pajtába, és összeszedte a ruhákat a földről. Angel arra várt, hogy elmenjen, de a lány leült vele szemben.

- Szívből sajnálom, hogy keményen beszéltem veled! - kezdte félénken. - Túlságosan szókimondó vagyok.

- Csak azt mondod, amit gondolsz.

- Igen, pontosan. Kérlek, fogadd el mama ajándékát, Amanda! Nagyon meg fog bántódni, ha visszautasítod. Napokig dolgozott, hogy elkészítse őket, és egész reggel gyűjtögette a bátorságát, hogy oda merje adni neked. Azt hajtogatta, hogy: *„Minden ifjú feleségnek kell, hogy legyen valami különleges holmija.”* Ha visszaadod őket, akkor tudni fogja, hogy megbántott.

Angel szorosan a mellkasához húzta a térdét. Úgy érezte, hogy Miriam sarokba szorította az esdeklésével.

- Én elmentem volna mellettetek az úton aznap. - Angel magában grimaszolt, miközben állta Miriam tekintetét. - Ezzel te is tisztában voltál, ugye?

Miriam szája finom mosolyra húzódott.

- De most már nem bánod, hogy itt vagyunk, ugye? Szerintem eleinte nem tudtál kiigazodni rajtunk, de ez mostanra már megváltozott, nem igaz? Ruthie egyből keresztüllátott rajtad. Akármit is gondolsz, ő nem szeret meg mindenkit, akivel találkozik. Nem úgy, ahogy hozzád ragaszkodik. És én is szeretlek, akár tetszik, akár nem.

Angel összeszorította a száját, és nem szólt egy szót sem. Miriam megfogta a kombinét és az alsóneműt, és összehajtogatta őket az ölében.

- Mi a véleményed?
- Egyszerűen gyönyörű holmik, igazán megtarthatnád őket.
- Nekem már van ehhez hasonló darabom a hozományos ládámban. Amíg férjhez nem megyek, addig a liszteszsák is tökéletesen megteszi.

Angel végre megértette, hogy ezzel a lánnyal nem jut semmire.

- Nem tudod, hogy mihez kezdj velünk, nem igaz? - kérdezte Miriam. - Néha olyan furcsán nézel rám. Tényleg annyira különbözött az életed az enyémtől?
- Jobban, mint azt te valaha el tudnád képzelni - felelte Angel komoran.
- Mama szerint az segít a legtöbbet, ha az ember kibeszéli a dolgokat.

Angel felhúzta a szemöldökét.

- Eszem ágában sincs megbeszélni az életemet egy gyermekkel.
- Tizenhat éves vagyok, és alig vagyok fiatalabb nálad.
- Az életkornak semmi köze a szakmámban eltöltött évekhez.
- De már nem az a hivatásod, igaz? Michael felesége vagy, így az életednek azon része lezárult.

Angel elfordult, és fájdalmas hangon válaszolta:

- Annak soha nincs vége, Miriam.
- Akkor tényleg nem fog lezárulni, ha továbbra is teherként cipeled magaddal.

Angel döbbenten nézett rá, majd keserűen felnevetett:

- Sok közös vonásotok van Michaellel.

Egyszer ugyanezt mondta neki a férfi is. De egyikük sem érthette meg őt. Nem lehet kisétálni, és úgy tenni, mintha semmi se történt volna. Ezek a dolgok a *múltja*, és ezáltal az élete részét is képezték, és mély, nyers, tátongó sebeket hagytak maguk után.

- Hagyj magamra, kérlek, és felejtsd el, amit mondtam! - válaszolta fásultan. - Az élet nem ilyen egyszerű.

Miriam egy szalmaszállal játszadozott, miközben hangnemet és egyben témát is váltott.

- Gondolom, hogy nagy erőfeszítésbe telne, de végül megérné a fáradságot.

- Nem lehet mit tenni, a múlt mindig utolér.

- Talán csak nem bízol eléggé Michaelben.

Angel nem akart Michaelről beszélni, különösen nem egyjóravaló lánnyal, aki nála sokkal jobban illett volna a férfihoz.

- A minap sétálni voltam, és egy kunyhóra bukkantam nem messze innen - kezdte Miriam. - Tudod, hogy ki lakik benne?

- Michael sógora, Paul. A felesége meghalt az úton, amikor Kaliforniába költöztek.

Miriam sötét szemébe kíváncsiság költözött.

- Miért nem látogatja meg soha Michaelt? Viszály támadt közöttük?

- Nem. Csupán Paul nem túl barátságos ember.

- Idősebb vagy fiatalabb Michaelnél?

- Fiatalabb.

Miriam játékosan mosolygott.

- Hány évvel fiatalabb?

Angel vállat vont.

- Szerintem a húszas évei elején járhat. - Angel sejtette, mire szeretne kilyukadni Miriam, de egyáltalán nem villanyozta fel az ötlet. Ebben a pillanatban a lány Rebeccára emlékeztette, arra a prostituáltra, aki annyira érdeklődött Michael iránt.

- Jóképű? - folytatta Miriam a kérdezősködést.

- Azt hiszem, hogy egy szűzies, fiatal lánynak mindenki jóképűnek számít, ha nincs bibircsók a képen, és nem áll ferdén a foga.

Miriam hangosan felnevetett.

- Nos, tizenhat éves *vagyok,* és a legtöbb lány ennyi idős korában már házas, nekem viszont még egy udvarlóm sincs a láthatáron. Természetesen mindenki érdekel, aki elérhető és a közelben lakik. Találnom kell egy vőlegényt, hogy viselhessem

azokat a csinos holmikat, amelyeket mama varrt nekem, és most is ott hevernek a ládám fenekén.

Angel elképzelte ezt a kedves lányt Paullal, és összerezzent.

- A csinos dolgok nem sokat jelentenek, Miriam. Várd meg, míg egy Michaelhez hasonló férfit találsz! - Angel alig merte elhinni, hogy az utóbbi szavak kiszaladtak a száján.

- Amanda, Michaelből csak egy van, és ő a te férjed. Paul milyen ember?

- Michael szöges ellentéte.

- Úgy érted, hogy ronda, gyenge, morcos és tiszteletlen?

- Ez egyáltalán nem vicces, Miriam.

- Te még mamánál is rosszabb vagy. Semmit sem hajlandó elárulni a férfiakról.

- Nincs is sok tudnivaló. Mindegyik az élvezeteket hajszolja, aztán feldobja a talpát - vágta rá Angel gondolkodás nélkül.

- Téged valóban megkeserített az élet, ugye?

Angel belül lázadozott, ez a lány egyszerűen nem érthette meg őt. Hogyan is foghatta volna fel a szavai értelmét, ha sohasem volt olyan férfival dolga, mint a Herceg? Magában kellett volna tartania a véleményét ahelyett, hogy gondolkodás nélkül kikotyogta. Mit is mondhatna? *„Nyolcéves koromban megerőszakolt egy felnőtt férfi. Amikor megunt, átadott Salfynek, aki olyan dolgokra tanított meg, amiket egy rendes lány el sem tud képzelni ”*

Ennek a lánynak meg kellett őriznie az ártatlanságát, hogy találjon egy fiatalembert, akihez szűzen hozzámehet, majd gyerekeket szülhet neki, és olyan családja lehessen, amilyenből származik. Nem szennyezheti be magát.

- Ne kérdezz tőlem semmit a férfiakról, Miriam! Nem tetszene neked, amit mondanék.

- Remélem, hogy egy nap úgy fog rám nézni egy férfi, ahogyan Michael néz rád.

Angel nem árulta el a lánynak, hogy nem is emlékszik arra, mióta néznek rá így a férfiak. Ez önmagában még nem jelentett semmit.

- Papa azt mondja, hogy egy erőskezű férjre van szükségem, aki irányítani tud - mondta Miriam. - Én viszont olyan férjet szeretnék, akinek szüksége van rám. Olyasvalakit, aki egyszerre tud gyengéd és erős lenni.

Angel Miriamot fürkészte, miközben a lány álmai hercegéről ábrándozott. Talán minden másképp alakult volna, ha Michael először Miriammal találkozik. Tehetett volna arról, ha beleszeret az Altman-lányba? Hiszen jókedvű, makulátlan és istenhívő volt. Miriamot nem üldözték démonok, nem kergette az ördög.

A lány felállt, és megtisztította a szoknyáját a rátapadó szalmaszálaktól.

- Itt az idő, hogy abbahagyjam az álmodozást, és segítsek mamának a mosásnál. - Lehajolt, és Angel Ölébe tette Elizabeth ajándékát. - Miért nem próbálod fel őket, mielőtt döntenél a sorsuk felől?

- Soha nem bántanám meg szándékosan az édesanyádat, Miriam.

A lány szemei könnybe lábadtak.

- Nem hiszem, hogy képes lennél rá. - Azzal a lány elhagyta a pajtát.

Angel hátrahajtotta a fejét. A Herceg már a kezdetektől fogva cicomás ruhákat vett neki, fehér csipkével díszített szoknyákkal, szaténszalagokkal és masnikkal halmozta el. A legtöbb ruhája Párizsban készült.

Légy hálás neki! - figyelmeztette egykor Sally, miközben alaposan megfürdette, és szépen felöltöztette a Herceg közelgő látogatására készülve. - Próbálj emlékezni arra, hogy ha a Herceg nem gondoskodna rólad, akkor most a kikötőben éheznél! Köszönd meg, és gondold is komolyan! *Légy hálás neki!* Ha túlságosan is terhessé válsz a számára, a Herceg talál

majd egy másik - sokkal szófogadóbb - lányt, és akkor tudod, hogy mi lesz veled?

Kirázta a hideg az emléktől. Nyolcévesen Angel elhitte, hogy a Herceg megparancsolhatja Fergusnak, fojtsa meg a vékony fekete zsinórral, és vesse egy sikátorba, ahol a patkányok tápláléka lesz. Úgyhogy megpróbált hálás lenni, de valójában sosem sikerült. Félt a Hercegtől, és közben tiszta szívből gyűlölte. Csak jóval később- a férfi jóakaratától való szörnyű függés miatt - képzelte azt, hogy szereti. Nem tartott sokáig, míg ráébredt az igazságra.

Még mindig kísértette a Herceg sötét árnya, még mindig ő uralta a lelkét.

Nem, már nem hozzá tartozom. Most Kaliforniában élek, ő pedig négyezer mérföldre van innen, és itt nem találhat rám. Jelenleg Michaellel és Altmanékkal osztotta meg a hétköznapjait, és lehetőséget kapott arra, hogy megváltoztassa az életét.

Az ölében heverő, makulátlan ruhadarabokra nézett. Elizabeth - a Herceggel ellentétben - úgy készített neki ajándékot, hogy nem vár érte viszonzást.

A Herceg szavai visszhangoztak a lelkében, és szinte kigúnyolták a lányt: *„Mindenki szeretne valamit, Angel. Az emberek nem tesznek szívességet anélkül, hogy cserébe ne várnának valamiféle viszonzást.”*

A nő lehunyta a szemét, és maga előtt látta Elizabeth édes, töprengő arcát.

- Nem hiszek neked, Herceg! - mondta ki hangosan.

Tényleg?

Angel fellázadt a Herceg emléke ellen, hirtelen felállt, és levetette a ruháit. Felpróbálta az új kombinét és az alsóneműt. Olyanok voltak, mintha ráöntötték volna. A lágy megölelte magát, és elhatározta, hogy felöltözik, megkeresi Elizabethet, és tisztességesen megköszöni neki az ajándékokat. Ezúttal úgy fog viselkedni, mintha érintetlen és tiszta lenne, nem fogja engedni, hogy az elmúlt tíz év rémálmai tönkretegyék a boldogságát.

Ezúttal a kegyetlen emlékek nem fogják szétrombolni az életét. Nem, ha tehet valamit ellene.

Húsz

A félelem legátkosb szenvedély.”[11]
SHAKESPEARE

Michaelt aggasztotta Amanda egyre növekvő kötődése Altmanék-hoz. John továbbra is úgy beszélt Oregonról, mintha az maga lenne a mennyország, miközben gyorsan közeledett a tavasz. Amint az idő kitisztult, John valószínűleg készen állt volna az indulásra. Michael tudta, hogy a család nőtagjainak rábeszélőképessége kevés lett volna ahhoz, hogy meggyőzzék a férfit. Egyedül a jó termőföld változtathatta volna meg a döntését.

A fiatal Miriam szemmel láthatóan úgy ragaszkodott Amandához, mintha tulajdon nővére volna, Ruth pedig árnyékként követte mindenhová. Elizabeth kedvesnek és természetesnek találta legkisebb gyermeke kötődését, de Michael veszélyt látott benne. Felesége minden egyes nap egyre szélesebbre tárta szívének kapuit, és mi történne vele, ha Altmanék egyszer csak szednék a sátorfájukat, és odébbállnának?

Michael felegyenesedett a körbeásott gyökérnél, és a kunyhó felé pillantott. Amanda két vödör vizet cipelt a patakról a házig, miközben Elizabeth tüzet rakott, felette hatalmas mosólábasa állt, Miriam pedig a szennyest válogatta szét. A kis Ruth Amanda mellett szökdécselt, és boldogan csacsogott.

Saját gyermekre van szüksége, Uram!

- Nagyon megkedvelték egymást, nem igaz? - szólalt megjohn az ásójára támaszkodva, miközben Ruthot és Amandát csodálta.
- De még mennyire!
- Gondterheltnek tűnsz, Michael, talán valami aggaszt?

[11] Lőrinczy Lehr Zsigmond fordítása.

A férfi keményen az ásóra lépett a csizmájával, és félredobta a földet.

- Ha elmész a családoddal északra, összetöröd a feleségem szívét.

- Lizáról nem is beszélve. Ha nem vetted volna észre, szinte a lányának tekinti a feleséged.

- Itt is találhatsz kiváló földet.

- De nem annyira jót, mint Oregonban.

- Sem Oregonban, sem másutt nem fogod megtalálni, amit keresel.

Aznap este Michael arról beszélgetett Amandával, hogy adják el a föld egy részét Altmanéknak.

- Meg akartam beszélni veled, mielőtt neki is megemlíteném.

- Ez sem fog változtatni a helyzeten, ugye? John egész este Oregonról áradozott, és alig várja, hogy útnak indulhasson.

- Még nem látta a völgy nyugati végét - biztatta Michael. - Lehet, hogy azután meggondolja magát.

Angel felült, majdnem meghasadt a szíve, ha arra gondolt, hogy Miriam és Ruth elkocsikáznak Oregonba.

- Mi értelme lenne ennek az egésznek? Ha egy férfi egyszer elhatároz valamit, semmi nem tántoríthatja el a döntésétől.

- John jó termőföldet keres, hogy farmot építhessen.

- John a szivárvány végén elásott kincset akaija megtalálni!

- Akkor mi megadjuk neki. - Michael felült a lány mögött, és magához húzta. - A legjobbat akarja a családjának, és a nyugati végnél jobbat nem kínálhatunk.

- Egyfolytában Oregonról fecseg, pedig Elizabcth nem akar menni. És Miriam sem.

- John azt hiszi, hogy a Willamette-völgy maga az édenkert.

Angel kibontakozott Michael öleléséből, és felállt.

- Akkor miért nem mentek egyenesen oda ahelyett, hogy itt megálltak? - Szorosan maga köré fonta a karját, a falnak támaszkodott, és a kunyhó felé tekintett. Sötét uralkodott a tájon,

a házban már eloltották a lámpást. Altmanék mind nyugovóra tértek. - Bárcsak ne jöttek volna ide! Bárcsak ne találkoztam volna velük!

- Ne feledd, még nem mentek el!

Angel a férfira tekintett, arcát megvilágította a sápadt holdfény.

- Tényleg olyan csodálatos lenne Oregon? Valóban maga az édenkert, ahogy John gondolja?

- Nem tudom, Tirzah! Még sosem jártam arra.

Tirzah. A név magában foglalta Michael iránta érzett vágyát. Ahogy a férfi kiejtette a száján, a lányt jóleső melegség öntötte el, amely végigszáguldott az egész testén, le egészen a gyomráig, ahol lágy bizsergéssé alakult. Nem akart gondolni a név jelentésére, de amikor meghallotta a széna zizegését, miután Michael felállt, majd kiugrott a szíve a helyéről. Amikor a férfi odalépett hozzá, Angel felnézett rá, és szinte elállt a lélegzete. Megérintette a lányt, akit átjárt a melegség, majd félelem lett úrrá rajta. Miféle hatalma van ennek a férfinak fölötte?

- Ne add fel a reményt! - mondta Michael, és érezte, hogy Angel megdermed, miközben a karjaiba zárja. Meg akarta vigasztalni Angelt azzal, hogy egy napon majd nekik is lehetnek saját gyerekeik, de arra még bőven volt ideje, hogy ezt elmondja neki. - Az is előfordulhat, hogy John meggondolja magát, amikor meglátja, mit is kínálunk neki.

Angel nem hitt abban, hogy az Altman család feje hajlandó lesz megnézni a földet, de végül beleegyezett. A két férfi másnap hajnalban kilovagolt, és Angel észrevette, amint Miriam átszalad az udvaron, kendőjét hanyagul magára rántva. Feltépte a pajta ajtaját, félig felmászott a létrán, és Angelt hívta.

- Mandy, én is meg szeretném nézni a völgy nyugati végét. Ha jól vettem ki Michael szavaiból, akkor csupán néhány mérföldre fekszik a kunyhótoktól.

Angel lejött a létráról.

- Ez nem fogja megváltoztatni apád véleményét.

- Éppen olyan javíthatatlan vagy, mint mama. Még nem csomagoltunk össze az induláshoz.

Miriam szinte végigfecsegte a gyalogutat, mindenféle agyafúrt tervet ötlött ki, amivel megakadályozhatná a költözést. Angel egy hónapnyi ismeretség után tudta, hogy ha John Altman azt mondja: „Indulás!”, akkor Elizabeth és Miriam szó nélkül menne utána.

- Ott van papa és Michael! - mondta Miriam. - De ki az a férfi velük?

- Paul - közölte fagyosan Angel, és megacélozta magát. A Pair-a-Dice-ba vezető nyomorúságos kocsiútjuk óta nem látta a férfit, és most sem volt kedve szembenézni vele. Azon tanakodott, hogy milyen kifogással fordulhatna vissza.

Miriam észre sem vette Angel zaklatottságát, annyira hajtotta a kíváncsiság. A férfiak is megpillantották őket, és Michael boldogan integetett feléjük. Angel a fogát csikorgatta, hiszen nem volt más választása, oda kellett mennie. Kíváncsian várta, vajon milyen formát fog ölteni Paul támadása.

Michael odajött, hogy üdvözölje. Angel mosolyt erőltetett az arcára, és felszegte az állát.

- Miriam is el akart jönni.

Michael megcsókolta az arcát.

- Örülök, hogy téged is sikerült elráncigálnia magával.

A férfiak ástak. Miriam a kezébe vett egy földdarabot, szétmorzsolta ujjai között, majd megszagolta. Ragyogó szemmel fordult az apjához.

- Annyira finom, hogy akár meg is ehetnénk.

- Ennél jobbat nemigen fogunk találni.

- Még Oregonban sem, papa?

- Még Oregonban sem.

Miriam ujjongva vetette magát apja karjaiba, egyszerre sírt és nevetett.

- Alig várom, hogy mama megtudja!

- Az anyádnak nem kell erről tudnia. Akkor mondjuk meg neki, ha már felépítettük a házat. Ígérd meg!

Miriam letörölte a könnyeit.

- Papa, ha még egyszer megemlíted Oregont, mindent kitálalok neki!

Angel Paulra nézett, ám a férfi tekintete csupán súrolta az övét. Sugárzott belőle a csendes, forrongó gyűlölet. Angel szorosabban fogta maga köré a kendőjét. Azon a napon Paul vérét ontotta, és olyan mélyre döfte a kést, amennyire csak tudta. A férfi ismét ránézett, de ezúttal tovább időzött rajta a tekintete. Egy sebzett állatnak tűnt, aki dühös és veszélyes volt

- Paul igazán jóképű - állapította meg Miriam hazafelé menet - Olyan sötét és bús szemei vannak.

Angel nem válaszolt. Mielőtt Paul ellovagolt, megemelte előtte a kalapját. Egyedül ő vette észre az apró mozdulatot, és olvasott a férfi tekintetében: Paul egyenesen Hádész karjaiban küldte volna a lányt.

A férfiak másnap reggel nekiláttak a házépítésnek, és Paul is velük tartott a szekercéjével és a bárójával. Michael négy hatalmas követ jelölt ki alapként, és megkezdték a fák kivágását.

A harmadik nap Jacob is megtudta az igazságot, amikor a dolgozóknak ebédet hordó Miriam után osont. Megeskették, hogy hallgatni fog mindarról, amit megtudott, és ő is csatlakozott a munkához. Mire Michael és John hazahozták, a fiú olyan fáradt volt, hogy beszélni is alig tudott.

- Mit műveltetek vele? - kérdezte Elizabeth. - Mindjárt beleesik a feje a levesbe.

- Az erdőirtás kemény munka.

Angel Elizabeth mellett dolgozott. El akarta kerülni Pault, de még annál is jobban szeretett volna minél több időt eltölteni Elizabeth és Ruthie társaságában. Az asszony is megérezte ezt finom érzékével, ezért megkérte a lányt, hogy vigyázzon a gyerekekre, amíg ő süt. Angel megtanult fogócskázni, bújócskázni, szembekötősdit játszani és bakot ugrani. A patakparton állt Ruthie-val és Andrew-val, és kavicsokat dobáltak. De sokszor gondolt arra, milyen kevés ideje maradt, hogy az Altman családdal legyen.

- Úgy követik a gyerekek, mint a kiscsibék- mondta Elizabeth Johnnak. - Úgy tekintenek rá, mintha a nővérük lenne.

Miriam félrevonta Angelt.

- Már állnak a falak. - Aztán később boldogan újságolta. - Felrakták a tetőt. - Angelnek minden egyes hír a szíve mélyéig hatolt. - Paul elkészítette a zsindelyeket a tető lefedéséhez. - Később pedig: - Michael és Paul már a kandallón dolgoznak.

Angel tudatosította magában, hogy pár napon belül elkészül a kunyhó, és Altmanék végleg elköltöznek. A két mérföld lassacskán kétezernek kezdett tűnni.

Ráadásul Paul volt a legközelebbi szomszédjuk. Mennyi időbe telt volna a férfinak, hogy megmérgezze a kapcsolatukat?

Az időjárás kitisztult, és a levegő kezdett felmelegedni.

- Semmi okunk rá, hogy tovább élvezzük Hoseáék vendégszeretetét - közölte John egy este. - Eljött az ideje, hogy saját otthont találjunk. - Szólt Elizabethnek, hogy kezdjen csomagolni.

Elizabeth sápadtan, összeszorított fogakkal engedelmeskedett.

- Még sosem láttam ennyire dühösnek - mondta Miriam. - Egy szót sem szólt papához, amióta közölte vele, hogy elmegyünk. Papa már csak makacsságból sem fogja elárulni neki a titkot.

Angel segített Miriamnak felpakolni a szekeret. Andrew megtöltötte a szekér oldalán lógó vizeshordót, Jacob pedig a lovak befogásánál segédkezett. Amikor Elizabeth Angelhez lépett, hogy megölelje, a lány képtelen volt megszólalni.

- Rettenetesen fogsz hiányozni, Amanda - suttogta Elizabeth megtörten. Megsimogatta az arcát, mintha ő is a gyermeke lenne. - Nagyon vigyázz a férjedre! Nem sok hozzá fogható férfit találsz manapság.

- Igenis, asszonyom - felelte Angel.

Miriam erősen megszorította a kezet, és a fülébe súgta:

- Csodálatos színésznő vagy, Mandy! Tényleg úgy nézel ki, mintha örökre búcsúznál tőlünk.

A kis Ruth vigasztalhatatlannak bizonyult, úgy kapaszkodott Angel nyakába, hogy a lány azt hitte, mindjárt megszakad a szíve. Azt kívánta, bárcsak elmentek volna már, hogy véget érjen az egész fájdalmas színjáték. Miriam az ölébe vette Ruthie-t, súgott valamit a fülébe, amitől a gyermek elhallgatott, aztán felrakta a szekér hátuljára, és Leah gondjaira bízta. Ruth ragyogó arccal mosolygott Angelre, a gyerekek már mind tudták a titkot.

- Gyere, Liza, felsegítelek! - mondta John.

A felesége rá se nézett.

- Köszönöm, de azt hiszem, hogy egy darabig gyalog megyek.

Ahogy elindultak, Michael azonnal felnyergelte a lovát. Angel az udvarban állt, és szótlanul figyelte a távolodó szekeret. Máris hiányoztak neki, máris érezte az egyre szélesebben tátongó szakadékot, amit képtelen volt átlépni. Eszébe jutott az a nap, amikor Mama a tengerpartra küldte Cleóval. Bement a házba, egy kosárba édes kekszet és téli almát csomagolt, miközben kísértette a sötét gondolat, hogy már semmi sem lesz a régi.

Paul már a kunyhóban várta őket, amikor megérkeztek Michaellel. Szarvasoldalast sütött a nyárson. Amíg a férfiak beszélgettek, Angel felakasztotta a függönyöket, amiket Elizabeth Michael kunyhójába varrt. Michael kiment, hogy megnézze, közeledik-e már az Altman család. Angel a hátán érezte Paul fagyos pillantását.

- Lefogadom, hogy semmit sem tudnak rólad, igaz, Angel?

A lány megfordult, és egyenesen Paul szemébe nézett. Ha elmondaná az igazságot, úgysem hinné el neki.

- Nagyon kedvelem az Altman családot, Paul, és nem szeretném, ha bántódás érné őket.

Paul megvetően vigyorgott.

- Ez azt jelenti, hogy abban reménykedsz, titokban fogom tartani a szennyes múltadat?

Angel tudta, hogy semmi értelme nincs vitatkozni ezzel az emberrel.

- Ez azt jelenti, hogy tégy a legjobb belátásod szerint - felelte unott hangon.

Angel azon tűnődött, hogy mennyi időbe telik majd Paulnak felfedni Altmanék előtt a nő valódi arcát és jellemét. Valószínűleg hamar feltűnik majd mindnyájuknak, hogy milyen ellenségesen viseltetik iránta a férfi, és előbb-utóbb rákérdeznek arra, hogy miért tartják meg egymással a három lépés távolságot. Mit is válaszolhatna nekik? *„Azt akarta, hogy fizessem ki az útért, én pedig az egyetlen lehetséges módon tettem meg.”*

Hogyan engedhette meg magának, hogy közel kerüljön ezekhez az emberekhez? Miért kedvelte meg őket? Kezdettől fogva tudta, hogy hatalmas hibát követ el.

- A szeretet erőtlenné tesz - mondta valaha Sally.
- Voltál már szerelmes? - kérdezte Angel.
- Egyszer.
- Kibe?
- A Hercegbe - nevetett fel keserűen Sally. - De az ő számára én mindig is túl öreg voltam.

Egy rideg hang riasztotta fel a gondolataiból.

- Félsz, ugye? - Paul mosolya jéghideg volt. Angel kiment az udvarra, a kunyhóban ugyanis nem kapott levegőt. Ugyanaz a fájdalom kerítette hatalmába, amit akkor érzett, amikor az apja azt kívánta, hogy bárcsak ne született volna meg. Ugyanaz a lelki szenvedés, amit Lucky haláláról értesülve megtapasztalt. És akkor is ugyanígy érzett, amikor a Herceg először adta oda egy másik férfinak.

Mindenki, akihez valaha is közel került az évek során, elhagyta. Előbb-utóbb kiléptek az életéből, meghaltak, vagy egyszerűen többé már nem érdeklődtek a lány iránt. Valahányszor megszeretett valakit, biztos, hogy történt vele valami katasztrófa. Mama, Sally, Lucky. Most meg Miriam, Ruthie és Elizabeth.

Hogyan is felejthettem el, mit jelentfájdalmat érezni?

Michael reményt adott neked, és a remény halálos.

Sally arra tanította egyszer, hogy egy kőhöz kell hasonlóvá válnia, az emberek ugyanis folyton letörnek majd belőle egy-egy apró darabot. De ha a kő elég nagynak bizonyul, sose férhetnek hozzá a szívéhez.

Angel megpillantotta a napfényben álldogáló Michaelt, erős és ellenállhatatlan volt. A lány szíve keserűen megdobbant: az összes ember közül ő törte le belőle a legtöbb darabkát, és egyszer ő is ki fog sétálni az életéből, egy hatalmas tátongó lyukat hagyva a szíve helyén.

Michael közelebb lépett hozzá, meglátta a nő arckifejezését, és elsötétült a tekintete.

- Paul mondott valamit? Talán megbántott?

- Nem - bizonygatta rekedtes hangon Angel. - Nem mondott semmit.

- Érzem, hogy valami marja a lelked.

Kezdek beléd szeretni, faj, Istenem, hiába küzdők ellenük, mégsem tudom irányítani az érzéseimet! Te vagy a levegő, amit belélegzek. Elveszítem Elizabethet, Miriamot és Ruthie-t. Mennyi időbe telik, hogy te is elhagyj engem? Angel elfordította a tekintetét;

- Nincs semmi baj. Csak aggódom amiatt, hogy mit fog szólni Elizabeth ehhez az egészhez.

Angel hamarosan megkapta a választ. Az emelkedő mögül felbukkant a szekér, és lekanyarodott a kunyhó mellé. Elizabeth hitetlenkedve bámult, először a kunyhót nézte, aztán John felé pillantott, aki széles vigyorral az arcán ugrott le a bakról. Elizabeth sírva fakadt, és John karjaiba vetette magát, miközben alaposan összeszidta, és elmondta neki, hogy mennyire szereti.

- Igazán megérdemel egy bocsánatkérést, mama - nevetett Miriam. - Amióta elváltunk a Hosea házaspártól, rettenetesen bántál vele. - John megfogta a felesége kezét, és sétálni indultak, hogy megcsodálják új birtokukat.

Miriam azonnal munkához látott a kunyhóban, ám kis idő múlva kérdőn pillantott Angelre.

- Nem vagytok barátságos viszonyban Paullal, igaz?

- Nem igazán - vallotta be a lány. Ruth a szoknyáját huzigálta, ezért Angel felemelte a kislányt.

- Ó, szó sem lehet róla! - Miriam megtörölte a kezét, kivette Ruthot Angel kezéből, és lerakta a földre. - Mandy most segít nekem tortát sütni, és mind a két kezére szüksége lesz. Ne nézz rám ilyen morcosan, fiatal hölgy! - Azzal megfordította, és gyengéden a fenekére csapott. - Michael kint van a ház előtt. Kérd meg, hogy vegyen a nyakába! - Elővette a tálakat, majd Angelre pillantott. - Nos, meséld el, hogy miről szól ez az egész!

- Micsoda?

- Tudod te nagyon jól, hogy miről beszélek. Rólad és Paulról. Talán ő is szerelmes volt beléd, mielőtt hozzámentél Michaelhez?

Angel gúnyosan nevetett.

- Azt erősen kétlem.

Miriam összeráncolta a szemöldökét.

- Akkor ellenezte a házasságot.

- Még mindig ellenzi - felelte Angel. - Jó oka van rá.

- Mondj egyet!

- Nem kell mindenről tudnod, Miriam! Már így is sokkal több mindenbe beavattalak, mint ami a javadat szolgálná.

- Ha megkérdezném tőle, akkor elmondaná? - faggatta.

Fájdalmas kifejezés ült Angel arcára.

- Valószínűleg.

Miriam félresöpört egy szemébe lógó hajtincset, és közben összekente az arcát liszttel.

- Akkor nem fogom megkérdezni.

Angel rádöbbent, hogy mennyire ragaszkodik ehhez a fiatal lányhoz. Az egyik pillanatban olyan gyerekesen viselkedett, mint Ruth, tele izgalommal és pajkossággal, a másik percben viszont előtört belőle az öntudatos nő.

- Ne gondolj róla rosszat! - folytatta Angel. - Csupán Michaelt akarta megóvni. - A nő még egyszer átszitálta a lisztet, és félretette. - Ismertem egyszer egy lányt, aki kapott ajándékba egy gyönyörű ametisztet. Lenyűgözően szép látványt nyújtott a

ragyogó, ibolyaszínű kristály. A férfi azt magyarázta neki, hogy egy megkövesedett tojásból bújt elő, amit ő tört fel, és a külső héj egy darabja még mindig rajta volt. Szürke, ronda és sima burok lehetett. - Miriamra nézett. - Én is ilyen vagyok, Miriam, csak az én esetemben mindez éppen fordítva történt. A szépség mind itt van. - Megérintette haj fonatát és hibátlan arcát. - A felszín alatt viszont sötétség és csúfság honol, amit Paul meglátott.

Miriam szeme megtelt könnyel.

- Akkor nem nézett meg elég alaposan.
- Nagyon kedves tőled, Miriam, de túlságosan naiv vagy.
- Mindkettő vagyok, és egyik sem. Szerintem fele annyira sem ismersz, mint gondolnád.
- Mindketten annyira ismerjük egymást, amennyire szükséges.

Meleg, napsütéses idő volt, ezért Miriam kiterítette a takarókat a piknikhez. Angelnek feltűnt, hogy Michael Paullal beszélget, és hirtelen összeszorult a gyomra, amikor arra gondolt, Paul mekkora élvezettel mesélhet Michaelnek az úton tanúsított hidegvérű magatartásáról. Hányinger kerülgette. Vajon Paul hogyan tekintett mindarra, ami köztük történt? Egyfajta üzleti tranzakcióként? A lány nem csodálkozott azon, hogy a férfi csupán egy rothadó feketeséget és a leprás lelket látta benne. Mást nem is mutatott neki.

Titkon Michaelt figyelte, és arra vágyott, hogy férje egy pillantással jelezze, minden rendben van. Michaelt viszont nagyon lekötötte Paul mondanivalója.

Angel megpróbálta lecsillapítani hevesen dobogó szívét, hiszen Michael látta már rosszabb helyzetben is, mint azt Paul el tudná képzelni, mégis visszafogadta. Még azok után is megküzdött érte, hogy elhagyta és elárulta. Angel korábban gyengének tartotta a hozzá hasonló férfiakat, de Michael egy cseppet sem bizonyult annak. Csendes volt, szilárd és hajlíthatatlan, mint egy szikla. Hogy tudott gyűlölet nélkül ránézni azok után, amit tett? Hogyan képes ezek után is szeretni?

Talán még nem találkozott az igazi Angellel. Amikor majd megismeri a valódi énjét, ő is ugyanúgy fog ránézni, mint Paul. Amit jelenleg látott belőle, az a saját képzeletének szüleménye volt egy megváltásra váró, bolyongó nőről.

Ez az egész nem más, mint hazugság. Most is csak egy szerepet játszok. Egy nap felébred az álmodozó, és az élet visszatér a régi kerékvágásba.

Amíg Miriammal dolgozott és beszélgetett, Angel úgy tett, mintha semmi sem árnyékolná be a kedvét. Közben viszont egyre csak nőtt az ismerős, terhes csend, és egyre nehezebbnek érezte magát belülről. Felkészült a közelgő támadásra, mégis valahányszor Michaelre nézett, egészen elgyengült.

Akármilyen messzire menekült, mindig utolérte a múltja. Néha olyan érzése támadt, hogy egy úton gyalogol, hallja a felé ügető lovak patáinak kemény dübörgését és az egyenesen felé száguldó kocsi kerekeit, ő viszont képtelen megmozdulni. Lelki szemei előtt látta, ahogy robog felé a kocsi, és a Herceg, Sally, Lucky, a Hercegnő és Magowan utazik rajta. A bakon pedig maga Alex Stafford és az anyja ül.

És mindnyájan átgázolnak rajta.

Elizabeth és John visszatértek a sétából, és Angel észrevette, ahogy John gyengéden megérintette félesége arcát, mire Elizabeth elpirult. Angel más férfiak arcán már látott ilyen kifejezést, de ők nem mosolyogtak így a szemébe. Számukra ez az egész csupán üzlet volt.

Angel kilépett a túlzsúfolt kunyhóból, és a mustárvirággal borított rétre telepedett le. Ki akarta űzni a fejéből a zavaró gondolatokat, hogy véget vethessen ennek az egész gyötrelemnek. Ruthie csatlakozott hozzá. A mustárnövény magasabb volt nála, így a kislánynak nagy kalandot jelentett ösvényeket kitaposni az aranyszínű erdőben. Angel figyelte, ahogy kiejti a virágokat a kezéből, és üldözőbe vesz. egy fehér pillangót. Összeszorult a szíve.

Arra gondolt, hogy este hazamennek Michaellel, és ezzel végre lezárul életük ezen fejezete. Többé nem látja Ruthie-t, sem Miriamot vagy Elizabethet. És a többieket sem. A mellkasához szorította a térdét, és azt kívánta, bárcsak visszjönnr Ruthie, hogy az ölébe kéredzkedjen! Csókokkal akarta elhalmozni az édes kis arcot. De a gyermek nem értené a heves kitörését, ő pedig nem bírná megmagyarázni.

Ruth visszatért, ragyogó szemmel, gyermeki izgalommal huppant le Angel mellé a földre.

- Láttad, Mandy? Az első pillangó!

- Igen, kedvesem. - Angel megérintette a sötét, selymes fürtöket.

Ruth felnézett rá elkerekedett, csillogó barna szemeivel.

- Tudtad, hogy a *gilisztákból* lesznek? Miriam mesélte.

Angel elmosolyodott.

- Valóban?

- Néhányuk bolyhos és szép, de az ízűk fertelmes - közölte Ruth. - Amikor még kicsi voltam, egyszer megkóstoltam egyet. Rettenetes volt!

Angel nevetett, az ölébe vette Ruthot, és megcsiklandozta a kislány hasát.

- Akkor nem hiszem, hogy még egyszer megennél egyet, igaz, kis pocok?

Ruth kacagott, majd ismét felugrott, hogy még több mustárvirágot szedjen. Az egyik palántát gyökerestül tépte ki.

- Most, hogy van kunyhónk, ideköltöztök hozzánk Michaellel?

- Nem, édesem.

Ruth meglepve nézett rá.

- Miért nem? Nem szeretnél?

- Mert most már mindenkinek saját kunyhója van.

Ruth visszajött, és megállt Angel előtt.

- Mi a baj, Mandy? Nem érzed jól magad?

Angel megérintette a kislány puha haját.

- Jól vagyok, igazán nem kell aggódnod!

- Akkor énekelsz nekem egy dalt? Még sosem hallottalak énekelni - udvarolta körbe a kislány.
- Nem tudok. Nem tudom, hogyan kell.
- Papa szerint *mindenki* tud énekelni.
- Az éneknek szívből kell jönnie, én viszont teljesen üres vagyok belülről.
- Tényleg? - kérdezte Ruth elképedve. - Az meg hogy történt?
- Egyszerűen kiüresedtem.

Ruth elfintorodott, és kritikusan - tetőtől talpig - végigmérte Angelt.

- Én úgy látom, hogy rendben vagy.
- A látszat néha csal.

Ruth megrökönyödve telepedett Ic Angel ölébe.

- Akkor majd én énekelek neked - határozta el végül. Összekeverte a szöveget és a dallamokat, de Angelt ez egy cseppet sem zavarta. Boldog volt, hogy Ruth az ölében ül, és erős mustárvirágillat lengte körül őket. A kislány fejére támasztotta a fejét, szorosan magához ölelte, nem is vette észre Miriamot, amíg a fiatal nő meg nem szólalt:
- Mama keres, tökmag.

Angel talpra állította Ruthot, gyengéden megpaskolta, majd útjára bocsátotta.

- Miért zárkózol el tőlünk, és szorítasz ki bennünket az életedből? - kérdezte Miriam, miközben mellé ült.
- Miből gondolod, hogy ezt teszem?
- Folyton ezt csinálod. Kérdezel ahelyett, hogy válaszolnál. Igazán bosszantó tudsz lenni, Amanda.

Angel felállt, és leporolta a szoknyáját. Miriam követte őt.

- Nem válaszolsz, nem nézel a szemembe, most pedig elmenekülsz.

Angel egyenesen ránézett.

- Badarság.

- Szerinted ezután mi fog történni? Azt hiszed, hogy megszakad a barátságunk amiatt, mert most már nekünk is van saját házunk?

- Mindenki a saját életét fogja élni.

- *Annyira* azért nem. - Miriam kinyújtotta a kezét, hogy megfoghassa Angelét, de a nő elment mellette, és úgy tett, mintha nem vette volna észre a mozdulatot.

- Tudod, néha sokkal jobban megsebzed magad azzal, hogy megpróbálod elkerülni a fájdalmat! - kiabált utána Miriam.

Angel kinevette.

- Egy nagy bölcs szavai.

- Lehetetlen egy nőszemély *vagy,* Amanda Hosea!

- Angel - mormolta az orra alatt. - Angelnek hívnak.

Mindenki egybegyűlt a kiterített pokrócokon, amikor Elizabeth, Miriam és Angel kihozták az ételeket. Angel ide-oda tologatta az ennivalót a tányérján, hogy úgy tűnjön, mintha jólesne neki az étel, miközben minden alkalommal összeszorult a torka, valahányszor a szájába vett egy falatot.

Paul fagyosan nézett rá, de Angel megpróbálta elhitetni magával, hogy hidegen hagyja a férfi elutasítása. Paul a saját gyengesége miatt gyűlölte ennyire Angelt.

Eszébe jutottak azok a fiatalemberek, akik fizettek neki a szolgálataiért, aztán szembesültek saját álszentségükkel, amikor fölhúzták a nadrágjukat és a csizmájukat, és kiléptek az ajtón. Hirtelen rádöbbentek, hogy mit műveltek. Az sohasem számított, hogy Angellel hogyan bántak, csupán az, amit magukkal tettek.

- Nem felejtettéi el valamit? — kérdezte ilyenkor tőlük. A szívükbe akarta döfni a kést, amikor csak lehetősége adódott rá. Tudniuk *kéne.* Először a vörös pír jelent meg a sápadt arcokon, majd sötét gyűlölet költözött a szemükbe.

Nos, Paulba egyenesen, biztos kézzel döfte a pengét, de most már tudta, hogy saját magát is megsértette vele. Jobb lett volna, ha aznap gyalog teszi meg a Pair-a-Dice-ba vezető utat. Akkor talán Michael utolérte volna. Akkor lehet, hogy Paul se gyűlölné ennyire, és nem lenne ennyi megbánnivalója.

Születésétől fogva egyetlen hatalmas megbánás volt az élete. *„Egyáltalán nem lett volna szabad megszületnie, Mae.”*

Michael megérintette a kezét, mire Angel összerezzent, és felkapta a fejét.

- Merre jársz? - kérdezte halkan.
- Sehol.

Michael érintésétől melegség áradt szét a testében. Angel zavartan elhúzta a kezét, mire Michael összeráncolta a homlokát.

- Valami zavar.

Angel vállat vont, nem nézett Michael szemébe. A férfi gondosan tanulmányozta.

- Paul nem fog többé semmi olyat mondani vagy csinálni, amivel megbánthat téged.
- Az sem számítana, ha megtenné.
- Ha téged bánt, engem sebez meg.

A férfi hangsúlya felkeltette a lány figyelmét. Eredetileg Pault akarta megsérteni, helyette mégis Michaelt sebezte meg. Aznap egyszer sem jutott eszébe, hogy milyen fájdalmat okozhat Michaelnek. Egyedül magára gondolt, a keserű dühére és a teljes reménytelenségére. Talán jóvátehetné a dolgot.

- A hangulatomnak semmi köze Paulhoz - biztosította Michaelt. - Mindössze arról van szó, hogy az igazság mindig utolér.
- Számolok vele.

Michael egész nap szemmel tartotta Amandát, aki egyre jobban magába zárkózott. Elizabethtel és Miriammal dolgozott ugyan, de ritkán szólalt meg közben. A gondolataiba merült, teljesen visszavonult, és megint falakat emelt maga köré. Amikor Ruthie megfogta Amanda kezét, a férfi látta a felesége szemében tükröződő fájdalmat, és tudta, hogy Amanda mire gondol. Michael nem ígérhette meg neki, hogy ez sosem fog bekövetkezni. Néha az embereket túlságosan lekötik

a mindennapi gondjaik ahhoz, hogy mások fájdalmát is észrevegyék.

A fiatal Miriam azonban meglátta a nő keserű gyötrődését.

- Itt van, de közben távol jár. Nem enged közel magához, Michael. Mi történt vele ma? Úgy viselkedik, mint amikor először találkoztunk.

- Attól fél, hogy fájdalom éri.

- Önmagát sebzi meg.

- Tudom. - Michael nem akart Angel múltjáról beszélni vagy a felesége problémáit egy fiatal lánnyal megvitatni.

- Paul nem kedveli őt, ez is a probléma része. Már nem egy prostituált, mégis mindenkitől azt várja, hogy annak tekintse és úgy is kezelje.

Michael hirtelen dühbe gurult.

- Ezt Paul mondta neked?

Miriam megrázta a fejét.

- Amanda mesélte el nekem még az első estén, elég hangosan ahhoz, hogy mama is hallja. - Szemei megteltek könnyel. - Hogyan segíthetnénk rajta, Michael? Megszakad a szívem, amikor látom, mennyire ragaszkodik Ruthie-hoz.

Michael tisztában volt azzal, hogy Miriamnak rengeteg dolga lesz, hiszen segítenie kell Johnnak és Elizabethnek az új farm elindításakor. Nem kérhette arra, hogy rendszeresen látogasson el hozzájuk, csak hogy Amanda megérthesse: a lány ragaszkodása őszinte, és nem pusztán érdekből született. Ráadásul Miriam - a férfi minden hibája ellenére - már most úgy nézett Paulra, mint valami görög istenre, aki egyenesen az Olimposzról ereszkedett alá. Látta, hogy Paul is vonzódik a lányhoz: szándékosan kerülte a lányt. Akármi is lesz a dologból, Miriam hűsége kemény próbának lesz kitéve.

John elővette a hegedűjét, de ezúttal nem gyászos zsoltárokat játszott, hanem virginiai talpalávalót. Michael felkapta Angelt, és megpörgette. Részegítő érzés volt a karjaiban lenni.

A lány szíve hevesen zakatolt, és érezte, hogy a vér az arcába szökik, nem mert a férfira nézni. Jacob az anyjával táncolt, míg Miriam Ruthtal forgott nevetve a tisztáson. John megemelte a lábát, és Leah felé lökte Andrew-t, hogy kérje fel a húgát. Paul csak nézte őket, tétlenül támaszkodott a kunyhó falának. Olyan magányosnak tűnt, hogy Angelnek megesett rajta a szíve.

- Most táncolunk először együtt - mondta Michael.
- Igen - felelte Angel kifulladva. - Igazán jól táncolsz.
- És ez meglep téged? - nevetett Michael. - Sok mindenhez értek. - Szorosabban ölelte magához Angelt, amitől a lány pulzusa még szaporábbá vált.

Jacob lépett hozzájuk, meghajolt Angel előtt, mire Michael - széles vigyorral az arcán - átengedte feleségét az ifjú táncosnak. Angel körbenézett az udvaron, és látta, hogy mindenki táncol. Egyetlen pillantást kellett csupán vetnie Miriamra, hogy tudja, a lány nem csupán kisded húgával és öccseivel akar táncolni, hanem különb partnerre vágyik. Michael táncolt már Elizabethtel, Leah-val és Ruthtal, de nem kérte fel Miriamot. Angel gyomrában kellemetlen érzés kavargóit. Miért kerüli a férfi Miriamot? Attól félt, hogy túl közel kerülhet hozzá? Amikor Michael visszajött, hogy lekérje őt Jacobtól, Angel elhúzta a kezét.

- Még nem táncoltál Miriammal, miért nem kéred fel őt helyettem?

Michael finoman összevonta a szemöldökét, határozottan megfogta Angel kezét, és a karjaiba zárta a lányt.

- Paul majd elintézi.
- Még senkivel sem táncolt.
- És nem is fog, ha én közbelépek. Lemerném fogadni, hogy most Tessie-re gondol, egy táncmulatságon ismerkedtek meg egykor. Hamarosan rá fog ébredni arra, hogy az ifjú Miriamnak is szüksége van egy partnerre.

Paul végül felkérte Miriamot, de komoran és feszesen viselkedett, alig váltott a lánnyal néhány szót. Miriamot zavarba

hozta a férfi magatartása. Ahogy véget ért a dal, Paul elbúcsúzott, és- a lováért indult.

- Jobb lesz, ha mi is hazamegyünk - mondta Michael.

Miriam megölelte Angelt, és a fülébe súgta:

- Pár nap múlva meglátogatlak. Elmesélhetnéd majd, hogy mi emészti ezt az embert.

Angel felemelte a kis Ruthot, erősen magához szorította, és megpuszilta bársonyos babaarcát.

- Minden jót, kedvesem. Jó legyél!

Michael felemelte Angelt a nyeregbe, és felült mögé. Biztos kézzel tartotta, amíg a holdfényben hazalovagoltak. Egész úton mély hallgatásba merültek. Angelt összezavarták az érzések, melyeket a hozzá simuló test idézett elő benne. Azt kívánta, hogy bárcsak gyalog mennének.

Amikor megpillantotta a fák mögül előbukkanó kunyhót, megkönnyebbült. Michael leszállt a nyeregből, és kinyújtotta a karját Angel felé, aki Michaelhez hajolt, és kezeivel az izmos vállaltra támaszkodott. Teste súrolta Michaelét, ahogy a férfi leemelte a lóról, Angel pedig érezte, hogy vadul, tüzesen, ismeretlenül áramlik benne az élet.

- Köszönöm - hebegte gyorsan.

- Szívesen. - Michael elvigyorodott, és Angelnek kiszáradt a szája. A férfi továbbra is a derekán pihentette a kezét, ezért a nő szíve egyre hevesebben kezdett verni. - Egész nap nagyon csendes voltál - tűnődött el Michael.

- Nincs semmi mondanivalóm.

- Áruld el nekem, hogy mi bánt! - erősködött a férfi, és hátradobta az Angel vállára omló vastag hajfonatot.

- Semmi - hazudta.

- Ismét magunkra maradtunk. Talán ez az, ami ennyire elkeserít? - Michael finoman megérintette Angel arcát, és megcsókolta. Angel érezte, hogy belülről szinte megolvad, térdeiből pedig elszáll az erő. Michael ismét felemelte a fejét, és gyengéden megérintette az arcát. - Hamarosan jövök.

Angel reszkető gyomrára szorította a kezét, és nézte, ahogy Michael elvezeti a lovát. Mi történt vele? Bement a kunyhóba, és tüzet gyújtott. Amikor a lángok fellobbantak, Angel további teendők után nézett, hogy ne kelljen Michaelre gondolnia, de mindent rendben talált. Elizabeth még a matracot is megtömte friss szalmával. Gyógynövények lógtak az egyik gerendán, és friss, édes illatuk megtöltötte a kunyhót. Az asztalon mustárvirág állt egy befőttesüvegben, amelyet minden bizonnyal Ruth készített oda.

Michael behordta a holmijukat a pajtából.

- Milyen csend van most, hogy Altmanék elmentek, ugye?

- Igen.

- Legjobban Miriam és Ruth fog hiányozni neked. - Michael visszatette a ládát a sarokba. Angel a tűz fölé hajolt, Michael a csípőjére tette a kezét, mire Angel felegyenesedett. - Szeretnek téged.

Angel szeme megrebbent, és gyanúsan csillogott.

- Nem beszélhetnénk másról? - kérdezte, és ellépett a férjétől.

Michael megragadta a vállát.

- Nem. Beszéljünk arról, ami a fejedben jár!

- Már mondtam, hogy nincs semmi baj. - Michael várt, nyilvánvalóan nem elégítette ki a válasza, így Angel megtörtén felsóhajtott. - Tudtam, hogy nem lenne szabad közel kerülnöm hozzájuk. - Eltolta magától Michael kezét, és a kendőjébe burkolózott.

- Azt hiszed, hogy kevésbé szeretnek azért, mert saját házuk van?

Angel védekezőén bámult Michaelre.

- Néha azt kívánom, hogy bárcsak békén hagynál, Michael! Bárcsak visszaküldenél oda, ahonnan jöttem! Sokkal könnyebb lenne az életem.

- Azért, mert végre képes vagy *érzelmeket* is előcsalogatni magadból?

- Azelőtt is *éreztem* dolgokat, de elfojtottam őket!

- Imádod Miriamot és a kislányt.
- És akkor mi van? - Valahogy majd csak túlteszi magát rajta.
- És mit fogsz csinálni, amikor megjelenik Ruth az ajtóban egy csokor mustárvirággal? Kipenderíted, majd becsapod az orra előtt az ajtót? - kérdezte durván. - Neki is vannak érzései. És Miriamnak is. - Michael látta Angel arcán, hogy a lány fejében meg sem fordult a gondolat, hogy Altmanék valaha is átjönnének látogatóba. Michael a karjaiba zárta, és a nő ellenkezésére sem enyhített a szorításából. - Szüntelenül imádkoztam, hogy megtanulj szeretni, és most végre sikerült. Csakhogy éppenséggel beléjük szerettél helyettem. - A férfi lágyan kinevette saját magát. - Egy időben azt kívántam, bárcsak ne hoztam volna ide őket. Féltékeny vagyok.

Angel arca égett, akárhogy is próbálta, nem tudta elcsitítani zakatoló szívverését. Ha Michael sejtené, hogy mekkora hatalommal bír fölötte, akkor mihez kezdene?

- Nem akarok beléd szeretni - mondta végül, és eltaszította magától a férfit.
- Miért nem?
- Mert a végén úgyis felhasználnád ellenem - felelte a lány, és látta, hogy feldühítette Michaelt.
- Hogyan?
- Nem tudom. Igazság szerint lehet, hogy még te sem vennéd észre, amikor ezt teszed.
- Kinek az igazságáról beszélünk most? *A Hercegéről*? Az igazság szabaddá tesz. Mellette talán szabad voltál? Akár egy percre is? Hazugságokkal tömte tele a fejed!
- És az apám?
- Az apád önző és kegyetlen volt. Ez még nem jelenti azt, hogy az összes férfi olyan, mint az apád.
- Minden férfi ilyen, akit én ismerek.
- Ebbe én is beletartozom? És John Altman? És Joseph Hochschild, meg ezer másik férfi?

Angel arca fájdalmasan összerándult. Amikor Michael észrevette a gyötrelmét, néhány pillanat alatt megenyhült.

- Olyan vagy, mint a madár, aki egész életét egy kalitkában töltötte, aztán hirtelen leomlottak börtöne falai, és kinn találta magát a széles pusztaságban. Annyira fél azonban a külvilágtól, hogy mindenfelé a kalitkába visszavezető utat keresi. - Látta, hogy Angel sápadt arcát érzelmek öntik el. - Bármit is képzelsz, odabent nem vagy nagyobb biztonságban, Amanda. Még ha vissza is jutnál, nem hiszem, hogy képes lennél ugyanúgy élni.

Michaelnek igaza volt, és Angel ezt tudta jól. Már a férfi felbukkanása előtt elérte tűrőképessége határát. A Michaellel töltött napok mégsem jelentettek biztosítékot.

Mi történik akkor, ha nem tud repülni?

Huszonegy

„Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez,
úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem!”
ZSOLTÁROK 42,1

A tavasz beköszöntével életre kelt a táj. Lila csillagfürt, arany pipacs, piros ecsetvirág és a vadretek fehér virága tarkította a hegyoldalakat. Angel rádöbbent, hogy benne is egy különös, ismeretlen érzés bontogatta a szirmait. Akkor vette észre először, amikor Michaelt figyelte, miközben felásta a veteményeskertet. A megfeszülő izmok látványától melegség áradt szét a lányban, és Michaelnek csak rá kellett néznie, máris kiszáradt a szája.

Az éjszakák feszült csendben teltek, egy ágyban feküdtek ugyan, de alig érintették meg egymást. Angel érzékelte a távolságot, amit Michael épített közéjük, és tiszteletben tartotta.

- Ezt egyre nehezebb így folytatni - mondta a férfi rejtélyesen, de Angel nem kérdezte meg, hogy mit ért ez alatt.

A magány egyre jobban elhatalmasodott rajta, és Michael állt szenvedésének hátterében. Az idő múlásával nem enyhült a fájdalom, hanem egyre intenzívebb lett. Bizonyos estéken, amikor Michael befejezte az olvasást, és felemelte a fejét, Angel levegőhöz sem jutott a férfi arckifejezését látva. Szaporán vert a szíve, és inkább elfordult, nehogy Michael észrevegye az iránta érzett mély vágyódását. Az egész teste elárulta, hangos kórusként énekelt benne a sóvárgás, amitől folyton csak Michaelre gondolt. Angel még akkor is alig bírt megszólalni, amikor a férfi egyszerű kérdéseket tett fel neki.

Hogy nevetne rajta a Herceg! *‚A szerelem csupán egy csapda, Angel. Ragaszkodj inkább a gyönyörhöz, az nem kíván mélyebb elkötelezettséget.”*

A lány azon csodálkozott, hogy Michael már nem jelent választ minden kérdésére. Megrémítette ez a tapasztalat. Amikor éjszaka a férfi álmában felé fordult, és erős teste a lányéhoz simult, Angelnek eszébe jutott, hogyan szerette őt a férje — örömtelien adta át magát a szenvedélynek, és úgy derítette fel a testét, akár a saját földjét. Angel akkor még semmit sem érzett, most már a legkisebb érintésétől is szédülni kezdett. Michael álmai a saját álmaivá váltak.

A férfi mindennap szélesebbre tárta szíve kapuit, de Angelt megdermesztette a félelem. Miért nem maradhattak úgy a dolgok, ahogy eddig is voltak? Szeretett volna a régi maradni, önmagába zárkózni. De Michael egyfolytában nyomult előre, gyengéden, ám hajthatatlanul ledöntötte a lány falait, Ő pedig rémülten visszavonulót fújt, hiszen nem látott maga előtt mást, csak a hatalmas ismeretlenséget.

Nem szerethetem ezt a férfit. Könyörgöm, ments meg ettől!

Ő egyszerűen nem vihette többre az anyjánál, márpedig Mae nem tudta megtartani Alex Staffordot. Minden szeretete kevésnek bizonyult ahhoz, hogy visszatartsa: Alex szélsebesen kilovagolt az életéből. Angel még mindig látta maga előtt a sötét alakot és a lebegő köpönyeget, amint - az anyja életéből kilovagolva - elvágtatott mellette az úton. Vajon személyesen jött el megmondani Mamának, hogy csomagoljon össze és távozzon? Angel nem tudta a választ, Mama sosem említette, ő pedig nem faggatta. Alex Stafford emléke megszentelt földnek számított, így Angel nem mert rálépni. Egyedül Mama ejtette ki néha a nevét, de ő is csak részeg elkeseredettségében tette, és szavai mindig úgy martak, mint a friss sebbe dörzsölt só. *„Miért hagyott el Alex?* - zokogott Mama. - *Miért? Egyszerűen nem tudom megérteni. Hogy tehette ezt velem?”*

Mama bánata iszonyatos volt, de a bűntudata még annál is rettenetesebbnek bizonyult. Sohasem tette túl magát azokon a dolgokon, amiket feladott a szerelméért. Sohasem felejtette el Alexet.

En többszörösen is visszafizettem neki, Mama. Hallod, akárhol is vagy? Apró cafatokra szaggattam, ahogy egykor ő tette veled. Ó, milyen volt az arckifejezése!

Angel kezeibe temette az arcát.

O, Mama, olyan gyönyörű és tökéletes voltál. Olyan mély volt a hited. Talán segített valaha a rózsafüzéred? És a remény? A szeretem is csak fájdalmat okozott neked. És most ugyanezt teszi velem.

Angel megesküdött arra, hogy soha nem szeret bele senkibe, mégis akarata ellenére megtörtént. Szerelme gyökeret eresztett, és növekedésnek indult, a benne uralkodó sötétségen keresztül a felszínre tört. A tavaszi nap fénye után sóvárgó maghoz hasonlóan kibújt. Miriam, a kis Ruth, Elizabeth. Végül pedig Michael. Valahányszor a férfira nézett, fájdalom hasított a szívébe. Angel legszívesebben betapasztotta volna az ismeretlen érzések áradatát, de azok újra és újra feltámadtak, és lassacskán utat találtak maguknak.

Igaza volt a Hercegnek. A szeretet egy alattomos csapda. Úgy növekszik, mint a borostyán, bekúszik a védelmi falak megannyi repedésébe, és végül szétmállasztja a lelket. Ha hagyja, és nem fojtja el csírájában.

Még mindig van kiút - tanácsolta a sötét hang. **Mondd el neki a legrosszabb dolgot, amit valaha tettél! Mesélj neki az apádról! Az majd megmérgezi a kapcsolatotokat, véget vet a fájdalomnak, ami egyre csak növekszik benned.**

Angel úgy döntött, hogy mindent meggyón a férjének. Ha Michael megtudja a legszörnyűbb tetteit, azzal rögtön véget vethet a szenvedésnek. Az igazság éket verne közéjük, és akkor örökre biztonságban tudhatná magát.

Michael épp fát aprított, amikor Angel rátalált. Levette az ingét, a lány pedig csendben állt és figyelte őt. Michacl széles háta lebarnult a napon, kemény izmai aranyszínű bőre alatt dolgoztak. Maga volt a megtestesült erő, amint nagy ívben meglódította a fejszét, majd keményen lesújtott, és egyetlen csapással kettéhasította a farönköt. A két fadarab hangos

robajjal esett a földre. Amikor a férfi egy újabb farönk után hajolt, észrevette Angelt.

- Jó reggelt! - köszöntötte mosolyogva.

Angelnek olyan érzése támadt, mintha pillangók verdestek volna a gyomrában. Michael meglepettnek, ugyanakkor boldognak tűnt, amikor észrevette, hogy Angel őt figyeli.

Miért teszem ezt?

Mert hazugságban élsz. Ha mindent tudna, bizonyosan gyűlölne, és azonnal kipenderítene.

Semmi okom nincs arra, hogy megosszak vele mindent.

Jobb lenne, ha valaki más mondaná meg neki? Az csupán súlyosbítaná a helyzeted.

- Meg kell beszélnünk néhány dolgot - mondta elcsukló hangon. Angel a fülében hallotta saját szíve dobogását, és a sötét hangot, ami kétségbeesésében hajtotta.

Michael finoman összevonta a szemöldökét, feltűnt neki a lány feszültsége. Angel zavartan gyűrögette a szoknyája szegélyét.

- Hallgatlak! - mondta végül, miközben mély levegőt vett.

Angel egyszerre érezte a testét átjáró melegséget és a bőrén kiütköző fagyos hideget. Nem fordulhatott vissza, meg kellett tennie.

Igen. Tedd meg, Angel!

A sötét hang továbbra is kínozta, és tenyerei izzadni kezdtek. Michael elővette a zsebkendőjét, és letörölte az arcán lévő izzadságcseppeket. Amikor ránézett, Angelnek megszakadt a szíve.

Képtelen vagyok rá.

Dehogyis.

Nem akarom.

Bolond! Úgy akarod végezni, mint az anyád?

Michael tüzetesen végigmérte: Angel sápadt volt, homlokán apró izzadságcseppek csillogtak.

- Mi a baj? Nem érzed jól magad?

Mondd el neki, és vess véget az egész színjátéknak, Angel! Minél inkább halogatod a dolgot, annál rosszabb lesz a helyzet. Az a férfi ki fogja tépni a szíved, hogy abból lak-mározzon.

- Még nem meséltem el neked a legszörnyűbb dolgot, amit valaha tettem.

Michael válla megfeszült.

- Nem muszáj mindent meggyónnod. Legalábbis nem nekem.
- Tudnod kell róla, hiszen te vagy a férjem.
- Nem tartozik rám a múltad.
- Nem gondolod, hogy tudnod kéne, miféle nővel élsz együtt?
- Miért támadsz újra, Amanda?
- Nem támadok, csupán őszinte vagyok.
- Megint makacskodsz. Ezúttal túlságosan keményen.
- Tudnod kell, hogy...
- Nem akarom hallani!
- ... lefeküdtem a saját apámmal.

Michael olyan élesen szisszent fel, mintha Angel erősen megütötte volna. Egy hosszú pillanatig bámulta a nőt, miközben egy apró izom rángatózott az arcán.

- Mintha azt mondtad volna, hogy hároméves korodban kisétált az életedből...
- Így van, de aztán tizenhat éves koromban visszajött.

Michaelnek hányingere támadt: *Istenem, Istenem! Létezik olyan bűn, amit ez a nő nem követett még el?*

Nem.

És te azt kéred tőlem, hogy szeressem?

Ahogy én is szeretlek.

Miért tette? Miért nem tartotta meg magának és cipelte egyedül a személyes terheit?

- Most jobban érzed magad, hogy az arcomba vágtad?
- Nem igazán - mondta Angel elhaló hangon. Sarkon fordult, a ház felé vette az irányt, és undorodva nézett végig

magán. Nos, végül megtette. Vége. El akart bújni, hogy végre elmenekülhessen a világ elől. Angel megszaporázta a lépteit, miközben elhatározta, hogy becsomagol néhány holmit, és rögvest elhagyja a farmot.

Michael remegett a dühtől. Véget ért az idill, és megérkezett a vihar.

Ahogy én szeretlek téged, Michael. Hetvenszer hétszer.

Michael üvöltött, és mélyen belevágta fejszéjét a tönkbe, amin a fát aprította. Egy hosszú pillanatig csak állt lihegve, szaporán szedve a levegőt, aztán megragadta az ingét, és a kunyhó felé menet felhúzta. Kivágta az ajtót, és látta, hogy Angel abból az öltözőasztalból szedi elő a dolgait, amit ő készített neki azután, hogy Altmanék elköltöztek.

- Fejezd be, amit elkezdtél, Amanda, nehogy magadba fojtsd, kérlek! Mondd el, mi mást csináltál még? Ömleszd rám az egészet! Hadd halljam a legapróbb részleteket is!

Michael, gyermekem.

Nem! Most nem hallgatok rád! Egyszer és mindenkorra elintézem vele a dolgot!

Angel folytatta a pakolást, ezért Michael megragadta a karját és maga felé fordította.

- Van még más is, ugye, Angel?

A nőt pofonként érte a név.

- Nem volt még elég? - kérdezte vékony hangon. - Vagy tényleg többet szeretnél hallani?

Michael látta, hogy Angel kétségbeesetten próbálja eltitkolni az érzelmeit, de még ez sem csillapította le a haragját.

- Ne hagyd abba, teregessük ki végre a szennyest!

Angel visszahúzódott Michael zavarba ejtő érintésétől, és állta a próbát.

- Rendben van, ha valóban ezt akarod! Rövid ideig azt hittem, hogy szerelmes vagyok a Hercegbe. Hihetetlen, nem igaz? Úgy tűnt, mintha tőle függne az életem. Mindent elmeséltem neki. Mindent, ami fájt. Mindent, ami számított. Azt hittem, hogy ő majd rendbe hozza az életemet.

- Ő pedig felhasználta ellened mindazt, ami a tudomására jutott.

- Eltaláltad. Soha nem tűnődtem azon, hogy milyen életet élhet és kikkel barátkozik a barnaköves bordélyházon kívül. Egészen addig fogalmam sem volt arról, milyen kapcsolatai vannak, amíg egy napon nem hozott haza egy vendéget, akinek be akart mutatni. *„Légy kedves hozzá, Angel! Ő az egyik legrégebbi, legkedvesebb barátom*." Erre Alex Stafford sétált be az ajtón. Amikor a Hercegre néztem, láttam, hogy mindkettőnkön nevet. Nagyon mulatságos, nem igaz? A Herceg tudta, hogy mennyire gyűlölöm Staffordot azért, amit az anyámmal tett. Kíváncsi volt arra, hogy mihez kezdek a helyzettel.

- Az apád tudta, hogy ki vagy?

Angel komoran, megtörtén felnevetett.

- Az apám csak állt egy helyben, és úgy bámult rám, mintha kísértetet látna. És tudod, mit mondott? Hogy emlékeztetem egy nőre, akit valaha ismert.

- És aztán?

- Nálam maradt. Egész éjszakára.

- És megálltál egyszer is, hogy végiggondold...

- *Tudtam*, hogy mit csinálok, és mindenképpen megtettem volna! Hát még mindig nem érted? Örömmel tettem, és csak arra a pillanatra vártam, amikor végre felfedhetem előtte az igazságot - Angel képtelen volt Michael szemébe nézni. Vadul remegett, de nem bírta abbahagyni. - Amikor elárultam neki az igazat, azt is elmeséltem, hogy milyen sors jutott az anyámnak.

Michael dühe elpárolgott. Angel hosszú percekig a gondolataiba merült, míg végül Michael érintése rázta fel.

- És mit mondott?

Angel hátrahúzódott és nagyot nyelt. Szemei szenvedésről árulkodtak.

- *Semmit.* Nem szólt egy árva szót sem. Akkor nem. Csupán egy hosszú pillanatig bámult rám, aztán leült az ágy szélére, és sírni kezdett. *Sírt.* Ügy nézett ki, mint egy megtört öregember. *„Miért?* - kérdezte tőlem. - *Miért?”* - Angel szeme

égni kezdett a felgyülemlő könnycseppektől. - Azt feleltem neki, hogy Mama is folyton ezt kérdezte tőlem. Arra kért, bocsássak meg neki, mire én azt feleltem, hogy rohadjon meg a pokolban! - A remegés megszűnt, Angel belsejét fagyos hideg és halotti dermedtség töltötte be. Amikor felnézett Michaelre, a férfi csak állt egy helyben, csendesen figyelte, és a történet befejezését várta.

- Tudod, hogy mi történt ezután? - kérdezte Angel búsan. - Három nappal később lelőtte magát. A Herceg azt mondta, hogy azért tette, mert mindenkinek tartozott, még magának az ördögnek is, de én tudom, hogy valójában miért döntött így. - Angel szégyenében lesütötte a szemét. - Én tudom.

- Sajnálom - mondta Michael. Vajon még hány rémálom van eltemetve a lány lelkében?

Angel felnézett rá.

- Már másodszor kérsz bocsánatot olyasmiért, amiről nem tehetsz. Hogy vagy képes rám nézni ezek után?

- Úgy, ahogy önmagamra.

Angel megrázta a fejét, és szorosan maga köré tekerte a kendőjét. - És valamiről még tudnod kell - mondta. - Ez mindent meg fog változtatni. - Michael olyan szilárdan állt előtte, mint a csatába készülő katona. - Nekem nem lehetnek gyermekeim. Kétszer teherbe estem. A Herceg mindkét alkalommal orvost hívatott, hogy elvetesse őket. A második alkalom után az orvos gondoskodott arról, hogy soha többé ne eshessek teherbe. *Soha*, Michael. Megértetted? - Angel látta a férfi arcán, hogy a szavak eljutottak az agyáig.

Michael csak állt kábultan, és forgott körülötte a világ. Egyik pillanatban a hideg rázta, a következőben pedig kiverte a veríték. Angel szavai nyílvesszőként fúródtak a szívébe.

A lány kezeibe temette az arcát, mert nem bírta elviselni Michael pillantását.

- Van még más is, amiről tudnom kell? - kérdezte Michael csendesen.

- Nincs más - felelte Angel reszkető szájjal. - Azt hiszem, ennyi már megteszi.

Michael egy hosszú pillanatig nem mozdult. Aztán megfogta a blúzokat, amiket Angel az előbb vett elő, visszatuszkolta őket a fiókba, és becsapta az ajtaját. Azután kisétált a kunyhóból.

Michael hosszú időre eltűnt, így Angel a keresésére indult, hogy megkérdezze tőle, mit szándékozik tenni. Nem találta sem a földeken, sem a pajtában, és a patak is néptelen volt. Felvetődött benne az a gondolat, hogy a férfi talán Altmanékhoz ment, vagy esetleg Paulhoz lovagolt át, hogy megmondja neki: igaza volt a feleségét illetően, de még mennyire igaza.

A lovak a karámban voltak.

Angel egyfolytában az apjára gondolt, és rettegés lett úrrá rajta.

Gondolkodni kezdett, és eszébe jutott, hol kereshetné még Michaelt. Felvette a kabátját, és levett az ágyról egy meleg takarót, majd a domb felé vette az irányt, ahol Michael megmutatta neki a napfelkeltét. A férje ott ült, arcát a kezeibe temette. Nem nézett fel, amikor Angel odament hozzá és a vállára terítette a takarót.

- Szeretnéd, hogy elmenjek? Most már tudom, hogy merre van az út. - Olykor még postakocsik is jártak arrafelé. - Egyedül is visszatalálnék.

- *Nem* - felelte Michael hevesen.

Angel állt, és a naplementében gyönyörködött. Hosszú idő múlva törte meg a csendet:

- Nem érzed úgy néha, hogy Isten egy szörnyű tréfát űz veled?

- Nem.

- Mégis miért tenne ilyesmit, amikor annyira szereted?

- Ezt tőle is megkérdeztem.

- És elmondta?

- Már tudom a választ. - Michael megfogta Angel kezét, és maga mellé húzta a földre. - Hogy megerősítsen.

- Már így is elég erős vagy, Michael. Nincs szükséged erre. Nincs *rám* szükséged.

- Még nem vagyok elég erős ahhoz, hogy elviseljem, ami ezután következik.

Angel félt megkérdezni tőle, hogy mit értett az előbbi szavai alatt. Amikor a lány vacogni kezdett, Michael átkarolta. - Nem a félelem lelkét adja nekünk - folytatta. - Meg fogja mutatni az utat, amikor eljön az ideje.

- Hogy lehetsz ebben ennyire biztos?

- Mert mindig így cselekedett.

- Bárcsak én is képes lennék úgy hinni, mint te! - Tücskök és békák kórusa töltötte be a körülöttük lévő tájat. Hogyan is gondolhatta egykor, hogy csend uralkodik a természetben? - Néha még most is tisztán hallom Mama sírását - mondta. - Éjszakánként - amikor az ablakot súrolják a faágak - megüti fülem az ismerős hang, ahogy egykor a pohárhoz koccant az üveg, és szinte látom, amint ül a bevetetlen ágyon, és a semmibe bámul. Az esős napok voltak a kedvenceim.

- Miért?

- Mert kevesebb férfi jött olyankor. Rabhoz hasonlóan meleg, száraz helyeken húzták meg magukat, és az összes pénzüket elitták. - Angel elmesélte Michaelnek, hogyan kutatta fel és fényesítette ki a konzervdobozokat a sikátorban, hogy azután Összegyűjtse bennük a lyukas tetőn át befolyó esővizet. - Az volt az én magánszimfóniám.

Feltámadt a szél, és körbetáncolta őket. Michael hátrasimított egy kusza hajtincset Angel arcából, és a füle mögé tette. A lány csendes volt, elfogyott az ereje. Michael pedig töprengve ült.

- Menjünk! - mondta végül, és felállt. Felhúzta Angelt, és erősen fogta a kezét, amíg haza nem értek. Amikor beléptek a kunyhóba, Michael egy ideig a szerszámosfiókban kutatott. - Hamarosan visszajövök. Van egy kis dolgom a pajtában.

Angel a vacsorával foglalatoskodott, és igyekezett lefoglalni magát, hogy elterelje a gondolatait. Michael szögeket vert a

kunyhó ereszébe. Talán le akarja bontani a falakat? Kilépett az ajtón, miközben a kezét szárította, és kikukucskált. Michael fémdarabokat, szerszámokat, szögeket és egy öreg lópatkót akasztott fel az ereszre.

Egy fokkal lejjebb lépett a létrán, és végighúzta a kezét a kifüggesztette tárgyakon.

- A magánszimfóniád - mondta, és rámosolygott. Angel szótlanul nézte, ahogy Michael visszavitte a létrát a pajtába.

A lány visszament a házba, és leült, mert túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy megálljon a saját lábán. Ő tönkretette a férfi álmait, Michael meg szélharangot készített neki.

Amikor a férfi bejött, Angel feltálalta a vacsorát. *Szeretlek, Michael Hosea! Annyira szeretlek, hogy szinte belehalok! A* szellő megérintette a harangokat, és kellemes játékuk megtöltötte a kunyhót. Angel kipréselt magából egy erőtlen köszönömöt. Úgy tűnt, hogy Michaeí nem is várt ennél többet. Amikor befejezték a vacsorát, a lány forró vizet mert a tűz fölött lógó nagy vasedényből, hogy elmosogassa az edényeket.

Michael megfogta a csuklóját, és maga felé fordította.

- Hagyd az edényeket! - Amikor a férfi elkezdte kibontani a haját, Angel alig kapott levegőt.

Remegett és zavarba jött. Hová lett a nyugalma, mi történt az önuralmával? Michael a nő minden ellenállását széttörte a gyengédségével.

A férfi Angel hajával játszadozott, miközben hátradöntötte a fejét. Látta a lány szemében felgyülemlő rettegést.

- Esküszöm, hogy szeretni foglak, a gondodat viselem, tiszteletben tartalak, és kiállok melletted jóban, rosszban, betegségben és egészségben, szegénységben és gazdagságban, a nehéz időkben, amelyek beárnyékolják napjainkat, a vidám pillanatokban, amelyek megvilágítják az utunkat. Tirzah, szerelmem, ígérem, hogy mindenben igaz leszek hozzád, holtomiglan! És Isten akaratával még azon is túl.

Angel csak nézte Michaelt, és szavai a lelke mélyéig hatoltak.

- És nekem mit kell megígérnem?

Michael szemében gyengéd humor bujkált.

- Engedelmességet? - Majd ajkaival Angel szája fölé hajolt.

Amikor megcsókolta, a lány elveszett az új érzések rengetegében. Még sohasem érzett ilyen meleg, csodálatos, izgalmas és igaz érzést. A régi szabályok nem léteztek többé, mindent elfelejtett, amit a mesterektől tanult. Angel volt a kiszáradt föld, amely magába szívja a tavaszi esőt, és a virágbimbó, amely kibontja szirmait. Ezt Michael is tudta, és finoman, gyengéd szavakkal csábította, úgy gyógyítva be sebeit, mint Gileád édes balzsama.

És csak repült, Michaellel az oldalán, egyenesen a mennyekbe.

Amikor ismét földet értek, Michaeí elmosolyodott.

- Hiszen te sírsz.

- Valóban? - Angel megérintette az arcát, és egy könnycseppet morzsolt el az ujjaival.

- Ne nézz így rám! - mondta Michaeí, és megcsókolta. - Ez jó jel.

Másnap Michaeí mégis arra ébredt, hogy az ágy üres mellette.

ALÁZAT

Huszonkettő

„Negondold, hogy ami neked nehezedre esik,
az emberileg lehetetlen. ”
MARCUS AURELIUS

Sam Teal szekerének az oldalán edények és lábasok csörömpöltek, és hangjuk a szélharangra emlékeztette Angelt, amit Michael készített neki. Valahányszor lehunyta a szemét, a férfi arcát látta maga előtt. *Szerelmem. Ó, szerelmem!* Nem engedhette meg magának, hogy gondolatai Michael körül forogjanak. El kellett felejtenie. Jobban teszi, ha szem előtt tartja, hogy mit művelt Mamával a szerelem, és nem rugaszkodik el a valóságtól.

A mellette ülő öreg házalónak folyamatosan járt a szája, amióta felvette őt hajnalban. Angel hálát adott a szóáradatért. *Az* öregnek semmit sem sikerült eladnia a hegyekben tett útja során. Az élelmiszerkészlete kifogyóban volt, és kegyetlenül gyötörte a reumája. Az elmúlt hónapban az volt a legjobb dolog, amikor meglátta a csinos Angelt az út mentén egy farönkön üldögélve. Sam tiszta és ápolt embernek tűnt, de már meggörnyedt és elfáradt az élet terhe alatt. Haja nagy része kihullt, mint ahogy kilátásainak legjavát is elveszítette. A dús, őszes szemöldök alatt megbújó szempár kedvességet tükrözött. Angelnek nem kellett gondolkodnia, amíg őt hallgatta.

- Ki elől menekül, kisasszony? - kérdezte a férfi váratlanul.

Angel hátrasimította az arcába lógó kósza tincset, és egy semleges mosolyt erőltetett magára.

- Miből gondolja, hogy valaki elől menekülök?
- Egész úton folyamatosan hátratekintget a válla fölött. Akkor is nagyon rémültnek tűnt, amikor ma reggel magára találtam. Gondoltam, biztos a férje elől szökik.
- Honnan tudja, hogy házas vagyok?

- Jegygyűrűt visel az ujján.

Angel egy váratlan mozdulattal eltakarta a kezét, és elpirult. Elfelejtette levenni a gyűrűt. Megforgatta az ujján, és azon tanakodott, miként juttathatná vissza Michaelnek.

- Rosszul bánt magával?

Michaelnek még csak eszébe sem jutott volna ilyesmi.

- Nem - felelte elfúló hangon.

Az öreg kíváncsian figyelte.

- Biztosan csinált valamit, ami miatt megszökik tőle.

Angel elfordult, hezitált, mit is felelhetne a kérdésre. *„Mindössze annyi történt, hogy beleszerettem a saját férjembe!”* Ha elmondaná az öregnek, hogy Michael mindig a legnagyobb kedvességgel és törődéssel bánt vele, kérdezősködni kezdene.

- Nem szeretnék róla beszélni, Mr. Teal. - Angel egyre csak babrált az ujján levő gyűrűvel, és sírni szeretett volna.

- Sam. Hívjon csak Samnek, kisasszony!

- En pedig Angel vagyok.

- Vegye le azt a gyűrűt, és dobja el, ha attól jobban érzi magát! - tanácsolta a férfi.

Angel sosem tett volna ilyet, hiszen a gyűrű egykor Michael édesanyjának a tulajdona volt.

- Nem tudom levenni - hazudta. Meg kell találnia a módját, hogyan küldhetné vissza neki.

- Sacramentóba készül?

Sacramento is éppolyan jó helynek bizonyult az újrakezdéshez, mint bármely másik.

- Igen.

- Jól van, éppen oda tartok. Megállok majd útközben egypár bányásztábornál, hátha sikerül ezt-azt eladnom. - Azzal továbbhajszolta kimerült lovát. - Fáradtnak tűnik, kisasszony. Miért nem megy hátra és alszik egy keveset? Az ágyat a szekér oldaláról kell lehajtani - magyarázta Angelnek -, csak húzza el a reteszt!

Angelt valóban kimerítették a reggeli izgalmak, és megköszönte a lehetőséget. Lehajtotta az ágyat, lefeküdt, de

nem jött álom a szemére. A gondolatok csakúgy cikáztak a fejében, miközben továbbgördült és döcögött a szekér. Egyfolytában Michaelre gondolt, és biztos volt abban, hogy a férfi nem értené meg, miért hagyta el, és rettentően dühös lenne rá. Angel teljesen összezavarodott. Egy hang biztatta legbelül, hogy forduljon vissza, beszéljen Michaellel, és árulja el neki az érzéseit. Tudta, hogy ez lenne élete legnagyobb őrültsége. Mama is feltárta az érzéseit Alex Stafford előtt, újra és újra megvallotta keserves titkát. A szerelem pedig eltiporta a büszkeségét, és végül megszégyenítette.

Nem bírta kiverni a fejéből az előző estét. Az együttlét kitelje-sítctte az életét ahelyett, hogy kiürítette volna. Michael karjaiban úgy érezte, hogy pontosan ott van, ahová tartozik.

Az anyád is ugyanígy érzett Alex Stafford iránt, és nézd, hogyan végezte.

Angel halkan felsóhajtott, és még jobban összehúzta magát.

Ha Sam Teal nem jön arra az úton, talán elfogta volna a gyengeség, és hazaballag. És ugyanúgy függött volna Michaeltől, mint az anyja Alex Staffordtól. Előbb-utóbb őt is ugyanúgy megunta volna a férje, ahogy Alex Stafford is ráunt az anyjára.

Angel azt hitte, hogy a távolság enyhíteni fogja a fájdalmat, de a kín egyre csak fokozódott. Testében, fejében, egész lényében a férfi után vágyakozott.

Miért is találkoztam vele? Miért jött el Pair-a-Dice-ba? Miért állt kint az utcán aznap, amikor éppen arra sétáltam? Miért is jött vissza a bordélyházba, miután elűztem?

Maga előtt látta Michael szenvedéllyel és gyengédséggel teli szemét.

„Szeretlek - mondta a férje. - *Mikor fogod végre megérteni, hogy elköteleztem magam melletted?”*

„Azt mondta, hogy szeret - zokogott Mama. - *Azt mondta, hogy örökké szeretni fog.”*

Angel érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de keményen elfojtotta őket. Semmi gond. Beleszeretett Michaelbe,

és ejtett érte néhány könnycseppet, de volt annyi esze, hogy időben elmeneküljön, mielőtt a dolgok rosszra fordultak volna. Ezúttal nem csak azokat a ruhákat hozta magával, amiket viselt. Maga mögött kívánta hagyni az egészet, hogy egy új életet kezdhessen. Kedve szerint elmehetett keletre, nyugatra, északra vagy délre.

- Sikerülni fog - suttogta Angel. - Egyedül is boldogulni fogok.

És mihez kezdesz majd? - gúnyolódott egy belső hang.

- Majd csak találok valamit.

Hát persze, Angel. Azt fogod csinálni, amihez a legjobban értesz.

- Találok valami más megélhetést. Soha többé nem fogok prostituáltként dolgozni!

Hát persze. Mi máshoz értesz? Hát valóban olyan rossz volt? Főztek rád, tető volt a fejed fölött, gyönyörű ruhákat viseltél, és a férfiak csodáltak téged...

A fejében zakatoló sötét hang felvette a fáradt lovak lépteinek ritmusát. Amikor Angel elaludt, megint a Hercegről álmodott. Ugyanúgy gyötörte őt, mint azelőtt, és Michael nem volt ott, hogy megállítsa.

Sam Teái felébresztette a lányt, megosztotta vele az ételét, és azt mondta, hogy hamarosan megérkeznek a táborba.

- Még egyszer megpróbálom. Ha nem sikerül eladnom valamit a portékából, tönkremegyek, mielőtt visszaérnék Sacramentóba. Bizományba kaptam az árut. Ha nem adok el semmit, egy árva vasat sem látok viszont. Talán most megsegít az Isten.

Elvette Angeltől az üres bádogtányért, a lány pedig figyelte, hogy az öreg lemegy a patakhoz, cs elmosogatja. Isten semmit sem tett ezért a szegény öregemberért. Semmivel sem többet, mint amennyit érte valaha is tett. Sam'Teái összeszedte a holmiját, és visszapakolta a szekér hátuljába. Aztán megvárta Angelt, és felsegítette, mint egy űri hölgyet.

-Jobb lesz, ha elbújik a ponyva alatt - tanácsolta. - Vannak fiatalemberek, akik elvesztik a fejüket, amint megpillantanak egy hölgyet. - Bocsánatkérően, szomorúan mosolygott Angelre. - Én már túl öreg vagyok ahhoz, hogy megküzdjek magáért.

Angel megérintette a kezét, és visszamászott a szekér hátsó részébe.

Amikor megérkeztek a táborba, Angel hallgatta, hogyan kínálja Sam a portékáját. A férfiak sértéseket vágtak a fejéhez, kinevették a lovát és a szekerét. Becsmérelték az árut, de Samet még annál is trágárabb kifejezésekkel illették. Az öreg megmakacsolta magát: Minél jobban sértegették, annál csökönyösebben folytatta a próbálkozást, és portékái minősegére esküdözött. A férfiak örömet leltek abban, hogy ezt a szegény embert porig alázhatják. Angel hallotta Sam Teái hangján, hogy az utolsó reménye is elszállt. Tudta, hogy mit érezhet a férfi. Tudta, mennyire fájhat a szíve.

- Itt egyetlen serpenyő is elég az embernek - szólalt meg valaki.

Egy másik pedig bolondnak nevezte Samet. Angel összevonta a szemöldökét. Talán a férfi valóban az volt, de attól még nem ezt érdemelte. Csak próbálta becsületesen megkeresni a kenyerét.

Angel elhúzta a függönyt, és előbújt. Megjelenése azonnal elhallgattatta a zúgolódó tömeget.

- Mit művel? - súgta neki Sam. Úgy nézett ki, mint aki halálra van rémülve. - Bújjon vissza gyorsan, kisasszony! Ezek az urak nagyon *durvák* tudnak lenni.

- Tudom - felelte Angel. - Adja ide azt a serpenyőt, Sam!

- Nem üthet le vele mindenkit.

- Ne aggódjon, csak adja ide a serpenyőt!

- Mihez kezd vele?

- Eladom - közölte Angel, és kivette az öreg kezéből. - Üljön le, Sam! - A férfi zavartan követte Angel utasításait. A lány megkerülte az öreget, a levegőbe emelte a serpenyőt, és ujjaival úgy simította végig, mintha egy felbecsülhetetlen értékű tárgyat

tartana a kezében. - Uraim, Sam jól ismeri ugyan a portékáját, a főzésről viszont nem tud semmit. - Finoman elmosolyodott, és látta, hogy a férfiak is vigyorogni kezdtek.

Néhányan úgy hahotáztak, mintha a lány egy jó tréfát mesélt volna. Aztán Angel beszélni kezdett csirkékről és galuskáról, sült, sós disznóhúsról szósszal, szalonnáról cs tojásrántottáról. Amikor már mindenkit kellőképpen felcsigázott, Angel halkan illusztrálta a minőségi edények elengedhetetlen fontosságát ahhoz, hogy az ember jó ételeket főzhessen. Az öntött vasedények kiválóságát ecsetelte, beszélt a jó hőeloszlásról és az egyszerű használatról. Sam szavait ismételte meg, a férfiak mégis elragadtatottan figyeltek.

- A fenséges ételek elkészítésén kívül a serpenyő egyéb módon is felhasználható. Amikor elfogy a töltény, és meg kell védeni a becsületet, hatásos fegyverként is forgatható. - Azzal egy túl közel álló bámészkodó felé suhintott. A férfiak mind felnevettek, Angel is hangosan kacagott, a tenyeréből etette őket.

- Nos, mit szólnak, uraim? Szeretne valaki vásárolni belőle?

- Igen! - kiáltották, miközben egymást lökdösték.

A férfiak előrenyomultak, hogy közelebb kerüljenek hozzá. Még egy lyukas konzervdobozt is megvettek volna tőle. A tömeg közepén néhányan összevesztek, és verekedés tört ki. Amíg a csetepaté tartott, Angel odahajolt Samhez, és megkérdezte, mennyit kér a serpenyőkért. Sam egy szerény összeget nevezett meg.

- Ó, szerintem ennél jóval többet is kaphatunk. - Legyintett, és türelmesen megvárta, míg elválasztják egymástól a vitás feleket, aztán megnevezte az árat. Valaki hangosan reklamált, a többiek pedig megdermedtek.

Angel elmosolyodott, majd vállat vont, mintha nem érdekelné, hogy a bányászok megveszik-e, amit kínál. Visszaakasztotta a serpenyőt a szekér oldalára, és leült.

- Induljunk, Sam! Nem volt igazad ezekkel az úriemberekkel kapcsolatban. Akkor sem ismerik fel a minőséget, ha kiszúrja a szemüket.

Samnek tátva maradt a szája, a férfiak közül többen is tiltakozni kezdtek. Angel hátrafordult.

- Az előbb mintha azt mondták volna, hogy túl sokat kérünk - szólt vissza. - Őszintén szólva, nem sok értelmét látom annak, hogy olyasmi megvételére beszéljem rá magukat, amiről maguktól is igazán tudhatnák, hogy alapvető fontosságú. Sam? - Angel az öreg kezébe nyomta a gyeplőt. Egy bányász megfogta a ló hámját, és kérte, hogy várjon még, mert szeretne venni egy serpenyőt, mielőtt odébbállnak.

Angel szívélyesen beadta a derekát, majd a szekéren található összes serpenyőt eladta.

A tömeg csak akkor oszlott szét, amikor Sam a kezébe vette a gyeplőt, és a szekerével kihajtott a táborból. A férfi egyszerre vigyorgott és kuncogott.

- Van hozzá tehetsége, kisasszony.

- Hát, valamim biztos van - felelte Angel szárazon. Nem azon múlta sikere, hogy mit mondott, hanem ahogyan mondta, és persze a tekintetére is ügyelnie kellett. Ugyanúgy adta el a serpenyőt, ahogy valaha a testét is áruba bocsátotta. Azt pedig tökéletesen tudta, hogyan kell csinálni.

Angel vacsorát főzött, míg Sam Teal összeszámolta az aranyat. Mert Samnek az ételből, és leültek enni. Amikor Angel lerakta a tányérját, Sam odanyújtott neki valamit. Döbbenten vizsgálta az apró csomagot.

- Mi ez? - kérdezte egy bőrerszényt tartva a kezében.

- Ez a maga része abból, amit ma kerestünk.

Angel meglepve pillantott fel.

- Hiszen a maga serpenyői voltak.

- Még mindig a szekér oldalán lógnának, ha maga nem áll ki beszélni. Szüksége volt egy kis tőkére, most már azzal is rendelkezik. - Sam előhúzott még egy takarót, és bevackolta magát a szekér alá.

Amikor az első hajnali fények megcsillantak, Angel és Sam már Sacramento felé tartott. A második nap érkeztek meg a városba, az idő dél felé járhatott. Pont egy verseny közepébe csöppentek, Sam éppen hogy félre tudott húzódni a szekerével, amikor eldübörgött mellettük három lovas. A nyomukban megtelt az utca szekerekkel és emberekkel. Angel észrevette, hogy mindenfelé házakat építenek, kalapácsok és deszkákat szállító szekerek hangja vegyült a város zsivajába.

- Először tűzvész pusztított - mesélte Sam, miközben szekerével visszaállt a forgalomba aztán jött az árvíz. A folyó menti épületek közül szinte mindegyik odaveszett. - Meggyorsította a lovát. - Vannak itt rokonai? - kérdezte Angeltől.

- Néhány barátom tartózkodik a városban - felelte Angel habozva, és úgy tett, mintha lekötné figyelmét a nyüzsgés.

- Elvihetem egy pontos címre? - tudakolta Sam, és arcán lát-szódott, hogy aggódik a lányért.

- Köszönöm, de igazán nem szükséges. Bárhol tökéletes lesz, majd megtalálom az utat. Sam, miattam ne aggódjon, tudok vigyázni magamra!

A férfi megállította a szekeret egy nagy vaskereskedés előtt.

- Az én utam itt ér véget. - Lesegítette Angelt, és megrázta a kezét. - Hálás vagyok a társaságáért, kisasszony, és a segítségéért az utolsó táborban. Úgy érzem, véget értek az utazással töltött napjaim, és itt az ideje, hogy beálljak a pult mögé. Lehet, hogy boltot nyitok, és felveszek néhány csinos eladónőt.

Angel sok szerencsét kívánt, és sietősen elbúcsúzott tőle. Végighaladt a sétányon, és kikerülte a férfiakat, akik megemelték a kalapjukat előtte. Nem nézett senkire, és lázasan törte a fejét azon, hogy mihez is kezdjen Sacramentóban. Elhaladt egy szalon mellett, a lármás zenétől megszédült a feje, és felidézte benne az Ezüstdollár és a Palota emlékét. Úgy tűnt, mintha egy egész emberöltő telt volna el azóta, bár ebben a pillanatban a kényelmetlen emlékek közel hozták a múltat.

Végül a folyó közelében kötött ki, és a sors iróniája keserű mosolyt csalt az arcára. Hát nem a kikötőben végezte Mama is? Őt pedig a móló hívta magához, és itt kötöttek ki a Sacramentóba érkező hajók. Angel figyelte, ahogy az emberek lejönnek a pallón, és megkezdődik a hordók kirakodása.

Amikor továbbment, észrevette, hogy az egész utcában új épületeket emelnek az árvízben elmosott házak helyén. Néhány régi építmény még állt és működött. Köztük volt egy nagy szalon is. Angel tudta, hogy ha belépne a lengőajtón, egy órán belül már dolgozhatna is az egyik emeleti szobában.

Céltalanul bolyongott tovább, és azon tűnődött, mihez kezdjen az életével. Egy-két hétig eléldcgélhetett volna az aranyból, amit Sam Teáitól kapott. De mi lesz azután? Meg kellett találnia a módját, hogy eltarthassa magát, de nem bírta elviselni a gondolatot, hogy visszaálljon prostituáltnak.

Képtelen nagyok újrakezdeni. Michael után nem megy.

Michael ugyanolyan, mint a többi férfi.

Nem. Ő senkihez sem fogható.

Az egyik üzletből egy magas, sötét hajú férfi lépett ki az utcára, és Angelnek nagyot dobbant a szíve. Nem Michael volt az, hanem egy kísértetiesen hasonló alkatú és hajszínű férfi. Más férfiakkal nevetgélt együtt jóízűen, miközben átmentek az utca másik felére.

Angel tudta, hogy nem gondolhat folyton Michael re. Először is szállást kellett találnia, egy tetőt, ahol álomra hajthatja a fejét, de amit eddig látott, az vagy túl veszélyes volt, vagy túlságosan drágának bizonyult. Az elméje elárulta a lányt, és gondolatai vissza-visz-szaszálltak Michaelre. Vajon mit csinálhatott a férje? Még mindig őt kereste, vagy már feladta, és ismét a földeken dolgozott? Egy másik bordélyház mellett vezetett el az útja.

Menj csak be, Angel! Ott majd a gondodat viselik. Saját szobád lesz, és ételhez is juthatsz.

A lánynak izzadt a tenyere. Késő délutánra járt az idő, és a levegő kezdett hűvösödni. Mióta tarhatott már céltalan

bolyongása? Hátralépett, amikor a szalon ajtaján kilépett egy férfi. Meglepetten nézett a nőre.

- Elnézést, hölgyem! - mondta, és megemelte a kalapját. Alig állt meg a lábán a sok elfogyasztott szesz után. - Nem helyes egy ilyen hely előtt ácsorogni.

- A férjem odabent van - hazudta, mert ez volt az első dolog, ami az eszébe jutott, hogy megszabaduljon a furcsa alaktól.

- A férje? - A férfi tekintetével végigmérte Angelt, és értetlenül megrázta a fejét. - Mit keres idebent, ha olyasvalaki várja otthon, mint ön? Hogy hívják?

- A neve? O, Charlesnak hívják. - Ahogy a férfi belépett a lengőajtón, és a nem létező Charles nevét kiabálta, Angel leszaladt a lépcsőn, átment az utca másik felére, és a következő sarkon befordult. A férfiak megbámulták, amint elsietett mellettük. A nő egy frissen festett táblára lett figyelmes, és hallotta, hogy több járókelő is a Hochschild Vegyeskereskedésebe tart. Egyenesen arrafelé vette az irányt, mintha egy apró fénysugarat követett volna a sötétségben.

Egy nagydarab, idős hölgy lépett ki az ajtón seprűvel a kezében, és leseperte a lépcsőt meg az üzlet előtti járdarészt. Szorgosan, mosolytalanul dolgozott, seprűjét a deszkákhoz csapta.

- Férfiak - motyogta halvány mosollyal az arcán. - Még a lábtörlőt se tudják használni, és behozzák a sarat az üzletbe. - Tekintete az Angel kezében lévő batyura tévedt. A lány öntudatosan bólintott, és belépett a kereskedésbe. Joseph-et kereste, de a férfi nem tartózkodott a helyiségben.

- Segíthetek? - kérdezte az asszony, és úgy tartotta a seprűt maga elé, mint egy puskát.

- Az utazótáskák érdekelnének - mondta Angel. - Egy kisebb méretűt keresnék.

- Itt találja meg őket - válaszolta az asszony, és a fal melletti polchoz vezette. - Ez egy szép darab. - Leemelt egyet, és Angel felé nyújtotta.

A hátsó függöny mögül egy sötét hajú, robusztus alkatú asszony lépett elő, és egy dobozt helyezett a pultra. Kezével letörölte a homlokán gyöngyöződő izzadságcseppeket.

- Joseph! - kiáltott a háta mögé. - Lennél szíves behozni azt a ládát? Én nem bírom megemelni.

Angel azt kívánta, hogy bárcsak ne jött volna be az üzletbe. Miért nem gondolta végig a helyzetet, mielőtt betette ide a lábát? Joseph túlságosan kedvelte Michaelt. Mit szól majd hozzá, ha megtudja, hogy megszökött otthonról? Nem várhatott tőle segítséget. És kik ezek a nők? A legutóbbi találkozásukkor nem azt említette, hogy utána fog jönni az anyja, és hoz neki feleséget?

- Tetszik a táska? - kérdezte az asszony.
- Micsoda? - hebegte Angel. Ki kellett jutnia az üzletből.
- Az utazótáska - felelte a hölgy, és ezúttal kíváncsiság vegyült a hangjába.
- Meggondoltam magam. - Ezzel visszaadta a táskát.

Joseph lépett elő a függöny mögül egy ládával, és azonnal észrevette Angelt. Szája széles mosolyra húzódott, és a nő látta, hogy tekintetével Michaelt keresi. Angel hirtelen megfordult, és az ajtó felé vette az irányt, de belebotlott az idősebb hölgybe.

- Elnézést! - dadogta, cs megpróbált segíteni az asszonynak, hogy visszanyerje az egyensúlyát, amikor elment mellette.
- Angel! Hová mész? Várj! - kiáltotta utána a férfi.

Angel nem nézett hátra. Joseph lecsapta a ládát, átugrott a pulton, és utolérte.

- Várj! - kiáltotta, és megragadta Angel vállát. - Mi történt?
- Semmi - felelte Angel, arca szinte égett a szégyentől. - Csak bejöttem megnézni egy utazótáskát.
- Akkor nézegess csak, amíg a kedved tartja! Hol van Michael?

Angel nyelt egyet.

- Otthon.
- Mi történt? - Joseph összevonta a szemöldökét.

Angel felszegte az állát.

- Nem történt semmi.

Joseph anyja hozzájuk lépett, a seprűt még mindig a kezében szorongatta.

- Ki ez a fiatal hölgy, Joseph? - A nő rosszalló tekintettel méricskélte Angelt.

- Egy barátom felesége - felelte Joseph, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét Angelről. Joseph megragadta a nő könyökét.

- Gyere be, ülj le, és mondd el, hogy mi ez az egész! - Gyorsan - a formaságok mellőzésével - elintézte a bemutatást. - A feleségem Meribah, és az anyám Rebekkah.

- Kér egy kis kávét? - kérdezte Meribah, mire Joseph igennel felelt a nő helyett. Elhessegette az anyját is, aki folytatta a sepregetést, de közben lopva őket figyelte.

- Nem kellett volna ide jönnöm - mondta Angel fojtott hangon.

- Michael tudja, hogy itt vagy?

- Persze - hazudta Angel.

- Szóval - mondta Joseph, és ez az egyetlen szó, állítások és sejtések tömkelegét foglalta magában. Leült egy hordóra, továbbra sem engedte el Angel karját. - Megszöktél tőle, igaz?

Angel kiszabadította a karját, és azonnal védekezni kezdett.

- Nem működött a házasságunk.

- Nem? - Joseph egy hosszú pillanatig nem szólt semmit. - Nos, azt hiszem, ez nem ért teljesen váratlanul, mindenesetre sajnálom a dolgot.

Angel ellenállása megingott.

- Van valami ötleted, miből élhet meg egy jó útra tért örömlány ebben a városban? - kérdezte kihívóan, arcán a régi, begyakorolt mosolyával. Amikor Joseph összevonta a szemöldökét, Angel arra gondolt, hogy a férfi valószínűleg attól tart, pénzt akar kérni tőle. - Ne aggódj! - tette hozzá gyorsan. - Csupán egy rossz vicc volt. - Felállt, és indulni készült. - Jobb, ha most elmegyek.

Joseph ismét megfogta a karját.

- Ülj le! Meribah már hozza is a tálcát. - Hochschild felesége egy csésze kávét nyújtott át Angelnek, akinek remegett a keze, amikor elvette. Megpróbált uralkodni magán, de érezte, hogy Joseph feszülten figyeli. Meribah süteménnyel kínálta, de Angel visszautasította. Joseph anyja befejezte a sepregetést, és ő is csatlakozott hozzájuk. Angel azt kívánta, hogy bárcsak ne tette volna be a lábát az üzletbe! A három rosszallást sugárzó szempár remegést váltott ki belőle. Az árvízről beszélgettek, majd az újjáépítésről és az üzlet új áruval történő fel töltés érői. Bár nem tettek fel személyes kérdéseket, Angel mégis látta az érdeklődést a szemükben.

Egy vásárló lépett be az üzletbe, és Meribah odament hozzá, hogy kiszolgálja. Aztán bejött egy másik, és Rebekkah - mivel látta, hogy Josephnek esze ágában sincs foglalkozni vele - az elnézésüket kérte.

- Találtál már szobát, ahol az éjszakát tölthetnéd? - kérdezte.

- Még nem - felelte Angel, és felemelte az állát. - De nem lesz olyan nehéz találni egyet.

- Itt maradsz! - közölte vele Joseph. Angel nagyon kimerültnek tűnt, alig állt a lábán a fáradtságtól.

- Mit fog szólni hozzá az anyád és a feleséged? - kérdezte keserűen, és észre sem vette, hogy olyan az arckifejezése, mint egy elveszett kislányé.

- Jobban csodálkoznának azon, ha elküldenélek, amikor nincs hova menned. Nem kínálhatunk úri szállást, de egy tiszta ágyat és kóser ételt kaphatsz. Mit szólsz hozzá?

Angel az ajkát harapdálta, ahogy a két nő felé pillantott.

Joseph a combjára csapott, és felállt.

- Nekik ez nem okoz problémát. - És ha mégis, Joseph gondoskodni fog róla, hogy megtartsák maguknak a véleményüket. Elég későre járt már ahhoz, hogy a szokásosnál kicsivel korábban zárjon be.

Angel velük vacsorázott az emeleti étkezőasztalnál. Ide-oda tologatta a tányérján lévő ételt, és úgy tett, mintha enne, de nem volt étvágya. Meribah és Rebekkah nem tett fel tolakodó kérdéseket, de Angel érezte mélyreható kíváncsiságukat. Amikor Meribah leszedte az asztalt, Angel is felállt és segített neki. Joseph és az anyja halk, izgatott beszélgetésbe kezdett, amint kilépett az ajtón. Amikor visszajött a többi edényért, váratlanul elhallgattak. Miután egymásba rakta a tányérokat, megállt egy pillanatra.

- Holnaptól nem muszáj itt maradnom - mondta. - Ha ez gondot okoz maguknak, reggel azonnal elmegyek.

- Addig maradhatsz, amíg Joseph azt mondja! - mondta Rebekkah ellentmondást nem tűrő hangon. - Odalenn, a kályha mellett felállítja neked az összecsukható ágyat. Ott jó meleg lesz, nem fogsz fázni éjszaka.

Joseph kinyitotta az ágyat. Amikor visszament az emeletre, jelezte Meribah-nak, hogy egy időre elmegy, de pár órán belül visszatér. Meribah meglepődött ugyan, de nem kérdezősködött.

- Sosem jár el esténként - mondta, amikor bezárta Joseph mögött az ajtót. Felvette a hímzését.

- Biztosan üzleti ügy - vélte Rebekkah, miközben sebesen jártak a kötőtűi.

Angel a szalonban ült a két asszonnyal. Egyedül a kandallópárkányon álló óra ketyegése és Rebekkah kötőtűinek a kattogása törte meg a csendet.

- Ha nem bánják, akkor most lefeküdnék - mondta végül Angel. Rebekkah helyeslően bólintott. Angel becsukta maga mögött az ajtót, és megállt. A két nő halkan beszélgetni kezdett, valószínűleg róla lehetett szó. Lement a földszintre, és a sötétben lefeküdt az összecsukható ágyra. Nyugtalanul aludt, a Hercegről álmodott.

Hajnalban lejött Rebekkah a földszintre. Angel felébredt, és gyorsan felöltözött.

- Nem aludtál jól, igaz? - kérdezte Rebekkah, miközben figyelte, ahogy Angel összeszedi a holmiját.

- Minden rendben volt. Köszönöm, hogy itt aludhattam az éjjel - a lány összehajtogatta a takarókat, majd összecsukta az ágyat, és begyömöszölte egy szűk résbe a polcok közé. Erezte, hogy Rebekkah sötét szemei minden mozdulatát figyelik.

- Joseph említette, hogy munkát keresel - szólalt meg Rebekkah. - Itt sok feladat lenne a számodra.

Angel meglepetten felegyenesedett, és Rebekkah szemébe nézett.

- Ügy érti, hogy dolgozhatnék *maguknak?*

Rebekkah kihúzta magát.

- Hacsak nincs valami jobb ötleted.

- O, nem, nincsen - felelte gyorsan Angel. - Mi lenne a feladatom? - Az asszony szaporán felsorolta a teendőket.

Angel ablakot pucolt, majd felsöpörte a boltot. Halmokba rendezte a konzerveket, piros flanelingeket hajtogatott, majd köteleket akasztott a falra. Valahányszor egy férfi közelített hozzá, Meribah vagy Rebekkah feltartóztatta az illetőt, válaszolt a kérdéseire, és megmutatta neki a keresett árut. Rebekkah arra kérte, hogy hozza be a dobozokat a raktárból, és töltse fel a pult mögötti polcokat. Angel keményen dolgozott, mindössze ebédszünetet tartott, majd addig folytatta a munkát, amíg Joseph be nem zárta az üzletet.

Rebekkah átnyújtott neki egy borítékot a vacsora során.

- A munkabéred - közölte egyszerűen, Angel pedig csak pislogott, és érezte, hogy összeszorul a torka. Josephre nézett, aztán Meribah-ra, majd ismét Rebekkah-ra tévedt a tekintete. Rebekkah a fia felé bólintott. - Jól dolgozik. - Angel lehorgasztotta a fejét, nem bírt megszólalni. Rebekkah egy tányér krumpliból készült ételt tett elé. - Egyél, kell némi hús a csontjaidra!

Késő éjszaka - amikor Angel az összecsukható ágyán egy égő lámpa fényénél ült - megszámolta a bérét. A Palotában fél óra alatt többet keresett ennél, de még sosem érezte magát ennyire büszkének és tisztának.

Másnap Rebekkah megkérte, hogy ötfontos[12] zsákokba mérje ki a babot, aztán kötözze be, és rendezze őket halmokba. Amikor Angel befejezte a munkát, kisimította a szöveteket, és - a gúlákba rakás helyett - felállította őket. Meribah odalépett hozzá, nagyon meg volt elégedve az új elrendezéssel, és azt mondta, hogy így könnyebb lesz velük dolgozni.

– Joseph rendelt néhány teknőt, és az imént érkeztek meg. Segítenél behordani őket? A hátsó sarokban elférnének.

Rebekkah minden áldott nap talált feladatokat Angel számára, és minden este, miután bezárták a kereskedést, és kirakták a *„ZÁRVA"* feliratú táblát, kifizette az aznapi bérét.

- Nézd csak, mi van itt! - szólt Joseph egyik este, és egy ládára mutatott.

Angel lerakta a seprűt, és az arcába lógó rakoncátlan tincseket visszaillesztette a kendője alá.

- Mi az?

- Michael kályhája.

Angel szíve a torkába ugrott Michael neve hallatán.

– Jobb lesz, ha befejezem a sepregetést - mondta szárazon. Joseph egy hosszú pillanatig a lány után nézett, aztán folytatta a saját munkáját.

Angel zaklatottan ült le vacsorázni. Ahogy letakarították az asztalt, elnézést kért és távozott. Nem sokkal később Meribah is követte őt.

- Joseph és Rebekkah átnézik a könyvelést - magyarázta. Egy rövid ideig habozott, mielőtt folytatta. - Alig ettél valamit a vacsoránál. Jól érzed magad?

- Semmi bajom. - Angel nem bírta kiverni a fejéből Michaelt. Amíg tevékenyen dolgozott és lekötötte a munka, kordában tudta tartani a sóvárgását. A fal mellett álló nagy ládára pillantott. Értesítést kell küldeni a férfinak, és akkor eljön a kályháért.

El kell mennem, mielőtt Michael felbukkan.

---

[12] 1 font – 453,59 gramm

Meribah leült egy dobozra, és a Franki in-kályhánál melengette a kezét.

- A menekülésen gondolkozol, ugye?

Angyal felnézett.

- Igen - válaszolta őszintén.

- Nem szereted a munkádat?

- Nem a munkáról van szó. Csak... - Mit is mondhatna? Felsóhajtott, és a láda felé intett a fejével. - Michael kályhája. Hamarosan eljön érte.

- És nem akarod látni? - kérdése inkább állításnak tűnt.

- Képtelen vagyok rá.

- Olyan szörnyű volt?

Olyan csodálatos volt. Túlságosan csodálatos ahhoz, hogy tartós boldogság legyen a vége.

- Egyszerüen jobb, ha nem találkozom vele.

- És hova akarsz menni?

Angel megvonta a vállát.

- Talán San Franciscóba. Nem is tudom, igazából nem számít, hol fogok kikötni.

Meribah összekulcsolta a kezét.

- Joseph nagyra tartja a férjedet.

Angel bólintott, és elfordult.

- Tudom. - Michael nevének már a puszta említése is oly sok érzelmet kavart fel a lelkében. Azt hitte, hogy idővel enyhülni fog a vágyakozás. Hogy a távolság elpusztítja majd a férfi iránt érzett szerelmét. Már három hete volt tőle távol, de a hiánya jobban fájt, mint azon az éjszakán, amikor elhagyta őt.

- Joseph előtt volt egy másik férjem - mesélte Meribah. - Egy nagyon nehéz természetű emberhez adtak hozzá. Anyám meghalt, amikor még fiatal voltam, apám pedig azt akarta, hogy jó helyre kerüljek, mielőtt az ő ideje is eljön. Ezért egy olyan férfit választott a számomra, aki kívülről jómódúnak és kedvesnek látszott. De a férjem egyik tulajdonsággal sem rendelkezett. Imádkoztam Istenhez, hogy szabadítson meg tőle. És megtette. - Meribah egy pillanatnyi szünetet tartott. - Aztán megtanultam,

hogy az élet milyen kegyetlenül bánik az egyedülálló asszonyokkal.

- Én egész életemben magányos voltam - mondta Angel egyszerűen.

- Ha a férjed fele olyan becsületes, mint amilyennek Joseph gondolja, akkor vissza kéne térned hozzá, hogy elrendezd vele a dolgokat.

Angel visszakozott.

- Ne mondd meg nekem, hogy mit kellene tennem! - mondta védekezésképpen. - Semmit sem tudsz az életemről, sem arról, hogy milyen múlt áll mögöttem.

Meribah egy darabig hallgatott, és Angel rögtön megbánta, hogy ilyen durván válaszolt.

- Igazad van - ismerte be végül a nő. - Nem vagyok tisztában minden körülménnyel, csupán azt a keveset tudom, amit Joseph elmesélt.

- Mit mondott neked? - kérdezte Angel, és hallotta a hangjában megbújó törékenységet, de nem tudott változtatni rajta.

Meribah gondterhelten, szomorúan nézett rá.

- Hogy a férjed egy bordélyházból hozott ki. Amikor először meglátott, azonnal beléd szeretett, és valószínűleg még most is szeret.

Meribah szavai hallatán fájdalom nyilallt Angelbc.

- A szerelem nem tart sokáig. - Angelnek fogalma sem volt arról, hogy az érzései sápadt arcára voltak írva.

Meribah arckifejezése ellágyult.

– Valamikor igen. Ha két egymásnak teremtett emberről van szó.

Miután Meribah elment, Angel még sokáig feküdt ébren a sötétben, és végiggondolta mindazt, amit a nőtől hallott. Mama keményen dolgozott azért, hogy megtartsa Alex Stafford szerelmét. Mindent megtett, hogy örömet szerezzen a férfinak, és életben tartsa a szenvedélyét. Angel azon tanakodott, hogy vajon nem ezek a kétségbeesett próbálkozások riasztották-e el

az apját. Mama szinte éhezett a férfi szerelmére. Az egész élete Alex Stafford látogatása körül forgott. Boldogsága kizárólag Alextől függött, a férfi szinte a rögeszméjévé vált.

Miben különbözött az, amit Angel érzett Michael iránt? Folyton ő járt a gondolataiban, és arra vágyott, hogy a közelében legyen, hallja a hangját, és lássa a szeme ragyogását, amikor ránéz. Teste fájdalmasan sóvárgott a férje után, a melegsége és az érintése után sóvárgott. Vadul kavarogtak az érzései.

Reggel megmondta Josephnek, hogy elmegy.

- Most nem mehetsz el - felelte Joseph, és szemmel láthatóan elszomorította a hír. — Meribah tegnap este megrántotta a hátát. Nem igaz, Meribah? - A nő zavartnak tűnt. - Nyugodtan bevallhatod - biztatta Joseph. Meribah széttárta a karját. - Látod? - fordult Joseph Angel felé. - És hátul vár egy rakomány, amit nem tudok egyedül kipakolni az asztalokra.

- Rendben van, Joseph — adta be a derekát Angel. - De amint elrendeztük a dolgokat, el kell mennem.

Azonnal munkához látott, hogy minél hamarabb végezhessen a feladattal és útnak indulhasson. Joseph végig azt hajtogatta, hogy lassítson a tempón, mert nem tudja hasznát venni még egy olyan nőnek, aki meghúzza a hátát. Amikor ebédszünetet tartottak, Joseph olyan hosszan bajlódott az evéssel, hogy Angel egészen elveszítette a türelmét. Amikor felállt, hogy folytassa a munkát, Joseph utasította, hogy üljön vissza, és fejezze be a kávéját. Ha valóban annyira sürgős volt az áru kipakolása, akkor miért vesztegettek el annyi időt? Amikor pedig Meribah felállt, és levette az asztalról a nehéz tálat, úgy tűnt, hogy az ő hátának sincs semmi baja.

Amikor ismét munkához láttak, Joseph közölte, hogy meggondolta magát a lámpásokkal kapcsolatban, és át akarja tenni őket az üzlet másik végébe. Az új helyről is le kellett pakolni az árut. Angel szó nélkül teljesítette Joseph kérését, de óráról órára nőtt benne a feszültség.

Menekülj, Angel! Indulj! Most.

De Angel maradt, és a férfival dolgozott, mert be akarta fejezni, amit elkezdtek, annak ellenére, hogy Joseph félóránként meggondolta magát. Mi történt a férfival?

Joseph a vállára tette a kezét.

- Ennyi elég lesz mára. Miért nem zárjuk be az üzletet?
- Korán van még ahhoz, nem?
- Már elég késő van - válaszolta Joseph, és titokzatosan elmosolyodott. Intett Meribah-nak és az anyjának, hogy kövessék őt, és mind a hárman a függöny mögé mentek. Angel összeráncolta a homlokát, és megfordult.

Michael állt a nyitott ajtóban.

Huszonhárom

Minden olyan szép, kedvesem, semmi hibád sincsen.”
ÉNEKEK ÉNEKE 4,7

Angel mozdulni sem bírt a meglepetéstől, amikor Michael elindult felé. A férfit ellepte az út pora, ráncos és zord volt az arca.

- Joseph üzent, és így tudtam meg, hogy itt vagy.

Angel szíve hevesen zakatolt.

- Miért jöttél el?
- Hogy hazavigyelek.

Angel hátrálni kezdett.

- Nem akarok visszamenni - mondta, és igyekezett határozottnak és közömbösnek tűnni, de próbálkozása kudarcba fulladt, mivel hangja remegett.

Michael egyre csak közeledett felé, Angel pedig nekiütközött egy bakancsokkal megrakott asztalnak, több pár zuhant a földre nagy robaj kíséretében.

– Tudtam, hogy nem fogsz visszamenni Pair-a-Dice-ba - szólt Michael.

Angel támaszként a mögötte álló asztalba kapaszkodott, és összeszedte minden erejét.

- Miért voltál olyan biztos benne? - gúnyolódott.

Michael nem válaszolt, és Angel nem tudott kiigazodni az arckifejezésén. Amikor a férfi kinyújtotta felé a kezét, Angel visszatartotta a lélegzetét. Michael gyengéden megérintette az arcát, mire Angel összeszorította az ajkait, hogy megakadályozza remegésüket.

- Egyszerűen csak sejtettem, Amanda.

Angel nem tudta elviselni a hirtelen feltörő érzelmeket, és kétségbeesetten, szinte már hisztérikusan lökte el magától a férfit.

– Még azt sem tudod, hogy miért hagytalak el! - kiáltotta egyenesen a szemébe.

Michael megragadta a nőt, és maga felé fordította.

– Jah ne légy ostoba, dchogyisnem tudom! - Azzal a karjaiba húzta Angelt. - Ezért mentél el. - Csókkal zárta le a nő ajkát. Amikor Angel szabadulni próbált az öleléséből, Michael megfogta a tarkóját. Angel egyre hevesebben küzdött, miközben elárasztotta az árulkodó melegség.

Amikor végre megnyugodott, Michael lehúzta a lány hajáról a kendőt. Kioldotta a szalagot, és ujjai Angel hajával játszadoztak, miközben hátrahajtotta a nő fejét. Angel érezte a tenyere alatt Michael szívének erőteljes lüktetését.

- Emiatt hagytál el, ugye? - mondta nyersen. Angel szégyenkezve próbált elfordulni, de Michael nem hagyta. - *Nem igaz?*

- Nem akarok így érezni - suttogta Angel megtörtén.

Valaki megköszörülte a torkát.

- Elnézést, nyitva van még az üzlet?

Michael megfordult, a keze lesiklott Angel karján. Gyengéden megszorította a lány kezét, mielőtt elengedte volna.

- Nem, sajnálom, de nincs nyitva. - Azzal átvágott a bolton, és udvariasan kikísérte a vevőt. Egy határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót, rátette a lakatot, és megfordította az ablakban lógó táblát.

Amikor Michael megfordult, Amanda az üzlet hátsó részében foglalatoskodott. Lehajolt valamiért a Franklin-kályha közelében. Michael követte őt, és látta, hogy a nő kezében egy utazótáska van, abba pakolja kevéske holmiját.

- Reggel hazaindulunk.

Angel kerülte a tekintetét.

- Te hazamehetsz, én azonban San Franciscóba tartok.

Michael fogcsikorgatva próbált uralkodni önmagán. Angel arca egészen sápadtnak és feszültnek tűnt. Amikor ismét meg akarta érinteni, a lány fürgén kitért előle, és egy hordót rakott kettejük közé. Kétségbeesetten gyömöszölte a ruháit a táskába.

- Szerelmes vagy belém - szólalt meg Michael. - Azt hiszed, hogy elmenekülhetsz az érzés elől?

Angel megdermedt a szavak hallatán, lehajtotta a fejét, és görcsösen markolta a táskáját. Vadul reszketett, Michael ugyanis megsemmisítő hatást gyakorolt rá. Aztán ismét gyömöszölni kezdte a holmiját a táskába. Minél előbb szökik meg a férjétől, annál jobb. A ruháival együtt az érzéseit is megpróbálta elrejteni.

- Mondtam már, hogy a szerelem az a luxus, amit sohasem fogok megengedni magamnak, és komolyan gondoltam!

- De csodák csodája, mégis megtörtént, nem igaz? - mondta Michael éppolyan eltökélten és könyörtelenül, mint mindig.

- Menj el, Michael! - könyorgött a nő.

- Szó sem lehet róla.

- Hagyj békén! - Angel felkapta az utolsó szoknyát is, és betuszkolta a többi holmija mellé. Bepattintotta a táska zárát, és felnézett Michaeíre. - Tudni akarod, hogy mit jelent számomra a szerelem? Úgy érzem, mintha éppen most hasítanád ki a szívemet!

Michael szeme felcsillant,

- Ugyanígy éreztem én is, amikor *elmentél.* És nem akkor, amikor velem voltál. - Angel megpróbálta kikerülni, de Michael az útját állta. - Észrevettem, hogyan kezdtél rám nézni, Amanda. Emlékszem, hogyan válaszoltál az utolsó éjszakán. Egész testemben átéreztem.

- És tudtad, hogy hatalmad van felettem, igaz? *Igaz?*

- Igen! - vallotta be Michael nyersen, és elkapta Angel karját, amikor a nő a hátsó bejárathoz akart menekülni. - De nem fogom ellened használni ezt az erőt.

- Igazad van - felelte Angel, és megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából. - Erre nem is fogok alkalmat adni neked!

Michael kirántotta felesége kezéből a táskát, ami a hátsó falnak vágódott.

- En nem vagyok az apád! En nem a Herceg vagyok! En nem egy uraság vagyok, aki fizet azért, hogy egy fél órát az ágyadban tölthessen! - Michael keze erősen szorította Angel kaiját. – A *férjed* vagyok! Nem veszem félvállról az érzéseidet, mert szeretlek. A feleségem vagy!

Angel az ajkába harapott, és visszafojtotta felgyülemlő könnyeit.

Michael hirtelen meglágyult. Kezébe vette a felesége arcát, hogy ne fordulhasson el tőle, és látta a lány szemeiben, milyen szívfacsaró küzdelmet folytat az érzelmei ellen. Mindig is az érzések voltak a nő legnagyobb ellenségei. Ha túl akarta élni a megpróbáltatásokat, nem engedhette meg magának, hogy bárki iránt is meglágyuljon. Michael ezt megértette, de meg akarta mutatni Angelnek, hogy mindez már a múlté.

- Amanda, amikor először megláttalak, tudtam, hogy hozzám tartozol.

- Tudod, hogy hányszor hallottam már ezt különböző férfiaktól? - mondta Angel, akinek eltökélt szándéka volt, hogy elüldözi magától a férjét.

Michael makacsul folytatta, mintha meg sem hallotta volna Angel előbbi szavait:

- Szeretem nézni, ahogy gyarapodsz és változol. Sosem vagy ugyanolyan. Szeretem, amikor új dolgokba vágsz bele, és vadul hajt a tanulás iránti vágyad. Szeretem, ahogy dolgozol, szeretem a kislányos kifejezést az arcodon, amikor olyasmi sikerül, amivel még sosem próbálkoztál azelőtt. Szeretem nézni, ahogy Ruthtal a mezőn ugrálsz. Szeretem látni, amikor Miriammal nevetgélsz, vagy Elizabeth bölcs szavain csüngsz. Határtalan örömmel tölt el az a gondolat, hogy együtt fogunk megöregedni, és - életem hátralevő részében - minden reggel melletted ébredek majd.

- Ne! - suttogta Angel megtörten.

- Még el sem kezdtem. - Michael gyengéden megrázta a feleségét. - Amanda, szerettem neked örömet okozni. Szerettem érezni, ahogy elolvadsz az érintésemtől. Szerettem

hallani, amikor kimondtad a nevemet. - Angel elpirult, Michael pedig megcsókolta. - A szeretet megtisztít, szerelmem. Nem győzedelmeskedik feletted, és nem hoz rád kárhozatot. - Michael újra megcsókolta a nőt, és remélte, hogy sikerült megtalálnia a megfelelő kifejezéseket arra, amit legbelül érzett. Tudta, hogy a szavak sosem lennének elegendőek ahhoz, hogy megmutathassa neki valódi érzéseit. - Az én szerelmem nem fegyver, hanem egy mentőöv. Nyújtsd ki a kezed, kapaszkodj bele, és ne engedd el!

Amikor a karjába zárta, Angel már nem tiltakozott. Átölelte Michaelt, aki halkan felsóhajtott: az elmúlt hetek feszültsége szertefoszlott.

- Ez jó érzés, ugye? És helyes.

- Rajtad kívül másra nem is tudtam gondolni - mondta Angel gyászosan, és szorosabban simult a féijéhez, miközben belélegezte testének édes illatát. Hiányzott neki az a biztonság, amit csak akkor érzett, amikor a férfi mellette volt. Michael tehát eltökélte, hogy megszerzi őt. Nos, akkor miért állítsa meg? Hát nem ezt akarja ő is? Hozzá akar tartozni, vele akar maradni. Örökké. Nem erre vágyott minden pillanatban azóta, hogy elhagyta?

- Reményt keltesz bennem, Michael. Nem tudom, hogy ez jó vagy rossz dolog-e?

- Jó - válaszolta Michael, cs szorosan magához ölelte a feleségét, boldoggá tette Angel vallomása. Es ez még csupán a kezdet volt.

A nap első sugarai még alig bukkantak elő a hegycsúcsok mögül, amikor útra keltek. Angei Michael mögött ült a lovon, ujjait a férfi övén nyugtatta. Michael nem sokat beszélt, csak arról kérdezte, hogyan jutott el Sacramentóba. Angel részletesen beszámolt neki az öreg Sam Tealról, akit elhagyott a szerencse. Michael jót nevetett azon, amikor elmesélte, miként adta el az összes serpenyőt a bányásztáborban. Angel is vele kacagott.

- Nem gondoltam volna, hogy bármihez is értek.

- Ha legközelebb terményt szállítunk, majd te fogod megkötni az üzletet Josephfel.

- Joseph egy teljesen más lapra tartozik. Őt nem lehet ilyen könnyen bolonddá tenni.

- Kedvel téged, tudod?

- Valóban? - Angei kellemesen meglepődött. - Azt hittem, hogy csak neked tett szívességet azáltal, hogy ott marasztalt.

- Részben. Azt mondta, rögtön megérezte, hogy Isten rajtad tartja a szemét, amikor aznap beléptél az ajtaján.

Angei nem válaszolt. Ő nem hitt abban, hogy Istennek valóban gondja lenne bármire, ami vele kapcsolatos. Már réges-rég levette róla a kezét. Michael dereka köré fonta a karját, és erős, széles hátára hajtotta a fejét. Közel állt ahhoz, hogy elsírja magát. Reszketve küzdött a feltámadó, ismeretlen félelemmel, ami a szívét marta.

Michael érzékelte a lányban dúló vihart, de nem beszélt róla addig, amíg meg nem álltak pihenni.

Michael leszállt, és a nőt is leemelte a lóról. Felemelte Angel állát, és a tekintetét kereste.

- Mi a baj, Amanda?

- Csupán a puszta szerencsének köszönhetem, hogy aznap betévedtem Joseph-hez, Michael.

A férfi tudta, hogy ennél sokkal többről van szó, de nem oszthatta meg ezt a lánnyal, hiszen úgysem hinne neki.

Angel nem akart arra gondolni, hogy mi történhetett volna, ha nem találja meg a kereskedőt. Túlságosan gyengének bizonyult, és nehéz volt ezzel szembenéznie. Egyetlen egyedül töltött nap, és máris kész lett volna visszasétálni a bordélyházba. Egyetlen nap. Talán még ennyi időbe se telt volna.

- Ismét megmentetted az életem - mondta végül. Szégyellte saját sebezhetőségét, és elfordította a fejét.

Michael felemelte az állát. Ó, azok a szemek! Telve reménységgel és szerelemmel.

- Én csak egy eszköz vagyok, szerelmem. Nem a megváltód.

Amikor a karjába vonta, Angel odaadóan hozzásimult. Alkonyatig ott maradtak, és a hazafelé vezető út hátralevő részét a holdfényben tették meg.

Michael újra munkához látott a földeken, a vetés előtti utolsó simításokat végezte. Angel segített neki köveket hordani és összetörni a rögöket a gabonaföldeken. Amikor elérkezett a vetés ideje, Michael a szekér hátuljába pakolta a magokat, és Angelt is felsegítette. Elmagyarázta neki, hogyan szórja szét őket, aztán fel-alá hajtotta a járművet a táblák között. Angei követte ugyan az utasításokat, és elvetette a magokat, de erősen kételkedett abban, hogy bármi is kinőne belőlük.

A kukoricatermesztés még több munkát igényelt. Michael halakat fogott a csapdával, nagy darabokra vágta őket, és eltemette a magok mellé. Pirkadattól alkonyaiig tartott a mező bevetése, de amikor Angei végignézett a gazdag termőtalajon, megelégedettség töltötte el. Másnap reggel egy madárrajt vett észre a búzamezőn, nyomban eldobta a kezében lévő vizesvödröt, és kiszaladt a földre, hogy elriogassa őket.

Michael nevetve támaszkodott a karám kerítésének, amit éppenjavított, és onnan figyelte.

- Mit csinálsz?

- Michael, azok a rettenetes madarak! Most mihez kezdjünk? Megeszik az összes magot, amit elvetettünk! - Angel egy rögöt hajított az egyik madár felé, amely erre felszállt egy közeli fára.

- Hagyd csak őket! Nem vesznek el többet annál, mint ami jár nekik.

Angel egyenesen a férfihoz viharzott.

- Ami jár neki? Milyen jogon?

- Ez a jól megérdemelt fizetségük, ugyanis ők őrzik a földeket. - Michael az ég felé mutatott, - A fecskék, a sarlós fecskék és a héják a levegőt vigyázzák, megtöltik a begyüket

bogarakkal, akik különben ellepnének mindent. A fakopácsok és a cinegék lárvákon és cserebogarakon élnek, amelyek enélkül tönkretennék a fákat. A poszáták és a légykapók a leveleket megtámadó bogarakat fogyasztják. A fajdok és a prérityúkok pedig megeszik a sáskákat, amelyek máskülönben tönkretennék a termésünket.

- És milyen madarak csipegetnek ott?

Michael nevetett.

- Feketerigók.
- De ők nem jók semmire, vagy mégis?
- Ok a talaj felszínét őrzik a varjak, a rigók és a pacsirták segítségével. A szalonkák és az erdei szalonkák azokkal a bogarakkal táplálkoznak, amelyek a felszín alá ássák be magukat. - Michael finoman megérintette Angel haját. - Kíméld meg a madarakat, Amanda, különben elveszítjük a termést! Egyébként is más feladatom van a számodra. - Michael átugrott a kerítésen, és felkapta Angelt.
- Michael, mi történik akkor, ha nem fog esni az eső?
- Ne aggódj, esni fog!
- Honnan tudod?

Michael lerakta Angelt a földre.

- Olyan dolgok miatt emészted magad, amelyek fölött nincs befolyásod. Minden napnak megvan a maga baja.

A következő hetekben valóban eleredt az eső, a csapadék finoman táplálta a földet.

- Michael, gyere és nézd meg! - lelkendezett Angel. Zöld hajtások törtek elő a földből, és Angel nem bírta magában tartani az izgatottságát, fel-alá járkált a kukoricavetésben. Olyan aprók és törékenyek voltak még a növények! Egyetlen forró nap elegendő lett volna arra, hogy elpusztuljanak, de Michael nem aggódott. Megjavította a karám kerítését, befejezte a hidegház építését, és vadászni ment. Egy őzbakot lőtt, és megmutatta Angelnek, hogyan kell megnyúzni és befűszerezni, majd a füstölőbe akasztották fel a húst.

Néha - amikor Angel a legkevésbé sem számított rá - Michael meglepte őt munka közben.

- Keressünk egy napos helyet! - suttogta, és a karjaiba zárta. - Gyere velem, és légy a kedvesem!

Egy nap éppen a szénapadláson feküdtek, amikor Angel meghallotta Miriam hangját!

- Ó! - kiáltott fel zavartan. Michael csak nevetett, elkapta a nő derekát, és játékosan visszahúzta a szénába.

- Hova mész?

- Mit fog gondolni? Te meg én, itt fenn, a nap kellős közepén?

- Talán azt fogja hinni, hogy szénát lapátolunk.

- Miriam nagyon okos lány.

Michael elvigyorodott.

- Hát, akkor lehet, hogy elmegy.

- Nem, nem fog. - Angel felugrott, és kiszedegette a hajába ragadt szalmaszálakat.

- Mondd azt, hogy vadászni mentem, te pedig ledőltél pihenni! - magyarázta Michael, miközben felállt és megcsókolta Angel nyakát. A nő elpirult, és ellökte magától a férfit.

Miriam bejött a pajtába, és látta, hogy Angel leereszkedik a létráról.

- Ó, hát itt vagy!

- Csak szunyókáltam - mondta Angel zavartan, rakoncátlan tincseit hátrasimítva.

Miriam szeme felcsillant.

- Látom, hogy ti is bevetettétek már a földet.

Angel megköszörülte a torkát:

- Igen.

- És már nő is szépen a termés.

- Bemegyünk a házba? Főzök egy kis kávét.

- Jól hangzik - felelte Miriam, és kuncogni kezdett. - Michael! Papa szeretné, ha Mandyvel átjönnétek vacsorára. Megünnepeljük az első vetésünket.

A padlásról lehallatszott Michael nevetése:

- Mondd meg neki, hogy örömmel elfogadjuk a meghívást!

Miriam megfogta Angel kezét, és kimentek a pajtából.

- Mama is mindig ragyog, amikor papával visszatérnek a hosszú sétákról - mondta. - Pontosan úgy, ahogyan most te is.

Angel elpirult.

- Nem lenne szabad ilyen nyíltan beszélned róla!

Miriam megállította Angelt, és szorosan átölelte.

- Annyira hiányoztál!

Angel viszonozta az ölelést, miközben elszorult a torka.

- Te is hiányoztál.

Miriam könnyes szemmel lépett hátra.

- Hát! Nem is volt olyan nehéz beismerni, ugye? - Miriam nagyon örült Angel vallomásának.

Az Altman család is befejezte a vetést, és Miriam azt mondta, hogy így végre van egy kis szabadideje. A gyerekek mind jól voltak, és többször is találkoztak Paullal, aki segített nekik kutat ásni.

- Vigyük ki a kávét, és üljünk le *az* almafa alá! - javasolta Miriam.

Michael éppen fát vágott, és Angel odakiáltott neki, hogy megkérdezze, kér-e kávét, de a férfi megrázta a fejét.

- Mama anyai örömök elé néz - újságolta Miriam, miközben kényelembe helyezték magukat az árnyékban. - Mindig kivirágzik, amikor babát vár.

- Hogy viseli az apátok? - kérdezte Angel, és Alex Stafford jutott az eszébe.

- *Ó, ő* teljesen önelégült - felelte Miriam, és pajkosan elmosolyodott. - Ti is családalapításon gondolkoztok?

A kérdés hallatán éles fájdalom nyilallt Angel szívébe. Összerezzent, és elfordította tekintetét. Miriam megfogta a kezét.

- Miért mentél el, Amanda? Mindnyájan annyira aggódtunk érted.

- Nem tudom megmagyarázni - felelte Angel.

- Nem tudod, vagy inkább nem akarod? Még a saját cselekedeteidet sem tudod megindokolni?

- Részben. - Többet azonban nem árult el Miriamnak. Hogyan is értethetné meg ezzel a naiv lánnyal? Miriam annyira nyílt volt, annyira szabad. Angel szíve mélyén azt kívánta, hogy bárcsak ő is ilyen lehetne.

- Ruthie nem tud semmit - folytatta Miriam. - Azt mondtuk neki, hogy Michaellel nagyon elfoglaltak vagytok, és egy darabig nem tudtok átjönni.

- Köszönöm - felelte Angel, miközben fájó szívvel figyelte Michaelt, aki éppen gúlákba rendezte a fát.

Miriam mosolygott.

- Halálosan szerelmes vagy Michaelbe, igaz?

- Igen, teljesen elepedek érte. Néha egyetlen pillantás is elég, és... - Angel hirtelen elhallgatott, mert ráeszmélt, hogy a legféltettebb gondolatait mondja ki hangosan.

Miriam ránézett.

- De hát ennek így kell lennie, nem igaz?

- Nem tudom. Szerinted?

- Remélem - mondta Miriam álmodozva. - Jaj, annyira remélem!

A következő alkalommal Miriam Ruthot is magával hozta. Angel abbahagyta a kerti munkát, amint megpillantotta a virágokkal borított domboldalról leszaladó gyermeket. Eldobta a kezében lévő földet, kinyitotta a kaput, és a kislány elé szaladt.

- Mandy! Mandy! - kiáltotta boldogan Ruthie, Angel pedig a karjaiba zárta, és szorosan megölelte.

- Szia, kedvesem! - mondta fátyolos hangon, és mindkét oldalról megpuszilta a gyermek arcát, majd az orrát is. - Jó kislány voltál, amióta utoljára láttalak?

- Igen! - felelte Ruth, és olyan erősen csimpaszkodott Angel nyakába, mintha soha többé nem akarná elengedni. - Miért menekültél el? Olyan sokáig voltál távol. Paul azt mondta, hogy folyton megszöksz, Michael pedig mindig utánad megy, hogy visszahozzon. Azt is mondta, hogy Michael bolond, mert te

jobban szereted a régi életedet annál, mint hogy egy gazda felesége legyél. Mandy, én azt akarom, hogy *itt* maradj!

Angel nagyon lassan lerakta a kislányt a földre. Összeszorult a gyomra, amikor Ruthie szajkózni kezdte mindazt, amit nyilvánvalóan másoktól hallott. *„Ruthie nem tud semmit.”* Nem bírt Miriamra nézni, amikor a lány odaért hozzájuk.

- Mi a baj? - kérdezte Miriam. Angel mélyen hallgatott, így Miriam a kishúgára nézett. - Mit fecsegtél itt összevissza, Ruth?

Angel gyengéden megérintette Ruthie sötét fürtjeit.

- Igenis szeretek egy farmer felesége lenni - mondta nagyon halkan. - És nem akarok visszatérni a régi életemhez.

Miriam tátott szájjal bámulta őket, arcszíne hirtelen sötétvörösre változott. Ruthie bólintott, és átkarolta Angel lábát. A lány hűvösen nézett Miriamra.

- Mit mondott neked? - kérdezte végül Miriam.
- Csak amit hallott.
- Ruthie. Pontosan mit hallottál?
- Téged és Pault - motyogta Angel szoknyájába.
- Ne törődj vele! - mondta komoran Angel. - Hagyd csak békén, Miriam!
- Nem! Hallgatóztál, ugye erről van szó? - kérdezte Miriam széttárt karokkal, miközben a kishúgára bámult.

Ruthie csak pislogott felé.

- Mama küldött. - A kislány szája megremegett. - Azt akarta, hogy szóljak neked.
- Mikor történt ez?
- Amikor Paul átjött. Mama azt mondta, hogy túl sokáig maradsz távol, és arra kért, hogy hívjalak vissza a házba.

Miriam dühében elpirult.

- És? - folytatta könyörtelenül.
- Paul beszélt. Te meg nagyon mérges voltál, mert olyan vörös volt az arcod, mint most. Azt mondtad neki, hogy tartsa meg magának a bugyuta meséit, ő meg azt válaszolta, hogy...

Angel a homlokára tette remegő kezét, arca elsápadt a kislány szavai hallatán.

- Nem érdekes - vágta rá Miriam, hogy elhallgattassa a kishúgát. Könnyes szemmel tekintett Angelre. - Amanda...

Am Angel remegve vállat vont. Miriam elhúzta tőle Ruthie-t, és gyengéden megpaskolta a fenekét.

- Menj, Ruthie, és köszönj Michaelnek!

Ruthie az ajkát harapdálta, miközben könnyek szöktek a szemébe.

- Nem haragszol rám?

Miriam lehajolt.

- Megbocsátok neked, de most menj! - Megpuszilta a kishú-gát. - Majd később megbeszéljük, tökmag! Keresd meg Michaelt, és nézd meg, hogy mit csinál! - Amikor Ruthie Michaelhez ért, a férfi átemelte őt a kerítésen.

- Sajnálom. - Miriam egyszerre tűnt levertnek és zavartnak. - Szólj *valamit,* Amanda! Ne nézz így rám!

Mit mondhatott volna ezek után?

- Kérsz kávét?

- Nem, nem kérek kávét. - Amikor Angel elindult a kunyhó felé, Miriam követte őt. - Nem pletykálkodtam rólad, esküszöm.

- Paul sem - mondta Angel. - Csak elmondta neked, hogy ő miként látja a dolgokat.

- Hogy veheted a védelmedbe?

- Nem csak egyszer bántottam meg Michaelt, és ezt ő is tudja.

- Ez még nem jelenti azt, hogy megint meg fogod bántani.

- De azt sem, hogy nem fogom.

Miriam és Ruthie az egész délutánt a farmon töltötték, de Angel képtelen volt kiverni a fejéből a kislány szavait. Vajon képes lenne megváltozni? Michael szeretete más emberré formálta őt? Vagy ez csupán a vihar előtti csend?

Michael tudta, hogy valami baj történt. Egy hónap felhőtlen boldogság után a férfi ismét érezte, hogy Angel kezd eltávolodni

tőle. Félt. *Istenem, ne engedd, hogy megint magába zárkózzon! Segíts megtartanom őt!*

- Gyere ide! - utasította a feleségét, és egy'pokrócot terített a tűzhely elé. Angel tiltakozás nélkül teljesítette a férfi kérését, de a tekintetében keserű titok lappangott. Michael azon tűnődött, hogy mi kínozhatja a nőt.

Angel nekidőlt Michael széles, izmos mellkasának, amely menedéket jelentett a számára. Szerette, amikor a férfi a testén nyugtatta a kezét.

- Mi a baj? - kérdezte, miközben Angel hajába temette az arcát. - Egész este emésztett valami. Mondott valamit Ruth vagy Miriam, ami elszomorított?

- Nem szándékosan. - Angel nem akart Paulról beszélni Michaellel. Nem szerette volna, ha a férje megtudja, mennyire megsebezték a sógora szavai. Egész életében tagadta a szavak erejét, nem ismerte el, hogy hatalmuk lehet felette, mégis minden egyes betű a leikébe égett. - Mindössze arról van szó, hogy annyira boldog vagyok - mondta remegő hangon. - Nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy nem érdemlem meg ezt a földi mennyországot.

- És azt hiszed, hogy én talán megérdemlem?

- Tettél az életedben valami olyat, ami miatt szégyenkezned kellene, Michael? Egyetlen bűn sem terheli a lelked.

- Gyilkosságot követtem el. - Michael érezte, ahogy a lányon döbbenet lesz úrrá a vallomása hallatán. Elhúzódott tőle, megfordult, és tágra nyílt szemekkel nézett a férfira.

- *Te?*

- Százszor is. Amikor először mentem vissza érted, és megláttam, mit művelt veled Magowan. És persze a Herceg. Százszor, százféleképpen végeztem vele, mindig egyre kegyetlenebbül.

Angel megnyugodott, amikor megértette, hogy mire céloz Michael.

- Ha egy rettenetes dolog elkövetésére gondolsz, az még nem ugyanaz, mintha meg is tennéd.

- Valóban? Mi a különbség a kettő között? Ugyanaz a vágy hajtja. - Lágyan megsimogatta a nő haját. - Hát nem érted, Amanda? Egyikünk sem *érdemli* meg ezt a boldogságot. És ennek semmi köze a cselekedeteinkhez. Minden áldást az Atyától kapunk, nem fizetségképpen, hanem ajándékba.

Michael észrevette, hogy Isten nevének említésekor Angel szeme vad szikrákat szór, és érezte a lány egyre növekvő ellenállását. *Isten*, a kárhozatot ígérő szó. Isten, aki nem jelentett mást a felesége számára, mint a bűnei könyörtelen megtorlóját, olyan bűnökét, amelyeket sokszor nem is ő követett el. Az ő hite szerint Isten a harag megtestesítője, aki folyton azért az életért büntette, amit egyedül egy mocskos részegnek köszönhetett, aki azt sem tudta, mit csinált. Isten kegyetlennek tűnt a szemében, aki egyenesen élvezi, ha fájdalmat okozhat.

Hogyan értethetné meg ezzel a nővel, hogy egyedül az Atya által szabadulhat meg a földi pokoltól, amikor az egyetlen apa, akit ismert, azt kívánta, hogy tépjék ki az anyja méhéből, és dobják el?

- Mutasd meg nekem a te hatalmas Atyádat, Michael! - kérte Angel, de képtelen volt tompítani hangjának élét.

- Azt teszem - felelte halkan Michael.

- Hol van? Nem látom! Ha elém állna, akkor talán elhinném, hogy létezik. - És akkor az arcába köphetne mindenért, ami vele és az anyjával történt.

- Bennem van. A nap minden órájában és percében mutatom feléd, olyan módon, ahogyan tőlem telik. - Szemmel láthatóan kevés sikerrel.

Angel sejtette, hogy megbántotta Michaelt, és meglágyult iránta. A férfi olyan őszinte volt. És annyira szerette őt. O is szerette Michaelt, bár nagyon keményen küzdött az érzés ellen. Michael azáltal bolondította magába, hogy mindig önmagát adta. Ehhez viszont semmi köze nem volt Istennek. Vagy mégis?

- A szeretet nem elég - mondta, és megérintette szerelme arcát. - Ha így lenne, akkor az anyám megelégedett volna velem, de nem így történt. És egy idő után neked sem lesz elég.

- Valóban nem. És azt sem akarom, hogy te megelégedj velem, Amanda. Én nem az életed középpontja, hanem a része szeretnék lenni. A férjed vagyok, nem pedig az istened. Az emberek - akármennyire is szeretnének - nem lesznek mindig körülötted, valahányszor szükséged lenne rájuk. Ez alól én sem vagyok kivétel.

- És Isten ott lesz? - kérdezte gúnyosan. - Isten sosem volt ott, amikor szükségem volt rá. - Angel kiszakította magát Michael öleléséből, felállt, és leült az ágyra. Michael figyelte, ahogy a nő kibontja a haját. Angel viszonozta a pillantását, és megdermedt. - Örülök annak, hogy a szőkéket szereted - mondta szelíden.

Ilyen könnyen nem rázhatta le a férfit.

- A külsődnek is lehetett némi köze ahhoz, hogy felfigyeltem rád - vallotta be Michael, és felállt. A szék támlájára dobta a pokrócot.

- Csak némi? - kérdezte Angel őszintén, minden önteltségtől mentesen. Amíg nem találkozott Michaellel, mindig úgy tekintett magára, mint egy játék babára, aki csupán a férfiak vágyait táplálta.

- Némi - ismételte meg határozottan Michael. Amikor Angel felhúzta a szemöldökét, Michael komolyan nézett rá, amivel elárulta magát. - Valójában a vérmérsékletedet találtam olyan vonzónak, hogy olyan eltökélten kívántál alkalmazkodni az életmódomhoz, meg persze a szakadatlan törekvésedet, hogy örömet szerezz nekem... - Miközben beszélt, odament az ágyhoz, és leült a nevető Angel mellé.

A lány minden ellenállása megsemmisült Michael lefegyverző mosolya láttán.

- Szóval - mondta Angel - te is csupán egy hétpróbás gazember vagy, aki szereti a kihívásokat. - Angel mosolya lehervadt, amint kiejtette a szavakat. Miért kellett minden egyes

szavával megbélyegeznie magát a múltjáért? Ismét elfordította a tekintetét, és tovább fésülte a haját. Michael keze vigasztalóan nyugodott a combján, és Angel még ettől az apró érintéstől is szinte elolvadt legbelül. - És mit érzel most, hogy lágy agyag vagyok a kezeid között, Michael?

- Boldogságot ~ felelte Michael. - Színtiszta boldogságot. - Észrevette, hogy Angel ütőere erősen lüktet a nyakán, és szelíden megcsókolta. Hallotta, ahogy Angel lágyan fellélegzik, és hirtelen elöntötte a melegség a lány reakciója láttán. Akarta ezt a nőt. És ez soha nem is lesz másképp. És - Istennek hála - immár Amanda is ugyanígy érzett.

- Szerelmem! - suttogta, és elöntötte a gyengédség, amikor megpillantotta a lány kék szemeiben bujkáló bizonytalanságot. - Ha valaki tudná, hogy az emberek miként és miért szeretnek egymásba, akkor palackoznák a receptet, és az utazó patikák kocsijairól árulnák. Nem a külsőd miatt szerettem beléd. Tudod, hogy nem erről volt szó! - mondta Michael, és megcsókolta a feleségét.

- De az is benne van - sóhajtott fel Angel.

- Isten a megmondhatója, hogy valóban így van, de van valami azon túl is. Egy láthatatlan, felsőbb erő. Amikor aznap elsétáltál mellettem, segítségért kiáltottál, én pedig nem tehettem mást, mint válaszoltam.

- Ezt már korábban is mondtad.

- És még mindig nem hiszel nekem.

- Jaj, Michael! Az élet undorító dolgokat művelt velem. Tele vagyok... - Angel megakadt, nagyot nyelt, összeszorította a száját, és a távolba meredt, nem mert Michael szemébe nézni.

- Mivel? - Michael hátrasimította a lány arcába hulló hajfürtöket.

- Szégyennel - nyögte ki Angel érdes hangon. Égtek a szemei, küszködve próbálta elfojtani feltörő érzéseit. Nem engedhetett utat a könnyeinek, egyetlen könnycseppnek sem, viszont azt akarta, hogy Michael belelásson a szívébe. - Nem tudom, hogy hol hibáztam. Sosem tudtam, de már a kezdetekkor

ráébredtem, hogy soha nem érdemelhetek ki egy rendes életet. - És a puszta jelenlétével megfosztotta a körülötte lévőket tisztességüktől. Végül Michaelnek is ez lesz a sorsa? Ennek még a gondolatát sem tudta elviselni.

- Akkor ezt mivel magyarázod?

Angel kinyújtotta a kezét, és megérintette Michael arcát.

- Fogalmam sincs. Képtelen vagyok megmagyarázni. Mindössze annyit tudok, hogy nem fog örökké tartani.

Michael szemei megteltek könnyel, Angel ugyanis összetörte a szívét. Ahogy mindig tette.

- Sohasem fordultam el tőled, és nem is fogok. Mindig pont fordítva történt.

- Tudom, de ha odaadnám mindenemet, amim van, az sem lenne elég. Nem tudok eleget adni egy olyan férfinak, mint amilyen te vagy.

Michael megfogta Angel kezét, és erősen a szívéhez szorította.

- Akkor vedd el tőlem azt, ami nincs meg benned! Hadd adjam meg én azt, ami hiányzik!

Angel szíve annyira túlcsordult az érzelmektől, hogy szinte már fizikai fájdalmat érzett.

- Olyan csodálatos vagy - suttogta reszketve. Hogyan lehetséges az, hogy az összes nő közül éppen őt szereti ennyire egy ilyen férfi? *O, Isten, ha hallod, amit mondok, áruld el, hogy miért tetted ezt Michaellel?*

Érted, gyermekem.

Angel egész testét kirázta a hideg, és ismeretlen borzongás járta át.

Értem nem. Értem sosem. Angel megpróbálta kizárni az elméjéből a halk, nyugodt hangot.

- Mi volt az? - kérdezte Michacl, látva felesége hirtelen hangulatváltozását.

A férfi jóképű volt, de Angelt valami más vonzotta benne. Talán az a láthatatlan erő, amiről Michael is beszélt. Volt valami Michaelben, ami úgy csalogatta magához Angelt, mint a

lángok a molylepkét, de ez a tűz nem égette meg és nem pusztította el. Lelke legmélyén gyújtott meg egy apró szikrát, amitől úgy érezte, hogy a férfi részévé kezd válni. Értelmet adott az életének, és már nem csak a túlélésről szólt minden. Volt még egy másik hang is, amit képtelen volt meghatározni és megérteni, mégis folyamatosan hívta őt.

És ami Pault illeti, Angel?

A lány egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Michael lefeküdt mellé az ágyra, és maga felé billentette Angel állát.

- Áruld el nekem!

A nő ámulva csodálta, hogy Michael milyen érzékenyen reagál minden gondolatára, de miképp magyarázhatná el a dolgokat anélkül, hogy tovább mélyítené a két férfi között tátongó szakadékot? Paulnak igaza volt vele kapcsolatban. Úgy látta őt, ahogyan mindenki más is: egy nőnek, aki pénzért árulta a testét. Es semmi másnak.

Angel megrázta a fejét, mire Michael *úgy* csókolta meg, mintha neki akarná adni minden reménységét.

- Azt kívánom, hogy bárcsak megváltoztathatnám a múltat! -mondta szomorúan, amikor Michael felemelte a fejét, és a szemeit fürkészte. - Bárcsak tisztán és érintetlenül mentem volna hozzád!

- Akkor talán jobban szeretnélek, mint most? - kérdezte a férfi gyengéd mosollyal az arcán.

Nem, de legalább méltó lettem volna a szerelmedre. Angel magához húzta Michael fejét, és megcsókolta.

- Örömet tudok szerezni neked.

- Úgy szerzel nekem örömet, ahogy vagy.

Angel legnagyobb vágya az volt, hogy mindenben örömet szerezhessen Michaelnek.

Emlékezz arra, amire tanítottalak, Angel! - A Herceg **hangja hívatlanul** megszólalt a fejében. - **Használd a tudásod, és használd ki őt!**

Amikor Michael rámosolygott, a sötét hang elvesztette az erejét.

- Nincsenek korlátok - mondta Michael. - Semmi sem állhat közénk.

Angel feladta a küzdelmet, és nem gondolt másra, csak Michaelre. Mindig is csúnyának tartotta a férfiak testét, de Michael szép volt, és a lány csodálta őt.

Michael örömét lelte benne,

- Olyan vagy, mint a föld... mint a hegyek, a termékeny völgy és a tenger. - Michael felhúzta Angelt, és egymással szemben ültek az ágyon. Angel nem tudta, hogy mire készül Michael, míg meg nem fogta a kezét. Aztán a férfi lehajtotta a fejét, hangosan imádkozott, és köszönetét mondott az örömért, amit egymásban leltek.

Angel szíve vadul dobogott. Mit fog *erről* gondolni a férfi Istene? Ariikor Michael befejezte a fohászt, Angelre mosolygott, és a szemében tükröződő ragyogás csillapította a lány félelmét.

- Nem sújtott minket halálra villámokkal, szerelmem - mondta megértően. - *Minden jó* dolog az Atyától származik. Még ez is. - Michael hátradőlt, és Angelt is maga mellé húzta, addig tartották egymást átölelve, míg mindketten mély álomba zuhantak.

Huszonnégy

„Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”
MÁTÉ 5,20

Paul a tűzhelye előtt ülve meredt maga ele, ölében egy üveggel, kezében pedig az esküvői képével. Tessie már két éve halott volt, de Paul életben akarta tartani az emlékét, és minden egyes apró dolgot felidézett magában. De az elmúlt időszakban már csak arra emlékezett, hogy Tessie sötét hajú volt, és úgy mosolygott, mint Michael. Megpróbálta felidézni, milyen volt a nő hangja és a bőre tapintása, de lassan minden elhalványult, kivéve az örömteli közös élményeket, amiket rövid házasságuk alatt megéltek. Az egyetlen biztos pont az életében az a fájdalmas, üres magány volt, amit Tessic hagyott maga után. Paul félretette a képet, és nagyot húzott a whiskyből. Hátrahajtotta a fejét, és fáradtan lehunyta a szemét. Azóta nem látta Michaelt, amióta átjött, és arra kérte, hogy segítsen megtalálni Angelt. Sosem fogja elfelejteni azt a napot, azóta is egyfolytában marta a bűntudat.

- Megint megszökött?
- Igen. Muszáj megkeresnem.
- Hadd menjen! Könnyebb lesz az életed egy ilyen nő nélkül.

Michael szeme haragra lobbant.

- Mikor nyílik fel végre a szemed?
- Es a *tiéd*? - vágott vissza Paul. - Nem gondolod, hogy ha szeretne téged, akkor melletted maradna, és nem bírnál megszabadulni tőle? Michael, mikor fogod végre észrevenni, hogy valójában kicsoda ez a nő? - Amikor Michael megfordította a lovát, Paul dühe felszínre tört. - Egy bordélyházban keresd! Ott

akadtál rá az első alkalommal is, nem igaz? - Paul átkozódva folytatta tovább az ásást, de azóta sem bírt megszabadulni a szívébe költöző kietlen érzéstől. Még akkor sem, amikor Michael visszatért.

Nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem bukkant Angel nyomára. Abban a pillanatban mélységesen megsajnálta Michaelt. Nem azt bánta, hogy a férfi nem találta meg a nőt, hanem a szemeiben tükröződő gyötrelem indította meg. Angel nem érdemelte meg, hogy Michael ennyire búslakodjon miatta.

- Szeret engem, Paul! Szeret. Csak te egyszerűen nem érted őt.

Paul annyiban hagyta a dolgot. Nem akart többet megtudni Angelről annál, mint amennyit eddig is tudott. Elég volt egyetlen napot eltöltenie a nő társaságában ahhoz, hogy egész életére megkeserítse a lelkét.

Michael nála maradt, a földről és a gabonáról folyt a beszélgetés, de az egykori fesztelenség Angel felbukkanása óta a múltba veszett. A nő mindent megváltoztatott, függetlenül attól, hogy jelen volt-e a szobában vagy sem. Attól még ugyanúgy közéjük állt.

- Jól haladsz - mondta Michael, mielőtt hazaindult. - Igazán szépen néz ki a földed.

- Gyorsabban menne a munka, ha lenne egy lovam. Kár, hogy az enyém odaveszett az úton.

- Használd ezt! - Michael levette a nyerget, Paulnak pedig földbe gyökerezett a lába a döbbenettől. - Ahogy beérik a termésed, elég pénzed lesz ahhoz, hogy vegyél magadnak új lovat. - Paul szégyellte magát, nem tudott megszólalni a torkát szorongató gombóctól. Michael a vállára vette a nyerget. - Te is megtennéd értem, nem igaz, Paul? - Azzal hazasétált.

Néhány nappal később Paul átvitt Altmanékhoz egy oldal szarvashúst. Tőlük tudta meg, hogy Michael Sacramentóba ment Angelért. Joseph megüzente ugyanis a férfinak, hogy a felesége nála dolgozik a vegyeskereskedésben. Elég valószínűtlennek tűnő történet. Paul fogadni mert volna, hogy a

nő már megint a testét árulta a városba húzódó bányászoknak. Hat uncia arany egy negyedóráért. Talán még többet is kérhetett, hogy bepótolhassa a Michaelre vesztegetett idejét.

- Úgy látom, nem derít fel túlságosan a hír - mondta Miriam, és gondosan figyelte a férfi reakcióját.

- Michael biztosan nagyon boldog lehet - felelte, és a lováért indult. - Teljesen megbolondult - morogta az orra alatt.

Miriam követte őt.

- Michael tiszta szívből szereti Amandát.

- Te ezt szerelemnek nevezed?

- Te *minek* hívnád?

Paul Miriamra pillantott, miközben átdobta a gyeplőt a ló feje fölött, de nem válaszolt.

- Miért nem kedveled Amandát? - kérdezte Miriam.

Paul majdnem kikotyogta, hogy a nő neve nem Amanda, hanem Angel, ami mellesleg egyáltalán nem illett rá, de végül visszafogta magát.

- Jó okom van rá - morogta. A nyereg megnyikordult, amint felszállt a lóra.

- Szerelmes voltál belé, ugye erről van szó? - kérdezte Miriam köntörfalazás nélkül.

Paul durván felnevetett, és egyre szorosabbra húzta a gyeplőt.

- Ezt ő mondta neked?

- Nem, csupán kitaláltam.

- Nos, akkor tévedtél, kicsi Miriam. - Azzal megfordította a lovát, mielőtt a lány újabb kérdésekkel bombázhatta volna.

Miriam előrelépett és utánakiáltott:

- Ne szólíts kicsi Miriamnak, már tizenhat éves vagyok!

Paulnak nem volt szüksége emlékeztetőre. Gúnyosan megemelte a kalapját.

- Jó napot, asszonyom! - mondta vontatottan, majd elvágtatott.

Másnap délelőtt átment hozzá Miriam, hogy meghívja vacsorára.

- Szarvashús lesz - mondta. - Mama almás pitét is süt.

Miriam csinos, sárga ruhát viselt, ami kiemelte fiatal testének karcsú vonalait. Miriam észrevette Paul elkalandozó tekintetét, és elpirult. Bársonyosan ragyogtak sötét szemei.

- Nos? - kérdezte.
- Nos, mi? - kérdezett vissza Paul kínosan.

Miriam szája mosolyra görbült.

- Átjössz ma délután?

Csábító mosolya volt, és Paul zavarodottságában tömören válaszolt.

- Nem - felelte, és a földje felszántatlan része felé intett a fejével. - Alkonyatig dolgozni fogok. - Csattintott egyet a lónak, és erősen a földbe nyomta az ekét. Abban reménykedett, hogy Miriam megérti a célzást, és elmegy. Ha tudta volna, hogy a lány átjön, felveszi az ingét. Melege volt, így derékig levetkőzött, a homlokára pedig egy poros nyakkendőt kötött, hogy az izzadságcseppek ne csöpögjenek a szemébe. Túlságosan is felkavaró látványt nyújthatott egy ártatlan fiatal lány számára.

Paul fejében szöget ütött a gondolat, hogy ha Miriam Altman pár hónappal korábban érkezik, Michael nem lenne ilyen kellemetlen helyzetben. Miriam tökéletesen illett Michaelhez. Ha még egyszer megszökik az a szajha - amire előbb-utóbb biztosan sor kerül -, talán Michael is végre belátná. Ez a lány tisztán menne a hitvesi ágyba, és élete végéig hűséges maradna a férfihoz. Nem az a fajta volt, aki bánatot és fájdalmat okozott volna a férjének. Megajándékozná Michaelt a hőn áhított gyerekekkel, és boldoggá tenné.

- Enned is kell valamikor - mondta Miriam a férfi mellett lépkedve.

Paul nem nézett rá. Az lesz a legjobb, ha minél kevesebb alkalommal jártatja végig rajta a tekintetét.

- Papa és mama köszönetét szeretne mondani.
- Tegnap már megköszönték. Mondd meg nekik, hogy szívesen tettem!
- Nem szereted a gyerekeket?

- A gyerekeket? - kérdezett vissza Paul elveszetten. - Semmi bajom a gyerekekkel. Mi köze ennek az egészhez?

- Csak azt hittem, hogy azért nem akarsz átjönni vacsorára, mert túl sokan vagyunk.

Miriam lazán összekulcsolta a kezét a háta mögött, úgy lépkedett tovább. Paul tekintete a lány alakjára tévedt, és kiszáradt a szája.

- Milyen volt a feleséged, Paul?

A kérdés váratlanul érte a férfit, és egyenesen a szívébe hasított.

- Bájos. Nagyon bájos.

- Magas volt?

- Nagyjából akkora, mint te.

Tessie alacsonyabb lehetett, és világosbarna haj keretezte az arcát, nem olyan csillogó fekete, mint a lányé. És a szeme. Amikor belenézett Miriam mély, lágy, barna tekintetébe, elfelejtette, hogy milyen volt a feleségéé.

- Szép volt? - faggatta tovább a lány.

Paul Miriamra nézett, és a szíve vadul verni kezdett.

- A feleséged - ismételte meg Miriam a kérdést. - Szép volt?

Paul próbált visszaemlékezni Tessie arcára, de képtelen volt rá. Úgy nem ment, hogy közben Miriam ilyen szemekkel bámulta. A lány félénk érdeklődéssel tekintett végig a testén, ami egyre nagyobb pánikot keltett Paulban.

- Nagyon szép volt - mondta végül, és hirtelen megállította a lovát. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most hazamész. Az édesanyád már biztos aggódik amiatt, hogy hol maradsz ilyen sokáig.

Miriam a füle tövéig elpirult.

- Elnézést - dadogta. - Nem akartalak feltartani. Talán majd máskor eljössz vacsorára. - Paul észrevette Miriam könnyeit, amint a lány megfordult és elsietett. Majdnem utánanyúlt, hogy megérintse, de még időben sikerült megállítania a kezét. Ökölbe szorított kézzel bámult a távozó

lány után, és fájdalmat érzett a gyomra legmélyén. Nem akart kegyetlen lenni, de ha bocsánatot kért volna, akkor Miriam talán ott marad nála, pedig a lány már így is túlságosan nagy kísértést jelentett a számára.

Paul nem hitte volna, hogy Miriam még egyszer visszajön.

Épp a kútnál mosakodott, amikor észrevette, hogy a lány közeledik felé a füves réten át. Szíve a torkában dobogott. Ezúttal a kishúga, Leah is elkísérte a lányt. Paul egy gyors mozdulattal magára kapta az ingét és begombolta, úgy várta, hogy odaérjenek hozzá, és elmondják jövetelük célját.

- Mama küldött - mondta Miriam szabadkozva. Alig mert Paul szemébe nézni, miközben a férfi felé nyújtotta a kezében lévő kosarat.

- Köszönöm - mondta Paul nyersen, és elvette. A keze egy pillanatra Miriaméhoz ért, mire a lány felkapta a fejét, és tekintete elidőzött a férfi arcán. - Igazán nem kellett volna - tette hozzá.

- Ó, Miriam ötlete volt az egész - kotyogta ki Leah, amitől a nővére még inkább zavarba jött.

- Hallgass, Leah! - szólt rá Miriam lángoló arccal, és megfogta a húga kezét. - Jobb lesz, ha most megyünk. Jó étvágyat, Paul!

Paul figyelte a lány lágyan ringó csípőjét. *Nincs jogom így érezni egy olyan lány iránt, mint ő.*

- Mondd meg az édesanyádnak, hogy majd visszaviszem a kosarat!

- Nem sürgős! - kiáltott vissza Miriam. - Holnap érte jövök.

Paul éppen ezt akarta elkerülni. Elhatározta, hogy másnap kora hajnalban átlovagol az Altman családhoz, és az ajtajuk előtt hagyja a kosarat. A férfi lerakta az ételt a földre, és újabb vödör vizet húzott fel a kútból. Megmosta az arcát, hogy lehűtse magát. Rossz bőrben lehetett, ha már egy csinos tizenhat éves lányra pillantva is ilyen érzések kerítették a hatalmukba. El kellett volna lovagolnia a legközelebbi sátorvárosba, hogy felkeresse a helyi

bordélyházat. Azonban már a puszta gondolattól is felfordult a gyomra.

Bevitte Miriam kosarát a házába. Kialudt a tűz, így begyújtott és nekilátott az ételnek. Akkor is ilyen üresnek érezte magát, amikor Tessie meghalt. A magány első hónapjait nehezen viselte, de kénytelen volt küzdeni, hogy túlélje a Sierra Nevada viszontagságait, és a mindennapok harcai lekötötték a figyelmét. Amikor erre a vidékre értek Michaellel, minden erejét a kunyhó felépítésére fordította. Aztán szép lassan uralma alá kerítette a gyász, és a veszteség miatt érzett szúró fájdalom túl soknak bizonyult. Nem bírt kinézni a vadvirágokkal borított mezőkre úgy, hogy közben ne Tessie-n jártak volna a gondolatai, neki ugyanis annyira tetszett volna ez a hely. Közös álmuk volt, hogy Kaliforniában telepednek le. Nélküle viszont üressé és értelmetlenné vált a férfi élete.

Amikor kitört az aranyláz, Paul készen állt arra, hogy elmenjen. Kezdetben teljesen magával ragadta a patakoknál folyó munka izgalma és a hihetetlen gazdagság lehetősége. De ez az érzés is hamar tovaszállt. Ismét beszűkült az élet, és csak a pirkadattól alkonyaiig tartó robotból állt. Annyi aranyat sikerült kimosnia, ami épphogy elég volt az élelemre, és néha elmehetett belőle a városba, hogy jól berúgjon és felkeresse a bordélyházat. Mulatás közben sem tudott megszabadulni a hiábavalóság érzésétől - és persze a szégyenétől. Tudta, hogy a pénzen vett szerelem hamis. Tudta, mert Tessszel igazi volt.

Angel szavai visszhangoztak a fejében, keményen és ridegen: *„Én tökéletesen tisztában nagyok azzal, hogy mi nagyok. És te minek nevezed magad? A fivérének."*

Amikor feladta az aranyásást és visszatért a földjére, azt hitte, hogy annál lejjebb már nem csúszhat. Tévedett. Megfogadta, hogy mindent jóvá fog tenni. Békén hagyja Miriam Altmant, hogy amikor Angel megint elszökik a férjétől, egy rendes lány várja Michaelt.

Paul lefeküdt aludni, de nem jött álom a szemére: gondolatai Miriam körül forogtak. Valahányszor lehunyta a szemét,

megjelent előtte a lány sötét, mosolygó szeme. Végül feladta a küzdelmet, még egy hasábot dobott a tűzre, és levette az esküvői képet a kandallópárkányról. Ismét Tessie arcát tanulmányozta. Még mindig nagy becsben tartotta, és a szívében őrizte a feleségével kapcsolatos emlékeit, de már nem ébresztettek benne olyan mély és heves érzéseket, mint egy évvel korábban.

Akkor nem hitte volna, hogy valaha is csillapodhat ez az állandó, szúró fájdalom. És arra sem gondolt, hogy egyszer majd képes lesz újra szeretni.

- Amanda! - kiáltotta Miriam, miközben leszaladt a domboldalon. - Gyere gyorsan! Ruthie-val van baj.

Angel Miriam felé kezdett rohanni.

- Mi történt? - kérdezte.

- Felmászott egy fára, és nem bírom lehozni. Segítened kell! Angel felemelte a szoknyáját, és felszaladt a dombra Miriam után. Mire odaértek a bütykös öreg tölgyfához, kapkodva vette a levegőt. A torkában dobogott a szíve, amikor felnézett a gyermekre, aki húsz láb magasan egy vastag ágon gubbasztott.

- Jaj! Hogy tudtál felmászni olyan magasra, kis pocok? Ruthie leintegetett neki.

- Ruthie! - kiáltott fel Angel figyelmeztetően. - Kapaszkodj! Nehogy megmozdulj! Hamarosan lehozunk.

- Megpróbáltam felmászni, de nem ment - mondta Miriam. - Hátha neked sikerül majd.

- *Nekem?* Még soha életemben nem másztam fára!

- Mandy, segítesz lejönni? - kiáltott le Ruthie.

- Jobb lesz, ha sietsz - mondta Miriam, és tolni kezdte Angelt fölfelé. - Nincs vesztegetni való időnk! - Miriam lehajolt, és egymásba rakta a kezeit.

Angel szoknyája viszont útban volt.

- Várj egy pillanatot! így biztosan nem fog menni. - Angel lehajolt, megragadta a szoknyája hátsó részét, a lába közé

húzta, és betűrte az övébe. Miriam segítségével felkapaszkodott az első ágra. - Ne félj, Ruthie! Csak ne mozdulj!

- Nem fogok - felelte a kislány, és lóbálni kezdte a lábát, úgy tűnt, hogy remekül szórakozik.

- Mit *művelek*? - motyogta maga elé Angel, miközben egyre magasabbra kapaszkodott. Váratlanul nevetés ütötte meg a fülét.

- Ne nézz le! - kiáltotta Miriam. - Nagyon jól csinálod!

Miközben egyre feljebb mászott az ágak között, Angel nem tudta eldönteni, hogy Miriam vajon neki szólt-e vagy Ruthie-nak. Amikor már csak néhány lábnyi távolság választotta el Ruthie-tól, észrevette, hogy egy kötél van a kislány derekára erősítve, amivel biztonságosan a fatörzshöz kötöztek. Még akkor sem eshetett volna le, ha megpróbálja. Es ami még inkább fokozta Angel bosszúságát, hogy a kis huncut vigyora a füléig ért.

- Jó móka, igaz, Mandy?

- Láttad már innen a házatokat? - kérdezte Miriam lentről.

Angel arca fellángolt a dühtől.

- Halálra ijesztettetek! Mit műveltek?

Miriam felmászott mellé, és leült egy vastag ágra.

- Te magad mondtad, hogy még soha életedben nem másztál fára - vigyorgott csintalanul. - Itt volt az ideje, hogy megtedd.

- Egyedül húztad fel Ruthie-t? Meg is sérülhetett volna.

- Mi is segítettünk - mondta Jacob, aki egy magasabban lévő ágról mászott le. Andrew fölötte csimpaszkodott, Leah pedig a fatörzs mögül kukucskált ki. Annyira meg voltak elégedve magukkal, hogy Angel megfeledkezett a haragjáról, és nevetni kezdett. Egy fa tele szarkákkal. Angel is feljebb húzódott, és leült egy vastag ágra.

- Nagyon jól ment, ahhoz képest, hogy először csináltad - mondta Andrew egy faágon lépkedve.

Angel évődve összevonta a szemöldökét.

- Apádnak kéne segítened a munkában ahelyett, hogy itt csintalankodsz.

- Szabadnapot kaptam. El akarta vinni mamát sétálni.

Miriam felnevetett:

- Megmondtam nekik, hogy ezúttal inkább mi megyünk sétálni. - Lehalkította a hangját, hogy csak Angel hallhassa. - Az egyszobás kunyhó egyik hátránya, hogy nincs magánéleted. - Miriam a fatörzsnek hajtotta a fejét. - Ha férjhez megyek, beépítjük a tetőteret a gyerekeknek, nekünk meg lesz egy kényelmes hálószobánk a konyha mellett.

- Ott van Michael! - mutatta Ruthie. A gyerekek addig fütyültek és kiabáltak, hogy a férfi végül megfordult és a domb felé pillantott. Feléjük sietett, és amikor a fához ért, csípőre tett kézzel nézett fel rájuk.

- Mi folyik itt? - meglátta Angelt odafent, és elnevette magát. - Hát te is?

- Rászedtek - mondta Angel méltóságteljesen.

Miriam a nőre kacsintott, és lekiáltott Michaelnek:

- Neked kell levinned, nem bír lemászni!

Angel jóízűen felkacagott, amikor meglátta, hogy Michael lehúzza a csizmáját, és elindul felfelé. Amikor éppen Angel alá ért, a férfi végigsimította a nő lábszárát.

- Rád kössem Ruthie kötelét, hogy leengedjelek? - kérdezte, miközben tisztában volt vele, hogy Angel egyedül is boldogulna.

- Ezen a fán remekül lehetne hintázni - állapította meg Leah, és rögtön Michael mellett termett. - Látod azt a vastag ágat? Oda lehetne felerősíteni a kötelet.

- Hmmm, nem is rossz ötlet! - gondolkodott el Michael. Leengedte Ruthie-t, aztán kötélért küldte Andrew-t a pajtában lévő szerszámoskamrába. Visszamászott a fára, és a kötél mindkét végét egy erős ágra kötötte, a hurkot pedig lelógatta, akár egy hintát.

- Később készítek hozzá egy ülést is - mondta, és leugrott.

A gyerekek izgatottan civakodtak azon, hogy ki menjen először, miközben Michael felemelte Angelt, és beleültette.

- Kapaszkodj! - mondta, mielőtt Angel megállíthatta volna, és a levegőbe röpítette. Angelt megnevettette a pezsdítő, szárnyaló érzés.

Michael még egyszer meglökte, aztán visszament dolgozni a szántóföldre.

Amikor mindenki hintázott már - Miriamot is beleértve - Angel beterelte a gyerekeket a házba, és ennivalót készített nekik. A fiúk kimentek Michaelhez, Leah és Ruthie pedig virágot szedett a domboldalon.

Miriam az ajtófélfának támaszkodott, és a karám kerítésén csücsülő öccseit nézte,, amint a lovakkal dolgozó Michaelt figyelték.

- Michael tudja, hogyan kell élvezni az életet. Nem üldögél folyton maga elé meredve.

Angel odalépett hozzá, és furcsa módon zavarba ejtette, ahogy Miriam Michaelt figyelte. Egy kellemetlen érzés fészkelte be magát a gyomrába.

Miriam elmosolyodott.

- Azon gondolkodtam, milyen csodálatos lehet olyasvalakit szeretni, aki viszonozza az érzéseidet. Le merem fogadni, hogy amikor Michael megkíván téged, akkor azonnal cselekszik is. - Miriam elpirult, és kiegyenesedett. - Mama halálra rémülne, ha hallaná, hogy miket beszélek.

Angel Michaelre pillantott, és a féltékenység helyett gyengéd aggodalom fogta el. Figyelmesen tanulmányozta Miriamot, akit úgy szeretett, mintha a húga lett volna.

- Szeretnél férjhez menni, ugye?

- Igen, de nem akárkihez - közölte Miriam. - Egy csodálatos férjet akarok, aki úgy szeret engem, ahogy Michael téged. Egy férfit, aki megküzd értem, és nem hagyja, hogy megszökjek tőle.

Angel észrevette a Miriam szemében felgyülemlő könnyeket, és megfogta a kezét.

- Szereted Michaelt?

- Persze, hogy szeretem. Lehet őt nem szeretni? Nem sok hozzá hasonló férfi létezik, nem igaz? - Miriam az ajtófélfának támasztotta a homlokát, és lehunyta a szemét. - Másoknak is rá kellene hasonlítaniuk, de ez sajnos nem lehetséges. - Miriam elmosolyodott. - Sosem fogom elfelejteni azt az estét, amikor az *„Ó, érthetetlen kegyelmet”* énekeltük mamával, és Davidról beszéltünk. Michaelnek is könny szökött a szemébe, de egyáltalán nem jött zavarba. Nem érdekelte, ha mások is észreveszik, hogy mennyire meghatódott, - Letörölte az arcán lezúduló könnycseppeket. - Michaelen kívül még nem találkoztam olyan férfival, aki ne félne a saját érzéseitől. Ő nem temeti el magát élve.

Angel ismét Michael felé pillantott.

- Sajnálom, hogy én találkoztam vele először.

Miriam felnevetett.

- Hát, ha megtalálod a párját, elhoznád nekem? - A lány megölelte Angelt. - Mindkettőtöket annyira szeretlek. - Miriam egy váratlan mozdulattal hátrahúzódott. - Most bizonyára zavarba hoztalak. - Az ajkába harapott, és zavartnak tűnt. - Mama szerint jobb lenne, ha megtartanám magamnak az érzéseimet ahelyett, hogy mindig kimutatom őket, de egyszerűen képtelen vagyok rá. Ilyen vagyok, és kész. - Azzal megpuszilta Angel arcát. - Megyek, összeszedem a vad indiánokat, és hazamegyünk. - Miriam kilépett a napsütésbe, és a testvéreit szólította.

Angel maga köré fonta a karját, nekidőlt az ajtófélfának, ahol Miriam állt azelőtt, és figyelte, ahogy a gyerekek elmennek. Egész délután nyugtalankodott, és aznap este megpróbálta Michaellel is megbeszélni a dolgot.

- Nem gondolod, hogy kereshetnénk Miriamnak egy férjet?
- Miriam? Egy kicsit fiatal még a házassághoz, nem?
- Elég idős már ahhoz, hogy szerelmes legyen. Nem mehetnénk vissza Sacramentóba, hogy találjunk neki valakit?
- Kit? - kérdezte Michael, miközben Angel hajával játszott.
- Valakit Miriamnak.

- Mit szólnál Paulhoz?
- *Paul!* - Angel rémülten félrehúzódott. - Miriam nem olyan férfira vágyik, mint Paul. Hozzá olyasvalaki illik, mint te.
- Én már foglalt vagyok. Emlékszel? - Michael közelebb húzta Angelt. - Bízd az Úrra a dolgot, ő majd gondoskodik róla!
- Bízd az Úrra! - morogta Angel. - Te mindent az Úrra akarsz hagyni.

Michael látta, hogy a lány nem fogja annyiban hagyni a dolgot.

- Az Úr már kiszemelt valakit Miriam számára, ebben egészen biztos vagyok. Most pedig felejtsd el az egészet!

Angel majdnem kikotyogta Michaelnek, hogy Miriam szerelmes belé, de végül meggondolta magát. Semmi sem csábítóbb egy férfi számára, mint amikor egy fiatal lány rajong érte.

- Csak szeretném, ha boldog *lenne, és* végre megállapodna.

Michael megnyugtatta.

- Úgy lesz, Tirzah! A Miriamhoz hasonló lányok nem sokáig maradnak férj nélkül.

A Miriamhoz hasonló lányok.

- Ha nem találtál volna rám, akkor te...
- De rád találtam, nem igaz?
- Igen, igaz. - Angel kinyújtotta a kezét, és megérintette Michael arcát. - Voltak olyan döntések az életedben, amiket utólag megbántál?
- Néhány - mondta Michael komolyan, mert tudta, hogy Angel az igazat akarja hallani. Megfogta a nő kezét, megfordította rajta a jegygyűrűt, és a szemébe nézett. - Te is szereztél nekem néhány sötét pillanatot. - Michael gyengéden elmosolyodott. - De az már a múlté. - Megcsókolta a nő kezét, és az arcához szorította. - Tirzah, én tudom, hogy ki vagyok és ki irányítja az életem. Mi összetartozunk, nem véletlenül találkoztunk.

Angel magához húzta Michael fejét, és megcsókolta. Élvezettel hallgatta a válaszát. - Nem hiszem, hogy valaha is be tudnék telni veled, Michael Hosea. Sosem, amíg csak élek.

- Én is ugyanezt érzem.

Altmanék összejövetelt tartottak a tavaszi vetés megünneplésére. Amikor Angel és Michael megérkeztek, a gyerekek eléjük szaladtak, hogy üdvözöljék őket. Elizabeth a nyitott ajtóból integetett feléjük.

- Gyertek, nézzétek meg az új kutunkat! - lelkendezett Leah, miközben Michael kezét rángatta.

Miriam felhúzott egy vödör vizet, és a földre rakta.

- Hát nem csodás? - kérdezte büszkén. - Paul segített kiásni néhány hete. Már hiányoltam a kútnál való éneklést. Hallgassátok! - Lehajolt a mélység felé, és dúdolni kezdett. A dallam felerősödve, búgó melódiaként visszhangzott: az *„Aki értem megnyíltál”* kezdetű dal szállt fel a mélyből.

Angel a kőre könyökölve hallgatta. Michael rámosolygott, majd ő is lehajolt és bekapcsolódott az éneklésbe, mély hangjával Miriamot kísérte. Angel még sohasem hallott olyan szép éneket, mint amikor Michael és Miriam hangja összevegyült a kútban.

- Hát nem csodálatos a hangja? - nevetett Miriam. - Próbáljuk ki még egyszer! Ha elég mélyen behajolsz, olyan érzésed támad, mintha teljesen körbeölelne a dal. Te is énekelj velünk, Amanda, akkor még szebb lesz! - Miriam nem engedte, hogy a lány visszakozzon. - Nehogy azt mondd, hogy nem tudsz énekelni! Ha nem ismered a szöveget, akkor csak nyisd ki a szád, és dúdold azt, hogy *áááááá*\ Énekeljük el megint az előbbi éneket, azt már annyiszor hallottad, hogy biztosan megjegyezted a szöveg egy részét.

Angel habozva kapcsolódott be az éneklésbe. A dal végére már a többi gyerek is a kútpadkán lógott, torkukszakadtából daloltak a mélybe. Ha Michael nem kapja el a ruháját, a kis Ruth belepottyant volna a kútba.

- Most az *„Ó, Suzanná-t”* - kérte Andrew. Azután csavargódalok következtek mókás szövegek kísértében. Nevetve álltak fel.

Miriam arckifejezése hirtelen megváltozott, és megragadta Angel kezét.

– Jön Paul!

Angelnek összeszorult a szíve, amikor megpillantotta Pault, aki a nyílt mezőn keresztül sétált feléjük.

- Olyan mereven fogadta a meghívásomat, hogy már azt hittem, el sem jön - mesélte Miriam. Angel még sosem látott nála komorabb külsejű férfit. - Jobb lesz, ha elé megyek, és üdvözlöm, különben még azelőtt sarkon fordul, hogy ideérne - mondta Miriam huncut mosollyal az arcán.

Paul figyelte az elébe siető Miriamot, és megacélozta magát. A lány ismét a sárga ruhát viselte. Amikor Miriam elmosolyodott, Paul arcában megfeszült egy apró izom.

- Úgy örülök, hogy eljöttél, Paul! - köszöntötte Miriam, miközben kezével legyezte magát. - Annyira meleg van, nem igaz? Gyere, igyál egy pohár hideg almabort!

Paul elveszetten nézett körbe, mert teljesen összezavarodott az érzéstől, ami a lányra pillantva átjárta. Angel őt figyelte. Paul gúnyosan elmosolyodott, és azt várta, hogy a nő is viszonozza majd becsmérlő vigyorát. De nem tette. Paul annyira utálta Angelt, hogy a szájában szinte már érezte a gyűlölet ízét.

- Mikor fejezted be a vetést? - kérdezte Miriam, hogy magára vonja a férfi figyelmét.

- Tegnap délután. - Odaértek a többiekhez. Michael kézfogással üdvözölte a sógorát, erősen szorította meg a kezét, ami baráti ragaszkodásról tanúskodott. Michael átkarolta Angelt, közelebb húzta magához, és várt.

Angel kék szeme felvillant, amikor Paulra tekintett.

- Helló, Paul - köszöntötte.

Paul nem akart tudomást venni a nőről, de ezzel megsértette volna Michaelt.

- Amanda - mondta végül, és görcsösen bólintott. Angel arca nem árulta el az érzéseit. Paul nem lepődött meg ezen, hiszen mit tudhatott egy szajha az érzelmekről.

Miriam egy bádogcsészével a kezében lépett oda hozzájuk, és közelről szemlélte a fejleményeket. Átnyújtotta Paulnak az almabort, majd megfogta Angel kezét.

- Mandy, segítenél nekem elrejteni a nyomokat a kincsvadászathoz? - Paul nézte, ahogy a két nő kéz a kézben távozik.

- Miriam nagyon szép lány, nem igaz? - kérdezte Michael finom mosollyal az arcán. - Az a sötét szempár!

Paul feszült csendben itta meg az italát. Nem gondolta volna, hogy Michael ilyen hamar észreveszi, mit is érez Miriam Altman iránt.

Amikor a gyerekek elszaladtak, hogy felkutassák a kincshez - a kosár málnás pitéhez - vezető nyomokat, amelyeket nővérük rejtett el, Elizabeth, Miriam és Angel felállították az udvaron a deszkaasztalt. Angel hozott egy tepsi sült szarvashúst, sült babot és kandírozott répát. Elizabeth meg sütött két kövér fácánt, és fűszeres kenyérrel töltötte meg őket.

Miriam kihozott két tepsi téli almából készült pitét.

Angel túlságosan is tudatában volt a Paulból sugárzó gyűlöletnek, így nem tudta önfeledten élvezni az ünneplést. Egész délután sikeresen elkerülte a férfival való találkozást, az asztalnál azonban vele szemben kapott helyet. John asztali áldást mondott, és amikor Angel felemelte a fejét, tekintete találkozott Pauléval. Tisztán értette a férfi szemében rejlő üzenetet: *Te imádkozol? Nevetséges!*

Angel valóban képmutató volt. A többiekhez hasonlóan lehajtotta a fejét, és úgy tett, mintha imádkozna, miközben az ima egyetlen szavában sem hitt. Nem is akart. Azért tette, mert megbántotta volna Michaelt, ha kihúzott háttal, magasba emelt fővel ül mellette az asztali áldás alatt. És Altmanékat is zavarba

hozná a viselkedésével. Ruthie bizonyára kérdezősködött volna. Angel állta Paul hűvös tekintetét.

Hát nem érted?

Paul még a szokásosnál is lenézőbbnek tűnt. Angel beletörődött abba a megmásíthatatlan ténybe, hogy a férfi sohasem fogja megérteni őt - valószínűleg nem is próbálta -, és elvett egy szeletet a fácánból, majd továbbadta a tálat.

- Szeretnéd, hogy beszéljek Paullal? - kérdezte később Michael, amikor John hegedült és együtt táncoltak.

- Nem - felelte Angel, mert attól félt, hogy azzal tovább mélyítené a két férfi között húzódó szakadékot. Már így is elég nagy kárt okozott.

- Rendes ember, Amanda. Mellettem állt a nehéz időkben, csak most össze van zavarodva.

Angel tudta, hogy Paul esetében nem zavarodottságról van szó. A férfi tele volt jogos haraggal és ellenségeskedéssel. Miatta. Fájdalmak gyötörték. Miatta. Miért is nem gondolkodott azon a napon a bosszúállás helyett? Nem lett volna jobb, ha tudomást sem vesz a sértegetéseiről? Világosan látta, hogy Paul féltékeny volt rá, és nem tartotta méltónak arra, hogy Michael felesége legyen. Már az első találkozásukkor rengeteg dolgot megtudott a férfiról.

- Légy vele türelmes! - kérte Michael.

Ahogy Michael is türelmes volt vele. Angel tudta, hogy ha valóban szükséges lenne, le tudná nyelni a büszkeségét. Michael kedvéért elviselt bármit, amit Paul a fejéhez vágott.

Michael Miriammal táncolt, míg Angel töltött magának egy pohár almabort. Paul mellé lépett, sötét szemei villámokat szórtak. Michael felé biccentett a fejével, aki éppen Miriamot pörgette. Mindketten nevettek.

- Szép pár, nem igaz?

Angel Miriamot figyelte, és érezte, hogy feltámad benne az ismerős fájdalom. Miriam és Michael valóban jól mutattak együtt.

- Nagyon kedvelik egymást - mondta Angel, miközben töltött még egy pohár almabort, és Paul felé nyújtotta.

Paul gúnyosan mosolygott rá, és elvette az italt. Ismét Michael és Miriam felé fordult.

- Pár hónappal hamarabb kellett volna ideérnie. Akkor egész máshogy alakultak volna a dolgok.

- Michael azt mondta, hogy nem.

- Persze, hogy azt *mondta.*

Paul szavai megsebezték Angel szívét, de a lány nem szólt semmit.

A férfi szája gúnyos mosolyra görbült.

- Azt csiripelték a madarak, hogy egy vegyeskereskedésben dolgoztál. Mit árultál?

- Mindenből egy keveset.

- Éppen úgy, mint azelőtt, nem igaz?

Angel palástolta a fájdalmát, és halkan megszólalt:

- Nem áll szándékomban még egyszer megbántani Michaelt, Paul. Esküszöm.

- De meg fogod bántani, ugye? Benne van a természetedben. Először kiszívod a vérét, aztán elhajítod. O, persze maradsz még egy rövid ideig a látszat kedvéért. De ha a dolgok ismét nehezebbre fordulnak, összecsomagolod a táskádat, és mész Isten hírével.

Angel szemeibe könnyek szöktek, és elfordította a tekintetét. Nem kapott levegőt a mellkasára nehezedő súlytól.

- Ez nem igaz.

- Nem? Akkor miért siettél vissza Pair-a-Dice-ba? Miért szöktél meg Sacramentóba?

- Ezúttal maradok.

- Egy-két évig. Amíg rá nem unsz, hogy egy gazda felesége légy. - Paul megitta az italát, és lerakta a poharat. Összeráncolt homlokkal figyelte Michaelt és Miriamot. - Tudod, Angel, már régóta nem láttam Michaelt így mosolyogni. - Azzal otthagyta a lányt, és John mellé állt.

Angel két kezében szorongatta a poharát. Felemelte a fejét, és nézte, hogy táncol egymással az a két ember, akiket a

legjobban szeretett a világon. Azon tűnődött, vajon nincs-e Paulnak mindenben igaza.

Huszonöt

„A földrengés után tűz támadt;
de az Úr nem volt ott a tűzben.
A tűz után halk és szelíd hang hallatszott”
1 KIRÁLYOK 19,12

Valahányszor találkoztak, Paul mindig azon dolgozott, hogy megpróbálja lerombolni Angel önbizalmát, a nő viszont felkészült arra, hogy bármit elvisel, amit a férfi a fejéhez vág. Amikor Paul éles megjegyzéseket tett rá vagy szemtelenül megjósolta, hol lesz a lány tíz év múlva, Angel mindig megfogadta, hogy nem áll bosszút. Tudta, hogy ha megtorolná a sértéseket, azzal csupán Michaelt bántaná meg. Paul érzésein viszont nem változtatna. Bármit is hozzon a jövő, a jelenben még itt volt neki Michael.

Angel nem védekezett Paul vádjai ellen. Mi értelme lett volna? Mindig udvariasan viselkedett, és csendben tűrt. Olyankor is állta a sarat, amikor a legszívesebben elszaladt volna, hogy egy sötét sarokba bújjon.

Már nem vagyok szajha! Nem!

Paul megvető tekintetétől azonban úgy érezte, mintha még mindig az lenne. Egyetlen év nem írhatta felül és törölhette ki az elmúlt tízet. Paul viselkedése felelevenítette benne a Herceggel töltött időszak emlékét, a félelem, a magány és a túlélés hosz-szú pillanatait. És éppen ezért a Paultól elszenvedett üldöztetése még inkább Michael karjaiba sodorta a nőt. Minél hevesebben próbálta Paul elüldözni, ő annál szorosabban kapaszkodott abba, amit végre a magáénak mondhatott. Michael azt hajtogatta, hogy ne aggódjon a jövőért, ezért Angel arra összpontosított, hogy a Michaellel töltött élet minden percét kiélvezze. A férje arra biztatta, hogy ne féljen, és ő nem is félt, amíg Michael vele volt.

Michael *most* szerette őt, és neki egyedül ez számított. Értelmet adott az életének, és csodálatos új dolgokkal töltötte

meg. Bár reggeltől estig keményen dolgoztak, Michael valahogy mégis izgalmassá tette a napokat. Olyan dolgok felé irányította a nő figyelmét, amelyeket azélőtt észre sem vett. És egy halk hang egyre csak azt hajtogatta a fejében:

Lépj közelebb, kedvesem!

Honnan kellene közelebb mennie?

Angel nem tudott betelni Michaellel. A férfi töltötte ki a gondolatait és a szívét. Ő jelentette számára az életet. Michael csókokkal ébresztette pirkadat előtt, és - a csendes sötétségbe burkolózva - egymás karjaiban hallgatták a tücskök és a kecskebékák kórusát, a szél harangok zenéjét. Valahányszor megérintette Michael, a nő teste mindig beleremegett, és énekelt a férfi iránt érzett vágytól. Minden nap minden percét éltette, amit vele tölthetett.

A tavasz a színek kavalkádját hozta magával. A zöldellő domboldalakat és a szántatlan mezőket aranyszínű pipacs és lila csillagfürt tarkította. Michael Salamon királyról mesélt, aki minden gazdagsága ellenére sem tudott olyan pompás ruhákba öltözni, mint amilyenbe Isten öltöztette a domboldalakat az egyszerű vadvirágokkal.

- Azt a részt nem fogom felszántani - mutatta Michael. - Úgy fogom hagyni, ahogy van. - A férfi mindenben Istent látta. A szélben, a földben, az esőben. A növekvő gabonában, a földjükön élő állatok természetében. Az esti tűz lángjában is ő tekintett vissza rá.

Angel azonban csakis Michaelt látta mindenben, és imádta.

Amikor esténként Michael a tűz mellett ülve felolvasott, Angel elveszett hangjának mély rezgésében. A szavak hatalmas, meleg hullámként simogatták, és egy távoli tengerbe szaladtak vissza. Jónátán megmászta a hatalmas sziklát, hogy elfusson a filiszteusok elől. Dávid, a pásztorfiú parittyája segítségével leterítette a Góliát nevű óriást. Jézus feltámasztotta a halottakat. Lázár, jöjj ki! *Jöjj ki!*

Michael úgy olvasta fel a legelképzelhetetlenebb dolgokat is, mintha verset szavalna: még a halandzsát is költészetté varázsolta.

Angel kivette a Bibliát a férfi kezéből, és visszarakta a kandallópárkányra.

- Szeress *engem!* - suttogta. És Michael nem tehetett mást.

Elizabeth átjött a gyerekekkel.

- Paul mesélt egy városról, ami alig tíz mérföldre van innen. Nem valami nagy, nincsen is sok üzlete, viszont az alapvető élelmiszereket megvásárolhatjuk ott.

Angel észrevette, hogy Elizabeth hasa kezdett gömbölyödni. A lány kávéval és süteménnyel kínálta a látogatókat, majd letelepedett közéjük. Ruthie az ölébe akart ülni, ezért a nő felemelte a kislányt.

, - Neked mikor lesz kisbabád? - kérdezte Ruthie, amitől Angelnek bíborvörössé vált az arca, Elizabethnek pedig szégyenében elállt a lélegzete.

- Ruth Anne Altman, ilyet *sohasem* kérdezünk! - dorgálta az anyja, majd kivette a kislányt Angel öléből, és felállította.

- Miért nem? - Ruth egyáltalán nem érezte kényelmetlenül magát, és fogalma sem volt arról, hogy miért döbbent meg Angel és az anyja.

- Mert az egy nagyon személyes ügy, kisasszony.

Ruth meglepetten nézett Angelre, szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

- Azt akarod mondani, hogy te nem akarsz kisbabát?

Miriam elfojtotta a nevetését, és megfogta a kishúga kezét.

- Azt hiszem, most kimegyünk és hintázunk egy kicsit - mondta.

Elizabeth visszaült a székre, és lángoló arcára rakta a kezét.

- Ez a gyerek mindent kikotyog, ami csak az eszébe jut - panaszkodott, és elnézést kért.

Angel azon tűnődött, elárulja-e az asszonynak, hogy nem lehet gyermeke, de végül elvetette az ötletet.

- Azért jöttem, hogy a segítségedet kérjem - kezdte Elizabeth. - A baba decemberben érkezik, és azt szeretném, ha te segédkeznél a szülésnél.

Angel szinte kővé dermedt a kérés hallatán, rémület cikázott végig az ereiben.

- Én? De hát én semmit sem tudok arról, hogyan kell egy babát a világra segíteni.

- Én viszont tudom, hogy mit kell tenni. Miriam segíteni akar, de nem hiszem, hogy jót tenne egy fiatal, tapasztalatlan lánynak, ha végignézne egy szülést. Lehet, hogy feleslegesen kezdene rettegni.

Angel egy pillanatig hallgatott.

- Nem hiszem, hogy valóban segíteni tudnék.

- Én már átestem rajta néhányszor. El tudom neked magyarázni, hogy mit kell tenned. Otthon volt egy bábám, de itt csak Johnt kérhetném meg, ő viszont nyilvánvalóan alkalmatlan erre a feladatra. - Elizabeth elmosolyodott. - Világra tud segíteni egy borjút vagy egy csikót, de ha a saját gyermekeiről van szó, teljesen haszontalan. Azonnal pánikba esik, ha elkezdődnek a fájások. Nos, nem tudok átesni az egészen egy kis kényelmetlenség nélkül, nem igaz? Miriam születésénél még el is ájult.

- *Komolyan?* - Angel valahogy nem tudta elképzelni, hogy a sztoikus John bármitől is összeesne.

- Pont az ágy mellett terült el a padlón, én meg ott voltam segítség nélkül, mint egy hátára fordult teknős, és egyedül kellett megküzdenem a helyzettel. - Elizabeth halkan felnevetett. - Csak akkor tért magához, amikor a szülés már lezajlott.

- Nagyon nehéz lesz? - kérdezte Angel, aki már előre aggódott. Eszébe jutott az a lány, akinek sikerült addig titkolnia a terhességét, amíg túl késő volt már ahhoz, hogy elvetessék. - Van orvos a városban?

- Gyanítom, hogy van, de mire ideérne, már túl is leszünk rajta. Ruth születése mindössze négy órán keresztül tartott. Lehet, hogy ez a baba még gyorsabban megérkezik.

Angel tartózkodóan beleegyezett abba, hogy segít, ha eljön az ideje.

- Ha egészen biztos vagy abban, hogy én legyek az.

- Az vagyok - mondta Elizabeth, és megölelte a lányt. Úgy tűnt, hogy nagy kő esett le a szívéről.

Amikor Altmanék elmentek, Angel kisétált, hogy megkeresse Michaelt. A kerítésre támaszkodva figyelte a férfit, amint egy lovat patkok.

~ Elizabeth azt akarja, hogy segítsek neki a szülésnél. - Angel nézte, hogyan mélyülnek el a barázdák Michael lebarnult arcán, ahogy a férfi elmosolyodik.

- Miriam említette, hogy téged szeretne megkérni. Kicsit zavarta, hogy nem ő fogja világra segíteni a kisöccsét vagy a kishúgát.

- Elizabeth attól fél, hogy elrettenti Miriamot - felelte Angel. - Engem viszont semmi sem riaszt el.

Michael kihallotta az élt Angel hangjából, ami már hetek óta eltűnt a lány beszédéből. Angelre pillantott. Azért keseredett el, mert megemlítette Miriamot? Vagy csupán a feladattal járó felelősségtől félt?

- Ha valami gond lenne, én majd ott leszek. Már jó néhány csikót kibogoztam az évek során.

- Elizabeth azt mondta, hogy John Miriam születésekor elájult.

Michael felnevetett, miközben az utolsó szöget is beverte, és levágta a végét.

- Michael, ez nem vicces! Mi lesz, ha valami balul sül el? Volt egy lány a New York-i bordélyházban, aki elég sokáig titokban tudta tartani a terhességét, úgyhogy a Herceg nem kényszeríthette abortuszra. Sally rávette a Herceget, hogy tartsa ott a lányt, de amikor eljött a szülés ideje, a lány hangosan visított. A falakon keresztül is hallottam a hangját. Vasárnap

délután volt, telt házzal üzemeltünk, és... - Michael arcába nézett, miközben a férfi felállt, és azonnal elhallgatott. *Miért* kellett már megint a múltjáról beszélnie?

- És mi történt?

- Nem érdekes - mondta fakó hangon, és elfordult.

Michael a kerítéshez lépett.

- A múltad hozzád tartozik, és én szeretlek téged. Emlékszel? Most mondd el, hogy mi történt a lánnyal és a babájával!

Angelnek összeszorult a torka, alig bírta kinyögni a szavakat.

- Sally betömte a száját, hogy senkit se zavarjon. Olyan sokáig tartott. Egész éjszaka és még másnap is. A lány még napokig nyomta az ágyat, a gyerek pedig...

Sally elzavarta a többi lányt, de Angelnek megengedte, hogy bejöjjön vele a szobába, amikor az anyának és az újszülöttnek segített. A fiatal prostituált halálsápadt volt, hallgatásba burkolózott, míg a rózsaszín takaróba csavart kisbaba folyamatosan nyöszörgött mellette. Angel fel akarta venni a gyermeket, de Sally gyorsan arrébb lökte.

- Ne érj hozzá! - suttogta. Angel nem értette a no reakcióját, míg Sally óvatosan ki nem csomagolta a pólyát.

- Mi lett a gyermekkel? - kérdezte Michael, miközben hátrasimított egy szőke fürtöt Angel sápadt arcából.

- Kislány volt. Csak egy hetet élt - felelte tompán. Azt már nem árulta el Michaelnek, hogy a kisded testét fekély borította, és név nélkül halt meg. Hamarosan az anyának is nyoma veszett. Amikor Sallytől kérdezősködött felőle, a nő csupán ennyit felelt:

- Nem a te feladatod, hogy megkérdőjelezd a Herceg cselekedeteit. - És Angel tudta, hogy a lány halott, patkányok étke lett belőle egy sötét, koszos sikátorban. Akárcsak Rabból. És belőle is az lett volna, ha nem követi az utasításait. Megborzongott.

- Elizabeth. már túl van öt szülésen, Amanda - emlékeztette Michael.

- Igen - válaszolta Angel és mindegyik gyermeke egészséges.

Michael figyelte, ahogy a szín lassan visszatér Angel arcába. Azon tűnődött, hogy mi járhat a nő fejében, de nem akarta faggatni. Ha beszélni szeretne róla, akkor úgyis elmondja. Ha nem, akkor pedig tiszteletben tartja a döntését. Azt viszont érezte, hogy Angelnek biztatásra van szüksége.

- Amikor eljön egy gyermek születésének az ideje, nem lehet megállítani.

Angel mosolyogva tekintett rá.

- Gondolom, hogy erről is mindent tudsz.

- Nem személyes tapasztalatból - mondta. - Tess világra segített egy kisbabát a nyugatra vezető úton. Nem volt sok tennivalója, mindössze gondoskodnia kellett arról, hogy ne a szekér platójára essen a baba. Egy kicsit csúszósak, amikor megérkeznek. Ha eljön Elizabeth ideje, én is átmegyek majd Altmanékhoz, hogy John kezét fogjam.

Angel felnevetett, és a kétségekkel teli feszültség elpárolgott.

- Ó, majdnem elfelejtettem - mondta Michael, és kivett egy apró csomagot a zsebéből. - Miriam megkért, hogy ezt adjam oda neked.

Angelnek feltűnt, hogy a lány hosszasan támaszkodott a kerítésnek, és Michaellel beszélgetett.

- Mi az? - kérdezte a takaros kézírást bámulva, amit nem tudott elolvasni. A Herceg nem akart időt és pénzt pazarolni a taníttatására.

- Magok egy nyári virágoskerthez.

Amint a kellemes tavaszi meleg nyári forróságba csapott át, Angel megtudta, hogy örökölte anyja tehetségét a virágültetéshez. Hatalmas színkavalkádba borult a virágoskert, amit a ház köré vetett. A kancsót naponta telerakta rózsaszín lángvirággal, sárga cickafarkkal, piros tisztesfűvel, lila szarkalábbal és fehér mályvával. A kandallópárkányt kék lenvirág és friss százszorszép díszítette. Bár büszke volt a

növényeire, de ezt hasonlítani sem lehetett ahhoz az érzéshez, ami a kukoricaföldre pillantva fogta el.

Alig merte elhinni, hogy az apró, összeaszalódott magok, amiket Michael nyomott a kezébe, hogy szétszórja őket, most a férfinál is magasabbra szöktek. Angel a sorok között sétált, megérintette az ég felé tornyosuló szárakat, és megcsodálta a fejlődő kalászokat. Valóban ő is részt vett ennek a létrehozásában?

- Amanda! Hol vagy? - hívta Michael.

Angel nevetve lábujjhegyre állt.

- Itt vagyok - kiáltott vissza, és végigszaladt a soron, hogy elrejtőzzön.

- Jól van - mondta Michael pajkos mosollyal az arcán. - Hova tűntél?

Angel odafütyült neki a rejtekhelyéről. Előző nap a kukoricatáblában bújócskázott Ruthie-val, ezért játékos hangulatban volt, és készen állt arra, hogy megtréfálja Michaelt.

- Mit kapok, ha megtalállak?

- Mi jár a fejedben?

- Hát, ez is, az is - Michael átnyúlt a soron, és majdnem elkapta a szoknyáját. Angel nevetve elillant. Michael a sor végén utolérte, de a nő ismét kicsúszott a kezei közül, és eltűnt a zöldben. Lehajolt egy sor mögé, és kinyújtotta a lábát, hogy elgáncsolja Michaelt, amikor elmegy mellette. Angel kacagva szaladt vissza a másik irányba.

- Sosem fogom befejezni a kerítés javítását - mondta Michael, és Angel után iramodott. Éppen akkor kapta el a nőt, amikor valaki a nevüket kiáltotta. Michael kuncogott. - Már megint Miriam szeretne játszani Mandyvel.

Miriam feldúltnak tűnt, amikor odaért hozzájuk, szeme kivörösödött a sírástól.

- Mi a baj? - kérdezte Angel riadtan. — Az édesanyáddal történt valami?

- Mama jól van. Mindenki jól van - mondta Miriam, és halványan rámosolygott. - Michael, muszáj valamit megbeszélnem veled! Kérlek, nagyon fontos!

- Rendben.

Miriam megfogta Angel kezét, és megszorította.

- Köszönöm - mondta. - Nem fogom sokáig feltartani.

Angel megértette, hogy jelenleg nincs rá szükség.

- Gyere be a házba, ha befejeztétek! Főzök egy kis kávét.

Az ablakból figyelte, amint Michael és Miriam az udvaron beszélgetett. Miriam sírt. Michael megérintette a vállát, mire Miriam egyenesen a karjaiba vetette magát. Angel gyomra összeszorult, amikor meglátta, hogy Michael megöleli Miriamot. Mellkasában tompa fájdalom lüktetett, amint nézte, hogy a férfi a lány hátát simogatja, és vigasztalja. Miriam finoman elhúzódott, és megrázta a fejét. Michael felemelte Miriam állát, és mondott neki még valamit. A lány hosszan válaszolt, Michael pedig csendesen hallgatta. Amikor Miriam befejezte a mondanivalóját, a férfi röviden felelt neki. Miriam a nyakába kapaszkodott, és megpuszilta Michael arcát. Aztán hazaindult. Michael egy hosszú pillanatig figyelte a lány távolodó alakját. Megdörzsölte a tarkóját, és megrázta a fejét, aztán a kerítéshez ment, hogy folytassa a munkát.

Amikor Michael bejött vacsorázni, Angel várta, hogy a férfi beszámoljon mindarról, amit Miriam mondott neki, de Michael nem hozta fel a témát. Helyette a munkájáról beszélt, elmesélte, hogy halad a karámmal, és mit csinált a délután folyamán. Ha Miriam valami bizalmasat közölt vele, Angel tudta, hogy Michael nem fogja megszegni a szavát.

Amikor Michael a nap végén bejött, a gondolataiba merült. Angelt figyelte, amint leszedte az asztalt, majd mosogatni kezdett.

- Nagyon csendes vagy - állapította meg, majd mögé állt, és a dereka köré fonta a karját, miközben Angel forró vizet öntött a szennyes edényekre. Michael finoman félresöpörte a lány

haját, és megcsókolta a nyakát. - Miért aggódsz? Elizabeth miatt?

- Miriamért. - Angel érezte, hogy Michael karja elernyed. Megfordult, és a férjére nézett. - És miattad - Amikor Michael csak pislogott, és nem szólt semmit, Angel ellépett mellőle. Michael utánanyúlt, és egy határozott mozdulattal maga felé fordította.

- Nincs okod a féltékenységre, bár gyanítom, hogy én is a fogamat csikorgatnám, ha Paul átjönne, és négyszemközt akarna beszélni veled.

- Nem hinném, hogy ettől valaha is tartanod kéne.

- Nem, valóban nem. - Michael azt kívánta, bárcsak kihagyta volna Pault a beszélgetésből. - Az a lényeg, hogy én *téged* szeretlek.

- És nem hoz kísértésbe egy fiatal lány, aki megcsókolja a lábad nyomát?

- Nem - felelte Michael, de nem tagadhatta Miriam ragaszkodását. - Úgy tekint rám, mintha a bátyja lennék, és semmi több nincs közöttünk.

Angel kényelmetlenül érezte magát. Nagyon szerette Miriamot, mégis fájdalmat okozott neki, amikor együtt látta őt a férjével. Ismét Michael szemébe pillantott, és semmi kétsége sem volt a férfi szerelme felől. Angel megnyugodott, és bánatosan elmosolyodott.

- Jól van? Mi baja van?

- Boldogtalan. Tudja, hogy mit akar: egy férjet és saját gyerekeket. Abban viszont bizonytalan, hogyan szerezhetné meg őket. Ezért egy férfi véleményére volt kíváncsi.

- Nos, örülök, hogy nem Paulhoz fordult tanácsért! - vágta rá Angel gondolkodás nélkül. Tekintete ismét az edényekre szegeződött. Angel úgy gondolta, hogy Paul - keserű megjegyzéseivel - darabokra tépne egy Máriámhoz hasonló édes és ártatlan lányt.

Michael hallgatásba burkolózott. Angel a férfi felé fordult, és rögtön tudta, hogy nem lett volna szabad a barátja ellen szólnia.

- Bocsánat, csak... - A lány vállat vont.
- Férjre van szüksége.
- Igen - bólintott Angel egyetértőn. - De nagyon-nagyon különleges férfinak kell lennie.

Michael elmosolyodott.

- Szereted Miriamot, ugye?
- Olyan, mintha a húgom lenne. Épp ezért fájt annyira, amikor megláttam, hogyan ölelitek meg egymást.
- Őt nem úgy tartom a karomban, mint téged. Kíváncsi vagy a különbségre?

Angel nevetve, levegő után kapkodva szabadította ki magát Michael öleléséből.

- Csuromvizes lettél. Menj olvasni, hogy befejezhessem a mosogatást!

Michael levette a kandallópárkányról a Bibliát, és a tűz mellé telepedett. Lehajtotta a fejét, és Angel tudta, hogy imádkozik. Ez volt a szokása, és a nő már nem vetette meg érte a férjét. A nagy, fekete könyv lassan lapjaira hullott szét, de Michael úgy tekintett rá, mintha aranykötésű lenne, és egy felbecsülhetetlen értékű drágakövet rejtene magában. Sosem olvasott úgy, hogy előbb ne imádkozott volna. Egyszer azt mondta, hogy addig nem fog hozzá, amíg az elméje nem áll készen a szavak befogadására. Angel nem mindig tudta felfogni, hogy miről is beszél Michael. Hiába használt egyszerű kifejezéseket, a szavak néha teljesen értelmetlennek tűntek a számára. Aztán mondott valami csodálatos dolgot, ami melegséggel és hajnali fényességgel töltötte el. Angel lelke olyan volt, mint a legsötétebb éjszaka, Michaelé viszont csillagfényként ragyogott, ami áthatolt rajta, és betöltötte az egész életét.

Angel befejezte a munkáját, és a férfi mellé ült. Michael továbbra is mély hallgatásba burkolózott. A lány hátrahajtotta a fejét, hallgatta a tűz ropogását, és várt. Amikor Michael végre olvasni kezdett, Angel elálmosodott, és határtalan boldogság töltötte el.

Gazdag, mély hangja olyan volt, mint a balzsam, és Angelt meglepte, amit Michael olvasott. A történet egy menyasszonyról, egy vőlegényről és az egymás iránt érzett szenvedélyükről szólt. Michael hosszasan, elmerengve ejtette ki a szavakat.

Aztán visszatette a Bibliát a kandallópárkányra, és egy újabb hasáb fát dobott a tűzre. Egész éjszaka égni fog, és melegen tartja majd a kunyhót.

- Miért játszaná meg magát egy szűz menyasszony a vőlegényének? - kérdezte Angel értetlenül.

Michael a lányra nézett. Azt hitte, hogy Angel már álomba merült.

- Nem játszotta meg.

- Dehogyisncm. Táncolt a férfinak, aki pedig a testét csodálta. Tetőtől talpig. Az elején még csupán a szemét nézte.

Michaelt meglepte, hogy Angel ennyire odafigyelt a történetre.

- A férfi gyönyörködött a nőben, a menyasszonya pedig azért táncolt neki, hogy boldoggá tegye.

- És a te Istened valóban helyesli, ha elcsábítanak egy férfit?

- Semmi baj, ha valaki a saját férjét csábítja el.

Angel tekintete elfelhősödött. Michael tisztában volt vele, hogy Angel nem általánosságban beszél a férfiakról, de azt is jól tudta, hogy a nőt milyen szakszerűen kiképezték a csábításra.

- És akkor mi van, ha azért vélik csábításnak a dolgot, mert gyönyörű vagy?

Michael beljebb tolta a fahasábot a csizmájával.

- A férfiak mindig bámulni fognak téged, Amanda. Gyönyörű vagy, és ez ellen nem tehetsz semmit. - Még John Altman is meredten nézte az első napokban. És persze Paul is. Michael néha eltűnődött azon, vajon mi járhat a sógora fejében, amikor Angellel találkozik. Eszébe juthat az, ami a Pair-a-Dice-ba vezető úton történt kettejük között? Gyorsan elhessegette magától a felkavaró gondolatokat. Ha sokat töprengett rajtuk, gyötrő kétségei támadtak.

- És ez zavar téged? - kérdezte Angel.
- Micsoda?
- Amikor a férfiak bámulnak engem.
- Néha - ismerte be Michael. - Amikor úgy tekintenek rád, mint egy tárgyra, és nem látják meg a felszín mögött rejlő érző embert. - Bánatos mosolyra húzódott a szája. - Vagy a feleséget, aki szerelmes a férjébe.

Angel megforgatta az ujján lévő jegygyűrűt.

- Soha nem néznek a kezemre, Michael.
- Akkor lehet, hogy az orrodba kéne gyűrűt raknunk.

Angel felnézett, megpillantotta Michael évődő mosolyát, és nevetni kezdett.

- Igen, vagy tehetnénk egyet a nyakam köré. Talán az távol tartaná tőlem a férfiakat.

Sokkal később, amikor Michael a lány mellé húzódva már az igazak álmát aludta, Angel ébren feküdt a sötétben, és hallgatta, ahogy az éjjeli szellő a szél haranggal játszik. Megnyugtatták az állandóan változó dallamok.

A friss széna édesen illatozott alatta, és különös melegség járta át erre gondolva, hiszen ez a saját munkájának a gyümölcsét dicsérte. Michaellel közösen kaszálták le és takarították be a szénát. Milyen kimerítő munka volt! Angel szinte megbűvölve figyelte, ahogy Michael széles, lágy mozdulatokkal lendíti a nagy kaszát, és az aranyló szálak a földre hullnak. A no kupacokba gereblyézte őket, majd egy villával felrakták a szekér hátuljára, hogy elvigyék a pajtába, ahol tárolni fogják. Az állatoknak elég takarmányt gyűjtöttek a téli hónapok idejére.

Mindennek célja volt, amibe Michael belefogott. Angelnek eszébe jutott a saját élete, hogy milyen értelmetlenek és nyomorúságosak voltak a napjai, mielőtt Michaellel találkozott. Aztán a férfi töltötte be a perceit, és végre értelmet adott az életének. Michael pedig a földtől, az esőtől és a nap melegétől függött. És persze az Istenétől.

Különösképpen az Istenétől.

Ha Michael nem jött volna vissza értem, már rég halott lennék. Egy sekély, jeltelen sírban rohadnék.

Angelt elöntötte a hála, és fájó alázattal töltötte el a gondolat, hogy ez a férfi szereti *ot.* Miért éppen őt választotta a világ összes asszonya közül? Nem érdemelte meg Michaelt.

Olyan határtalanul boldog vagyok, amiért visszajött értem. És soha többé nem teszek olyasmit, ami miatt megbánhatná a döntését. Ó, Istenem, esküszöm...

Édes illat töltötte meg a sötét kunyhót, egy meghatározhatatlan, ismeretlen fuvallat. Angel tüdeje megtelt a csodálatos, szédítő levegővel. Mi lehet ez? Honnan jött? Fejében kavarogtak a szavak és a kifejezések, amelyeket Michael az elmúlt hetekben vagy még azelőtt olvasott neki, sőt olyan dolgok is felderengtek előtte, amelyeket még sohasem hallott. Valahogy mégis megtalálták a belsejébe vezető utat, és elraktározódtak egy olyan helyen, amit képtelen volt lezárni.

Aztán egy halk, nyugodt hang töltötte meg a szobát.

Én létezem.

Angel hirtelen felült, szemei elkerekedtek. Körbenézett a kunyhóban, de nem volt ott más a férjén kívül, aki mély álomba merülve feküdt mellette. Ki szólt hozzá az imént? Erezte, hogy a félelem átjárja egész testét, és remegés lesz úrrá rajta. Aztán az érzés eltűnt, elmosódott, és Angel ismét megnyugodott, csak a bőre bizsergett furcsán.

- Semmi nincs itt rajtunk kívül - suttogta. - Semmi - mozdulatlanul várt a válaszra.

De egyetlen hang sem törte meg a csendet.

Angel lassan visszafeküdt, és olyan szorosan simult Michael-hez, amennyire csak tudott.

Huszonhat

„Adj szót kínodnak; a szótlán keserv
Csak balsúgója túlfeszült szívednek.”[13]
SHAKESPEARE

Hamar elérkezett a szeptember, és a kukorica készen állt a betakarításra. Michael a sorok közé hajtott a szekérrel, és ott is hagyta. Angellel letörték a szárról a kukoricacsövet, és a deszkának ütötték, hogy a szekér fenekére hulljanak. Hamarosan megtelt az egész góré.

Altmanék boldogan segítettek a kukoricahántásban. A munka jó ürügy volt arra, hogy összejöjjenek és együtt mulassanak. Mindnyájan énekeltek, történeteket meséltek, és jóízűen nevetgéltek. Angelnek felhólyagosodott a keze, és az éles szárak felvágták a tenyerét, de még soha életében nem élt át ekkora boldogságot. Egyre csak növekedett körülötte az aranyló csövek kupaca, és büszkeség töltötte el, ha arra gondolt, hogy részt vehet a munkában. Elég mag jutott a következő évi vetéshez, feltöltötték a saját készletüket is, és rengeteg maradt, amit eladhattak a piacon.

Amikor befejezték a hántást, Elizabeth leült az árnyékba, és az Angel által készített gyógyteát kortyolgatta. Már szépen gömbölyödött a hasa, az arca pedig egészséges színben ragyogott. Angel még sosem látta ilyen élénknek és szépnek.

- Akarod érezni, hogy a baba rugdos? - kérdezte Elizabeth. Megfogta Angel kezét, és gömbölyödő hasára helyezte. - Ott van. Érezted, Amanda? - Angel elbűvölten nevetett. - John megint fiút szeretne - mesélte Elizabeth.

Angel beszélgetés közben egyre hallgatagabb lett. Elizabeth megpaskolta a kezét.

---

[13] Szász Károly fordítása

- Eljön majd a te idődd is. Még fiatal vagy.

Angel nem válaszolt.

Michael és Miriam felmentek a dombra, hogy vigyázzanak a hintázó Ruthra. Elizabeth figyelte őket, és finoman összeráncolta a homlokát.

- Úgy idézi Michaelt, mint a Szentírást. Annyira reménykedtem abban, hogy talán beleszeret Paulba.

- Paulba? - kérdezte Angel meglepetten.

- Fiatal, erős cs nagyon jóképű. Keményen dolgozik a földjén, így sokra fogja vinni. Megkérdeztem Miriamot, hogy mi a véleménye róla, mire azt felelte, Paul elmondta neki, hogy nagyon szép volt a felesége, és nagyon hiányzik neki. Alig néz Miriamra, amikor átjön Johnnak segíteni - sóhajtott. - Biztos még mindig a feleségét gyászolja. Túlságosan lefoglalja a bánata ahhoz, hogy észrevegyen egy csinos, fiatal lányt, aki korban pont hozzá illő. Miriam pedig... - Az asszony megakadt, mert rádöbbent, hogy majdnem meggondolatlan szavak csúsztak ki a száján.

- Szerelmes Michaelbe - fejezte be Angel a mondatot.

Elizabeth elpirult.

- Sosem említette nekem.

- Semmi szükség arra, hogy kimondja, nem igaz?

Elizabeth eltűnődött azon, hogy mekkora kárt okozhatott elkalandozó gondolataival és figyelmetlen szavaival. Néha éppolyan kevés bölcsességgel beszélt, mint a gyerekei. Miért is nem tartotta meg magának az aggályait? Amandával túlságosan könnyű volt beszélgetni.

- Már én is elgondolkodtam rajta - vallotta be Elizabeth, hiszen már semmi módját sem látta annak, hogy másra terelje a szót. Aznap különösképp izgatta a dolog, amikor látta Miriamot felsétálni a dombra Michaellel, és észrevette, hogy a lánya egyenesen csüng a férfi minden egyes szaván. Michael vajon tisztában lehetett azzal, hogy mennyire ragaszkodik hozzá a lány? Miriam képtelen volt bármit is véka alá rejteni.

Elizabeth megfogta Angel kezét.

- Miriam sosem élne vissza a helyzettel, még akkor sem, ha valóban így érezne Michael iránt. Szeret téged, és jó lány. Nem bolond, Amanda!

- Persze hogy nem - Angel nézte, ahogy Michael lesétál a hegyről a barátnőjével, és önkéntelenül is arra gondolt, milyen jól mutatnak együtt. Olyan sok közös vonás volt bennük. Mindketten ugyanabban az Istenben hittek. Szerették a földet, és igazi életörömmel és lelkesedéssel élték a mindennapjaikat. A szeretetüket mindketten feltétel nélkül adták.

Nézte, ahogy Miriam belekarol Michaelbe, és könnyedén felnevet rá. Angel szíve összerándult a féltékenységtől, ami azonban múló érzésnek bizonyult, helyette egyfajta tompa szomorúság lett úrrá rajta. Gondosan tanulmányozta Miriam arcát, amint közelebb jöttek.

Elizabeth kétségbeesett, amikor észrevette, hogyan tekint Angel a lányára.

- Bolond voltam - mondta zavarodottságával küszködve, mert biztos volt abban, hogy tönkretette a lánya és Amanda között szövődő barátságot. - Nem lett volna szabad megemlítenem a dolgot.

- Örülök, hogy megbeszéltük.

Elizabeth megszorította Angel kezét.

- Amanda, Michael nagyon szeret téged.

- Tudom - felelte Angel bús mosollyal az arcán. Mi jót hozott ez a szerelem Michaelnek?

- És Miriam is.

Angel látta, mennyire felizgatta a dolog Elizabethet, ezért megszorította a nő kezét.

- Ezt is tudom, Elizabeth. Semmi szükség rá, hogy ezen rágódj! - Michael és Ruthie mellett Miriamot szerette a legjobban az egész világon. Nem mintha Elizabethhez nem ragaszkodott volna, csak amit iránta érzett, az túlságosan is személyes volt ahhoz, hogy bárkivel is megossza.

Elizabeth szeme könnybe lábadt.

- Most pedig leromboltam a Miriamba vetett bizalmadat.

- Egyáltalán nem. - Angel különös módon tudta, hogy Elizabethnek igaza van. Teljesen biztos lehetett Michael szerelmében. De milyen sors vár Miriamra? És ami még inkább aggasztotta: mi lesz Michael álmaival?

Angel megpróbálta elhessegetni magától a nyugtalanító gondolatokat. *Michael tudta, hogy mire vállalkozik. Ő maga mondta, így nem az én hibám, hogy nem kaphat meg mindent, amire vágyik. Például gyermekeket.*

Angel tekintete Elizabeth hasára tévedt, majd elfordította a fejét, és úgy tett, mintha a lelkében tomboló fájdalom nem is létezne.

Michael másnap átment Paulhoz, és a nap java részét nála töltötte. Angel azon gondolkodott, hogy a két férfinak milyen megbeszélnivalója lehet, és mit mond majd Paul a férjének. Éppen a kertben foglalatoskodott, amikor Michael visszatért. Angel nem mozdult el a helyéről, nem ment elé, hogy üdvözölje. Michael leugrott a lováról, és egyenesen a nő felé sietett. Kezével a kapu cölöpjére támaszkodott, átugrotta a kerítést, majd elkapta Angelt. A karjába vonta, és szenvedélyesen megcsókolta. Amikor Angel már alig kapott levegőt, Michael lazított a szorításán, és rávigyorgott.

- Most megkönnyebbültél?

Angel felnevetett, és önfeledten fonta karjait a férfi köré. Az öröm és a megkönnyebbülés elsöpörte az aggodalmat, amit a Michael nélkül eltöltött nap okozott. Angel ekkor döbbent rá, hogy az elme milyen kínzó fegyver lehet.

A lány bement a házba, hogy vacsorát készítsen, miközben Michael ellátta a lovát. Amikor ő is bejött, Angel elmosolyodott.

- Minden rendben van Paullal?

- Nem - mondta Michael komoran, majd zsebre tett kézzel a kandallópárkánynak támaszkodott, és Angelre nézett. - Valami marcangolja, de nem hajlandó beszélni róla. Holnap mindenesetre bemegyünk a városba, és eladjuk a terményünk egy részét.

Angelnek összeszorult a szíve arra gondolva, hogy Michael megint egész nap távol lesz, de nem szólt semmit.

- Reggel ellátom az állatokat, te pedig Altmanéknál töltheted a napot - mondta. - Elizabeth almaszószt főz be.

Angel megfordult és a férfira szegezte a tekintetét.

- Találkoztál Miriammal?

- Igen - felelte Michael kifürkészhetetlen kifejezéssel az arcán. - Micsoda zűrzavar! - mondta maga elé.

Angel nem kérdezősködött tovább.

Paul korán reggel érkezett, Michael éppen befejezte a kávéját. Amikor felállt, egy határozott mozdulattal Paul vállára tette a kezét, és visszanyomta a székre.

- Maradj csak ott, ahol vagy! Igyál egy kis kávét, amíg elrendezem az állatokat! A szekeret már megpakoltam. Szólok majd, amikor befoghatjuk a lovakat. A házad fele megyünk, hogy útközben felvegyük a ládáidat, aztán útra kelünk.

Paul arca feszültnek tűnt, és amint Michael kilépett az ajtón, Angelre szegezte hűvös tekintetét.

- A te ötleted volt, hogy kettesben töltsük el az időt?

- Nem. Gondolom, Michael abban reménykedik, hogy sikerül tisztáznunk a nézeteltéréseinket.

Paul csöndesen kortyolta a kávéját, válla mereven megfeszült.

Angel odafordult hozzá:

- Reggeliztél már? Van egy kis...

- Köszönöm, nem kérek semmit - felelte kurtán Paul, és szemében gúny tükröződött. - Azt hittem, hogy mostanra már odébbállsz.

Angel számára nyilvánvaló volt, hogy ez a férfi leghőbb vágya.

- Kérsz még egy kis kávét?

- Olyan udvariasnak és tisztességtudónak tűnsz! Bárki azt hihetné, hogy születésedtől fogva gazdafeleségnek neveltek.

- Paul, én egy gazda felesége vagyok - mondta halkan Angel.

- Nem, te csupán egy jó színésznő vagy. Megjátszod magad, de belül még távolról sem vagy olyan, amilyennek egy gazda feleségének kéne lennie. - Paul úgy szorította a bögréjét, hogy ujjai elfehéredtek. - Nem gondolod, hogy Michael megérzi a különbséget, valahányszor Miriam Altmannal beszélget?

Angel arca nem árulta el, hogy mennyire megsebezték a férfi szavai.

- Michael szeret engem.

- Persze, hogy *szeret* téged - felelte Paul, és szemeivel sokat-mondóan végigmérte Angelt. - Tudod, hogy van *az.*

Hogy szerethette Michael ezt az embert a fivéreként? Angel a kedvesség és az emberség legapróbb jelét kereste benne, de csupán fagyos gyűlöletet talált a férfi lelkében.

- Egész életedben utálni fogsz azért, amit velem tettél, Paul? Sosem fogod elfelejteni?

Paul az asztalra csapta a bögréjét, és hátralökte a székét. Arca eltorzult a dühtől, a szeme szinte lángolt.

– Te *engem* okolsz a történtekért? Talán én rángattalak le a szekérről? Úgy gondolod, hogy megerőszakoltalak? - Azzal kiment az ajtón.

Angel mozdulatlanul állt. Jobban tette volna, ha hallgat, hiszen tudta, hogy Paullal szemben képtelen megvédeni magát.

Michael bejött egy pillanatra, hogy adjon neki egy búcsúcsókot.

- Hazafelé megállok Altmanéknál. Maradj náluk, és majd együtt hazakocsikázunk.

Ruthie Angel elé szaladt, amikor a réten keresztül a házuk felé közeledett.

- Paul megengedte, hogy az összes almáját leszedjük! - mesélte lelkendezve, miközben Angel az ölébe vette. - Mama almaszószt készít. Imádom az almaszószt, te nem?

Miriam az ajtóban állt, csinos kék pamutszövet ruhát viselt, és maga elé kötött egy fehér köténytt. Mosolygott, amikor megpillantotta barátnőjét.

- Munkára vagyunk fogva - mondta kuncogva, és megölelte Angelt.

Fogtak egy talicskát, és elgyalogoltak az egy mérföldre lévő almafához. Amíg leszedték a gyümölcsöt, Miriam megmutatta, hogy Paul mennyit dolgozott a földjén.

- Gazdag termése lesz sütőtökből, és kukoricából is bőven kijutott neki, pár napja segítettünk a hántásban.

Amikor visszamentek Altmanék kunyhójába, almahámozással töltötték a délelőtt hátralevő részét. A gyümölcsöt megszabadították a csutkájától, majd feldarabolták a befőzéshez.

Elizabeth fűszereket adott hozzá, és megkeverte a szószt, édes illat töltötte meg a kunyhót. Amíg rotyogott a fazék, az asszony összekészített egy uzsonnás kosarat, és piknikezni küldte őket.

- A fiúk kint vannak apátokkal, én pedig szeretnék egy kicsit ledőlni, amíg egyedül vagyok a házban - mondta, és Miriam megkérdezte, hogy elboldogul-e egyedül is.

Angel, Miriam, Ruth és Leah együtt indultak el. A két fiatalabb lány nevetve gázolt a patak hűvös vizébe, miközben Angel a parton ült és lábujjaival a homokban játszadozott, Miriam kitárta a karját, hanyatt feküdt, és magába szívta a napfényt.

- Néha hiányzik a régi otthonunk - törte meg a csendet. Mesélt a régi farmról, a szomszédokról és az összejövetelekről, amiket ott tartottak. A nyugat felé vezető hosszú útról is beszámolt, mulatságosnál mulatságosabb történetekre emlékezett vissza, és Angel együtt nevetett vele. Miriam szájából vidám utazásnak tűnt a gyötrelmekkel teli, kétezer mérföldes vándorlás.

- Mesélj a hajóról! - kérte Miriam, miközben hasra fordult, és megtámasztotta a fejét. - Sok nő volt a fedélzeten?

- Rajtam kívül még ketten. A kabinom nem lehetett nagyobb egy mellékhelyiségnél, és nagyon hideg volt. Az összes ruhámat magamra vettem, de még ez sem segített. A Horn-fokon történő átkeléskor olyan érzésem támadt, mintha a

pokolban járnék. Azt hittem, bele fogok halni a tengeribetegségbe.

- Mit csináltál, amikor San Franciscóba értél?

- Rettenetesen fáztam, és majdnem éhen haltam. - Átölelte a térdét, és a patakban játszó kislányokra pillantott. - Aztán dolgozni kezdtem - sóhajtott fel. - Miriam, nekem nincsenek mulatságos történeteim, és amiket elmesélhetnék, azok sem a te fülednek valók.

Miriam törökülésben helyezkedett el.

- Tudod, hogy nem vagyok már gyerek. Igazán elmondhatnád, hogy milyen volt.

- Ocsmány.

- Akkor miért nem szöktél meg?

Jól hallotta, hogy volt némi enyhe vád ebben a kérdésben? Magyarázza el Miriamnak, hogy milyen érzés volt nyolcévesen bezárva lenni egy szobában, abban a tudatban, hogy csupán két embernek volt kulcsa a helyiséghez: a madamnak, aki az ételt hozta és kicserélte az éjjeliedényt, illetve a Hercegnek? Mesélje el a végzetes kimenetelű szökési kísérletet, amit Johnnyval hajtott végre?

- Megpróbáltam, Miriam - mondta egyszerűen, minden magyarázat nélkül.

- De a férfiak kívántak, és szerelmesek voltak beléd. Csak egyszer szeretnék végigmenni úgy az utcán, hogy megforduljanak utánam a férfiak!

- Nem, ezt nem mondod komolyan.

Miriam szeme könnybe lábadt.

- Egyszer szeretném megtapasztalni, hogy milyen érzés, ha egy férfi engem akar.

- Valóban így gondolod? És mit éreznél akkor, ha az illető egy vadidegen volna, aki fizetett érted, neked pedig teljesítened kéne a kívánságait, akármilyen megalázó dolgot is kér tőled? Mi lenne, ha az a férfi csúnya lenne? Ha már egy hónapja nem mosdott volna? Mit tennél, ha durván bánna veled? Akkor is

romantikusnak tartanád? - Angel nem akart ilyen nyersen beszélni. A felgyülemlő érzések remegést váltottak ki belőle.

Miriam arca elfehéredett.

- Valóban ilyen volt?

- Még rosszabb - felelte Angel. - Azt kívánom, hogy bárcsak ne ismertem volna más férfit Michael előtt!

Miriam megfogta a kezét, és nem tett fel több kérdést. Michael alkonyatkor tért vissza, és Miriam lépett ki elsőként az ajtón, hogy üdvözölje.

- Azt hittem, Paul is visszajön veled.

Michael leugrott.

- Úgy döntött, hogy pár napig a városban marad.

- Tipikus férfi - mondta Miriam, és a jókedve elpárolgott.

Elizabeth ragaszkodott hozzá, hogy Angelék maradjanak vacsorára. Miriam Michael másik oldalán ült, és az egész étkezés alatt alig szólalt meg, csupán piszkálta a tányérján lévő ételt. Angel észrevette, hogy Michael egy rövid ideig megfogta a lány kezét, aztán a fülébe súgott valamit. Miriam szeme könnybe lábadt, elnézést kért, és felállt az asztaltól.

- Mi van vele mostanában? - kérdezte John döbbenten.

- Hagyd békén, John! - Elizabeth Michaelre, majd Angelre tekintett, és körbeadott egy tál tököt.

Michael a gondolataiba merült a hazafelé vezető úton. Megfogta Angel kezét, és szorosan tartotta.

- Mit nem adnék most egy kis bölcsességért - mondta. - Mit mondott neked Paul ma reggel?

- Meglepődött, hogy még mindig melletted vagyok - mondta Angel, és elmosolyodott, hogy Michael azt higgye, nem sebezték meg a férfi szavai.

De Michaelt nem tudta becsapni.

- Hoztam neked valamit a városból. - Amikor hazaértek, kivett egy csomagot a szekér hátuljából, és átnyújtotta a lánynak. Angel először nem tudta mire vélni a dolgot, csupán vászonba csomagolt szúrós gallyakat látott. - Rózsabokrok. Az eladó megesküdött rá, hogy vörösek, de majd tavasszal kiderül.

Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy elültetem őket. Csak áruld el, hol szeretnéd látni őket!

Angelnek eszébe jutott a napsütötte szalonban terjengő rózsaillat.

- Egyet közvetlenül az ablak alá - felelte a másikat pedig az ajtó mellé.

Amikor felvillant előtte az anyja emléke, amint hálóingben térdel a holdfényes kertben, a lány hirtelen elhessegette magától a képet.

A hálaadás gyorsan közeledett, és Elizabeth olyan nagyra nőtt, hogy Angel azt hitte, mindjárt szétpukkad. Miriammal együtt átvették az ünnepi előkészületek levezénylését, miközben Elizabeth figyelte őket és tanácsokat osztogatott. Amikor elérkezett a nagy nap, az asztalon töltött fácán illatozott tejszínes répával, borsóval, krumplival és cukrozott dióval. John vett egy tehenet, így egy-egy kancsó tej állt az asztal két végében. Angel már hónapok óta nem ivott tejet, ez a finomság jelentette a legnagyobb örömöt a számára az összes többi étel közül, amelyek főzésébe ő is besegített.

- Paul a városban ünnepel - közölte Miriam elcsukló hangon. - A minap azt mondta, azon gondolkozik, hogy tavasszal visszamegy a hegyekbe a patakokhoz.

- Hiszen van egy patak éppen a háza előtt - jegyezte meg Leah.

Jacob megvetően nézett a húgára.

- Csakhogy abban nincs arany, tökfej.

- Ebből elég - szidta meg Elizabeth, miközben egy rebarbaratortát tett az asztal közepére. Miriam pedig sütőtököt rakott az asztal másik végébe. Amikor végeztek az evéssel, a gyerekek hamar elillantak, hogy Elizabeth nehogy befoghassa őket a konyhai munkába. John és Michael kimentek, hogy John rágyújthasson a pipájára, Elizabeth ugyanis ebben az állapotban rosszul lett a szagától. Miriam pedig a kúthoz sétált vízért.

Elizabeth fáradtan lerogyott egy székre, és gömbölyű hasán pihentette a kezét.

- Mennyi idő van még hátra? - kérdezte Angel, miközben lekaparta a tányérokról a maradékot, és az asztalon álló mosóedénybe tette őket.

- Túl sok - mosolygott Elizabeth. - Reggelente Johnnak és Miriamnak együtt kell kihúzniuk az ágyból.

Angel forró vizet öntött a piszkos edényekre. Elizabethre pillantott, és látta, hogy a szegény asszony teljesen kimerült és félálomban van. Angel megtörölte vizes kezeit, odalépett hozzá, és megérintette.

- Elizabeth, pihenj egy keveset! - Felsegítette, lefektette az ágyra, és betakarta. A nő szinte azonnal álomba szenderült.

Angel egy hosszú pillanatig az ágy mellett állt. Elizabeth az oldalán feküdt, felhúzott térddel, és keze védelmezőn nyugodott születendő gyermekén. Angel saját, lapos hasára pillantott, és rárakta a kezeit. Égett a szeme, és az ajkába harapott. Aztán elfordult, és látta, hogy Miriam az ajtóban áll.

A lány sóvárogva mosolygott.

- Már én is eltűnődtem azon, hogy milyen érzés lehet. Ez egy nő létének az értelme, nem igaz? Ez a mi isteni kiváltságunk: új életet hozni a világra, és gondozni. - Angelre mosolygott. - Néha már alig bírom kivárni, hogy én is sorra kerüljek.

Angel észrevette a könnycseppeket, amelyeket Miriam ügyetlenül próbált elrejteni. Végül is mi hasznát venné az isteni kiváltságnak egy szűz lány?

Vagy egy meddő nő.

Huszonhét

„Sokféle szándék van az ember szívében,
de csak az Úr tanácsa valósul meg.” ” PÉLDABESZÉDEK 19,21

Mielőtt Michael vadászni indult, több zsák száraz kukoricát hordott be a házba, hogy Angel a távollétében megpucolhassa őket. A lány a pattogó tűz előtt ülve dörzsölte össze a kukoricacsöveket, hogy lehulljon néhány mag, utána a többit már gyerekjáték volt leszedni. Néhány szem az ölébe hullt. Félrerakta a csupasz csövet, és felvett egy magot. Mosolyogva görgette az ujjai között a kemény alakzatot.

Meg kell halnod ahhoz, hogy újjászülethess.

Angel felemelte a fejét, és feszülten fülelni kezdett. Vadul vert a szíve, de csak a szélben csilingelő harangokat hallotta. Lenézett a tenyerében lévő, enyhén összeaszódott magra. Éppen olyan volt, mint amilyeneket tavasszal vetettek el, és kinőtt belőlük a zöld erdő. A kosárba dobta a magot a többi közé, a szoknyáján lévőket pedig lesöpörte.

Talán tényleg kezdett megőrülni. A régi hangok már csak ritkán visszhangoztak a fejében, de megjelent ez az új, halk és nyugodt hang, ami értelmetlenségeket fecsegett. A halálból élet támadhat? Hisz ez teljességgel lehetetlen. A lábánál mégis ott volt a kukoricamaggal teli kosár. Összeráncolta a homlokát, lehajolt, és a magok közé süllyesztette a kezét. Markába fogta a föld apró kincseit. Vajon mit jelenthetett mindez?

- Amanda! - lihegett Miriam a kunyhóba rontva. - Eljött a mama ideje.

Angel felkapta a kendőjét, és már indult is kifelé az ajtón. Miriam nevetve visszatartotta.

- Ugye nem akarsz egy porig égett házba visszatérni? - Angel megragadta az egyik zsák szárított kukoricát, és elrángatta a tűz mellől. A magokat felrakta az asztalra, a másik zsákot az ágyhoz tette. Az út nagy részét futva tették meg.

- Ó - kiáltott fel Miriam -, elfelejtettem szólni Michaelnek...

- Tudni fogja - felelte Angel, és gyors gyaloglásba kezdett, hogy egy kis levegőhöz jusson, majd ismét felemelte a szoknyáját, és folytatta a futást.

Angel levegő után kapkodva esett be Altmanék házába, Miriam-mal a sarkában érkezett. Elizabeth nyugodtan ült a tűz

mellett, és egy inget foltozott. A gyerekek felpillantottak a munkájukból, mind nyugodtan ültek az asztal körül és tanultak.

Egyedül John tűnt izgatottnak, és úgy pattant fel a székéről, mintha puskából lőtték volna ki.

- Istennek hála! - kiáltott fel, és gyorsan elvette Angel kendőjét, majd a falon lévő kampóra hajította. Aztán lehalkította a hangját: - Gyakoriak a fájásai, de nem bírom rávenni, hogy feküdjön le. Azt mondja, hogy muszáj megvarrnia néhány ruhát!

- Már majdnem befejeztem, John - szólalt meg Elizabeth. Félrerakta az inget, és egy másikért nyúlt. Megdermedt, arca megfeszült az összpontosítástól. Angel az asszonyt bámulta, a gyötrelemjeleit kereste rajta, és várta a vérfagyasztó sikolyt. Elizabeth egy hosszú pillanatig lehunyta a szemét, aztán halkan felsóhajtott, és folytatta a munkát. A gyerekek szinte észre sem vették a feszültséget, míg az apjuk fel nem mordult.

- Lizzie, *feküdj le!*

- Amikor végeztem, John.

- Most! - dörögte a férfi, és Angel megriadt. Még sosem hallotta, hogy John Altman ilyen hangot ütött volna meg bármely családtagjával.

Elizabeth méltóságteljesen felemelte a fejét.

- Hagyj békén, John! Menj, etesd meg a lovakat, vagy vágj fát! Takarítsd ki az istállót, esetleg lőhetnél valamit vacsorára! De most ne zavarj engem! - Hangja olyan nyugodtságról árulkodott, hogy Angel majdnem elnevette magát. John dühösen a levegőbe csapott, és kíviharzott a kunyhóból, miközben motyogott valamit a nőkről.

- Andrew, reteszeld el az ajtót!

- Mama?

- Ha nem teszed, vissza fogjönni - mondta Elizabeth szórakozott mosollyal az arcán. A gyerekek felnevettek, és folytatták a házi feladatokat. Miriam feszült volt, és szemmel láthatóan aggódott.

Újabb fájások következtek, Elizabeth pedig megszállottan varrt tovább. Csomót kötött a cérnára, és eltépte. A következő összehúzódáskor éppen egy inget hajtogatott, és Miriam egyre sápadtab-bá vált. Kétségbeesetten pillantott Angelre, de a lány elhatározta, hogy Elizabeth kedve szerint fog cselekedni. Ha a nő székben ülve akarja megszülni a gyermekét, az egyedül őrá tartozik.

Amikor látta, hogy az egyik fájás elhúzódik, Angel lehajolt, és Elizabeth térdére tette a kezét.

- Miben segíthetek? - kérdezte erőteljesen, sokkal határozottabban, mint amilyennek érezte magát.

Elizabeth nem szólt semmit, kezével a szék karfáját szorongatta. Végül hevesen kifújta a levegőt, és megragadta Angel kezét.

- Segíts be a hálószobába! - mondta lágyan. - Miriam, vigyázz a gyerekekre és az apádra!

- Igen, mama.

- És rengeteg meleg vízre lesz szükségünk. Jacob majd gondoskodik róla. És ruhákra. Leah, a ládában megtalálod őket. A szekrényben lévő spárgagombolyagot is vegyétek elő. Ruthie, idehoznád nekem, édesem?

- Igen, mama. - A gyerekek szétszéledtek, hogy teljesítsék anyjuk utasításait.

Angel csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Elizabeth óvatosan leült az ágy szélére, és elkezdte kigombolni a ruháját. Segítségre szorult a levételénél, és csupán egy vékony alsóruhát viselt alatta.

- Jön már - mondta az asszony. - A vizem akkor folyt el, amikor reggel kimentem a mellékhelyiségre - nevetett halkan. - Egy percig attól tartottam, hogy a baba egyenesen a lyukba fog belepottyanni. - Megfogta Angel kezét. - Ne aggódj annyira, minden rendben van! - Elizabeth éles levegőt vett, a keze görcsösen megfeszült. A homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. - Ez erős fájás volt - mondta végül.

Miriam egy kancsó vízzel és egy köteg ruhával lépett be a szobába.

- Papa hord még vizet Jacob vödrei mellé. Már feltettünk egy edényt a tűzre.

Elizabeth szemei felcsillantak.

- Apád biztosan azt hiszi, hogy egy kellemes, forró fürdő mindent megold. — Az asszony megcsókolta Miriam arcát. - Köszönöm, kedvesem. Rád bízom a dolgok irányítását. Leahnak gondjai voltak a számtannal, Jacobnak pedig a betűket kell még gyakorolnia.

Egyre sűrűbben jöttek a fájások, és egyre jobban elhúzódtak. Elizabeth egy hangot sem hallatott, pedig Angel látta, mekkora megpróbáltatáson megy keresztül. Sápadt volt, és folyt róla az izzadság. Angel kicsavart egy nedves kendőt, és megtörölte vele a nő arcát.

Egy óra múlva Miriam beosont a szobába.

- Itt van Michael.

Angel megkönnyebbülten sóhajtott fel, Elizabeth pedig elmosolyodott.

- Nagyon jól csinálod, Amanda! - Angel elpirult és elnevette magát.

Elizabeth keveset beszélt a következő órában, Angel pedig tiszteletben tartotta a hallgatását. Gyengéden simogatta, és fogta a kezét, mialatt a fájások gyötörték. Amikor Elizabeth elernyedt, kicsavarta a ruhát, és megtörölte a homlokát.

- Már nincs sok hátra - mondta Elizabeth az egyik fájást követően, amely rögtön egy következőbe torkollott. Ez alkalommal felnyögött, és olyan erősen szorította az ágy fejtámláját, hogy kífehéredett tőle a keze. - Nem gondoltam volna, hogy ilyen sokáig fog tartani.

- Mondd meg, mit tegyek! - kérte Angel, de Elizabeth nem kapott elég levegőt ahhoz, hogy megszólalhasson. A nő mélyet lélegzett, és felhúzta a lábát. Egyre hangosabban nyögött, arca eltorzult a fájdalomtól, és mélyen elvörösödött.

Angel nem törődött az illemmel, és lehúzta a takarót.

- Ó, Elizabeth! Jön már, látom a fejét! - Angel a gyereket fogta, miközben Elizabeth még egy utolsót nyomott. Angel letérdelt, és karjaiban felsírt az újszülött gyermek.

- Fiú! Elizabeth, fiú! És tökéletes. Tíz ujj, tíz lábujj... - Angel felállt, remegett a boldogságtól és a csodálkozástól.

Elizabeth örömében zokogni kezdett, amint Angel a mellkasára helyezte a kisfiát. Pár pillanattal később - az utolsó összehúzódások után - teljesen elernyedt, és kimerülten rogyott a párnára.

- Kösd a spárgát a köldökzsinórra, mielőtt elvágod! - utasította Elizabeth fáradtan, és mosolygott. - Jó tüdeje van.

- Igen, az biztos. - Angel gondosan megmosdatta az újszülöttet, majd puha takaróba pólyálta, és odaadta az anyjának. Azonnal szopni kezdett, Elizabeth pedig boldogan mosolygott. Angel meleg vizet töltött egy tálba, majd óvatosan lemosta Elizabethet. Igyekezett a lehető legkevesebb fájdalmat okozni a nőnek, és bár ez nem mindig sikerült, Elizabeth mégsem panaszkodott. Angel lehajolt, és megpuszilta Elizabeth arcát.

- Köszönöm - suttogta a már alvó asszonynak.

Angel halkan kiment a szobából. Mindenki a másik helyiségben várakozott.

- Gyönyörű kisfiad született, John! Gratulálok!

- Hála az Úrnak! - John a székbe roskadt. - Mit mondtál, hogy hívják?

Angel nevetett, és érezte, ahogy elpárolog belőle a felgyülemlett feszültség.

- Hát, nem tudom, John, azt hiszem, azt neked kellene eldöntened.

Mindenki kacagott, még John is, akinek céklavörös lett az arca. Megrázta a fejét, és bement a hálószobába. Miriam és a gyerekek halkan besurrantak mögötte.

Michael rámosolygott, amitől Angel szíve hevesen dobogni kezdett.

- Ragyog a szemed! - jegyezte meg Michael.

Angelt döntötték az érzelmek, és nem tudott megszólalni. Olyan gyengéd volt a férfi tekintete, tele ígéretekkel. Angel annyira szerette Michaelt, hogy teljesen a hatalmába kerítette az érzés. Amikor a férfi odalépett hozzá, felemelte az arcát, hogy finoman megcsókolja.

- O, Michael! - mondta Angel, és átölelte.

- Egy nap... - kezdte Michael, ám hirtelen megdermedt a meggondolatlanul kiejtett szavak súlyától. Még szorosabban ölelte magához Angelt.

A nő tudta, hogy mire gondol. Sosem lehet gyermekük. Michael finoman elhúzódott, de Angel képtelen volt felnézni rá, még akkor sem, amikor a férfi a két kezébe vette az arcát.

- Amanda, ne haragudj! - kérte gyengéden. - Nem akartalak...

- Nem kell bocsánatot kérned, Michael!

Miért is nem gondolta végig, hogy mit akar mondani, mielőtt kinyitotta a száját?

- Szólok nekik, hogy hazamegyünk. - Annyi ideig maradt bent, hogy gratulálhasson Altmanéknak. Nagyon szép volt a kisbaba.

Elizabeth megfogta a kezét.

- Amanda csodálatos volt. Mondd meg neki, hogy megtiszteltetésnek venném, ha én segíthetnék neki, amikor eljön az ő ideje!

- Megmondom neki - felelte Michael tompán, de tudta, hogy ezt az üzenetet nem fogja átadni.

Csendben gyalogoltak hazafelé. Michael figyelte, amint Angel megrakja a tüzet.

- Elizabeth azt üzeni, hogy csodálatos voltál.

- Nagyszerűen csinálta - válaszolta Angel. - Segítség nélkül is remekül ment volna neki. - A lány szomorú mosollyal az arcán pillantott Michaelre. - Ez a női lét értelme, nem igaz? Miriam a gyermekszülés képességét isteni ajándéknak nevezte. - Angel elfordította a tekintetét. - Nos, John minden bizonnyal termékeny földbe vetette a magját.

- Amanda - mondta Michael, és a felesége karja alá nyúlt, hogy megállítsa.

- Ne mondj semmit, Michael, kérlek...

Nem tiltakozott, amikor Michael a karjaiba zárta. A férfi szorosan magához ölelte, homloka a nő hátán nyugodott. Meg akarta szabadítani Angelt a fájdalmától, de nem tudta, hogyan segíthetne rajta.

- Mindössze néhány nap, és itt a karácsony.

- El is felejtkeztem róla, míg át nem mentem Altmanékhoz. - Elizabeth és Miriam már feldíszítették a kunyhójukat fenyőágakkal és piros szalagokkal. Leah és Ruthie kukoricacsuhéból készült babákból jelenítették meg a betlehemi istállót. Angelnek eszébe sem jutott, hogy bármivel is készülhetne az ünnepre. A Herceg mindig azt mondta, hogy a karácsony is éppen olyan nap, mint a többi, akkor is nyolc órát alszik az ember.

Gyermekkorában Mama mindig megünnepelte a karácsonyt. Még a kikötői kunyhóban is, amikor nem volt pénzük, és alig jutott élelem az asztalra, Mama a karácsonyt mindig ünnepként kezelte. Ilyenkor nem jöhettek férfiak a kunyhóba. Mama pedig arról mesélt, hogy az ő gyerekkorában milyen volt a karácsony. Angel nem szerette, amikor a nő erről beszélt, mert mindig elsírta magát.

- Karácsony - sóhajtott fel Angel, és elhúzódott Michaeltől.

Michael észrevette a nő gyötrelmét, és érezte, hogy ezúttal ő okozott fájdalmat neki.

- Amanda...

Angel felnézett a férfira, de nem láthatta az arcát a sötétben.

- Mit adhatnék neked karácsonyra, Michael? Mit? Hiszen te egyedül egy gyermekre vágysz! - Szaporán vette a levegőt, miközben feltörni készülő érzelmeivel küzdött. - Bárcsak, bárcsak...

- Ne! - mondta Michael megtörtén.

Angel ökölbe szorította a kezét.

- Bárcsak ne tett volna tönkre a Herceg! Bárcsak ne *ért* volna hozzám soha senki! Bárcsak olyan lennék, mint Miriam!

- Én *téged* szeretlek! - Amikor Angel elfordult, Michael megragadta és a karjaiba vonta. - Szeretlek *téged.* - Megcsókolta Angelt, és érezte, ahogy a felesége ellenállása megtörik, és kétségbeesetten kapaszkodik belé.

- Michael, azt kívánom, hogy bárcsak teljes lennék! Teljes lennék a számodra.

Istenem, mién? Johnnak és Elizabethnek hat gyermekük van. És én egyet sem kaphatok a feleségemtől? Miért engedted, hogy így történjen?

- Nem számít - hajtogatta Michael. - Nem számít!

De mindketten tudták, hogy ez hazugság.

Huszonnyolc

„Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál ”
FILIPPI 2,3

Paul is eljött az Altman család karácsonyi összejövetelére. Angel gyomra azonnal görcsbe rándult, amikor meglátta a férfit, és azon tűnődött, hogy ezúttal milyen sértést tartogat a számára. Kerülte őt, és elhatározta, hogy semmi sem teheti tönkre az ünnepi hangulatát. Még sosem volt igazi karácsonya, a család pedig őt is be akarta vonni az ünneplésbe. Még azt is szó nélkül tűrte volna, ha Paul egyenesen az arcába vágja, hogy egy szajhának tartja. Különben is tudta, hogy a férfi nem mondaná ki hangosan, mások füle hallatára.

Angel legnagyobb meglepetésére Paul békén hagyta őt. Valószínűleg a férfi is elhatározta, hogy távol marad a lánytól. Még ajándékot is hozott a gyerekeknek: papírzacskóba csomagolt cukorkát a vegyeskereskedésből. Mindnyájan nagyon örültek neki, Miriamot kivéve, aki dühösnek látszott, amikor Paul átnyújtotta neki az ajándékát.

- Köszönöm, Paul *bácsi* - mondta mogorván, és megcsókolta az arcát. Paul állkapcsán megfeszült egy izom, amikor Miriam elfordult tőle.

Angel és Miriam közösen főzték meg az ételeket. Amikor véget ért a hatalmas lakoma, Angel és Michael szétosztották az ajándékokat, amiket ők maguk készítettek. A lány két napig varrta a rongybabákat Leah és Ruthie számára, így visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy kibontják a csomagokat. Örömujjongásuk nevetésre késztette. A fiúk éppolyan kirobbanó örömmel fogadták a csúzlikat, melyeket Michael készített nekik. Kint azonnal fel is állítottak egy céltáblát.

Miriam óvatosan nyitotta ki a csomagot, és felemelte a szárazvirágból készült koszorút, amelyet Angel csinált a

számára. Megérintette a szaténmasnit, ami a hátuljáról omlott alá.

- Csodálatosan szép, Amanda - mondta, és könnybe lábadt a szeme.

Angel mosolygott.

- Folyton az a kép járt az eszemben, amikor a vadvirágok között szaladtál lefelé a dombról. Úgy gondoltam, hogy ez illik hozzád a legjobban.

Miriam azonnal kibontotta, és megrázta a haját, ami sűrű csigákban omlott az arca és a válla köré, és eltakarta a hátát. A fejére tette a virágfüzért.

- Milyen?

- Vad és gyönyörű - felelte Michael.

Paul felállt és kiment. Miriam mosolya elhalványult.

- Micsoda egy fajankó! - mormogta az orra alatt.

- Miriam! - kiáltott fel Elizabeth döbbenten, a vállán tartva az újszülöttet. - Hogy mondhatsz ilyet?

Miriamon nem látszottak a megbánás jelei, miközben az ajtón keresztül Pault figyelte. Levette a koszorút, és az ölébe tette.

- Nagyon tetszik, fátyol helyett ezt viselem majd az esküvőmön.

Amikor besötétedett, a család összegyűlt a tűz körül, és karácsonyi dalokat énekeltek. John Michael kezébe nyomta a Bibliát, de nem mondta meg, hogy mit olvasson fel. Michael azonnal a karácsonyi történethez lapozott. Angel elmerülve hallgatta a férjét, és felhúzott térdei köré fonta a karját. Ruth álmosan hozzábújt, mire Angel mosolyogva az ölébe vette. A kislány addig fészkelődött, míg kényelembe nem helyezte magát, a fejét Angel keblére hajtotta. A nő gyengéden simogatta a haját. *Ha ennyire szeretek egy gyermeket, aki nem is az enyém, mennyire szeretném a sajátomat?*

Michael hangja mélyen, megnyugtatóan zengett. Mindenki csendben hallgatta. Angelnek eszébe jutott, hogy az anyja is mesélt neki a kis Jézusról, aki egy istállóban született, majd a

pásztorokról és a három királyról, akik ajándékot vittek neki, és letérdeltek előtte. Michael szájából ez a történet úgy hangzott, mint egy szép, titokzatos mese. Ennek ellenére Angel mégsem lelt benne örömet. Miféle apa az olyan, aki csak azért küldi el a fiát, hogy aztán rászögezzék egy keresztre?

A sötét hang hirtelen megszólalt a fejében: **Nagyon jól tudod, hogy milyen apa cselekszik így, Angel. A tiéd is pontosan ilyen volt.**

Angel megborzongott. Levette a tekintetét Michaelről, és meglátta Johnt, amint Elizabeth mellett állt a sötétben. A férfi keze a felesége vállán nyugodott. Nem minden apa volt olyan, mint Alex Stafford. Léteztek olyanok is, mint John Altman. Aztán ismét Michaelre nézett. O is csodálatos apa lenne. Erős, szerető és elsősorban megbocsátó. Nem sokkal azután, hogy visszahozta őt Pair-a-Dice-ból, Michael felolvasta neki a tékozló fiú példázatát. ,Ha eltévelyedne a gyermeke, ő olyan apa lenne, aki elé menne, és visszafogadná az otthonába. Nem úgy viselkedne, mint az anyját kipenderítő férfi.

Michael befejezte az olvasást, és becsukta a Bibliát. Amikor felemelte a fejét, egyenesen a lány szemébe nézett. Angel rámosolygott, Michael pedig viszonozta a gesztust, de tekintetében egy kérdés bujkált.

- Miriam - szólalt meg John lágyan. Miriam az apjához lépett, aki halkan mondott neki valamit. Elizabeth odanyújtotta a lánynak a kisbabát, aki elvette és Michael karjaiba tette. A kisbaba felemelte a kezét, Michael az ujjával megsimogatta az apró tenyeret, és elmosolyodott, amikor a kisded erősen megszorította.
- John - kérdezte a férfi -, adtatok már neki nevet?
- Igen, Benjámin Michaelnek fogják hívni. Utánad.

Michael először megdöbbent, aztán mélyen meghatódott.

Szemei ragyogtak a feltörni készülő könnycseppektől. Miriam a vállára tette a kezét, és megcsókolta az arcát.

- Reméljük, hogy méltó lesz majd a névhez.

Angelnek elszorult a torka, amint Michaelt nézte a kisdeddel a karján, és Míriamot, ahogy Michael vállát fogja. Úgy néztek ki, mint akik összetartoznak.

Az éjszakai sötétségben álló Paul is ugyanerre gondolt.

Hamar virágba borultak a rózsabokrok, amiket Michael hozott Angelnek. A lány megérintette a skarlátszínű bimbókat, és az anyjára gondolt. Annyira hasonlított Mae-re. Csak arra volt jó, hogy szép virágokat neveljen, csinos legyen, és gyönyört szerezzen a férfiaknak. De milyen más haszna lenne ezen kívül?

Michaelnek gyerekekre van szüksége. Gyerekeket akar.

Angel karácsony este döbbent rá, hogy mi lenne a helyes lépés, de szinte elviselhetetlennek tűnt az a gondolat, hogy elhagyja a férfit, és nélküle éljen. Maradni szeretett volna, és elfelejteni Michael pillantását, amikor a kis Benjámint tartotta a karján. Angel ragaszkodott a férfihoz, és továbbra is osztozni szeretett volna a boldogságában.

Éppen ez az önzés ébresztette rá a lányt arra, hogy nem érdemli meg Michaelt.

A férfi mindent megadott neki. Angel üres volt, de Michael megtöltötte szeretettel. Elárulta, a férfi pedig visszafogadta és megbocsátott neki. A szerelméért feláldozta a büszkeségét. Ezek után hogyan feledkezhetett volna meg Michael álmairól? Hogyan békélhetne meg saját magával, ha közben figyelmen kívül hagyja Michael szíve vágyát? És Michael? Neki mi lenne a legjobb?

A sötét hang gyakran kísértette őt: Maradj! Nem érdemied meg a boldogságot annyi szenvedés után? Hát nem azt mondja, hogy szeret? Akkor engedd meg neki, hogy bebizonyítsa!

Angel nem bírta tovább hallgatni. Lezárta az elméjét, inkább Michaelre gondolt, és persze Miriamra, akit húgaként szeretett. Maga elé képzelte a gyerekeket, akik Michael és Miriam szerelméből születhetnének: szépek, erősek, sötét szeműek, szeretettel teljesek lennének. Nemzedékeken átívelően. Egyfolytában arra emlékeztette magát, hogy belőle nem

fakadhat új élet. Ha maradna, Michael a haláláig hűséges lenne hozzá, és ez a férfi álmainak a végét is jelentené.

Nem hagyhatja, hogy ez megtörténjen.

Amikor Michael bejelentette, hogy másnap a városba megy Paullal, Angel meghozta a döntését. John épp a minap jegyezte meg, hogy a város hatalmasra duzzadt, és naponta kétszer jár a postakocsi. A hegyek mögött húzódó úton haladt végig a kunyhótól nem egészen két mérföldre. Szerencsére megtartotta az aranyat, amit Sam Tealnél és joseph Hochschild vegyes kereskedésében keresett. Arra pontosan elegendő volt, hogy eljusson San Franciscóba, és ott egy ideig eléldegéljen. A többit később akarta kitalálni.

Arra kell gondolnom, hogy mi lesz a legjobb Michaelnek.

Mire a férfi visszatért a munkából, Angel pazar szarvashúst sütött neki vacsorára. Az egész kunyhót virágokba borította, feldíszítette a kandallópárkányt, az asztalt és az ágyat Michael zavartan nézett körül.

- Mit ünnepiünk?

- Az életet - felelte Angel, és szenvedélyesen megcsókolta. Magába itta a férfi látványát, emlékezetébe véste Michael arcának és testének minden egyes vonását. Kétségbeesetten vágyott a férfira, hiszen annyira szerette őt. Vajon Michael meg fogja érteni ezt? Nem árulhatta el neki. Ha megtenné, akkor még inkább a férfi varázsa alá kerülne, aki utánajönne és megkeresné. Visszahozná. Jobb, ha a férfi hitványnak és paráznának képzeli. De az utolsó éjszaka még az övé volt, és emlékezetessé akarta tenni. Bárhova is sodorja az élet, Michael a részévé vált, akkor is, ha a férfi erről mit sem tud. Angel biztos volt abban, hogy a Michaellel kapcsolatos édes emlékeket a sírjába is magával viszi majd.

- Vigyél fel a dombra, Michael! Vigyél fel oda, ahol megmutattad a napfelkeltét.

Michael látta a nő szemében felgyülemlő éhséget.

- Ma este hideg van.

- Nincs olyan hűvös.

Michael képtelen volt megtagadni a nő kérését, de a gyomrában furcsa szorongást érzett. Levette a takarókat az ágyról, és mutatta az utat. Talán beszélni akart vele, hogy végre elmondja, mi emészti. Lehet, hogy ezúttal megnyílik előtte.

De Angel hangulata megváltozott, a merengés magányosságba fordult. Michaelt megelőzve felszaladt a hegyre, és széttárt karokkal forogni kezdett. Körülötte tücskök ciripeltek, lágy szellő borzolta a füvet.

- Hát nem lenyűgöző? A világegyetem végtelensége. Itt teljesen jelentéktelennek érzem magam.

- Számomra nem vagy az.

- De igen - ellenkezett, és Michael felé fordult. - Itt még neked sem számítok. - Michael összeráncolta a homlokát, amikor Angel ismét elfordult. - Nekem nem kell más isten - kiáltotta az ég felé. - Egyedül te, uram. - Angel visszafordult, és a férfira nézett. *Egyedül te, Michael Hosea.*

Michael összehúzta a szemöldökét.

- Gúnyolódsz velem, szerelmem?

- Soha - felelte Angel, és komolyan is gondolta. Kibontotta a haját, amely zuhatagként omlott le a vállára és a hátára, és fehéren tündökölt a holdfényben. - Emlékszel még a menyasszony történetére, aki a férjének táncolt?

Michael alig kapott levegőt, miközben a holdfényben fürdő Angelben gyönyörködött. A nő minden egyes mozdulata magára vonta a figyelmét, és éberré tette. Amikor Michael megpróbálta magához ölelni, Angel elillant előle, és karját hívogatóan nyújtotta felé. A haja fátyolként lebegett körülötte, a szélben rekedtes, csábító volt a hangja.

- Bármit megteszek érted, Michael. Bármit.

És Michael hirtelen rádöbbent, hogy Angel mit csinál. Elbúcsúzik tőle, ahogy a legutóbb is tette. Eltompítja az eszét a fizikai gyönyörrel.

Amikor a lány közelebb táncolt hozzá, Michael megragadta a kaiját.

- Miért csinálod ezt?

- Érted - mondta Angel, majd magához húzta Michael fejét, és megcsókolta.

Michael ujjai a nő hajában játszottak, miközben Angel ajkaira nyomta a száját. Birtokolni akarta a kedvesét. Angel kezei lángten-gerré változtatták a testét.

Istenem, ne engedd, hogy megint ezt tegye velem! Nem tudnám elviselni!

Angel a férfihoz simult, aki a lányon kívül másra nem tudott gondolni.

Istenem, miért teszed ezt velem már megint? Csupán azért adsz, hogy utána elvehesd?

- Michael, Michael - lehelte Angel, és a férfi saját könnyeinek sós ízét érezte felesége arcán.

- Szükséged van rám. - Michael figyelte, ahogy a nő arcát megvilágítja a holdfény. - Szükséged van *rám.* Mondd ki, Tirzah, mondd ki!

Engedd el, fiam!

Uram, ne! Ne kérd ezt tőlem!

Add nekem!

Nem!

Egymásba kapaszkodtak, és az édes feledésben kerestek vigaszt. De ez nem tartott sokáig.

Amikor szerelmük beteljesült, Michael szorosan magához ölelte Angelt. Megpróbálta elnyújtani a pillanatot, de a szíve mélyén tudta, hogy a feleségével ismét két külön lénnyé váltak. Nem volt elég ereje ahhoz, hogy örökre megőrizze az egységüket.

Angel vadul reszketett, de Michael nem tudta eldönteni, hogy a hidegtől vagy a gyönyörtől. Nem kérdezte. Mindkettőjüket betakarta egy meleg pokróccal, és Angel elhatározása nyílt sebként tátongott a lelkében.

A levegő egyre hűvösebb lett, így vissza kellett menniük. Csendben felöltöztek, mindketten szenvedtek, de úgy tettek, mintha semmi sem történt volna. Angel a férjéhez lépett, a

dereka köré fonta a karját, és odasimult hozzá, mint egy vigasztalásra vágyó kisgyermek.

Michael lehunyta a szemét, miközben érezte a gyomra mélyén születő rettegést. *Szeretem, Uram! Képtelen vagyok feladni Őt.*

Michael, fiam. Azt szeretnéd, hogy örökké cipelje a keresztjét?

Michael reszketve felsóhajtott. Amikor Angel felemelte a fejét, Michael meglátott benne valamit, amitől zokogni támadt kedve: Angel szerette őt. Igazán szerette. És mégis, valami mást is látott a holdfényben ragyogó arcán. Kísérteties szomorúságot, amit ő nem volt képes elűzni, határtalan ürességet, amit nem tudott megtölteni. Visszaemlékezett Angel fájdalmas szavaira, amit Benjámin születésének az éjszakáján mondott: *„Bárcsak egész lehetnék!*" Michael nem tudta azzá tenni.

Felemelte feleségét, és a karjaiban ringatta. Angel pedig átölelte és megcsókolta. Michael lehunyta a szemét. *Uram, ha most odaadom neked, visszakapom egyszer?*

Nem érkezett válasz.

Uram, kérlek!

A szellő lágyan suhogott, de a némaságot nem törte meg egyetlen hang sem.

Másnap reggel Angel kikísérte Michaelt a pajtába, és figyelte, ahogy felnyergeli a lovát.

- Sejted már, hogy mikor érsz haza?

Michael titokzatosan nézett a nőre.

- Amilyen korán csak tudok. - Kivezette a lovat az istállóból, és Angel vállára tette a kezét. A nő felmosolygott rá. Michael megállt, a karjaiba vonta és megcsókolta. Angel viszonozta a csókját, minden szerelmét belerejtve az utolsó lehetőségbe. Amikor Michael ujjai fájdalmasan a vállába markoltak, meglepetten pillantott fel.

- Szeretlek - mondta Michael nyersen. - *Örökké* szeretni foglak.

Angel elcsodálkozott Michael hevességén, és gyengéden megérintette az arcát.

- Vigyázz magadra!

Michael nem mosolygott.

- Te is - válaszolta, majd lóra pattant és elvágtatott. Angel csak akkor tért vissza a házba, amikor Michael már eltűnt a domb mögött.

Addig nem akart elindulni, amíg nem rendezett el mindent. Megágyazott, elmosogatott, elpakolta az edényeket, és kirázta a tűzhely előtti szőnyeget. A virágok még frissek voltak, illatuk betöltötte a kunyhót. Megrakta a tűzet, hogy meleg legyen a helyiség, mire Michael hazaér.

Összerezzent, amikor valaki bekopogott az ajtón. Miriam volt az.

- Mit keresel itt? - kérdezte Angel kétségbeesetten.

Miriam meglepődött.

- Nem számítottál rám?

- Nem.

- Hát, ez különös. Paul felé menet Michael benézett hozzánk, és arra kért, hogy látogassalak meg.

Angel elfordult, és az ágyon heverő utazótáskájához lépett. Gyorsan belegyömöszölte Michael egyik ingét, aztán egy gondosan összehajtogatott ruhát tett rá. Miriam feszülten figyelte minden egyes mozdulatát.

- Michael nem említette, hogy készülsz valahova.

- Nem tudja. - Angel bezárta a táskát, és felemelte. - Elhagyom őt, Miriam.

- *Micsoda?* - kérdezte Miriam, és úgy nézett rá, mintha legalább szarvai nőttek volna. - Megint?

- Ezúttal örökre elhagyom.

- De *miért?*

- Mert ez az egyetlen helyes megoldás. - Angel még egyszer körbenézett a kunyhóban. Itt boldog volt, de ez nem jelentette azt, hogy maradhat. Halkan kilépett az ajtón.

Miriam követte őt.

- *Várjl* - Angel a hegy felé vette az irányt, miközben Miriam igyekezett lépést tartani vele. - Amanda, nem értelek.

- Nem is kell. Menj csakhaza, Miriam! Búcsúzz el mindenkitől a nevemben!

- De hova igyekszel?

- Nyugatra, keletre, mindegy. Még nem döntöttem el.

- Akkor miért ilyen sietős? Maradj, és beszéld meg a dolgot Michaellel! Bármit tett is, ami miatt el akarod hagyni...

Angel nem engedhette, hogy a barátnője Michaelt okolja a döntéséért.

- Miriam, Michael soha nem tett semmi rosszat.

- Akkor miért csinálod ezt?

- Nem akarok beszélni róla. - Angel csak ment egyenesen előre, és azt kívánta, hogy bárcsak feladná Miriam, és békén hagyná.

- Hiszen szereted őt. *Tudom,* hogy szereted. Mit fog majd gondolni, ha minden ok nélkül elhagyod?

Angel tudta, hogy a férfi mit fog gondolni: azt hiszi majd, hogy visszatért a régi életéhez. Talán jobb is volt ez így. Ez majd visszatartja attól, hogy utánaeredjen. Egyedül Angel tudta, hogy sohasem fog visszamenni prostituáltnak. Még akkor sem, ha az éhenhalás veszélye fenyegetné.

Miriam az egész út során érvelt, könyörgött, és csak akkor hagyta abba, amikor már nem bírta szusszal. Angel fel-alá járkálva várta a postakocsit. Már elmúlt dél, így hamarosan itt kellett lennie. Türelmetlenül várakozott, és azon gondolkodott, miért szólt Michael Miriamnak, hogy éppen ma látogassa meg.

- Azt hittem, hogy Michael tökéletes - mondta Miriam bánatosan -, de valószínűleg nem lehet az, ha így menekülsz előle.

- Miriam, ő pontosan olyan, amilyennek látszik, sőt még több is annál. Az életemre is megesküszöm, hogy semmit sem tett vagy mondott, amivel megbántott volna. A kezdetektől fogva szeretett engem, akkor is, amikor én még a látványát is gyűlöltem.

Miriam szeme könnyben úszott.

- Akkor miért akarod elhagyni őt?

- Mert nem tartozom hozzá. Sosem tartoztam. - Látta, hogy Miriam még szeretne mondani valamit, ezért a karjára tette a kezét, hogy megállítsa. - *Kérlek,* Miriam, nekem nem lehet gyerekem. Tudod, hogy mit jelent ez egy olyan férfi számára, mint Michael? O gyerekeket akar, és meg is érdemli őket. Engem már évekkel ezelőtt tönkretettek, így nem válthatom valóra az álmait. - Angel a fájdalmával küszködött. - Könyörgök, Miriam, ne tedd ezt még nehezebbé annál, mint amilyen! Azért megyek el, mert meggyőződésem, hogy Michaelnek ez lesz a legjobb. Próbáld megérteni! - kérte megtörtén. - Miriam, most arra kell gondolnom, hogy *neki* mi a legjobb.

Végre feltűnt a postakocsi. Angel gyorsan kilépett az útra, és intett a hajtónak, hogy álljon meg. Amikor a kocsis meghúzta a hat ló gyeplőjét, Angel levette az ujjáról a jegygyűrűt, és Miriam felé tartotta.

- Arra kérlek, hogy ezt add vissza neki! Az édesanyjáé volt egykor.

Miriam arcán patakzottak a könnyek, és a fejét rázta, nem volt hajlandó elvenni az ékszert. Angel kinyújtotta a kezét, megfogta Miriamét, belerakta a gyűrűt, majd rázárta a lány ujjait. Gyorsan elfordult, és odaadta az utazótáskáját a kocsisnak, aki a többi poggyász mellé kötözte.

Angel barátnője sápadt, zaklatott arcát nézte.

- Szereted őt, ugye, Miriam?

- Igen, szeretem. Tudod, hogy szeretem. - A lány közelebb lépett hozzá. - Nem helyénvaló, amit teszel, Amanda, nem helyénvaló.

Angel szorosan magához ölelte a lányt.

- Segíts, hogy erős lehessek! - Még egy pillanatig magához szorította. - Nagyon kedves vagy a számomra - suttogta, miközben elengedte, és gyorsan felszállt a kocsira.

- Ne menj el! - kiáltotta Miriam, és az ablaknyílásra tette a kezét. A kocsi elindult.

Angel Miriamra nézett, a fájdalmával küszködött.

- Azt mondtad, hogy szereted őt, Miriam. Akkor *szeresd*! És add meg neki a gyermekeket, akiket én nem tudok!

Miriam megdöbbenten engedte el a kocsit. Először elvörösödött az arca, szinte tűzben égett, azután elsápadt.

- Nem, jaj, *nem!* - A kocsi után rohant, de a fogat felgyorsult, és nem akart lassítani. - Várj, Amanda! Amanda!

De túl késő volt. Felkavarodott körülötte a por, Miriam fuldoklani kezdett, és mire ismét szaladni bírt volna, a postakocsi már túl messze járt ahhoz, hogy utolérhesse. Az út közepén állva a kezében lévő jegygyűrűt nézte, és sírva fakadt.

Az utolsó dolog, amire Paul számított, amikor késő délután Michael-lel a háza felé lovagolt, az az volt, hogy Miriam lép ki az ajtaján. A férfi szíve a torkába ugrott, és úgy vert, mint egy rémült vadé, amikor a lány elkezdett feléjük futni. Mit fog Michael gondolni róla?

De Miriam Michaelhez szaladt, nem pedig hozzá. Paulnak összeszorult a gyomra, szinte kővé dermedt. Michael leszállt a lóról.

- Amanda elment! - mondta Miriam sápadt, könnyáztatta arccal. A lány poros volt és zilált. - Egész nap itt vártam, Michael. Tudtam, hogy először Paulhoz fogsz jönni. A délelőtti postakocsival ment el. Vissza kell hoznod!

Paul a lován maradt. Szóval Angel ismét megszökött. Minden esküdözése ellenére elhagyta Michaelt. Éppen úgy, ahogy várta. Boldogságot kellene éreznie. Amikor Michael Miriam vállára tette a kezét, teljesen váratlan és forró féltékenység öntötte el.

Michael sápadtnak és feszültnek tűnt.

- Nem megyek utána, Miriam.

- Hát *mindketten* megbolondultatok? - kiáltott fel a lány, és sötét szemei megteltek könnyel. - Nem érted... - Hogyan is magyarázhatta volna el neki, hogy megértse? Erezte, hogy Paul figyeli őket, ezért nem mondhatott el mindent, amit Amanda

bizalmasan rábízott. - Utána kell menned! Most rögtön! Ha most nem teszed meg, talán sosem bukkansz a nyomára.

- Nem fogom keresni. Ezúttal nem.

- Ezúttal nem? Mit jelentsen ez?

- Arra céloz, hogy már azelőtt is utánament, és semmi jó nem sült ki belőle - világosította fel Paul. - Semmit sem változott, amióta megismerkedtek.

Miriam dühös arccal támadt Paulnak.

- *Maradj ki ebből!* Menj és rejtőzz el a kunyhódban! Menj, dugd a fejed a homokba, ahogy mindig is teszed!

Paul visszakozott, megdöbbentette a lány dühe. Miriam ismét Michael felé fordult, és megragadta a férfi ingét.

- Michael, *kérlek*, menj utána, mielőtt túl késő!

Michael megfogta a kezét.

- Nem tehetem, Miriam. Ha a feleségem haza akar jönni, akkor majd megteszi. Ha nem... akkor nem.

Miriam a kezébe temette az arcát, és zokogott.

Michael felnézett Paulra, és látta a férfi arcán, hogy esze ágában sincs megvigasztalni a lányt. Egy nehéz sóhaj kíséretében megölelte Miriamot, aki egész testében rázkódott a sírástól.

Paul bámulta őket, és a szívébe fájdalom hasított. Hát nem erre vágyott? Hiszen éppen így tervezte. Nem arra várt, hogy végre elmenjen az a boszorkány, és Michael Miriamhoz forduljon, hogy végre olyan felesége legyen, amilyet megérdemel? Akkor miért érezte magát olyan magányosnak, mint még soha?

Akármit is terveit ki azelőtt, nem bírta nézni, ahogy Michael és Miriam egymásba kapaszkodnak. Túlságosan fájdalmas látványnak bizonyult. Megfordította a lovát, és magukra hagyta őket.

Huszonkilenc

„És láttam: íme, egy fakó ló, a rajta ülőnek neve Halál
JELENÉSEK 6,8

San Francisco már nemcsak egy koszos kisváros volt az öbölben, hanem a szélfútta hegyekbe is felkapaszkodott. Happy Valley - a kezdetleges sátortáborból - igazi házakból álló közösséggé alakult. A partra vontatott és üzletekké, kocsmákká, szállókká alakított hajók nagy része leégett. Helyükbe faszerkezetes és téglaházakat húztak fel. A sáros utcákat pedig deszkajárdák szegélyezték.

A révész a szélbe tartotta az arcát.

- Valahányszor leég a város, mindig egyre szebben építik újjá - mesélte Angelnek, amikor átkeltek az öblön. Figyelmeztette a lányt a sekély kutakban található brakkvízre, és azt tanácsolta, hogy a kikötőtől távolabb, a hegyoldalban keressen magának szállást. Angel túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy messzire gyalogoljon, így egy kis vízparti szállodában vett ki egy szobát.

A tenger illata és a sok szemét a gyermekkori kunyhóra emlékeztette. Úgy érezte, mintha száz év telt volna el azóta. Megvacsorázott a kis ebédlőben, ahol szenvedett a fiatalemberek pimasz, só-várgó tekintetétől. Megette a ragut, hogy megtöltse üres gyomrát, de a szívében tátongó űrt nem tudta betölteni.

Helyesen cselekedtem, amikor elhagytam Michaelt. Tudom, hogy helyesen tettem.

Amikor visszatért a szobájába, megpróbált elaludni a keskeny ágyon. Hideg volt a helyiség, és a nő nem tudott felmelegedni. Összekuporodott a takaró alatt, és vágyakozva gondolt a Michael testéből áradó biztos melegségre. Egyfolytában a férfin járt az esze.

Valóban csak három nap telt el azóta, hogy táncolt neki a holdfényben? Mit gondolhatott róla? Gyűlölte? Megátkozta?

Talán egy kiadós sírás után megkönnyebbült volna, de Angelnek elfogytak a könnyei. Szorosan, fájdalmasan ölelte át magát. Lehunyta a szemét, és megpróbálta felidézni Michael arcát, de az emlékek nem elégítették ki. Nem érinthette meg a férfit. Nem érezhette karjainak szorítását.

Felkelt az ágyból, és megkereste Michael ingét az utazótáskában. Aztán újra lefeküdt, arcát a szövetbe temette, amelyet Michael viselt egykor, és belélegezte a férfi testének illatát.

- O, Mama - suttogta a sötétben tényleg bele lehet pusztulni a fájdalomba.

Egy nyugodt, halk hang viszont a tudata mélyén folyton azt hajtogatta: *Élj! Folytasd! Ne add fel!*

Mitévő legyen? Kevés aranya maradt, és az sem fog sokáig kitartani. A postakocsi, a szállás és a rév is drágább volt, mint remélte. Ezért a mocskos kis szállodai szobáért is túl sokat kértek el. A maradék arany legfeljebb két-három napig volt elegendő, aztán más megélhetési forrás után kellett néznie.

Nagy nehezen álomba szenderült. Egész éjszaka furcsa, ködös álmok gyötörték, többször is felébredt és vadul reszketett. Olyan érzése támadt, mintha egy gonosz erő várakozna rá a közelben.

Angel becsomagolta azt a kevés holmit, amit magával hozott, és reggel odébbállt. Órákon keresztül bolyongott San Francisco utcáin. A Portsmouth tér drámaian megváltozott. Eltűnt a viskó, ahol egykor a napjaikat tengették. Egyetlen kalyiba sem állt már, és a tér környékén valaha gombamód terjeszkedő sátrak is mind a feledés homályába merültek. Kisebb üzletek sorakoztak végig, olyan benyomást keltve a szemlélőben, mintha egy előkelő bazárban járna. Angel szétnézett a világ minden tájáról érkező portékák között.

Több bordélyház is volt, az egyik New Orleans elegáns hangulatát idézte. A tér egyik sarkán vendégfogadók, szalonok

és kaszinók virágoztak. Az Angel emlékeiben élő mocsok helyén a Parker-ház és a Dennison pénzváltó egyaránt fenséges látványt nyújtott. A Clay utca délnyugati csücskén pedig a Brown's City Hotel állt.

Angel orvosi és fogorvosi rendelők, ügyvédi irodák, vállalkozások, földmérő és mérnöki irodák mellett haladt el. Több új bankot is felfedezett, valamint egy nagy brókercéget. Még iskola is volt, a gyerekek éppen az udvaron fogócskáztak. Angel megállt, és egy darabig nézte Őket, miközben a kis Ruthra és Leah-ra gondolt. Nagyon hiányoztak neki.

A Clay utcai postahivatal előtt férfiak várakoztak tömött sorokban, várták a postára befutó híreket. A Washington és a Grant utca sarkán új kínai mosoda nyílt, a munkások hatalmas mosóedényekben sikálták a szennyest, míg mások kosarakba hajtogatták a tiszta ágyneműt. Ezeket bambuszrudakon egyensúlyozva, futva szállították az adott házhoz.

Dél felé járt az idő, mire Angel elfáradt és megéhezett. Még mindig nem tudta, hogy miből fog megélni. Az egyetlen lehetőségnek az tűnt, ha visszatér ahhoz, amihez annyira értett. Valahányszor egy bordélyház mellett vezetett el az útja, tudta, hogy bármikor besétálhatna az ajtón, és azonnal kapna élelmet és szállást. Csupán a testét kellene ismét áruba bocsátania - Michaelt elárulva.

Sosem fogja megtudni, Angel!

- Én viszont tudni fogom.

Egy férfi furcsán, fürkésző tekintettel nézett rá, amikor elhaladt mellette. Csak nem lesz belőle is egy magában beszélő, őrült asszony?

Egy bányász lépett hozzá, és arra kérte, hogy menjen hozzá feleségül. Angel kiszabadította a karját, és felszólította a férfit, hogy hagyja békén. A bányász elmondta, hogy a hegyekben van a kunyhója, és feleségre lenne szüksége. Angel azt tanácsolta neki, hogy máshol keressen párt magának, majd elsietett.

Egyre nyugtalanabbá vált a tolongó embertömeg közt lépkedve. Hova rohant mindenki? Miből éltek meg? Vadul

lüktetett a feje. Talán az éhség, esetleg az aggodalom idézte elő, ugyanis nem tudta, hogy miből fog megélni, ha elfogy az aranya. Saját esendosége is kínozhatta, hiszen tisztában volt Önnön gyengeségével, és attól rettegett, hogy képes lesz visszaállni örömlánynak, ha ezáltal egyben tarthatja a testét és a lelkét.

Mihez kezdjek? Istenem, nem tudom, hogy mit csináljak!

Menj be pihenni abba a vendéglőbe!

Angel előrenézett, és meglátott egy olcsó éttermet. Sóhajtva elindult és belépett az ajtón. Leült egy asztalhoz a hátsó sarokban, utazótáskáját a lába mögé tolta. A halántékát masszírozta, miközben azon tanakodott, hogy hol töltse az éjszakát.

Nem messze tőle egy vendég akkorát csapott az asztalra, hogy Angel Önkéntelenül összerezzent. Egy nagytermetű, szakállas férfi üvölteni kezdett:

- Mi tart ilyen sokáig? Már majdnem egy órája várok. Hol van a sült, amit rendeltem?

Egy apró, vörös hajú férfi sietett elő hátulról, és megpróbálta lecsillapítani a mérges vendéget. Suttogva magyarázott neki, de ezzel csak még jobban felbőszítette a férfit. Elvörösödött fejjel ragadta meg a vendéglőst, és az arcuk egy vonalba került.

- Hogy értsem azt, hogy nincs jól? Vagyis részeg! - üvöltötte, majd eltaszította magától az alacsony férfit, aki nekiesett az egyik asztalnak. A vendég az ajtóhoz lépett, és olyan erősen vágta be maga mögött, hogy még az ablakok is beleremegtek.

Az apró ember visszamenekült a hátsó helyiségbe, valószínűleg azért, hogy megszabaduljon a többi vendég fürkésző pillantásától és panaszos megjegyzések áradatától. Néhányan felálltak, és köszönés nélkül távoztak. Angel nem tudta eldönteni, hogy kövesse-e a példájukat. Kimerültség lett úrrá rajta, és a helyzete teljesen kilátástalannak tűnt, itt is éppolyan jól elüldögélhetett, mint bárhol máshol. Egy darabig még úgysem akart visszamenni a város forgatagába. Nem fog belehalni, ha kihagy egy étkezést.

Három másik férfi is feladta a várakozást, és felálltak, mielőtt kiderülhetett volna, hogy megkapják-e a rendelésüket. Már csak Angel és négy másik vendég maradt az étteremben. A vendéglős feszült, erőltetett mosollyal az arcán jelent meg.

- Van bab és pogácsa - közölte, mire a négy vendég morogva távozott, csalódottan jegyezték meg, hogy ezekből egy életre elegük van.

Az alacsony ember vállai elernyedtek a vereségtől. Nem vette észre a sarokban ülő Angelt, amikor hangosan felsóhajtott:

- Ennyi volt, Uram! Bezárhatom a boltot. - Azzal az ajtóhoz lépett, megfordította a táblát, és homlokát a falnak támasztotta.

Angel őszintén megsajnálta. Tudta, hogy milyen érzés, amikor az embertől elpártol a szerencse.

- Elmenjek? - kérdezte halkan. A férfi megfordult, és mélyen elvörösödött.

- Nem vettem észre, hogy itt van. Kér babot pogácsával?

- Kérek,

A férfi eltűnt egy pillanatra. Amikor visszajött, Angel elé helyezett egy tányért, és hátrébb húzódott. A pogácsa olyan kemény volt, mint a kő, a bab pedig odaégett. Angel összeráncolt homlokkal nézett fel az emberre.

- Kávét? - kérdezte a férfi, majd töltött neki egy bögrébe. Olyan erős volt, hogy Angel elfmtorodott az ízétől.

- Uram, önnek új szakácsra van szüksége! - mondta száraz mosollyal az arcán, majd lerakta a bögrét, és félre tolta a tányért.

- Talán munkát keres?

Angel szeme elkerekedett.

- Én?

A férfi nem tudta mire vélni a no arcán tükröződő meglepetést, és még egyszer végigmérte.

- Gyanítom, hogy nem.

Angel érezte, ahogy a vér az arcába szökik. Ilyen tisztán látszott rajta a múltja? Talán a homlokára égették, hogy az

egész világ láthassa? Hát valóban nem hozott semmi változást a Michaellel eltöltött év?

Felegyenesedett.

- *Valóban* munkát keresek. - A nő röviden felnevetett. - Bár nem vagyok a világ legjobb szakácsa, de azt hiszem, ennél még én is jobbat készítek. - Megborzongott a tányérján lévő, odakozmált bab látványától.

- Ebben az esetben fel van véve! - A vendéglős lecsapta a kávéskannát, és kinyújtotta a kezét, mielőtt Angel bármit is szólhatott volna. - Virgil Harpernek hívnak, asszonyom.

Angel próbálta megemészteni, hogy álláshoz jutott, sőt a lehetőség érett szilvaként pottyant az ölébe. Hogyan történhetett mindez? Az egyik percben még kétségbeesetten azon törte a fejét, hogy mihez kezdjen, a következőben pedig egy vendéglős szakácsként alkalmazta.

- Várjon egy pillanatra! - mondta Angel, és felemelte a kezét. - Először szállást kell találnom. Lehet, hogy nem is maradok San Franciscóban.

- Nem kell szobát keresnie, hölgyem! Ahogy kihurcolkodik a szakács, beköltözhet a lakrészébe. Épp most csomagolja össze a holmiját. A szobája közvetlenül az enyém mellett helyezkedik el, a konyha fölött. Igazán kényelmes hely, van benne egy jó ágy meg egy komód.

Angel szemei összeszűkültek. Sejthette volna, hogy turpisság van a dologban.

- Erős zár van az ajtón - tette hozzá a férfi. - Ha szeretné, személyesen is meggyőződhet róla! Tud pitét sütni? Sokszor szerepel a rendelések között.

A férfi úgy hadart, hogy Angel alig tudta követni.

- Mennyibe kerül a szoba? - szakította félbe.

- Semennyibe - felelte a férfi meglepetten. - Az álláshoz jár. És mi van azokkal a pitékkel? Tud sütni vagy sem?

- Igen, tudok sütni kenyeret és pitét - nyugtatta meg. Elizabeth és Miriam mindenre megtanították, amit ők is tudtak. - Ha szerez nekem lisztet, almát, epret...

Harper hátravetette a fejét, kezeit pedig a magasba emelte.

- Édes Istenem, szeretlek! - Virgil Harper körbefordult, és fel-alá ugrált örömében. - Szeretlek! Szeretlek!

Angel csak bámulta a férfit, amint fel-alá ugrándozott, mint egy szöcske, és azon tűnődött, hogy vajon teljesen elveszítette-e az eszét. Virgil észrevette, hogyan bámul rá a nő, és nevetni kezdett.

- Egész héten imádkoztam, és azon tanakodtam, hogy mihez kezdjek. Tudja, hogy mit művelt az a részeges idióta? A levesbe végezte el a dolgát, és hétfőn azt szolgálta fel. Aznap este vallotta be nekem. Azt hittem, hogy reggelre felakasztanak egy oszlopra, ő meg csak nevetett, és azzal élcelődött, hogy csupán különös zamatot csempészett a levesbe. Azt el sem merem árulni, hogy ma reggel mit művelt.

Angel az előtte heverő tányérra nézett.

- A babbal csinált valamit?
- Tudomásom szerint semmit.
- Ez nem hangzik valami bizalomgerjesztőnek.
- Jöjjön a konyhába, megmutatom, hogy mi van raktáron, és eldöntheti, mihez tud vele kezdeni. Hogyan szólítsam, asszonyom? Ne haragudjon a modortalanságomcrt, de elfelejtettem megkérdezni a nevét!
- Hosea - felelte Angel. - Mrs. Hosea.

Michael keményen belevágta a fejszéjét a fahasábba. Egyenesen átszelte, a fejsze pedig beleállt a rönkbe, amit az aprításhoz használt. Erősen meghúzta, és kiszabadította a pengét. A következő fadarabot is a tömbre helyezte, és egyetlen csapással kettéhasította. Újra és újra megismételte a mozdulatsort, mígnem hatalmas kupac tornyosult körülötte. Ezeket félrerúgva újabb fadarabot helyezett a tömbre. Ismét meglendítette a fejszét, ezúttal a szokottnál is erősebben, és a penge egyenesen átszaladt a fadarabon, de ezúttal visszapattant a tömbről, és kis híján a férfi lábába fúródott.

Michael remegve eldobta a szerszámot, és térdre ereszkedett. Az izzadságcseppek a szemébe folytak, így letörölte őket a karjával. Aztán hangokra lett figyelmes. Hunyorgott a napfényben, és megpillantotta Johnt, aki a lován ülve tanulmányozta őt. Michael nem is hallotta, amikor a férfi megérkezett.

- Mennyi ideje vársz ott? - kérdezte ziháló mellkassal.
- Pár perce.

Michael megpróbált lábra állni, de nem tudott. Amint abbahagyta az őrült munkát, minden ereje elszállt. Újból letérdelt, és a tömbnek támaszkodott. Felnézett, és savanyúan Johnra mosolygott.

- Nem hallottam, amikor megérkeztél. Mi szél hozott erre?

John a nyeregre támaszkodott a karjával.

- Két télre is elegendő fát vágtál.
- Hozd a szekered, és vigyél belőle, amennyit csak szeretnél!

A nyereg nyikorgtt, amikor John leszállt a lóról. Michaelhez sétált, és leguggolt elé.

- Miért nem mégy utána?

Michael a hajába túrt reszkető kezével.

- Hagyj békén, John! - Michael nem akart beszélni róla.
- Nyeld csak le a büszkeséged, szállj fel a lovadra, és indulj a keresésére! En majd mindenről gondoskodok, amíg távol vagy.
- Ennek semmi köze a büszkeséghez - felelte tompán.
- Akkor mi tart vissza?

Michael hátrahajtotta a fejét, és nagy levegőt vett.

- A józan ész.

John összeráncolta a szemöldökét.

- Akkor úgy van, ahogy Paul mondta.

Michael egyenesen a szemébe nézett.

- Mit mondott Paul?
- Nem sokat. - John megvonta a vállát. - Michael, a nők túlságosan érzelmesek. Néha ostoba dolgokra vetemednek...
- Amanda előre eltervezte. Nem hirtelen felindulásból tette.

- Honnan tudod?

Michael megint a hajába túrt. Hányszor végiggondolta már a dolgokat, amiket Angel az utolsó estén mondott és tett? Még mindig maga előtt látta a holdfényben táncoló vékony testet, amint sápadt haja körbelengi. Lehunyta a szemét.

- Egyszerűen tudom.

- Miriam önmagát okolja a történtekért. Nem hajlandó elárulni, hogy miért gondolja így, de teljesen meg van róla győződve, hogy Amanda miatta távozott.

- Neki ehhez semmi köze. Mondd meg neki, hogy ezt én üzenem!

- Már megmondtam. Megpróbálta rábeszélni Pault, hogy keresse meg Amandát, és hozza vissza neked.

Michael könnyen kitalálta, hogy mi lehetett annak a beszélgetésnek a végkifejlete. Legalább Paulnak megvolt a magához való esze, és az elmúlt hetekben nem jött át kárörvendő vigyorá-val az arcán.

- Paul sosem kedvelte Angelt.

- Angel? - kérdezte John meglepődve.

- Mara, Amanda, Tirzah... - Michael hangja megtört. A kezébe temette az arcát. - Jézusom - mondta rekedten. - Jézusom! - *Angel.* Még annyira sem bízott meg benne, hogy elárulja neki a valódi nevét. Vagy mindvégig Angelként gondolt a feleségére, anélkül, hogy tudott volna róla? Ezért hagyta el ismét? *O, Istenem, miért kérted, hogy engedjem el?*

John Altman tehetetlennek érezte magát a fiatal férfi szomorúsága láttán. El sem tudta képzelni az életét Elizabeth nélkül. Látta, hogy mennyire szereti Michael Amandát, és Miriam megesküdött arra, hogy ez az érzés kölcsönös volt. Michael vállára tette a kezét.

- Talán magától vissza fog jönni. - Üresnek tűntek a szavai. Michael még csak fel sem pillantott. - Hogyan segíthetnék neked abban, hogy túltedd magad rajta?

- Sehogyan - felelte Michael. Hányszor hallotta ugyanezt a mondatot Angeltől! *Semmit és sehogyan.* Vajon a nő is olyan

görcsös fájdalmat érzett, hogy már a szenvedés puszta említésétől is rosszabbul lett? Hányszor tépte fel a sebeit ugyanúgy, ahogy John teszi? Megpróbált segíteni, miközben még nagyobb vérveszteséget okozott.

- Holnap visszajövök - mondta végül John, és ellovagolt.

Miriam jött helyette.

Leült Michael mellé a fűzfa alá, de nem szólt semmit. A férfi szinte látta, hogyan jár a lány agya, és kérdése a levegőben lógott: *Miért nem teszel valamit, Michael?* De Miriam nem kérdezősködött. A zsebébe nyúlt, és előhúzott valamit. Michael gyomra összeszorult, amikor Miriam tenyerében meglátta az édesanyja jegygyűrűjét.

- A tied - mondta Miriam.

Michaei elvette az apró ékszert.

- Hol találtad? - kérdezte nyersen.

Miriam szeme könnybe lábadt.

- Amanda adta nekem, mielőtt felszállt a postakocsira. Elfelejtettem visszaadni aznap, teljesen össze voltam zavarodva.

Michael a kezébe szorította a gyűrűt.

- Köszönöm - törte meg a csendet, de nem tett fel további kérdéseket.

- Meggondoltad magad, Michael? Megpróbálod megkeresni Amandát?

Michael határozottan, ellentmondást nem tűrően nézett rá.

- Nem, Miriam, és többet ne is kérj erre!

Miriam nem sokáig maradt. Már mindent elmondott aznap, amikor Amanda elhagyta Michaelt, és akkor sem sikerült meggyőznie a férfit, hogy a felesége után menjen.

Michael Amanda távozásának összes lehetséges okával tisztában volt. De a nő döntésének elfogadásán és megértésén túl tudta, hogy valójában Isten akarata teljesedett be.

- Miért így? - kiáltott fel fájdalmában. - Miért kértél arra, hogy szeressem, amikor tudtad, hogy el fogod tőlem venni?

Michael haragudott Istenre, és a feleségét gyászolta. Többé nem olvasta a Bibliát, és nem tudott imádkozni. Magába

fordult, és válaszok után kutatott. De hiába kereste őket. Sötét, zavaros erők üldözték álmában, amelyek megtámadták őt.

A csendes, halk hangot nem hallotta többé. Hetekig, hónapokig nem szólt hozzá. Isten elrejtőzött, némaságba burkolózott, titokban tartotta a céljait. Olyan meddő pusztasággá változott az élete, hogy Michael nem bírta tovább elviselni, és hangosan felkiáltott.

- Miért tagadtál meg engem?

Fiam, én veled vagyok mindennap a világ végezetéig.

Michael megdermedt az őrült tempóban végzett munka közben, és vigaszt keresett Isten igéjében. *Már nem értek semmit*, *Uram, Az ő elvesztésével önmagam felét veszítettem el. Szeretett engem. Tudom, hogy szeretett. Miért vetted el tőlem?*

A válasz az évszakok váltakozásának lassúságával érlelődött meg a férfi elméjében.

Ne legyen más istened rajtam kívül!

Ez nem lehetett a válasz.

Michael még dühösebben kiáltott fel:

- Mikor imádtam mást rajtad kívül? Téged követtelek egész életemben, *soha* nem helyeztem eléd senkit. - Michael az öklét rázta, és zokogott. - Szeretem őt, de nem tiszteltem istenként.

Nyugalom járta át a dühös szóáradatot követően, majd Michael meghallotta a választ - és végre megértette.

Te lettél az ő istene.

Angel az éjszaka leplébe öltöző utca közepén állt, és kábultan figyelte, ahogy Harper vendéglője porig ég. Elpusztult minden, amiért az elmúlt fél évben dolgozott. Csak a rajta lévő viseltes pamutszövet ruhája maradt, meg a foltos kötény, amit fölötte hordott.

Aznap este Virgil berontott a konyhába, és azt kiabálta, hogy tűz van. Angelnek még arra sem maradt ideje, hogy kérdéseket tegyen fel, a férfi máris kihúzta őt az utcára. Pár

házzal lejjebb két épület már lángokban állt. Aztán feltámadt a lágy szél, és a háztömb többi részére is átfújta a tüzet.

Az emberek fejvesztve menekültek. Néhányan pánikba estek, mások utasításokat kiabáltak, Összegyűltek, és kétségbeesetten adogatták a vizes vödröket kézről kézre, hogy megpróbálják meggátolni a tűz terjedését, de minden próbálkozás hasztalannak bizonyult. Hamu és füst töltötte meg a levegőt, egyre magasabbra csaptak a lángok, és narancssárgára festették a szürkülő égboltot.

Angel tehetetlenül nézte, amint egy lángokkal és szikrákkal kísért robbanást követően összeomlik a kávéház. Virgil zokogott. Olyan jól ment az üzlet! Bár nem volt túlságosan bőséges a választék, a minősége azonban kifogástalan volt, így gyorsan híre kelt.

Angel leült egy hordóra, amit az egyik épületből görgettek ki. Az emberek kihordtak a házakból mindent, ami mozdítható volt. Az utca megtelt áruval, zsákokkal, bútorokkal. Miért nem jutott neki is eszébe, hogy így cselekedjen? Nem is gondolt arra, hogy fölszaladjon az emeletre, és becsomagolja a dolgait. Lett volna még annyi ideje, hogy mindent begyömöszöljön az utazótáskájába, és kijusson.

Amikor a tűz elérte az utca végét, nem terjedt tovább. Elcsendesedett a szél, és az izgalom is alábbhagyott. Az emberek kétségbeesetten álltak, és csendesen figyelték, amint álmaik a lángok martalékává válnak. Virgil a földön ült, és a kezébe temette az arcát. Hideg, vizes takaróként vonta be Angelt a levertség. Mihez fog kezdeni? Körbenézett, és látta, hogy mások is hozzá hasonló helyzetbe kerültek. Mit tenne Michael, ha itt lenne? Tudta, hogy őt nem kerítené hatalmába a kétségbeesés, és tenne valamit az emberekért. De mit tehetne ő? Egy magányos nő, mindenétől megfosztva. Abban biztos volt, hogy nem állhat itt tehetetlenül, nézve, ahogy Virgil az utcán zokog.

Leült mellé a porba.

- Mihelyst elalszik a tűz, kiássuk a használható dolgokat, és meglátjuk, hogy mire megyünk velük.

- Mi értelme lenne? Nincs elég pénzem ahhoz, hogy újjáépítsem - nyögte a férfi.

Angel átölelte a vállát.

- Azért a telek is ér valamit. Talán felvehetne rá hitelt, és azzal újrakezdhetnénk az üzletet.

Egy zsákkupacnak dőlve töltötték az éjszakát, és kölcsönkapott takarókba burkolóztak. Hajnalban átkutatták a hamut és a romokat.

Angel fuldoklott a koromtól, de megtalálta az öntött vasedényeket és a lábasokat. A tűzhelyre is használható állapotban bukkant rá. A konyhaeszközök mind elolvadtak, de sok edény épségben maradt. Egy alapos sikálás után újra megfelelő állapotban lennének.

Angel megpihent, miközben arcát elborította a korom, és torkát marta a hamu. Éhes volt, és a fáradtság is erőt vett rajta. Minden izma sajgott, de legalább Virgil sokkal bizakodóbban tekintett a jövő felé, mint tegnap, bár szállást még nem talált maguknak, ahol álomra hajthatták volna a fejüket. A környék szállói mind megteltek fizetővendégekkel, és elég valószínűtlennek tűnt, hogy szállást adtak volna olyanoknak, akik nemrég mentek tönkre. A hűvös, koszos utcán töltött éjszaka gondolata csüggesztően hatott a lelkére, de Angel gyanította, hogy lehetne ennél sokkal rosszabb helyzetben is. Még több takarót kaptak, így melegen tarthatták magukat.

A következő napok során eltávolították a megégett fadarabokat, Angel pedig egy vödörbe gyűjtötte a betört ablakok szilánkjait. Virgil sápadt volt a kimerültségtől.

- Azt hiszem, kénytelenek leszünk itt sátorozni, amíg nem tudok pénzt szerezni, hogy újjáépítsem a vendéglőt. A templomban is van hely a papnál, ha inkább ott szeretné átvészelni a következő napokat. Más asszonyok is ott töltik az éjszakát.

- Nem, köszönöm - felelte szárazon. Inkább alszik a sárban, mint hogy egy templomba menjen segítséget kérni.

Virgil az utca másik oldala felé bólintott, ahol egy épület előtt férfiak álltak sorban.

- Patrick atya felállított egy leveses konyhát. Menjen, egyen valamit!

- Nem vagyok éhes. - hazudta a nő. O ugyan nem süllyedt le odáig, hogy egy paptól fogadjon el segítséget.

Azonban rettentően szomjas volt, és néhány hordó vizet kiraktak, hogy lehessen belőlük inni. Angel az arcát is meg akarta mosni, de a hordókon kívül erre csak egy vályúban volt lehetősége. A lány keserűen felsóhajtott: az a víz is valószínűleg tisztább lehetett, mint ő. Azzal lehajolt, vizet merített a tenyerébe, és megmosta az arcát. A hideg víz felfrissítette elcsigázott tagjait.

- Helló, Angel! Már nagyon régóta nem találkoztunk.

Hirtelen megfagyott a vér az ereiben: csupán a képzelete űzhetett vele szörnyű tréfát. Lassan felemelte a fejét, szíve hevesen lüktetett a mellkasában, miközben arcáról hatalmas cseppekben folyt le a víz.

A Herceg állt előtte, és szája kísérteties mosolyra húzódott.

Harminc

„Ha a halál árnyékának völgyében járok is,
nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.”
ZSOLTÁROK 23,4

A Herceg egyetlen gúnyos pillantással végigmérte Angel koszos pamutszövet ruháját, és keserű mosolyra húzódott a szája.

- Láttalak már csinosabbnak is, drágám!

Angel megdermedt a férfi látványától. Amikor a Herceg odalépett hozzá és megérintette, az ájulás környékezte.

- Úgy tűnik, hogy bármilyen messzire menekülsz, végül nem szabadulhatsz meg tőlem, nem igaz? - Tüzetesen megvizsgálta Angelt. - A korom ellenére meglehetősen szép nővé cseperedtél, amióta nem találkoztunk. - A Herceg körbenézett a leégett épületek között. - Itt dolgoztál az egyik nyomorúságos viskóban?

Amikor a Herceg ismét felé fordult, Angel visszanyerte a hangját.

- Harper vendéglőjében voltam szakácsnő. - Felkavarodott a gyomra, miközben kipréselte magából a szavakat.

- Te? Szakácsnő? - nevetett a Herceg. - O, ez nagyon mulatságos! Roppant mulatságos! És mi volt a specialitásod? - Miközben beszélt, tekintetével végigmérte a kiégett épületeknél dolgozó férfiakat. - Igazán aggódtam érted. Attól féltem, hogy megint egy olyan puhánnyal kerülsz össze, mint Johnny. - A szeme megállapodott Virgilen, aki a törmelékben ásott. - Helyette egy ilyen kis féreg mellett kötöttél ki.

Angel felismerte a sötét pillantást, és tudta, hogy a Herceg semmi jót nem tartogat a férfi számára, aki pedig mindig kedves volt hozzá. A lány tenyere izzadni kezdett, de el kellett terelnie a Herceg figyelmét arról az apró emberről, aki megsegítette őt.

- Biztosan nem azért jöttél Kaliforniába, hogy megtalálj engem. Neked olyan sok fontos dolgod van.

- Nézz csak körül, kedvesem! Itt egy egész vagyont lehet szerezni - mondta csúfondáros mosollyal az arcán. - Azért jöttem, hogy elvegyem belőle a jussomat.

Virgil meglátta őket, és elindult feléjük. Még Angel figyelmeztető pillantása sem tarthatta távol. Épp ellenkezőleg, annál inkább meggyorsította a lépteit. Végigmérte a Herceget, majd aggódva fordult Angelhez.

- Minden rendben, asszonyom? Talán zaklatja ez a férfi?

Azt gondolta ez a szegény bolond, hogy bármit tehet a Herceggel szemben?

- Minden rendben, Virgil.

A Herceg hűvösen mosolygott a férfira.

- Be sem mutatsz minket egymásnak, drágám?

Angel követte a férfi utasításait. Virgilnek valószínűleg ismerősen csenghetett a név, mert döbbenet ült ki az arcára.

- *Ismeri* ezt az embert?

- Angel és én nagyon régi, kedves barátok vagyunk.

Virgil Angelre nézett, aki úgy érezte, hogy muszáj valamiféle magyarázattal szolgálnia. Nem mondhatott viszont sokat.

- Még New Yorkban ismerkedtünk meg. Nagyon régen.

- Nem is volt olyan régen - tette hozzá a Herceg hatalméhes hangon.

- Nem az öné az a hely a tér másik oldalán? - kérdezte Virgil. - Abban a nagy épületben?

- Így van - felelte a Herceg szórakozottan. - Meglátogatta már az asztalaimat?

- Nem engedhettem meg magamnak - felelte Virgil szárazon.

- Mehetünk, Angel? - kérdezte a Herceg, miközben egyre szorosabban fogta Angel könyökét.

- Menni? - Virgil a nőre pillantott. - Hova?

- Nem hinném, hogy bármi köze lenne hozzá - felelte a Herceg fenyegetően.

Az apró ember kihúzta magát.

- Én úgy látom, hogy a hölgy nem szeretne magával menni.

A Herceg felnevetett. Angel először meglepődött, majd meghatódottságot érzett, amiért Virgil még egy olyan férfival szemben is hajlandó volt a védelmére kelni, mint a Herceg, aki minden erőfeszítés nélkül eltiporhatta volna.

- En... - A lány érezte, hogy a Herceg ujjai a karjába mélyednek, és félt belegondolni abba, hogy a férfi mit művelne Virgillel, ha habozni kezdene, mielőtt vele megy. - Sajnálom, Virgil! - mondta végül. A szegény kis ember összezavarodott, és megbántottság tükröződött az arcán. Angelre nézett, és a lány úgy érezte, a férfit is elárulta azzal, hogy nem volt őszinte hozzá a kezdetektől fogva. Valóban azt hitte, hogy megváltozhat az élete? Milyen jogon?

- Kénytelen lesz új szakács után nézni - közölte a Herceg. - Ő pedig visszajön oda, ahová tartozik.

- Biztos benne, asszonyom?

A Herceg szemei idegesen izzottak, amiért ez a kis vendéglős azt képzelte magáról, hogy az útjába állhat.

- Talán vele is úgy kellene bánnom, mint Johnnyval - mondta, és Angelre nézett sötét szemeivel, amelyekben türelmetlenség tükröződött.

- Milyen Johnny? - kérdezte Virgil nyugodtan, és készen állt arra, hogy megfeleljen a kihívásnak. Kis termetű férfi létére nem hiányzott belőle a bátorság. Egyedül a józan észnek volt híjával.

- Ne! - könyörgött Angel. - Kérlek, Herceg, inkább veled megyek!

- Nagyon udvarias lettél, kedvesem! - a Herceg ezúttal jóindulatúan mosolygott Virgilre. - A magáé ez a földdarab?

- Igen - felelte Virgil óvatosan.

- El akarja adni?

- Magának soha.

A Herceg jóízűen nevetett.

- Valóban? Nos, ha bármikor pénzre van szüksége az újjáépítéshez, térjen be hozzám, és megbeszélhetjük a feltételeket! Ha pedig gondjai lennének, mert nem talál új szakácsot Angel helyére, abban is segíthetek. - Úgy tűnt, hogy a Herceg remekül szórakozik.

- Köszönöm - felelte Virgil, de Angel leolvasta az arcáról, hogy Virgil semmit sem fogadna el a Hercegtől. - Mrs. Hosea, biztos, hogy ezt akarja?

- Mrs. Hosea? - kérdezte csendesen a Herceg, és felhúzta sötét szemöldökét, miközben Angelre nézett. A lány szíve a torkában dobogott.

- Igen, Virgil, egészen biztos vagyok benne - válaszolta.

A Herceg elvezette őt, és halkan nevetett, mintha egy jó viccet hallott volna. Angel megpróbálta végiggondolni, hogy mitévő legyen, de a karját szorító kéz megbénította az elméjét. *Mtchael, ó, Michael!* Egyszer már kimentette őt a pair-a-dice-i szalonból, de ezúttal nem volt itt, hogy megverekedjen érte. Egyedül maradt, és a Herceg erős szorításából megsejtette: a férfi nem fogja engedni, hogy még egyszer megszökjön.

- Szóval férjhez mentél, kedvesem? Jól mulattál, amíg tartott? Vagy csupán a látszat kedvéért választottad a házasságot? - A férfi betessékelte Angelt egy hatalmas kaszinóba. A lány alig vett észre valamit a berendezésből, miközben a Herceg végigvezette az asztalok között. A ház pazar volt, de a Herceg mindig is adott a fényűzésre.

A férfiak üdvözölték a Herceget, és leplezetlen érdeklődéssel bámulták Angelt, majd találgatásba fogtak. A lány magasra tartott fejjel haladt el mellettük, egyenesen előrenézett. Felmentek a lépcsőn, majd egy gazdagon díszített folyosón vezetett végig az útjuk. A lány pánikba esett, amikor eszébe jutott egy másik folyosó háromezer mérfölddel arrébb, és mindaz, ami a végén várt rá. A Herceg kinyitott egy ajtót, és belökte Angelt a szobába, majd belépett utána.

Egy gyönyörű barna hajú lány aludt a bevetetlen bronzágyban. A Herceg odament hozzá, és egy hatalmas

pofonnal üdvözölte. A lány fájdalmas kiáltások közepette ébredt fel.

- Kifelé! - üvöltötte a férfi.

A fiatal prostituált kikászálódott az ágyból, felkapta a köntösét, és elmenekült. A Herceg Angelre mosolygott.

- Ez lesz a szobád.

Angel tudta, hogy nem adhatja fel a harcot ilyen könnyen.

- Van más választásom?

- Ugyanolyan dacos vagy, mint régen - mormogta vontatottan a Herceg, miközben lassú léptekkel közeledett hozzá. Erősen megragadta a lány arcát, és a szemébe bámult. A nő megpróbálta elrejteni a szemeiben tükröződő félelmet, de a férfit nem lehetett becsapni. A Herceg nyilvánvalóan tudta, hogy a bátorsága merő színlelés, ezért elmosolyodott.

- Itthon vagy, drágám. A te helyed itt van, és igazán hálásnak kellene lenned! - Lejjebb csúsztatta a kezét, és finoman Angel torka köre fonta. - Úgy nézel ki, mint aki ura a helyzetnek, miközben úgy dobog a szíved, mint egy riadt nyuszié. - Rágyújtott egy szivarra, és a füstön keresztül tanulmányozta Angelt. - Hirtelen nagyon elsápadtál, drágám. Attól félsz, hogy bántani foglak? - Apai gyengédséget mímelve csókolta meg a lány homlokát, és gúnyolódott vele, ahogy a múltban is tette, valahányszor Angel szembeszegült vele. - Majd később beszélgetünk, rendben? - Megpaskolta Angel arcát, mintha egy gyermek lenne, és kiment a szobából.

Michael hideg verejtékben úszott, amikor hirtelen felriadt álmából. Angel szólította. Látta, hogy a lányt tűz Öleli körbe, és a nevét kiáltja, újra meg újra. De akárhogy is próbálta, nem tudott eljutni hozzá, miközben egy sötét alak közeledett Angel felé a lángokon keresztül.

Michael a hajába túrt remegő kezeivel. Meztelen mellkasán patakzott az izzadság, és nem bírta abbahagyni a remegést.

- Csak egy álom volt - ismételte nyugtalanul.

Olyan rossz előérzete támadt, hogy szinte hányinger kerülgette. Imádkozott. Aztán felkelt, és kiment a házból. Hajnalodon, és azt remélte, hogy a napfényben szebbnek tűnnek majd a dolgok. A felkelő nap szépsége azonban nem tudta enyhíteni a különös érzést, így Michael buzgón imádkozni kezdett. Nem bírt másra gondolni, elöntötte a felesége iránt érzett aggodalom.

Agyában szinte záporoztak a kérdések. Hol lehetett? Miből élt? Éhezett? Volt fedél a feje felett? Hogyan boldogult egymagában, nélküle?

Miért nem jött vissza hozzá?

Egész nap valami baljós esemény lógott a levegőben. Úgy érezte, mintha feketeség telepedne a lelkére, és Michael biztosan tudta, hogy Amandával történt valami. Szüntelenül imádkozott érte.

A férfi tudta, hogy teljesen tehetetlen. Hiába került bajba a felesége, semmit sem tehetett érte. Nem is sejtette, hogy merre lehet a nő, és milyen segítségre lenne szüksége. Még mindig nagyon szerette az asszonyt. Michael viszont továbbra is bízott Isten oltalmában, és abban, hogy megmutatja neki a helyes utat. Miért volt olyan nehéz elhinni, hogy Isten Angelért is megteszi ugyanezt?

Mert tudta, hogy Angel nem hisz benne.

Angel megpróbálta kinyitni az ajtót, de be volt zárva. Az ablakhoz lépett, elhúzta az elegáns csipkefüggönyt, és kinézett, de arrafelé sem talált megfelelő menekülési útvonalat. A Herceg szerette biztonságban tudni a tulajdonát.

A nyugtalanságtól hajtva fel-alá járkált, és izzadni kezdett a tenyere, amikor arra gondolt, milyen büntetést szánt neki a Herceg. A férfi nem járt túl Angel eszén: udvarias viselkedése csupán álca volt, a barátságos felszín alatt ugyanis fortyogott a dühtől. Az is a Herceg tervei közé tartozott, hogy magára hagyta, bizonytalansággal a szívében. Tudta, hogy a lányt majd

felemészti az aggodalom, ha a férfi brutalitásának az emlékei megrohanják.

- Ezúttal nem engedem! - suttogta maga elé. - Nem teheti meg velem még egyszer.

Körbenézett, és elhatározta, hogy beveti az ágyat, és rendbe teszi a szobát. Legalább addig is *csinál* valamit, amivel elterelheti a figyelmét a nyomasztó gondolatokról. Amikor elvégezte ezt a kevés teendőt is, leült az ablakhoz, és az utcán nyüzsgő embereket figyelte. Aztán megint utat tört benne a félelem. Szorosan lehunyta a szemét, és megpróbált harcolni ellene.

- Michael, Michael, mutasd meg, hogy mit tegyek! - Angel elképzelte, ahogy a férfi a földeken dolgozik. Látta, amint kapával a kezében felegyenesedik és mosolyog. Aztán megjelent előtte, ahogy a tűz előtt ül, és a Bibliát olvassa. - Bízz az Úrban! - mondta Michael. - *Bízz az Úrban!*

Kinyílt az ajtó, és Angel nyugalmat erőltetve, mozdulatlanul ült a széken, amikor a Herceg belépett. Egy testes férfi követte őt. Angel közömbösséget színlelt, amikor az idegen összeszedte a másik lány holmiját a szekrényből, és kivitte őket a szobából. A Herceg csak állt, és különösebb érdeklődés nélkül méricskélte. Angel felnézett rá, és halványan elmosolyodott. *Nem fogok előtted csúszni-mászni, te ördög! Ezúttal nem forgatod ki az elmémet! Michaelre fogok gondolni, egyedül ő jár majd a fejemben.*

Egy kínai szolga lépett be a szobába, hogy elvigye a szennyest, és tiszta ágyneműt húzzon.

Angel mereven ült a magas támlájú székben, kezeit könnyedén a karfára helyezte, miközben hevesen vert a szíve. A Herceg nem mozdult, egy árva szót sem szólt, de Angel ismerte ezt a pillantást, és a félelemtől összeszorult a gyomra. Miféle megtorlást fontolgat a férfi?

- Hozd fel a kádat! - parancsolta, és a kínai férfi meghajolt. - Gondoskodj róla, hogy a hölgy elég meleg vizet kapjon! - A szolga ismét meghajolt, és kihátrált a szobából. A

Herceg szemei összeszűkültek, és egy hosszú pillanatig Angel arcát tanulmányozta. - Küldök valakit, hogy segítsen neked! - Azzal megfordult és kiment.

Angelt meglepte a férfi viselkedése, és mély levegőt vett. A Herceget összezavarta a modora, pedig a lány azelőtt sosem tudta lóvá tenni. De az is igaz volt, hogy már közel három éve nem találkoztak. Lehet, hogy azóta megfeledkezett Angel cselfogásairól.

És ez talán csak rontott a helyzeten.

Egy fiatal lány lépett be a szobába, hogy segítsen neki levetkőzni. Nem lehetett több tizenhárom évesnél. Angel tudta, hogy nem a Herceg szeretője, bár egy időben megfelelhetett a férfi céljainak. Elég csinosnak tűnt. De Angel nagyon jól emlékezett arra, hogy amíg egy lány kizárólag a Herceg tulajdona, addig tiszta volt az arca, csakis pasztellszíneket viselhetett, és masnival fonták be a haját. Ennek a lánynak viszont pirosító ragyogott az ajkán és az arcán, míg a haja göndör fürtökben omlott a vállára. Úgy nézett ki, mint aki megjárta már a poklot.

Angel szánalmat érzett a kislány iránt, és rámosolygott.

- Mi a neved?
- Cherry - felelte, és az ajtó mellé dobta Angel pamutszövet ruháját és az alsóneműjét.
- Azokat szeretném visszakapni, miután kimosták őket.
- A Herceg azt parancsolta, hogy égessem el őket.
- És az ő szava szent és sérthetetlen. - Nem akarta, hogy a lány miatta kerüljön bajba. - Ő hozott magával Kaliforniába?
- Engem és még három másik lányt - felelte Cherry, miközben a vizet próbálta. - Most már nem túl forró, megfürödhetsz.

Angel levetette viseltes alsóneműjét. Beleereszkedett a meleg vízbe, és felsóhajtott. Bármi is következett ezután, legalább tisztán szembesülhetett vele. A felszínen.

- Mióta vagytok itt?
- Nyolc hónapja - felelte a lány.

Angel összeráncolta a homlokát. A hat hónap során csupán néhány háztömbnyire lakott a Hercegtől, és fogalma sem volt róla. Talán a sors akarta, hogy ismét a férfival legyen.

- Nagyon szép vagy - mondta Cherry.

Angel komolyan nézett a lányra.

- Te is az vagy. - Egy hófehér bőrű, csinos lány, halálra vált kék szemekkel. A lányban különös együttérzés ébredt.

- Szeretnéd, hogy megmossam a hajad? - kérdezte Cherry.

- Az innen kivezető utat szeretném megtalálni. - Cherry meglepetésében megdermedt, Angel pedig magán gúnyolódva mosolygott. - Az viszont lehetetlen, nem igaz? - Elvette a szivacsot és a levendulaillatú szappant, amit felé tartott a lány, és nem beszélt többet.

A Herceg kopogás nélkül jött be a szobába. Cherry összerezzent, elsápadt az arca, Angel megfogta a lány kezét, és érezte, hogy milyen hideg. A Herceg karján szaténruhák feküdtek, amelyeket ünnepélyesen, szertartásos mozdulatokkal övezve az ágy végébe fektetett.

- Hagyj minket magunkra, Cherry! - A lány kimenekült a szobából.

Angel dühösen felvértezte magát a lelkében, és úgy folytatta a fürdést, mintha a Herceg ott sem lenne. A férfi csak bámulta. Angel kényelmetlenül érezte magát a sötét tekintettől, ezért felállt, és egy nagy törülközőt tekert maga köré. A Herceg átnyújtott neki egy kisebbet is, amit a lány a fejére csavart, mint egy turbánt. A Herceg egy kék szaténköntöst tartott elé, amibe Angel belebújt, és kényelmesen megkötötte. A Herceg a vállára tette a kezét, és maga felé fordította.

- Már nem vagy az én kis angyalom, igaz?

- Nem maradhattam örökké gyermek - felelte Angel, és megdermedt a férfi érintésétől.

- Milyen kár! - A Herceg egy széket húzott elé. Angel lassan vette a levegőt, és nyugalmat erőltetve foglalt helyet.

- Biztos majd éhen halsz! - mondta a Herceg, és meghúzta a csengőzsinórt. A kínai szolga behozott egy tálcát.

Amint letette Angel elé az asztalra, a Herceg intett neki, hogy távozhat. Ő maga emelte fel a fedőt, és elmosolyodott. - A kedvenc ételeid, drágám!

Pompás lakoma állt Angel előtt: vastag, véres marhaszelet, tejszínes burgonya és vajban úszó vegyes zöldség. Desszertként pedig egy nagy szelet csokoládétorta kínálta magát. Azóta nem evett ilyen fenségeset, amióta megszökött a New York-i bordélyházból. Összefutott a nyál a szájába, a gyomra pedig összeszorult.

A Herceg felemelt egy ezüstkancsót, egy kristálypohárba tejet töltött, majd átnyújtotta a lánynak:

- Mindig is jobban kedvelted a pezsgőnél, nem igaz?

Angel elvette tőle a poharat.

- Felhizlalod a borjút, mielőtt levágod, Herceg?
- Az *aranyborjút*? Nem lenne dőreség a részemről?

Angel még a tűzvész előtt evett utoljára, a pap alamizsnáját ugyanis makacsul elutasította. Ha elfogadta volna a felkínált levest, a férfi elvárta volna, hogy feltárja előtte a lelkét, mielőtt a szemébe vágná: ő már kárhozatra van ítélve. Így már kopogott a szeme az éhségtől.

- Majd később csatlakozom hozzád — közölte a Herceg, újabb meglepetést okozva ezzel a nőnek. Angel ugyanis azt várta, hogy a férfi vele marad. Amint kilépett az ajtón, a lány nekilátott a pazar lakomának. Három éve nem evett ilyen finomat! A Herceg mindig nagy gondot fordított az étkezésekre. Angel töltött magának még egy pohár tejet.

Csak akkor ébredt rá, hogy mit tett, amikor már tele volt a gyomra, és hirtelen mélységes szégyenérzet járta át.

Jaj, Michael, gyenge vagyok! Olyan gyenge vagyok! Jói tettem, hogy eljöttem tőled. Nézz csak rám! A Herceg ételeinél tömöm tele magam. Eladom a lelkem egy szelet marhasültért és csokoládétortáért, amikor megesküdtem rá, hogy inkább éhen halok, mint hogy visszatérjek a régi életemhez. Nem tudom, hogyan kell jónak lenni. Csak akkor sikerült, amikor veled voltam!

- Zaklatottnak tűnsz, drágám. Mi történt? Valami megfeküdte a gyomrod? - A Herceg hangja felriasztotta őt a merengéséből. Nem is hallotta, amikor visszajött a szobába. - Vagy a büntetésed miatt aggódsz?

Angel eltolta magától az üres tányért, arca lángolt a megalázottságtól, és undorodott a tettétől.

- Nem érdekel, hogy mit csinálsz - felelte közömbös hangon. Felállt,,és hátat fordított a férfinak. Elhúzta a csipkefüggönyt, és az ablakon át kinézett a forgalmas városi utcára. *Mi lett az erkölcsi tartásommal, Michael? Amíg melletted voltam, megvolt, most pedig ismét tovatűnt. Jó úton tartok afelé, hogy ismét visszatérek és Angellé váljak. Mindössze pár óra és egy tálcányi étel kellett hozzá!*

Angel lehunyta a szemét. *Istenem, ha létezel és hallod a hangom, sújts le rám! Ölj meg, mielőtt teljesen beadnám a derekam! Nincs erőm, hogy megküzdjek ezzel az ördöggel. Nincs már bennem lelki tartás.*

- Aggódom érted - mondta a Herceg hízelgő hangon. Angel a vállán érezte a férfi kezét, hüvelykujjával megfeszült izmait masz-szírozta. - Én egyedül a te érdekeidet tartom szem előtt.

- Mint mindig - felelte Angel szárazon.

- Volt valaha is dolgod nálam a kevésbé előkelő urakkal, drágám? Csakis a legjobbak jutottak neked. Hány tizenhat éves lány mondhatja el magáról, hogy rendszeresen látogatja egy szenátor és egy főbíró? Vagy egy hajómágnás? Charlest teljesen feldúlta az eltűnésed, hetekig vigasztalhatatlan volt. A saját kapcsolatai révén nyomoztatott utánad, és ő szólt nekem, hogy egy Kaliforniába tartó hajóra szálltál fel.

- A jó öreg Charles - mondta Angel, és eszébe jutott az elkényeztetett fiatalember. Lerázta magáról a Herceg kezét, és szem-befordult vele. - Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy ki akarok szállni?

A Herceg szája finoman megrándult.

- Mesélj nekem erről a Hosea nevű férfiról!

Angcl izmai megfeszültek.

- Miért akarsz tudni róla? - vágta rá hűvösen.
- Csupán a kíváncsiság hajt, drágám!

Ha beszélne Michaelről, talán tudna erőt gyűjteni az ellenálláshoz, bármi is következzen azután.

- Michael egy földműves.
- Földműves? - kérdezett vissza a Herceg szórakozottan, és hangjába némi csodálkozás vegyült. - És megtanultál szántani, Angel? Tudsz szépen varrni és tehenet fejni? Élvezted, amikor kosz került a körmöd alá? - A Herceg egy hirtelen mozdulattal megragadta a lány kezét, és megvizsgálta Angel tenyerét. A nő passzívan tűrte, és nem ellenkezett. - Bőrkeményedés - mondta a férfi undorodva, és eleresztette a lányt.
- Igen, bőrkeményedés - felelte büszkén Angel. - A legnagyobb por és izzadság közepette is tisztább voltam mellette, mint melletted valaha is.

A Herceg váratlanul pofon vágta, amitől Angel hátratántorodott. Amikor kiegyenesedett, megpillantott valamit a Herceg arcán, ami csillapította a félelmét. Nem tudta biztosan, hogy mit látott, de a férfi mintha már nem uralta volna sem a helyzetet, sem önmagát.

- Mesélj el mindent, drágám! Csupa fül vagyok.

Angel úgy tett.

- Szeretted?
- Még most is szeretem. Mindig is szeretni fogom. Ő az egyetlen jó dolog, ami az életemben történt, és a halálomig ragaszkodni fogok hozzá.

A Herceg arca elsötétült.

- Miért olyan sürgős, hogy ez minél előbb bekövetkezzen?
- Azt csinálsz, amit akarsz, Herceg. Amint a kedved tartja. Mindig is azt tetted, nem igaz? - Angel ismét elfordult tőle. Titkon arra számított, hogy a férfi újból megragadja majd és megüti, de nem tette. A lány leült az ágy szélére, és kíváncsian nézett fel rá.
- Akkor most hol van az erkölcs és a férfiasság mintaképe? -kérdezte a Herceg, és hangjába keserű gúny vegyült.

- A farmján - válaszolta a lány egyszerűen. És talán már Miriam a kedvese.

- Elhagytad.

- Igen, elhagytam.

A Herceg elégedetten elmosolyodott.

- Meguntad?

- Nem. Michael egyik álma az volt, hogy saját gyerekei legyenek, és - mint azt mindketten jól tudjuk - én nem ajándékozhatom meg őt velük. - Angel nem is próbálta leplezni a hangjában megbújó keserűséget.

- Szóval ezt még nem bocsátottad meg nekem, ugye?

- Megmondtam Michaelnek, hogy nem lehetnek gyerekeim, és azt is, hogy miért nem. Azt felelte, hogy neki nem számít.

- Nem?

- Nem, de nekem számított. Azt akartam, hogy mindene meglegyen, amit megérdemel, és amire vágyik.

A Herceg arca Angel szavai hallatán egyre keményebbé vált. A lány azonban nem vett tudomást a férfi szemében bujkáló figyelmeztetőjelekről. Egyedül Michaclrc gondolt.

- Nem most hagytam el először - folytatta. - Azért mentem hozzá, mert abban az állapotban nem volt más választásom, de az első adandó alkalommal megszöktem. Nem kívántam az élete része lenni. Vissza akartam menni Pair-a-Dicc-ba, hogy megszerezzem a pénzt, amivel tartoztak nekem. Mire odaértem, a bordélyház a tűz martalékává vált, a Hercegnő pedig eltűnt. Úgyhogy egy szalon tulajának az ágyában kötöttem ki. Ott aztán közelebbről is megismerkedtem a kevésbé jómódú vendégekkel, akikről olyan megvetően beszélsz. Tudod, hogy mit tett Michael, amikor rájött, hol vagyok? Utánam jött és kiszabadított. Megküzdött értem, aztán hazavitt magával a farmjára. És megbocsátott nekem.

Angel komoran felnevetett.

- De én egyfolytában menekültem előle. Érzéseim lettek mellette, igazi, csodálatos érzések. Olyan volt, mintha teljesen

kifordította volna az életem. Szeretett, és mindig csak szerelmet adott, akármit is tudott meg a múltamról. Nem számított, hogy mennyi fájdalmat okoztam neki, sohasem adta fel a reményt.

A Herceg megragadta Angel állát.

- Ahogy én sem! - Úgy izzott a szeme, mint két parázs. - Vagy talán elfelejtetted, hogy tőlem is többször megszöktél, én viszont mindig hazahoztalak és megbocsátottam?

Angel elrántotta az állát, és keserűen nézett a Hercegre.

- Megbocsátottál? - A szó káromkodásnak hangzott a szájából. - *Birtokoltál.* Úgy tekintettél rám, mint a tulajdonodra. Egy árucikk vagyok csupán a szemedben, amit mindig annak adsz el, aki a legmagasabb árat ígéri érte. Mint egy használati tárgyat. Michael viszont szeretett. Mindig azt hitted, hogy a lelkem hozzád tartozik, egyedül a tiéd. De Michael megmutatta nekem, hogy senki sem birtokolhatja.

- Valóban nem? - A Herceg gyengéden megérintette a lány arcát ott, ahol az előbb megütötte. - Nem érzed itthon magad, Angel? Nem hiányoztak a jó ételek, a szép ruhák, a pazar környezet és a*figyelem'?*

Angel kelletlenül rázkódott össze, mire a Herceg szája mosolyra húzódott.

- Ismerlek - mondta. - Minden tiltakozásod ellenére imádod érezni, ahogy a selyem a bőrödhöz simul. Élvezed, hogy egy saját szobalány szolgál ki, aki lesi minden kívánságod. - Felvette az asztalról az üres kancsót. - És persze szereted a tejet - nevetett gúnyosan a Herceg.

Angel arca lángra gyűlt. A Herceg arckifejezése gonosz kárörömről árulkodott, miközben magához szorította a lányt.

- Figyeltem, hogyan játszottál a férfiakkal, akik hozzád jöttek. Puha agyaggá váltak a kezedben. A megszállottjaid lettek.

- És ez hatalmat adott neked fölöttük.

- Igen, ez így igaz - vallotta be készségesen a férfi. - Óriási hatalmat. - Durván felemelte Angel fejét. - Hiányoztál. Hiányzott a hatalom, amit azáltal nyertem, hogy a bűvöletedbe

kerítetted a férfiakat, akiket elhoztam hozzád. Az enyémek lettek, mihelyst a rabjaiddá váltak.

- Túl sok érdemet tulajdonítasz nekem.
- Téged senki sem tudott megérinteni.
- Michael nek sikerült.

Angel látta, hogy a férfi szeme dühösen felvillan. Különös módon a lány már nem érzett félelmet. Nyugalom áradt szét a testében, és bátorságot adott neki, ha Michaelre gondolt, de sejtette, hogy ez az erő nem fog örökké tartani. Főleg akkor nem, ha a

Herceg valóban haragra gerjed. Ő nem olyan volt, mint Magowan. Sohasem veszítené el a fejét és próbálná megölni.

A Herceg felemelkedett.

- Most itt hagylak, drágám! Pihenj! Nemsokára visszajövök, hogy megbeszéljünk néhány dolgot. Üzletről lenne szó. Végül is meg kell dolgoznod a különleges bánásmódért.

Amikor lehajolt, hogy megcsókolja, Angel elfordította a fejét. A Herceg kemény ujjjai satuként szorították az arcát, és kényszerítették, hogy a Hercegre nézzen. Erősen megcsókolta. Angel nem érzett benne szenvedélyt, és azt sem vette észre, amikor visszahúzódott. A férfi ilyen szempontból már akkor ráunt a lányra, amikor Angel olyan idős lehetett, mint Cherry.

A Herceg megállt az ajtóban, és meg egyszer visszafordult:

- Különben, Angel, ha eljön érted ez a Hosea, ugyanúgy fogok végezni vele, mint Johnnyval. - Kissé elmosolyodott. - Te pedig végig fogod nézni. - Angelnek elszállt minden bátorsága, és ezt a Herceg is észrevette, ugyanis győzelemittasan távozott.

Angel hallotta, ahogy megfordul a kulcs a zárban, majd leereszkedett az ágyra.

A Herceg sem másnap, sem a rá következő nap nem tért vissza. Cherry hozott neki ételt, és egy őr mindig rázárta az ajtót, miután elment a lány. Angel tisztában volt azzal, hogy a Herceg mit akar elérni nála, de ez még nem segített a helyzetén.

A rémálmok újra visszatértek.

Megállás nélkül rohant, az éjszaka sötét lepelként borult rá. Lépések visszhangját hallotta maga mögött a sikátorban. Előtte volt a kikötő, a horizonton látta a vitorláikat bontogató hajók sokaságát. Angel könyörgött a hajóskapitányoknak, hogy engedjék fel a fedélzetre.

- Bocsánat, hölgyem! Tele vagyunk - mondták a matrózok, egyik a másik után.

Az utolsó mólón is végigfutott, míg egy szemetes uszályhoz nem ért. Éppen kioldották a köteleit. Hátranézett, és megpillantotta a Herceget. A férfi a nevét kiáltotta, sötét hangja szinte visz-szahúzta. Patkányok szaladgáltak az uszályon lévő szemétkupac tetején, rothadó húst és zöldségeket rágcsáltak. A rettenetes bűz felkavarta a gyomrát, mégis elrugaszkodott a parttól, hogy a hajóra ugorjon. Keményen landolt. Keze a nyálkás halomba süppedt, a patkányok visítottak és minden irányba szétszéledtek. Majdnem elájult a szörnyű bűztől, mégis erősen megkapaszkodott, amikor elindult vele az uszály. Akkor hagyta el a dokkokat, amikor a Herceg elérte a móló végét.

- Nem tudsz megszökni! Nem tudsz megszökni, Angel!

Aztán a Herceg eltűnt, ő pedig a viharosan háborgó tenger kellős közepén találta magát. Tomboltak körülötte a hullámok, átcsaptak az uszály oldalán. Megpróbált biztonságosabb menedéket találni, de csalódnia kellett. Egyre magasabbra mászott, hogy távolabb legyen a hideg vízpermettől. Amikor elérte a szemétdomb tetejét, ott feküdt Rab a hátán. A nyakán volt még a fekete zsineg, halott húsából patkányok lakmároztak. Angel rémülten felsikol-tott, lecsúszott a kupacról, majd az uszály legtávolabbi sarkába húzódott.

A lány reszketett a hidegtől, és betakarta a fejét.

- Bárcsak halott lennék! Bárcsak halott lennék...
- Édesem, nem láttad valamerre?

Angel felpillantott, és az anyja állt előtte ragyogó fehér ruhában.

- Nem láttad, édesem? Hol van a rózsafüzérem?

Angel felmászott a kupacra, és kétségbeesetten keresgélni kezdett.

- Megtalálom, Mama, meg fogom találni! - Észrevett egy fényesen csillogó tárgyat, és utánanyúlt. - Itt van! O, Mama, itt van! - Az uszály váratlanul egy éles mozdulattal megbillent, az egyik vége felemelkedett, ahogy a tengerbe csúsztatta a szemetet. Angel felkiáltott, és esés közben megpróbálta elérni anyja rózsafüzérét. Ujjai éppen súrolták a keresztet és a gyöngyöket, amikor lecsúszott, és az uszály oldalán át beleesett a háborgó tengerbe. Angel érezte, hogy ő is elindul a mélység felé. Ösztönösen próbált megkapaszkodni, de semmi szilárd nem volt a közelében, ami biztonságot nyújthatott volna a számára. Minden mozgott. A hideg vízbe esett, körülötte a rothadó szemét örvénylett. Angel keményen küzdött és rűgkapált, hogy a felszínre jusson. Amikor fölért, a vihar már elvonult, és minden csendes volt körülötte. Megpillantotta a szárazföldet, és kiúszott. A partra kászálódott, de alig bírt felegyenesedni a hozzá tapadó szenny súlyától. Csúf sebek és undorító kelések borították a testét, mint egykor a fiatal prostituált gyermekének bőrét is. Felpillantott, és meglátta a földeken dolgozó Michaelt. A finoman, lágyan ringatózó szél olyanná varázsolta körülötte a búzát, mintha egy aranytenger közepén állt volna. A levegő édes volt, tiszta. Miriam közeledett a férfi felé egy kisgyermekkel a karján, de Michael ügyet sem vetett rá.

- Amanda! - kiáltotta, és Angel felé rohant.

- Ne, Michael, fordulj vissza! Ne gyere a közelembe! - Tudta, hogy ha a férfi megérinti őt, rá is átterjed majd a rothadás. - Tartsd meg a távolságot! Maradj ott, ahol vagy!

De Michael nem hallgatott rá, egyenesen felé tartott.

Angel túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy elszaladjon. Végignézett magán, és látta, hogy testét ellepték a sebek, de Michael megállás nélkül tartott felé. Már olyan közel ért hozzá, hogy Angel a szemét is láthatta... - Istenem, hagyd, hogy meghaljak! Hadd haljak meg érte!

Nem - szólt egy lágy hang.

Angel felnézett, és Michael állt előtte. A szíve helyén egy apró láng égett. ***Nem, gyermekem.*** A férfi szája nem mozgott, nem az ő hangja szólította meg. A láng egyre nagyobb és fényesebb lett, míg végül az egész teste ragyogni kezdett. Aztán a fény elvált Michaeltől, így tette meg a hátralévő néhány lépést Angelhez. Egy felséges és csodálatos lénnyé vált, és minden irányban fény áradt belőle.

- Ki vagy te? - kérdezte a lány rémülten. - Ki vagy te?

Jahve, El Shaddai, Jehova Mekkódishkem, Él Elión, El Ólam, Elohím...

A nevek csodálatos, égi zeneként áradtak, átszőtték Angel vérét, és megtöltötték a lelket. A lány reszketett a félelemtől, és nem tudott megmozdulni. A csodás alak kinyújtotta a kezét, és megérintette, Angel pedig érezte, ahogy testében melegség árad szét, rettegése pedig feloldódik. Amikor végignézett magán, látta, hogy megtisztult, és fehér ruhát visel.

- Akkor már halott vagyok.

Hogy élhess.

Angel pislogva tekintett fel, és a fénnyel körbeölelt lényt az ő mocska lepte el.

- Nem! - zokogott. - Jaj, Istenem, bocsáss meg! Bocsáss meg! Visszaveszem tőled a mocskot. Bármit megteszek... - És ahogy a lány kinyújtotta a kezét, a lényről eltűnt a szenny, és ismét teljes tökéletességében állt előtte.

Én vagyok az út, Sarah. Kövess engem!

Amikor Angel előrelépett és kinyújtotta a kezét a férfi felé, hirtelen mennydörgést hallott, majd villám hasította ketté az égboltot, és Angel a sötét szobában tért magához.

Mozdulatlanul feküdt, a plafont bámulta, és a szíve hevesen dobogott. Lehunyta a szemét, vissza akart térni az álmába, hogy láthassa a végét, de már nem érhette el. Alig emlékezett rá. Elillant előle.

Aztán meghallotta a hangot, ami felébresztette. A szomszéd szobából jött, és olyan ismerős volt, hogy a lány szívének mélyéig hatolt.

A Herceg halk, csábító hangon beszélt.

És egy gyermek sírt.

Harmincegy

„De most így szól az Úr, a te teremtőd,
Jákob, a te formálód: Ne félj,
mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
enyém vagy!”
Ézsaiás 43,1

Paul úgy érezte, hogy vissza kell mennie a hegyekbe. Egy hétig sem húzta volna ki a földjén. Tudta, hogy ha Miriam közelében maradna, teljesen elveszítené a fejét. Jobb volt az aranymosással járó kiábrándultság és a kemény munka érzése, mint azt figyelni, ahogy Miriam a földeken át Michael háza felé tart.

Viszont pénzre volt szüksége ahhoz, hogy megvegye a felszerelést. Lenyelte a büszkeségét, és átsétált Michaelhez, hogy eladja neki a földjét.

- Nem kérek sokat érte, csupán annyit, hogy egy ideig elboldoguljak. Jó föld. Egyébként is a tiéd lenne, Michael. Akkor is te vigyáztál rá, amikor legutóbb elmentem.

- Nem telik nekem földre - mondta Michael, cs visszautasította az ajánlatot. - Várd meg, amíg a tavaszi vetés megérik az aratásra! Akkor fogd a pénzed, és menj, ha valóban ezt akarod! A föld megvár, amíg visszatérsz.

- Nem jövök vissza, Michael! Ezúttal nem.

Michael Paul karjára tette a kezét.

- Miért gyötrődsz magad? Miért temeted el magad élve?

Paul mérgesen lerázta magáról Michael kezét.

- Miért vársz egy szajhára, aki sosem fog visszajönni? - Azzal elment, mielőtt még több olyan dolgot mondott volna, amit később megbánhat.

Nem volt más választása, John Altmanhoz kellett fordulnia.

John behívta a házba. Elizabeth a gyermeket ringatta, Miriam pedig a rotyogó levest kavargatva a tűz fölé hajolt. Amikor Paul megpillantotta, hirtelen felgyorsult a pulzusa, és szíve hevesen dobogni kezdett a mellkasában. Miriam felegyenesedett és rámosoly-gott, amitől Paul úgy érezte, hogy elgyengülnek a térdei.

- Ülj csak le, Paul! - biztatta John, majd barátságosan hátba veregette. - Mi járatban vagy? Már rég nem láttunk errefelé.

Paul azon kapta magát, hogy a tekintete ismét Miriam felé kalandozik. Nem tudott figyelni arra, amit John mondott, mert a lányt nézte, amint a tésztát sodorta, majd kiszaggatta, végül pedig egy öntöttvas serpenyőbe helyezte. John hallgatása rántotta vissza újra a valóságba. Elizabeth csak szelíden mosolygott rá, és John szája is felfelé görbült. Paul érezte, ahogy arcát elönti a forróság.

- Azért jöttem, hogy felajánljam neked a földemet, John. - A szeme sarkából látta, hogy Miriam felegyenesedik és ránéz. Megrándult egy izom a férfi áliában. - Úgy döntöttem, hogy visszamegyek a hegyekbe - mondta ki végül.

John összevonta a szemöldökét.

- Ez elég hirtelen döntésnek tűnik, nem gondolod, Paul?

- Nem. - Paul érezte, hogy Miriam csípőre tett kézzel bámulja őt.

- Végiggondoltad, hogy mit csinálsz? - kérdezte John. - Sok munkát fektettél abba a földbe!

- Átgondoltam a dolgot. Úgy érzem, hogy én nem földművesnek születtem. - Miriam elfordult, és rácsapta a fedőt a serpenyőre. Elizabeth és John összerezzentek, meglepetten pillantottak a lányukra. - Nem kérek sokat érte - mondta Paul, és megpróbált tudomást sem venni Miriamról. Megnevezte az árat, ami még jobban megdöbbentette őket.

- Sokkal többet ér annál a földed - mondta John. Megdörzsölte az állát, zavarba ejtette az ajánlat. - Miért teszed ezt?

Miriam megfordult.

- Mert ostoba!

- *Miriam!* - kiáltott fel Elizabeth megrökönyödve.

- Bocsáss meg, mama, de Paul akkor is egy bolond, makacs, ostoba fajankó!

- Ez már több a soknál! - mondta John, és elsötétedő arccal állt fel a székéből. - Paul a házunk vendége!

Miriam Paulra nézett, égett a szeme, és könnyek peregtek végig sápadt arcán.

- Ne haragudj, papa, megfeledkeztem magamról! - Azzal átvágott a szobán, felkapta a kendőjét, és kivágta az ajtót. Visszafordult Paul felé. - Menj csak! Menekülj vissza a hegyekbe aranyat mosni! - Azzal becsapta maga mögött az ajtót.

Paul mozdulatlanul, megtörve ült a helyén. Miriam után akart menni, hogy megmagyarázza neki a dolgot, de mit mondhatott volna? Hogy szerelmes belé, és mindjárt beleőrül? Hogy Michael túl fogja tenni magát a feleségén, és bölcsen tenné, ha inkább rá várna?

John visszaült a székébe.

- Sajnálom! - mondta. - El sem tudom képzelni, hogy mi ütött a lányomba.

- Biztos vagyok benne, hogy nem gondolta komolyan, Paul - tette hozzá Elizabeth.

A férfi titkon azt kívánta, hogy a lány komolyan gondolja mindazt, amit mondott.

- Mit mondasz, John? Megveszed a földem, vagy menjek be a városba, hátha ott érdekel valakit? - Úgy érezte, hogy minél előbb el kell menekülni innen.

John kérdő pillantást vetett a feleségére.

- Hadd gondoljam végig az ajánlatod, és a hét végére meghozom a döntést.

Az még három hosszú, örökkévalóságnak tűnő napot jelentett. Hogyan fogja átvészelni?

- Köszönöm. - Azzal Paul felállt.

- Gyakrabban is átjöhetnél – mondta John, és Paul vállára tette a kezét, miközben az ajtó felé sétáltak. - Bármi történjék is, mi mindig szívesen látunk! - Kikísérte Pault. - Akármi is bántja Miriamot, túl fogja tenni magát rajta.

Paul látta, hogy Miriam Michael háza felé igyekszik.

- Biztos vagyok benne, hogy így lesz - mosolygott búsan. - Pár nap múlva beszélünk, John! — Azzal felvette a kalapját, és hazaindult.

- Ehhez mit szólsz? - kérdezte John Elizabethtől, amikor visszament a házba.

- John, én Amanda távozása óta nem tudom követni az eseményeket.

Miríam hazatérésére vártak, és abban reménykedtek, hogy a lány majd beavatja őket a problémáiba, ahogy korábban mindig is tette. Miriam jóval sötétedés után lépett be az ajtón.

- Aggódtunk érted - mondta Elizabeth Miriamot dorgálva. Nem hitték volna, hogy a lányuk ilyen sokáig távol lesz.

- Elárulnád, hogy merre jártál, kisasszony? - faggatta John.

- Átmentem Michaelhez. Aztán sétáltam. Utána üldögéltem. És végül imádkoztam.

Miriam leroskadt egy székre, és zokogni kezdett. John és Elizabeth meglepetten néztek egymásra. A lányuk mindig is gyengédszívű volt, de nem szoktak hozzá az ehhez hasonló érzelmi kitörésekhez.

- Mi történt, édesem? - kérdezte Elizabeth, és átölelte a lányt. - Mi bánt?

- Jaj, mama. Annyira szeretem, hogy az már fáj.

Elizabeth ijedten pillantott a férjére.

- De hiszen házas. Ezt te is tudod.

Miriam lángoló arccal felegyenesedett.

- En Paulról beszélek, mama, nem Michaelről!

- Paul! - sóhajtott fel Elizabeth megkönnyebbülten, hatalmas kő esett le a szívéről. - De mi azt hittük, hogy...

- *Mindig* is Pault szerettem, és abban is biztos vagyok, hogy ő is viszontszeret engem. Csak túl makacs ahhoz, hogy ezt bevallja, még önmagának is. - Miriam az apjára nézett. - Nem hagyhatom, hogy elmenjen, papa! Sosem bocsátom meg neked, ha most megveszed a földjét.

- Ha én nem teszem meg, akkor valaki más fogja. - John megpróbálta megérteni, hogy mi zajlik körülötte. - Ha szeret téged, akkor miért akarja eladni a földjét, hogy elmenjen?

- Szerintem hasonló okokból, mint amiért Amanda elhagyta Michaelt.

- Sosem árultad el nekünk, hogy Amanda mit mondott neked - emlékeztette Elizabeth.

Miriam elpirult.

- Nem tehetem. - Miriam ismét a székre rogyott, és eltakarta az arcát. - Egyszerűen nem tehetem.

Elizabeth letérdelt mellé, és vigasztalni próbálta.

- Hogy akarod megakadályozni, hogy Paul elmenjen? - kérdezte az apja. - Már elhatározta magát, Miriam, ez ellen nincs mit tenni.

Miriam felnézett,

- Én elérhetem, hogy meggondolja magát.

John a lány eltökélt arcát vizsgálta, és közben összevonta a szemöldökét.

- És pontosan mire gondoltál?

Miriam az ajkába harapott, és a szüleire nézett.

- Valamire a Bibliából ~ letörölte a könnyeit, és kiegyenesedett.

- A Biblia melyik részéről lenne szó? - kérdezte szigorúan az apja.

- Tudom, hogy mit kell tennem, papa, és meg kell bíznod bennem.

- Mennyi idős a kislány, Herceg?

A férfi szája gúnyos vigyorra húzódott.

- Féltékeny vagy, Angel?

Angel legszívesebbe leszúrta volna a férfit.

- Nyolc? Kilenc? Annál nem lehet idősebb, különben nem keltette volna föl az *érdeklődésedet.*

A Herceg arckifejezése veszélyt sugallt.

- Azt tanácsolom, hogy vigyázz azzal a pimasz kis nyelveddel, drágám! - A Herceg kihúzott egy széket a lánynak. - Ülj le, meg kell beszélnünk néhány dolgot!

Angel egy rózsaszín szatén- és csipkeruhát viselt. Bár a köntös tökéletesen illett a nő vékony testére, Angel mégis irtózott a ruhadarabtól. Gyűlölte, hogy minden domborulatát kihangsúlyozza, így a Herceg kedvére tanulmányozhatta. Ellenőrizte az árut, hogy eldönthesse, miként lehetne a legelőnyösebben feltálalni.

- A rózsaszín már nem illik hozzád - mondta hangosan, és Angel csalódottan nyugtázta, hogy mennyire hasonló a gondolkodásuk. - Szerintem a piros jobban állna, vagy a mély zafírkék. De még a smaragdzöld is elmenne. Azokban a színekben úgy mutatsz majd, mint egy istennő. - Mielőtt ő is helyet foglalt volna, megérintette Angel csupasz vállát.

Angel szenvtelen arckifejezéssel nézett a szemébe a kis asztal másik oldaláról, miközben a Herceg összeszorított szájjal mosolygott, úgy fürkészte a lányt.

- Megváltoztál, Angel. Mindig is csökönyös és tartózkodó voltál, de ez hozzátartozott a vonzerődhöz. Most azonban figyelmetlen is vagy. A te helyzetedben ez nem valami bölcs dolog.

- Talán már nem érdekel, hogy mi történik velem.

- Szeretnéd, hogy bebizonyítsam az ellenkezőjét? Tudod jól, hogy megtehetném. Nagyon könnyen... - A Herceg összeérintette az ujjait. Angel az arisztokratikus, bőrkeményedések nélküli, fehér, manikűrözött kezeit bámulta. Kecsesek voltak, miközben kimondhatatlan kegyetlenségek tapadtak hozzá.

Eszébe jutottak Michael nagy és erős kezei, amelyeken látszott, hogy kemény munkához szoktak. Durvák voltak, és

bőrkeményedések borították. Olyan kegyetlennek tűntek, mégis minden egyes mozdulata gyengédséget ígért. Az érintése meggyógyította a testét, és megnyitotta a szívét.

A Herceg szeme hűvösen összeszűkült.

- Min mosolyogsz ennyire?
- Semmi sem számít, amit velem művelsz.
- Erre is az a Hosea tanított? Túl sokáig voltál távol tőlem.

Visszaemlékezett a szörnyű rémálmokra, a titkokra és a bűntudatra, amit magával cipelt. Michael egyszer azt mondta, hogy el kell dobnia a régi terhét. És ez volt a Herceg. Egy régi teher.

- Ó, dehogyis, Herceg! Bármerre vitt az utam, mindig magammal cipeltelek. - Észrevette a Herceg öntelt vigyorát, így hozzátette: - De csupán vesztegettem a drága időmet.

A Herceg szája egyetlen kemény vonallá szorult össze.

- Adok neked egy választási lehetőséget, drágám. Irányíthatod a lányokat, vagy te is beállhatsz közéjük.
- Úgy érted, hogy vegyem át Sally helyét? Mi lett vele, Herceg? Sohasem láttam azután, hogy áthelyeztél az előkelő városrészbe.
- New Yorkban maradt, és nagyon jól megy a sora a barnaköves házban. Még mindig gyönyörű, de természetesen túlságosan mesterkélt az én ízlésemnek.
- Szegény Sally. Eveken át szerelmes volt beléd. Tudtad ezt egyáltalán? Persze hogy tisztában voltál ezzel, csak nem érdekelt. Túl idős volt hozzád, igaz, Herceg? Túl nőies.

A Herceg felállt a székéből. Megragadta Angel haját, hátrarántotta a fejét, majd lehajolt, az arca csak pár centire volt az Övétől.

- Mi történt veled, drágám? — kérdezte megtévesztően lágy hangon. - Hogyan kaphatnám vissza az én kis angyalomat?

A lány fejbőre égett a durva mozdulattól, a szíve pedig a torkában dobogott. Ha a Herceg úgy dönt, egy szempillantás alatt összeroppanthatja a nyakát. Angel azt kívánta, hogy

bárcsak véget vethetne ennek az egésznek. A Herceg szeme megváltozott, amikor a lányába pillantott.

Összevonta a szemöldökét, és enyhített a szorításán.

- Holtan nem veszem a hasznod. - Ilyen könnyen olvasott a gondolataiban? Egy erős rántással elengedte, és ellépett tőle. Átvágott a szobán, majd óvatosan visszapillantott Angelre. - Ne feszítsd túl a húrt, Angel! Bármennyire is oda vagyok érted, nem vagy pótolhatatlan.

Angelnek eszébe jutott a gyermek.

- Most kinél vannak a kulcsok? - Kisimította a ruháját, hogy elrejtse a Herceg elől szörnyű félelmét és kérdésének valódi okát. A Herceg zavarba jött.

- Nálam. - A zsebébe nyúlt, és kihúzott egy kulcscsomót.

- Azt hiszem, inkább Sally állását tölteném be. - Ha megtalálja a kulcsot a kislány szobájához, akkor talán kiszabadíthatná ebből a pokolból.

A Herceg mosolygott, szemében gonosz fény bujkált. Az Angel előtt álló asztalra dobta a kulcscsomót.

– A borospince, az éléskamra, az ágyneműs szekrény és az öltözők kulcsai. - Gallérja mögül előhúzott egy aranyláncot, amelyen egy kulcs csüngött. - De te ezt szeretnéd.

Még mindig mosolygott, amikor Angelhez lépett, és keményen megragadta a vállát.

— Azt hiszem, mégiscsak szükséged van némi büntetésre - mondta bársonyos hangon. - Ma este bemutatlak. Kék ruhát fogsz viselni, és leengeded a lenyűgöző hajadat. Hatalmas szenzációt jelentesz majd, minden lányom szép, de te ritka és nagyon különleges vagy. Minden férfi téged akar majd.

Angel arca elsápadt a Herceg szavai hallatán. Fel akart ugrani a székből, de tudta, hogy ezzel a tettével nem menne semmire. Böl-csebbnek tűnt, ha ülve marad, nyugalmat erőltet magára, és vár.

– Jövő héttől kezdve nálad lesznek a kulcsok, kedvesem, de ezen a héten még te magad fogod kiszolgálni a vendégeinket. Már több potenciális érdeklődő is megfordult a

fejemben, akik később még hasznosnak bizonyulhatnak - mosolygott. - Úgy érzem, eddig túlságosan elkényeztettelek. Szükséged van egy kis ébresztőre és összehasonlítási alapra, hogy lásd, milyen jól ment a sorod!

Amikor ellépett mellőle, Angel az arcába nézett, és tudta, hogy a férfi minden egyes szót komolyan gondolt.

Paul arra ébredt, hogy Miriam a szenet kavarja a házában, és fát rak a tűzre. Lecsúszott a takaró meztelen mellkasáról, amikor hirtelen felült, és egyenesen a lányra bámult. Álmodik. Ez csupán egy álom lehetett. Megdörzsölte a szemét, körbenézett a szobában, és megpillantotta Miriam kendőjét a széke háttámláján, az asztalon pedig egy bőrönd hevert.

Miriam felé fordult, és elmosolyodott.

- Jó reggelt! Már majdnem kivilágosodott.

A lány igazinak tűnt, nem holmi álomképnek. Paul pánikba esett.

- Mit keresel itt?
- Összeköltözöm veled - felelte Miriam egyszerűen.
- *Micsoda?*
- Azt mondtam, hogy összeköltözöm veled. - Paul úgy nézett rá, mintha a lánynak elment volna az esze. Miriam odalépett, és leült az ágya szélére. Paul felhúzta a takarót, hogy eltakarja csupasz mellkasát.

Miriam Pault nézte, és nem tudta visszafojtani a nevetését a helyzet abszurditását látva. Paul hibája volt az egész. Ha nem lett volna olyan makacs...

- Ez egyáltalán nem nevetséges - morogta Paul összeszorított fogain keresztül.
- Nem, valóban nem az. - Miriam komolyabb hangnemre váltott. - Szeretlek, ezért nem hagyhatom, hogy visszamenj a hegyekbe, és tönkretedd az életed! - Paul zavarába gyengédség vegyült. A haja szénakazalként állt szét a fején, mint egy kisfiúnak. Miriam kinyújtotta a kezét, hogy lesimítsa az elszabadult tincseket, de Paul riadtan visszahúzódott.

- Menj haza, Miriam! - könyörgött kétségbeesetten. El kellett űznie innen a lányt! Volt fogalma arról, hogy mit jelent számára a vallomása? Ha nem küldi el azonnal, akkor képtelen lesz neki ellenállni. De Miriam meg se mozdult. Csak ült, és türelmesen mosolygott a férfira. Paul harsogó hangot hallott a fülében, és üvölteni kezdett: - Azt mondtam, hogy *menj hazai*

- Nem - felelte egyszerűen Miriam. - És a ruháidat sem adom oda.

Paul szája tátva maradt.

Miriam összefűzte a kezeit, higgadtan az ölébe tette őket, aztán rámosolygott. A lány tekintetétől Paul minden porcikájában forróságot érzett. Alig kapott levegőt. Ez tiszta őrültség!

- Mire megy ki a játék, Miriam Altman? Mit fog szólni ehhez az apád?

- Már tud róla.

- Jaj, Istenem! - fohászkodott Paul, és lelki szemei előtt megjelent John, amint puskával a kezében dühösen beront az ajtón.

- Papa az elmúlt éjszaka nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbált lebeszélni erről, de végül feladta. Különben előbb jöttem volna - pajkosság vegyült a mosolyába. - Emlékszel Ruth könyvére a Bibliából, Paul? Emlékszel, hogy mit tett? Nos, Boáz, itt vagyok a lábaidnál. Most mihez kezdesz velem? - Miriam Paul combjára tette a kezét, és Paul lába összerándult.

- Ne érj hozzám! - mondta Paul, és homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. - Azt akarom, hogy azonnal távozz a házamból!

- Nem, nem akarod.

- Honnan tudod, hogy mire vágyom? - Paul megpróbált mérgesnek tűnni,

- Látom minden egyes alkalommal, amikor rám nézel. Akarsz *engem.*

- Ne tedd ezt! - könyörgött a férfi.

- Paul - mondta Miriam nagyon gyengéden -, nagyon szeretem Michaelt. Úgy tekintek rá, mint egy fivérre, de nem vagyok szerelmes belé, és soha nem is leszek. *Téged szeretlek.*

- Nem tartozol hozzám - mondta Paul gyötrődve.

- Ne légy nevetséges! - felelte Miriam, mintha egy csökönyös kisgyerekkel beszélne. - Egyedül hozzád tartozom.

- Miriam...

Miriam Paul meztelen vállára tette a kezét, aki az érintéstől visszafojtotta a lélegzetét. - Mindig is meg akartalak érinteni - mondta halk, fátyolos hangon. - Azon a napon, amikor a földeken szántottál...

Paul nagyot nyelt, és elkapta Miriam kezét. Találkozott a tekintetük.

- És mindig arra vágytam, hogy megérints.

- Miriam - mondta Paul rekedtes hangon -, én nem vagyok szent.

- Tudom. Azt hiszed, hogy én az vagyok? — Miriam szeme csillogott a könnyektől. - Ez egyáltalán nem könnyű, Paul, de én nő vagyok, nem pedig egy gyermek, és tudom, hogy mit akarok. És én téged akarlak. Hogy a férjem legyél. Veled szeretném leélni az életem hátralevő részét.

Paul remegett.

- Ne tedd ezt velem! - suttogta, miközben nézte, ahogy Miriam arcán lecsordul egy könnycsepp, és nem bírta tovább: kinyújtotta a kezét, hogy letörölje. Miriam megragadta a kezét, és egy pillanatra az arcához szorította. Olyan puha volt a bőre, a haja pedig selymes. A férfi hüvelykujja lejjebb vándorolt, és kitapintotta a lány hevesen verő pulzusát. - Miriam, ó, Miriam, mit akarsz velem csinálni?

- Semmi olyat, amire nem vágysz már régóta. Valld be! - Miriam karját Paul nyaka köré fonta, és megcsókolta a férfit. Amikor a lány ajkai megérintették az övét, Paul nem tudta őt megállítani. Kezeibe fogta Miriam arcát, és viszonozta a csókját, először gyengéden, majd a hónapok óta felgyülemlett szerelme erejével.

Úgy csókolta a lányt, mint egy éhező. Miriam odaadóan simult hozzá, és Paul elveszett az új érzések rengetegében. A lány csókja maga volt a mennyország.

- Szeretlek - suttogta a férfi, és szinte félve ejtette ki a szavakat. - Már kezdtem teljesen beleőrülni. Nem bírtam tovább, és el akartam menekülni tőled.

- Tudom - mondta Miriam reszketve, miközben Paul hajával játszott a kezeivel. Végül zokogásban tört ki. - Annyira szeretlek, Paul, annyira...

Paul hátrahúzódott, és Miriam arcát fürkészte: észrevette, hogy a nő arca kipirult, a szeme pedig megtelt az iránta érzett szerelemmel. Paul azt hitte, hogy a szíve rögtön szétfeszül az örömtől. Miriam az övé volt. Összetartoztak! És alig merte elhinni.

Miriam figyelte a férfi szemében égő lángot, és gyengédségtől ellágyult arccal nyújtotta ki a kezét, hogy megérintse a szeretett arcot.

- Azt akarom, hogy helyesen vágjunk bele. *Először* vegyél feleségül, Paul! Mindent meg akarok veled osztani, és nem szeretném, ha bármilyen árnyék közénk állna. Megbánás nélkül. Ha most együtt lennénk, holnap már szégyellnéd magad. Tudom, hogy így lenne. Nem tudnál a szüleim szemébe nézni, és arra gondolnál, hogy kihasználtad a helyzetet - reszketve elmosolyodott. - Még akkor is, ha ez fordítva történt.

- Azt hittem, hogy elmenekülhetek előled - mondta Paul, de tudta, hogy élete végéig a szívében őrizte volna a lány emlékét, és a fájdalom állandó útitársának szegődött volna. - Akkor szerintem az lesz a legjobb, ha elmegyünk Sacramentóba, és keresünk egy papot.

- Nem, nem szükséges.

Paul meglepetten nézett rá.

Miriam elpirult, majd szégyenlősen elmosolyodott, így már jobban hasonlított arra a Miriamra, akit Paul is ismert, nem pedig erre a merész fiatal nőre, aki az éjszaka leple alatt belopózott a házába.

- Papa azt mondta, hogy ő majd összead bennünket. Amikor eljöttem otthonról, éppen az imakönyvét kereste a ládában. Nagyon sietősnek tűnt a dolog.

Paul ismét megcsókolta a lányt.

- Esélyem sem volt, igaz? - kérdezte, és halkan felnevetett.

- Nem, valóban nem volt - felelte Mimim, és visszamosolygott rá. - Michael mindig azzal próbált nyugtatni, hogy egyszer magadtól is ráébredsz az érzéseidre. A gond csak az volt, hogy meguntam a várakozást.

Angel a színpad bal oldalán - a függöny mögött - állt, és a kaszinót megtöltő férfiak zsivaját hallgatta. Egy hatalmas cirkusznak tűnt az egész, a Herceg pedig egyenesen a porond közepére akarta kiállítani.

Már bemutattak egy varietét táncos lányok, zsonglőrök és akrobaták előadásában. Angclnek fogalma sem volt arról, hol akadt rá a Herceg ezekre az emberekre, de a férfinak mindig megvoltak a saját eszközei. Lehet, hogy csak felemelte a kezét, és tűzből meg füstből teremtette meg őket.

Angel nyugtalanul mozgolódott, egyre szorosabban tartotta a kéz, ami a karját fogta. Amióta a Herceg az emeleti szobába zárta, egyetlen percre sem hagyta őt testőr nélkül. Nem volt menekvés, és a lány émelygett a lelkét betöltő rettegéstől és félelemtől.

Angel hallotta, amint a Herceg a közönséghez beszélt, szinte játszott velük. Olyan volt a hangja, akár egy szónoké. A politikában nagy hasznát vette egykor, és utána is, amikor a színfalak mögötti munkát gyümölcsözőbbnek találta. Feltüzelte a várakozó férfiakat, és Angel szinte érezte a vágyuk szagát a levegőben. Néhány perc múlva pedig szembe kellett velük néznie. Több száz szempár fogja bámulni őt, gondolatban levetkőztetik, és elképzelik, hogy mi mindent szeretnének vele csinálni. A Herceg pedig engedi majd, hogy a képzeletük valóra váljon. Borsos áron. Ezek a férfiak bármit megkaphattak, ha elég magas árat fizettek érte.

„Ezen a héten még te magad fogod kiszolgálni a vendégeinket,”

Angel lehunyta a szemét, és csendben fohászkodott. *Istenem, ha hallasz, sújts le ram! Könyörgök! Küldj egy villámot, és törölj el a föld színéről! Küldj a feledés homályába! Küldj tüzet! Változtass sóbálvánnyá! Nekem már nem számít, hogyan csinálod. Csak tedd meg! Kérlek, Istenem, segíts! Segíts rajtam!*

- Nyugalom, kis hölgy! - mondta a férfi, és hűvösen mosolygott rá.

Jaj, Istenem! O, Jézus, segíts meg!

- A Herceg már majdnem felkészítette a közönséget az érkezésedre.

És amikor már azt hitte, hogy megáll a szíve a rettegéstől, valaki megszólította őt:

Sarah, kedvesem!

Ugyanaz a lágy hang volt, amit Michael házában is hallott. Az, ami álmában is megérintette...

Nyugodj meg, mert veled vagyok!

Angel körülnézett, de az őrön és a fellépőkön kívül mást nem látott. Vadul zakatolt a szíve, és libabőrös lett, mint aznap este a kunyhóban.

- Hol? *Hol?* - suttogta kétségbeesetten.

Az őr kérdően pillantott le rá.

- Mi a baj?
- Te is hallottad a hangot?
- Ebben a lármában? - nevetett a férfi.

Aagel hevesen reszketett.

- Biztos vagy benne?

Az őr szorítása erősödött, fájdalmasan markolta Angel karját.

– Jobb lesz, ha összeszeded magad. Semmi jó nem sülhet ki abból, ha őrültnek tetteted magad. A Herceg éppen most konferálja fel a színpadra lépésed. Hallgasd a férfiak tombolását, olyan a hangjuk, mint az éhes oroszlánoké!

Angel készen állt arra, hogy elmeneküljön magas sarkú cipőjében, de mi értelme lett volna? Lehunyta a szemét,

hogy kirekessze elméjéből a színpad előtt ülő őrjöngő tömeget, és megpróbált a félelmetes, lágy hangra összpontosítani, aki azon a néven szólította, amit anyja halála óta csak egyszer hallott: egy álomban.

Mit akarsz, mit tegyek? Mondd meg! O, Istenem, mondd meg!

Kövesd az akaratomat!

Angelt kétségbeesés kerítette hatalmába. Nem tudta, hogy kinek az akaratát kövesse.

- Te következel - mondta az őr. - Ki tudsz menni magadtól?

Angel kinyitotta a szemét, és a lelkét átjáró remegés hirtelen megszűnt. Nem tudta megmagyarázni, de ismeretlen nyugalmat érzett. Természetelleneset. Határozottan nézett az őrre.

- Ha elengeded a karomat - felelte. Az őr meglepetten pislogott, és elengedte. Angel előrelépett, a férfi pedig félrehúzta a függönyt, hogy kiléphessen a színpadra.

Ahogy megjelent, a közönség szinte teljesen megvadult. A férfiak fütyültek és hurrogtak, ocsmány dolgokat kiabáltak. Angel felszegte a fejét, egyenesen előrenézett, és a színpad közepére sétált, ahol a Herceg várt rá rosszindulatú mosollyal az arcán. Odahajolt hozzá, és Angel fülére tapasztotta a száját, hogy a lány a zaj ellenére is megértse a szavait.

- Érzed a hatalmat, Angel? Megoszthatod velem, és mi térdre kényszeríthetjük őket! - Azzal magára hagyta Angelt a színpad közepén.

Elviselhetetlen volt a hangzavar. Hát mindenki megőrült körülötte? El akart szaladni, hogy elbújhasson. Meg akart halni.

Nézz rájuk!

Angel magára erőltette régi arroganciáját és megvetését, miközben pillantása végigsöpört a termen.

Nézz a szemükbe, Sarah!

Szó nélkül engedelmeskedett. Először a színpadhoz legközelebb álló férfiak szemébe nézett, majd egyre távolabb. Mind fiatalok voltak, és tekintetük kísérteties ürességről árulkodott. Felismerte ezt a pillantást. A kiábrándultság, a

megvalósulatlan álmok, a dac jele. Nem érezte ő is ugyanazt a magányt és nyomorúságot egykor, mint amit maga körül látott? A kártyaasztal mellett álldogáló férfiakra pillantott, akik mereven bámulták őt. Aztán a mahagónipult mellett whiskys pohárral a kezükben ácsorgókra vándorolt a tekintete. Csupán a képzelete játszott vele, vagy valóban alábbhagyott a ricsaj?

- Énekelj valamit! - kiáltott egy férfi hátulról.

A többiek egyetértőén kurjongattak. Angelnek csak egyetlen dal jutott az eszébe, de az egyáltalán nem illet ide.

- Énekelj, Angel! - A zaj szökőárként futott végig a termen, a zongorista egy pajzán dallamot játszott, amit a férfiak felismertek. Néhányan érdes, hamis hangon énekelni kezdtek, és önfeledten nevetgéltek.

Énekelj, kedvesem!

Angel lehunyta a szemét, hogy megszabaduljon a férfiak lármájától, és énekelni kezdett. Nem azt a dalt, amit a zongorista játszott, hanem egy másikat. Réges-régről. És amint kinyitotta a száját, újra ott állt a kútnál, Michael és Miriam áthajolt a káván, és a mélységnek daloltak. A dallam pedig felszállt, és betöltötte őt. Elképzelte, hogy Michael és Miriam között áll, és szinte hallotta Miriam nevetését: *„Hangosabban, te buta*, *mitől félsz? Hiszen tudsz énekelni Miért ne tudnál?*

Aztán Michael szavai visszhangoztak a fülében: *„Hangosabban, Tirzah! Úgy énekeld, mintha hinnél benne!”*

De én nem hiszek. Félek hinni. Hirtelen megakadt az éneklésben, kinyitotta a szemét, és az elméje teljesen kiüresedett. Nem emlékezett a dal szövegére. Kámforrá vált.

A terem elcsendesedett, minden tekintet a lányra szegeződött, amint egyedül állt az üres színpad közepén. Angel érezte, hogy forró könnyek gyűlnek a szemébe. *Istenem, adj nekem hitet!*

Hirtelen valaki énekelni kezdett, ott folytatta a dalt, ahol Angel abbahagyta. A hangja gazdag és mély volt, annyira hasonlított Michaeléhez, hogy Angel szíve nagyot dobbant. A lány tekintete keresni kezdte a hang tulajdonosát, míg végül

megpillantotta a pult közelében álló férfit, egy magas, őszes idegent, aki az üzletemberek sötét öltönyét viselte.

Rögtön eszébe jutott a dal szövege - olyan gyorsan, ahogyan eltűnt -, és együtt énekelt a férfival, aki lassan odasétált hozzá a szétváló tömegen keresztül. Megállt a színpad aljánál, és Angelre mosolygott. A lány viszonozta a mosolyát. Aztán újra a férfiakra pillantott, akik mind döbbenten ültek és némán hallgattak. Néhányan nem bírtak a szemébe nézni, és szégyenükben elfordították a tekintetüket.

- Mit keresnek itt? - kiáltott fel Angel, és úgy érezte, hogy szinte megfojtják feltörni készülő könnyei. - Miért nincsenek otthon a feleségeikkel, a gyermekeikkel, az édesanyjukkal és a húgaikkal? Hát nem tudják, hogy milyen hely ez?

Fellibbent mögötte a függöny, és a táncos lányok sietősen a színpadra vonultak. A zongorista újabb dalba fogott, a fiatal lányok hangosan énekeltek körülötte, és magasba rúgtak meztelen lábaikkal. Néhány férfi tapsolni és éljenezni kezdett. A többiek némán, szégyenkezve álltak.

Angel lassan lesétált a színpadról. A Herceg lent várta őt, és arcán olyan kifejezés ült, amilyet a lány még sohasem látott azelőtt. A férfi homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek, és egészen elsápadt a dühtől. Keményen megragadta Angel kaiját, és az árnyékba taszította.

- Mi késztetett arra, hogy ilyen esztelenséget művelj?

- Azt hiszem, hogy egy isteni sugallat lehetett - felelte Angel döbbenten. Ismeretlen boldogság járta át, és egy olyan erő jelenlétét érezte, amibe minden porcikája bcleremegett. Felnézett a Hercegre, de már nem félt tőle.

- *Isten?* - A név, káromkodásnak hangzott a szájából, és a szemei lángoltak. - Megöllek. Már rég meg kellett volna tennem.

- Félsz, igaz? Érzem, hogy így van. Olyasvalamitől rettegsz, amit nem is látsz. És tudod, hogy miért? Mert Michael Istene sokkal hatalmasabb annál, mint ami te valaha is voltál vagy lehetsz.

A Herceg felemelte a kezét, hogy megüsse, de megszólalt mögötte egy halk férfihang:

- Ha egy ujjal is hozzáér ahhoz a fiatal hölgyhöz, gondoskodom róla, hogy felakasszák!

A Herceg megfordult. A férfi, aki együtt énekelt Angellel, mindössze pár lépésnyire állt tőlük. Kicsivel alacsonyabb és jóval vékonyabb volt a Hercegnél, a megjelenése mégis erőt és tekintélyt sugárzott. Angel a Hercegre pillantott, és tudta, hogy ő is az ismeretlenből áradó méltóság hatása alá került. A lány szíve vadul dobogni kezdett.

- Szeretne távozni, kisasszony? - kérdezte az idegen.

- Igen - felelte határozottan. - Igen, távozni szeretnék! - Nem érdekelte, hova tart a férfi, vagy milyen szándékok vezérlik. Egyedül az számított, hogy végre út nyílt a menekülésre, és ezt a lány készségesen meg is ragadta. Attól félt, hogy a Herceg meg fogja fenyegetni a férfit, amiért közbeavatkozott, de Ő csak állt némán és sápadtan, a fogait csikorgatta. Ki lehetett ez a férfi?

Ezt később is kideríthette. Elindult az idegen felé, majd hirtelen megtorpant. Még nem mehetett el. A Herceghez fordult:

- Add ide a kulcsot, Herceg! - A két férfi egyszerre nézett rá, az egyiknek egy kérdés, a másiknak viszont forrongó düh bujkált a szemeiben. És még valamit látott a Hercegében. Félelmet. - A kulcsot! - ismételte Angel, és kinyújtotta a kezét.

A Herceg nem mozdult, ezért Angel egyetlen rántással feltépte a férfi ingét, megragadta a láncot, és leszakította. A Herceg dermedten bámult rá, halántékáról izzadságcseppek csorogtak végig. Angel egyenesen a szemébe nézett:

- Ő nem lehet a tiéd! - A kezében fogta a kulcsot, és a férfi orra elé tartotta. - Égj el a pokolban, Herceg! - A mellettük álló úriemberre nézett, aki csendesen figyelte a jelenetet.

- Kérem, várjon meg!

- Ne aggódjon, egy lépést sem teszek ön nélkül, hölgyem! - mondta higgadtan.

Angel felsietett a lépcsőn a szobája mellett lévő helyiségbe, és kinyitotta a zárat. Az ágyon fekvő gyermek azonnal felébredt és felült, kék szeme elkerekedett a félelemtől. Hátrálni kezdett, rózsaszín ruhája a térde körül libegett. Világos szőke haját rózsaszín szaténmasnikkal fogták össze.

Angel az ajkába harapott. Olyan volt, mintha tíz évvel ezelőtti önmagát látta volna egy tükörben. Fájdalom nyilallt a szívébe, de nem állhatott itt az önsajnálat mocsarába süllyedve. Ki kellett juttatnia ezt a gyermeket! Azonnal. Gyorsan előrelépett.

- Minden rendben, édesem! A nevem Angel, és most velem fogsz jönni! - A lány kinyújtotta a kezét. - Gyere gyorsan! - Odahajolt, és gyengéden megragadta a gyermek kezét. - Nincs sok időnk!

Amikor kiléptek a folyosóra, Cherry néhány lépésre áll tőlük, szája tátva maradt a meglepetéstől, miközben arca vad reménységről árulkodott.

- Gyere velünk! - mondta Angel. - Nem kell itt maradnod, ha nem akarsz.

- A Herceg...

- Gyere *gyorsan,* különben az életed hátralévő részét egy ilyen helyen fogod eltölteni! Vagy akár még rosszabbra is fordulhatnak a dolgok.

- Hadd szedjem össze a holmim...

- Felejts el mindent! Hagyd itt őket, és soha ne nézz vissza! - Azzal végigsietett a folyosón. Cherry egy pillanatig tanácstalanul állt, majd utánuk szaladt. Együtt mentek le a lépcsőn, az idegen férfi már várta őket. A Hercegnek azonban hűlt helye volt. Amikor az úriember megpillantotta a két gyermeket, arcát elöntötte a düh.

- Nélkülük nem megyek sehova! - közölte Angcl.

- Természetesen.

Angel a színészbejáró felé bólintott a fejével.

- Arra kijuthatunk.

- Nem - felelte a férfi szigorú szemekkel. - Kimegyünk a színpadra, és a főbejáraton keresztül fogunk távozni.

- *Micsoda*? - hitetlenkedett Angel. Talán elment az esze? - Az lehetetlen!

- Úgy lesz. Gyerünk! - A férfi arca elszántságot tükrözött. - Lerántjuk a leplet erről az ördögről, egyszer és mindenkorra! - A kislány keservesen sírt, és Angcl kék szaténszoknyájába kapaszkodott. Cherry is a közelében maradt. - Jöjjön, majd én viszem a kislányt! - mondta az úriember, de amikor közelebb lépett hozzá, a gyermek kétségbeesetten bújt Angel mögé.

- Nem engedi, hogy hozzáérjen! - mondta Angel, majd letérdelt és megölelte. - Kapaszkodj, édesem, majd én viszlek téged! - Felnézett az idegenre, és határozottan így szólt: - Nem hagyjuk, hogy bárki is bántson téged! A Herceg nem fog megállítani minket! - A kislány Angel dereka köré fonta a lábait, amikor a lány felegyenesedett, és vékony karjaival a nyakába csimpaszkodott.

Angel szinte könyörgött a férfinak:

- Biztonságosabb lenne a másik utat választani.

- Ez lesz a legjobb! - Azzal félrehúzta a függönyt.

- Egy tucat férfi állja majd az utunkat.

- Ebben a teremben nincs egy ember, aki hozzám merne érni,

- Mit gondol, hogy kicsoda maga? *Isten?*

- Nem, hölgyem. Én csupán Jonathan Axle vagyok, de enyém az egyik legnagyobb bank San Franciscóban. Most már mehetünk?

A férfi nem hagyott más választási lehetőséget. Angel szorosan magához ölelte a reszkető gyermeket.

- Csukd be a szemed, édesem! Kiviszünk innen... - Vagy belehalunk a próbálkozásba.

Cherry mellette maradt, miközben Jonathan kivezette őket a színpad közepére. A zene hirtelen félbeszakadt, a táncos lányok pedig zavartan hagyták abba a táncot. Angel körülnézett, és meglátta a férfiak arcára kiülő döbbenetét. A Herceg nem tartózkodott a teremben, sőt az a férfi sem, aki korábban őrizte őt.

- Menjünk! - utasította halkan Axle, és a kezével gyengéden, de határozottan tartotta a nő karját. Angel lement a terem közepébe vezető lépcsőn, a férfiak tömege pedig szétvált előtte.

Sok vendég Cherryt bámulta, akit úgy öltöztettek fel és festettek ki, mint egy örömlányt, holott egyértelműen lerítt róla, hogy még csak egy gyermek. A férfiak hátraléptek és utat nyitottak neki. Úgy tűnt, mintha az egész termet megtöltené a kislány sírása.

A férfiak halk, döbbent hangon suttogni kezdtek. Angel felfigyelt néhány beszédfoszlányra, amint elhaladt mellettük.

- Miért hoz valaki egy kisgyermeket egy ilyen helyre?

Angel megállt, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

- Mit gondol? - kérdezte lágy, gyászos hangon, és látta, hogy a férfi állkapcsa remegni kezd, amikor megértette a szavak mögött rejlő jelentést.

Hullámként csaptak föl mögöttük a hangok, és Angel kihallotta belőlük a felgyülemlő erőszakot. Az emberek vért akartak, de nem az övét. Amikor a nő kilépett az éjszakai utcára, nagyot sóhajtott, nem is vette észre, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét.

- Erre - mutatta az utat Axle. - Sajnálom, de nincsen kocsim. Több háztömbnyire megyünk. Fogja bírni?

Angel bólintott, és megemelte a gyermeket. Egy darabig csendben követte a férfit, majd kibukott belőle a kérdés:

- Hova visz minket?

- A házamba.

Angelnek összeszűkült a szeme.

- Miért?

- Hogy a lányom és a feleségem gondoskodjanak magukról, amíg én kitalálom, hogy mi legyen azzal az átkozott hellyel. Legjobb lenne, ha azzal az ördöggel együtt felgyújtanák.

Angel szégyellte magát a bizalmatlansága miatt, de - a férfiból áradó együttérzésén kívül - semmit sem tudott erről az

emberről. A lánynak azelőtt is volt már dolga bankárokkal, és ők nem a jó szándékukról voltak híresek.

Minden lépéssel nehezebb lett a kezében lévő gyermek. Fájtak az izmai, de Angel megállás nélkül gyalogolt tovább. Cherry aggódva hátra-hátrafordult.

- Szerinted utánunk fog jönni?

- Nem - nyugtatta meg Angel, majd Axle felé fordult: - Miért segített rajtam? Hiszen nem is ismer engem.

- A dal miatt, amit énekelt. Az Úr nem is tehette volna ennél világosabbá a számomra, hogy ki kell vinnem önt onnan.

Angel meglepetten nézett rá. Egy darabig nem szólt semmit, de a férfi szavai jártak a fejében.

- Mister Axle, őszintének kell lennem magához.

- Mivel kapcsolatban?

- Én nem hiszek Istenben. - Ahogy a szavak elhagyták a száját, szúró fájdalmat érzett a szívében.

Valóban nem?

A kérdés a lelke mélyéről tört elő. Félelmében Istenhez fohászkodott, és kapott segítséget. És ott volt az a hang is... Vagy csak képzelődött? Axle következő mondata is fokozta a zavarát.

- Nem? Pedig nagyon meggyőzőnek tűnt.

- Halálra rémültem, és ez volt az egyetlen dal, amire emlékeztem.

Axle elmosolyodott.

- Ez már jelent valamit.

- Uram, én nem hiszek abban az aszott vénemberben, aki egy hosszú, fehér szakállba burkolózva figyel a trónjáról.

Axle halkan kacagott.

- Látja, abban én sem. Én valami sokkal hatalmasabb dologban hiszek. És mondok még valamit. - Gyengéden elmosolyodott. - Csak azért, mert nem hisz Istenben, ez még nem jelenti azt, hogy az Úr ereje nincs jelen az ön életében.

Angel zavartan nézett maga elé. Összeszorult a torka, és elszégyellte magát. Minden lehetséges módon próbált már

megszökni a Hercegtől, de sosem járt sikerrel. Aztán ezen az estén egyetlen Michaeltől tanult zsoltár elegendőnek bizonyult arra, hogy megszabadítsa örök kísértőjétől. Hogy történhetett mindez? Nem értette. A hang azt súgta neki: *„az én akaratom”,* de Angel valójában csupán azt tette, ami éppen az eszébe jutott. Ez a férfi pedig a semmiből lépett elő.

Emlékezett egy mondatra, amit Michaeí olvasott fel neki egykor: *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy. ”*

A Herceg megijedt tőle. Ebben nem kételkedett.

Nem tőled félt, Sarah, hanem tőlem.

Angelt kirázta a hideg, fehér bőre libabőrös lett, ahogy szíve kapui szélesre tárultak. *Istenem, annyiszor megtagadtalak. Miért mentettél meg mégis?*

Bár te megtagadsz engem, én örök szeretettel szeretlek!

Mi történt a mulatóban? Én nem is tudom. Hogy jutottunk ki? Ó, Jézus, nem értem. Egyszerűen nem tudom felfogni, hogy csináltad!

Szitálni kezdett az eső, és ellepte őket az öböl felől érkező sűrű köd. Cherry menet közben közelebb húzódott a nőhöz.

- Fázom - suttogta.
- Mesze van még, Mr. Axle? - Angel hangja remegett, de nem a hidegtől.
- Mindjárt ott vagyunk, a domb tetején áll a házam.

Egy nagy épület tornyosult előttük, és Angel rögtön megállapította, hogy a férfi igazán gazdag lehet. Az eső zuhogni kezdett, a biztos menedék gondolata tartotta Angelben a lelket. Az ablakokban lámpák égtek, és egy nő nézett ki a függöny mögül. Jonathan Axle kinyitotta a kaput. Még félúton sem voltak az ajtó felé, amikor az kinyílt, és egy magas, vékony nő állt előttük, haját szorosan hátrakötözte. Angel nem tudta kivenni az idegen arcát, de összeszorult a szíve. Mit szói majd ez a hölgy ahhoz, hogy a férje három prostituálttal állít haza, akik közül kettő még gyerek?

– Jöjjenek be, mielőtt halálra fagynak! - parancsolta a nő. Egyértelműen izgatottnak tűnt. Angel nem tudta, hogy az asszony Jonathan Axle-hez beszél vagy mindnyájukhöz, így továbbra is a hideg esőben várakozott. - Jöjjön, jöjjön! - szólalt meg újra, és intett neki.

Jonathan belekarolt Angelbe.

- Nem kell tőle félnie - mondta szórakozottan. - Többnyire csak ugat, de nem harap. - Angel összeszedte magát, miközben felment az ösvényen. Talán a hölgy megengedi, hogy megszárítkoz-zanak, mielőtt kidobja őket.

Angel belépett a házba, Cherry pedig követte őt. Angel meglepetten nézett az előtte álló fiatal nőre, aki az előnytelen konty és a komor ruha ellenére kellemes jelenségnek bizonyult.

- Ebben a szobában ég a tűz - mondta, és bevezette őket egy hatalmas helyiségbe, ami egyszerűen, de mégis kényelmesen volt berendezve. - Foglaljanak helyet, kérem!

Angel leült. A fiatal hölgyre pillantott, aki leplezetlen kíváncsisággal bámulta őt. Mindannyiukat tetőtől talpig szemügyre vette.

- Semmi baj - suttogta Angel a reszkető gyermek fülébe, és gyengéden megsimogatta a hátát. De valóban minden rendben volt?

A gyermek ellazult a karjában, és félénken hátrahúzódott, hogy körülnézhessen. A fiatal hölgy Jonathan Axle-re nézett, tekintete magyarázatra szomjazott. Ha meg is döbbentette a feltűnésük és különös megjelenésük, egyáltalán nem mutatta a jelét.

- Apa, mi történt?

- A lányom, Susanna - mutatta be Jonathan Axle, a fiatal hölgy pedig bólintott és zavartan elmosolyodott. - Attól tartok, hogy az önök nevét még nem tudom - szabadkozott Axle.

- Engem Angelnek hívnak. Ő pedig Cherry és... - Itt elakadt, mert hirtelen rádöbbent, hogy a gyermeknek még a nevét sem tudja. - Édesem - mondta gyengéden, és felemelte a kislány állát -, mi a neved? - A gyermek ajka reszketett, és

suttogott valamit, majd ismét Angel vállába temette az arcát. - Faith - folytatta Angel. -Faithnek hívják.

- Szükségünk van néhány takaróra, Susanna. Idehoznád őket, amíg megkeresem anyádat?

- Mama a konyhában melegíti a vacsorádat - mondta mosolyogva, és kisietett a szobából.

- Bocsássanak meg egy pillanatra! - mentette ki magát Jonathan, és magukra hagyta őket.

Amint kitette a lábát a szobából, Cherry válla megrázkódott és sírni kezdett:

- Félek. A Herceg meg fog ölni.

- A Herceg soha többé nem érhet hozzád. - Angel megfogta a kezét. - Mindannyian félünk - mondta gyengéden. - De úgy érzem, hogy megbízhatunk ezekben az emberekben. - Kénytelenek voltak. Mi mást tehettek volna?

Jonathan egy alacsony, ragyogó kék szemű nővel tért vissza. Priscillának hívták, és Angelnek egyből feltűnt a hasonlóság anya és lánya között. Az asszony hamar átvette az irányítást.

- Először is vegyétek le a vizes ruhákat! - mondta, miközben felvitte őket az emeletre. - Aztán lejöttök a konyhába, és esztek valami finomat velem és Jonathannal.

A folyosó jobb oldalán kinyitott egy ajtót, mögötte tágas szoba tárult a szemük elé.

- A két fiatalabb hölgy ebben a szobában fog aludni - közölte. - Angellel pedig Susanna osztja meg a szobáját a folyosó másik oldalán.

Angel azon tűnődött, vajon Susanna mit fog ehhez szólni.

Angel legnagyobb meglepetésére Priscilla mindnyájuknak száraz ruhát vett elő. Vajon minden méretben voltak ruhái, vagy több lánya is lehetett, akikkel eddig még nem találkoztak? Egyszerű, kényelmes gyapjúruhákat kaptak. Angel felnyalábolta a levetett vizes darabokat, és a tűzhely közelében lévő kosárba tette őket.

Susanna várt rájuk, hogy lekísérje őket a konyhába, ahol Priscilla zöldséges marhahúslevest adott nekik pogácsával. Jonathan is együtt evett velük. Angel a forró kávé helyett egy pohár friss tejet kért. A mellette ülő Faith elálmosodott, Cherry szeme alatt pedig elkenődött a fekete szemfesték. Még mindig sápadtnak tűnt, de már nem félt annyira.

Priscilla gyengéden Cherry vállára tette a kezét, és arcát a lány puha bőréhez nyomta.

- Gyere, gyermekem, ideje lefeküdni! - Kinyújtotta a kezét Faith felé is, és - legnagyobb meglepetésükre - a gyermek belekapaszkodott. Angel úgy érezte, mintha egy hatalmas terhet vettek volna le a válláról.

Susanna elmosogatta az edényeket.

- Miért nem mentek be a szalonba és helyezitek magatokat kényelembe, papa? De semmi fontosról ne beszéljetek addig, amíg nem csatlakozom én is hozzátok!

- Igen, drágám - mondta Jonathan színlelt alázattal. Angelre kacsintott, miközben felállt - Jobb lesz, ha azt tesszük, amit Susanna mond.

Angel idegesen, aggódva ült le a tűz közelében. Mit hoz vajon a holnap? Jonathan a sarokban álló kis asztalhoz lépett, és Angel nézte, amint italt tölt magának. A lány felé pillantott:

- Kér egy kis almabort?

- Nem, köszönöm.

Jonathan lágyan elmosolyodott, és lerakta a palackot. Kényelmesen elhelyezkedett Angellel szemben.

- Itt biztonságban vannak.

- Tudom. De mennyi ideig? - kérdezte, és meglepődött saját őszinteségén.

- Senki sem fogja kirakni önöket, Angel. Addig maradhatnak velünk, amíg szeretnének.

Angel ajkai szétnyíltak. A szemei égtek, majd az ajkába harapott, mert nem tudott megszólalni. Jonathan elmosolyodott.

- Nagyon szívesen - mondta.

Angel hátrahajtotta a fejét, az ülés támlájának támasztotta, és megpróbált úrrá lenni feltörő érzelmein.

- Kíváncsi vagyok, hogy most mit fog lépni - mondta Angel szinte csak magának.

Jonathannak nem kellett megkérdeznie, hogy kire gondol.

- Ha az épületben tartózkodott, amikor eljöttünk onnan, akkor mostanra valószínűleg fellógatták egy oszlopra. Bár nem hiszem, hogy ennyire ostoba lenne.

- Nem, a Herceg minden, csak nem ostoba. - Angel nagyot sóhajtott. - Nagyon kedves hozzánk, igazán hálás vagyok érte!

- *„Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám”* - idézte. - Ismerősek ezek a szavak, Angel?

Michael közvetlenül azután olvasta fel neki ezt a szöveget, amikor befogadta Altmanékat, és ő megkérdezte tőle, hogy miért tette. Olyan erősek voltak a Michaellel kapcsolatos emlékei, hogy a lány nem tudott megszólalni.

Jonathan Axle észrevette a fiatal nő szemében tükröződő fájdalmat, és megpróbált könnyíteni a szenvedésén. Úgy tűnt, hogy Angel nem volt tisztában tettének nagyságával és azzal az óriási bátorsággal, amit aznap tanúsított. - Szívesen megosztjuk önökkel azt, amink van. - Végül is nem az övé volt, ő csupán a gondját viselte.

Hosszú órákon keresztül beszélgettek. Angel többet mesélt el magáról a férfinak, mint azelőtt bárki másnak, Michaelt is beleértve. Talán azért, mert Jonathan Axle csupán egy jóindulatú idegen volt a számára, és úgy érezte, hogy nyíltan beszélhet vele. Ennek ellenére a férfi valahogy mégsem tűnt teljesen idegennek.

Angel kimerültén hátrahajtotta a fejét.

- Merre induljak tovább, Mr. Axle?

- Ez csakis magától függ - mosolygott Jonathan. - És az Úrtól.

Priscilla felébredt, amikor Jonathan belépett a hálószobába.

A férfi levetkőzött, bebújt a takaró alá, és magához húzta a feleségét. A nő teste meleg volt és puha, kezét Jonathan mellkasán nyugtatta.

- Meg kell kérdeznem, Jonathan! Mit kerestél te egy ilyen helyen?

Jonathan halkan felnevetett, és megcsókolta a felesége homlokát.

- Igazából fogalmam sincs, szerelmem.

~ De te nem iszol és nem űzöl szerencsejátékot - folytatta az asszony. - Mit ütött beléd?

- Különös nap volt a mai, Priss. Dél óta furcsa *nyugtalanság* kerített a hatalmába. Nem tudnám megmagyarázni, hogy mi lehetett az oka.

- Minden rendben van a bankban?

- Persze. Egyszerűen sétálni támadt kedvem. Ezért is üzentem háza, hogy későbbre várjatok. Épp a mulató előtt sétáltam el, amikor meghallottam annak az ördögnek a hangját. Akkora lárma szűrődött ki odabentről, hogy bementem meghallgatni, mit mond.

- De miért? Hiszen megveted őt.

- Nem tudom megmagyarázni. Valami arra késztetett, hogy lépjek be arra a helyre. Épp Angelt konferálta fel, és az egész jelenet visszataszító volt. Nem is a szavai, hanem a modora, a burkolt célzásai. Úgy éreztem magam, mintha egy pogány templomban állnék, ahol a pap a szentély új prostituáltját mutatja be.

- Miért nem jöttél el?

- Gondoltam rá, de amikor elindultam, valami azt súgta, hogy várjak még. Aztán megjelent Angel a színpadon.

- Nagyon szép nő - mondta halkan Príscilla.

- Nem a szépsége fogott meg, szerelmem. Annyira fiatalnak tűnt, mégis csendes méltósággal vonult ki a színpad

közepére. A férfiak olyanok voltak, mint a pokol kutyái, és megugatták. Aztán énekelni kezdett. Először annyira halk volt, hogy senki sem hallotta. Aztán elcsitult a zaj, csend ült a teremre. - Jonathan érezte, hogy összeszorul a torka, és könnycseppek égetik a szemét. - És egyedül az ő hangja szólt: *„Aki értem megnyíltál, rejts el, ó, örök kőszál!”*

Harminckettő

„Isten rejtélyes utakat járva
Teszi a csodáit…”
WILLIAM COWPER

Miriam a vacsorája felett merengő Pault figyelte. Alig evett egy falatot a ragujából, a kávéja pedig kihűlt. Nem kellett megkérdeznie, hogy tudja, mi emészti a férjét.

- Meglátogattad Michaelt.

- Igen - felelte komoran. Eltolta a tányérját, sötét ráncok jelentek meg a homlokán. - Képtelen vagyok megérteni őt. Egyáltalán nem értem.

Miriam várt egy ideig, hátha mond még valamit Paul, és abban reménykedett, hogy a férfi végre elmagyarázza, miért viselkedett olyan ellenségesen Amandával. Paul mérges volt, idegileg kimerült, és valami kísértette, egy mély és láthatatlan erő, amely teljesen megbénította. A lélek rákfenéje.

A férfi összeszorította a fogát.

- Mikor adja fel végre? Megszakad a szívem, valahányszor látom, hogy térden csúszik amiatt a nő miatt. - Élesen kifújta a levegőt. - Miriam, meg akartam ütni őt. - Ökölbe szorította a kezét. - Meg akartam rázni, hogy végre észhez térjen. Éppen imádkozott, amikor odaértem. Térdre ereszkedett a pajtában, és érte imádkozott.

Miriam nem tudott kiigazodni Paul viselkedésén.

- Miért ne tenné, Paul? Hiszen a feleségéről van szó, akit még mindig szeret.

Paul keményen összeráncolta a homlokát.

- Feleség? Nem látod, hogy mit művelt vele az a nő?

- Amanda azt mondta, hogy azért hagyja el őt, mert szerinte Michaelnek ez lesz a legjobb.

Paul indulatosan hátratolta a székét.

- *És* ezt el is hiszed? Sohasem ismerted őt *igazán.* Angel rideg, mint az acél, Miriam. Egy pair-a-dice-i szajha. Nem érzett semmit Michael iránt, sem az elején, sem a végén, mindig csak a saját kényelmével törődött. Ennek a nőnek nincsen szíve. Ne légy már ilyen ostoba!

Miriam szemei könnybe lábadtak Paul szavai hallatán. Már sokszor látta az apját dühbe gurulni, de ő sohasem támadta meg azokat, akik szerették. Nem hallgathatott tovább.

- Te vagy az, aki nem ismerted őt, Paul. Meg sem próbáltad...

- Ne védd őt előttem! En ismertem Angelt - mondta durván. - Jobban, mint te vagy Michael. Mindketten azt láttátok, amit láttatni akart veletek. Én olyannak láttam, ami valójában volt.

Miriam felemelte a fejét. Nem tűrhette szó nélkül, hogy Paul a barátnőjét bántsa.

- Egy hitvány teremtésnek tartottad Amandát, aki még a legkisebb udvariasságra se méltó tőled.

Paul arcát elöntötte a düh.

- Engem hibáztatsz azért, mert rám nem hatott úgy a varázsa, mint rátok? A saját házamban?

Miriam ajkai szétnyíltak. Ezzel az erővel a férfi akár kardot is döfhetett volna a szívébe.

- Szóval ez a ház csupán a te otthonod annak ellenére, hogy házasok vagyunk? - kérdezte visszafojtott hangon. - Csak vendég vagyok, amíg nem döntesz úgy, hogy kidobsz. Isten óvjon attól, hogy valami rosszat tegyek, vagy esendőnek bizonyuljak!

Paul már azelőtt megbánta a szavakat, hogy Miriam kinyitotta volna a száját.

- Miriam, én nem...

Miriam dühe egyre csak fokozódott.

- Gyanítom, hogy a saját gondolataimhoz és hitemhez sincs jogom, amennyiben az ellenkezik a tiéddel. Erről van szó, Paul? - Miriam felállt, és az ajtóra mutatott. - Ha el akarom

mondani a véleményem, akkor ki kell mennem. Sőt, a legjobb talán az lesz, ha egyenesen átlépem a telekhatárodat.

A bűntudat elfojtotta Paul megbánását. Miriam szavai az elevenébe vágtak, és védekezésképpen támadott.

- Tudod, hogy nem így értettem! - Amikor Miriam sírni kezdett, Paul visszakozott. - Miriam, ne sírj! - nyögte.

- Többé már nem tudom, hogy mire gondolsz, Paul. Felemészt téged a keserűség. Zászlóként hordozod a gyűlöleted, és egyfolytában azt lengeted. Mivel nem árulod el, hogy mit tett Amanda, amiért így megveted, ezért gyanítom, hogy neked is volt benne részed! - Paul érezte, hogy arcát elönti a forróság, és vele együtt emelkedett a vérmérséklete is. Védekezni szeretett volna, de Miriam még nem fejezte be a mondanivalóját. - Ha nincs Amanda, sohasem jöttem volna el hozzád.

- Miről beszélsz?

Miriam halkabban folytatta.

- Nem lett volna hozzá bátorságom. - Látta, hogy Paul értetlenül mered rá, ő viszont nem bírta megmagyarázni. A fájdalomtól összeszorult a torka, és legszívesebben leült volna, hogy a kezébe temethesse az arcát. Még ha el is árulhatná a férjének, Paul akkor sem hallgatná meg. Süket volt mindenre, aminek bármi köze is volt Amanda jóságához.

Paul arca olyan volt, mint egy megbántott kisgyermeké, és érezte, hogy legbelül összerázkódik a fájdalomtól.

- Szeretlek! - mondta rekedtes hangon. - Miriam, szeretlek!

- Nem úgy viselkedsz.

- Angel tönkretette a barátságomat Michaellcl. Ne engedd, hogy közénk is éket verjen!

- Te vertél éket!

- Ez nem igaz! - mondta indulatosan. - Hát nem veszed észre, hogy mit művel ez a nő? - Könyörögni akart a feleségének, hogy hallgassa meg. Nem bírta elviselni az arckifejezését. - Megtörte Michaelt - mondta akadozó hangon.

- Michael most sokkal erősebb, mint valaha volt.

- Ezért imádkozik térden állva?
- Az egyetlen lehetséges módon harcol.
- Miriam, Angel belemélyesztette a karmait, és darabokra tépte.
- Tényleg ennyire vak lennél? Michael volt az, aki lerombolta Amanda falait. És Amanda *szereti* őt!
- Ha ez valóban így van, akkor miért nem maradt itt? Senki sem űzte el. O azonban csak fogta magát, és elhagyta Michaelt. - Paul csettintett az ujjával. - Azt akarod bemesélni nekem, hogy annak a nőnek van szíve?

Miriam nehézkesen rogyott le egy székre, és férje megkeseredett arcát nézte. Tényleg azt hitte, hogy egyedül megmentheti a férfit? Micsoda arrogancia! Paul sokkal távolabb került tőle, mintha visszament volna a hegyekbe aranyat mosni. Miriam egyedül a saját érzéseiben nem kételkedett.

- En is szeretem Amandát, Paul, ugyanúgy, mint a vér szerinti testvéreimet. Akármit is gondolsz róla, én *ismerem* őt, és minden egyes nap imádkozom azért, hogy visszatérjen.

Paul kiviharzott, és bevágta maga mögött az ajtót.

Angel az ágyban feküdt, és a plafont bámulta. Tudta, hogy helyesen cselekedett, de a Michael utáni sóvárgás néha már fizikai fájdalommá fokozódott. Mi lehetett a férfival? Mostanra már egészen biztos, hogy feladta a várakozást. Felismerte, hogy sosem lettek volna boldogok együtt. Angel tudta, hogy Michael nem fog megbocsátani neki, de a férfi legalább folytathatja az életét, megkaphatja Miriamot, aki gyermekekkel ajándékozza meg.

Angel tisztában volt azzal, hogy nem szabad a férjére gondolnia, hiszen a végén belefulladna az önsajnálatba. Élete ezen fejezete lezárult, tovább kellett lépnie. Lehunyta a szemét, és leküzdötte a fájdalmát. Felkelt, felöltözött, és azokon a csodálatos dolgokon járt az esze, amelyek az elmúlt időszakban történtek.

Cherryt sikerült elhelyezni egy pék családjánál. Boldog volt, és jól beilleszkedett az új környezetébe. A kis Faithet egy

baptista család fogadta örökbe, és Montereyben élt új testvéreivel. írni és olvasni tanult, még levelek is érkeztek tőle.

Akármennyire is szeretett Angel az Axle családdal élni, tudta, hogy nem maradhat velük örökké. Már így is túl kedvesek voltak hozzá, hajlékot, védelmet és barátságot kapott tőlük. Még új ruhákról is gondoskodtak a számára. Amikor megkérdezték, hogy milyet szeretne, Angel egyszerű szabású, galambszürke és barna gyapjúruhákat választott.

Susanna ragaszkodott ahhoz, hogy tanítsa Angelt. A lány először megrémült a tanulás gondolatától, de új barátnője hajthatatlannak bizonyult.

- Gyors a felfogásod, könnyen elsajátítod majd a dolgokat! Ne várj túl sokat magadtól ilyen rövid idő alatt! - Nehezek voltak az órák, és Angel azon tűnődött, hogy vajon megéri-e a sok fáradságot.

Arra gondolt, hogy visszamegy Virgilhez dolgozni, de hamar letett az ötletről. Valahogy nem ezt a munkát szerette volna csinálni. De akkor mihez kezdjen?

Susanna magával vitte, amikor bevásárolt a családnak. Körbejárták a piacot, húst, zöldséget, kenyeret és különféle holmikat vettek. Angel megtanult alkudozni, és ez nem sokban különbözött attól, mint amikor eladta a serpenyőket a bányászoknak. Képes volt blöffölni, és tudta, hogyan színleljen közömbösséget. Így aztán mindent, amire Susannának szüksége volt, a lehető legolcsóbban szereztek meg.

- Csupán egyetlen pillantás a gyönyörű kék szemedbe, és gyakorlatilag ingyen odaadják az árut. Majd térdre esnek, hogy kiszolgálhassanak - nevetett Susanna. - Ráadásul még a kezedet is megkérték a piacon.

- Az nem lánykérés volt, Susanna, hanem ajánlattétel. Nagy különbség van a kettő között.

- Jól van, ne nézz olyan bánatosan! Nagyon udvariasan visszautasítottad, talán túlságosan is, ha szabad megjegyeznem.

Ha zsákruhát öltött volna magára, akkor a férfiak talán nem vették volna észre. Még a galambszürke ruháiban is

megfordultak utána az utcán. Kevesen zaklatták ugyan, de Angel ezt leginkább nem új keletű tisztaságának, hanem annak tudta be, hogy Susanna Axle is mellette volt. Az Axle családot mindenki ismerte, tagjai pedig nagy tiszteletnek örvendtek. Angel azon tűnődött, hogy mi történt volna, ha nem veszik a védőszárnyaik alá? Ismét elgyengülne az első nehézségek láttán? Ez a gondolat késztette arra, hogy lenyelje büszkeségét, és elfogadja Axíe-ék szüntelen jóakaratát.

Még templomba is elkezdett velük járni. Biztonságban érezte magát, amikor az egyik oldalán Jonathan és Priscilia, a másikon pedig Susanna haladt. Magába szívta a megváltásról és a megbocsátásról szóló ígéreteket, bár úgy érezte, hogy neki nincs joga ezekhez. Éhezett és szomjazott, és a szarvashoz hasonlóan vágyódott az életet adó víz után. Miközben hallgatta a szavakat, eszébe jutott az álma, amit a Herceg Portsmouth téren lévő bordélyházában látott.

O, Istenem, te beszéltél hozzám, ugye? Te voltál az. És azon az estén Michael kunyhójában is, amikor azt a csodálatos illatot éreztem, és azt hittem, hogy valaki hozzám szólt. Az is te voltál!

Hirtelen új értelmet nyert számára minden, amit Michael valaha mondott és tett. A férfi Krisztus példája szerint élt, hogy a nő megérthesse az isteni szeretetet.

Jaj, Istenem, annyira vak voltam! Miért nem hallgattam rád? Miért került annyifájdalomba, míg végre megértettem, hogy te végig ott voltál mellettem, és a karodat nyújtottadfelém?

Minden vasárnap a prédikáció után a lelkipásztor előrehívta azokat, akik Krisztust megváltójukká és életük urává akarták fogadni. Valahányszor lehetőséget adott arra, hogy előrelépjenek, Angel mindig érezte, hogy megfeszülnek az idegei. A csendes, nyugodt hang gyengéden szólította.

Gyere hozzám, gyermekem! Állj fel, és gyere hozzám!

Angel testét melegség járta át. Egész életében erre a szeretetre vágyott, mégsem bírt megmozdulni. *O, Michael, bárcsak mellettem állnál! Ha itt lennél velem, hogy előre kísérj, akkor talán lenne elég bátorságom hozzá.*

Minden vasárnap lehunyta a szemét, és megpróbált erőt gyűjteni ahhoz, hogy válaszolhasson a hívó szóra - de minden alkalommal kudarcot vallott. Reszketve ült a helyén, tudván, hogy érdemtelen, hogy azok után, amiket Isten ellen mondott, semmi joga nincs ahhoz, hogy a gyermekévé váljon.

A negyedik vasárnap aztán Susanna odahajolt hozzá, és a fülébe súgta:

- Előre akarsz menni, nem igaz? Már hetek óta szeretnél kimenni.

Angel szemei égtek, összeszorult a torka, és bólintott, majd lehajtotta a fejét, és keményen összeszorította az ajkát. Félt. Annyira félt, hogy minden porcikája remegett. Milyen jogon járulhatna Isten ele, hogy kegyelmet kapjon?

- Majd én előremegyek veled - közölte Susanna, és határozottan megfogta Angel kezét.

A lány életének leghosszabb útja volt, amíg végigment a padsorok között, és szembenézhetett a lelkipásztorral. A férfi mosolygott, ragyogott a szeme. Angel Michaelre gondolt, és pillanatnyi szomorúság költözött a leikébe. *Ó, Michael, bárcsak itt lennél most vetem! Bárcsak láthatnád ezt! Meggyújtottad a gyufát, és fényt hoztál az engem elnyelő sötétségbe...* Angel szíve megtelt hálával. *Istenem, Michael annyira szeretlek téged!*

Nem sírt. Évekig gyakorolta, hogyan uralkodjon az érzésein, és sohasem fedte volna fel őket ennyi ember előtt, még akkor sem, ha Susanna Axle állt mellette. Érezte, hogy a templomban minden tekintet rászegeződik, minden egyes mozdulatát és hangja minden rezdülését éber szemek kísérik. Nem csinálhatott bolondot magából.

- Hiszed, hogy Jézus Krisztus az élő Isten Fia? - kérdezte a lelkipásztor.

- Hiszem - mondta a nő komoly méltósággal, és egy pillanatra lehunyta a szemét. *Ó, Istenem, bocsásd meg a hitetlenségemet! Növeszd a hitemet nagyobbra egy mustármagnál! Hagyd, hogy növekedésnek induljon!*

- És most Jézusnak adod az életed a jelenlévő tanúk előtt? Ha mellette döntesz, határozott igennel válaszolj!

Olyan volt, mint egy esküvői szertartás szövege. Egy pillanatra szomorú mosoly ült ki Angel arcára. Michaclnek egykor *„igen”* helyett azt felelte, hogy: *„miért ne?”* Angel elérte tűrőképessége határát, és úgy érezte, nincs más választása. Véget értek a küzdelmei, többé nem kellett egyedül harcolnia a túlélésért. Szüksége volt Istenre. Akarta őt. Amikor még nem volt hite, Isten kivezette Angelt a régi életéből. És végre szemtől szemben álltak, Isten pedig kinyújtotta felé a kezét, és felajánlotta a szeretetét.

Ó, Michael, te is ezt szántad nekem, ugye? Erre gondoltál, amikor azt mondtad, hogy egy nap majd választanom kell.

- Angel? - kérdezte zavartan a lelkipásztor. Mindenki mozdulatlanul, lélegzet-visszafojtva figyelt.

- Igen - felelte Angel, és sugárzóan mosolygott. - A leghatározottabban igen.

A lelkész nevetett. A gyülekezet felé fordította Angelt, és így szólt:

- Ő Angel. Új testvérünk Krisztusban. Üdvözöljétek!

És a gyülekezet engedelmeskedett.

De a dolgok nem folyhattak tovább a régi kerékvágásban. Angel a lelke legmélyén megérezte: nem arra teremtették, hogy az Axle család védelmét élvezve egy biztonságos kalitkában éljen. Előbb-utóbb el kellett hagynia őket, hogy megtudja, valóban képes-e a saját lábára állni.

De mindenekelőtt azt kellett kitalálnia, hogy mihez kezdjen az életével.

Miután Angel elpakolta a konyhában, amit vásárolt, felment a szobájába. Levetette sötét köpenyét, és felakasztotta az ajtó mellé. Priscilla azt a szobát adta neki, amiben valamikor Faith és Cherry aludt. Kényelmesen berendezett, tágas helyiség volt, a sarokban pedig egy kandalló állt. Valaki már begyújtott. Angel elhúzta a csipkefüggönyt, és kinézett az ablakon.

Sűrű köd ereszkedett a városra, tejfelszínű felhőbe burkolta az üvegen túli világot. Angel ellátott a kikötőig, és figyelte az elhagyatott hajók erdejét. A hajók egyenként tűntek el a hófehér lepelben.

Eszébe jutott egy másik nap, amikor Pair-a-Dice-ban az emeleti ablakából nézte, ahogy Michael elhajt a városból. Fülében visszhangzott a férfi dühös hangja, amikor meglátta a Magowan által okozott sebeket, majd boldog nevetése, amikor a kukoricaföl-dön kergette őt. Emlékezett a könyörületére, a jogos haragjára, a gyengéd megértésére és az erejére. Angel érezte mindent elsöprő szerelmét. És tudta, mit tanácsolna Michael, hogy választ találjon a kérdéseire. *Imádkozz!* Szinte maga előtt látta a férfi arcát, ahogy kimondja: *Imádkozz!*

Lehunyta a szemét, és mélyen felsóhajtott.

- Tudom, hogy nem áll jogomban bármit is kérnem tőled, Uram, de Michael szerint ez az egyetlen megoldás! Úgyhogy ezt teszem. Istenem, ha most figyelsz engem, áruld el nekem, hogy merre induljak el! Nem tudom, hogy mit csináljak, de nem maradhatok itt örökké, nem támaszkodhatok folyton ezeknek a kedves embereknek a jóindulatára. Nem lenne helyénvaló. A saját utamat kell járnom! Mihez kezdjek az életem hátralevő részével, Uram? Tennem kell valamit, különben megőrülök. Kérlek! Jézusom, szánj meg engem! Mit akarsz, mit tegyek? Ámen.

Angel több mint egy órán keresztül ült a szobájában, és várt. De nem jött fény a mennyországból. Sem hang. Semmi.

Pár nap múlva - vacsora után - Susanna lépett be hozzá.

- Egész héten nagyon csendes voltál, Angel. Mi bánt? A jövőd miatt aggódsz?

Angelt nem lepte meg, hogy Susanna tudja, mi emészti. Úgy tűnt, hogy a lány képes megérezni az emberek gondolatait és érzéseit.

- Muszáj valamit tennem - mondta őszintén. - Nem élhetek örökké a családod nyakán.

- Nem is fogsz.

- Már fél éve itt vagyok, Susanna, és úgy érzem, most sem állok közelebb ahhoz, hogy megtudjam, mihez kezdjek az életemmel, mint azon az éjszakán, amikor idekerültem.

- Imádkoztál már, hogy megtudd?

Angel élénken elpirult. Susanna szeme felragyogott, és elnevette magát.

- Hát, nem kell úgy nézned rám, mintha valami csínytevésen kaptalak volna.

- Ne örülj annyira! - mondta Angel szárazon. - Isten nem válaszolt.

Susanna vállat vont.

- Lehet, hogy még nem. Isten mindig válaszol, de az ő ideje szerint cselekszik. Tudni fogod, hogy mit kell tenned, ha majd eljön az ideje.

- Bárcsak nekem is olyan erős lenne a hitem, mint neked!

- Kérheted. - Susanna elvigyorodott.

Angel szívébe fájdalom hasított.

- Miriamra emlékeztetsz.

- Ezt bóknak veszem. - Susanna vonásai meglágyultak. - Bármit is gondolsz, én keményen megharcoltam az Istenbe vetett hitemért - felállt. - Gyere, mutatni akarok neked valamit! - Kinyújtotta a kezét.

Beléptek Susanna szobájába, ahol már azelőtt is sokszor beszélgettek. Susanna elengedte Angel kezét, majd lehajolt a földre, és benyúlt az ágy alá. Elővett egy dobozt, és az ágyra rakta.

- Le kell térdelnem, hogy elérhessem - mondta, és leporolta a kezeit, miközben felállt. - Időnként nem ártana az ágy alatt is kitakarítanom. - Visszaillesztett a kontyába egy sötét, göndör tincset, és leült. - Ülj le! - utasította Angelt, és az ágyra mutatott. A lány engedelmeskedett, és kíváncsian tekintett a kettejük között lévő dobozra.

Susanna az ölébe vette.

- Ez az én imádságdobozom - magyarázta. - Valahányszor nem hagy nyugodni egy dolog, leírom egy papírra,

összehajtogatom, és beleteszem a cetlit a nyílásba. Amikor a dobozba kerül, onnantól kezdve már nem az én problémám lesz, hanem Istené.

Angel hangosan kuncogott. Susanna komolyan nézett rá, mire Angel jókedve egyből lelohadt.

- Viccelsz, ugye?

- Nem. Nagyon is komolyan beszélek. - A dobozon nyugtatta a kezét. - Tudom, hogy elsőre nevetségesen hangzik, de hidd el, hogy működik! Én mindent meg akarok oldani, ezért rengeteget aggódom. Sosem voltam képes arra, hogy elengedjem a dolgokat. Istent akarok játszani, ha így jobban tetszik - mondta a lány némi iróniával a hangjában. - Valahányszor ezt teszem, szörnyen összekuszálom a dolgokat. - Megpaskolta a dobozt. - Úgyhogy inkább ezt használom!

- Ez csupán egy egyszerű, barna kalapdoboz - közölte Angel szárazon.

- Igen, egy hétköznapi kalapdoboz, de arra emlékeztet, hogy Istenben higgyek, ne magamban. Az pedig mindig egy igazi csoda, ha az imám meghallgatásra talál. - Megrándult a szája. - Látom, azt hiszed, hogy elment az eszem. Megmutassam, hogyan működik? - Levette a doboz fedelét. Több tucat papírfecni hevert benne gondosan összehajtogatva. Susanna beletúrt, találomra kiválasztott egyet, és szétnyitotta.

- *„Cherrynek otthonra van szüksége”* - olvasta. Dátum is szerepelt a papíron. - Szeretem tudni, hogy mennyi idő múlva válaszol Isten - nevetett önmagán, - Mivel ezt az imát már meghallgatta, nem teszem vissza a dobozba. - Összehajtogatta, és maga mellé tette az ágyra, majd kivett egy másikat.

- *„Istenem, adj türelmet a papához!”* Ha hazahoz még egy férjjelöltet, talán kolostorba vonulok. És te is tudod, milyen rémes apáca lenne belőlem. - Angel vele együtt nevetett. - Ezt jobb lesz, ha visszarakom. - Kivett egy másikat. Egy pillanatra elhallgatott, mielőtt felolvasta volna. ~ *„Kérlek, szabadítsd meg Faithet a rémálmaitól! Védd meg a gonosztól!"* - Susanna

összehajtogatta a cetlit, és visszarakta a dobozba. - Érted már, hogy mire gondolok?

- Azt hiszem, sejtem - felelte Angel. - És mi a helyzet akkor, ha Isten nemet mond?

Ez a lehetőség sem ejtette zavarba Susannát.

- Az azt jelentené, hogy Isten jobb megoldást talált, mint amilyet én kitalálhatnék. - Összeráncolta a homlokát, és a teli dobozra nézett. - Angel, nem mindig könnyű elfogadni Isten akaratát. -Lehunyta a szemét, és hosszan felsóhajtott. - Egy időben nekem is megvoltak a pontos terveim. Amikor megismertem Stevent, azonnal tudtam, hogy mit szeretnék az élettől. Olyan jóképű és élénk volt. Lelkésznek tanult, telve tűzzel és buzgalommal. - Susanna elmosolyodott. - Nyugatra akartunk menni, hogy az indiánoknak hirdessük az evangéliumot. - Susanna megrázta a fejét, és a szeme könnybe lábadt a fájdalomtól.

- Elhagyott?

- Bizonyos értelemben igen. Megölték. Olyan értelmetlenül. Mindiga város kétes hírű környékeit járta, és a szalonokba járó férfiaknak prédikált. Azt mondta, hogy ezeknek az embereknek nagyobb szükségük van Istenre, mint a náluk szerencsésebbeknek. Nem akart a gazdagok lelkésze lenni. Állítólag egy este csúnyán megvertek egy férfit az egyik sikátorban, és Steven megpróbálta megakadályozni. Leszúrták. - Susanna arca összerándult és az ajkába harapott.

- Nagyon sajnálom, Susanna! - mondta Angel, és olyan mélyen átérezte barátnője gyászát, mintha a sajátja lenne.

Susanna ökölbe szorította a kezét, szemét döntötték a könnyek, amelyek bánatos lassúsággal leperegtek az arcán.

- Istent okoltam. Annyira mérges voltam! Miért pont Stevent vette el? Egy ilyen igaz embert, aki ennyi jót tett másokkal? Még Stevenre is haragudtam. Miért kellett neki azokra a szörnyű helyekre járnia? Miért vesződött azokkal az emberekkel? Ok maguk döntöttek a sorsuk felől, nem igaz? - Susanna felsóhajtott. - Össze voltam zavarodva, háborogtak az

érzéseim. Egyáltalán nem nyugtatott meg az a tudat, hogy Stévén az Úrral van. Azt akartam, hogy velem legyen. - Egy hosszú pillanatra elhallgatott. - Még most is ezt szeretném.

Angel megfogta a kezét, és megszorította. Tudta, hogy milyen érzés egy olyan férfi után epekedni, akit soha nem érhet el.

Susanna ránézett.

- Az előbb azt mondtad, hogy nem tudod, mihez kezdj az életeddel. Nos, egy csónakban evezünk. - Megint elmosolyodott. - De hamarosan kapsz választ, Angel! Tudom, hogy így lesz.

A doboz teteje lecsúszott az ágyról, és Susanna elengedte Angel kezét, hogy felvegye. Amikor lehajolt érte, a doboz tartalma a földre borult. Angel letérdelt, hogy segítsen felszedegetni a papírfecniket, majd visszarakta őket a kalapdobozba. A sok papírdarab megannyi imádságot jelentett.

Susanna felvett egyet és megnézte. A sarkára ült, és mosolyogni kezdett, arcáról eltűnt a sápadtság, szemébe pedig visszatért a fény. Boldogan tartotta kezében a fecnit, amíg Angel visszatette a többit a helyére, és rárakta a fedelet. Susanna visszacsúsztatta a dobozt az ágy alá.

- Isten néha gyorsan válaszol. - Még mindig mosolygott, és odanyújtotta Angelnek a papírdarabot. - Olvasd el!

Angel elvette, és mohón olvasni kezdte a gyöngybetűkkel írt szavakat.

- *„Istenem, kérlek, KÉRLEK, szükségem van egy barátra, akivel beszélgethetek!”*

A dátum szerint a kérés egy nappal azelőtt íródott, hogy Jonathan hazahozta magával Angelt.

Michael megpakolta a szekerét búzás zsákokkal, és Sacramento felé igyekezett. A városba vezető úton egy malom is létesült, ahol megőrölhette a búzát, és rendesen bezsákolhatta, mielőtt a piacra vitte. Jó termése volt abban az évben. Elég pénze gyűlt össze ahhoz, hogy vegyen néhány marhát és egypár malacot. A

következő évben már sonkát és szalonnát is füstölhetett, és eladhatta a marhahúst.

Az éjszakát a mellett a patak mellett töltötte, ahol egyszer Angellel is megálltak. A holdfényben üldögélve a vizet nézte, és megrohanták az emlékek. Szinte már érezte a nő édes illatát az éjszakai szellőben. Emlékezett Angel zavart mosolyára és zaklatott pillantására, valahányszor sikerült lerombolni makacs védekezését. Néha a férfi egyetlen szava vagy egy pillantása váratlan hatással volt a nőre, és ezekben a pillanatokban Michaelt olyan elégedettség töltötte el, mintha neki sikerült volna a lehetetlen, nem pedig Istennek. Lehajtotta a fejét, és sírt.

Igen, végre megértette, hogy mennyire esendő. Megtanulta, hogy egy férfi számára azután is van élet, ha egy nő összetörte a szívét. Megtanulta, hogy nélküle is képes élni. *Ó, Istenem, életem végéig hiányozni fog!* Michael egyfolytában érezte a lelkét betöltő fájdalmat, és azon tűnődött, hogy jól van-e a felesége, vigyáz-e magára, nem éri-e veszély. Az sem enyhítette bánatát, ha arra gondolt, hogy Isten Angelre is ugyanúgy vigyázz, mint őrá. A lány szavai vissza-visszatértek hozzá, és kísértették őt.

„Ismerem én Istent. Ha valami rosszat teszel, eltapos, mint egy férget. ”

Vajon még mindig ezt hitte? Valóban nem volt elég a hite és a meggyőződése ahhoz, hogy Angelt meggyőzze az ellenkezőjéről? Nem tanult a rajta elkövetett kegyetlenségekből és saját erőtlenségéből? Még mindig azt hitte, hogy ő maga irányítja az életét?

Amikor a kínzó gondolatok felszínre törtek és szinte elárasztották, Michael egy bibliai versbe kapaszkodott: *„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!”* Izzadságcseppek folytak végig az arcán, és összekulcsolta a kezét. *Bízzál az Úrban! Bízzál az Úrban!* Addig hajtogatta ezt magában, míg megkönnyebbült a lelke, és a teste is ellazult.

Azután Michael Angelért imádkozott. Nem a visszatérését kérte, hanem azt, hogy ő is megtalálja Istent.

Amikor másnap reggel útnak indult, megesküdött magának, hogy Sacramentóba érve - akármilyen nagy is lesz a kísértés - nem fog a felesége után kérdezősködni.

És sohasem teszi be a lábát San Franciscóba.

- Angel! Angel!

A lány teste megdermedt, amint valaki a nevét kiáltotta. Mi késztette arra, hogy elsétáljon a térre? Egyből haza kellett volna mennie a Virgilnél tett látogatása után. A férfi egy újabb szakácsot rúgott ki, és megpróbálta rábeszélni Angelt, hogy jöjjön vissza dolgozni. A lány szinte azt kívánta, bárcsak ne ment volna el hozzá, nem akart ugyanis hiú reményeket ébreszteni a férfiban.

Azon kapta magát, hogy az utcákat járja, és elhalad egy színház és egy szalon mellett. Régi életének kísérletei. Nem tudta, hogy mit keres errefelé. Csupán sétálni indult, hogy végiggondolja a dolgokat, és megpróbáljon terveket szőni, de valami arra késztette, hogy visszatérjen ide. Bágyadtság lett úrrá rajta.

És ezúttal múltjának egyik alakja is azért verekedte át magát a tömegen, hogy utolérje őt. Késztetést érzett arra, hogy elszaladjon és vissza se nézzen.

- Angel, várj!

A lány az ajkába harapva állt meg, és hátrafordult. Azonnal felismerte a fiatal nőt, aki felé igyekezett. A találkozás arra ösztönözte, hogy kihúzza magát, és újra felöltse a nyugalom és a közömbösség álarcát.

- Szia, Torie! - mondta, és finoman oldalra billentette a fejét.

Torié többször is végigmérte Angelt tetőtől talpig.

- Nem akartam elhinni, hogy te vagy az. Egészen *másképpen* nézel ki. - A nő bizonytalannak tűnt. - Még mindig annak a földművesnek vagy a felesége?

Angel érezte a felgyülemlő fájdalmat, mielőtt leküzdhette volna.

- Nem, már nem.
- Igazán kár. Nagyon különleges férfi volt. Volt benne valami... - Torié vállat vont. - Hát, gondolom, ilyen az élet. - Angel egyszerű, barna ruháját és köpönyegét nézte, majd lebiggyesztette az alsó ajkát. - Már nem dolgozol a szakmában, ugye?
- Nem, már több mint két éve kiszálltam.
- Hallottad, hogy mi történt Luckyval?

Angel bólintott. Drága, drága Lucky!

- Mai Ling is meghalt a tűzben.
- Tudom. - Angel minél rövidebbre akarta fogni a beszélgetést, hogy visszatérhessen a domboldalon fekvő nagy házba. Nem akart a múltjára gondolni, és Torie-ra nézni, látni, hogy mennyire megöregedett. El akarta felejteni a nő szemeiben tükröződő reménytelenséget.
- Legalább Magowan azt kapta, amit megérdemelt - folytatta Torié. Angel makulátlan gallérját bámulta. - Meg pedig himlőt kapott, és most haldoklik - újságolta. - A Hercegnő rögtön kirakta, amikor megtudta. Néhányszor láttam Meggie-t, amint egy kapualjban töltötte az éjszakát, kezében egy üveg gint lóbált. - Felhúzta az egyik vállát. - Persze ez nem mostanában volt.
- Még mindig a Hercegnőnél dolgozol?

Torié felnevetett.

- Semmi sem változik. Legalábbis néhányunknak. - Cinikus mosolyra húzódott a szája. - Azért nem olyan rossz, tényleg. A Hercegnő most építtetett egy új helyet, és szerzett egy kiváló szakácsot. Nincs okom panaszra. Még egy kis pénzt is sikerült félretennem.

Angel úgy érezte, mintha mázsás súlyok nehezednének a mellkasára. Vajon Torie csak színleli, hogy minden rendben van, miközben elvérzik belülről? A lány csak fecsegett tovább, de Angel alig hallotta a szavait. Torie szemébe nézett, és olyan dolgokat vett észre benne, amelyekre azelőtt sohasem figyelt fel. És minden visszatért, amit nyolcéves kora óta megtapasztalt. A fájdalom, a magány... és Torié szemében is ezeket fedezte fel.

- Nos, túl sokáig feltartottalak a régi szép időkről csevegve -mondta a lány, és szomorúan elmosolyodott. - Jobb lesz, ha visszamegyek dolgozni. Ma még egy van hátra, aztán lazíthatok.

Ahogy a lány elfordult, Angelt különös érzés kerítette hatalmába. Melegség járta át, ereiben ismeretlen energia száguldott végig, és olyan magabiztosság töltötte el, amelyet még sosem tapasztalt azelőtt. Hirtelen kinyújtotta a kezét, és megállította Torie-t.

- Ebédelj velem! - kérte a lányt, és olyan izgatott lett, hogy szinte beleremegett.

- En? - Torie épp annyira meglepődött, mint Angel.

- Igen, te! - válaszolta mosolyogva. Úgy érezte, hogy elméjét szétfeszítik az új ötletek, amelyek egyre csak duzzadtak benne.

Tudta! Tudta, hogy Istennek milyen terve van vele. Pontosan tudta, hogy mit vár tőle.

- Ismerek egy kis kávézót a sarkon túl. - Belekarolt Torie-ba, és szinte magával hurcolta a lányt. - Virgilnek hívják a tulajt, kedvelni fogod. És ő is örülni fog, hogy megismerhet téged.

Torie túlságosan is megdöbbent ahhoz, hogy tiltakozzon.

- Nem említette, hogy hova megy? - kérdezte Jonathan aggódó lányától.

- Nem, apa. Tudod, hogy milyen nyugtalanul viselkedett az elmúlt hetekben. Ma reggel azt mondta, hogy sétálni *megy.* Egyedül indult el, hogy közben gondolkodhasson, és azóta sem jött vissza. Attól félek, hogy történt vele valami.

- Ebben nem lehetsz biztos - mondta Priscilla. - Már megint hagyod, hogy az érzelmeid átvegyék az irányítást. Angel tud magára vigyázni.

- Anyádnak igaza van - értett egyet Jonathan, de titkon ő is aggódott a lányért. Ha Angel nem ér haza egy órán belül, akkor kihozza a kocsit és a keresésére indul.

Susanna abbahagyta a fel-alá járkálást, hogy kileshessen a függöny mögül.

- Már sötétedik. Ó! Ott van. Éppen most jön fel a dombon. - Lángoló szemekkel megfordult. - Mosolyog, és persze integet! - Gyorsan behúzta a csipkefüggönyt, majd az előszoba felé vette az irányt. - Megmondom neki, hogy milyen felelőtlenül viselkedett, mindnyájan betegre idegeskedtük magunkat miatta!

Angel berontott a házba, és megölelte Susannát, mielőtt a fiatal lány rázúdíthatta volna dühét.

- O, Susanna, nem fogd elhinni! Egyszerűen hihetetlen! - Angel nevetett. - Jó, ezt visszavonom. Bizonyosan el fogod hinni! - Levette a köpenyét, és felakasztotta, a kalapját pedig gondtalanul illesztette a fogas tetejére.

Jonathan azonnal észrevette a viselkedésében beállt változást. Ragyogott az arca, és örömtelien mosolygott.

- Végre tudom, hogy Istennek milyen tervei vannak az életemmel - mondta, és leült a kanapé szélére. Átölelte a térdét, és úgy tűnt, hogy mindjárt szétveti az izgalom. Jonathan figyelte a lányát, ahogy lassan helyet foglal Angel mellett. Olyan arcot vágott, mint aki éppen a legjobb barátnőjét veszíti el. Nos, talán valóban így is volt.

- Szükségem lesz a segítségedre - mondta Angel Jonathan-nak. - Sosem fogom tudni visszafizetni mindazt, amit eddig értem tettél, most mégis többet szeretnék kérni. - Angel megrázta a fejét. - Túl gyorsan beszélek. Először el kellene mondanom, hogy mi történt ma velem. - Elmesélte a Torie-val való találkozást és az ebédet. Beszélt a fiatal prostituált levertségéről és reménytelenségéről, és arról, hogy ő is pontosan ugyanígy érzett hosszú éveken keresztül.

- Ha tudna főzni, dolgozhatna Virgilnél szakácsként. De Virgil így is kedvesen felajánlotta, hogy maradhat nála, ha az elkövetkező hetekben együtt dolgozom vele, amíg beletanul a dolgokba. Jó felfogású lány, hamarosan magától is tudni fogja, hogy mi a teendője.

- Azt hiszem, nem tudlak követni - mondta Jonathan. Angel olyan izgatott volt, gondolatai olyan vadul csapongtak, hogy a többiek alig értették, miről beszél.

- Torie azt mondta, hogy ha bármilyen kiutat találna, akkor megragadná az alkalmat. Virgil megkérdezte, hogy tud-e főzni, erre ő nemmel felelt. És akkor jött egy hirtelen sugallat. *Miért ne?*

- *Mit* miért ne? - kérdezte Susanna ingerülten. - Egyszerűen nem értem, hogy miről beszélsz.

- Miért ne adjuk meg neki a lehetőséget, hogy kiszálljon? - felelte Angel. - Megtanítjuk főzni, varrni és kalapot készíteni. Megtanítjuk bármire, amiből másképp is megkeresheti a kenyerét. Jonathan, szeretnék venni egy házat, ahova Torie és a hozzá hasonló lányok jöhetnének, ahol biztonságban élhetnének, és megtanulhatnák, hogyan tartsák el magukat anélkül, hogy áruba bocsátanák a testüket.

Jonathan elgondolkodott.

- Van néhány barátom, akik segíthetnek. Mit gondolsz, menynyi pénzre lesz szükséged az induláshoz?

- Van egy ház a kikötőtől néhány háztömbnyirc. - Angel megnevezte az árát.

Jonathan felhúzta a szemöldökét, ugyanis jelentős összegről volt szó. Priscillára pillantott, de a felesége ezúttal nem segített neki meghozni a döntést. Ismét Angelre nézett, és tudta, hogy ha nemet mond, azzal kioltaná a lány szeméből a reményt és a céltudatosságot.

- Holnap reggel elintézzük - egyezett bele.

Angel ragyogó szemekkel térdelt le elé, és megcsókolta az arcát.

- Köszönöm, drága barátom!

- Apának vannak még ismerősei, akik segíthetnek a ház fenntartásában - mondta Susanna.

Jonathan a lányára pillantott, és észrevette az arcán bekövetkező változást. Steven halála óta nem látta ezt a szikrát a lánya szemében. Összeszorult a mellkasa. *Ó, Istenem!* Fájdalom hasított a szívébe. *Végül mégis elveszítem őt. Nem egy buzgó fiatalember miatt, aki el akarja vinni a vadonba, hogy*

megtérítse a pogány indiánokat, hanem Angel és a hozzá hasonlók miatt.

Azt szerette volna, ha a lánya megállapodik, férjhez megy és gyerekeket szül. Egy közeli házban telepszik le, és gyakran hazajár látogatóba. Azt akarta, hogy Priscillára hasonlítson, nem pedig őrá.

Nézte, ahogy Susanna fel-alá járkált, és szökőkútként törtek elő belőle az ötletek. Angel nevetett, és a saját elképzeléseit is elmondta, egyiket a másik után. Mindketten olyan szépek voltak, nehéz volt rájuk nézni. Sötétben világító fénysugarak.

Jonathan lehunyta a szemét. O, *Istenem, nem így terveztem a dolgokat.*

De tulajdonképpen mi számít valódi, örök értéknek?

Harminchárom

„Amikor gyermek voltam, úgy szóltam,
mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek...;
amikor pedig férfivá lettem,
elhagytam a gyermeki dolgokat.”
1 KORINTHUS 13,11

Paul Sacramentóba indult, hogy megkeresse Angelt. Ha meg akarta menteni a házasságát, akkor meg kellett találnia, és haza kellett vinnie azt a boszorkányt. Nyilvánvaló volt, hogy Michael nem fog utána kutatni, Miriam viszont nem nyugszik addig, míg Angel haza nem tér. Paul nem bírta tovább elviselni, hogy Miriam a lányt gyászolta. El sem tudta képzelni, hogyan képes még ennyi idő után is jót látni Angelben. Talán éppen ezért szerette annyira a feleségét. Hát nem látta meg benne is a jót? Bármit megtenne érte, még hazulról is eljött, hogy a nő végre megnyugodjon, jobban vigyázzon az egészségére.

Arra a következtetésre jutott, hogy Angel a legközelebbi virágzó közösségben gyakorolja a szakmáját. Először a bordélyházakat kereste fel, és abban bízott, hogy egy ilyen ritka szépségű nőnek könnyen a nyomára bukkanhat. Azonban kiderült, hogy az Angel név meglehetősen gyakori volt a prostituáltak között. Sok szajhával találkozott, de a lányt nem lelte.

Paul egy hét után elhagyta Sacramentót, és nyugatra indult, San Francisco irányába. Sacramento talán nem volt elég nagy Angel számára. A biztonság kedvéért minden útba eső kisvárosban megállt és kérdezősködött utána. Hiába, a nőnek nyoma veszett.

Mire Paul elérte San Franciscót, meg volt róla győződve, hogy a keresés eredménytelenül fog végződni. Túl hosszú idő telt el azóta, Hogy Angel otthagyta a völgyet. Majdnem

három év. Valószínűleg a lány már felszállt egy New Yorkba vagy Kínába tartó hajóra. A férfi nem tudta, hogy hálás legyen-e a kudarcért, vagy folytassa a keresést, amíg valami nyomra nem bukkan. Miriam annyira reménykedett, olyan hajthatatlannak tűnt.

- Még mindig Kaliforniában van, ebben biztos vagyok.

Valaki biztosan hallott róla. Hogy tűnhetett el egy olyan lány, mint Angel?

Az egész helyzet zavarba ejtette Pault. Mi lesz, ha mégis megtalálja a nőt? Mit mondjon neki? *„Azt akarjuk, hogy gyere vissza a völgybe?”* Angel tudná, hogy hazudik. Nem akarta, hogy visszajöjjön. Soha többé nem akarta látni őt. El sem tudta képzelni, hogy Michael ennyi idő múltán miért ragaszkodik még a nőhöz. Három év! Isten tudja, hogy kivel és mit csinált ennyi idő alatt.

De Michael vissza akarta kapni, és ez volt a gond. Még mindig szerelmes volt Angelbe, sőt örökké szeretni fogja. Nem a makacssága vagy a büszkesége akadályozta meg abban, hogy megkeresse. Azt mondta, hogy a feleségének kell mellette döntenie. A saját akaratából kell visszatérnie. Nos, ezt eddig nem tette meg. Michael erre már egy év elteltével is rájöhetett volna, két év pedig már igazán megtehette volna a hatását. Amikor eltelt egy újabb év, még Miriam is feladta a reményt, hogy Angel magától visszajön. Azt mondta, hogy valakinek meg kell keresnie őt.

- Azt akarom, hogy te menj, Paul! - mondta Miriam. - Neked kell visszahoznod!

A szavakat hallva Paul jobban gyűlölte Angelt, mint azelőtt bármikor.

Végre eljutott San Franciscóba. Paul reményvesztetten keresgélt a ködbe burkolózó városban. Ha megtalálja Angelt, az sokkal több gondot okozott volna, mint ha nem. Vonszolja vissza a völgybe, ahogy Michael is tette az első szökési kísérlete után? Mi értelme lett volna? Biztosan újból megszökne. Újra és újra. Hát nem érti Miriam? Aki egyszer prostituált volt, az örökké az is

marad. Nyilvánvalóan ez is azon igazságok közé tartozott, amiket nehezen tanult meg egy olyan édes és naiv lány, mint a felesége. Vagy egy olyan tiszta férfi, mint Michael. Paul mindkettőjüket szerette, de nem értette, hogy Angel visszatérése miért okozna nekik örömet.

Miért ragaszkodott Miriam olyan kitartóan ahhoz, hogy ő hozza vissza Angelt? Nem magyarázta meg, csupán azt mondta, hogy Paul majd magától rá fog jönni. Először megtagadta a kérését, de Miriam dühös lett rá. Megdöbbentette, hogy az ő látszólag visszafogott felesége ilyen indulatos is tud lenni. Szavai kardcsapásként döfték át a szívét. Aztán elsírta magát, és azt mondta, hogy a házasságuk nem folytatódhat így tovább. Amikor könyörögni kezdett, hogy keresse meg Angelt, Paul nem bírta tovább, és beadta a derekát.

Ő pedig itt állt, száz mérföldre az otthonától, és annyira hiányzott neki Miriam, hogy az már valósággal fájt. Azon tűnődött, hogy miért hagyta magát rábeszélni az útra. Jobb, ha nem találja meg Angelt, mint ha visszaviszi a völgybe.

Bús haragja elterelte a figyelmét, céltalanul bolyongott az utcán, és körbetekintett ugyan, de gondolatai máshol jártak. Aztán egy szürke ruhás fiatal nőre lett figyelmes. Az utca másik oldalán állt, és egy kirakatot nézett, Pault pedig Tessie-re emlékeztette. Már hónapok óta nem gondolt az asszonyra, de a nő láttán újra feltámadt régi szomorúsága, és elöntötte a fájdalom. A lány előrehajolt, és a szoknyája hátulról felhúzódott annyira, hogy kivillant alóla viseltes, magasan záródó, fekete cipője. Pontosan olyan volt, amilyet Tess is hordott egykor.

Mit keresek itt, Miriam? Otthon akarok lenni veled, Szükségem van rád. Miért is küldtél el engem erre az őrült utazásra?

A lány felegyenesedett, és megkötötte a kalapját. Megfordult, és megvárta, míg elhalad előtte egy szekér, majd átkelt az úton. Paul egy pillanatra megpillantotta az arcát, és megállt a szíve.

Angel!

Először nem akarta elhinni, hogy valóban a lányt látta. A sok hetes keresgélés után biztos a képzelete űzött vele csúfos tréfát. A lány átsietett az utcán, és az ellenkező irányba indult el. Paul hátratolta a kalapját, és azon tűnődött, vajon jól látta-e. Biztos tévedett. Ez nem lehetett ő, ilyen ruhában semmiképp sem... Ennek ellenére követte a nőt, hogy jobban szemügyre vegye.

A fiatal hölgy szaporán, feltartott fejjel lépkedett. A férfiak mind utánafordultak, néhányan még a kalapjukat is megemelték, amikor elhaladt mellettük. Mások fütyültek és kétértelmű ajánlatokát tettek. A nő nem állt meg és nem állt szóba senkivel. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy tart valahova. Amikor a város szívébe ért, betért az egyik forgalmas utcasarkon álló előkelő bankba.

Paul kint várakozott a hideg, párás időben, a lány pedig fél óra múlva tűnt fel újra. Angel volt az. A férfi most már egészen biztos volt benne. Egy jól öltözött úriember lépett ki vele az utcára, Michaelnél jóval idősebb és tehetősebb lehetett. Paul állkapcsa megfeszült. Figyelte, ahogy hosszan elbeszélgetnek, aztán a férfi megcsókolta Angel arcát.

Paul egy magasrangú kliensnek tartotta a férfit. A szolid, tisztességes öltözéke ellenére Angel éppolyan szemérmetlen maradt, mint azelőtt. Egyetlen rendes nő sem hagyta volna, hogy egy férfi a nyilvános utcán megcsókolja. Még az arcát sem.

Miriam szavai jutottak az eszébe: *„Mindig elítélted. És mindig helytelenül. ”*

Paul összeszorította a száját. Miriam nem volt itt, hogy tanúja legyen az előbbi jelenetnek. O nem tudott semmit az Angelhez hasonló nőkről, Paul mégsem volt képes meggyőzni őt. Miriam sohasem hitt Angel létezésében, sem abban, hogy milyen dolgokat művelt a pair-a-dice-i kuplerájban.

- Nem ugyanarról a személyről beszélsz - mondta Miriam. De Paul tudta, hogy Angel milyen fajtából való, akkor is, ha Michael és Miriam sosem szembesültek ezzel.

Az ég szerelmére, mit láttak abban a hitvány nőben, hogy ilyen szilárd, változatlan odaadással szerették őt? Sohasem fogja megérteni.

Egy egyszerű emeletes házig követte Angelt, ami nem messze állt a Portsmouth tértől. Az ajtón egy tábla volt. Át kellett mennie az út másik felére, hogy elolvashassa a feliratot. *Magdaléna háza.* Nagy nyomtatott betűkkel hirdették, hogy minden férfi láthassa. Már így is eleget tudott. Mitévő legyen? Ha elmondaná Miriamnak az igazságot, a nő nem hinne neki. Ha pedig sikerülne meggyőzni, azáltal még nagyobb fájdalmat okozna neki.

Paul sokáig leverten és bosszúsan járta az utcákat. Angel hibájából került ebbe a helyzetbe! A nő az első pillanattól fogva megmérgezte az életét. Először Paul és a pénze közé vert éket. Egy alkalommal feleslegesen dobta ki az aranyát, amikor megpróbált fél órát eltölteni vele a Palotában. Aztán Paul és Michael közé állt. Végül pedig szétszakította a feleségét és őt összekötő köteléket is!

A férfi az éjszakát egy olcsó szállóban töltötte. Az étteremben vacsorát rendelt, de nem bírta megenni. Amikor lefeküdt, nem jött álom a szemére. Folyton Miriam könnyáztatta arcát képzelte maga elé. *„Nem is próbáltad megérteni, Paul. És most sem érted. Néha azon tanakodom, hogy képes leszel-e valaha is rá?”*

Értem én, nagyon is jól, és azt akarom, hogy ez a boszorka örökre eltűnjön az életemből! Bárcsak halott lenne, aföldben jó mélyre eltemetve és mindenki által elfeledve!

Paul nyugtalanul aludt, és már jóval hajnal előtt felébredt. Eltökélte, hogy visszamegy a völgybe, és hazudik Miriamnak. Úgy érezte, máshogy nem tudná megkímélni a feleségét. Azt fogja mondani, hogy bár mindenhol kereste Angelt, sehol sem találta meg. Vagy az is jól hangzik, hogy Angel maláriában vagy himlőben meghalt. Nem, himlőben semmiképp sem. Diftériás volt. Esetleg tüdőgyulladást kapott. Bármiben, a himlőt kivéve. Vagy azt is előadhatná, hogy a nő visszaindult a keleti partra, de

a Horn-fok-nál elsüllyedt a hajója. Ez elég hihetőnek hangzott. Azt azonban nem árulhatta el neki, hogy látta őt a kikötőtől néhány háztömbnyire álló bordélyházba besétálni.

Szinte belebetegedett a hazugság gondolatába, de nem volt más választása, és végül összecsomagolta a holmiját. Dühöngött, amiért Angel miatt hetekig kellett nélkülöznie a felesége édes társaságát. Elhatározta, hogy mielőtt hazaér, kitalálja majd, hogyan győzze meg Miriamot az ügy reménytelenségéről. Ezt kellett tennie.

A komp felé menet azonban kételyei támadtak: Miriam meg fogja kérdezni a hajó nevét. Név szerint tudni akarja majd, hogy a férfi kikkel beszélt. A legapróbb részlet után is érdeklődni fog, amit mind neki kell kitalálnia. Egy nagy hazugságot még elviselt volna, de a kis hazugságok szövevényes hálóját már nem.

Paul a sűrű ködben állt, és belülről dideregni kezdett. Nem fog működni a dolog. Akármilyen történetet eszelt volna ki, Miriam tudná az igazságot. O mindig megérezte. Ahogy Michael is egyből rájött, hogy mi történt az úton Paul és Angel között, anélkül hogy egy szóval is megemlítette volna.

Dühösen visszasomfordált az épülethez. A kopogást feleslegesnek tartotta, így csak egyszerűn besétált. Egy kis előszobába ért, amelyben mindössze két pad és egy kalaptartó állt. A fogasokon nem lógtak kabátok, és senki sem jött oda hozzá, hogy megkérdezte, mire - vagy éppenséggel kire - vágyik.

Női hangokat hallott. Levette a kalapját, belépett egy nagy nappaliba, majd megdermedt a látványtól. A terem tele volt nőkkel, főként fiatalokkal, és mindegyik őt bámulta. Arcát elöntötte a forróság.

Egyszerre több dolog is feltűnt neki. A lányok mind egyenes támlájú székeken ültek, és rajta kívül egyetlen férfi sem tartózkodott a teremben. Inkább egy tanteremre emlékeztetett, mint egy bordélyház szalonjára. Mindenki ugyanolyan egyszerű

szürke ruhát viselt, mint Angel előző nap. De a lány nem volt közöttük.

Egy magas nő állt a többi előtt, és rámosolygott. Barna szemei tréfásan felragyogtak.

- Talán eltévedt, uram? Azért jött, hogy jó útra térjen? - A fiatalabb hölgyek hangosan nevettek.

- El...el...elnézést kérek, hölgyem! - dadogta kuszán, zavartan. — Mégis miféle hely ez?

- Azt hiszi, hogy egy szállodában van - szólalt meg az egyik lány, és a Paul hátán lévő csomagra nézett. A többiek hangosan kacagtak.

- O, szerintem egészen más dologra gondol, nem igaz, kedvesem? - mondta egy másik, és tetőtől talpig végigmérte Pault.

Valaki felnevetett.

- Elpirult! ’49 óta nem láttam pironkodó férfit!

- Kérem, hölgyeim! - mondta a magas nő, és csendre intette őket. Lerakta a kezében lévő krétát. Vékony ujjairól leporolta a fehér port, és Paulhoz lépett. - Susanna vagyok. - Kinyújtotta a kezét, amit Paul gondolkodás nélkül elfogadott. Hűvösek voltak az ujjai, kézfogása pedig határozott. ~ Miben segíthetek?

- Keresek valakit. Angelt. Angelnek hívják. Legalábbis régen ezt a nevet használta. Úgy láttam, hogy idejött be tegnap.

- Paul?

A férfi hirtelen megfordult, és látta, hogy Angel az ajtóban áll. Meglepettnek és felkavartnak tűnt.

- Kérlek, gyere velem! - mondta végül. Paul követte őt a folyosón át egy kis irodába. Angel leült egy nagy tölgyfa asztal mögé. Az íróasztalt papírhegyek borították, és megannyi könyv hevert rajta. Az egyik sarokban egy egyszerű, barna doboz állt, lyukkal a tetején. - Foglalj helyet, kérlek! - utasította a nő.

Paul leült, és körülnézett az egyszerűen, takarosan berendezett helyiségben. Nem tudott kiigazodni a dolgon. Miért lenne egy madamnak olyan irodája, ami jobban illik egy

apácához? Miféle órákat tartottak a másik szobában? A táblára számtani feladványokat írtak, de most - hogy ismét szemtől szemben ült a lánnyal -nem jutott eszébe, hogy megkérdezze. A régi gyűlölet teljes erővel támadt fel a lelkében.

Ha Angel nem árulta volna el Michaelt, akkor most Miriam-mal lehetne.

Angel a tőle megszokott őszinteséggel nézett rá, de valahogy mégis másnak tűnt. Paul ridegen viszonozta a pillantását, és megpróbálta kitalálni, hogy mi változott meg a nőben. Még mindig gyönyörű volt, olyan hihetetlenül gyönyörű... de világ életében az volt: szép, hideg és kemény, mint a kő.

Paul összeráncolta a szemöldökét. Ez az. A keménység. Eltűnt. Angel egész megjelenéséből gyengédség áradt. Benne rejlett a kék szemében, a mosolyában, a csendes modorában.

Békesség övezi őt.

Megdöbbentette a gondolat, ezért elhessegette magától. *Nem, ez nem békesség. Egyszerűen csak nem érez semmit. Sohasem érzett.* Eszébe jutott a Pair-a-Dice felé vezető út. Nem bírt szabadulni az emlékektől. Szólásra nyitotta a száját, de a szavak egyszerre cserbenhagyták. Mérges, sértett és lehangolt volt, de emlékeztette magát arra, hogy nem saját maga miatt van itt. Miriam kérésére jött el. Minél előbb mondja cl a mondanivalóját, annál hamarabb utasíthatja vissza Angel, és akkor tiszta lelkiismerettel távozhat.

Angel szólalt meg először.

– Jól nézel ki, Paul.

Az a felettébb furcsa gondolata támadt, hogy Angel megpróbálja kényelmesebbé tenni számára a helyzetet. Miért tenné ezt?

- Igen. Te is - válaszolta a férfi erőltetett udvariassággal. Pedig igaz volt. Még szürkében is csodálatosan festett. Jobban, mint valaha. Azok közé a nők közé tartozott, akik még a hatvanas éveikben is szépek maradnak. Egy álruhába bújtatott ördög.

- Meglep, hogy itt látlak - közölte a nő.

- Igen, abban biztos vagyok.

Angel szeme Paul arcát fürkészte.

- Mi hozott téged Magdaléna házába?

Hadd izzadjon!

- Kinek a háza ez?

- Az enyém. - Nem árult el több részletet, hanem arra várt, hogy Paul mondjon valamit.

- Láttalak tegnap az utcán, és idáig követtelek.

- Miért nem jöttél be?

- Semmit sem akartam félbeszakítani - felelte Paul. - Még mindig az Angel nevet használod?

Nem bírt lefaragni a hangja éléből, és nem értette Angel arckifejezését sem, amely azt az érzetet keltette benne, hogy szavai mélyen megsebezték a lányt. Miért? Azelőtt semmi sem tudott fájdalmat okozni neki. Minden bizonnyal ez is csupán egy szerep volt.

- Még mindig az Angel nevet használom - felelte. - Ez tűnt helyénvalónak.

Már megint ez az őszinteség. Egyenes, lényegre törő, mégis gyengédebb, mint amire Paul emlékezett.

- Megváltoztál - mondta a férfi, és körbenézett. - Azt gondoltam, hogy ennél jobb körülmények között élsz.

- Talán szegényesebbre gondoltál. - Angel szórakozottnak tűnt, nem védekezőnek.

A férfi finoman összevonta a szemöldökét, és arcáról sugárzott keserű megvetése.

- Semmi sem változik, nem igaz?

Angel figyelmesen tanulmányozta Pault. Bizonyos értelemben igaza volt, legalábbis ami az iránta érzett gyűlöletét illeti. Nem mintha nem lett volna meg rá az oka. De szavai fájdalmat okoztak a nőnek.

- Nem, nem hiszem - felelte Angel csendesen. - Ez talán érthető. - Annyi mindenért terhelte őt a felelősség. Elfordította a tekintetét, csak Michaelre tudott gondolni. Félt felőle érdeklődni, különösen ettől az embertől, aki ugyanolyan mélyen szerette

Michaelt, mint amilyen elkeseredetten gyűlölte őt. Mit kereshetett itt?

Paul nem tudta, mit mondjon. Erezte, hogy megbántotta Angelt. A nő felsóhajtott, és ismét Paulra nézett, miközben a férfi azon tűnődött, hogy a nő valóban olyan nyugodt-e, mint amilyennek mutatja magát, és megérintette-e, amit mondott. Ez volt az egyik dolog, amit gyűlölt benne: kilőtt nyilai közül egyik sem ejtett rajta sebet.

- Szoktál visszajárni a völgybe? - kérdezte a lány.

A kérdés váratlanul érte Pault.

- Ott élek.
- O - mondta Angel meglepetten.
- Én sosem jöttem el onnan.

Angel eleresztette a füle mellett a Paul szavaiban megbújó vádat.

- Miriam mesélte nekem, hogy vissza akartál menni az aranymezőkre szerencsét próbálni.
- Kétségbeesésemben - felelte Paul. - Miriam lebeszélt róla.

Angel arca meglágyult.

- Igen, persze hogy ezt tette. Miriam mindig a lelkek megmentésén fáradozott. Hogy van?
- Nyárra várja az első gyermekét. - Látta, hogy Angel arcából eltűnik a szín, majd lassan visszatér.
- Hála Istennek.

Hála Istennek?

Angel elmosolyodott, és ezúttal szomorú, vágyódással teli fény gyűlt a szemében. Paul még sosem látta ezt a kifejezést a lány arcán. Azt kívánta, bárcsak tudná, hogy mire gondol Angel.

- Ez csodálatos hír, Paul! Michael biztosan nagyon boldog.
- Michael? - Paul zavartan felnevetett. - Hát, gondolom az. - Úgy érezte, hogy hosszabban kell beszélnie a barátjáról. - Nagyon jól boldogult az elmúlt pár évben. Vett még egy darab földet, tavasszal pedig egy kis marhacsordát. Ősszel a pajtát is kibővítette. - Azt már nem kell tudnia a nőnek, hogy Michael fél

szívét is magával vitte, amikor elment. A férfi még mindig bízott Istenben, és ő jó feleséget fog találni neki.

Paul nem várta, hogy Angel mosolyogjon a hírek hallatán, de így tett. Egy cseppet sem látszott meglepettnek. Megkönnyebbültnek, sőt egyenesen boldognak tűnt.

- Michaelnek mindig jól fog menni a sora.

Szívtelen boszorka. Ez minden, amit hozzá akart fűzni? Vajon megértette valaha is, hogy Michael mennyire szerette őt, és menynyire megsebezte, amikor elment?

- És te, Paul? Sikerült elrendezned vele a dolgokat?

Paul gyűlölte a lányt, amiért a történtekre emlékeztette őt.

- Amint elmentél, minden visszatért a régi kerékvágásba - mondta Paul tudván, hogy hazudik. Michael sosem neheztelt rá, ő volt az, aki nem bírta túltenni magát rajta. Semmi sem lehetett olyan, mint azelőtt. Angel még mindig falként állt közéjük.

- Örülök neki - felelte Angel, és úgy nézett ki, mint aki komolyan is gondolja, amit mond. - Michael mindig is szeretett téged, és sosem hagyott cserben. - Angel észrevette Paul arckifejezését, és témát váltott. - Akkor segíthetsz neki a kunyhó kibővítésénél, még egy szobára lesz majd szüksége.

- Szobára? Minek?

- Hát most, hogy jön a gyerek - mondta. - Miriam előbb-utóbb több helyet szeretne. És idővel bizonyosan több gyerekük is lesz. Michael mindig azt mondta nekem, hogy nagy családra vágyik. Most majd teljesül az álma.

Paul alig kapott levegőt, dideregni kezdett, és hányinger kerülgette.

Angel összeráncolta a homlokát.

- Valami baj van?

Paul hirtelen ráébredt az igazságra, és a gyomrában fokozódó nyomás semmi sem volt a mellkasában érzett fájdalomhoz képest. *O, Istenein! O, Istenem! Hát ezért hagyta el?*

Paul szinte érezte Miriam jelenlétét, és hallotta a szavait. *„Sosem fogod megérteni őt, Paul, sosem próbáltad.”* Miriam szemei könnybe lábadtak. „ *Talán ha egyszer is megpróbáltad volna, akkor minden másképp alakul. Amanda sosem engedett be engem a lelke legmélyebb zugába. Valószínűleg soha senkinek nem árulta el, hogy mennyifájdalmat érez, még Michaelnek sem. Talán te segíthettél volna rajta!”* Miriam határozottan állt a férfi előtt, amikor Paulból kirobban a visszafojtott harag.

„Én nem találkoztam Angellel. Én csak Amandát ismerem, és ha ő nem létezne, sosem lett volna elegendő bátorságom ahhoz, hogy eljöjjek hozzád.” Miriam ezt azon a napon mondta, amikor beköltözött a házába. *„Azt kell tennem, ami számodra a legjobb. ”*

Angel az arcát fürkészte.

- Mi a baj, Paul? Történt valami? Nincs semmi gond Miriam-mal, igaz?
- Miriam az én feleségem, nem Michaelé.

Angel döbbenten hátrahőkölt.

- A *tied*?
- Igen, az enyém.
- Nem értem - mondta Angel remegve. - Hogy lehet a te feleséged?

Paul nem bírt válaszolni a nő kérdésére. Tudta jól, hogy Angel mire gondol. Hányszor emésztette ő is magát amiatt, hogy nem elég jó Miriamnak, hiszen Michaellel tökéletesen összeillettek volna. Folyton csak ezen járt az esze, és közben beleszeretett a lányba. Egészen addig meg volt róla győződve, hogy Miriam Michaelé lesz, amíg a lány el nem jött hozzá a kunyhóba.

- Angel, Michael még mindig arra vár, hogy hazagyere.

Angel clsápadt.

- Már több mint három év telt el. Lehetetlen, hogy még mindig várjon rám.
- Pedig azt teszi.

Paul szavai mellbe vágták a nőt. *Ó, Istenem!* Egy pillanatra lehunyta a szemét, felállt, és elfordult. Elhúzta a csipkefüggönyt, és kibámult az ablakon. Esett az eső, a cseppek halkan kopogtak az üvegen. Nem kapott levegőt a mellkasában érzett fájdalomtól, szemei pedig égtek a visszafojtott könnyektől.

Paul észrevette, hogy Angel görcsösen markolja a függönyt, ökle egészen elfehéredett.

- Azt hiszem, értem - mondta Paul búsan. - Azt remélted, hogy ha elmész, akkor Michael majd Miriam felé fordul. Előbb-utóbb beleszeret, és elfelejt téged. Erről van szó? - Nos, ő nem ugyanezt várta? Nem mardosta a szívét ennek a lehetősége?

- Így történt volna.

Nem kellett szavakba öntenie a gondolatait, hogy Paul tudja, mi jár a nő fejében: *„Ha nem avatkoztál volna közbe.”* Egyszer Paul azt mondta Miriamnak, nem hiszi, hogy Angel képes szeretni vagy fájdalmat érezni. Saját szavai kísértették. Hogyan tévedhetett ekkorát? Amikor Angel megfordult és ránézett, Paul elszégyellte magát.

- Miriam tökéletes társ lett volna Michaelnek - mondta Angel. - Épp ilyen feleségre van szüksége: tiszta, okos és gyengéd. Csodálatos szeretet lakozik benne.

Paulnak ezek a szavak többet jelentettek puszta hangoknál.

- Ez mind igaz, de Michael *téged* szeret.

- Michael gyerekeket akar, és Miriam teljesíthette volna a kívánságát. Megértik egymást.

- Mert barátok.

Angel szemében tűz lobbant.

- Több is lehetett volna közöttük puszta *barátságnál.*

- Talán - ismerte el Paul, ahogy szembesült saját önző viselkedésével. - Ha lett volna annyi bátorságom, mint neked, és elhagyom a völgyet. De én maradtam. Nem bírtam elmenni. - Eddig a percig azt hitte, hogy azért, mert túlságosan szerette Miriamot, de végre tisztán látta, hogy önmagát jobban szerette.

Angel a szeretet legmagasabb fokát gyakorolta: az önfeláldozást.

Paul előrehajolt, és kezeibe temette az arcát. Most már tudta, miért ragaszkodott Miriam ahhoz, hogy ő keresse meg Angelt.

- Tévedtem - nyögte. - Egész idő alatt tévesen ítéltelek meg.

- Paul látása elhomályosodott, és ismét felnézett. - Gyűlöltelek! Annyira gyűlöltelek, hogy... - Paul hangja megtört, képtelen volt megszólalni.

Angel szomorúan ült vissza az íróasztala mögé.

- Sok szempontból igazad volt engem illetően.

Angel szavai csak megerősítették azt, amit Paul már így is tudott. Búsan felnevetett.

- Még csak a közelébe sem értem az igazságnak. És azt is tudom, hogy miért. Azon a napon tudtam, hogy igazad van. *Én* árultam el Michaelt.

Angel szemei megteltek könnyel.

- Mondhattam volna nemet.

- Ezt akkor is tudtad?

Angel egy pillanatig hallgatott.

- A lelkem egy része bizonyosan tudta. Talán egyszerűen csak nem akartam nemet mondani. Lehet, hogy így szerettem volna sebet ejteni rajtad. Már nem is tudom. Olyan régen volt. Soha többé nem akartam rá gondolni, aztán valahányszor megláttalak, az emlék mindig előtört. Nem bírtam megszabadulni tőle.

Angel emlékezett a sötétségre, amelyben élt. A hosszú hónapokra, amíg Paul távol maradt, és ez elkeserítette Michaelt. Angel el tudta képzelni Paul fájdalmát és keserű szégyenérzetét. És a rettenetes bűntudatot, ami ezzel járt. O nem ugyanezzel küszködött?

Rajta is múlt. Hagyta, hogy megtörténjen. Bármilyen okból. De mit számított már mindez? Nem hibáztathatott senkit magán kívül. Az ő döntése volt, és nem gondolt a

következményekre. Az utóhatás pedig a sima vízbe hajított kőéhez hasonlított. Először a becsapódás, aztán az egyre táguló körök. Sokáig tartott, mire ismét kisimult a víz. A kő pedig végig ott maradt, és hidegen, keményen feküdt a néma víz fenekén. Michael. Paul. O maga. Darabokra tört lelkek, akik kétségbeesetten várták, hogy végre behegedjen a seb.

Paul és Michael között egyre szélesebbé vált a szakadék és a gyötrelem. Nem azért, mert Michael nem bocsátott meg neki, hanem Paul volt képtelen szembenézni önmagával. Nem ezt érezte ő is élete döntő részében? Hogy minden a saját hibájából történt, még a világra jöttéért is Önmagát okolta. Az elmúlt néhány év során megtanulta, hogy nincsen egyedül ezzel az érzéssel. Nap, mint nap hallotta ugyanezt azoktól a nőktől, akik hozzá hasonló megpróbáltatásokon mentek keresztül. Sokkal könnyebb volt másoknak megbocsátani azt, amit vele tettek, mint önmagának. Néha még mindig küzdött ezzel a problémával.

Remegett a szája.

- Paul, bocsánatot kérek a fájdalomért, amit neked okoztam. Igazán sajnálom.

Paul hosszú ideig csendben ült, képtelen volt megszólalni. Arra gondolt, hogy hányféle megaláztatást kellett Angelnek eltűrnie. Tőle. És mégis ő kért bocsánatot. Paul gondosan eltervezte, hogyan fogja romlásba dönteni Angelt, és közben önmagának ártott a legtöbbet. Magával ragadta a gyűlölet, ő pedig hagyta, hogy teljesen elvakítsa. *Elviselhetetlen voltam, álszent és kegyetlen.* Keserű és fájdalmas felismerés volt ez a férfi számára, de egyben megkönnyebbülést is jelentett. Furcsa szabadságot adott az, hogy - mint egy tükör előtt állva - végre tisztán láthatta magát. Életében először.

Mi történt volna vele, ha soha nem találkozik Miriammal? A *nő* szeretete meglágyította a szívét. Miriam meglátott benne valamit, amit a férfi szerint Tessen kívül senki más nem láthatott. És - vele ellentétben - Angelben is felfedezett valamit. Paul néha eltűnődött ezen, de makacsul kitartott a saját

meggyőződése mellett. Ő mindig Angelként, a drága pair-a-dice-i szajhaként tekintett Michael feleségére - és úgy is bánt vele.

Paul végiggondolta, hogy egyetlen olyan alkalmat sem tudna felidézni, amikor Angel védekezett volna. Miért nem tette? A férfi erre a kérdésre is tudta a választ. Angel már akkor megválaszolta, amikor az előbb kijelentette, hogy Paulnak sok mindenben igaza volt őt illetően. Nem a lenézés vagy a közöny miatt hallgatott, hanem a szégyen indította erre. A lány mindent elhitt, amit Paul mondott róla. Elhitte, hogy szennyes és méltatlan, hogy csupán arra jó, hogy mások használják.

És én segítettem meggyőzni őt erről. Én töltöttem be azt a szerepet, amit Michael nem volt hajlandó eljátszani.

Pault lelkiismeretfurdalás gyötörte, és fájdalmat okozott neki, ha Angelre nézett. De még jobban fájt szembenézni az igazsággal: Michael szenvedésének nagyrészt ő volt az oka. Ha csak egyszer is kinyújtotta volna a kezét, ahogy Miriam is mondta, talán másképp alakultak volna a dolgok, de ő túl büszkének bizonyult, túlságosan is hitt a maga igazában.

- *Én* is sajnálom - mondta végül. - Őszintén. Meg tudsz bocsátani?

Angel azon tanakodott, vajon Paul tisztában van-e azzal, hogy könnyek folynak végig az arcán, és hirtelen megmagyarázhatatlan melegséget érzett a férfi iránt. Michael testvére, az *ő* testvére is.

- Én már rég megbocsátottam, Paul. A saját akaratomból hagytam el a völgyet és Michaelt. Ne magadat okold miatta!

Előrehajolt, és erősen megragadta az íróasztalát. - Zárjuk le a múltat! Kérlek, mesélj el mindent, ami azóta történt, hogy eljöttem!

- Angel halványan elmosolyodott, és gyengéden ugratni kezdte Pault. - Különösen azt, hogy miként sikerült egy magadfajta férfinak elnyernie egy olyan lány kezét, mint Miriam!

Paul hónapok óta először nevetett fel.

- Azt csak Isten tudja - mondta a fejét rázva. Nagyot sóhajtott, majd ellazult. - Szeret engem. Azt mondta, hogy már a legelső találkozásunkkor tudta, hogy hozzám fogjönni. - Miriamról beszélve újra melegség költözött a szívébe. - Csak figyeltem őt, és titokban sóvárogtam utána, közben pedig ezerféle kifogást kerestem, hogy miért nem vagyok méltó még ahhoz sem, hogy a szoknyája szegélyét megcsókoljam. Aztán egyik reggel eljött a házamba. Azt mondta, hogy hozzám költözik, és meggyőzött arról, hogy mekkora szükségem van rá. Nem volt erőm hazaküldeni.

Angel lágyan felnevetett.

- El sem tudom képzelni, hogy Miriam ilyen merész lenne.

- Azt mondta, hogy tőled tanulta a bátorságot. - Paul akkor még nem sejtette, hogy Miriam mit értett ez alatt. De ezúttal végre tisztán látott. Angel annyira szerette Michaelt, hogy elhagyta, amikor úgy gondolta, hogy a férfi érdekei ezt kívánják meg. Miriam ugyanezért jött el hozzá. Ha nem teszi, Paul visszament volna az aranymezőkre, pénzét ivásra és szajhákra költötte volna -és valószínűleg meghalt volna odafönn, arccal a mocsokban.

- Miriam küldött, hogy keresselek meg. Amanda, haza akarlak vinni! — Paul szavai bizonyosságról árulkodtak.

Amanda. Összeszorulta torka, és elmosolyodott. Még egy tehertől megszabadult, és hála járta át, de a dolgok nem rendeződtek el ilyen könnyen és egyszerűen. Nem hagyhatta, hogy így alakuljanak.

- Nem mehetek vissza, Paul. Soha többé.

- Miért nem?

Mennyit kellett még a férfinak megértenie ahhoz, hogy a szövetségesévé váljon?

- Sok minden van, amit még nem tudsz rólam.

- Akkor meséld el nekem!

Angel az ajkába harapott. Mennyit oszthatott meg vele?

- Nyolcéves koromban adtak el prostituáltnak - kezdte lassan, a semmibe bámulva. - Soha nem ismertem másfajta

életet, amíg Michael el nem vett feleségül. - Ismét a férfira nézett. - És sosem értettem meg őt, legalábbis úgy, ahogy remélte. Nem tudok változtatni azon, aki voltam. Nem tudok meg nem történtté tenni dolgokat.

Paul előrehajolt.

- Te vagy az, aki még mindig nem érti, Amanda. Van valami, amit eddig én sem fogtam fel, mert elvakított a makacsság, a féltékenység és a büszkeség... Michael téged *választott.* A múltaddal, a gyarlóságoddal, mindennel együtt. Az első perctől fogva tudta, hogy honnan jöttél, de ez mit sem változtatott a döntésén. Odahaza rengeteg olyan nő volt, aki szívesen ment volna hozzá Michael-hez. Istenfélő családból származó, édes, okos szüzek. Egyikükbe sem szeretett bele. Rád csak egyetlen pillantást vetett, és *tudta.* Az első perctől kezdve. Te kellettél neki. Senki más. Tőle tudom mindezt, de én meg voltam győződve arról, hogy csak a testiségről van szó. Most már tudom, mekkorát tévedtem. Valami egészen más dolog motiválta.

- Egy őrült baleset volt csupán...

- Szerintem Michael megérezte, hogy mekkora szükséged van rá.

Angel megrázta a fejét, nem akarta hallani a szavakat, de Paul eltökélt volt.

- Amanda, a saját vérével és verejtékével szabadított ki a rabszolgaságból, és ezt te is tudod. Ne mondd azt, hogy nem mehetsz vissza hozzá!

Angelnek túl nagy fájdalmat okoztak ezek a mondatok, mert még mindig szerette Michaelt, és szüksége volt rá. Néha úgy érezte, hogy belehal, ha nem hallhatja újra a férfi hangját. Olyankor lehunyta a szemét, maga elé képzelte a férjét, és felidézte az arcát, a járását, a mosolyát. O tanította megjátszani, énekelni és örülni, olyan dolgokra, amiket azelőtt nem ismert. Az édes emlékek okozta fájdalom fizikai szenvedéssé fokozódott, a távolság pedig egyre elviselhetetlenebb lett.

Michael megnyitotta magát, hogy Angel megtalálhassa Krisztust, és a segítségével Isten örömmel töltötte meg az életét. Michael mindig azt mondta, hogy Isten munkálkodik benne, és Angel most már tudta, hogy igazat beszélt.

És az a tudat, hogy Michael volt a híd Angel és a megváltó között, csak fokozta a férfi utáni sóvárgását.

De Angel nem engedhette meg magának, hogy ilyen gondolatok rakjanak fészket a szívében. Azt kellett szem előtt tartania, hogy Michaelnek mi a legjobb, nem pedig önző vágyait követnie. Már megtalálta a célját, és elégedett volt az életével. Nem gyötörték rémálmok és önbizalomhiány. Legalábbis idáig nem. El kellett mondania Paulnak a teljes igazságot, hogy a férfi megérthesse őt.

- Paul, nekem nem lehetnek gyerekeim. Sohasem. Amikor nagyon fiatal voltam, csináltak velem valamit, hogy biztosan ne essek teherbe. - Angel megállt egy pillanatra, és a semmibe meredt, mielőtt folytatta volna: - Michael gyerekeket akar. Te is tudod, hogy ez az álma. - Ismét Paul szemébe nézett. - Érted már, hogy miért nem mehetek vissza? Tudom, hogy visszafogadna. Tudom, hogy továbbra is a felesége lennék. De nem lenne helyes, nem igaz? Egy olyan férfi, mint ő, többet érdemel.

Angel a könnyeivel küszködött, amelyek mostanában egyre gyakrabban fojtogatták a torkát. Nem törhettek a felszínre. Nem engedhette. Ha szabad utat engedne nekik, nem tudná megállítani őket, és addig sírna, amíg el nem süllyedne könnyei tengerében.

Paul tanácstalanul nézett a nőre.

- Kérlek - folytatta Angel -, ne mondd el Miriamnak, hogy találkoztál velem! Találj ki valamit! Mondd azt, hogy elhagytam az országot, vagy meghaltam - Paul összerezzent, amikor a nő szájából saját kísértő gondolatait hallotta viszont. - Kérlek, Paul! Ha elmondod neki, akkor Michael is meg fogja tudni, ő pedig úgy érzi majd, hogy megint el kell jönnie értem. Ne engedd, hogy ez megtörténjen!

- Ettől nem kell tartanod. Megmondta Miriamnak, hogy ezúttal nem fog hazahurcolni. A feleségem állandó könyörgésére azt felelte, hogy ez a te döntésed, magadtól kell visszajönnöd, különben sosem értenéd meg, hogy szabad vagy. - Paul mindent meg akart tenni annak érdekében, hogy a nőt sikerüljön meggyőznie. -Elmondtad neki, hogy nem lehet gyereked?

- Igen - felelte Angel halkan.

- És mit szólt hozzá?

Angel csak a fejét rázta, hogy elűzze magától a kísértő emléket.

- Ismered Michaelt.

Valóban ismerte. Felállt, és az íróasztalra tette a kezét.

- Téged vett el, Amanda. Jóban, rosszban, amíg csak éltek. A sírig hűséges lesz hozzád és - ahogy ismerem - még azon is túl. Ha tudnád, hogy mennyire szenved...

- Ne!

- Ismered. Lemondott rólad ezelőtt bármikor? Ezúttal is várni fog rád. Sosem adja fel a reményt.

Angel megrázta a fejét, sápadtnak és egyenesen zaklatottnak tűnt.

- Nem mehetek vissza!

Paul felegyenesedett. Nem tudta, hogy sikerült-e elgondolkodtatnia a nőt, vagy csupán még több fájdalmat okozott neki.

- Elmondtam mindent, amit lehetett. Most már rajtad múlik, Amanda! Csak ne tartson túl sokáig, amíg meghozod a döntésed! Hiányzik a feleségem. - Felírta a szálloda nevét és címét, ahol előző este szállt meg. - Legkésőbb holnap reggel kilenckor el szeretnék indulni. Küldj üzenetet, hogy tudjam, mire számítsak! - Felvette a csomagját, és a vállára vette. - Egyébként miféle hely ez? Valami szállófele?

Angel felnézett rá, és egy pillanatra megfeledkezett saját fájdalmáról.

- Bizonyos értelemben igen. Bukott nők otthona, hozzám hasonló nőké, akik változtatni szeremének az életükön. Nagyon

szerencsések vagyunk. Sok tehetős polgár anyagilag is támogat bennünket

A férfi a banknál - gondolta Paul. *Istenem, bocsáss meg! Mekkora szamár voltam!*

- A te ötleted volt, ugye?
- Nem teljesen. Nagyon sok segítséget kaptam.
- Mire tanítod őket? - A folyosó másik végén lévő terem felé bökött a fejével.
- Olvasásra, írásra, számolásra, főzésre, varrásra, kis vállalkozások működtetésére. Amikor végeznek, állást találunk nekik. Néhány gyülekezet segítségével kifejlesztettünk erre egy hatékony módszert.

Patrick atya gyakran meglátogatta őket. Néhány katolikus pap sokban hasonlított Michaelre, Istennek szentelték az életüket, alázatosak, türelmesek és szeretetteljesek voltak.

Angel habozott.

- A Magdalénára is gondolnom kell, Paul. Szükségük van rám.
- Nem számít, hogy milyen jó okot találsz, az mindig csak kifogás lesz. Add át az irányítást, az a nevető szemű, magas hölgy úgy nézett ki, mint aki mindenről tökéletesen tudna gondoskodni. -Az ajtóhoz lépett. - A legfontosabb kötelességed Michaelhez köt téged. - Mindent elmondott, amit emberileg lehetett. - Legkésőbb holnap délig várok. Aztán hazamegyek.

Miután Paul elment, Angel hosszú ideig ült gondolataiba mélyedve. Lement a nap, de a nő nem gyújtott lámpást. Visszaemlékezett arra a napra, amikor a dombon ültek, a farmtól nem messze, és Michael azt mondta: *„Ezt az életet akarom neked adni.”* És betartotta az ígéretét.

Honnan is tudhatta volna a férfi, hogy mit tett érte, hogy a példája által Angel élete is új irányt vett?

Paul azt hitte, hogy visszaállt prostituáltnak. Mi van akkor, ha Michael ugyanígy vélekedik? Angel ennek még a gondolatát sem bírta elviselni. Ha így volna, akkor minden, amit a férfi eddig

tett, értelmét vesztené. Pedig Angel számára ez jelentett mindent.

Istenem, tévedtem talán? Vissza kellene mennem? Ennyi idő után hogyan álljak a szeme elé? És hogy jöhetek vissza ide, ha még egyszer találkozom vele? Mit akarsz, mit tegyek? Tudom, hogy én mit szeretnék. O, Istenem, tudom. De a te akaratodat fogom követni!

Átkarolta magát, és ringatózott, az ajkát harapdálta, miközben a bánatával küzdött. *Hogy köszönhetném meg neki? Elmagyaráztam neki valaha is, hogy mit tett értem? Mit adtam neki viszonzásként a bosz-szúságon kívül?* De most már voltak kincsei, amiket megoszthatott a férfival. Határozottan kiállt a Herceggel szemben, és azon az úton haladt tovább, amin Michael elindította. Éppen ezért bíztak meg benne az emberek, és támogatták a Magdaléna ház felépítésekor. Valami jót tett az életével, és ez mind Michael műve volt, hiszen Angel meglátott valamit a férfiban. *„Keressetek és találtok!”* - olvasta neki Michael egykor, és Angel életében pontosan ez történt. Talán Michael is végre békére lelne, ha Angel megtalálná a módját, hogy mindezt elmondja neki.

Sarak, kedvesem.

Istenem, nem kérek többet ennél! Szorosan lehunyta a szemét. *Nem kérek többet ennél!*

Amikor kilépett az irodájából, a tanítás már rég véget ért. A lányok befejezték a vacsorát, és visszavonultak a szobáikba. Angel felment a lépcsőn. Susanna ajtaja alól fény szűrődött ki, ezért bekopogott.

- Tessék!

Angel belépett.

- Mi történt? - kérdezte Susanna, majd fölkelt az ágyból, és Angel elé sietett. Megfogta a nő kezét. - Olyan sápadtnak tűnsz. Hiányoltunk a vacsoránál. Ki volt az a férfi?

- Egy barát. Susanna, azt akarom, hogy mostantól vedd át a Magdaléna irányítását!

- Én? - kérdezte Susanna döbbenten. Angel még sosem látta ennyire bizonytalannak. Susanna elengedte a kezét, és hátrébb lépett. - Nem gondolhatod komolyan! Képtelenség!
- Komolyan gondolom, és tudom, hogy képes vagy rá! - Susanna sokkal ügyesebben tudott bánni a dolgokkal. Csak erre még nem jött rá. Olyan nő volt, aki a tűzön is átment volna, hogy utána megerősödve jöjjön ki a másik oldalon. Angel hirtelen bizonyosságot érzett efelől.
- De miért? Te hova készülsz?
- Haza - felelte Angel. - Hazamegyek!

Harmincnégy

Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz,
mert ő megsebez, de meg is gyógyít,
megver, de be is kötöz bennünket!”
HÓSEÁS 6,1

- Paul! - Miriam az örömtől könnyezve szaladt elé a kunyhóból, és a nyaka köré fonta a karját. - Annyira hiányoztál! - Paul arcának minden pontját végigcsókolta, amit csak elért. Paul nevetett, és megcsókolta a nő ajkát, érezte, hogy minden a helyére kerül benne. Otthon volt! Elpárolgott az elmúlt hetek összes feszültsége, és az előző hónapok lelkiismeret-furdalása is a múltba veszett. Miriam közelebb simult hozzá, és kábító érzés volt Miriamot ismét a kaijaiba zárni.

Amikor elengedte, Miriam kipirult, és alig kapott levegőt. Paul még sohasem látta ennyire gyönyörűnek a feleségét. Végignézett rajta, és észrevette, hogy a terhesség jelei már mutatkoznak rajta.

- Nocsak, de megnőttél! - mondta, és gyengéden megsimogatta a hasát.

Miriam nevetett, és Paul ujjaira tette a kezét.

- Megtaláltad?

- San Franciscóban. - Paul szíve még inkább megkönnyebbült Miriam tekintete láttán.

Gyengéden Paulra mosolygott.

- Látom, elrendeződtek a dolgok. - Felszabadultnak és boldognak tűnt. A Paul iránt érzett haragjának nyoma sem volt. - Hol van? - kérdezte, és a távolba nézett.

- Néhány percig még fent akart maradni az úton. Valószínűleg a megpróbáltatásokra készíti fel magát. Alig szólalt meg az elmúlt két napban. Megváltozott, Miriam.

Miriam Paul szemét fürkészte, és elmosolyodott.

- Te is megváltoztál, szerelmem. Megbékéltél önmagaddal, nem igaz?

- Kaptam hozzá segítséget.

Miriam megpillantotta barátnőjét, otthagyta Pault, és kitárt karokkal szaladt fel az úthoz, hogy üdvözölje Amandát. A két nő melegen átölelte egymást, és Paul csak mosolygott. Amikor Miriam elengedte Amandát, vidáman csacsogni kezdett, miközben arcán könnyek patakzottak. Angel sápadtnak és feszültnek tűnt, a nyugalom halvány szikráját sem mutatta. Michael földje felé pillantott, és Paul megértette a viselkedését. Ennyi idő elteltével félt szembenézni Michaellel.

Istenem, segíts, hogy minden jól menjen közte és Michael között! Kérlek, személyes szívességnek venném, ha megtennéd!

- Húzok vizet, hogy lefürödhess - mondta Miriam, és belekarolt Amandába, miközben Paul felé tartottak. - Ma reggel sütöttem kenyeret, és épp forr a leves. Biztos farkaséhes vagy a hosszú utazástól.

- Miriam, nem maradhatok.

Miriam megtorpant.

- Nem? De miért?

- Michaelhez kell mennem.

- Persze, de előtte pár percet pihenhetsz, és megmosakodhatsz. Mindent el kell mesélned, hogy mi történt veled az utóbbi időben.

- Nem maradhatok - erősködött Angel. - Ha tovább várok, talán sohasem leszek képes hazamenni - halványan elmosolyodott.

Miriam az arcát fürkészte. Paulra nézett, aztán visszapillantott a nőre. Szorosan átölelte.

- Elkísérünk. - Esdeklően nézett Paulra.

- Persze hogy veled megyünk - egyezett bele készségesen Paul, Angel pedig bólintott. Végre elérkezett a pillanat, és mindnyájan féltek attól, hogy mi fog történni. Vajon meddig tart Michael türelme? Ami még bizonytalanabb volt: haragszik-e majd rájuk, amiért közbeléptek, és a saját kezükbe

vették a dolgok irányítását? Vagy végig Isten akaratát teljesítették?

Angel megállt, amikor meglátta Michael farmját.

- Innen már egyedül kell továbbmennem - mondta nekik. - Köszönöm, hogy eddig elkísértetek.

Úgy tűnt, mintha Miriam vitatkozni akart volna vele, de amikor Paulra nézett, a férfi megrázta a fejét. Amandának igaza volt.

Angel megcsókolta Miriam arcát, és megölelte a fiatal nőt.

- Köszönöm, hogy elküldted értem Pault - suttogta a fülébe.

A házaspár nézte, ahogy Angel egyedül folytatja az útját.

Paul átkarolta Miriam vállát, és a távolodó Amandát figyelte. Eszébe jutott, hogyan sétált Angel azelőtt, magasra tartott fejjel, egyenes gerinccel. Paul ezt mindig az arroganciájának tudta be, de valójában a büszkeségéből fakadt. Ez tartotta össze olyan sokáig a nő személyiségét, és választotta el őket egymástól. Az új Angelt csendes méltóság és gyengéd alázat övezte.

- Fél - mondta halkan Paul.

- Mindig is félt - válaszolta Miriam, és Paulnak támaszkodott. - Szerinted helyesen cselekedtünk, Paul? Talán hagynunk kellett volna, hogy magától jöjjön vissza.

Ez volt az első alkalom, hogy Paul bizonytalanságot vélt felfedezni Miriamban.

- Nem jött volna vissza. Azt hitte, hogy Michael feleségül vett téged.

- Biztosan azért, mert azt tanácsolta nekem, hogy menjek hozzá Michaelhez, és ajándékozzam meg őt gyerekekkel. - Könnybe lábadt szemekkel nézett Paulra. - De én csak a tiedre vágytam.

- O, szerelmem! - Paul magához szorította a feleségét. - Nem szabad elfelejtenünk, Michael milyen ember.

- Igen. - Miriam átölelte Pault. - Most már csakis rajtuk múlik, nem igaz?

A férfi maga felé fordította Miriamot, és az elmúlt hetek sóvárgásával az ajkán megcsókolta. - Nem tudom, hogy mihez kezdenék nélküled.

Miriam kinyújtotta a karját, és magához húzta Paul fejét, hogy viszonozza a csókját.

- Menjünk haza!

Angel látta, hogy Michael a földeken dolgozik. Ellentmondásos érzelmek kavarogtak a lelkében, és alig bírta elviselni őket. Kétség, önutálat, harcoló büszkeség és félelem küzdött benne. Azok az érzések, amelyek egykor elűzték Michaeltől, majd megakadályozták abban, hogy korábban hazajöjjön. Ezúttal nem állíthatták meg.

Istenem, adj erőt! Kérlek, kísérj el! Segíts nekem! Nem tudom, hogy egyedül megbírom-e tenni...

*Nem a félelemnek lelkét kaptad***.**

Angel tudta, hogy Michael mikor pillantotta meg őt. A férfi akkor nézett fel, amikor a lány átvágott a mezőn. Mozdulatlanul állt, és a messzeségből bámulta.

Nem szabad sírnom! Nem szabad!

Továbblépkedett Michael felé, és a férfi nem mozdult. Angelben ismét feltámadt a kétely, de leküzdötte. Le akarta vetkőzni az akadályokat, amelyek távol tartották Michaeltől az ellenszegülés, a félelem és a bizonytalanság hónapjaiban. Meg akart szabadulni gyermekkora szörnyű emlékeitől és azon dolgok felett érzett bűntudatától, amelyeket nem állt hatalmában megállítani.

Bárcsak másképp alakultak volna a dolgok! Kétségbeesetten vágyott arra, hogy tisztán és megújulva léphessen Michael elé. Boldoggá akarta tenni a férfit, és ha Michael megengedi, akkor élete hátralevő részét ennek foga szentelni. Le akarta vetkőzni a múltját. O, bárcsak ő lehetne Éva, az édenkert új teremtménye! Még a bűnbeesés előtt.

Reszkető kezekkel szabadult meg a testén lévő világi hívságoktól. Eldobta a kendőjét, és levette a szövetkabátját.

Ingblúza apró gombjaival bíbelődött. Lerázta magáról, és hagyta, hogy menet közben leessen. Kikapcsolta a szoknyáját, és hagyta lecsúszni a csípőjén át a földre. Kilépett belőle.

A lány megállás nélkül haladt Michael felé.

Michael nem is sejtette, hogy valójában mit tett érte. A férfi olyan volt, mint a tenger, néha viharos, sziklákat ostromló hullámokkal, máskor pedig sima, mint a partot nyaldosó folyamok. Michael volt az ár, ami az ő partját is mosta, és átformálta a lányt.

Uram, akármit is mond vagy tesz, köszönetet kell mondanom neki! Mindig jó és hűséges szolgád volt, és én sohasem köszöntem meg neki Nem eléggé. O, Istenem, sohasem eléggé!

Angel levette a fűzőjét és az alsóruháját. Minden egyes ruhadarabbal, amit levetett magáról, eldobta a dühét, a félelmét és a vakságát, amely megakadályozta abban, hogy meglássa az élet örömeit, végül pedig keserves büszkeségétől is megszabadult. Egyetlen, megingathatatlan célja volt: megmutatni Michael nek, hogy mennyire szereti, és egyenként lehámozni magáról a büszkeség rétegeit, míg saját meztelensége alázatossá nem teszi. Utoljára vékony bőrcipőjéből lépett ki, és kihúzta a haját összefogó tűket.

Ahogy a férfi közelébe ért, észrevette Michael őszülő halántékát és az új ráncokat szeretett arcán. Amikor a szemébe nézett, fájdalom hasított a szívébe. Mindig is tisztában volt a saját szenvedésével, magányával és szükségleteivel. Most ugyanezeket olvashatta ki a férfi tekintetéből.

Ó, mit tett a férfival, amikor megtagadta a szerelmét, és elfordult tőle? Istent játszott, és azt tette, amit a legjobbnak gondolt a számára, de közben csak fájdalmat okozott neki. Azt hitte, Michael elég erős és bölcs lesz ahhoz, hogy elviselje a kínokat, és ne várjon rá. Milyen károkat okozott Michaelnek az ő mártíromsága?

Gondosan kigondolt szavai mind tovaszálltak. Mennyi szó jutott eszébe, hogy egyetlen egyszerű, szívből jövő gondolatot elmondhasson: *Szeretlek, és igazán sajnálom.* De nem

tudott megszólalni. A könnyek, amelyek egész életében megdermedtek a lelkében, most mind felszínre törtek, és az áradat az utolsó védőbástyát is elsöpörte.

Angel zokogva térdre borult. Forró könnyei Michael csizmáját áztatták. Angel a hajával törölte le őket. Lesújtva hajolt le, és kezével átkarolta a férfi lábát.

- Ó, Michael, Michael, sajnálom...

O, Istenem, bocsáss meg nekem!

Angel érezte, hogy Michael a fejére teszi a kezét.

- Szerelmem - mondta. Átkarolta a nőt, és felemelte. Angel nem mert a szemébe nézni, és megpróbálta eltakarni az arcát. Michael levette az ingét, és a nő vállára rakta. Amikor felemelte az állát, Angelnek nem volt más választása: Michael tekintetét kereste. A férfi szemében is könny csillogott, és édes fény ragyogott benne.

- Reméltem, hogy egy nap majd visszatérsz hozzám - mondta mosolyogva.

- Annyi mindent el kell mondanom. Olyan sok mindent szeretnék megosztani veled!

Michael ujjai Angel hullámzó hajával játszottak, és megsimogatta az arcát.

- Arra ott lesz az egész hátralévő életünk.

Angel rádöbbent arra, hogy a lelke mélyén kételkedett Michael megbocsátásában, de a férfi már rég megtette. Örökké együtt élhetnek majd, és még így sem fogja megismerni Michael mélységeit *Ó, Uram, köszönöm, köszönöm!* Angel a férje karjaiba vetette magát, erős hátára tette a kezét, és olyan szorosan bújt hozzá, amennyire csak lehetett. Hálája olyan erős volt, hogy alig bírta elviselni. Michael jelentette a melegséget, a fényt és az életet. Angel hús akart lenni a húsából és vér a véréből. Örökké. Lehunyta a szemét, belélegezte Michael édes illatát, és tudta, hogy végre hazaért.

Azt hitte, hogy Michael szerelme mentette meg, és ez részben így is történt. Michael szerelme megtisztította, és sohasem vádolta őt. De ez csak a kezdet volt. A szerelem

kölcsönössége hozta ki végül a nőt a sötétségből. *Adhatok neki ennél többet? Mindent megadnék neki.*

- Amanda - mondta Michael, és gyengéden tartotta. - Tirzah...

Sarah - szólalt meg a nyugodt, lágy hang, és Angel azonnal tudta, hogy mi az egyetlen ajándék, amit Michaelnek adhat. Önmaga. Angel hátrahúzódott, és felnézett Michaelre.

- Sarah, Michael. A nevem Sarah. A többit nem tudom. Csak ennyit. Sarah.

Michaelt elöntötte a boldogság. A név annyira illett a feleségéhez. Idegen földek bujdosója, egy meddő nő, telve kételyekkel. De az a régi Sára az Istenbe vetett bizalom szimbólumává vált, és végül egy egész nemzet anyja lett. Sarah. Egy áldás. Sarah. A meddő nő, aki fiút szült. Az ő gyönyörű, imádott felesége, aki egy nap majd gyermekkel ajándékozza meg.

Ez egy ígéret, Uram, ugye így van? Michael érezte, hogy teste minden porcikáját elönti a melegség és a bizonyosság.

Kinyújtotta a kezét.

- Üdvözöllek, Sarah! - A nő bájosan zavartnak tűnt, amint Michael kezébe nyomta a sajátját. Michael megrázta, és elmosolyodott. - Nagyon örülök, hogy megismerhetlek! Végre.

Sarah felnevetett.

- Olyan bolond vagy, Michael!

A férfi együtt nevetett vele, és magához húzta, hogy megcsókolja. Érezte, hogy a nő is köré fonja a karjait, miközben viszonozza a csókját. Ezúttal végleg hazatért. A halál sem választhatja el őket egymástól.

Amikor levegőhöz jutottak, Michael megpörgette a feleségét, és boldogan a feje fölé emelte. Sarah hátravetette a fejét, kitárta a karját, hogy magához ölelje az eget, és az öröm könnyei folytak végig az arcán.

Michael egyszer felolvasta neki azt a történetet, hogyan vetette ki Isten a férfit és a nőt az édenkertből. Mégis - minden

emberi hibájuk és bukásuk ellenére - Isten megmutatta nekik a visszafelé vezető utat.

Szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeressétek egymást! Úgy szeressétek egymást, ahogy ő szeret benneteket! Akármilyen akadályba ütköztök, erősen, céltudatosan, szenvedélyesen szeressetek! Ne inogjon meg a lábatok! Álljatok ellent a sötétségnek, és szeressetek! Így juthattok vissza az édenkertbe. Így juthattok vissza az életbe.

Epilógus

„Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás." ZSOLTÁROK 30,6

Sarah és Michael sok boldog évet osztott meg egymással. A hetedik házassági évfordulójukon imáik meghallgattatásra találtak, és fiuk született, Stephen. Őt Luke, Lydia és Esther követte. Miriam és Paul is boldogan éltek, három fiuk született: Mark, Dávid és Náthán.

Mind a két család megmaradt Isten kegyelmében, és életre szóló barátságot kötöttek. Együtt közösségi templomot és iskolát építettek, és szívesen fogadták a völgyükbe érkező új telepeseket.

Susanna Axle 1892-ben bekövetkezett haláláig a Magdaléna házban maradt. Segítségével több tucat prostitúcióba kényszerített fiatal nő léphette át egy jobb élet küszöbét. Közülük sokan jó házasságot kötöttek, és vezető polgárokká váltak.

Sarah családja gazdagságot és hírnevet szerzett - orvosok, nagykövetek, misszionáriusok kerültek ki közülük, sőt még egy többszörösen kitüntetett San Juan Hill-i veterán is -, a no mégis minden évben egy hetet töltött a Magdaléna házban. Amíg egészségi állapota megengedte, a Barbary Coast mentén lesétált a kikötőbe, ahol fiatal prostituáltakkal beszélgetett, és arra biztatta őket, hogy változtassanak az életükön. Amikor

megkérdezték tőle, hogy miért teszi ezt, a következőképpen felelt:

- Sosem akarom elfelejteni, hogy honnan jöttem, és mit tett értem Isten.

És sokszor egy elveszett Angellel a karján tért vissza a Magdaléna-házba.

Hatvannyolc évnyi házasság után Michaelt örök nyugalomra helyezték. Sarah egy hónapon belül követte őt. Kívánságuknak megfelelően egyszerű fakeresztek jelölték a sírjaikat. Ennek ellenére Sarah temetése után néhány nappal valaki a következő feliratot véste a keresztjébe:

Bár mélyre zuhant,
Isten felemelte őt:
Az angyalt.